GREGORII DE VALENTIA, SOCIETATIS IESU, LIBRI QUINQUE DE TRINITATE. IN QUORUM POSTREMO NOMINATIM...

Gregorio : de Valencia

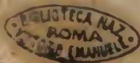

BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE
14
30 L
20

GREGORII DE VALENTIA, SOCIETATIS IESV,

Libri quinque de Trinitate.

IN QVORVM POSTREMO NOMINATIM REFVTANTVR HORRIBILES BLASPHEMIÆ CVIVSDAM PESTILENTIS LIBRI NON ITA PRIDEM de eodem argumento in Polonia editi.

Coll. R. Soc. Jesu Catal. Inscript.

Cum gratia & priuilegio Cæsareæ Maiestatis.

INGOLSTADII,
EX OFFICINA TYPOGRAPHICA
DAVIDIS SARTORII.

ANNO M. D. LXXXVI.

INVICTISSIMO, AC POTENTISSIMO ROMANORVM IMPERATORI, RODOLPHO II. SEMPER AVGVSTO, HVNGARIÆ ET BOEMIÆ REGI, Archiduci Auſtriæ, &c.

GREGORIVS DE VALENTIA, SOCIETATIS IESV THEOLOGVS, SALVtem ac felicitatem perpetuam à Deo Optimo Maximo precatur.

VLLO modo auderem, RODOLPHE Imperator Maxime, ſub tam auguſto nomine librũ hunc de ſanctiſſima Trinitate, Superiorũ iuſſu à me ſcriptum, in lucem emittere, ſi vel maius aliquod operis argumentum exſtaret, quod eſſet potius T. Maieſtate dignum; vel mihi ad id faciendum veterum Theologorum exemplum non ſuppeteret, quos non rarò lucubrationes ſuas de hiſce ſummis noſtræ fidei my-

ſteriis, ſummis fidei defenſoribus, Imperatoribus Romanis, optimo iure dicauiſſe conſtat; (vt Ambroſium Gratiano, Cyrillum Theodoſio) vel denique ratio ipſa non ſuaderet, vt libro, pro ſumma & cardine Chriſtianę religionis aduerſus blaſphemas hæreſes in Romano imperio proſcriptas, & tum aliàs, tum in regno Hungariæ viciniſq́; locis graſſantes, elaborato, eum patronum adoptarem, qui & Romanum imperium & regnum Hungarię, præter ceteras hæreditarias ditiones, ſumma cum prudentiæ atque religionis laude moderatur. Huc accedit, quòd Sereniſſimorum Bauariæ Principum familia, cuius auſpiciis hactenus libri à me aliquot ſcripti & editi in Bauaria ſunt, cum regia atque imperatoria familia Auſtriaca, cuius apicem ſplendoris atq; dignitatis Maieſtas T. nunc obtinet, tam arctè coniuncta eſt & officiorum & conſanguinitatis neceſſitudine, vt mihi viderer quaſi domo non egredi, ſi munus hoc literarium, tanquam cumulum quendam laboris mei Bauarici, Maieſtati T. iam offerrem. Ergo hæ cauſſę conſilij mei cùm ad opinionem eam acceſſiſſent, quam ex multorum ſermonibus iamdudum conceperam de ſingulari T. Maieſtatis propenſione atq; facili-

facilitate in eorum ſtudio benignè complectendo, qui ad fidei ſanctiſſimæ defenſionem aliquid operæ conferrent; facilè in ſpem veni, fore, vt quæ mihi ad compellandum ſacrum T. Cæſareæ Maieſtatis nomen, animum addiderunt, eadem apud Maieſtatem T. nonnullum pondus haberent ad acceptandam clementer hanc qualemcunque ſignificationem gratæ memoriæ ob multa & maxima beneficia, quibus Maieſtas T. noſtram ſibi Societatem obſtrinxit. Et quidem mihi de ſanctiſſima Trinitate diſputaturo, illud diui Gregorij Nazianzeni veniebat in mentem: *Deum quidem,* inquit, *ſemper in animo habere licet vnicuique; at non item de Deo diſputare.* Quæ mihi ſententia & veriſſima, & conſolationis plena, & auctore ſuo, hoc eſt, ſummo ſanctiſſimoque Theologo digna videtur. Nam ſi omnis, etiam de re minima, ſermo, vt rectè inſtituatur, ſuam requirit opportunitatem; quantò magis oportet tempeſtiuam eſſe diſputationem, nedum loquutionem, de Deo, cuius vel nomen ipſum ſacroſanctum nequit ſine crimine fruſtrà vſurpari? Et ſi facultas conſequendi atque poſſidendi paruas quandoque res, & ad breue tempus, erigit atque oblectat animum; quantam animis conſolationem afferre debet fa-

Orat. 1. de Theologia.

 cul-

cultas, qua, diuinæ gratiæ beneficio, omnes prædidi ſumus, vt Deum ipſum, hoc eſt, bonum infinitum, quod ſolùm voluntates noſtras explere poteſt, continenter poſſideamus? Sed, vt omiſſa nunc ea conſolatione, ad inſtitutum meum propiùs accedam, non prohibet diuus Gregorius Nazianzenus, ne de Deo diſputetur, ſed, *ne*, inquit, *alieno tempore id fiat*. Intelligebat enim Theologus hic eximius: vt non licet ſemper de Deo diſputare; ita quandoque id officium non modò licitum, & pium, ſed etiam neceſſarium eſſe; modò nunquam de Deo contra Deum, ſed de Deo pro Deo, aduerſus eos, qui contra Deum impiè diſputant, religioſè atque ſanctè diſputetur. Ac duobus quidem modis diſputatio pro Deo rectè ſuſcipitur: Altero, cùm Chriſtianæ, hoc eſt, veræ religionis ſanctiſſimæ cæremoniæ, inſtituta, leges, Sacramenta, & aliæ eiuſmodi res diuinæ, tanquam opes quædam Dei, ab incurſu hominum impiorum, hoc eſt, hæreticorum, qui in Eccleſiam, velut in Dei familiam & regnum hoſtiliter inuadunt, diſputatione defenduntur: Altero, cùm propriè Maieſtas ipſa Numenque Dei aduerſus Atheos, qui de illo impiè ac nefariè ſentiunt, aſſeritur: quæ poſterior pro Deo diſputandi ratio tantò maioris momenti,

ti, quàm prior, censeri debet, quantum ferè Deus ipse, rebus illis diuinis, quæ ad religionem pertinent, antecellit. Quod cùm ita sit, minimè sanè decet, vt cùm res illæ religionis tam multos habeant hoc tempore, aduersus hæreticos, defensores; sola defensio ipsiusmet Dei deseratur, cuius natura atque Maiestas ab impiis quibusdam Dei perduellibus, non minus acriter, quàm aliæ sacræ res, nunc impetitur. Quis enim Satanæ conatus in euertendo his temporibus per suos administros sanctissimæ Trinitatis mysterio, hoc est, in delenda ex hominum mentibus vera notitia Dei, nescit? Etenim vt intelligi posset, quò spectaret principium, & quasi neruus doctrinæ sectariorum, nimirum voluntaria illa, nulliusque certæ auctoritatis legibus astricta interpretatio Scripturæ; constaretque, non defendi eiusmodi doctrinæ ope, sed oppugnari Deum; æquissimo iudicio permisit idem ipse Deus, vt essent qui illo ipso peruersissimo doctrinæ principio freti, non iam tantummodò Sacramenta, Sanctos, sacras imagines, & alias res religionis violarent, sed in ipsum diuinæ Maiestatis tanquam solium inuaderent, Deumque de suæ quasi gradu naturæ, quæ in vnitate essentiæ, & personarũ Trinitate consistit, deturbare tentarent. Hoc ab

hinc annos circiter ſexaginta agere cœpit Satanas per Michaëlem Seruetum, & perficere conatus eſt, ac quotidie conatur per Serueti vel ſocios, vel diſcipulos; quales fuerunt, Valentinus Gentilis, Franciſcus Dauid, Georgius Blandrata, & ſunt nunc etiam Miniſtri Atheiſmi in Tranſyluania, Polonia, & Hungaria, quorum omnium nefarium inſtitutum eſt, tres perſonas in vna vera eſſentia diuina negare, id eſt, Patrem tantummodò, non autem Filium & Spiritum ſanctum, pro vero Deo agnoſcere. Quod quid aliud eſt, quàm omnino ſtabilire velle impium dogma Iudæorum & Caiphæ? vt diuus Athanaſius Arianis, iſtorum parentibus, meritò exprobrauit. Etſi autem digniſſima per ſe res eſt, vt quicunque vllo modo poſſunt, in tanta præſertim paucitate propugnatorum ſanctiſſimæ Trinitatis (vix enim aliqui ex Orthodoxis de hoc argumento his temporibus ſcripſerunt) pro viribus adnitantur tueri, atque agere Dei cauſſam: tamen conſcius ipſe imbecillitatis meæ, nunquam rem tantam aggredi auſus fuiſſem, niſi ad id me voluntas eorum compuliſſet, quibus mihi neceſſariò eſt obtemperandum. Nam cùm peſtilentiſſimus quidam liber, non ita pridem in Polonia contra ſanctiſſimam Trinitatem editus eſſet: vi-

In epiſt. de decretis Nicænæ Synod. & in epiſt. de ſentent. Dionyſij Alexand. & ſerm. 4. contra Ar. &c.

visum est omnino faciendum, vt asserta atque confirmata veritate tanta impietas refelleretur; mihiq́;, nihil eiusmodi cogitanti, id onus longè maius meis viribus est impositum. Suscepi igitur auxilio eiusdem sanctissimę Trinitatis confisus, tractandum plenè, quantum à me sine nimia prolixitate fieri posset, grauissimum istud argumentum; operamque dedi, vt non solùm argumenta omnia, quæ scirem ab Atheis huius temporis contra sanctissimam Trinitatem obiici, dissoluerem, sed mysterium etiam ipsum Theologicè ita explicarem, vt fundamenta atque principia ostenderem, ex quibus sine magno negocio, quæcunque alia obiiciantur, refutari possent. Ac molestum sanè mihi fuit, ad eam rem ipsa interdum blasphema hæreticorum verba, præsertim in confutatione illius libri Polonici, referre; nec parum etiam ea re piorum Lectorum aures offendere verebar: Sed tamen id mihi propè necessariò faciendum fuit, vt eò à me solidius hominum Atheorum sentẽtia refelleretur, quò de illa certiùs hac ratione constaret. Atque vt minus timerem fore, vt ob eam rem prudens ac pius Lector offenderetur, quædam etiam diui Basilij ratio apud me effecit: qui

cùm

cùm blaſphemas quaſdam ſententias Eunomij de hoc ipſo argumento ad verbum referret; ſapienter admodum ita ſcriptum reliquit: *Timeo,* inquit, *ne nos dum alienas blaſphemias per os aſſumimus, mentes noſtras inquinemus, & condemnationis hæreticorum participes fiamus. Sed conſolatur me id*, inquit, *quod in Euangeliis eſt; nempe quod Spiritus ſanctus Iudæorum in Dominum blaſphemias etiam poſteris ſcriptas tradere non eſt auerſatus; illorum blaſphemias per omne tempus notans.* Denique illud etiam, RODOLPHE Imperator Maxime, hac ratione fiet, vt quò magis impietas huiuſmodi hæreticorum Dei perduellium, ex ipſorummet verbis cognita fuerit, eò clariùs conſtet, quanta ſit T. Maieſtatis erga Deum pietas, quamque iuſtus zelus religionis, quòd ſceleratas eas opiniones de Deo, tàm ex animo deteſtetur, quàm ſunt ipſæ per ſe deteſtabiles; vt præclaris argumentis teſtatum iam pridem fecit. Sed finem hîc faciam, Maieſtatem T. animo quàm poſſum demiſiſſimo orãs atq; obſecrans, vt pro ea, qua ſolet in omnes vti inſita benignitate, animo æquo ac placido accipiat, quòd hac dedicatione libri de ſummo atque altiſsimo religionis myſterio, voluerim quaſi recognoſcere,

Li.1. contra Eunom.

Maie-

Maiestatem T. in summo humani imperij fastigio (sicut diuus Cyrillus Alexandrinus appellat) cum summo Reipublicæ Christianæ commodo diuinitùs esse collocatam: in qua dignitate vt T. Maiestas quàm diutissimè incolumis atque felix viuat, faxit Deus Optimus Maximus. Datum Ingolstadij, IIII. Augusti, Anno à Christo nato M.D.LXXXVI. *Lib. de recta fide ad Theodosiū.*

Libros hos quinque de ſanctiſsima Trinitate, typis digniſsimos iudico: non modò, quia Catholici & docti: verùm etiam, quia hiſce temporibus apprimè vtiles, planeq́; neceſſarij: quando videlicet inter tot hæreſes, ipſe quoq; renaſcens Arianiſmus iam pluribus in locis ſibilare, viruſq́; ſuum peſtilentiſsimum non obſcurè ſpargere incipit:

Sic quidem cenſeo ego ALBERTVS HVNGERVS, Profeſſor Theologus, Procancellarius, & pro tempore facultatis Theologicę Decanus in Academia Ingolſtadiana.

PRÆFATIO AD LECTOREM.

De sanctissima Trinitate, hoc est, de Deo Domino nostro, ipso iubente atque iuuante, aduersus veteres ac nouos Dei perduelles, solum Dominatorem & Dominum nostrum Iesvm Christvm, sanctumq; Spiritum negantes, disputaturus, principio eam ipsam sanctam atq; indiuiduam Trinitatem suppliciter oro, vt quantum mihi desiderium indidit hoc scriptionis labore eidem seruiendi, tantam gratiam atque opem ad rectè de illa & pro illa cogitandum atque scribendum largiri non dedignetur. Tum etiam memor non modò voluntatis, verùm etiam infirmitatis meæ, ab his qui ista lecturi sunt (exemplo D. Augustini) vt ignoscant peto, vbi me magis voluisse, quàm potuisse dicere animaduerterint. Est enim (*inquit verissimè D. Athanasius*) creaturis omnibus, ac præsertim nobis hominibus, impossibile condignè loqui de rebus ineffabilibus. *Sed cùm sint nunc etiam qui loquantur aduersus Deum iniquitatem; nobis item aduersus eos veritatem sanctissimam pro Deo loqui, quoad possumus, necesse est, ne aliòqui* præuaricatione nostra (*vt ait diuus Gregorius Nazianzenus*) condemnemur, quòd egregio (*inquit*) officio nosmetipsos probare Deo nostro neglexerimus.

Lib.5.de Trin.ca.1.

In epist. ad Serapionē.

Psal.74.

Oratione 3.de Theologia.

Atque vt disputationem hanc totam vtilius instituam, visum est mihi illa methodo vti, quam idem Nazianzenus in hoc ipso grauissimo argumento tractando vsurpādam existimauit. Cùm duplex (*inquit in illa oratione 3.*) sit omne disputandi genus; alterum quo dogmata nostra confirmamus; alterum quo aduersariorum dicta subuertimus; nos quoq; hanc rationem inibimus, vt doctrinam nostram de sanctissima Trinitate prius exponamus, deinde ad confutandas & profligandas aduersariorum obiectiones veniamus. *Explicabi-*

A

cabimus igitur in qualibet huius disputationis parte, atque confirmabimus primo loco, quæ iam olim maiores nostri ex ipsa (vt ita dicam) sanctissimæ Trinitatis cathedra, hoc est, diuinis literis è cœlo edocti, de sanctissima Trinitate tradiderunt; deinde contraria argumenta suis locis confutabimus. Qua quidē in re duces potißimū sequemur trecentos decē & octo illos Patres Concilij Nicæni, qui pro communi omnium Domino, tanquam trecenti illi decem & octo vernaculi Abrahæ (*vt ait D. Ambrosius*) consona fidei virtute victores, veluti trophæum toto orbe, subactis perfidis extulerunt; vt mihi (*inquit Ambrosius*) videatur hoc esse diuinum, quod eodem numero, in Concilio fidei habemus oraculum, quo in historia, pietatis exemplum.

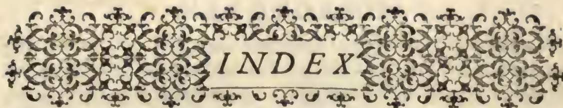
In prologo librorū de fide ad Gratianū.

Quatuor autem omnino loci sunt, quibus omnem hanc de sanctißima Trinitate disputationem, à Patribus olim, suo more, fusiùs, & vix hoc tempore ab aliquibus certa & perspicua ratione tractatam, comprehendemus. PRIMVS *locus continet ea, quæ spectant ad distinctionem personarum, & vnitatem essentiæ earundem per se atque absolutè consideratam.* SECVNDVS *ea, quæ spectant ad personas inter se inuicem comparatas.* TERTIVS *ea, quæ spectant ad easdem personas comparatas cum essentia diuina.* QVARTVS *ea, quæ singularum personarum sunt propria. Et quidem non modò disputationes veterum Patrum, sed etiam omnia, quæ D. Thomas Scholasticorum princeps in prima parte suæ summæ quæstionibus sexdecim, ex Orthodoxa doctrina, de sanctißima Trinitate complexus est, ad quatuor hos locos reuocantur. Nam quæ disputat quæstione 28. 29. 30. 31. 32. omnia referuntur ad locum primum. Ad secundum verò, quæ in quæstione 27. 40. 41. 42. 43. Ad tertium, quæ in 39. Ad quartum, quæ in 33. 34. 35. 36. 37. 38. Quod ideo monere volui, vt studiosi D. Thomæ possint, si velint, disputationem nostram ad illius disputationem accommodare.*

Porro de vnoquoque loco ex illis quatuor potest bifariam disputatio institui. Vno modo ita, vt ea duntaxat quæ fide sunt comperta, de illo exponantur & confirmentur. Altero modo ita, vt ad fidei pronunciata adiungantur etiam Theologicæ explicationes, per consequentiā rectæ rationis ex reuelatis assertionibus deductæ, quibus mysterium ipsum illustrari, & ab argumentis humanæ rationis defendi poßit, atque adeò ipsis etiam Ethnicis

nicis reddi non incredibile. Etsi autem nobis pro fide ipsa & de fide dicere in hac disputatione inprimis propositum est: tamen, vt tractatio hæc sit plenior, & pluribus inseruire possit, explicationem quoq; Theologicam, quantum vnoquoq; loco à Theologis etiã Orthodoxis disputari solet, addemus. Id.n. non modò res ipsa postulat, sed etiam temeritas aduersariorum in hoc argumento vel maximè requirit, quippe qui ad euertendam huius mysterij fidem humana ratione, more Ethnicorum, abuti solent. Atque ita, si voluerit & adiuuerit DEVS, istis garrulis ratiocinatoribus, (*vt cum D. Augustino loquar*) elatioribus, quàm capacioribus, sic fortasse occurremus, vt inueniant aliquid, vnde dubitare meritò de fide sanctissimæ Trinitatis non possint. *Postremo autem loco horribiles blasphemiæ cuiusdam pestilentis libelli non ita pridem in Polonia contra sanctissimam Trinitatem editi, confutandæ nobis erunt.* Lib. 1. de Trin. ca. 2.

GENERALIS LIBRORVM ET CAPITVM.

PROLEGOMENA QVÆDAM in Disputationem de Trinitate.

LIBER PRIMVS,

DE DISTINCTIONE DIVINARVM PERSONARUM, & vnitate essentiæ, secundum se.

VI. Etiam

LIBER SECVNDVS,

DE HIS QVAE PERTINENT AD PERSONAS inter se comparatas.

LIBER TERTIVS,

DE PERSONIS DIVINIS CVM ESſentia comparatis.

LIBER QVARTVS,

DE HIS QVAE SINGVLARVM PERsonarum sunt propria.

LIBER QVINTVS,

IN QVO SINGVLARES QVAEDAM BLASPHEMIAE aduersus sanctissimam Trinitatem, cuiusdam recentis libelli in Polonia editi, confutantur.

LAVS DEO TRINO ET VNI.

PROLEGOMENA QVAEDAM IN SEQVENTES LIBROS DE TRINITATE.

CAPVT PRIMVM.

De ratione ac fine huius Disputationis.

ANTEQVAM Probationẽ aggrediamur earũ assertionum, quas de hoc mysterio, vt suis locis videbimus, doctrina fidei tradit, pauca quædam necesse est præmittere de fine ac modo huius disputationis, ne temerè alioqui Maiestatem scrutari videamur, & idcirco iure ac meritò opprimamur à gloria. Quod ideo etiam faciendum est, quoniam spero, me hac explicatione, si Dominus iuuerit, effecturum, vt illorum vanitas hæreticorum clarissimè perspiciatur, qui summum hoc nostræ fidei mysterium, & alia item, quæ sunt similiter supra captum humanæ rationis certissima fide constituta, suis rationibus nituntur subuertere.

A Ac de fine quidem disputationis huius illud inprimis constat, nequaquam Theologo propositum esse debere, vt argumentis, à ratione naturali petitis, veritates, quæ de hoc mysterio reuelatæ diuinitùs sunt, demõstrare nitatur. Cogitandum enim est, quæstionem de Deo trino & vno non esse, an Deus sit, vel quænam attributa Deo competant secundum respe-
B ctum ad creaturas aliquem, vt est caussa illarum: sed quid omnino secundum se sit Deus? Sapienter autem D. Basilius lib. 1. cõtra Eunomium: *Communis,* inquit, *notio, esse Deum, non autem quid sit, nobis suggerit.*

Quapropter D. Dionysius 2. c. de diuin. nominibus, cognitio-
C nem de Deo, *ignorantiam* appellat; quoniam non habet euidentem diuinæ quidditatis notionem se-

cundum ea, quæ natura ſciuntur. A Quod ipſum (vt indicat cap. 1. de myſtica Theologia idem Dionyſius) illa caligine ſignificatum eſt, in qua Dominus Moyſi, Exodi 19. eſt locutus, itemque tenebris illis, in quibus Deus *poſuiſſe latibulum ſuum* à Propheta Pſal. 17. dicitur.

Diſputationis igitur de Trinitate ſcopus eſſe debet. I. Non ex B ratione, ſed ex iis, quæ Scriptura tradit, & Eccleſia definit, perſpicuè docere, quid hoc de myſterio certa fide credendum ſit. II. Deinde recta ratione exponere, quid ex fidei aſſertionibus de hoc myſterio ſit conſequens, & quid etiã cum illis pugnans, vt ſanã omnino hac de re doctrinam, nulliſque erroribus contaminatam, tuea- C mur. Quamuis enim doctrina de diuinitate non ratione, ſed fide nititur: tamen vbi ſemel fuerit cõſtituta ipſa fides, ratione etiam atque cogitatione conſentanea fidei, quaſi munitur atque circumuallatur. Quod probè intellexit diuus Athanaſius in epiſt. ad Serapionem, circa medium, vbi poſteaquam dixit: *Deitas non demon-* D *ſtratione rationum traditur;* continuò ſubiunxit: *Sed fide, & pia*, inquit, *cogitatione cum religione.* Tum etiam D. Auguſtinus. lib. 1. de Trinit. capite 1. ſub finem: *Suſcipiemus*, inquit, *& eam ipſam quam flagitant*, (hæretici) *reddere rationem, quòd Trinitas ſit vnus Deus, & ſolus, & verus, & quàm rectè Pater & Filius & Spiritus ſanctus vnius eiuſdemq; ſubſtantiæ vel eſſentiæ dicatur, credatur, intelligatur.* III. Atque etiam vel maximè ad Theologum in hac diſputatione ſpectat, vt & fidei lumine, & cognitione eorum, quæ vel ex fide huius myſterij conſequuntur, vel ei repugnant, adiutus, argumenta omnia diſſoluat, quæ aduerſus veriſsimam eam fidem humana ratio ſubminiſtrat.

CAPVT II.

Omnia argumenta contra myſterium SS. Trinitatis, ſolui poſſe, & quidem euidenter.

Est enim diligentiſsimè notandum, atque in hac omni diſputatione in promptu habendum; ſic myſterium iſtud ſuperare captum humanæ rationis, vt quemadmodum veritatem illius, propter ipſius altitudinem humana ratio aſſequi nequit, ita etiam neque vllam in eo falſitatem deprehendere valeat: atque adeo argumenta omnia, quæ contra illud fiant, tanquam infirma & fallacia diſſolui poſſe, & quidem euidẽter, vt doctiſsimi Theologi veriſsimè exiſtimant.

Primùm enim, ſi quod eiuſmodi argumentum in ipſa forma cõcluſionis vitiũ aliquod contineat, extra controuerſiã eſt, poſſe id vitium euidenter oſtendi ab eo, qui rectam diſſerendi rationẽ teneat. Si au-

Si autem in forma concludendi nullum vitium appareat, itidem censemus, posse solui euidenter eius generis argumenta ex parte materiæ propositionum, quibus illa constant.

Argumentũ enim aliquod non tum solum euidéter soluitur, cùm euidenter ostenditur id reuera esse falsum, quod in argumento sumitur, & contrarium illius esse verum; vt Durandus quæst. 1. prologi sententiarum, Theologus alioqui sanè perspicax & acutus, falsò putauit: sed cum etiam, cùm idonea ratio euidenter redditur, cur id, quod in argumento sumitur, falsum esse, animus sibi prudenter persuadeat, ac ideo minimè tali argumento de sententia dimoueatur. Potest autem talis ratio euidenter reddi, cùm argumentum aliquod bona alioqui forma constructum, aduersus istud, aut alia fidei mysteria proponitur, licet non posit euidenter ostendi, aut veritas ipsius mysterij, aut cõtraria falsitas assumptæ in argumento propositionis. Igitur poterunt etiam huius generis argumenta euidenter dissolui.

Id autem ita probo & ostendo: Omne eiusmodi argumentum, vt bona rationis forma concludat, necesse est, nitatur aliqua propositione mysterio fidei contraria, & ita vniuersali, vt non modò res creatas, sed etiam rem increatam ac infinitam sub commu-

A nissima vocabulorum significatione complexu suo contineat. Exempli caussa, si hunc in modum argumenteris: Nulla res vna numero secundũ essentiam, simul est trina numero secundum hypostasim: Res diuina quæ est DEVS, est quædam res vna numero secundum essentiam: Ergo res diuina, B quæ est Deus, non est res trina numero secundum hypostasim. In hoc argumento, nisi prior propositio contraria, seu contradicens mysterio, sit ita vniuersalis, vt sub communissima ratione, quæ vocabulo, RES, significatur, cõprehendat non solùm res creatas, sed etiam rem illam increatam & infinitam, quæ est Deus & Tri- C nitas, vitium erit in argumenti forma.

Vocabulum enim, RES, aliter accipietur in priori propositione, nempe determinatè pro re finita & creata; aliter in posteriori, nempe pro re infinita & increata. Quare perinde erit, atque si ineptè isto modo argumentareris: Nulla res creata & finita, vna secundum es- D sentiam, est simul trina secundum hypostasim: Sed res, quæ est Deus, est vna quædam res infinita & increata secundum essentiam: Ergo non est simul trina secundum hypostasim. Quam formam concludendi, etiam sine disserendi arte, quilibet sentit esse nullam. Oportet itaque (vt diximus) omnẽ bonam conclusionis formam in

argumentis, quæ obiiciantur contra mysteria diuinitatis, niti propositione aliqua vniuersali contraria mysterio, quę complectatur etiam rem ipsam diuinam, increatam atque infinitam. Nec refert, vtrum talis aliqua vniuersalis propositio sumatur in ipso argumento (vt in exemplo allato) an verò in confirmatione illius, quando principiò non fit integer syllogismus, sed enthymema, & postea adhibetur propositio vniuersalis ad consequentiæ probationem. Cùm autem ex tali aliqua propositione argumentū aut argumenti cōfirmatio exstruitur, semper poterit reddi ratio, quę ostendat euidenter, iure ac meritò propositionem eiusmodi existimari falsam: quod est, vt etiam dixi, euidenter solui argumentum.

Qui enim contra mysterium fidei talem propositionem vniuersalem vrget, non aliam eius probationem afferre potest, nisi eam, quæ est posita in inductione aliarum singularum rerum creatarum, quas naturaliter cognitas atque perspectas habet; nempe colligendo hoc modo: Hæc res vna numero secundum essentiam non est etiam trina aut multiplex secundum hypostasim; & similiter hæc, & similiter hæc, & sic aliæ omnes quæcunque nobis sunt cognitæ, ergo nulla omnino res, quę res vna sit numero, erit etiam trina, & sic neque res illa diuina,

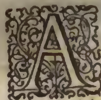
A cùm similiter sit vna res quædam secundum communissimam notionem huius vocabuli. Hæc autem inductio quò minus in proposito procedat, obstat maius quoddam lumen, quàm sit lumen naturale rationis, quo forma colligendi per inductionem nititur. Id autem lumen dico esse lumen

B diuinæ reuelationis, quatenus est hominibus per Ecclesiæ auctoritatem atq; ministerium sufficienter proposita, atque etiam confirmata communibus illis nostræ fidei motiuis, quæ euidenter ostendunt, eam esse prudentum assensione dignam: vt fusè demonstraui in eo libro, quem Analysim fidei inscripsi. Hæc reuelatio ita te-

C stata meritò nobis persuadet deficere inductionem in illa re singulari, quæ est Deus & Trinitas.

CAPVT III.

D *Proponuntur considerationes tres, quæ declarant, ex propositionibus vniuersalibus, quantumuis euidenti inductione notis, nihil posse contra mysterium sanctissimæ Trinitatis concludi.*

ATQVE vt id ita esse planè statuamus, præter communia motiua fidei, quæ dixi, tres adhuc considerationes meritò mouere possunt. Vna est, quòd ne ipsi quidem humanæ rationi vide-

ri

ri debet penitus impoſsibile, vt vni rei ſingulari non competat idem quod inuenitur in reliquis omnibus ſingularibus, quantumuis alioqui comprehenſis ſub eadem communiſsima vocabuli notione. Quid enim vetat quò minus per potentiam Dei abſolutam fieri poſſet, vt cùm omnes homines (exempli cauſſa) quos ipſi videre potuimus, colore præditi ſint, tamen quidam vnus homo non coloratus diuinitùs alicubi conſeruetur? An erit vlla contradictio, ſi vnus quidam qualitatis eius, quam colorem appellamus expers ſit, & alij tamen omnes ea qualitate præditi? Hoc igitur ſi ita accidere, reuelatione aliqua diuina probaretur, quæ eſſet ita ſufficienter teſtata ac eſt noſtra fides; parum cõtrà mouere deberet inductio reliquorum hominum ſingularium, quos ipſi vidimus. Non enim tũc ea inductio in illo etiam homine ſingulari ꝓcederet. Nec mouere igitur in propoſito debet, quòd inductio ex rebus creatis collecta non habeat locum in illa re maximè ſingulari, quæ eſt Deus & Trinitas. Quod autẽ nullam propterea contradictionem myſterium Trinitatis inuoluat, ſuis locis poſtea planum faciemus.

Altera conſideratio eſt, quòd naturalis rationis lumẽ non ſimpliciter nos ducit ac impellit ad idem iudicãdum de quolibet ſin- A gulari quod in reliquis ſub eadem communi notione contentis inductio oſtendit; ſed tum demum, cùm nullum maius atq; præſtantius lumen, idque ſufficienter teſtatum, obiicitur, quod ſecus in aliquo ſingulari rem habere indicet. Hoc enim lumen præſtantius ſi obiiciatur, ipſo etiam naturali B lumine rationis, adiuti ope ſupernaturali diuina impellimur, vt inductione poſtpoſita ſecùs rem ſe habere in vno quodam ſingulari ſentiamus. Nam cùm lex ipſa prudentię à nobis tunc requirat vt ita putemus; confitendum etiam neceſſariò eſt, ſic nos eſſe natura cõparatos, vt mente diuinitùs illuſtrata & adiuta, poſsimus id pru- C denter putare: maximè cum ipſa etiam naturali ratione compertum ſit vim atq; eſſentiam & exiſtendi modum diuinitatis longiſſimè ſuperare captum humanæ rationis. Quoniam igitur in propoſito præſtantius lumen diuinę reuelationis, idq; ſufficienter teſtatum nobis obiicitur, quò minus inductione colligamus ita rem ſe D habere in diuinitate, ſicut videmus ſe habere in aliis rebus; ſecundum naturam etiam noſtræ rationis facimus, cùm exiſtimamus ſecùs in re diuina eſſe, neque ibi inductionem locum habere.

Tertia conſideratio, quæ vt id exiſtimemus mouere poteſt, eſt, quòd quamuis res diuina cum rebus aliis creatis, nobis notis, in

notione communissima per vocabulum, RES, significata, vtcunq; conueniat: tamen sine vlla dubitatione scimus, propriam rationē rei diuinę infinito interuallo à rationibus propriis aliarum rerū omnium distare. Quis autem non facilè animum inducat, vt credat, aliud longè competere rei infinitę quàm rebus finitis, cùm id prę-sertim tam magnis & grauibus rationibus tantoq; pondere auctoritatis cōfirmatur, quàm est probata nostra fides?

Hac inprimis consideratione veteres Patres argumentis hæreticorum ex ratione creatarum rerum petitis, passim in hac materia occurrerunt. Quod faciendum esse, D. Athanasius, æternam Filij generationem aduersus Arianorū argumenta defendens, præclarè docuit his verbis: *Tametsi* (inquit in epistola de Synodi Nicænæ decretis ante med.) *eædem dictiones de Deo & hominibus* (& similiter de aliis rebus creatis) *in sacris Scripturis habeantur; hominum tamen perspicacium est, vt Paulus 1. ad Timoth. precipit, lectioni attendere, vt rem cum iudicio discernant, & pro natura rerum vocabula accipiant sine intellectus confusione: Ne, quæ Dei sunt, humano more intelligant; Id enim est vinum aqua miscere, & alienum ignem altari inferre.* Ac D. Gregorius Nazianzenus orat. 4. de Theologia respondens ad argumenta Eunomij contra processionem Spiri-

A tus sancti: *Valde*, inquit, *profectò turpe est, nec turpe solùm, sed etiam admodum stultum & inane, ex humilibus ac terrenis rebus superarum simulacrum sumere, quodque Isaias ait, viuentia in mortuis quærere.* Quocirca & D. Dionysius capite 1. mysticæ Theologiæ grauiter in eos inuehitur, qui in disputationibus de

B diuinitate: *Rebus* (inquit) *terrenis adhærescunt, & nihil supra ea quæ sunt & supra substantiam* (nempe secundum eam rationem quam illa in creaturis habet) *cogitant, quin potius arbitrantur sua cognitione nosse eum qui posuit tenebras latibulum suū, & summam caussam omnium ex extremis in natura rerum designant, nihilq; eam antecellere aiunt impiis ima-

C ginibus quas ipsi fingunt.*

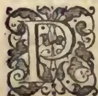
Has igitur tres considerationes si ad grauissima motiua & argumenta, quæ alioqui nobis suppetunt pro credendis assertionibus omnibus nostræ fidei, adiunxerimus, satis euidens à nobis ratio reddi poterit, cur prudenter existimemus, propositiones eas vniuersales omnino esse falsas, q̄

D in bona alioqui forma argumenti obiiciantur contra mysterium sanctissimę Trinitatis, & alia similia. Quam rationem cùm reddimus, euidenter soluimus eiusmodi argumenta, vt suprà dictum est. Cumque etiam argumenta alia, quæ peccant in conclusionis forma, sine controuersia possint euidēter solui, fit vt nullum omnino argu-

argumentum contra mysterium istud ꝓponi posſit quod non manifestè refelli queat, sicut in progressu huius disputationis magis patebit. Quare ad hunc inprimis scopum in hac tractatione collimare opus est, vt postquam ipsas assertiones fidei auctoritate diuina, & pia ratiocinatione (vt D. Athanasius loquitur) confirmauerimus, contraria quoque argumenta perspicuè dissoluamus. Et hæc de huius disputationis fine sint dicta.

CAPVT IV.

De ratione ac via probandæ veritatis in hac disputatione.

PRÆTEREA verò, quod ad modum in ea procedendi attinet, primò intelligendum est, non Scripturas modò, & rationem consentaneam Scripturis, sed etiam Ecclesiæ definitiones, & testimonia veterum Patrum, tum ad probationem veritatis, tum ad refutationem contrariorum errorum iure ac meritò vsurpari posse ac debere. Auctoritas enim Scripturæ atque etiam Ecclesię, certum ac infallibile argumentum in fidei quæstionibus, qualis potissimùm est hæc de sanctissima Trinitate, suppeditant, vt alio in libro ꝓbauimus. Item consentiens Patrũ testimonium per se quoq; est infallibile,

A sicut etiam eodem libro docuimus. Deinde etiam, vt D. Augustinus grauissimis verbis Iuliano Pelagiano obiecit, testes fide dignissimi sunt veteres Patres veræ atque Apostolicæ fidei, vt quantumuis eorum auctoritatẽ aduersarij contemnant, tamen id absq; summo pudore, si modò sint ho-
B mines, non possint facere. Quis enim nunc ex aduersariis tam vecors sit, vt non erubescat à Christiano populo requirere, suum vt iudicium iudicio sanctissimorum Patrum Athanasij, Basilij, Nazianzeni, Ambrosij, Augustini, & aliorum in Scripturis, quę sunt de Deo trino & vno, intelligendis anteponat?

C Itaque summè impudens, neque iniuria, est habitus Eunomius hęreticus, quòd aduersus fidẽ SS. Trinitatis disputaturus, his verbis (vt est apud D. Basilium lib. 1. aduersus eundẽ Eunom.) contra præiudicia Ecclesiæ & Orthodoxorum Patrũ lectoribus præscribere volebat: *Petimus*, inquit, *præ omnibus, vt ne velitis multitudine mẽ-*
D *dacium à veritate discernere, maiori parti, quod melius est attribuendo, neque dignitatibus commoueri, aut ordinis pręgressorum plus tribuere, & posterioribus aures obturare.* Cui D. Basilius; Quid dicis? inquit. *Ne tribuamus plus prægressis? Ne reuereamur multitudinem & eorum qui nunc sunt Christiani, & eorum qui nati sunt ab eo tempore, quo prædicari cœpit Euangelium?*

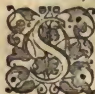
lium? Ne reputemus dignitatem eorum qui omnigenis donis spiritualibus claruerunt? quibus omnibus inimicam & aduersam hanc viam impietatis recens excogitasti; sed clausis in totum animi oculis, & omnium Sanctorum memoria ex mente eiecta, ociosum ac purgatum cor suum quisque inductionibus ac sophismatis tuus supponamus? Magnam profectò potentiam nactus fueris, si qua variis suis insidiis Diabolus non est assequutus, ea tibi assequi contingat, vt traditionem (de fide sanctissimæ Trinitatis) *qua per omne tempus præteritum apud Sanctos obtinuit, vestro inuento impio viliorem iudicemus.*

Neque hoc igitur à nobis nunc Satanas per suos administros Dei perduelles obtinebit, vt veterum Patrum neglecta auctoritate, illorum mendaciis assentiamur. Quin potius exemplo D. Basilij libro de Spiritu sancto, capite 29. Ambrosij in prologo lib. de fide, Athanasij in epistola de Nicænæ Synodi decretis non longè à fine, testimoniis etiam SS. Patrum Catholicam sententiam de hoc sanctissimo mysterio cõfirmabimus: *Quibus oportet vt populi Christiani* (quemadmodum à D. Augustino libro 2. contra Iulianum grauiter dictum est) *potius eligant adhærere.* Nam quod aduersarij in hac quęstione Patrum auctoritate aduersum se pugnari minimè volunt, id verò nihil mouere nos debet. Quid enim si hostis capitalis tu⁹, quem, quoquo modo possis, oc-

A cidere liceat, tibi præscribere vellet, ne id hasta vel gladio, sed alio duntaxat instrumento faceres? An ideo prętermittere deberes eum, cùm posses, gladio perimere? Cùm igitur veterum quoq; Patrum auctoritas ad confodiendos hostes veritatis in quæstionibus fidei aptissimum quoddam B inter cetera genus armorum sit, illo item in hac quæstione velint nolint sanctissimæ Trinitatis rebelles à nobis iugulari debent.

CAPVT V.

Cuiusmodi vocabula in hac disputatione vsurpari debeant.

SECVNDO, pertinet illud quoq; ad modum C tractandi de hac materia, vt non satis esse putemus de hoc mysterio rectè sentire, nisi etiam idoneis verbis, id quod sentimus, eloquamur. Rectè enim D. Augustinus lib. 10. de ciuit. Dei, cap. 23. *Liberis verbis vtuntur Philosophi, & in rebus ad intelligendum difficillimis religiosarum* D *aurium non timent offensionem; nobis autem ad certam regulam loqui fas est.* Quod præceptum, quàm cautissimè de diuinis rebus loquendi à D. etiam Dionysio cap. 1. de diu. nom. Damasceno li. 1. cap. 2. Hieronymo de verb. myst. Basilio lib. 2. contra Eunom. non multò post initium, & aliis Patribus traditum, si in vlla alia quæstione, in hac

hac maximè de sanctissima Trinitate, vbi, vt ait Augustinus lib. 1. de Trinitate, cap. 3. omnium periculosissimè erratur, necessarium est. A

Idonea verò vocabula diuinarum rerum censenda sunt, nó solùm ea quę totidem syllabis reperiuntur in Scripturis, sed etiam illa quæ conuenienter Scripturis B Ecclesię consuetudo vsurpauit, vt accuratè D. Athanasius in epist. de decretis Nicenæ Synodi, & in disput. cum Ario Laodiceæ habita, ostendit aduersus Arianorum importunitatem in reiiciendo vocabulo, homousios.

Itaque D. Basilius lib. 2. contra Eunom. Eunomiũ refellens quod C Filium Dei nouo vocabulo genituram appellaret, non ideo solùm eam vocem reiecit, quia in Scriptura non reperitur, sed quia *à cõmuni* (inquit) *consuetudine & à Scripturarum vsu genitura vox aliena est. Horrendum est autem* (inquit etiam ibi) *nostris eum nominibus appellare cui largitus est Deus nomen, quod est super omne nomen.* Quanquam neq; D veretur omnino idem Basilius ser. contra Sabellianos & Arium, cùm additione quadam vsurpare vocabulum genituram: cùm Filium vocat *genituram Patris non defectuosam.* Quod ideo fecit, vt ea explicatione ad vocabulum adhibita errorem corrigeret Eunomiorũ, quem illi occultabant vsurpando absolutè id vocabulum.

Porro præcipua quædam sunt vocabula, quæ licet in Scriptura expressè non sint, à Patribus tamen in hac disputatione conueniẽter rebus ipsis, quas Scriptura tradit, vsurpãtur. Cuiusmodi sunt Trinitas, essentia, subsistẽtia, persona, hypostasis, personæ notio, potentia & actus notionalis, relatio, homousion, etc. Illa verò alia vocabula; Pater, Filius, Spiritus sanctus, generatio, processio, æqualitas, in ipsa etiam Scriptura reperiuntur. Et fastidiũt quidem ac respuũt Dei perduelles, vt rem ipsam sanctissimæ Trinitatis, ita etiam illa vocabula quibus ea ipsa res commodissimè ab Orthodoxis ad declarationem mysterij, & ad detegendas hæreticas insidias, significatur. Sed tamen nullis vocabulis aptius & conuenientius ipsi sacræ Scripturæ, quàm his, rem huius mysterij indicari posse, manifestè patebit, cùm res ipsas illis significatas in progressu disputationis asseremus.

CAPVT VI.

Quo sensu in hac disputatione vsurpari debeant vocabula.

ERTIO, sed neq; satis est aptis vocabulis in hac materia vti, nisi in ea etiam significatione & eo sensu, quo oportet, vtaris. Alioqui vel maximè ex ea parte periculum imminebit, ne ex ver-

bis perperam atque inordinatè prolatis (quantumuis ipsa sint per se commoda) hæresis incurratur, vt D. Hieronymus admonuit. In promptu igitur illud habendum est in hac omni disputatione: cùm vocabulis iis, quæ propriè tribuimus Deo, rem illam diuinam quę est Deus & Trinitas, significamus, cuiusmodi vocabula sunt essentia, persona, relatio, Pater, Filius, & alia id genus, quæ, vt antè diximus, in hac tractatione vsurpantur, duo esse nobis cogitanda:

Alterum est, quòd non modò notiones communissimas eorum vocabulorũ verè tribuimus summę ac infinitę illi rei, quę est Deus & Trinitas: sed etiam est animus eorum vocabulorum vsu (ita vt possumus) significare rationem propriam & peculiarem, quę in re illa summa & infinita vocabulis his respondet: loquimur enim de ea re infinita, non vt est essentia aut persona, aut aliquod eiusmodi, modo aliquo proprio rei creatæ, aut modo duntaxat communissimo rei increatæ & creatæ, sed vt est hæc omnia modo suo peculiari: alioqui non de re ipsa diuina ꝓpriè, vt est diuina, loqueremur.

Alterum est, quòd cùm ratio tamen peculiaris, qua res illa infinita, est essentia, & persona, & Pater, & reliqua eiusmodi, infinitè prorsus distet à ratione propria & peculiari, qua res creata est essentia, aut persona, aut Pater, etc, minimè potest à nobis ita distinctè intelligi aut significari per ea vocabula, sicut intelligi & significari potest ratio propria & peculiaris quæ iisdem vocabulis respondet in re creata. Rationem enim peculiarem in re creata proprio ac distincto conceptu intelligimus, atque adeo distinctè etiam illam per ea vocabula significare possumus. Rationem verò peculiarem, in illa re diuina his vocabulis respondentem, non percipimus, nisi imperfecto admodum atq; obscuro confusoq; conceptu: nempe cùm cogitamus rem illam diuinam peculiari quadam ratione sua, essentiam, aut personam, aut Patrem, & reliqua eiusmodi dici, quatenus modo quodam infinitis partibus sublimiori, præstat aut continet, quidquid est in peculiari ratione rei creatæ, quatenus hæc item eiusmodi vocabulis nominatur.

Quæ caussa est, cur ea vocabula totam rationem rei creatæ adæquare dicantur. Non perinde aũt adæquant rationem totã illius rei infinitæ. Cùm enim ad rem creatam hæc vocabula accommodamus, animus esse solet significare notionem non modò communissimam, sed etiam peculiarẽ, quam de re creata clarè & distinctè com pertam habemus. Cùm verò eadem vocabula tribuimus rei diuinæ, licet vtramq; similiter notionem, nempe & communem &

propriam (vt antè dictum est) velimus significare: tamen vt propriam clarè & distinctè non intelligimus, ita neque illam distinctè eorum vsu vocabulorum significamus.

Hoc igitur in vsurpandis vocabulis, quibus sanctissimę Trinitatis mysterium explicatur, diligentissimè attendendum est, vt cùm *Essentiam* dicis aut *Personam*, aut *Patrem*, aut aliud eiúsmodi vocabulum, quod de Deo propriè dicitur, ne subeat animo notio propria & peculiaris, quam eadem vocabula in re creata significant: sed cogites, rem illam summam & infinitam, essentiã, aut personam, aut Patrem, aut quid simile dici, non quia secundum rationem peculiarem ita sit essentia aut persona, sicut est res creata, sed quia (vt antè dictũ est) infinitè sublimiori modo præstat & continet quidquid est in ꝓpria ratione rei creatæ, vt his vocabulis significatur.

Hoc D. Dionysius, Athanasius, & Nazianzenus paulò superiùs à nobis citati, & alij veteres communiter, docere voluerunt, cùm adeo diligenter notarunt, rationem illius rei quę est Trinitas non esse ex rerum creatarum rationibus æstimandam, sed quiddam de illa supra omnem creatam rationem esse in animo cõcipiendum. Quod cùm facimus, propriam ac peculiarem (quoad fieri in hac vita mortali potest) notionem SS. A Trinitatis in mente conformamus; neq; vlteriùs cogitatio nostra in propria ratione percipienda illius rei diuinæ, quæ est Deus & Trinitas progredi potest, sed (vt cum D. Athanasio in epist. ad Serap. loquar) ***hucusque cùm deuentum est, Cherubin obuelat faciem eius***: ne scilicet illius ratio peculiaris B distinctiùs in hac vita à nobis intelligi possit: vbi in cor hominis non ascendit illa diuinitatis cognitio, quam præparauit Dominus pro vita futura diligẽtibus se, vt grauiter est scriptum à D. Gregorio Nazianzeno oratione secunda de Theologia, non longè ab initio.

Quocirca & à D. Augustino li. 5. C de Trinitate, ca. 9. eleganter scriptum est, tres personas in diuinitate dici; *Non vt illud quod est Trinitas, dicatur, sed vt non taceatur.* Quibus verbis Augustinus non significat, nihil penitus de diuinitate dici, cùm tres in illa personas esse dicitur, vt præcipui sanctissimę Trinitatis perduelles, Transylua-ni ministri libro 2. de falsa & vera D cognitione Patris & Filij & Spiritus sancti, cap. 9. obtusissimè existimarunt. Sed docet Augustinus, cùm tres personæ in diuinitate dicuntur, non dici aliquid quod adæquet prorsus ipsam rationem propriam illius rei summæ, quæ est Deus & Trinitas, quamuis neque omnino tunc quid ea res sit, taceatur.

Atque hoc quidem documentum de notione ac vſu vocabulorum cùm de ſanctiſsima Trinitate loquimur, ſi diligenter in hac omni diſputatione memoria repetitum atque obſeruatum fuerit, facilè efficiet, ne ſumma alioqui admiratio huius magni myſterij, aut extinguere in nobis aut minuere conceptam de illo fidē vlla ex parte poſsit. Non enim eſt incredibile, ſed potius rationi conſentaneum, quòd longè diuerſiſſima ab omni ratione rerum creatarum conueniant diuinæ illi rei quę infinito modo præeminet rebus creatis, infiniteque ab eiſdem diſtat etiam quatenus eadem vocabula ſunt ipſi cum illis communia.

Quod quamuis ita ſit, tamen non ideo putandum eſt, nos aut falſa, aut inania, aut præter rem ipſam Trinitatis loqui, cùm de myſterio iſto loquimur eiuſmodi vocabulis. Verè enim ea vocabula id ſignificant quod eſt in ipſa re diuina, & verè nos etiam id ipſum per hęc vocabula intelligimus, tametſi non ſatis exactè & diſtinctè, ſed concipiendo (vt ſuprà dictum A eſt) quod aliquid in re diuina infinitè præſtantiori modo reſpondeat rationibus propriis rerum creatarum per ea vocabula ſignificatis. Quam ſanè doctrinam D. etiam Athanaſius in epiſtola de decretis Nicenę Synodi tradidiſſe mihi videtur his verbis: *Cùm dicimus*, inquit, *Deum, & Patrem* B *nominamus, ipſius ſubſtantiam ſignificamus. Nam tametſi comprehendere quænam ſit illius ſubſtantia, nequeas tamen de ſubſtantia illius, hoc eſt, de ipſo Deo ſentis & cogitas, cùm Scripturæ nominibus* DEVS *&* PATER *appellatur.* Item D. Baſilius lib. 1. contra Eunomium: *Nullum*, inquit, *nomen eſt, quod totam Dei naturam ſufficienter enunciare poſſit: Plura verò & va-* C *ria, ſingula in propria ſignificatione, obſcuram quidem penitus & minutiſſimam, quãtum ad totum attinet* (nempe ſecundum propriam etiam & peculiarem rationem quam in re diuina cōcipimus, vt antè dictum eſt) *nobis tamen ſufficientem intelligentiam colligunt*. Sed iam tempus eſt vt ad Orthodoxam de hoc myſterio doctrinam confirmandam & explicandam accedamus.

LIBER PRIMVS, DE DISTINCTIONE DIVINARVM PERSONARVM ET VNITATE ESSENTIÆ, SECVNDVM SE.

CAPVT PRIMVM.

Proponitur status controuersiæ, & sententia Ecclesiæ Catholicæ, de distinctione personarum & vnitate essentiæ.

PRincipio, vt huius controuersiæ status, & quæ sit Ecclesiæ Catholicæ de sanctissima Trinitate sententia, rectiùs intelligatur, animaduertendum est, tam ab hæreticis, qui Scripturam sacram recipiunt, quam ab ipsis Catholicis, sine controuersia, vt certam atq; exploratam concedi vnam quandam hypothesim, circa quam omnis hęc de sanctissima Trinitate disputatio, omnisq; dissensio inter Orthodoxos & Dei rebelles hæreticos est. Ea hypothesis est, Deum illum immẽsum & incom- A prehensibilem, quem nobis & ratio ostendit, & Scriptura passim prædicat, Patrem esse ac dici cuiusdam singularis atque vnigeniti Filij, qui & in Scriptura Verbum eiusdem Dei Patris quandoq; nominatur, itemque esse eiusdem Dei Patris Filiique quendam Spiritum, qui Spiritus sanctus in Scri- B ptura quoque singulariter appellari solet.

Iam Ecclesiæ Christi perpetua confessio, in quatuor celeberrimis illis Conciliis, Nicęno, Ephesino, Chalcedonensi, & Constantinopolitano, asserta, & à veteribus Patribus, potissimùm Athanasio, in expositione fidei, Gre-

gorio Nazianzeno oratione 3. de Theolog. Ambrosio lib. 1. de fide ad Gratianum, cap. 1. Augustino libro 1. de Trinitate, cap. 3. sub finem, paucissimis verbis pulchrè comprehensa est, numen diuinum personis tribus distinctis contineri, nempe illo Patre, & illo Filio, seu Verbo, & illo Spiritu sancto, quos Scriptura commemorat; & vnamquamque harum personarum esse verum Deum, idq; per vnam & eandem essentiam illis omnibus communem, ita vt cùm tres sint personæ, quarum vna non est alia, non tres Dij tamē, sed vnus sint atq; idē Deus.

Hæc fidei confessio quatuor omnino assertiones continet, quę ab aliis atque aliis hæreticis partim veteribus, partim recentibus (vt videbimus) impiè negatę sunt, quæque idcirco à nobis sigillatim confirmari atque defendi debent. PRIMA assertio. Non modò Pater, sed etiam Verbum, seu Filius, itemque Spiritus sanctus, est vera atque subsistens persona. SECVNDA assertio. Pater, & Filius, & Spiritus sanctus, non vna & eadem persona sunt, quæ tribus illis nominibus diuersa ratione significetur, sed tres distinctæ, ita vt horum quilibet sit vna quædam persona ab aliis duabus distincta. TERTIA assertio. Quælibet illarum personarum est verus Deus. QVARTA assertio. Persona Patris, aut Filij, aut Spiritus sancti, nō per aliquam sibi soli propriam essentiam est Deus, ita vt tres sint essentiæ, sicut tres sunt personæ, sed vna & eadem numero est singularis atque indiuidua essentia communis re ipsa tribus istis personis, ratione cuius oēs hæ personæ sunt vnus & idem Deus.

Nec me latet alios ab vnitate essentiæ diuinarum personarum disputationem hanc solere exordiri. Sed mihi tamen placuit hoc modo & ordine proponere, quæ de distinctione personarum diuinarum & vnitate essentiæ per se & absolutè considerata, probanda nobis sunt, duas potissimùm ob caussas. Vna est, quia nisi veritas & subsistentia atque etiam realis distinctio omnium personarum, aduersus eos hæreticos, qui ista negāt, probata primùm sit, ociosè & intempestiuè videri potest probatio institui, quòd Filius seu Verbum, & Spiritus sanctus sint Deus, aut etiam, quòd sint vnus Deus. Auet enim inprimis animus intelligere, quísnam sit iste Filius seu Verbum, & quis item ille Spiritus sanctus, de quibus, vtrum sint Deus & vnus ille Deus, qui est Pater, disputatur; an scilicet quilibet istorum sit persona, & persona distincta, quod à nonnullis hæreticis negatum est. Alioqui non admodum difficulter ab hęreticis obtinebimus, vt concedant, Verbum, aut Spiritum sanctum esse verum Deum, si pro-

probatum non ſit Verbum & Spiritum ſanctum eſſe per ſe perſonas diſtinctas à perſona Patris, & non ipſum Patrem, quem omnes hæretici Deum eſſe vltrò fatentur. Altera cauſſa huius noſtræ methodi eſt, quoniam animaduertimus ferè hoc eodem ordine doctrinā de Deo trino & vno proponi in iis Scripturæ locis, quibus aliquantò pleniùs illa traditur. Vt cùm diuus Ioannes, pro Chriſti diuinitate diſputans, inquit 1. Ioan. 5. Tres ſunt, qui teſtimonium dant in cœlo, Pater, Verbum, & Spiritus ſanctus, & hi tres vnum ſunt. Atque ipſe etiam Chriſtus Ioannis 14. Ego & Pater vnum ſumus. In quibus locis animaduertit Lector aſſertionem diſtinctarum perſonarum aſſertioni vnitatis earum eſſentiæ præponi: quæ teſtimonia infra ſuis locis repetenda nobis erunt.

CAPVT II.

Non modò Patrem, ſed etiam Filium atque adeò Verbum ipſum diuinum eſſe per ſe ſubſiſtentem perſonam; & quid vocabulo perſonæ intelligatur.

PERSONÆ vocabulum in hac diſputatione idem nobis & aduerſariis ſine cōtrouerſia ſignificat, nempe ſubſtantiam intelligentem & indiuiduam, ſiue

A incommunicabilem. Ita Boëtius in libro de duabus naturis, & Richardus Victorinus lib. 4. de Trinit. capite 18. & alij Theologi eam vocem definiuerunt. Atque illam in eadem ſignificatione vſurparūt antiqui Doctores Latini; Tertullianus lib. cōtra Praxeam; Cyprianus ſermone de Chriſti nati-
B uit. Lactantius lib. 4. de vera Sap. cap. 39. Auguſtinus lib. 11. de ciuitate Dei, cap. 24. & ſępe aliàs; Ambroſius de inſtitut. virgin. cap. 10. Hieronymus epiſt. 57. ad Damaſum, & alij.

Eadem autem eſt vis vocabuli πρoσώπου Græcè, quæ verbi perſona. Quo Græco vocabulo ſimiliter Græci Patres antiqui; Iuſti-
C nus in expoſitione fidei; Athanaſius in oratione ꝙ vnus ſit Chriſtus; Gregorius Nazianzenus oratione in ſancta lumina, & alij ſubſtantiam intelligentem & indiuiduam ſignificarunt.

Quam ob rem iure ac meritò Laurentij Vallenſis temeritas reprehenditur. Is enim libro 6. elegantiarum, cap. 24. Boëtium in-
D cuſans, quia perſonam ſubſtātiam eſſe definiuit, ſcribere auſus eſt, non magis in Deo, quàm in bruto animali perſonam eſſe: non enim eam vocem ſignificare ſubſtantiā, ſed accidens, ſiue qualitatem, quę in Deo non habet locum. Nobis verò conſuetudo ſermonis Eccleſiaſtici, præſertim adeò vetus, ad eum vſum vocabuli ſatis eſſe debet,

bet, etiamsi ex sua illum institutione minimè haberet. Quanquã & Cicero nonnunquam pro substantia ipsa hominis personam vsurpasse videri potest.

Porro hic idem vsus Ecclesiasticus similiter effecit, vt idem etiam in hac materia significet hypostasis quod persona, vt iam olim diuus Athanasius in epistola de Nicænæ Synodi decretis, & Gregorius Nazianzenus orat. de Epiphan. & Cyrillus Alexandrinus in exegesi de incarnatione Verbi, sine discrimine ista vocabula pro eodem vsurparunt. Rectè enim, de iis vocabulis agens diuus Gregorius Nazianzenus oratione in sancta lumina: *Non est,* inquit, *de nominibus odiosa contentione certandum, quamdiu syllabæ ad eandem sententiam ferent.*

Quanquam olim quidem neq; Latini hypostases in Deo facilè asserebant, neque Græci personas. Vt enim D. Gregorius Nazianzenus orat. de laudibus diui Athanasij cõmemorat, Græci qui tres hypostases dicebãt, Latinis videbantur tres vsias, siue essentias cũ Ario dicere, eò quòd tota prophanorum Græcorum schola (vt D. Hieronymus epi. 57. affirmat) discrimen inter hypostasim & vsiã ignorabat. Latini verò qui reiecto nomine hypostasis personas dicebant, Græcis videbantur distinctionem non realem, sed tantùm ratione muneris, siue officij, inter

A Patrem & Filium & Spiritum sanctum cum Sabellio agnoscere; eò quòd personæ vocabulum ad auctoritatem officij significandam accommodari solet. Ob quã verborum contentionem: *Eò,* inquit D. Gregorius Nazianzenus orat. de laudibus Athanasij, sub finem,

B *res adducta est, vt periculum esset, ne orbis terrarum fines* (hoc est, Orientalis & Occidentalis Ecclesia) *vnà cum syllabis à se inuicem distraherentur & abrumperentur.*

Verùm, vt deposita tandem controuersia nominum, Græci πρόσωπα, seu personę vocabulum pro hypostasi vsurparẽt, D. Athanasius (sicut loco citato narrat

C Gregorius Nazianzenus) effecit: & vicissim etiam, vt Latini hypostasim pro persona dicerent, effecit apud Pontificem Damasum, D. Hieronymus epist. 57. Ac idem etiam quod hypostasis & persona, vocabulo suppositi (quod Græci ὑφιστάμενον vocant) itemque subsistentiæ, significatur; vt ex ratione ipsa nominum & vsu scriptorum Ecclesiasticorum facilè ostẽ-

D dit D. Thomas 1. par. quæst. 29. art. 2. Est igitur persona seu hypostasis, seu subsistentia, seu suppositum in proposito, substantia intelligens, indiuidua & incommunicabilis, vt antè sine controuersia definiebamus.

In qua descriptione vocabulum (incommunicabilis) addimus, vt significemus, quatenus sit indi-

indiuidua illa substātia, quam appellamus personam. Indiuiduum enim vno modo dicitur, quod est in se determinatum & singulare: vt singulare videlicet ab vniuersali differt. Quo pacto natura etiam singularis, vt hæc natura est, verè est indiuidua, quamuis non eo ipso persona. Vt patet in humana natura à Verbo diuino assumpta, quæ licet sit singularis & indiuidua, non est tamen persona. Altero modo indiuiduum dicitur absolutè & completè, quod non solùm est hoc singulare determinatum: sed etiam per seipsum, non autem in alio subsistit, quodque adeò suum quendam terminum habet in toto complexu substantiæ vltimum, qui se ad naturam singularem ita habet, sicut punctum ad lineam. Hoc modo est indiuidua illa substantia, quam definiuimus esse personā. Et quia substantia, quatenus sic est indiuidua, nec est, nec esse potest substantialiter in aliquo alio: ideo eam etiam appellamus incommunicabilem.

Hac vocabulorum explicatione præmissa, demonstranda est assertio proposita, nempe non modò Patrem in diuinis, sed etiam Filium seu Verbum (quod & postea ostēdemus de Spiritu sancto) esse verè subsistentem personam. Et quidem Patrem personam esse, non modò apud omnes Orthodoxos in cōfesso est, sed ab omni-

A bus etiam veteribus hęreticis sine controuersia olim concessum. Vnus tamen hac tempestate hæreticus fuit Valentinus Gentilis, qui quòd rationem personæ fortasse nesciret, insipienter admodum suis in prothesibus ita scripsit: *Pater non est hypostasis seu persona, sed Spiritus, à quo omnia, secundum Apo-*

B *stolum.* Quasi verò Spiritus, à quo omnia, persona non sit. Personam enim nominamus (vt dictum est) rem per se subsistentem, intelligentem, agentem. Quę omnia tribui æterno illi Patri, qui in Scripturis commemoratur, perspicuum est: *Ego*, ait Dominus ad Moysen Exo. 3. *sum is qui sum*. Hoc ab existendo nomen Patri vel ma-

C ximè conuenire, sicut & alia, quæ dicuntur in sacris literis absolutè de Deo, nemo est qui inficietur. Quis verò cogitare potest, eum per se non subsistere, qui ab existendo etiam nomen accepit? Adde, quòd innumera sunt Scripturę testimonia, in quibus vel cognitio, vel operatio varia atque multiplex, præter subsistentiam, Patri

D tanquam veræ personæ tribuitur.

Sed neque vllus vnquam hæreticus tam vecors exstitit, qui Filium huius Patris vnigenitum, cuius tum aliàs passim, tum apud Ioannem Euangelistam frequens fit mentio, qua ratione quidem Filius nominatur, negauerit verè personam esse. Nam si verus Filius vnigenitus Patris est, quî non ipse

etiam sit vera persona, similiter atque suus Pater? Accedit, quod omnes etiam hæretici (excepto somniatore illo Valentino) fateri sunt id coacti, quod in Scripturis sacris perspicuum est, videlicet, eum Filium Patris vnigenitum, ipsum Dominum nostrum IESVM Christum esse. Christum autem personam veram esse, subsistentem, intelligentem, & operantem, euidentissimè Scriptura diuina tradit.

Illud autem est, quod in controuersiam à diuersis hæreticis scelerate fuit reuocatum, vtrum hæc ipsa persona, quæ vnigenitus Patris Filius, atque adeò Christus est, sit quoque diuinum illud Verbum, quod tum aliàs, tum ab eodem Euangelista Ioanne commemoratur: ita vt Verbum illud res sit quædam subsistens, & viuens, & agens, & incommunicabilis, & in summa, illa eadem persona, quę est vnigenitus Dei Filius homo IESVS Christus. Quæ controuersia, nō modò vt intelligatur quænam & qualis persona sit vnigenitus Dei Patris Filius, IESVS Christus, sed etiam vt eiusdem diuinitas coæterna & consubstantialis Patri, suo postea loco commodiùs asseratur, determinanda nūc est.

Verbum igitur esse personam ipsam, quæ est Christus vnigenitus Patris Filius, Samosateniani negarunt. Hæc enim sunt verba

A D. Athanasij oratione contra Arianos, in illud dictum; *Deus ex Deo*, circa finem: *Quidam*, inquit, *ex discipulis Samosatensis diuidentes Verbum a Filio, dicunt, Filium quidem esse Christum: Verbum tamen, alium; eiusq; occasionem arripiunt ex verbis Petri Actor. 13. dicentis: Verbum misit filiis Israël, pacem euangelizans per IE-*
B *SVM Christum. Hic est omnium Dominus. Aiunt enim, Verbum ita loquutum esse per IESVM Christum, quemadmodum in Prophetis solet. Ac proinde aliud Prophetam esse, aliud Dominum.*

Valentinus etiam alium esse Filium à Verbo censuit, teste Irenęo lib. 1. cap. 1. & Theodoreto in epitome diuin. decret. de Filio, cuius
C verba sunt: *Nec, vt volunt Valentini fabulæ, alium esse dicimus vnigenitum, & alium Verbum, & alium Christum, & rursus IESVM.*

Item Arius in lib. quem θαλεία nominabat, vt commemorat diuus Athanasius in epistola de decretis Nicęnę Synodi. Idem etiam negauerunt Arij discipuli, vt refert idem Athanasius in epistola
D citata, & in oratione contra Arium, de dicto, Deus ex Deo, &c.

Item Sabelliani, Verbum non esse rem subsistentem aliquam, sed simplicem quandam Dei conceptionem de carne suo tempore induenda, verbo mentis nostræ cogitationique similem, putauerunt, vt testantur diuus Athanasius oratione cōtra Sabellij Gregales,

gales, & Basilius in sermone contra Sabellianos & Arium. In quo errore fuerunt etiam Valentiniani, vt intelligi potest ex diuo Irenęo, libro secundo, capite decimo octauo.

Neque est ab hac quæstione aliena hæresis Nestorianorum, qui licet Verbum agnoscerent esse verè personam, tamen non concesserunt esse personam omnino eãdem, quæ est Christus vnigenitus Dei Filius, sed aliam, quæ neque nasci vllo modo ex Virgine, neq; pati, aut mori potuerit, vt ex Concilio Ephesino & ex variis scriptis D. Cyrilli constat, itemque ex Synodo V. capite duodecimo, vbi nominatim hæc hæresis tribuitur Theodoro Mopsuesteno hæretico Nestoriano.

Commemorantur quoq; à diuo Augustino de hæres. capite 30. hæretici quidam Alogiani: *Propterea*, inquit Augustinus, *sic dicti, quia Domini verbum recipere noluerunt, Ioannis Euangelium respuentes, cuius nec Apocalypsin accipiunt.* Hi procul dubio Verbum illud esse personam, inprimis negarunt.

Porro Michaël Seruetus, eorum omnium antesignanus, qui nostra & Patrum memoria abnegato mysterio sanctissimæ Trinitatis, atheismum inducere tentarunt, idem quod Sabelliani de Verbo sentit: si tamen homo in suis opinionibus non modò inconstantissimus, sed etiam, iudi-

A cio meo delirus, quidquam omnino cum rationis vsu sensisse putari potest. Is inter cetera sic scribit lib. 2. de Trinit. pag. 47. b. *Temerarium est de Verbo seu sermone facere Filium.* Et rursum pag. 49. a. *Antiquior traditio per sacramentum Verbi intelligit quandam in Deo dispositionem, qua placitum est ei, arca-*
B *num voluntatis suæ nobis reuelare.* Et rursus ibidem: *Verbum Dei est caro factum, quia suas dispositiones in carne manifestandas decreuit Deus.* Item pag. 50. a. reprehendens Orthodoxos, quòd ex illis verbis Ioannis: *Et Verbum erat apud Deum,* Verbum esse distinctam personam à Deo Patre colligant: *Quem*, inquit, *obsecro, saporem habent ista in-*
C *sulsissima verba: Secunda illa res erat apud primam? Nam sana Christi doctrina aliter intelligit, Verbum fuisse apud Deum: quia scilicet sacramentum hoc erat ab initio reconditum in mente diuina, donec venit plenitudo temporis, & tunc manifestatum est.* Item libro tertio, pag. 79. b. *Neque ostendere potes vnum iota, quo Verbum illud Filium appellauerit Scri-*
D *ptura.*

Et nihilominus tamen postquam Verbum istud in mysterio Christi impletum est, Christum ipsum vult Seruetus dici & esse Verbum, secundum suam etiam humanitatem: *Facto*, inquit lib. 2. pag. 44. b. *transitu de Verbo in carnem, caro dicitur Verbum.* Idque dupliciter declarat. Primò; *Quia*, inquit

inquit lib. 2. pag. 49. b. *Potuit Dei Verbum in carnis transire materiam.* Secundò: *Potest*, inquit ibidem, *etiam intelligi, Verbum caro factum, secũdum quod de Christo dicitur: Deuteronomij 18. Ponam verba mea in ore eius, & in meo nomine loquetur. Propterea dicitur Sermo Patris, quia Patris mentem enunciat, & eius cognitionem facit.*

Hominem igitur Christũ, Verbum Patris vocat Seruetus, quatenus Verbi instar, indicat mentem Patris. Sed non concedit Verbum illud, quod erat in mente diuina, secundum Esse quidem quod antè habebat in mente diuina, esse ipsam Christi substantialem personam. Quin immò in alio loco delirans scribit, Verbum illud fuisse; iam autem post mysterium peractum, non esse. *De Verbo illo*, inquit lib. 3. p. 79. b. & 80. a. *tam in Euangelio, quàm in epistola dicit Ioannes, quod erat olim. Sed de eo nunquã legitur*, Est. Quam insaniam postea refutabimus, cùm asseremus Verbi æternitatem.

Eandem hæresim de Verbo Georgius Blandrata, & Franciscus Dauidis, & alij discipuli Serueti complexi sunt. Nam in disputatione, seu pseudosynodo, edita Claudiopoli in Transyluania, anno Domini M. D. LX VIII. & ipso Transyluaniæ Principe præsente, Albæ Iuliæ habita, Georgius Blandrata, ex sociorum etiam impietatis suæ sententia, ita loquitur in Actis sexti diei: *Verbum illud non asserimus Filium aliquem fuisse, sed Dei rationem agendi, siue voluntatem mentemque, quam habuit de exhibendo nobis Redemptore ex semine Dauidis.* Et rursus ibi, sicut Seruetus, concedit post factam incarnationem, Christum vt hominem, esse Dei Verbum.

B Quod quemadmodum sit intelligendum, declarat in eadem disputatione magis Franciscus Dauidis: *Verbum* (inquit in actis IX. diei) *apud Ioannem non æternam aliquam personam inuisibilem, sed ipsum Christum designat, qui voluntatem Patris sui explicare incipiebat.*

Aduersus hos hæreticos omnes assertio Orthodoxa nunc probanda est. Quod vt expeditè fiat, notandum inprimis est, Verbum diuinum & propriè dici & metaphoricè. Propriè diuinum Verbum est conceptus diuinæ mentis, quatenus ab æterno Patre omnia cognoscente procedit, & dicitur, ac eidem omnia, quæcunque cognoscit, repræsentat. In qua quidem ratione, si spectemus communem notionem vocabuli, cum Verbo intellectili creaturarum intelligentium conuenit. Quod diuus Damascenus lib. primo de fide, capite decimo octauo, naturalem etiam intellectus conceptum, & quasi fœtum eius atq; splendorem esse descripsit. Sed id tamen, conuenientia cum

cum creato Verbo, minimè obstat, quo minus Verbum diuinum secundum rationem sibi peculiarem & propriam, quæ ei competit, vt est diuinum, subsistens quędam persona sit, infinitè antecellens cuicunq; verbo creaturæ intelligentis: quemadmodum percipi potest ex his quæ suprà de vsu vocabulorum in hac disputatione, ad remouendas hallucinationes aduersariorum sanctissimæ Trinitatis, generatim annotauimus.

Eam autem Verbi diuini rationem, quæ cum verbo intellectili creaturarum ei communis est, vt exponeret D. Augustinus, primũ docet, non voce tantùm, sed inprimis etiam cogitatione posse verbũ dici: idq; pulchrè ex phrasi Scripturæ confirmat: *Etsi verba*, inquit lib. 15. de Trinitate, cap. 10. *non sonent, tamen in corde suo dicit vtique qui cogitat. Unde illud est in cap. 2. lib. Sap. Dixerunt intra se cogitantes non rectè. Exposuit enim quid esset, dixerunt intra se, cùm addit: Cogitantes. Huic simile est in Euangelio Matth. 9. quod quidam Pharisæi, cùm audissent à Domino dictum Paralytico: Confide fili, remittuntur tibi peccata tua; dixerunt intra se: Hic blasphemat. Quid est enim dixerunt intra se? nisi cogitando. Deinde sequitur: Et cùm vidisset* I E S V S *cogitationes eorum, dixit: Ut quid cogitatis mala in cordibus vestris? Lucas autem hoc ita narrat cap. 5. Cœperunt cogitare Scribæ & Pharisæi*

A *dicentes, etc. Quale est in libro Sapientiæ, dixerunt cogitantes; tale hic est: Cogitauerunt dicentes. Et illic enim & hîc ostenditur intra se atq; in corde suo dicere, id est, cogitando dicere. Dixerunt enim intra se: & dictum est eis, quid cogitatis? Et de illo diuite cuius vberes fructus ager attulit, ait ipse Dominus: Luc. 12. Et cogitabat intra se dicens. Quae-*
B *dam ergo cogitationes loquutiones sunt cordis.* Et post aliqua: *Proinde*, inquit, *verbum quod foris sonat, signum est verbi quod intus lucet, cui magis verbi competit nomen.* Deinde hanc doctrinam accommodat ad verbum diuinum: *Quisquis igitur*, inquit, *potest intelligere verbum non solùm antequam sonet, verùm etiam antequam sonorum eius imagines cogita-*
C *tione voluantur, iam potest videre per hoc speculum atque in hoc ænigmate aliquam Verbi illius similitudinem, de quo dictum est, Ioan. 1. In principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum.*

Metaphoricè verò diuinũ Verbum dicitur multipliciter. Nam quidquid respectum habet ad ipsum Verbum diuinum propriè
D dictum, vel tanquam effectus, vel tanquam signum eius, Verbum diuinum dici potest. Ita & Scriptura ipsa diuina, & quælibet eius pars, quatenus indicat cõceptum ac Verbum mentis diuinæ, Verbum Dei dicitur: Non illud quod erat in principio Deus, sed quod id significat: *Et quod* (vt D. Augustinus lib. 15. de Trinitate, cap. 11.

diuinum Verbum instar humani verbi esse. sic argumētatur: *Euangelistam*, inquit, *non recipiunt statim ab initio clamantem: In principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum. Si enim Deus Verbum tantummodò in mente habet, non autem reuera ex ipso genitum vt Deū ex Deo, quomodo esse poterit apud Deum Verbum, aut quomodo Deus fuerit? Non enim verbum in mente hominis cōceptum homo est apud hominem, cùm nec viuat, nec subsistat, sed viui duntaxat ac subsistentis motus sit, quod mox atq; enunciatum est non subsistit, & sæpe vocatum nequaquam permanet: quum contra Psalmista Psal.* 118. *vociferatur, Dei Verbum in æternum permanere: & in ea re illi suffragator & consonus Euangelista est, cùm Verbum Deum esse profitetur, & manifestatum eum esse annunciat, & aduenisse indicat, & incarnatum prædicat.*

Item D. Basilius oratione contra Sabell. & Arian. *Statim*, inquit, *ab initio Euangelista clamat: Et Deus erat Verbum; propriam substantiam dans Filio.* Vt cetera omittam quæ dicit in eandem sententiam, similiter atque D. Athanasius.

Item D. Augustinus libro 1. de Trinitate, cap. 6. *Manifestum*, inquit, *est quod Verbum Dei, Filium Dei vnicum accepimus, de quo pòst Euangelista dicit: Et Verbum caro factum est, & habitauit in nobis.* De quo etiam Dei Verbo Augustinus libro 15. de Trinitate, capite 11. intelligit esse dictum illud Ecclesi. 1.

A *Fons sapientiæ Verbum Dei in excelsis.*

Item D. Ambrosius lib. 4. de fide ad Grati. c. 3. *Solùm*, inquit, *Verbum Dei est, quod nec prolatiuum est, nec ἐνδιάθετον, sed quod operatur, & viuit, & sanat. Viuum enim est Verbum Dei & efficax, etc. Verbum igitur audis Dei Filium.*

B Et his omnibus antiquior D. Irenæus li. 1. c. 1. disputans contra Valentinum: *Joanne*, inquit, *vnum Deum exponēte, & vnum vnigenitum Iesvm Christū annunciante, per quem omnia facta esse dicit; hunc Verbum Dei, hunc vnigenitum, hunc factorem omnium, hunc lumē verum illuminans omnem hominem, hunc mundi fabricatorem, hunc in sua venisse, hunc eun-*
C *dem carnem factum & habitasse in nobis, affirmat.* Et pòst pauca: *Discite igitur insensati, quoniā Iesvs, qui passus est pro nobis, qui inhabitauit in nobis idem ipse est Verbum Dei.* Et rursus li. 4. cap. 37. *Verbum, id est, Filius*, inquit, *semper cum Patre erat. Est autem hoc Verbum Dominus noster Iesvs Christus, qui in nouissimis temporibus homo in hominibus factus est, vt finem*
D *coniungeret principio, id est, hominem Deo.*

Et Irenæo antiquior Ignatius in epist. ad Magnesianos: *Filius est ipsius Patris Verbum non prolatum, sed substantiale; non enim loquutionis articulatæ vox est, sed diuinæ efficaciæ substantia genita.* Sic affirmant & omnes reliqui Patres. Atque ita etiā in œcumenicis Ecclesiæ Conciliis

ciliis non semel definitum est, & à A cunctis fidelibus summo consensu semper creditum.

CAPVT III.

Confutantur argumēta eorum hæreticorum qui negant Verbum diuinum esse personam.

ONTRA hanc autem B assertionē, quod opponant hæretici, non habent præter humanam quandam imaginationem suam, qua rem illam diuinam atque infinitam insipientissimè metiri volunt.

1. *Stultum*, inquit loco suprà citato Seruetus, *est de sermone seu verbo diuino, facere velle personam*. Quasi hunc in modum argumentetur: Quod conceptus mentis seu sermo est, id non est persona. Patet in conceptu hominis. Verbū Dei conceptus quidam diuinæ mentis est. Non est igitur persona. Quo argumento & Sabellianos olim fuisse vsos, intelligi potest ex D. Basilio in ser. contra Sabell. & D. Athanasio serm.3.contra Arian. D

Respondet autem pulchrè D. Athanasius: *Non est*, inquit, *quærendum, cur non tale sit Dei Verbum quale nostrum est, cùm Deus nequaquam talis sit, quales nos sumus.* Et suprà docuimus, rationi propriæ illius rei diuinæ, quia infinito interuallo excedit rationem rei creatæ, longè diuersissima conuenire.

2. Sed: Erat, inquit etiam Seruetus, dixit Euangelista de illo verbo; nō est. Non permanet igitur tanquam quiddam subsistens.

Respondeo, *Erat* dixit, vocabulo indefinitam durationem significante vsus: non vt indicaret diuinum Verbum aliquando non fuisse futurum: sed vt nunquam non fuisse intelligeretur. *Indefinitè*, inquit D. Ambrosius li.1. de fide, ca.5. *tenditur, Erat. Quidquid excogitaueris; Erat Filius.* Et obstruit Serueti blasphemū os de hoc ipso Dei Verbo (vt Athanasius, Basilius, & alij Patres interpretantur paulò suprà citati) Propheta inquiens Psal.118. *In æternum Domine Verbum tuū permanet in cœlo.* Quod C si Dei Verbum erat & non est, vt desipuit Seruetus, Deus desiit esse. Nam *Deus erat Verbum.* Itaque sine Deo fuit Seruetus, hoc est, verissimè Atheus, quemadmodum & eius blasphemi discipuli nunc sunt.

3. At, inquit etiam Seruetus, ipsemet Pater loquens dicitur esse logos seu Verbum, vt inquit Irenæus.

Respondeo. Non stultè fecit Seruetus quòd nō indicat locum, vbi tale quid dicat Irenæus. Nihil enim tale apud Irenæum inuenitur. Quanquam cùm ex locis aliis paulò superiùs citatis cōstet euidenter, Verbum sententia Irenæi personam esse, quæ sit non Pater, sed vnigenitus Patris: sensus illius

E ora-

orationis esset, Verbū esse id quo loquitur Pater, seu Patrem loquētem esse Verbū vnà cum suo Patre.

4. Obiiciebant etiam, vt suprà vidimus, Samosateniani, à D. Petro Act.13. sic dictum esse: *Verbum misit Deus filiis Israël euangelizans pacem per* I E S V M *Christum*; quasi verbum ipsum non sit I E S V S Christus.

Respondeo. Primùm, vt maximè verbum eo loco propriè accipiamus pro eo de quo dictum est; *Verbum caro factum est, & habitauit in nobis*, non ideo tamen cogimur Verbum à Filio diuidere. *Possumus enim*, (inquit D. Athanasius oratione contra Arian. de dicto Deus ex Deo) *contra hanc obiectionem aliquid simile reperire, idq; ex epistola ad Corinthios: Exspectantes, inquit Apostolus, reuelationem* I E S V *Christi, qui & confirmauit vos inculpabiles vsque in diem Domini nostri* I E S V *Christi. Vt enim non alter Christus diem alterius Christi exspectantes confirmat; ita quoque Verbum misit Pater carnem factum, vt cùm iam homo esset, ipse per seipsum euangelizaret. Atq; ideo statim subiunxit: Hic est omnium Dominus, Dominus autem omnium Verbum est*. Hactenus D. Athanasius.

Deinde, si Verbum illo loco accipiamus impropriè, vt idem sit quod summum illud beneficium pacis, quod hominibus est allatum per Christum, quatenus id erat præparatum atq; constitutum æterno ipso Verbo conceptuque diuino: nullius erit momenti ea obiectio. Sententia enim verborum D. Petri erit, Deum id beneficium contulisse hominibus annunciando pacem per I E S V M Christum. Ita vt dictio, euangelizās, in eo loco referatur ad Deum ipsum, non ad Dei Verbum.

5. Posset autem & illud hoc loco obiici, quod sapientia diuina, & bonitas, & aliud quodcunq; attributum ex iis quæ conueniunt Deo, quin immò conceptus etiā diuinus, qui personis omnibus diuinis communis est, verissimè est atq; dicitur Deus: cùm nihil sit in Deo, quod non sit Deus. Nec tamen inde consequitur attributum aliquod diuinum esse suapte ratione subsistentem personā. Si enim persona esset, neutiquā esset cōmune trib⁹ personis. Pari ergo modo vitiosè in proposito colligitur Verbū diuinū esse per se subsistentem personā, quoniā ab Euangelista Ioanne Deus esse dicitur.

Respōdeo. Sapientia diuina aut aliud quodcunq; attributum diuinum, Deus est, & dicitur, nō ex propria ratione sua, sed identicè (vt in scholis loquimur) propter summam Dei simplicitatem, quæ non patitur vt quidquā sit in Deo quod non reipsa sit ipse Deus. At Verbum diuinū ex propria ratione sua dicitur ab Euangelista esse Deus, & quidem Deus qui in mūdum venerit, & cum hominibus habitauerit, quiq; sit Patris vnigenitus, & cetera, quæ vt vidimus

non

non possunt tribui nisi subsistenti personæ. Propriam enim Verbi diuini rationem & mysteriũ (quantum obscura fidei cognitio potest capere) instituit eo loco Euangelista nobis exponere: nempe quid sit Verbum illud diuinum, & quid caussa salutis humanæ, ipsum per se gesserit. Sicut rectè D. Hilarius li. 7. de Trinit. non longè ab initio ait: *Cùm audio*, inquit, *& Deus erat Verbum, demonstratum intelligo esse, quid est*. Ita fit vt ex modo quo Verbum diuinum Deus esse dicitur, rectè ipsum suapte ratione personam esse colligamus: non autem possimus perinde colligere attributum aliquod diuinum esse per se personam, licet Deus, hoc est, idem quod Deus, esse dicatur.

6. Posset obiici, quod Verbum diuinum est conceptus quidam mentis diuinę. At diuinus conceptus omnibus personis diuinis est communis: cùm æquè illæ omnes intelligant, atq; adeo dicant intellectili modo ea q̃ intelligunt. Non est igitur diuinũ Verbum persona.

Respondeo. Conceptus diuinus non vno modo, sed duobus in illa re diuina inuenitur: vt docet D. Augustinus lib. 15. de Trinitate, c. 17. nempe essentialiter, quo pacto commune quiddam est diuinis personis omnibus; & notionaliter seu personaliter, quo pacto rursus accipitur dupliciter. Vno modo pro conceptu à Patre producto, & sic proprium quiddam

A est Filij, vel potius est ipse Filius, & Verbum propriè sumptum. Altero modo pro conceptione ipsa Patris, qua tanquam operatione quadam sibi propria Verbũ illud producit. Iam conceptus qui personis omnibus est communis, nõ est nisi ille absolutus & essentialis, qui quomodo differat à conceptu

B notionali, commodius explicabitur in secundo huius operis libro, vbi de ordine originis, qui est inter diuinas personas, à nobis disserendũ est. Atq; ibi, essentialiter & personaliter (vt dicimus) conceptũ in diuinis esse oportere, ex ipsa ratione huiꝰ mysterij, q̃ fides exponit, manifestè conuincemus.

Nonnullá tamen hoc loco con-

C trouersiam video esse posse de nomine: Vtrũ scilicet conceptus ille diuinæ mentis essentialis & communis personis tribus, posset etiã dici Verbum; ita vt Verbum in diuinis, non modò personaliter, vt Ioannis 1. Apocal. 19. & 1. Ioan. 5. sed etiam essentialiter vsurpetur.

Et videtur conceptus ille essentialis Verbum dici posse. Primò,

D quia probabilis multorum sententia est, Verbum mentis idem esse re ipsa quod conceptum seu notitiam mentis. Igitur quot modis dicitur in diuinis notitia seu conceptus, totidem etiam poterit dici Verbum. At conceptus, vt notauimus, dicitur in diuinis non solùm personaliter, sed etiam essentialiter: Ergo etiam Verbum.

Secundò, quia omnes personæ diuinæ quatenus essentialiter intelligunt, intellectili modo aliquid dicunt, & velut exprimunt id quod intelligunt. Ergo & hæc notitia essentialis potest vocari quoddam essentiale Verbum. Denique non videtur obstare ratio illa Theologorum, quam explicat D. Thomas 1.p.q.34.art.1. nempe Verbum in diuinis aliquid procedens significare; nihil autem commune & essentiale in diuinis procedere. Etenim ostendit hæc ratio, Verbi vocabulum personaliter accipi in diuinis, non tamen personaliter tantùm. Nam & vocabulum amoris significat quiddam procedens in diuinis, & ea propter personaliter dicitur, vt idem D. Thomas docet 1. p. q. 37. art.1. non tamen solùm personaliter, sed etiam essentialiter, quatenus significat quoque amorem communem diuinis personis omnibus, vt idem ibi docet.

Respondeo. Si tantummodò vim vocabuli perpenderemus, nō dubium esse, quin Verbum quoq; dici posset in diuinis essentialiter. Atque hoc rectè probant argumenta proposita, & idipsum concessit apertè D. Thomas li.1. sententiarum, d.27. quæst.2. art.2. & Ioannes Capreolus ibidem q. 2. assertione 4. Ceterùm ad cauendum periculum erroris, soliti sunt Theologi Verbi vocabulum tantummodò notionaliter vsurpare,

A ne quis fortè putet Verbum non esse nisi quiddam commune omnibus personis. Neque est eadem ratio de vocabulo amoris. In iis enim explicandis, quæ in diuinis pertinent ad voluntatem, maiori laboramus penuria vocabulorū. Vnde fit vt ad exprimendū actum voluntatis diuinæ, qua personæ i-

B psæ se amant, cogamur vti essentialiter vocabulo amoris seu dilectionis, tametsi hoc idem vocabulum personaliter & notionaliter accipiatur. Sed, vt dixi, hæc quæstio non est de re, sed tantùm de nomine.

CAPVT IV.

C *Esse quoque Spiritum sanctum subsistentem personam: & responsio ad argumenta contraria.*

NVnc sequitur, vt item probemus, Spiritum sanctum esse subsistētem quandam personam. Hoc enim Hæretici etiam quidam tum veteres, tum recentiores inficiati sunt: *Spiritum san-*

D *ctum* (inquit D. Gregorius Nazianzenus oratione 5. de Theol.) *Saducei penitùs non esse censuerunt.* D. etiam Athanasius in libro de communi essentia Patris, & Filij, & Spiritus sancti, contra hæreticos quosdam disputat, qui asserebant Spiritum sanctum tantummodò esse quoddam Dei donum siue virtutem.

Et

Et Serueti delirantis sunt hæc verba libro 1. de Trinitate, fol. 28. *De Spiritu sancto non fit mentio, nisi vbi est sermo de agendo, quod est*, inquit, *notatu dignum; quasi Spiritus sanctus non rem aliquam separatam, sed Dei agitationem, energiam quandam, seu inspirationem virtutis Dei designet.* Et rursus lib. 6. in fine: *Dic igitur* (inquit) *quòd Spiritus sanctus est diuina in hominis spiritu agitatio. Et quia sic mouendo, Christo credentes sanctificat Deus, ideo dicitur spiritus in homine sanctus.*

Et Georgius Blandrata in Alb. act. 6. diei: *Quæstio est*, inquit, *vtrū Verbum & Spiritus sint persona? Nos dicimus, non esse personas, aut indiuidua, aut aliud sophisticum, sed esse altissimi Dei Patris virtutes, quibus & olim, & nunc quoq; in noui mundi creatione vtitur.* Idem etiam sensit Frãciscus Dauidis ibidem in actione 5. diei, & Budnæus in demonstratione, quòd Christus non sit idem Deus, qui est Pater, fol. 3. & 4. & alij Serueti discipuli.

Ecclesia Christi contrà, perpetuò sensit, Spiritum sanctum esse verè personam subsistẽtem. Cùm autem nomen Spiritus in Scriptura sacra multis modis accipiatur, eum nos in proposito Spiritum intelligimus, qui vt ex Orthodoxa sententia notat D. Athanasius epist. ad Serapionem initiò, nunquam in Scripturis sanctis *simpliciter nominatur Spiritus, sine additA mento Dei, aut Patris, aut à me, hoc est, ex Deo, vel absque articulo, vel Christi, vel Filij, aut, vt non adiungatur, Sanctus, aut Paracletus, aut Veritatis, hoc est, Filij, qui se nominat Veritatem, nisi cùm quod priùs distinctè commemoratum est de hoc Spiritu, postea simpliciter repetitur. Ibi enim*, inquit Athanasius, *ex superioribus recognoscitur*, B *de quo Spiritu mentio fiat, etiam si in sequentibus nudum tantummodò Spiritus vocabulum sit positum.*

Cui doctrinæ D. Athanasij non repugnat Hilarius lib. 7. circa medium, cùm ait, per Spiritum sanctum aliquando Patrem, aliquando Filium, aliquando Spiritum ipsum Paracletum significari: vn- C de Seruetus lib. 1. de Trinit. fol. 31. insulsè colligit, confusa apud nos esse omnia. Etenim si attentè legatur Hilarius, planè intelligi potest, sententiam eius non esse, ita Patrem, aut Filium, per Spiritum sanctũ aliquando significari, quasi Pater ipse, aut Filius, aliquando Spiritus sanctus in Scripturis nominetur, sed quia quandoque Spi- D ritus sanctus in Scripturis dicitur Spiritus Patris, & quandoque Spiritus Filij, atque adeò tum Pater, tum Filius per Spiritum sanctum obliquè (vt sic dicam) solet significari.

Id patet ex Scripturæ locis, quę D. Hilarius ad id explicandum inducit. Nam Patrem per Spiritum significari ait, vbi dicitur: *Spiritus*

Domini super me, propterea vnxit me. Et rursus: *Ecce puer meus quem elegi, ponam Spiritum meum super eum.* Et postea subiungit: *In Spiritu autem Dei, Patrem Deum significari, ita existimo intelligi oportere, quòd Spiritum Domini super se esse Dominus IESVS Christus professus sit, propter quod eum vngat, & mittat ad euangelizandum. Paterna enim natura virtus in eo manifestatur.* Et post pauca: *Filium verò*, inquit, *hoc modo per Spiritum Dei demonstratum intelligimus, cùm dicit: Quòd si in Spiritu Dei ego eiicio Dæmones: vtique appropiauit in vobis regnum Dei; se scilicet, id est, natura potestate* (atq; adeo cooperante Spiritu ipsius sancto) *Dæmones eiicere demonstrans: qui non nisi Dei Spiritu eiici possint.* Tum etiam nomine Spiritus Dei expressam significationem Spiritus Paracleti exstare dicit in illo loco: *Effundam de Spiritu meo super omnem carnem.* In quibus sanè locis patet, non nisi ex obliquo (vt dicebam) Patrem, aut Filium per Spiritum sanctum denotari.

Illum igitur Spiritum sanctum, qui iuxta D. Athanasij obseruationem in Scripturis frequenter commemoratur, veram atq; subsistentem esse personam, probamus primùm ex iisdem Scripturis hoc modo. Necesse est fateri id esse personam verè subsistentẽ, quod & operatur, & cognoscit, & iudicat, & loquitur, & docet, & annunciat, & arguit, & cõsolatur, A & vnà cum aliis personis testimonium perhibet, ac similiter, vt ille nominatur, & mittit, & præcipit, & adiuuat, & constituit Rectores in Ecclesia, aliaque eiusmodi facit, quæ fieri nisi à persona subsistente, & intellectu, & voluntate, & facultate operandi prædita, nequit intelligi. At hæc omnia Spi- B ritui sancto, Scriptura sacra verissimè tribuit. Confitendum est igitur, Spiritum sanctum personam verè subsistentem esse.

Id patet ex his testimoniis, 1. Corinth. 12. *Omnia autem hæc operatur vnus atque idem Spiritus.* 1. Corinth. 2. *Quæ sunt Dei nemo nouit, nisi Spiritus Dei.* Actor. 15. *Visum est Spiritui sancto.* Actor. 13. *Dixit Spiritus* C *sanctus.* Ioan. 14. *Docebit vos omnem veritatem.* Ibidem: *Quæ ventura sunt annunciabit vobis.* Ioan. 16. *Arguet mundum de peccato.* Ioann. 14. *Paracletus autem* (id est, consolator) *Spiritus sanctus.* 1. Ioan. 5. *Tres sunt qui testimonium dant in cœlo, Pater, Verbum, & Spiritus sanctus.* Matthæi 28. *Baptizantes eos in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti.* Isaiæ D 61. *Ad euangelizandum pauperibus misit me.* Actor. 13. *Segregate mihi Paulum & Barnabam ad opus ad quod assumpsi eos.* Rom. 8. *Spiritus adiuuat infirmitatem nostram.* Actor. 20. *In quo vos Spiritus sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei.* Certè desipit qui hæc, & alia id genus præstari posse putat ab eo, qui nõ est subsistẽs intelligensq; persona.

Sed

Sed habent Serueti discipuli, vt insipientes se esse prodant, modum ineptissimum, quoad istam probationis formã respondeant, nempe dici in Scriptura, Spiritum sanctum hæc facere, non quia ipse faciat, sed quia Deus per illum, hoc est, per virtutem suam, vel per agitationem illam, seu motum, seu donum in creaturis (quod Spiritum sanctum esse Seruetus putat) ea faciat. *Dicitur*, inquit Franciscus Dauidis act. 5. diei, *Spiritus sanctus distribuere sua dona sicut vult, quia Deus sua dona per Spiritum distribuit sicut vult.* Hanc interpretationem confirmat, quia & de vento dicitur; Ioan. 3. Vbi vult spirat, neque ideo tamen ventus est persona.

Hoc verò commentum interpretationis, in tot locis, præsertim, & in quibus tam varia & multiplicia Spiritui sancto tribuuntur operationum genera, quis, obsecro, prudens ferat? Nã quod de vento nobis obiicit, ipso vento longè leuius est. Cùm enim dicit Dominus: *Spiritus vbi vult, spirat*, motum atque agitationem quandam rei naturalis, spirationis vocabulo significauit, quæ non voluntate ac iudicio, sed naturâ à ventis concitatur. Vnde fit, vt intelligi necesse sit, voluntatem eo loco tributam esse vento, non nisi impropriè, quatenus instar cuiusdam voluntatis est illi inclinatio sua naturalis. At Spiritui sancto A operationes locis citatis tribuuntur, quæ cum ratione peraguntur; vt dona diuidere, docere, præcipere, arguere, &c. Quare personam eum esse subsistentem voluntate vera præditam, cuius arbitrio illa omnia operetur, necesse est.

At, inquit, vbi suprà Franciscus B Dauidis: *Deus vnus ille Pater dicitur in Scriptura omnia efficere.* Nemo negat. Sed quæ Pater facit, ea similiter omnia Spiritus sanctus (sicut etiam & Filius) operatur: cùm sit, vt infrà demonstrabimus, eiusdem potestatis atque naturæ.

Deinde Spiritum sanctum personam esse subsistentem, contra C hæc commenta vanissimarum interpretationum, testimonio confirmamus omnium Orthodoxorũ Patrum, qui hanc assertionem Catholicam ex iis Scripturæ locis, quos citauimus, certissimè didicerunt. Nam D. Basilius postquam pleraque testimonia iam citata de Spiritu sancto, & alia similia de diuino Verbo, commemorasset, ad D extremũ, lib. 5. contra Eunom. ita concludit: *Quare quòd viuẽs sit Verbum, & persona perfecta, & Spiritus similiter, ea quæ nunc relata sunt, abundè docere possunt.* Item D. Gregor. Nazianzenus orat. 4. de Theologia initiò, tanquam si ex instituto agitationem illã Seruetiani Spiritus exagitandam suscepisset, sic inqt: *Si Spiritus sanctus est actus, agetur*

procul

proculdubio, non aget. Qui fit ergo, vt agat ipse, atque hæc & illa dicat, & segreget, & mœreat, & ad iram incitetur, & quæcunque rei motu agitatæ perspicuè sunt, non autem modus. Vnde cōcludit Gregorius: *Spiritum sanctum ex eorum numero omnino statuendum esse, quæ per se subsistunt.* Similia passim reliqui omnes Patres, itemque Orthodoxa Concilia, vbicunque Spiritum sanctum tanquam personam tertiam Patri & Filio annumerant.

A

B

1. Obiiciunt præterea hæretici tum veteres, tum recentiores, Spiritum sanctum donum & pignus hæreditatis nostræ esse: non igitur personam.

Sed respondet D. Athanasius in libro de communi essentia diuinitatis, etiam Patrem in Scripturis Psal. 15. & 141. partem hæreditatis nostræ appellari. Item etiam Filium donatum esse nobis: neq; tamen idcirco Patrem & Filium personas non esse. Etenim ipsę nobis personę diuinæ donantur, cùm illarum dona nobis tribuuntur, quibus ipsis fruimur. Et certum ex Scripturis est, dona Spiritus sancti aliud quiddam esse quàm ipsum Spiritum sanctum, vt est etiam donum quoddam. Dona enim Spiritus sancti fructus ipsius Spiritus sancti sunt. Gal. 5. ac proinde aliquid ab eo distinctum. Item ea ipsa Spiritus sanctus distribuit sicut vult, 1. ad Corinth. 12.

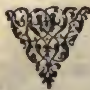
C

D

2. Obiiciebant etiam, nomen Spiritus sancti non ad personam aliquam, sed ad naturam potius diuinam referri, ratione cuius, cùm spiritualis sit, tam Pater quàm Filius sit ac dicatur Spiritus sanctus, quandoquidem vterque illorum est & Spiritus & Sanctus.

Respondent Orthodoxi, vocem illam Spiritus sancti, vt duarum dictionum vim habet, communem esse Patri & Filio. Sed, vt sæpe accipitur loco vnius dictionis, personam aliquam significare determinatam.

Ita de Spiritu sancto loquens D. Augustinus 15. de Trin. cap. 19. *Non ipse solus*, inquit, *est in illa Trinitate, vel Spiritus, vel Sanctus, quia & Pater Spiritus, & Filius Spiritus, & Pater sanctus, & Filius sanctus: quod non ambigit pietas. Et tamen iste non frustrà propriè dicitur Spiritus sanctus. Quia enim est communis ambobus, id vocatur ipse propriè, quod ambo communiter.* Et rursus lib. 5. cap. 11. Vt ergo ex nomine quod vtriq; conuenit, vtriusque communio significetur, vocatur donum amborum Spiritus sanctus.

CAPVT

CAPVT V.

Nec Filium nec Spiritum S. esse illam eandem personam, quæ est Pater, sed aliam personam esse Patrem, aliam Filium, aliam Spiritum S.

HANC Assertionem Catholicam, negauit inprimis Praxeas hæreticus Asiaticus, aduersus quem Tertullianus scripsit de distinctione personarum in vna diuinitate eruditum librum. Hic primus asseruit ipsum Patrem descendisse in virginem, & ex ea natũ fuisse, & passum, vt refert Tertullianus initiò illius libri.

Deinde distinctionem personarum, negauit etiam Sabellius, qui personam ipsam Patris dicebat nominari Filium, quatenus carnem sumpsit, item etiam eundem Patrem nominari Spiritum sanctum quatenus sanctificat nos. Verba ipsiusmet Sabellij refert D. Athanasius orat. contra Arian. de dicto illo: *Deus ex Deo*, non procul à fine: *Quemadmodum* (aiebat) *diuersa genera sunt gratiarum, idem autem Spiritus: ita quoque Pater cùm idem sit, dilatatur in Filiũ & Spiritum.*

Eundem errorem tandem etiam Seruetus complexus fuisse videtur, quem hominem verè dixeris monstrum quoddam ex omnibus penè fabulis atque errori-

A bus veterum hæreticorum compositum. Eius enim verba lib. 2. Dialog. de Trin. hæc sunt: *Cùm dicimus Deum, consideramus eum separatim extra omnem creaturam, & ineffabilem. Cùm verò dicimus Verbum, consideramus prolatam* (fermè dixit, dilatatam, vt ipse Sabellius) *illius in hoc mundo præsentiam. Et cùm dici-*
B *mus Spiritum, consideramus spirantem eius in mundo virtutem.* Et Valentinus Gentilis prothesi 9. *Non est*, inquit, *vnus Deus in tres personas distinguendus. Qui id facit, necessariò vnius Dei substantiam diuidit.* Hos hæreticos recentiores in eo cum Sabellio consentire dico, quòd negãt tres distinctas personas esse in ipsa quidem diuinitate.

C Orthodoxi contra veteres & nouos Sabellianos eam assertionem probant. 1. apertis Scripturæ testimoniis. Quale inprimis est illud Ioã. 14. *Ego rogabo Patrem, & alium Paracletum dabit vobis, Spiritum veritatis.* Quem locum pulchrè, & planè euidenter his verbis vrget D. Athanasius orat. contra gregales Sabell. *Cùm de se Filius loqui-*
D *tur, EGO, inquit. Cùm de Patre, ILLE, dicit. Cùm de Spiritu sancto, ALIVM, subiungit. Cur non igitur manifesta defectionis & Apostasiæ crimen sit, negare tria, & illum, qui ista loquutus est, vnum solum esse dicere?* Ac eodem ferè modo D. Basilius serm. contra Sabelli. & Arian. *Nónne*, inquit, *palàm impudens es, cùm audis, EGO, de Filio, ILLE, de Patre,*

Alius, de Spiritu sancto, & omnia tu misces, & omnia cõfundis, & vni rei omnes appellationes attribuis. Vtuntur Patres illis etiam locis: *Solus non sum, sed qui misit me Pater mecum est,* Ioannis 6. Et: *Alius est, qui testimonium perhibet de me,* Ioannis quinto. Et sunt alia eius generis plurima testimonia, ex quibus distinctio personarum euidentissimè apparet.

2. Confirmant eandem assertionem Orthodoxi quibusdam aliis testimoniis Scripturæ, quæ cùm vnam personam cum alia, vel apud aliam esse indicant, illarum distinctionem manifestè declarant. Vt cùm Prouerbiorum octauo dicit Sapientia genita: *Quando appendebat fundamenta terræ cum eo eram cuncta componens.* Et Ioannis capite primo: *Verbum erat apud Deum.*

3. Illis etiam, quibus dicitur, vna persona esse in alia, vt Ioannis primò: *Vnigenitus qui est in sinu Patris.* Et cap. 14. *Ego in Patre, & Pater in me est.*

4. Illis, quibus ad vnam personam per aliam, seu auxilio alterius, refugium habere dicimur. Vt ad Ephesios secundo: *Habemus accessum ad Patrem per Filium in vno Spiritu.*

5. Illis, quibus hæ tres personæ, tanquam planè distinctæ numerantur, vt Matth. 28. *Baptizantes eos in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti.* Et 2. ad Corinth. vltimo: *Gratia Domini nostri Iesv Christi, & caritas Dei, & communicatio sancti Spiritus.* Et 1. Ioan. 5. *Tres sunt, qui testimonium dant in cœlo, Pater, Verbum, & Spiritus sanctus.*

6. Confirmant hanc assertionem Orthodoxi argumento ducto à ratione vera, tum Patris, tum Filij. Nam si quidam in diuinitate verus Pater est, & quidam verus Patris Filius, vt Scriptura apertè confirmat, igitur distinctæ personæ sunt: cùm necessaria penitus sit distinctio inter Patrem & Filiũ. Rectè enim in oratione de dicto illo; Deus ex Deo, diuus Athanasius: *Verus,* inquit, *Filius existit, non animi imaginatione formatus. Vt enim verus est Pater, ita quoque verè est Sapientia. Atque ita fit, vt duo sint, non autem secundum Sabellium idem Pater et Filius.* Ac persequitur idem argumẽtum pluribus verbis Tertullianus in lib. aduersus Praxeã: *Quia,* inquit, *Pater verè genuit Filium: ergo duæ personæ sunt.* Alioqui *eadem res,* inquit, vbi suprà, idẽ Athanasius, *erit gignens & genitum. Quæ absurditas,* inquit, *in Sabellianis residet.* Quod argumentum similiter pro distinctione Spiritus sancti duci potest à vera illius processione.

7. Confirmatur eadem assertio consentiẽte auctoritate omnium Orthodoxorũ Patrum, quorum passim in libris exstat confessio veræ Trinitatis personarum, vt infrà commodiori loco capite vicesi-

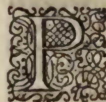
cesimo docebimus. Itemque auctoritate ipsius Ecclesiæ Catholicæ, quæ in omnibus Conciliis *fidem in Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum ab Apostolis acceptam*, vt inquit D. Irenæus libro primo, cap. 2. sanctißimè ante omnia protestata est.

Obiiciunt autem tum veteres, tum recentiores Sabelliani, Ecclesiam, cùm tres personas distinctas in diuinitate asserit, multitudinem Deorum cum Ethnicis inducere. Eos verò, quòd id obiiciant, iure ac meritò D. Athanasius oratione contra gregales Sabellij, Iudaicæ inficiationis ministros appellat. *Atqui hinc est*, inquit Athanasius, *quod & ab Ethnicis & à Iudæorum quoque blasphemia discessimus, dum etiam Filium Dei agnoscimus, & eius perniciosam abnegationem euitamus.*

Cur autem multitudinē Deorum minimè idcirco cum Ethnicis inducamus, rationem reddit ex Orthodoxa sententia D. Gregorius Nazianzenus oratione 3. de Theologia: nempe quia per vnam atque eandem essentiam, earum personarum quamlibet esse Deum profitemur, vt postea suo loco monstrabitur: atque ita vnum nihilominus retinemus diuinitatis principatum: *Nos*, inquit, *vnius Dei principatum colimus, non quem persona vna circumscribit, sed quem æqualis naturæ præstantia constituit, voluntatisq; consensio, motus identitas, atque ad vnam eandemq; rem coniuncta propensio, ita vt etiamsi numero differant, auctoritate tamen & potentia minimè inter se dissideant.* Ceterùm hos tres esse vnum, vt Euangelista etiam testatur, postea ca. 26. probandum est. Vbi etiam sequenti cap. 27. respondebimus ad alia argumenta hæreticorum, quæ non propriè distinctionem personarum secundum se oppugnant, sed distinctionem illarum in vna & eadem diuinitate.

CAPVT VI.

Non modò Patrem, sed etiam Filium esse verum Deum. Vbi prius tamen quàm hæc assertio probetur, recensentur contrariæ hæreses.

PATREM esse verum Deum, nemo apertè negat: & tamen illi omnes reuera id negant, qui Filium & Spiritum sanctum verum Deum esse negant, ideoque verißimè Athei nominantur. Nam neque Pater Deus est sine Filio Deo, neq; Pater & Filius sine Spiritu sancto: Quare rectè D. Gregorius Nazianzenus orat. 2. de Theologia sic admonet: *Nihil Trinitatis in ordinem tuum redige, ne à Trinitate excidas. Nulla re vnam illam naturam ac perequè venerandā trunca. Alioqui si quid ex tribus*

euerteris, totum euerteris: immò à toto excideris. Et D. Athanasius, de cōmuni essentia Patris, & Filij, & Spiritus S. *Ne existiment*, inquit, *hæretici se gratificari Deo Patri, eum maiorem filio pronunciantes. Non recipit Pater honorem erga se, cum Filij eius contumelia. Hæc est enim, inquit, ipse Filius Ioannes 10. voluntas Patris mei, vt omnes honorificent Filium quemadmodum & Patrem.* Ac pulchrè etiam D. Augustinus, serm. 51. de verbis Domini: *Cùm de Filij contumelia honoras Patrem, & Filium offendis & Patrem.*

Filium igitur (atque adeò etiam Patrem) esse verè Deum plurimi hæretici, tum veteres, tū recentiores negauerunt. Filium autem hoc loco esse intelligimus & Verbum diuinum, & Dominum nostrum Iesum Christum: siquidem ea omnia nomina eundem vnigenitum Dei Filium in Scripturis significare, suprà demonstratum est. Principiò igitur Ebion, & Cherintus, & Paulus Samosatenus, & Photinus, Christum, hoc est, Filium, esse purum hominem asseruerunt. Arius etiam sensit, Verbum diuinum creaturam, quamuis omnium primam ac præstantissimam, esse. Cuius hæretici hæc verba inter cetera refert D. Athanasius orat. 2. contra Arian. ex libro quodam eius, quem inscripsit Thaleia. *Ipsum*, inquit, *Verbum ex nihilo factum est. Cùm enim omnia ex non entibus exstiterint, & in vniuersum nihil sint nisi creatura & opera: restat igitur ipsum quoque Dei Verbum ex non entibus factum esse: Et fuit, quando non erat, neq; erat antequam fieret, sed exordium vt crearetur, ipsum etiam habuit. Deinde cùm vellet Deus nos condere, tunc vnū aliquem fecit, quē Verbū, Filium, & sapientiā nominauit, vt per eius operā nos architectaremur.* Hoc ipsum Verbū consequenter censuit carni Christi fuisse vnitum, & mundū redemisse. Ita Christū, hoc est, id Verbum carnem factum, non reuera, sed singulari quadā participatione Deū esse existimauit. Nec primus auctor huius erroris Arius fuit, sed Aëtius Sirus, & Aëtij discipulus Eunomius Galata, vt D. Basilius lib. 1. cōtra Eunom. testatur, à quibus etiam nominati sunt Aëtiani & Eunomiani, cum quibus aduersus Christum sanctumque Spiritum Ariani conspirauerunt.

CAPVT VII.

Ab omnibus etiam nouis Sectariis re ipsa negari veram Christi diuinitatem: quod etiam ostenditur de Luthero & Melanchthone.

PRÆTER veteres eiusmodi hæreticos, hac etiam ętate tam multi Sectarij veram Filij diuinitatem negauerunt, vt penè nulla

nulla illorum sit factio, cui non iustissimè possimus hanc notam inurere. Nam, vt summa genera sectarum complectar, omnes ferè sectarij sunt hodie, aut ex professo sanctissimæ Trinitatis hostes, quales versantur multi in Trãsyluania & Polonia; aut Lutherani, aut Caluiniani. Ex vnoquoq; autem istorum genere sunt, qui diuinitatem Christi reuera negent, alij magis, alij minus expressè.

Primus hac ætate ac omnium pestilentissimus sanctissimæ Trinitatis hostis fuit Michaël Seruetus, is qui, vt historia nostrorum temporum tradit, Caluino æmulo magistratum instigante, Geneuæ ante annos triginta est combustus. Hic contendebat Christum nõ esse secundum essentiam Deum illum verum, qui in Scriptura Deus Israël, & Deus vnus dicitur, sed ipsa humanitate sua, quatenus sine viri opa ex Dei substãtia (vt ille loquitur) conceptus est, esse Filium Dei, & Deum, gratiâ, & sanctificatione, & inhabitatione singulari diuinitatis in ipso. Itaq; vnionem hypostaticam duarum naturarum in Christo, quarum altera ille sit Deus, altera homo, atque adeo Christum secundum hypostasin suam fuisse Filium Dei æternum, prorsus negat. neque ampliùs quàm humanam hypostasim & naturam in Christo agnoscit, secundum quam vult eum esse Dei Filium, & Deum,

A modo quo dictum est. Cumque hoc modo diuinitate Christum reuera exspoliet, purumque hominem faciat, vti fecit Paulus Samosatenus, magnificè tamen prędicat se Christi hominis diuinitatem hoc modo propugnare, quia scilicet eum non alia natura, sed ipsa humanitate sua, Dei Filium

B ac Deum esse contendat.

Verba eius sunt lib.1. de Trinitate, folio 35. *Innumeris locis Deus Israël, Deus solus, & ipse solus esse dicitur.*] Quod quomodo intelligi velit, ex illis aliis eiusdem verbis patet: *Nescio*, inquit ibi fol.34. *quæ sit hominum amentia, quæ non videat omnem vnitatis Dei rationem semper ad Patrem referri.*] Adduxerat e-

C nim ibi, vt probaret Christum nõ esse Deum illum Israël, testimonium illud Christi; quo & Ariani vtebantur: *Quid me dicis bonum? Nemo bonus nisi solus Deus.* Matth. 19. Ac tum subiungit: *Aduerte quod Filius est qui loquitur, ex quo omnem vnitatis Dei rationem in solo Patre esse constat.*] Item li.2. fol.58. *Spiritualiter*, inquit, *est intelligendum Chri-*

D *stum esse Deum.*] Item lib.1. fol.7. *Scripturæ simplicissimè de IESV vnico Dei Filio loquuntur. Nullam aliam rem, nullam aliam naturam, nihil præter hominem natum aut genitum Scriptura meminit.*] Item Dialogo 1. de Trinitate: *Neque est in Christo aliqua rerum pluralitas: sed vna sola res, vna hypostasis, siue vna substantia, vnum plasma ex cœlesti semine in ter-*

ram plantatum, in vnam substantiam coalescens.] Et quia Orthodoxi minimè concedunt hominem Christum, secundum ipsam humanitatem esse Deum, addit etiam ex ignoratione Theologiæ illam calumniam: *Miror*, inquit Dialogo primo, *quod schola hactenus non crediderunt, hunc* IESVM *esse Dei Filium. Verè ipsi non habent aliquem vnum Filium, sed duos dimidios, alterum ex solo Patre, alterum ex sola matre. Et in concedenda illa propositione; non credunt ipsi demonstrari hominem Christum* (nempe secundum humanitatem) *sed rem illam secundam* (nempe hypostasin diuinam Verbi, quę est hypos humanitatis.) Et rursus: *Quod autem homo ipse, siue vt vocant humanitas, dicatur Filius Dei, magnum facinus reputarent.*] Quomodo autem Christus secundum humanitatē sit Filius Dei & Deus, à plenitudine diuinitatis, quæ in ipso inhabitat, (vt antè dixi) declarat, & quidem illis portentosis verbis Dialogo primo: *Corpus ipsum Christi*, inquit, *est ipsissima plenitudo diuinitatis: Ipsissimum corpus Christi est diuinum, & de substantia diuinitatis.*] Item Dialogo secundo: *Magnum est mysterium, quod caro illa sit eadem cum nostra, & quod à natura sua, diuinam habeat substantiam, quod in Virginis vtero sit concepta, atque de Dei substantia genita.*] Item: *Caro illa communicationem patris & matris habet, & vtriusq; substantiæ consortium, non secundum par-* A *tes diuersarum rationum, sed secundum se & quodlibet sui, Dei & hominis participationem habens.*] Quæ volui paulò fusiùs recitare, non modò vt Lector intelligat, quemadmodum planè delirauerit Seruetus, sed vt incipiat cogitare secum, fuisse illum prorsus Vbiquistarum vel magistrum vel prodro- B mum. Siquidem hi etiam, similiter acti spiritu Seruetiano, volunt, Christo non tantùm secundum hypostasim suam, sed etiam secundum suam humanitatem diuina omnia prædicata competere; quo ipso veram Christi diuinitatem negant, vt in aliis libris conuicimus, & paulò pòst etiam repetemus.

C Serueti hęresim Franciscus Dauidis, Georgius Blandrata, & alij Serueti discipuli in Transyluania & Polonia, quotquot Trinitatem personarum in vna diuinitate negant, sequuti sunt. Verba Francisci Dauidis in disputatione Albana, actione tertiæ diei hæc sunt: *Nullibi iubet Scriptura nos credere in Christum, tanquam in vnum illum* D *Deum altissimum ex quo omnia.*] Item: *Solus Pater est vnicus Deus: & Christus idea Deus, quia Filius illius & ab illo sanctificatus, & summa potentia praditus.* Item: *Dico ergo, Christum hominem non esse illum altissimum* IESVM, *sed Filium eius. Patrem Deum altissimum solum à seipso Deum dicimus, Filium verò dicimus Deum communicatione.* Vult autem

(ſicut Seruetus) eſſe illum Deum ſecundum humanitatem, quatenus ei eſt communicata plenitudo diuinitatis, neque vllam aliam habere Filium naturam inuiſibilem. In iſto (inquit in actione 3. diei.) *Dei Filio IESV Chriſto concepto de Spiritu ſancto & nato de MARIA Virgine ego habeo omnia. Hic Filius eſt certus & palpabilis: & in eo habitat omnis plenitudo Diuinitatis. Illum inuiſibilem Filium ego neſcio quis ſit.*

Item Georgius Blandrata in actione 5. diei eiuſdem diſputationis: *Cùm Chriſtus*, inquit, *inuocatur, non inuocatur tanquam Deus ille altiſſimus, ſed tanquam caput noſtrum, Filius Dei & mediator, qui Dominus nobis à Patre conſtitutus eſt.* Item in actione 6. diei: *Dicimus, vnum eſſe æternum illum & altiſſimum Deum, nempe Patrem.* Item ibidem: *Non agnoſcimus aliquem Dei Filium, qui non ſit homo.* Item: *Dicimus præterea hunc IESVM Filium Dei de Spiritu ſancto in tempore conceptum, etiam eſſe Deum; & hoc propter has rationes. Primò, quia de Spiritu ſancto conceptus eſt. Secundò, quia data eſt illi poteſtas in cœlo & in terra ſecundum humanitatem. Tertiò, quia vbique Chriſtus teſtatus eſt ſe Filium Dei eſſe, & Spiritus ſanctificationis ſine menſura illi datus eſt.* Et ibidem Theologos reprehendit, quòd Chriſtum hominem non ſecundum humanitatem, ſed per idiomatum communicationem naturæ diuinæ & A humanæ in eadem hypoſtaſi, Deũ eſſe concedant: *Huiuſmodi*, inquit, *cæcitas iudicij contingit Sophiſtis, eò quòd nolũt Chriſtum hominem Deum eſſe niſi per idiomatum communicationem.* Eadem eſt paſsim ſententia reliquorum perduellium ſanctiſſimæ Trinitatis, vt conſtat etiam ex duobus libris, quos Miniſtri B Tranſyluani ante annos fermè viginti ediderunt, de falſa & vera vnius Dei Patris, & Filij, & Spiritus ſancti cognitione.

Iam verò ex ſecta Lutherana præcipui ſine controuerſia fuerunt, Lutherus ipſe pater, & Philippus Melanchthon, quem honoris cauſsâ Lutherani reliqui C prǫceptorem appellitant. Lutheri contra Latomum verba ſunt: *Anima mea odit vocabulum homouſion.*] Qua voce Patres in Concilio Nicæno conſubſtantialitatem Filij cum Patre, atque adeo veram Chriſti diuinitatem commodiſsimè profeſsi ſunt, vt diuus Athanaſius in epiſtola de Synodi Nicenæ decretis oſtendit. D Quid eſt autem, quod odit in hac voce Lutherus? Num ſonum ipſum ſyllabarum atque formationem? Non credo. Reliquum eſt igitur, vt rem ea voce ſignificatam, hoc eſt, Chriſti veram diuinitatem anima Lutheri deteſtata ſit.

Mentitus eſt autem Lutherus cùm ibi addidit, D. Hieronymum ſcri-

ſcripſiſſe, latere in voce homouſios venenum. Non enim hoc dixit niſi de vocabulo hypoſtaſis; eò quòd non pro perſona tantùm, ſed etiam ꝓ eſſentia ſoleret vſurpari, atque adeo eſſet periculoſum dicere tres in diuinitate hypoſtaſes: vt patet ex ipſius epiſtola 57. ad Damaſum. Quanquam neq; recuſauit omnino Hieronymus tres hypoſtaſes dicere, immò vt ita loqui liceret, à Damaſo Pontifice poſtulauit.

Item Lutherus in caput 1. Geneſis, Filium Dei æternum, qui creauit omnia, *inſtrumētum* Patris appellat. Quod eſt dogma Arianum. Sic enim Arius loquitur in ſuo libro *Thaleia*, per Filium (tanquam per inſtrumentum) fuiſſe reliquas creaturas architectatas, vt ſuprà recitauimus ex D. Athanaſio. Conſtat autem inſtrumentum nō eſſe eadem præditum poteſtate, qua pollet cauſſa principalis. Quocirca & Georgius Blandrata, ad confirmationem ſuę hęreſis contra Chriſti veram diuinitatem, hoc ipſum teſtimonium Lutheri in act. 7. diei, diſputationis Albanæ, ſuis aduerſariis Lutheri diſcipulis, tanquam ſententiam præceptoris confidēter obiecit.

Atq; vt in voce homouſios non ſyllabas, ſed rem ſignificatam odiſſe Lutheri anima videtur, ſic etiam in voce Trinitatis: quippe qui in Germanicis precationibus

A anno 1543. illud expungi curauit: *S. Trinitas vnus Deus, miſerere nobis.* Item in ſuis Bibliis editis Germanicè VVittembergæ, Ienæ, Lypſiæ, Francofordiæ, ex loco Iſaiæ 9. vbi Chriſtus inter cetera Devs fortis dicitur, vocem Devs prætermiſit. Item ex epiſtola 1. Ioannis cap. 5. expunxit illud: *Tres ſunt*

B *qui teſtimonium dant in cœlo, Pater, Verbum, & Spiritus ſanctus, & hi tres vnum ſunt.* Quæ tamen ſunt, inter cetera, illuſtria teſtimonia pro Chriſti diuinitate & fide ſanctiſſimæ Trinitatis, vt infrà videbimus.

Adde, quod alibi lib. de Conc. par. 2. diuinitatem Chriſti paſſam fuiſſe aſſeuerat, & Eutychetem,

C immò etiam Neſtorium, inſignes hoſtes diuinitatis Chriſti, excuſare nititur, quaſi nihil errauerint, quod attinet ad ſententiam, bonumq; zelum, & fidem rectam habuerint, ac D. Leonem & Cyrillum potius accuſandos cenſet, quaſi non iure ſententiam Eutychetis atque Neſtorij damnauerint.

D Melanchthon autem in libro contra Stancarum, & in epiſtola ad Electorem Brandeburgenſem has ponit propoſitiones de Filio ſecundum ipſam diuinitatem: *Filius orat, intercedit, poſtulat, ſupplicat.* Item: *Filius miniſter eſt Patris, hoc eſt, Sacerdos, Pontifex, & Mediator.* Itē: *Filio imperat Pater, poſtula à me, & dabo tibi Gentes hæreditatem.* Item:

Filius

Filius subditus est Patris, subiectus, obediens. Quod etiam dicit in locis communibus anno 1558. editis pag.40. Hęc autem omnia tribuit Filio (vt dixi) secundum diuinitatem. Quæ omnes propositiones similiter ab Arianis assertæ fuerunt, vt est videre in sermone Arianorum apud D. Augustinum tomo 6.

Item inquit Melanchthon in epist. ad Electorem Brandeburgensem 12. Ianu. anno 1553. & lib. contra Stancarũ. *Filius Dei secundum diuinitatem gloriam sibi dari ac restitui orat & postulat.* Quæ propositio fuit etiam Arianorum, vt est videre apud D. Cyrillum lib. 10. Thes. cap. 2. & 9. & lib. 11. in Ioan. cap. 17. & D. Augustinum tractat. 105. in Ioan. & D. Basilium lib. 4. contra Eunom. Item dicit contra Stanc. & in epist. ad Brandeburgensem: *Filius Dei ante incarnationem orauit, hæreditatem gentium, & regnum à Deo Patre sibi dari petens:* Quæ fuit etiam Arianorum assertio apud D. Cyrillum lib. 11. in Ioan. c. 18. Item ait in eodem libro contra Stanc. & ad Brandeb. *Filius Dei intrauit in arcanum consilium diuinitatis & in ipsum cœlum secundum diuinitatem.* Item in locis com. anno 1558. pag. 40. & in epist. ad Electorem Torgę datam, 3. Oct. 1552. *Filius,* inquit, *secundum diuinitatem cessit ira Patris aduersus peccata.* Item in iisdem locis: *Natura diuina Filij obediuit Patri in passione.* Hæc non sint dogmata verissimè Ariana?

Accedit quod passim hic Philippus Filio tribuit non diuinam naturam absolutè & simpliciter, sed *aliquid* (vt loquitur) naturę diuinæ, seu *quandam* naturam diuinam, quasi nõ omnino diuina sit, sicut natura Patris. In locis siquidem suis communibus Hallę Sueuorum æditis anno 1539. folio 8. pagina 2. ita de Christo loquitur: *Cùm haud dubiè sit naturâ Filius, necesse est in eo aliquid esse natura diuina substantialiter.* Et fol. 10. pag. 2. *Necesse,* inquit, *est in Christo aliquam esse naturam diuinam, per quam omnia sint condita.* Et folio 11. pag. 2. *Cùm tenebimus,* inquit, *Christum natura Filium Dei esse, facilè poterit defendi quod in Christo sit quadam diuina natura.*

In his profectò locis vel non veram diuinam naturam Melanchthon Christo tribuit, vel veram naturam diuinã in tres quasi partes siue particulas, quarum quælibet sit aliquid naturę diuinę, diuidit, quæ est hæresis antiqua descripta à D. Augustino hæresi 74. hisce verbis: *Est alia hæresis quæ triformem sic asserit Deum vt quadam pars eius sit Pater, quadam Filius, quadam Spiritus sanctus.*

At Lutherus & Melanchthon aliàs sæpè Christi diuinitatẽ confessi sunt. Ego verò non contendo illos Christi diuinitatem verbis

bis non fuisse aliquando confessos; sed illam aliquando etiam reuera negauisse. Quid enim ipse Seruetus? Nónne etiam verbis hominis Christi diuinitatem se cumprimis defendere profitetur? Et tamen illam negat. Omnibus penè hæreticis commune est, vt pugnantia dicant. Quo ipso non hæresis notam effugiunt, sed simul etiam in contradictionis atque repugnantiæ notam incurrunt.

CAPVT VIII.

Lutheranos Vbiquetarios, verissimè Seruetianos esse, & diuinitatem Christi reuera negare, atque ab ipsomet Serueto Vbiquitatem & Vbiquitatis fundamenta, cum quibus Christi Diuinitas nequit stare, fuisse mutuatos.

IAM reliqui gregis Lutherani bona pars, vel dicam potius mala, est illa hominum factio, qui à dogmatis absurditate vulgò vocantur Vbiquetarij. Hi, cùm auctoribus Brentio & Schmidelino, & architectis libri Concordiæ, volunt, hominem Christum secundum ipsam etiam humanitatem, communicatione quadam, omnipotentem Deum esse, non minus certè, quàm ipse

A Seruetus, veram Christi diuinitatem de medio tollunt.

Nam quod obseruatione dignissimum est, quodq; mihi certè, cùm libros Serueti nuper diligentiùs euoluerem, summam attulit admirationem, eadem fundamenta, & penè eædem phrases sunt Serueti & istorum, vt mi-
B hi videantur thesaurum illum à seculis absconditum Vbiquitatis clam à Serueto fuisse furati, eique tam præclaræ inuentionis gloriam inuidisse, quòd non palam confessi sint, ipsum in propugnanda Vbiquitate se esse sequutos ducem ac præceptorem. Quis enim credat, Brentio & asseclis ignotos fuisse illos libros, quos
C de Trinitate Michaël Seruetus, opinionibus paradoxis, ad irritandam magis Lectoris curiositatem, plenissimos, anno Domini 1531. passim per Germaniam & Galliam euulgauit? At in his libris, hoc est, in abnegatione Christi diuinitatis, prorsus est nata & fundata Vbiquitas: vt putes non
D te in illis Seruetũ legere, sed Brentium & Schmidelinum.

Serueti enim scopus præcipuus in illis libris fuit, probare, homini Christo secundum ipsam eius humanitatẽ conuenire communicatione quadam quæcunq; sunt diuinitatis. Idem est quasi thema præcipuum factionis Vbiquitariæ. Seruetus contendit, eos qui

qui Chriſto homini ſecundum ipſam humanitatem diuina non tribuunt, hominem Chriſtum pro Deo Deiq́ue Filio minimè agnoſcere. Hoc idem Vbiquetariorum conuicium in Catholicos eſt millies repetitum. Seruetus, propter eiuſmodi communicationem diuinitatis factam humanitati Chriſti, porro comminiſcitur Chriſtum hominem poſt reſurrectionem, quo tempore maieſtas eius potiſsimùm enituit, reliquiſſe illud eſſe creatum humanitatis, quod per incarnationem acquiſiuerat, & tranſiſſe in Verbi diuinitatẽ. Idem fuit ſomnium Arianicum Brentij Vbiquetariorum Patris. Seruetus affirmauit, Chriſtum hominem poſtquam in reſurrectione exaltatus fuit, ſecundum ipſam etiam humanitatẽ communicatione quadam eſſe æqualem ſuo Patri. Hoc idem delirium eſt etiam Vbiquetariorũ. Seruetus hæc ſua placita confirmat ex ſeſsione Chriſti ad dexteram Patris: item ex iis Scripturæ locis, in quibus homo ille Chriſtus, Filius Dei, ac Deus eſſe, accepiſſeq́ue omnipotentiam dicitur. Eadem ſunt Vbiquetariorum fundamẽta perperam ab his intellecta. Seruetus ex eiuſmodi aſſertionibus atq; principiis tandem ipſam quoque Vbiquitatem Chriſti humanitatis diſertis verbis producit in medium. Hæc au-

A tem ipſa Vbiquitas quaſi Dalila Vbiquetariorum eſt. Seruetus deniq; dum ita de Chriſto homine ſentit, veram eiuſdem Chriſti diuinitatem retinere ſimul non poteſt, ſed eam abnegare cogitur, præter modum humanitatem extollens. Eandem igitur Chriſti diuinitatem & Vbiquetarij abne-

B gant, cùm ſimiliter humanitatem Chriſti vſq; adeo efferunt, vt ſecundum illã velint homini Chriſto diuinitatis perfectiones competere. Diuinitas enim quæ alicui ſecũdum humanitatem attribuitur, non poteſt eſſe vllo modo vera diuinitas.

Sed conferamus de iis omnibus non modò ſententias, ſed etiam

C verba ipſa Serueti & Vbiquetariorum, vt euidentiùs intelligi poſsit, quàm exiguum vel potius nullum ſit inter Seruetiana & Vbiquetaria commenta diſcrimen.

I. Seruetus librorum ſuorum ſcopum his verbis Lectori indicat lib.1.de Trinitate initio: *Pronomi-*

D *ne demonſtrante hominem, quem humanitatem appellant,* (id eſt, de homine Chriſto ſecundum humanitatem, vt inculcat aliàs paſsim) *demonſtrabo hæc tria. Primò, hic eſt* Iesvs *Chriſtus. Secundò, hic eſt Filius Dei. Tertiò, hic eſt Deus.* Similiter Schmidelinus Vbiquetarius in libro aduerſus diſputationem noſtram contra fundamẽta duarum

Sectarum. pag. 9. *Constanter*, inquit, *asserimus in his propositionibus*; Hic homo Christus est Deus, etc. *humanitatem a subiecto non excludi.*

II. Seruetus Dialogo 1. de Trinitate: *In concedendis his propositionibus non credunt ipsi*(Catholici)*demonstrari hominem Christum*(secundum humanitatem) *sed rem illam secundam, id est, verbi hypostasim sustentãtem humanitatem. Quod autem homo ipse, siue vt vocant, humanitas, dicatur Filius Dei, magnum facinus reputarent.* Similiter Schmidelinus Vbiquetarius loco citato, pag. 10. *Rectè Lutherus*, dixisset etiam Seruetus, *in Scholasticis Theologis damnauit, quod à subiecto illarum propositionum: Hic homo est Deus omnipotens: humanitatem remouent; vt sit sensus: Filius Dei seu persona hac Verbi, qua sustentat naturam humanam, est Deus omnipotens.*

III. Seruetus lib. 1. de Trinitate, fol. 26. *Inutiliter se Christi diuinitatem defendere nugantur*(Theologi Scholastici)*immo non potuisset Antichristus diuinitatem Christi plus destruere quàm ipsi faciunt, cùm nihil eorum qua diuinitatis sunt homini Christo* (secundum humanitatem) *tribuant, & nos Christi & carnis eius, & corporis eius naturam in Deum exaltatam glorificamus.* In eandem sententiam Schmidelinus Vbiquetarius contra annotationem nostram primam de controuersia Vbiquetaria sub finem: *Capere non* A *possunt*(Theologi item, qui diuina homini Christo non tribuunt secundum humanitatem)*quod homo Deus sit, & Deus homo, aut quomodo sub nomine, homo, corpus & anima rationalis debeat ibi intelligi.* Item contra disputationem illam nostram p. 14. *Constanter affirmamus humanã naturam ad aequalitatẽ gloria & potẽ-* B *tia cum diuino Verbo exaltatam esse.*

IV. Seruetus Dialogo 1. de Trinit. pag. 29. *Illud esse creatura, quod per incarnationem Christus acquisiuit, ita ac si esset res accidentalis, omissum est in resurrectione. Nihil est nũc in Christo quod sit animale: Est per resurrectionem Christus omnino consummatus & glorificatus vt ad pristinum Verbi statum redierit, & sit ibi Deus & in Deo* C *sicut antea. Apparet hoc in figura virga, qua ad manum Moysi reducta est in statu in quo erat ante incarnationẽ. Talis factus est regressus de homine in Deum, qualis olim factus est egressus de Verbo in carnem.* Similiter Brentius Vbiquetarius in recognitione doctrinæ suæ de Maiestate Christi, pag. 67. & 68. *Non est pueriliter co-* D *gitandum quod Christus commoretur in cœlo illa semper forma qua visibiliter ex monte Oliueti ascenderat, etc. Sed receperit formam Dei qua aliquan diu forma serui tecta fuerat.* Ita etiam Ariani apud D. Athanasium in capitibus ad Eustathium, dixerant: *Christum exuta mortalitate, formam serui*, hoc est, humanitatem, *in Domini & Dei gloriam transformauisse.*

V. Por-

V. Porro Seruetus Dialog. 2. de Trinit. *Ille ipse*, inquit, *Christus est nunc per resurrectionem in tantam gloriam euectus, quòd nunc non diceret, Pater maior me est.* Similiter Schmidelinus Vbiquetarius in disputatione VVirtemberg. numero 109. *Postquam per resurrectionem exaltatus est, secundum carnem, etiam vt homo, siue secundum humanã naturam, vbique præsens cum Patre & Spiritu sancto ÆQVALI potentia regnat.*

VI. Seruetus Dialog. 2. *Eandem*, inquit, *cum Patre habitat ipse* (Christus vt homo) *lucem in accessam, aliàs non esset ad dexteram Patris.* Similiter Schmidelinus Vbiquetarius in disput. VVirtemb. numero 123. *Maiestatem, quæ Verbi diuini propria est, verè & realiter assumptæ naturæ communicauit Filius Dei. Id quod articulus Symboli Apostolici: Sedet ad dexteram Dei Patris, confirmat.*

VII. Seruetus Dialog. 2. *Ille quem Deus ex sua substantia vnicum genuit* (Christus secundum humanitatem) *qui omnem habet Dei potentiam, cuius sunt omnia quæ habet Deus, non est certa loci capacitate finitus* (En Seruetum Vbiquetarium, Vbiquetarios Seruetianos) *sed inferiora & superiora sua plenitudine implens; Non est in aliquo certo loco circumscriptus. Est in tertio cœlo, vnde & vbi omnia implet: Non furnos, & cloacas* (ita penè ad verbum Architecti Apologiæ libri Concor- A diæ nuper Vbiquitatem suam tergiuersantes interpretati sunt) *sed spiritualia & suæ habitationis capacia, siue in cœlo sint, siue in terra.* Similiter Schmidelinus Vbiquetarius in disputatione VVirtemberg. numero 218. *Ne illum in aliquo cœli loco à nobis remotissimum fingamus, Diuus Paulus omni errore nos liberat. Qui* B *descendit ipse est, & qui & ascendit supra omnes cœlos, vt impleret omnia.*

Possem multas alias huius generis sententias Serueti & Vbiquetariorum inter se simillimas in medium proferre. Sed has paucas puto sufficere, vt Lector intelligat, nullam me facere iniuriam Vbiquetariis, quod eos affirmem idem de homine Christo, quod C Seruetianos sentire, ac proinde similiter vnigeniti Dei Filij diuinitatem re ipsa, licet non verbis negare. Quod & in aliis libris ex instituto à me demonstratum est, in quibus commenta hæc omnia Vbiquetaria, vel Seruetiana potius, coargui.

CAPVT IX.

D *Negari etiam re ipsa Christi diuinitatem à Caluinianis: ac meritò etiam in hac re suspectum haberi posse Erasmum.*

NVnc transeo ad Caluinianos, qui si doctrinam Caluini præceptoris sui probant,

iure etiam eos in illorum hæreticorum numero ponimus, qui Filij diuinitatem, alij aliis modis, inficiati sunt. Etenim sensit Caluinus libro contra Gentilem, nomen Dei κατ' ὑπεροχὴν, hoc est, per excellentiam, soli Patri attribui, vt etiam loquitur Hieronymus quidam Zanckius in opere suo, quod alioqui scripsit pro Trinitate 2.part.lib.5.c.8. Vnde sequitur Filium esse minus excellentem Deum, ac proinde non verum Deum. Item ait ibidem: *Filij personam non nisi impropriè Creatorem cœli & terræ nominari, Patrem autẽ propriè.* Item ibidem dicit: *Impropriam esse atque duram orationem illam Symboli Nicani; Deus de Deo.* quam tamen passim D. Athanasius contra Arianos vrget, & Ecclesia verissimè vsurpat.

Item locum illum Ioannis 14. *Ego & Pater vnum sumus*, quo vel maximè Patres aduersus Arianos consubstantialitatem Filij cũ Patre propugnarunt, non de v... ce substantiæ, sed de cons... tque concordia voluntatis, vt exponebant Ariani, intelligendum esse contendit. Quo testimonio Caluini & Georgius Blandrata Seruetianus in Albana disputatione, habita in Transyluania, Arianam illam interpretationẽ palàm confirmauit: *Auditores*, inquit ibi Blandrata in act. 2. diei, *ad vnicum Caluinum relegamus, qui veteres scriptores*
A *palàm carpit, quòd locum hunc* (Ego & Pater vnum sumus) *ad vnitatem essentiæ detorserunt.* Item Caluinus censet libro 2. institut. capite 14. Christum secundum naturam etiam diuinam fore subiectum suo Patri, atque ita intelligi debere quod ait D. Paulus: *Tũc & ipse Filius subiectus erit ei, qui subiecit sibi omnia.*

B Porro ex Caluiniana familia hæresiarcha non ignobilis Theodorus Beza lib. contra Brent. de omnipotentia carnis Christi, & li. contra Schmid. de hypostat. vni. duas esse in Christo hypostaticas vniones asseruit, alteram carnis cum anima, alteram Dei cum homine. Quo ipso hypostasim propriam hominis Christi, ex vnione
C hypostatica corporis & animæ constitutam, statuisse, atque adeò Christũ hominem secundũ suam hypostasim esse Deum, negauisse cum Nestorio videtur.

Item Bullingerus Sacramentarius lib. de auctoritate Scripturæ & Ecclesiæ, tres in diuinitate personas differre dicit, *non statu, sed gradu; non subsistentia, sed forma; non*
D *potestate, sed specie.* Quibus verbis non solùm Filij diuinitatem, sed totum sanctissimę Trinitatis mysterium euertit.

His & aliis huius ætatis hæreticis, qui penè omnes perperam aliquid de Filij diuinitate scripserũt, adiungere possumus optimo iure Erasmũ, quem non immeritò Ministri

nistri Hungarici, ad conciliandam auctoritatem doctrinæ Seruetianæ suę, præcursorem fuisse Serueti affirmarunt, in libro quem anno M. D. LXVII. Ioanni Regi obtulerunt. Is in scholiis tom. 3. epist. Hieron. veritus non est scribere, Arianos nō hæresim docuisse, sed tātummodò fecisse schisma, eosque tum eloquentia, tum doctrina Catholicis fuisse superiores. Item annotat. in cap. vlt. 1. Ioannis, locum Ioannis 14. *Ego & Pater vnum sumus*, non de naturę vnitate, sed de concordia voluntatis, vt Ariani, interpretatur.

Item annotatione in caput ad Roman. 9. negat, locum illum ad Philipp. 2. *Non rapinam arbitratus est, esse se æqualem Deo*, ad Christi diuinitatem probandam quidquam valere; eodemque modo, quo Maximinus Arianus apud Augustinū lib. 2. contra Maximin. cap. 5. hunc locum interpretatur, vt sit sensus; non sibi ęqualitatem cum Deo arrogauit. Ineptum etiam sentit esse ad diuinitatem Christi probandam illum locum Apostoli, Rom. 9. *Ex quibus est Christus secundum carnem, qui est super omnia Deus benedictus in secula*. Putat enim vocem, Deus, ibi redundare: aut illud: *Qui est super omnia Deus benedictus*, referri ad Deum Patrem, in actionem gratiarum pro exhibito Christi beneficio, ita vt ea verba præfixo pūcto, nouam periodum

A contineant. Ad marginem quoq; disputationis D. Augustini cum Maximino Ariano, lib. 1. circa medium, naturam diuinam non vnā esse numero, annotauit. Quæ talia profectò sunt, vt qui Erasmum fuisse Arianū suspicatus fuerit, is minimè temerarius videri debeat.

B

CAPVT X.

Quibus modis Christi diuinitas ab Orthodoxis confirmetur, & octo esse in Scriptura argumentorum sedes, quibus ea manifestè demonstratur.

IAm verò vnigeniti Filij Dei Domini nostri IESV Christi di-
C uinitatem, aduersus tam varios atque multiplices illius hostes, tribus omnino modis certissimè probant Orthodoxi. Primò iis diuinis testimoniis, quæ exstant luculentissima in ipsa sacra Scriptura. Secundò diuinis item testimoniis, quibus etiam extra Scripturam variè ac prorsus
D admirabiliter Christi diuinitas confirmata est. Tertiò perpetua Ecclesiæ Christianæ iam inde ab eius exordio, vsque ad præsens tempus confessione, Orthodoxorum omnium testimoniis per omnes ætates, partim in Catholicis Conciliis, partim in aliis literarum monumentis explicata.

Ac

Ac in Scriptura quidem sedes omnino octo, siue octo genera testimoniorum pro Christi diuinitate reperiuntur. Primum genus est eorum testimoniorum, quibus Filio, ipsa propria appellatione veri Dei, non minus luculenter quàm Patri, diuina natura tribuitur; & ita quidem, vt eo modo nulli vnquam creaturæ diuina nomina accommodentur. Vnde necessariò efficitur non minus Filium, quàm Patrem oportere à nobis existimari esse verum Deum, siquidem ne Patrem quidem aliter, Scriptura testatur, Deum verum esse, nisi propriè & simpliciter illum Deum nominando. Quod perpendens D. Irenæus lib. 3. cap. 6. *Neque Dominus*, inquit, *neq; Spiritus sanctus, neque Apostoli eum, qui non esset Deus, definitiuè & absolutè Deum nominassent aliquando.*

Secundum genus est eorum testimoniorũ, quibus ipsamet Scriptura sacra, vice interpretis, disertè declarat, Christum esse illum ipsum Deum verum, qui sine controuersia est natura Deus, atque vt talis in multis Scripturæ locis commemoratur.

Tertium genus est eorum testimoniorũ, in quibus eadẽ Scriptura significat, Christum purum hominem, aut puram creaturam non esse: Quod ipsum est, diuinam naturam non solùm per affirmationem, vt in testimoniis primi & A secundi generis, sed etiam per negationem quandam tribuere: *Omnis enim substantia, quæ creatura non est, Deus est,* inquit verissimè lib. 1. de Trinit. cap. 6. D. Augustinus.

Quartum genus est eorum testimoniorum, quibus præter diuinam naturam diuinæ quoque proprietates, seu attributa Filio B tribuuntur.

Quintum eorum, quibus eidem etiam adscribũtur omnes operationes diuinitatis propriæ.

Sextum eorum, quibus Christus asseritur, suo Patri per omnia æqualis & consubstantialis.

Septimum eorum, quibus verè ac propriè vnigenitus Dei Patris Filius asseritur: Vnde necessariò C consequitur, eum esse eiusdem naturæ, cuius est Pater. Alioqui vitiosa atque monstrosa esset generatio Dei, si ex eius vtero prodiisset diuersa natura, vt inquit D. Augustinus lib. 3. contra Maximinum, cap. 18. & alij Patres passim argumentantur.

Octauum genus est eorum testimoniorum, quibus c m esse D Christi Maiestatem significatur, vt illi non minus, quàm Patri cultus religionis adhiberi, in eumq; similiter tum fides, tum spes nostra reponi debeat. Quod nemo alioquin facere posset, quin incurreret maledictionem diuinã, si Christus non esset naturâ verus Deus.

CAPVT

CAPVT XI.

Probatur primò Christi diuinitas iis Scripturæ testimoniis, quæ diuinam naturam simpliciter & absolutè illi tribuunt.

RIMI generis testimonia, sunt potissimùm viginti octo, quæ referam breuiter, non eodem ordine quo scripta sunt, sed quo mihi iam scribenti videntur in hac disputatione commodè proponi posse.

Primum est Baruch. 3. *Hic est Deus noster, & non æstimabitur alius aduersus eum. Hic adinuenit omnem viam disciplinæ, & tradidit illam Iacob puero suo, & Israël dilecto suo. Post hac in terris visus est, & cum hominibus conuersatus est.* Hoc testimonio veram Christi diuinitatem probant communiter sancti Patres. Athanasius lib. de suscepta natura, contra Apollinarium, sub finē. Basilius lib. 4. contra Eunom. non longè à fine. Gregorius Nazianzenus oratione 4. de Theologia. Eusebius lib. 6. demonstrationis Euangel. cap. 19. Cyrillus lib. 10. contra Iulianum. Chrysostomus in oratione quòd Christus sit Deus. Theodoretus in commentario eiusdem loci Baruch. Augustinus lib. 9. de ciuitate Dei, ca. 33. Hilarius lib. 5. de Trinitate, sub finem. Ambrosius libro 1. de fide ad

A Gratianum, capite 2. Cyprianus libro secundo contra Iudęos, capite quinto. Fulgentius libro de incarnatione & gratia Christi, capite decimo, & alij. Etenim Deus ille noster, cui alter non est similis, quique legem disciplinæ dedit Israëli, Verbum est caro factum, hoc est, Christus, qui iuxta

B prophetiam illam Baruch, quasi vnigenitus Patris in terra visus est, & habitauit in nobis, vt Euangelista quoque testatur.

At, inquit Franciscus Dauidis in actione 5. diei disputationis Albanæ: *Liber Baruch non est canonicus. Deinde Baruch loquitur de sapientia, quæ postea in terris visa est, non de Filio aliquo æterno tunc existente,*

C *quam sapientiam postea D. Paulus in priore ad Corinthios primo, Christum fuisse docuit.*

Atqui Patres citati, atque adeò Ecclesia ipsa Christi, librum Baruch pro canonico agnoscit. Ac præter eos etiam quos citauimus, Clemens Alexandrinus libro secundo pędagogi, capite tertio, diuinam Scripturam hunc li-

D brum vocat, sicut & Eusebius Cęsariensis loco citato diuinas voces appellat sententias in eo contentas. Quæ testimonia pro huius libri auctoritate, in nostra quoque Analysi fidei, parte 8. citauimus.

Illud autem verissimum est, loqui Baruch de Sapientia, quæ po-

stea in terris visa est, & hanc Sapientiam esse Christum. Sed errore excæcatus animaduertere noluit Franciscus ille Dauid, quòd hanc ipsam Sapientiam, & hunc Christum, simul affirmat Baruch esse Deum Israël, cui non sit alius Deus similis, quique legem Israël dedit in monte Syna, hoc est, qui sine controuersia verè est Deus.

Secundum testimonium est (vt alternatim ex veteri & nouo Testamento probationem ducamus) Ioannis vicesimo: *Respondit ei Thomas, & dixit ei: Dominus meus, & Deus meus.* Dixerat Thomæ Christus: Noli esse incredulus, sed fidelis. Respondet tunc Thomas, & dixit ei, (ei, inquit Euangelista, non alteri) *Dominus meus, & Deus meus:* quasi apertè diceret; pareo admonitioni tuæ, Christe, & credo, quod antea non credebam, te Dominum ac Deum meum esse, illum, inquam, Deum, de quo ipse Israëlita scriptum esse sciui: *Audi Israël, Dominus Deus tuus Deus vnus est.* Vtitur hoc loco diuus Athanasius in epistola ad Maximum Philosophum, & diuus Augustinus in epistola 174. ad Pascentium, & D. Chrysostomus in homilia quadam de Trinitate, tertio tomo, vbi eleganter obseruauit, expertum fuisse hîc Thomam, quod in Psalmo 76. est scriptum: *Manibus meis Deum exquisiui, & non sum deceptus.*

A Finxit quidem Theodorus Mopsuestenus hæreticus Nestorianus verba illa: *Dominus meus, & Deus meus*, ad Patrem per exclamationem quandam Thomæ referri; vt narratur in Synodo quinta, capite duodecimo. Sed id commentum vanissimum est, ac meritò in illa Synodo sub anathe-
B mate damnatur. Nam Thomas cum Christo ipso loquitur, quem, miraculo resurrectionis obstupefactus, Deum esse, credere, atque profiteri illis verbis cœpit; id quod antea non crediderat. Nec est in Græco textu vllum signum exclamationis, sed articulus, qui ad Christũ refertur. Quod agnoscunt omnes interpretes illius lo-
C ci, neque ipse etiam diffitetur Erasmus, alioqui patronus Seruetianorum. *Reiiciant* igitur Seruetiani (vt D. Athanasij verbis in epistola illa ad Maximum vtar) *cum pudore oculos ad Thomam, palpantem crucifixum, illumq; & Dominum & Deum confitentem, & metuant Dominum, qui post lotos discipulorum pedes ita loquitur: Vos appellatis me ma-*
D *gistrum & Dominum, & verè dicitis, sum etenim.*

3. Testimonium, Isaiæ 35. *Deus ipse veniet, & saluabit nos. Tunc aperientur oculi cæcorum, & aures surdorum patebunt. Tunc saliet sicut ceruus claudus, & lingua mutorum soluta erit.* Hoc loco quin sit sermo de Deo ipso vero, qui aliàs dicitur

Deus

Deus Israëlis, dubium esse non potest: *Nam Deus ipse*, inquit, *veniet*. Quasi diceret, non aliquis alius. At hunc Deum esse Christum, Patres rectissimè interpretantur. Athanasius libro de humanitate Verbi, post medium. Hieronymus in illum locum. Augustinus in orat. de quinq; hæres. cap. 6. Cyrillus lib. 4. in Ioan. cap. 28. Eusebius lib. 6. demonstrat. Euangel. cap. 21. Cyprianus lib. 2. contra Iudæos, capite septimo. Christus enim *venit* in hunc mundum, vt peccatores *saluos faceret*. Ipse solus & *surdos fecit audire*, & *mutos loqui*, qui & discipulis Ioannis ait: *Euntes renunciate Ioanni quæ audistis & vidistis, cæci vident, claudi ambulant, &c. Et beatus qui non fuerit scandalizatus in me*.

4. Testimonium, ad Titum 2. *Exspectantes beatam spem & aduentum gloriæ magni Dei & Saluatoris nostri* IESV *Christi*. Si magnus Deus est Christus, certè verus ille est Deus, de quo Dauid in Psalmo 94. *Quoniam Deus magnus Dominus, & Rex magnus super omnes Deos*. Sed Patrem, non Christum, ab Apostolo ibi magnum Deum nominari, Erasmus in annotatione eius loci comminiscitur, cuius commētum & Transyluani Ministri in Confessione sua auidè arripiunt.

Obstat autem illis primùm, quòd non Patris aduentum, sed *Saluatorem nostrum exspectamus Dominum nostrum* IESVM *Christum*, ad Philippenses cap. 3. Deinde illud, quod Apostolus dicit; *Aduentum gloriæ magni Dei*. Tantundem enim significat, atque aduentum Christi gloriosum: *Videbunt enim Filium hominis* (inquit Matth 24.) *cum maiestate & virtute multa*. Deniq; eodem Græco articulo, Magnus ille Deus, & Saluator noster, ibi notatur. vt dubitari nequeat, quin vterq; sit vnus & idem, nempe Dominus noster IESVS Christus: quemadmodum omnes huius loci interpretes Orthodoxi intellexerunt, & nominatim etiam, prȩter interpretes, D. Athanasius in libro de communi essentia diuinitatis Patris, & Filij, & Spiritus sancti.

5. Testimonium, Isaiæ. 48. Ille enim ipse Deus Israël, qui ibi dicit: *Propter me, propter me faciam, vt non blasphemer, & gloriam meam alteri non dabo. Audi me Iacob & Israël, quem ego voco, ego ipse, & ego primus, et ego nouissimus, manus quoq; mea fundauit terrā*; hic, inquam, ipse Deus Israël, postmodum ibidem dicit: *Accedite ad me, & audite hoc, non à principio in abscōdito loquutus sum: ex tempore antequā fieret ibi eram, & nūc Dominus Deus misit me et Spiritus eius. Hæc dicit Dominus Redēptor tuus sanctus Israël, docēs te vtilia, gubernās te in via qua ambulas*. Hūc Deum Israël, qui à Dño Deo dicit se esse missum, Christum vnigenitum Dei Patris,

mundiq́ue Redemptorem esse, A qui etiam *primus & nouissimus* in Apocalypsi cap.1.dicitur, quiq́ue, vt ait D. Paulus Hebr. 1. *Fundauit initiò terram*; interpretantur communiter sancti Patres. Ambrosius libro secundo de fide, capite quarto. Augustinus libro vicesimo de ciuitate Dei, capite vltimo. Eusebius lib. 5. demonstrat. B cap. 6. Athanasius in sermone de Deipara, post medium. Chrysostomus in homilia de sancto & adorando Spiritu, sub finem. Origenes libro primo contra Celsum, post medium.

Quod cùm ita sit, luculenter est mentitus Georgius Blandrata in disputatione Albana, actione 8. diei, his verbis: *Ad locum*, inquit, C *illum Prophetæ dicentis, quem habent pro prora & puppi victoriæ aduersarij, Dominus misit me & Spiritus eius, dico cum omnibus Doctoribus interpretibus veteribus & neotericis, non Christi, sed Prophetæ verba esse.* Citauimus enim veteres interpretes, quibus in mentem non venit hoc commentum interpretationis.

Franciscus autem Dauidis eo- D dem loco crimen etiam falsi in Scripturam sacram commisit. Vt enim probaret, Christum nullo modo fuisse antequam ex Virgine conciperetur; ac proinde Deum, qui ibi apud Prophetam loquutus est, non fuisse Christum: sed Prophetam ipsum dixisse: *Dominus misit me:* locum citat 1.Ioan. quarto: *Vbi*, inquit, *dicitur Antichristum esse, qui fatetur, Christum venisse ante vel extra carnem.* Hæc enim sunt verba huius Dauidis Pseudoprophetæ, ex quibus intelligi vult, nec venisse, nec omnino fuisse Christum extra carnem. Ioannis autem Euangelistæ verba in eo loco non sunt, nisi ista: *Omnis spiritus, qui confitetur* IESVM *Christum in carne venisse, ex Deo est, & omnis spiritus, qui soluit* IESVM, *ex Deo non est, & hic est Antichristus.* Hîcne dicit diuus Ioannes, Antichristum esse, qui fatetur Christum venisse, vel fuisse ante vel extra carnem? Nihil minus. tantum enim pronunciat, eum ex Deo esse, qui veram Christi carnem fatetur, contrà verò eum esse Antichristum, qui in eandem Christi personam negat veram naturam diuinam & humanam conuenisse; id enim videlicet est, Christum dissoluere: quod faciunt sacrilegè Franciscus iste Dauidis & eius impietatis socij.

Sed fortè quærat aliquis, quomodo si Christus ibi apud Prophetam loquitur, à Spiritu Dei missum se esse dicat, cū ipse à Spiritu sancto non procedat, neque dici soleat, vna persona diuina mitti ab ea, à qua non procedit? Respondeo primùm cum D. Augustino lib.2.de Trin.cap.5.vnam per-

personam etiam mittere alteram hoc ipso, quod est caussa eius effectus, secundũ quem altera de nouo esse in aliqua re dicitur, etiamsi non sit principium processionis eius. Vel certè dicendum est, Christum ibi de sui missione futura secundum ipsam humanitatem loqui: quo pacto verè ac propriè ab ipso etiam Spiritu sancto missus est, sicut & ductus ab eo scribitur esse in desertum. Nec obstat quod verbo vtitur temporis præteriti; *misit me*. Frequenter enim in Scripturis Propheticis vsurpatur tempus præteritum pro futuro, ob rei, de qua sermo est, certitudinem. Vt cùm ipse idem Christus apud Psalmistam itidem de futuro illud loquitur: *Foderunt manus meas & pedes meos.*

6. Testimonium 1. Ioannis 5. *Vt simus in verò Filio eius. Hic est verus Deus & vita æterna.* Quod profectò testimonium in disputatione Athanasij cum Ario pagina 469. meritò dicitur esse *scripta demonstratio.* Quid enim euidẽtius Ioannes dicere potuit, vt assereret Christum verũ esse Deum, quàm verum Deum esse? Vt enim Ioannis 17. de Patre dixit: (ait Athanasius.) *Hæc est vita æterna, vt cognoscant te solum Deum verum,* ita hîc de Filio dicit: *Hic est verus Deus & vita æterna.* Vtitur etiam hoc testimonio D. Cyrillus libro 12. thesauri, capit. 13. Basilius, Gregorius Nazianzenus, Ambrosius, Hieronymus in cap. 65. Isa. Idacius Clarius lib. aduersus Varimad. Arian. Augustinus li. 1. Trin. cap. 6. Hilarius lib. 6. de Trin. post medium, etc.

Sed dicit Erasmus in annotatione huius loci, illud: *Hic est verus Deus*, non de Filio, sed de Patre in illa D. Ioannis sententia dici. Quis verò tot Patrum auctoritati auctoritatem vnius Erasmi anteponat? Certè, pronomen substantiuum, *Hic*, ad illam personam referri debet, quæ vocabulo substantiuo proximè significata erat. Hæc autem persona est Filius, cuius nobis fidem Ioannes ibi commẽdabat. Adde, quod si ex Græco textu verbum verbo Latinè reddamus, ita locus habet: *vt simus in vero eius Filio, hic* (nempe Filius cuius vocabulum proximè antecedit) *est verus Deus.*

Porro Seruetus lib. 1. de Trinitate, & Transyluani ministri lib. 2. cap. 4. & 7. & Georgius Blandrata, & Franciscus Dauid in disputatione Albana, respondent, esse ac dici verum Deum, quia veram Patris diuinitatem habet in se inhabitantem & sibi communicatam. Sed ab his fuit quærendum, quanam ratione putauerint Christum habere diuinitatẽ sibi communicatam? Si per veram vnionem hypostaticam, ita vt substantialiter sit non homo tantùm, sed etiam Deus, id ipsum est, quod volumus.

Si alia vnione non ſubſtantiali, (neque enim aliter Deus creaturæ poteſt ſubſtantialiter vniri niſi hypoſtaticè) minimè talis vnio ſatis erit, vt verus ſit Deus. Nam quod ſubſtãtialiter Deus non eſt, verus Deus non eſt. Quod D. Cyrillus libro 12. theſauri, capite 13. præclarè intellexit: *Si Chriſtus*, inquit, *verus Deus eſt, ſubſtantialiter non participatione hoc ipſum eſt, ſicut creatura. Qui autem verus Deus eſt, natura Deus eſt.*

Accedit quod ipſimet Tranſyluani li. 2. cap. 5. appellationem veri Dei, propriam Patris eſſe cenſuerunt, eo quod verus Deus ſit, qui non participatione, ſed natura ſit Deus. Cùm igitur Filius ſit verus Deus, conſequitur non participatione, ſed natura illum eſſe Deum.

Atque etiam illud hinc conſequens eſt, appellationem veri Dei propriam quidem eſſe Patris, non præciſè, ſed propriam illius & Filij, ſicut etiam Spiritus ſancti; ita vt (quemadmodum infrà cap. 21. vberiùs docebimus) alij tantummodò falſi Dij gentium, & creaturæ, ab illa excludantur, non Filius, neque Spiritus ſanctus. Ita enim D. Athanaſius in diſputatione cum Ario, & alij Patres locum illum Ioan. 17. *Te ſolum Deum verum*, interpretatur, immò ſic ipſemet Ioannes exponit, cùm cõtinenter ſubiungit in eadem periodo, *& quem miſiſti* IESVM *Chriſtum. Illud enim: Et quem miſiſti* IESVM *Chriſtum, coniunctum eſt*, inquit D. Athanaſius, *cum præcedenti membro, quaſi diceret; Te Filium verum Deum, & quem miſiſti* IESVM *Chriſtum, vt cognoſcant etiam Filium tuum verum Deum, quemadmodum & te Patrem.*

Sed poſſet ad extremũ ad hunc locum accommodari vetus illa cauillatio Eunomianorum, qui D. Gregorio Nazianzeno teſte oratione 3. de Theol. vt teſtimonia, quæ ſunt de diuinitate Chriſti, in vniuerſum eluderent, vaniſsimè fingebant, Chriſtum verè ac propriè eſſe atque dici Deum, ſed æquiuocè: ſicut canis marinus (hoc enim exemplo vtebantur) verè canis dicitur, ſed ſuo modo, non ſicut canis terreſtris; ita Chriſtum Deum verè dici, ſed ſuo modo, non ſicut Patrem.

Hoc verò leuiſsimum commẽtum eſt. Nam ſi id ita eſt, ineptè Scriptura declarat, Chriſtum eſſe VERVM DEVM. Quænam enim res eſt, quæ ſuo quidem modo nõ ſit verè talis, qualis nominatur? aut quid opus eſt in eo ſenſu verum aliquid appellare? Num hominem pictum verum hominem eſſe rectè dixeris? Et tamen eo quidem modo, quo homo eſt, verus eſt, nempe pictus.

Verum igitur Deum eſſe Chriſtum cum Scriptura dicit, ita illũ eſſe

esse Deum significat, sicut, qui verissimè Deus est, videlicet sicut Pater. Vt si dicas, aliquid verum esse aurum; natura illud esse aurum significas, non tantummodò esse suo modo aurum. Alioqui & aurum adulterinum, verum aurum dici posset, cùm verè sit aurum eo modo quo est, verè enim est aurum adulterinum.

Accedit, quod Scriptura verum Deum vbique prædicat esse vnum naturâ, substantiæque ratione. Non igitur plures sunt Dij diuersarum rationum Pater & Filius, quibus æquiuocè conuenire possit sub diuersa substantiæ ratione idem vocabulum Deus. Quare reliquum est, vt si Christus verus Deus est, Deus ille idem sit, qui est Pater, & eadem omnino ratione.

7. Testimonium, Isaiæ 52. *Dicit Dominus, Iugiter tota die nomen meum blasphematur. Propter hoc sciet populus meus nomen meum in die illa, quia ego ipse, qui loquebar, ecce adsum.* Hic Deus Israël, qui Iudæos vocat populum suum, Christus est, qui pręsto per incarnationem adfuit, & habitauit in nobis, vt verè SS.Patres interpretati sunt, Ambrosius libro secundo de fide, capite tertio, Hieronymus & Cyrillus in hunc locum, Eusebius libro sexto demonstrationis Euangelicæ, capite vicesimo quarto, Tertullianus libro quarto in

A Marcionem ante medium. Quocirca eodem in loco verbis antegressis de redemptione, quæ per eundem Christum facienda fuit, conuenienter Propheta vaticinatur: *Hæc*, inquit, *dicit Dominus: Gratis venundati estis, & sine argento redimemini.* Item etiam sequentibus verbis eundem Christum in
B eodem opere redemptionis occupatum propheticè illo modo describit: *Quàm pulchri super montes* (intellige Iudææ) *pedes annunciantis & prædicantis pacem, &c. Gaudete & laudate simul deserta Hierusalem, quia consolatus est Dominus populum suum, redemit Hierusalem, parauit Dominus brachium sanctum suum in oculis omnium Gen-*
C *tium.*

8. Testimonium, ad Roman. 9. *Ex quibus est Christus secundum carnem, qui est super omnia Deus benedictus in secula.* Deum benedictum ab Hebræis Deum Israël verum, solitum fuisse intelligi, illa etiam interrogatio Caiphæ declarat: *Tu es Christus Filius Dei benedicti?* Deus
D item, qui est super omnia, quis dubitet, quin sit verus Deus? Neque enim verior Deus esse potest, quàm is, qui sit super omnia, quæ non sunt verus Deus.

Rectè igitur ex hoc loco Christi diuinitatem probant communiter SS.Patres, Origenes, Chrysostomus, Theodoretus, Theophylactus, Ambrosius, & alij oés inter-

interpretes in hunc locum. Item Irenæus li.3.cap.18. Tertullianus libro contra Praxeam. Hilarius li. 4.& 8. de Trinitat. Cyprianus lib. 2. contra Iudęos, cap. 6. in editione Aldi & Morelli. Augustinus li. 2. de Trinitate, cap.13.& li.3. contra Faustum, cap.3. & 6. Ambrosius lib.1. de fide, cap.5. & lib.1. de Spiritu sancto, cap.3. Gregorius homil.8. in Ezechielem. Athanasius serm.2. contra Arianos. Cyrillus lib.1. thesauri, cap.5. Idacius Clarius lib.1. contra Varimadum, Fulgentius libro 3. ad Trasimundum, etc.

Quod cùm ita sit, non est contra tot ac tales testes audiendus vnus Erasmus, qui nullo vel testimonio, vel firmo argumento ductus, tanquam in gratiam Arianorum, affirmauit locum hunc non esse ad Christi diuinitatem firmũ. Quid enim illis eius argumentis imbecillius esse potest? Primò, inquit, si post voculam, *secũdum carnem*, ponatur punctum; illud quod sequitur: *Qui est super omnia Deus, &c.* potest intelligi dictum esse nõ de Christo, sed de Patre atque ita dicit se legisse in Chrysostomo, nempe cum puncto. Secundò, quia Hilarius in Psalm.122.& Cyprianus lib.2. contra Iudæos, cap. 6. eum locum recitant sine vocula, Deus, quæ idcirco fortaßis est addita textui.

Sed ad primum quod attinet, A omnes communiter codices Latini & Græci virgulam habent post voculam, secundum carnem, non punctum integrum: & sic etiam Chrysostomi codices, qui circũferũtur. Pręterea, si maximè punctum ibi integrum deberet esse, ne tunc quidẽ illud, quod sequitur: *Qui est De⁹, etc.* potest referri nisi ad B Christum. Nam vocabulum illud, *Qui*, relatiuum est, quod oportet accommodari ad id, quod antecesit. Apostolus autem nullam in toto illo capite verbis antecedentibus fecit mentionem Dei Patris, sed solùm Christi: vt mihi certè mirum sit, tam pueriliter & superuacaneè Erasmum de suo puncto fuisse ratiocinatum.

C Ad secundum verò quod attinet, locos paulò antè citauimus, in quibus sententiam illam Apostoli integram recitat Hilarius. Nec verò, quia in vno loco voculam, DEVS, omisit, idcirco in omnibus aliis codicibus seu Scripturæ, seu Patrum, adiectitiam illam voculam esse existimare de- D bemus. Alioqui adiectitia etiam erit vocula, secundum carnem: nam & illam etiam in illo ipso loco Hilarius pręteriuit. Sic etiam in melioribus editionibus Cypriani, vocula, DEVS, recitatur, vt antè notauimus. Adde, quod satis probaremus, Christum esse verum Deum, ex eo, quod ibi Apostolus affirmat, eum esse super omnia,

etiamsi

etiamsi omisisset voculam Deus. Sed hæc satis ad refutandum Erasmi leuissimum somnium, pugnans cum indubitata sententia omnium Patrum.

9. Testimonium, Zachariæ 3. *Ostendit mihi Dominus* IESVM *sacerdotem magnum stantem coram Angelo Domini, & Satan stabat à dextris eius, vt aduersaretur ei. Et dixit Dominus ad Satan; Increpet Dominus in te Satan, & increpet Dominus in te, qui elegit Iudam.* Hunc Dominum Israël Iehoua qui elegit Iudam, esse Christum, cuius typus fuit ille IESVS sacerdos filius Iosedech, quique Satanam sibi aduersantem, ex voluntate Domini Dei Patris, sæpe increpauit, rectè interpretatus est Eusebius lib.5. demonstr. cap.27. & Theodoretus & Hieronymus in hunc locum. Nec verò Angelus potest hîc intelligi esse ille Dominus, qui increpaturus fuerit Satanam, vt Benedicto Aretio visum est. Angelus enim nō est Iehoua, neque ipse elegit Iudam, neq; deniq; Dominus Deus Angelum Dominum Iehoua vocat.

10. Testimonium, Lucæ 1. vbi Angelus de Ioanne Baptista illud etiam inter cetera vaticinatus est Zacharię: *Multos*, inquit, *filiorum Israël conuertet ad Dominum Deum ipsorum, & ipse præcedet ante illum in spiritu & virtute Eliæ.* Christum hoc loco Dominum Deum filiorum

A Israël nominari, cui dubium esse potest? Primum enim hic Dominus Deus Israël, ad quem multos erat Ioannes Baptista conuersurus, ille est, antequam idem Ioannes erat processurus in spiritu & virtute Eliæ: sicut apertè hoc in loco dicitur. Hunc autem ipsum esse Christum saluatorem, Apo-

B stolus Actorum 13. disertè est interpretatus: *Eduxit*, inquit, *Deus Israëli saluatorem* IESVM *prædicante Ioanne ante faciem aduentus eius Baptismum.* Deinde hic ipse Christus saluator, est is ad quem Ioannes multos filiorum Israël conuertit; vt Andream discipulum suum, qui postquam magistrum dicentem audiuit de Christo: *Ec-*

C *ce agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi*, cōtinuò sequutus est eum. Ita etiam hunc locum de Christo intellexerunt Patres, Irenæus libro tertio, capite vndecimo, Chrysostomus, Beda, Euthymius, & alij interpretes in hunc locum.

11. Testimonium, Zachariæ 2.

D *Hæc dicit Dominus exercituum, &c. Lauda & lætare filia Syon, quia ego ecce venio & habitabo in medio tui, dicit Dominus, & applicabuntur gentes multæ ad Dominum in illa die, & erunt mihi in populum, & habitabo in medio tui, & scies, quia Dominus exercituum misit me ad te.* Hunc Dominum exercituum, missum à Domino exercituum, vt habitaret in no-

bis, quem alium esse dicemus nisi Filium missum à Patre? Ita quoque D. Ambrosius lib. 2. de fide, cap.3. Augustinus lib.20. de ciuitate Dei, capite vltimo. Eusebius lib.5. demonstrationis Euangelicæ, cap.25. & Rupertus in hunc locum interpretantur.

Nec sanè potuit aliquid ineptius hîc obiici, quàm id quod Franciscus Dauid in action.8.diei disputationis Albanæ obiecit, nimirum de futuro Christo esse hãc prophetiam, & proinde non de Filio aliquo æterno intelligi. Vtrumque enim necessariò confitendum est, nempe & de futuro Christo hanc prophetiam intelligi, & simul tamen hunc Christum secundum alteram naturam, videlicet diuinam, æternum Deum esse, quandoquidem hic appellatur Deus exercituum.

12. Testimonium, Ioannis 1. *In principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum.* Verbum autem est ipse vnigenitus Filius, qui carnem suscepit, vt idem Euangelista manifestè declarat. Habemus igitur hinc, Filium Verbum, esse illum ipsum Deum verum, qui est Pater, apud quem erat ab initio. Nam non de diuersis Diis, sed de vno & eodem Deo Ioannes in illo toto sermone loquitur; quemadmodum etiam cùm vocabulum verbi & vitæ, & lucis & tenebrarum & mun-

A di repetit; de eodem verbo, de eadem vita, & de eadem luce, de iisdem tenebris, de eodem mundo loquitur. Atque ita omnes Patres interpretantur.

Obiiciunt autẽ Ministri Transyluani lib.2.cap.3.& 11. & Seruetus, & Franciscus Dauid locis suprà citatis, cap.2.&c. Verbum ibi B non esse aliquid æternum, quod fuerit ante Christum, quodque carnem sumpserit, cùm antea illam non haberet, sed esse ipsum Christum secũdum carnem, quatenus manifestauit voluntatem Patris; ad eum modum, quo Ioannes, vt homo est, etiam vox dictus. Quod ipsum olim sensit Eunomius apud D. Cyrillum lib. 1. C in Ioan.cap.4.& 7. Id autem confirmant ex Græco vocabulo. Nam propriè dicendum est, & verbum caro fuit, vel erat: non autem factum est, quasi verbum fuerit aliquid ante carnem subsistẽs, quod postea sibi carnem vniuerit. In Græco enim est ἐγένετο, quod significat, fuit, vel erat, non, factum D est. Deinde dicũt, Verbũ hoc esse Deum, sed nõ illum ipsum Deum verum, qui est Pater. Nam si Verbũ esset ille idem Deus qui est Pater, apud quẽ, vt inquit Ioannes, erat, tunc verbum esset Pater.

Nos contrà, Verbum eo loco esse aliquid subsistens ante carnẽ, manifestè probamus ex eo, quod Deus esse dicitur. Sola autem caro

vel aliquid secundum carnẽ Deus esse aut dici simpliciter & absolutè, minimè potest. Item quia ipsum Verbum ea ratione caro est, quia carnẽ ex semine Abrahæ apprehendit, vt Apostolus ad Hebr. 2. testatur. Quod facere non poterat, nisi fuisset aliquid subsistens præter & ante carnem.

Verbum autem Græcũ ἐγένετο, sæpe etiã significat fieri. Vt in eodem c. 1. Ioan. vbi legimus: Mundus per ipsum factus est, Græcè est, ἐγένετο, & c. 2. Aquam vinum factam, Gręcè, γεγενημένον. Quare Patres etiam Gręci omnes, Verbũ caro factum est, interpretantur: sicut etiam est in versione nõ modò vulgata, sed etiã Erasmi & Vatabli, & in aliis communiter.

Quod autem inferunt, Verbum fore Patrem, si est idem Deus, qui Pater, apud quem erat: minimè sequitur. Nam non est ille idem Deus, qui est Pater, quatenus hic Deus est Pater, sed quatenus est verus Deus. Hunc verum Deum dicit Ioãnes esse etiam Verbum, & non solùm Patrem, vel quod idem est, Verbum esse etiam illũ verum Deum. Atque vt hunc esse sensum indicaret D. Ioannes, idcirco cùm primò dixit: & Verbum erat apud Deum, articulum τὸν apposuit ad vocabulum Deum: cùm autem postea subiunxit; Et Deus erat verbum, articulũ prætermisit: ne si similiter tunc articulum addidisset, fortasis aliquis existimaret, Verbum esse illum ipsum Deum, quatenus ille Deus est Pater. qui fuit error Sabellij.

Hæc, inquam, caussa fuit, quam obrem secundo loco D. Ioannes non addiderit articulum ad vocabulum Deus, vt etiam Erasmus, & post illum Caietanus notauit: non autem vt indicaret, Verbum esse inferiorem Deum ipso Patre, vt comminiscebantur Ariani. Quod commentum Arianum si verum esset, ne Patrem quidem habere deberent pro summo & vero Deo. Nam vt D. Chrysostomus homil. 3. & 5. in Ioan. annotauit, bis in eodem ipso Ioannis capite, vocabulum Devs pro persona Patris positum est sine articulo. Vt ibi: *Fuit homo missus à Deo.* Et rursus: *Deum nemo vidit vnquã.* Denique aliàs vocabulum Deus cum articulo etiam pro Filio ponitur. Vt 1. Ioannis 5. *Hic est verus Deus.* Et ad Tit. 2. *Exspectantes beatam spem, & aduentum gloriæ magni Dei.*

13. Testimonium, Isaiæ 45. *Hæc dicit Dominus, labor Ægypti & negotiatio Æthiopiæ & Sabaim, viri sublimes ad te transibunt, & tui erunt, post te ambulabunt, vincti manicis pergent. Et te adorabunt, teq́; deprecabũtur: Tantũ in te est Deus, & non est absq; te Deus. Verè tu es Deus abscõditus, Deus Israël saluator.* Hanc sententiã Rabini ad Regem Cyrũ pertinere voluerũt.

Sed quocunque se verteriat, inquit Hieronymus lib.13. in Isaiam, *non valebunt laqueos veritatis effugere. Nam quomodo personæ Cyri dici conueniet: Verè tu es Deus absconditus, Deus Israël saluator? Ergo Deus, in quo est Deus, Dominus noster* IESVS *Christus rectius intelligitur & verius: Qui in Euangelio loquitur: Ego & Pater vnum sumus: Qui Deus appellatur absconditus propter assumpti corporis Sacramentum, & Deus Israël saluator, quod interpretatur* IESVS. *Hic enim iuxta Angelum Gabrielem saluabit populum suum*. Hactenus D. Hieronymus. Vrget etiam optimè hunc locum D. Fulgentius libro contra obiectiones Arian. & lib.2. ad Trasimundum.

14. Testimonium, Lucæ 1. *Tu puer Propheta altissimi vocaberis, præibis enim ante faciem Domini parare vias eius*. Hic altissimus non alius nisi Christus est, ante cuius faciem Ioannes præiuit: vt Beda in hunc locum, immò etiam D. Paulus Actor.13. interpretatur. Quod si Christus altissimus est, verus DEVS est. Nam vero Deo dicit Dauid Psal.82. *Tu solus altissimus super omnem terram*. Itaque Transyluani quoque ministri id nomen, veri Dei esse proprium, confessi sunt li.1. cap.5. sicut id etiam Ariani concedebant, vt refert D. Hieronymus in Psalmum 86. Quod si verum est, vt omnino est verissimum, consequitur Christum esse

A verum Deum. Ipsi enim tum loco citato, Lucæ 1. tum etiam in illo Psalmo 86. Altissimi appellatio tribuitur illis verbis: *Homo natus est in ea, & ipse fundauit eam altissimus*. Hunc enim altissimum Christum esse, qui simul homo ex Maria Virgine natus est, Hieronymus & Augustinus rectissimè in-
B terpretantur.

15. Testimonium, Isaiæ 7. *Ecce virgo concipiet & pariet Filium, & vocabitur nomen eius Emanuel, quod est nobiscum Deus*. At hunc Filium Virginis Emanuelem esse Christum, quis nescit? Vtitur hoc loco diuus Athanasius oratione ad Adelphium, & serm.2. contra Arian. & alij Patres passim.

C

16. Testimonium, 1. Ioan.3. *In hoc cognouimus caritatem Dei, quia ille pro nobis animam suam posuit*. Num verò Deus Pater posuit animam suam pro nobis? Minimè. Sed Christus, qui in Euangelio dicit: *Ego pono animam meam pro vobis*. Cui etiam Deus Pater per
D Isaiam capite 53. promiserat: *Si posuerit pro peccato animam suam, videbit semen longæuum*.

17. Testimonium, Oseæ 1. *Dixit Dominus ad Osea, &c. Domui Iuda miserebor, & saluabo eos in Domino Deo suo*. En Deus verus, Dominus Iuda & Israëlis, est Dominus noster IESVS Christus, quem dedit Deus Pater, iuxta promissionem

sionem suam, (vt Apostolus Actorum 13. ait) populo suo Saluatorem.

18. Testimonium, Actor. 20. *Vos posuit Spiritus sanctus Episcopos regere Ecclesiam Dei, quam acquisiuit sanguine suo.* Quis Deus sanguine suo Ecclesiam acquisiuit, nisi Christus?

19. Testimonium, Ieremiæ 23. *Ecce dies veniūt, dicit Dominus, suscitabo Dauid germen iustum, & regnabit Rex, & sapiens erit, & faciet iudicium & iustitiam in terra. In diebus illis saluabitur Iuda, & Israël habitabit confidenter, & hoc est nomen, quod vocabunt eū* (illud germen Dauid) *Dominus* (Iehoua) *iustus noster.* Hic etiam esse sermonem de Christo, qui factus est ex semine Dauid secundum carnem, qui Dominus Deus Iehoua fuit vocandus, omnes huius loci interpretes intelligunt.

20. Testimonium, Apocalypsis 4. *Domine Deus omnipotens, qui erat, & qui est, & qui venturus est.* Et paucis interpositis: *Dignus es Domine Deus noster, accipere gloriam, & honorem, & virtutem.* Non certè est sermo de Patre, sed de IESV Christo Filio eius, qui merito suæ mortis honorem & celebritatem nominis atque potentiæ suæ vbique est adeptus, quique deinde venturus est iudicare viuos & mortuos.

21. Testimonium, Psalmo 23. *Attollite portas principes vestras, & eleuamini portæ æternales, & introibit Rex gloriæ.* Christum hoc loco dici Regem gloriæ, interpretati sunt Iustinus in Dialogo cum Triphone; Ambrosius lib. 4. de fide, capite primo; Augustinus in illum Psalmum; Hieronymus in caput secundum Zachariæ. At Rex vel Deus gloriæ, solus verus Deus dicitur: vt ex illo Stephani sermone intelligi potest, Actorum 7. *Deus gloriæ apparuit patri nostro Abrahæ.*

22. Testimoniū, prioris ad Corinthios 2. *Si cognouissent, nunquam Dominum gloriæ crucifixissent.* Loquitur autem de Christo, qui cùm Dominus gloriæ dicitur, manifestè ille idem Deus gloriæ, qui apparuit Abrahæ, esse significatur.

23. Testimonium, Isaiæ 9. *Paruulus natus est nobis, & Filius datus est nobis, & vocabitur nomen eius admirabilis, consiliarius, Deus, fortis, pater futuri seculi, princeps pacis.* Cuius autem nomen, præterquam veri Dei, est admirabile? Aut quis, nisi verus Deus, est vnquam Pater seculi appellatus? Certè ex adiunctis his appellationibus ad vocabulum, *Deus*, apparet manifestè, hunc paruulum esse maximum atque verissimum Deum.

24. Testimonium, Apocalypsis 17. *Agnus vincet illos, quoniam Rex regum est, & Dominus dominantium.* Et hanc esse appellationem solius veri Dei, nemo dubitat. Is enim *solus*, vt Apostolus inquit, 1. ad Ti-

motheum 6. *est potens Rex regum, & Dominus dominantium.* Est igitur agnus Dei, qui tollit peccata mundi, hoc est, Christus, verus Deus. De quo rursus idem Ioannes ait: *Habebat in fœmore scriptum, Rex regum, & Dominus dominantium,* Apocalypsis 19.

25. Testimonium, Malachiæ 3. *Statim veniet ad templum sanctum suum Dominator, quem vos quæritis, & Angelus Testamenti, quem vos vultis.* Quin hîc Dominator atque Angelus Testamenti sit Christus, qui postea in templo est præsentatus, nemo est, qui dubitet. Dominator autem proprium est nomen veri Dei in Scripturis. Vtitur hoc testimonio diuus Athanasius libro de communi essentia diuinitatis.

26. Testimonium, in epistola Iudæ: *Solum Dominatorem & Dominum nostrum* IESVM *Christum negantes.* Vnam autem & eandem Filij personam nomine Dominatoris & Domini hic Apostolus intelligit, non autem Patrem nomine Dominatoris, vt falsò finxerũt Transyluani Ministri. Eodem enim Græco articulo τὸν coniungitur vtrumque vocabulum Dominatoris & Domini, quod argumento est, eandem personam vtroque vocabulo debere intelligi.

27. Testimonium, Iob. 9. *Qui extendit cœlos solus, & graditur super* A *fluctus maris. Certè de Filio,* inquit D. Athanasius in Dialogo de Trinitate contra Macedonium) *prophetice loquitur. Is enim est, qui super mare ambulauit.* Hactenus Athanasius. Nec dubium est, quin Iob ibi loquatur de vero Deo.

28. Testimonium, ad Galatas capite quarto: *Vbi venit plenitudo* B *temporis, misit Deus Filium suum, &c. Sed tunc quidem ignorantes Deum, iis, qui natura non sunt Dij, seruiebatis.* Quem locum ita pro Filij diuinitate vrget libro quarto in Eunomium D. Basilius: *Aut igitur,* inquit, *impij sunt, qui Christum colunt, & ei seruiunt, aut Christus naturâ verus est Deus, & illi pij.* Subsumamus nos deinde: At illi, qui Christo C seruiunt, impij censeri non possunt: Ergo alterum verum est, nempe Christum naturâ esse Deum.

CAPVT XII.

Probatur secundò Christi diuinitas iis Scripturæ testimoniis, in quibus eiusdem Scripturæ loci, D *qui sine controuersia loquuntur de vero Deo, apertè accommodantur ad Christum, tanquam ad illum ipsum verum Deum.*

HVIVS generis testimonia occurrũt potissimùm octodecim. Primũ sit Psalmo

mo 77. *Quoties exacerbauerunt eum in deserto, & in iram concitauerunt Deum in inaquoso, & conuersi sunt, & tentauerunt Deum, & Sanctum Israël exacerbauerunt.* Tentauerũt autem cùm aliàs, tum Numerorum vicesimo primo: *Loquutus est,* inquit, *populus contra Dominum & Moysen, & ait: Cur eduxisti nos de Ægypto, vt moreremur in solitudine? Deest panis, non sunt aquæ, anima nostra iam nauseat super cibo isto leuissimo. Quamobrem misit Dominus in populum ignitos serpentes.* Hunc autem Deum, Sanctum Israël, quem populus tentauit in deserto, esse Christum, declarat Apostolus prioris epistolæ ad Corinthios capite decimo: *Neque tentemus,* inquit, *Christum, sicut quidam eorum tentauerunt, & à serpentibus perierunt.* Quæ vel certior, vel clarior interpretatio esse potest?

Sed aiunt Transyluani lib. 2. ca. 10. & Franciscus Dauid in disputatione Albana, Christum fuisse tentatum ab illo populo, non in se, sed in sui figura; sicut ibi Paulus ait, omnia in figura contigisse illis; vel sententiam Apostoli esse, vt non tentemus ipsi Christum, sicut illi tentarunt, non Christum, sed Deum. Hoc commentum nullius ponderis est. Nam primùm, quomodo Christus ipse in figura illo tempore tentatus fuit? Num Deus, qui tunc fuit tentatus, qua-

A si typus fuit Christi, in quo proinde ipse Christus, tanquam in suo typo fuerit tentatus? At inauditum est, quòd Deus vnquam fuerit figura, siue vmbra Christi. Quid igitur? An ipsum peccatum tentationis illius figura fuit Christi? Nihil minus. Num verò propter solam similitudinem, quę

B sit inter peccatum tentationis Dei, & tentationis Christi hominis, quamuis nulla in illa tentatione Dei præcesserit figura ipsius Christi, rectè dici poterit, ipsum Christum in figura tunc fuisse tentatum? Neque istud prorsus. Non enim, quia conuicium in plebeium aliquem hominem (exempli caussâ) simile

C in ratione peccati est conuicio in Regem, vel in Imperatorem, rectè dixeris, plebeio in figura conuicium esse factum, cùm est aliquis conuiciatus Regi, vel Imperatori. Non nisi merum igitur commentum est, quod isti dicunt, Christum ex sententia Apostoli, non in se, sed in figura ab illo populo fuisse tentatum, cùm ten-

D tatus fuit Deus. Quæ, res in nouo Testamento futuras significarũt, Deus ipse suo certo consilio voluit ad eiusmodi significationem accidere, vt typus quidam in illa lege præcederet rerum, quas ipse quoque in Lege gratiæ, vel patraturus, vel instituturus erat. Nec nisi de iis rebus, quæ ex

ex certo Dei consilio tunc eueniebant, generatim pronunciauit Apostolus, omnia illi populo in figura accidisse. Hæ autem res sunt non ipsa illius populi peccata, sed partim cultus cæremoniæ variæ, partim beneficia, vel pœnæ, quibus Deus illum populum, vel misericorditer, vel iustè afficiebat. Hoc patet manifestè ex ipso loco Apostoli. Nam de illo eodem genere rerum postea generatim dicit, omnia in figura illis contigisse, de quo prius dixerat: *Hæc autem in figura facta sunt nostri, vt non simus concupiscentes malorum, sicut illi concupiuerunt.* His autem verbis, de beneficiis & suppliciis, quæ diuina voluntate facta fuerant, ad nos partim à prauis cupiditatibus deterrendos, partim ad bonorum operum studium incitādos, Apostolus loquitur. Commemorauerat enim, quòd Patres illi *omnes sub nube fuerunt, & omnes mare transierunt*, &c. Nec solùm hæc beneficia, sed illud etiam supplicium, quòd *prostrati*, inquit, *sunt in deserto.* Atque idipsum inde patet, quod tum demum inquit, omnia in figura contigisse illis, cùm in specie varia supplicia commemorauit, quibus illorum scelera diuinitùs vindicata sunt. Item etiam inde quod è vestigio ibi addidit: *Scripta sunt autem ad correptionem nostram.* Beneficia enim & pœnæ, non ipsa per se peccata ad nostram corre-

A ptionem scripta & proposita sunt: Quod etiam D. Chrysostomus in eum locum indicat, cùm inquit: *Quemadmodum dona figura sunt, ita & supplicia.* Et rursus: *Si in muneribus* (inquit) *excessus est, etiam erit in suppliciis. Ideo & figuras appellauit, & propter nos scripta esse dixit.* Iam igitur, si figuræ veteris Testamenti, B non in ipsis peccatis per se, sed in beneficiis, cæremoniis, & pœnis constitutæ fuerunt, manifestum commētum est sectariorum, cùm aiunt, à populo illo Christum non in se, sed secundum figurarum illarum rationem fuisse tentatum.

Quod autem addunt, sensum esse, ne nos tentemus Christum, sicut illi Deum, non Christum, C tentauerunt, prorsus figmentum est, nullo modo quadrans cum oratione D. Pauli. Is enim non vllum alium Deum ibi, nisi Christum, commemorat, quem significat ab illis esse tentatum. Quæ igitur est audacia, affingere Paulo, quod Paulus non dicit? Aut quis vnquam sanctorum Patrum aliter eam Pauli sententiam intel- D lexit, quàm, vt ne nos tentemus Christum, sicut ille populus eundem tentauit? Accedit quod D. Paulus iterum in eodem capite indicat, Christum, vt Deum, adfuisse illi populo in deserto: minimè vt dubitari debeat, quin eum etiam in seipso, & non tantùm in figura tentatum ab eo populo fuisse.

fuisse significare voluerit. Nam *Bibebant*, inquit, *de spirituali consequente eos petra, petra autem erat Christus*. Quid sibi vult hoc? Nempe docet Apostolus, aquam, quam è petra fluentem bibebant, minimè illos habuisse beneficio illius petræ visibilis atque materialis, sed beneficio spiritualis ac inuisibilis petræ, hoc est, Christi, qui diuinitate sua illis vbique præsens, potentia eiusdem diuinitatis petram in aquas largissimas conuertebat. *Non enim ipsius petra natura* (inquit verissimè in eum locum diuus Chrysostomus) *aqua scaturiebat, siquidem antea scaturiisset: sed alia quadam spiritualis petra omnia operata est, hoc est, Christus, qui præsens vbique omnia fecit miracula*. Atque ita etiam reliqui Patres eum locum Apostoli interpretantur.

Secundum testimonium, Isaiæ 45. *Conuertimini ad me, & salui eritis omnes fines terræ, quia ego Deus, & non est alius. In memetipso iuraui, egredietur à me iustitiæ Verbum, & non reuertetur; quia mihi curuabitur omne genu*. Hunc Deum, qui solus est verus, Christum esse, Apostolus illis verbis clarissimè interpretatus est, Roman. 14. *Omnes stabimus ante tribunal Christi. Scriptum est enim; Mihi curuabitur omne genu*.

Franciscus tamen Dauid in actione 3. disputat. Albanæ vanissimè contendit, hæc & similia de

A Christo in nouo Testamento dici: *Non eo nomine*, inquit, *quòd sit ille Deus vnus & solus, verùm eò, quòd sit Christus complementum omnium promissionum diuinarum, 2. ad Corinthios 1. ad Romanos 10. & 15. & ad Hebræos 10.*

Sed quísnam, obsecro, idem esse putet, per Christum impleri o-
B mnes diuinas promissiones, & Christo curuandum esse omne genu, sicut Deo soli curuandum fuisse, ipsemet Deus prędixit? Adde, quod vt hæc duo maximè vnum & idem essent, tamen nostra probatio firma manet, quę est huiusmodi: Ille, cui curuandum est omne genu, est Deus Israël, vt patet ex testimonio allato Isaiæ. Christus
C est iste, vt Apostolus interpretatur: Ergo Christus est Deus Israël.

Dicit etiam idem Franciscus Dauid in actione 8. illius disputationis, & alij Seruetiani, curuari Christo genu, non quia sit verus ille Deus Israël, sed quia habeat communicatam illius diuinitatem, & acceperit nomen super omne nomen, vt omne genu illi
D flectatur. At Apostolus dicit, ideo nos debere stare ante tribunal Christi, quia est Deus ille, de quo scriptum est: *Mihi curuabitur omne genu*. Communicatio autem diuinitatis, nisi sit substantialis & hypostatica, non sufficit, vt quis sit verus Deus, sicut capite præcedēti dictum est.

K 3. Testi-

3. Testimonium, Zachariæ 12. vbi *Dominus extendens cœlum, et fundans terram, & fingens spiritum hominis in eo,* illud inter cetera dicit: *Effundam super domum Dauid, & super habitantes Ierusalem, Spiritum gratiæ, & precum, & aspicient,* ait, *me, quem confixerunt.* Deum autem hunc esse etiam Christum, atque adeò quatenus Christus est, fuisse in cruce confixum, primùm ipse Deus in eodem loco indicat. Repentè enim, propter distinctionem personalem Patris & Filij, in cuius videlicet persona Deus configendus fuit, ita mutata persona subiungit: *Et plangent eum planctu, quasi super vnigenitum, & dolebunt super eum, vt doleri solet in morte primogeniti.* Quod in Christi crucifixione atque morte factum est.

Deinde, idipsum apertissimè Ioannes Euangelista, cap. 19. declarat. Nam de Christo, quem milites viderant iam crucifixum, exspirasse, loquens: *Facta sunt autem hæc,* inquit, *vt Scriptura impleretur, os non comminuetis ex eo. Et iterum alia Scriptura dicit: Videbunt, in quem transfixerunt.* Ac rursus Apocalypsis 1. *Ecce venit cum nubibus, & videbit eum omnis oculus, & qui eum pupugerunt, & plangent se super eum omnes tribus terræ.* Quis non ex hac Scripturarum harmonia intelligit, Christum esse illum verum Deum, de quo sermo est in illo loco Zachariæ?

A

4. Testimonium, Isaiæ 6. *Vidi Dominum sedentem super solium excelsum & eleuatum, Seraphin stabant super illud; sex alæ vni, & sex alæ alteri, duabus velabant faciem, & duabus pedes, & duabus volabant, & clamabant alter ad alterum: Sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus Sabaoth, plena est omnis terra gloria eius.* Dominum

B

istum Deum Sabaoth, in hac maiestate atque gloria ab Isaia conspectum, esse etiam Christum, bis declarat Ioannes Euangelista: primùm capite Euangelij sui duodecimo, illis verbis: *Propterea non poterant credere* (Christo miracula facienti) *quia iterum dixit Isaias, Excæcauit oculos eorum, & indurauit cor eorum, vt non videant oculis, &*

C

non intelligant corde, & conuertantur, & sanem eos. Et continuò subiungit: *Hæc dixit Isaias, quando vidit gloriam* EIVS (Christi) *& loquutus est de eo.* Dixerat autem ista Isaias in illo eodem capite, vbi vidit Dominum sedentem super solium, &c. Est igitur Christus ille Dominus, cuius gloriam, Euãgelista teste, vidit tunc Isaias. Secundò, id-

D

ipsum declarat Ioannes Apocalypsis 4. cùm similiter atque Isaias dicit; *Vidisse se sedentem in cœlo super sedem,* cui fuerit acclamatum: *Sanctus, sanctus, sanctus, Deus omnipotẽs, qui erat, & qui est, & qui venturus est.* Is autem est Christus.

Verùm cùm Petrus Melius ex illo testimonio Isaiæ pro Christi diui-

diuinitate in actione 1.disput. Albanæ argumentatus fuisset, quidam Stephanus Basilij, non aliud respondere potuit, nisi quod non *oculari*, sed *mentali* visione viderit Isaias in excelso illo solio sedentem Dominum exercituum. Quã ego responsionem cùm legerem, nec ocularem certè, nec mentalem esse iudicaui. Primùm enim, non minus certa est visio mentalis diuinitùs indita, quàm ocularis. Deinde nihil iste respondit ad Ioannem, qui certissimè interpretatur Isaiam, cùm illam gloriam Domini vidit, vidisse gloriã ipsius Christi.

5. Testimonium, Psalmo 67. vbi Deo Israël, cui inter cetera dicit Psalmista: *Deus cùm egredereris in conspectu populi tui, cùm pertransires in deserto*, &c. illud etiam dicit: *Ascendisti in altum, cœpisti captiuitatẽ, accepisti dona in hominibus.* Apostolus autem hunc Deum Israël, qui ascendit in altum, Christum esse declarat ad Ephes. 4. *Vnicuiq;*, inquit, *nostrûm data est gratia secundum mensurã donationis Christi: propter quod dicit: Ascendens in altum, captiuam duxit captiuitatem, dedit dona hominibus. Quòd autem ascendit, quid est, nisi quia & descendit primùm in inferiores partes terræ?*

Respondit ad hoc Georgius Blandrata in actione 5. Albana: *Ego quidem*, inquit, *non sum Theologus, neque concionator*, (erat enim A Medicus, qui sine Theologiæ professione, Theologię cognitionem superbissimè sibi arrogabat) *& tamen scio, quòd Psalmista ibi loquatur de futuro Christo, non de Deo Israëlis, qui iam tunc esset. Alioqui*, inquit, *Deus seu Verbum æternum accepisset (vt dicit Psalmus) à Deo dona illa. quod nullus vnquam dixit.* Idem respõdet B in eadem disputatione Franciscus Dauidis: *Hic*, inquit, *describitur ille homo Christus, qui accepit ea dona à Patre. quia aũt Iehoua non accipit, non de illo, sed de Christo loquitur.*

Hoc verò cùm isti respondent, non eleuant pondus huius testimonij, sed magis etiam illud stabiliunt. Verissimũ enim est, Psalmistam de Christo ista loqui: hoc C enim nos quoque ad probandum sumimus, & hoc asseuerat D. Paulus. Sed quia loquens ista Psalmista de Christo, de Deo ipso Israël apertè significat se loqui; certissimè inde concludimus, Christum esse Deum illum Israël, ac proinde illum etiam secundum naturam diuinam fuisse, antequam sumeret humanam carnem. D Eundem enim, quem dicit in altum ascendisse, & accepisse dona in hominibus, ait quoq;, eduxisse populũ suum ex Ægypto, & descẽdisse cũ eo in montẽ Syna, & inde postmodum in assumpta carne ascendisse, sicut Hieronymus etiam & Theodoretus in comment. eius Psalmi interpretantur. Hic etiam

Iehoua, quamuis secundum naturam diuinam nihil acceperit: tamen hoc ipso, quòd carnem humanam accepit, dona accepit ex hominibus, hoc est, communem naturam ex illorum genere. Hoc enim significat, quod Psalmista ait: *Accepisti dona in hominibus.* Quanquam Apostolus non, *accepit*, sed, *dedit*, legit: nimirum cùm alios dedit Ecclesiæ suę Apostolos, alios Euangelistas, &c.

6. Testimonium, Isaiæ 40. *Vox clamantis in deserto, parate viam Domino, rectas facite semitas Dei nostri.* Hoc loco, quin de Domino Deo Israël sit sermo, dubium nullum est. Et tamen omnes Euangelistæ explicant, hunc Dominum esse Christum, cui Ioannes, qui vox clamantis ab Isaia dictus est, viam præparauerit, Matthæi 3. Marci 1. Lucæ 1. Ioan. 1.

7. Testimonium, Isaiæ 44. *Hæc dicit Dominus Rex Israël, & Redemptor eius, Deus exercituum. Ego primus, & ego nouissimus, & absque me non est Deus. Quis similis mei?* Similia capite 41. & 48. Hunc verò Deum exercituum, primum & nouissimum, Christum esse D. Ioannes interpretatus est, Apocalypsis 4. apud quem Christus ipse ita loquitur: *Ego sum primus & nouissimus, & viuus et fui mortuus, & ecce sum viuens in secula seculorum.*

Ad hoc testimonium, quod in 8. actione Albana protulerat pro Christi diuinitate quidam Paulus Thurius, ita leuiter respōdit Franciscus Dauid: *Videat*, inquit, *Ecclesia, cuinam tribuantur à Ioanne illa verba: Ego sum primus & nouissimus. Nempe non alicui æterno, sed Christo homini: sicut ibidem sequitur in textu; Qui eram mortuus, & ecce viuo.*

Atqui nos etiam Christo homini illa verba tribui contendimus, sed secundum aliam quandam naturam, nempe diuinam, secundum quam idem ille Christus sit Deus exercituum, primus & nouissimus, atque æternus, iuxta Isaiam Prophetam, diuo Ioanne interprete. Vocabulum enim *primus & nouissimus*, à Ioanne etiam absolutè ponitur, sicut ab Isaia, atq; ideo idem apud Ioannem significat, nempe æternitatem diuinam. Quod enim ait præterea in disputatione tertia Franciscus Dauid, Filium dici primum, quia super omnes exaltatus, & nouissimum, quia est finis & complementum omnium; quis non videt voluntariam esse Scripturæ deprauationem? Neque enim vllo, vel argumento, vel testimonio id commētum interpretationis cōfirmat: & contrà, de ęternitate diuina omnes Patres illa verba apud Ioannem interpretātur.

8. Testimonium, Psal. *96. Adorate Deum omnes Angeli eius.* Quòd præceptum ab Angelis in Christo adorādo fuisse adimplendum D. Pau-

Paulus ad Hebr. 1. interpretatur: *Cum iterum*, inquit, *introduceret primogenitum in orbem terræ, dicit: Et adorent eum omnes Angeli Dei.* Vnde manifestè consequitur, ex sententia D. Pauli, Christum esse illum verum Deum, quem Angeli adorare debuerunt.

Atque hinc etiam consequens est, pugnare cum D. Pauli sententia, quod Franciscus Dauid, & Georgius Blandrata in disputatione 3. Albana dicunt, Christum adorandum esse non vt Deum altissimum, sed vt altissimi Filium, cui Pater suam diuinitatem (citra substantialem tamen vnionem, vt isti censent) communicauerit. Apostolus enim ait illum esse adorandum tanquam eum, qui sit ille altissimus Deus, de quo adorando sine controuersia datur Angelis illud pręceptum: *Adorate Deum omnes Angeli eius.*

9. Testimonium, Isaiæ 8. *Dominum exercituum ipsum sanctificate, ipse sit pauor vester, & ipse terror vester. Et erit vobis in sanctificationem: in lapidem autem offensionis & in petrã scandali duabus domibus Israël, in laqueum & offensionem habitantibus Hierusalem, & offendent ex eis plurimi, & cadent & conterentur.* Atqui lapidem hunc offensionis & petram scandali, in quam qui offenderit, conteritur, quæq; hoc in loco dicitur esse Dominus exercituum, Christum esse, Simeon apud Lucam

A cap. 2. interpretatur: *Positus est hic*, inquit, *in ruinam, & in resurrectionem multorum in Israël.* Item etiam D. Paulus ad Rom. 9. *Israël*, inquit, *sectando iustitiam in legem iustitiæ non peruenit. Quare? quia non ex fide. Offenderunt enim in lapidem offensionis, sicut scriptum est* (nimirum Isaiæ 8.) *Ecce pono in Syon lapidem offensionis,*
B *& petram scandali.* Item etiam D. Petrus 1. epistola cap. 2. similiter ex sententia illa Isaiæ, de Christo dicit: *Lapis, quem reprobauerunt ædificantes, hic factus est in caput anguli, & lapis offensionis, & petra scandali his, qui offenderunt in verbo, nec credunt, in quo & positi sunt.*

10. Testimonium, Psalmo 101. *Tu initio Domine terram fundasti, &*
C *opera manuum tuarum sunt cœli. Ipsi peribunt, tu autem permanes.* Hoc autem ad Filium IESVM Christum dici, affirmat Apostolus ad Hebræos 1. *Ad Filium*, inquit, *dicit: Tu initio Domine terram fundasti*, & cetera quæ sequuntur.

Respondit Franciscus Dauid disputatione 3. Albana: Hæc ver-
D ba D. Paulum non ad Filium, sed ad Patrem referre.

Sed hoc apertissimè falsum est. Institutum enim D. Pauli eo loco est, pręstantiam non Patris (quod non erat necesse) sed Filij probare respectu Angelorum. Hoc vt probet, inter cetera sumit, Filio quoq; creationem cœli & terrę illis Psal. verbis adscribi, vt ex ipso

contextu manifestum est. Aperta autem hallucinatio Francisci Dauidis est, cùm argumentatur, si illa verba ad Filium referãtur, tunc consequens esse: *quod Paulus probare voluerit, creatorem cœli & terræ Angelis antecellere: quod, cùm perspicuum sit, probare opus non erat.* Dicimus, non id propriè instituisse probare, sed Christum esse Angelis præstantiorem. Verùm vt hanc Christi præstantiam probaret, illud ex Psalmo assumpsit, nempe Christum creatorem esse.

11. Testimonium, Psal. 44. *Thronus tuus Deus in seculum seculi, virga æquitatis, virga regni tui, etc.* Hoc similiter ad Christum dici, D. Paulus ad Hebr. 1. affirmat: *Ad Filium autem dicit*, inquit, *Thronus tuus Deus, etc.* Quid ad hoc Franciscus Dauid?

Nos, inquit, *non negamus Filio datum esse æternum regnum, neq; negam⁹ eum Deũ esse. Sed dicimus eum omnia à Deo Patre accepisse.* Hoc est, quod Dauid iste Pseudopropheta vult dicere. Christum Deum quidem esse, sicut in illo Psalmo, interprete Apostolo, dicitur, (neq; enim hoc negare potest) non autem Deum verum Israël, sed communicatione quadã diuinitatis. Nos vero Dauidi potius Prophetæ credimus, qui nusquam in omnibus suis Psalmis agnouit aut loquutus est de Deo aliquo non vero: sicut & ibi etiam Iehoua vocat.

A 12. Testimonium, Malachiæ 3. *Ecce ego mitto Angelum meum ante faciem meam.* Deus Israël hîc loquitur. Quem autẽ Angelum misit Deus Israël ante faciem suam? Nempe Ioannem Baptistam, vt Christus ipse est interpretatus Matth. 11. & Zacharias illius Pater, Lucæ 1. Quo ipso sanè & Christus & Zacharias apertè quoque interpretati sunt, Deum illum Israël, qui missurus erat Ioannem ante faciem suam, esse ipsummet Christum. Ante nullius enim alterius faciem, præterquam Christi, vt ei viam præpararet, Ioannes venit, vt notum est.

B

13. Testimonium, Exodi 20. *Ego sum Dominus Deus tuus, qui eduxi te de terra Ægypti.* Hunc Dominum Deum Israël esse IESVM Christum, apertissimè declarauit Iudas Apostolus in sua Canonica his verbis: *Cõmonere vos volo, scientes semel omnia, quoniam IESVS populum de terra Ægypti saluans, secundò eos, qui non crediderunt, perdidit. Angelos verò, qui non seruauerunt suum principatum, etc.* Quid esse potest clarius? Certè Deus, qui populum ex Aegypto eduxit, Deus verus est. quod etiam Moyses in suo cantico asseuerauit. Deut. 32. *Dominus*, inquit solus, *dux eius fuit, & non erat cum eis Deus alienus.* At hunc ipsum Deum fuisse IESVM Christum, Christi Apostolus euidentibus verbis interpretatur.

C D

14. Te-

14. Testimonium, etiam Exodi 20. *Dixit præterea Dominus ad Moysen, hæc dices filiis Israël: vos vidistis, quod de cœlo loquut⁹ sum vobis:* (cùm scilicet perterriti viderent voces & lampades, & sonitum buccinæ, montemq; fumantẽ) *Non facietis Deos argenteos, etc.* Quis autẽ est iste Deus, qui eo modo loquens, populum exterruit? Apostolus declarat esse IESVM Christum ad Hebræos 12. *Non accessistis,* inquit, *ad tractabilem montem, & accessibilem ignem, & turbinem, & caliginem, etc. Sed accessistis ad Syon montem, & ciuitatem Dei viuentis, cœlestem Hierusalem, & Ecclesiam primitiuorum & iudicem omnium Deum* (nota) *& spiritus iustorum perfectorum, & Testamenti noui mediatorem* I E S V M, *& sanguinis aspersionem, melius loquentem quàm Abel.* Ac continuò subiungit: *Videte ne recusetis loquentem. Si enim illi non effugerunt recusantes eum, qui super terram loquebatur, multò magis nos, qui de cœlis loquentem nobis auertimus: cuius vox mouit terram tunc, nunc autem repromittit dicens: Adhuc semel & ego mouebo non solum terram, sed & cœlum.*

Christus igitur Deus ac iudex omnium, & noui Testamenti mediator, est secundum naturam alteram ille verus Deus, qui tunc in monte loquutus est, & legem dictauit Moysi. Quod ipsum & sancti Patres antiqui sentiunt, nempe Christum fuisse, qui eduxit A populum ex Aegypto, & loquutus est cum Moyse. Iustinus in Dialogo cum Triphone, & Apologia 2. ad Antoninum. Tertullianus in libro contra Praxeam. Irenæus lib. 4. capite 2.

Quod cùm ita sit, necesse est, vt Angelum, per quem Stephanus Actorum 7. dicit, legem fuisse da- B tam Moysi, inprimis intelligamus fuisse Christum, qui & Angelus noui Testamenti dicitur. id quod Apostolus etiam magis declarat ad Galat. 3. *Lex,* inquit, *posita est, ordinata per Angelos in manu Mediatoris.* Quem Mediatorem satis ibi declarat esse Christum. Itaque vtrumque verum est, & quod ministerio etiam Angeli creati ali- C cuius, vel aliquorum, lex exposita est, & quod Christus Angelus increatus noui Testamenti eam etiã vnà cum Patre & sancto Spiritu tulerit, vt multis argumẽtis ostendit etiam D. Athanasius ser. 4. contra Arianos non longè ab initio.

15. Testimonium, Psalmo 94. *Ipse est Dominus Deus noster, & nos* D *populus pascua eius, & oues manus eius, hodie si vocem eius audieritis, nolite obdurare corda vestra, sicut in irritatione secundum diem tentationis in deserto, etc.* Accedat autem Apostolus Paulus, qui nobis hunc Deum nostrum esse Christum, clarissimè interpretetur ad Hebr. 3. *Moyses,* inquit, *fidelis erat in tota domo eius tanquã famulus: Christus verò tanquã*

Filius

Filius in domo sua, quæ domus sumus nos, si fiduciam & gloriam spei vsq; ad finem firmam retineamus. Quapropter, inquit, *sicut dicit Spiritus sanct⁹ hodie si vocem* EIVS *audieritis, nolite obdurare corda vestra sicut in exacerbatione secundum diem tentationis in deserto, &c.* Congruit hic locus D. Pauli cum illo altero 1. ad Corint. 10. vbi itidem interpretatur Deum Israël, qui in deserto fuit à populo tentatus, esse IESVM Christum: quem ibi monet, vt nō tentemus, & hîc, vt audiamus.

16. Testimonium, Ioelis 2. *Ego Dominus Deus vester, effundam de spiritu meo super omnem carnem, & prophetabunt filij vestri & filiæ vestræ, etc.* Hoc verò Christum fecisse, cùm Spiritum sanctum ad discipulos misit, vti promiserat; exponit D. Petrus Actor. 2. *Dextera*, inquit, *Dei exaltatus, & promissione Spiritus sancti accepta à Patre, effudit hunc* (Spiritum sanctum) *quem vos videtis & auditis.* Et paulò superiùs: *Hoc est*, inquit, *quod dictum est per Ioelem Prophetam: Et erit in nouissimis diebus, effundam de spiritu meo super omnem carnē.* Est igitur Christus ille Dominus Deus noster, qui per Ioelem loquitur.

17. Testimonium, Micheæ 4. *In die illa, dicit Dominus, cōgregabo claudicantem in reliquias, & eam, quæ laborauerat in gentem robustam, & regnabit Dominus in monte Syon, ex hoc nunc & vsq; in æternum.* Antea hunc montem vocauerat ibi domum Iacob; Intelligit autem Ecclesiam noui Testamenti, vt ex toto illo capite perspicuum est. Quis autē est iste Dominus Iehoua, quem itidem Dominus Iehoua, hoc est, Deus Pater, dicit, in domo Iacob, hoc est, in Ecclesia, in æternum regnaturum? Angelus clarissimè explicat Lucæ 1. *Ecce concipies & paries Filium, & vocabis nomen eius* IESVM. *Hic erit magnus, etc. & regnabit in domo Iacob in æternum, & regni eius non erit finis.*

18. Testimonium, Michææ 7. *Quis Deus similis tui? Qui auffers iniquitatem, & transis peccatum reliquiarum iniquitatis tuæ?* Quasi dicat, nō alius nisi verus Deus potest tollere peccata. Atqui Ioannes Baptista de Christo verissimè dicit: *Ecce agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi.* Est igitur Christus, ille verus Deus, cui alter non est similis.

CAPVT XIII.

Probatur tertiò Christi diuinitas iis Scripturæ testimoniis, quæ docent, illum non esse puram creaturam aut purum hominem.

HVIVS generis testimonia occurrunt potissimùm 12. Primum est Matth. 22. *Congregatis Pharisæis, interrogauit eos* IESVS, *dicens: Quid vobis videtur de Christo?* cuius

cuius Filius est? Dicunt ei, Dauid. Ait illis: Quomodo ergo Dauid in spiritu vocat eum Dominum, dicens: Dixit Dominus Domino meo? Si ergo Dauid vocat eum Dominum, quomodo Filius eius est? Et nemo poterat ei respondere verbum. Considerandum autem est, quid voluerit Christus hoc argumento concludere. Non enim id agit, vt ostendat Christum, hoc est, se, nullo modo esse filium Dauid: (erat enim omnino ex Dauidis progenie) sed contendit, non puram creaturam ac tantummodò hominem filiumque Dauidis se esse, vt Pharisæi existimabant, sed etiam verum Deum. Hoc probat testimonio Dauidis, qui propheticè Christum vocat Dominum suum, hoc est, Deum: quod certè non faceret, si tantummodò Christus esset Filius ipsius. Ad hoc verò argumentum nec tunc Pharisęi, nec nunc hęretici, Christi perduelles, possunt respondere verbum.

2. Testimonium, ad Philipp. 2. *Semetipsum exinaniuit, formam serui accipiens.* Ex quo quidem loco firmissimum argumentum ducit D. Basilius lib. 4. contra Eunom. hoc modo: *Si Filius,* inquit, *est creatura Dei; omnis autem creatura serua est creatoris; seruus est Christus, non Filius Dei. Non igitur accepit formam serui, cùm Dominus esset, sed erat seruus.*

3. Testimonium, Prouerb. 24. vbi Sapientia de se inquit: *Ego ex* A *ore altissimi prodij primogenita ante omnem creaturam.* Sapientia autem hæc ex Deo genita, Filius est, de quo & Apostolus ait; *Christus Dei virtus & Dei sapientia.* Cùm autem ante omnem creaturam ipse Filius genitus sit, consequitur manifestè, ipsum non esse è numero creaturarum: alioqui esset quoq; B ante seipsum genitus.

4. Testimonium, ad Hebr. 2. *Nusquam Angelos apprehendit, sed semen Abrahæ*, hoc est, carnem humanam ex Abrahę progenie. Erat igitur Filius, ante incarnationem, subsistens aliqua persona, quę nec homo, neque etiam Angelus esset, sed vtroque genere, humano & Angelico præstantior, atque C adeo nō pura creatura, sed Deus. Si enim nunquam non homo fuit, quomodo ipse humanam naturam ex Abrahæ progenie apprehendit? Aut si non fuit Angelis præstantior, quid opus fuit dicere, illum naturam Angelicam non apprehendisse? nec enim tunc apprehendere illam potuisset: itaq; D superuacaneum esset explicare, eum id non fecisse, quod facere non potuit.

Formo igitur iam argumētum hoc modo: persona quæ toto etiā genere angelico præstantior est, non est pura creatura, sed omnino Deus. Talis est Christus. Non est igitur pura creatura, sed Deus. Posterior propositio iam probata

est. Prior autem ea ratione demonstratur, quòd præstantissimam omnium creaturarum constat esse ex Angelico genere, nempe Luciferum, vt D.Basilius libro 4. contra Eunomium probat testimonio Iob, cap.40. *Ipse est*, inquit Iob, *principium viarum Dei qui fecit eum*. Quod etiam D.Gregorius in illum locum Iob asserit, & aliis quibusdam Scripturæ testimonis confirmat. Ita fit, vt Christus nõ sit pura creatura, sed creator. Nulla enim creatura, sed solus est præstabilior, quàm prestantissima omnium creaturarum.

5. Testimonium, ad Hebræos 1. *Tantò melior Angelis effectus, quantò differentius præ illis nomen hæreditauit.* Ex quo testimonio illud idem efficitur, quod iam concludebamus, videlicet Christum, cùm Angelis omnibus atq; adeò omnium præstantissimæ creaturę antecellat, nequaquam esse puram creaturam, sed prorsus Deum.

6. Testimonium, Ioannis 1. *Omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil.* Vnde communiter SS. Patres, ac maximè D. Augustinus in illum locum, & D. Athanasius serm.3. contra Arianos, verissimè demonstrant, Filium non esse ex numero atq; ordine creaturarum. Nam si creaturæ omnes per ipsum factę sunt, aut ipse quoque per se ipsum factus ęst, si creatura est (quod non potest vllo

A modo intelligi) aut quod verissimum est, creatura non est. Quare vt D. Athanasius in epistola ad Episcopos Africanos testatur, hoc potissimùm argumento Patres in Concilio Nicæno contra impietatem Arij nitebantur.

Ac pulchrè de hoc ipso argumento idem Athanasius sermone

B illo tertio contra Arianos: *Si Dei verbum*, inquit, *opus quoddam ac creatura est, dicite mihi, vos Ariani, qua manu, aut quanam sapientia opus istud confectum est? Omnia enim opera quæ facta sunt, manu & sapientia Dei facta sunt: loquente ipso Deo per Isaiam: Manus mea fecit hæc omnia. Dauide quoque attestante: In operibus manuum tuarum meditabar. Er-*

C *go si in manu & sapientia Dei, omnia quæ facta sunt, absolutionem acceperunt; & scriptum est, omnia per Verbum facta esse, & citra eum factum esse nihil.* Et rursus: *Vnus est Dominus* IESVS, *per quem omnia, in quo omnia; euidens conspicuumque est, illum opus esse non posse, quippe qui ipse sit manus & sapientia Dei. Id cogno-*

D *scentes etiam Martyres illi Babylonij Ananias, Azarias, Misaël, refutant Arianorum impietatem. Dicentes enim, benedicant omnia opera Domini Dominum, tum ea, quæ in cœlo sunt, tum ea, quæ in terris; in ea summa omnes creaturas vt opera annunciarunt, sed in numero eorum, Filium ipsum non posuerunt. Non enim dixerunt: Et tu verbum benedic, & hym-*

num

num cane, tu sapientia: vt ostenderent alia omnia esse ex eorum catalogo, quæ & opera sunt, & hymnum canunt: Verbum contrà, non esse opus aut ex cœtu canentium, sed potius vnà cum Patre decantari, & adorari, & diuinis laudibus celebrari, cùm sit & verbum illius, & sapientia, & operũ architectus.

7. Testimonium, ad Roman.1. *Paulus Apostolus segregatus in Euangelium Dei, quod ante promiserat de Filio suo, qui factus est ei ex semine Dauid, secundum carnem.* Hanc certè declarationem *(secundum carnem)* cùm adiungit, esse etiã in Christo naturam aliam præter humanam, declarat, nempe diuinã, secũdum quam idẽ sit ab æterno Filius Dei.

Quod postmodum cap.9. euidenter declarat, cũ dicens ex Dauidis progenie esse Christum secundum carnem, per antithesin continuò subiunxit, esse alioqui *Deum benedictum in secula*, hoc est, omnino æternũ. Atq; etiam idem exponit, eo ipso loco statim subiungẽs: *Qui declaratus est Filius Dei in virtute secundum sanctificationẽ spiritus:* Non est igitur Christus purus homo, tantummodò humana natura atque carne præditus, sed idem etiã Deus: quemadmodum ex hoc testimonio Tertullianus lib. aduersus Praxeam, & D. Ambrosij commentarius colligunt.

8. Testimonium, ad Gal.1. *Notum vobis facio Euangelium, quod prædicatum est à me, quia non est secun*-A *dum hominem: neq; enim ego ab homine accepi illud neque didici, sed per reuelationem Domini nostri* IESV *Christi.* Et paulò inferiùs: *Si nos aut Angelus de cœlo euangelizauerit vobis præterquam quod euangelizatum est, anathema sit.* Hoc etiam loco Apostolus & hominibus & Angelis Christum natura superiorem mani-B festè facit. Quo ipso illum è numero purarũ creaturarũ non esse, necessariò consequitur, vt antea sumus argumentati. Vrget hunc locum pro Filij diuinitate diuus Chrysostomus, & alij D. Pauli interpretes.

9. Testimonium, Ioan.3. *Nemo ascendit in cœlum, nisi qui descendit de cœlo Filius hominis qui est in cœlo.* Et C Ioan.6. *Si ergo videritis Filiũ hominis ascendentem, vbi erat prius?* Quo testimonio tanquam euidentissimo D. Athanasius in epist. de incarnatione Verbi contra Paulum Samosatenum, probauit Christum non purum hominem, sed Deum etiam esse, qui ante sumptam carnem in cœlo fuerit. Atq; hinc ma-D nifestè imaginationem Pauli Samosateni, quæ est etiam Seruetianorum, redarguit: *Asseuerat*, inquit Athanasius, *genitum ex Virgine non nisi hominem esse, etc. quasi Filius hominis non descenderit è cœlo, sed è terra excitatus Deum cœlitus descendentem in se receperit. Sic illi quidem: sed nobis*, inquit Athanasius, *decorum est diuinis verbis inhærere.*

10. Testimonium, Ioannis 17. *Et nunc clarifica me Pater apud temetipsum, claritate quam habui apud te priusquam mundus esset.* Exstitit igitur Christus, & habuit diuinitatis claritatem, antequam mundus & hæc vniuersitas creaturarum esset, ac proinde non est purus homo aut pura creatura, initium habens ex Virgine. Loquitur autem hoc loco D. Ioannes similiter ac in cap. primo, cùm dixit, in principio Verbum fuisse *apud* Deum, hoc est, in ipso Deo Patre.

11. Testimonium, Ioan. 1. *Qui post me venit, ante me fuit.* Cui simile est illud: *Antequam Abraham fieret, ego sum.* Et illud: *Qui de cœlo venit, ante omnes est.* Et alia eiusdem generis testimonia, ex quibus euidentissimum est, Christum antea etiam fuisse, quàm homo esset; ex quo rursus euidenter sequitur, eum non esse purum hominem. Qui enim tãtummodò est homo, quomodo potest esse priusquam sit homo? aut quid, nisi nihil tunc esset?

12. Testimonium, 2. ad Cor. 8. *Scitis enim gratiam Domini nostri IESV Christi, quoniam propter vos egenus factus est, cùm esset diues: vt illius inopia vos diuites essetis.* Nescio quid euidentius ab Apostolo dici potuit. An enim vnquam in suscepta humanitate Christus diues fuit? Minimè. Sed diues fuit ab æterno in forma Dei, quam forma serui,

A & egeni suscepta, quodammodò texit & exinaniuit. Quare purus homo aut pura creatura minimè est.

Quod, vt hoc genus testimoniorum concludam, placet ad extremũ argumento quodam D. Basilij li. 4. aduersus Eunom. cõfirmare. Si Christus pura creatura est, ne-
B cessariò alterutrum fatẽdum est, nempe illum aut prętantissimam omnium creaturam esse, aut alicui vel aliquibus creaturis esse inferiorem. At vtrumque existimare blasphemum est. Non est igitur pura creatura. Sed confirmo assumptam propositionẽ. Primum enim si creatura aliqua Christo præstantior esset, impium esset
C Christo singularem (vt fit) præ ceteris creaturis venerationem atque cultum tribuere. Vnde Ariani, omnibus creaturis antecellere Christum concedebant; idque si sibi constent, fatebuntur etiam Seruetiani, vt qui dicant Christum singulari quadam participatione & communicatione
D diuinitatis esse Deum, tametsi verè non Deum, sed creaturã. Christum etiam omnium prętantissimam creaturam facere, multò etiam magis blasphemum est. Etenim (quod horret animus) nihil aliud id est, quàm Christum Diabolum ipsum facere: Diabolus enim, vt suprà ex Scriptura notauimus, est præstantissima creatu-

ra.

ra. Itaq; rectè D. Basilius: *Ignorant Ariani*, inquit, *se Diabolum colere, & non Filium Dei, cùm Christum primam facturam faciunt. Diabolus enim est primum principium figmenti Domini, vt Iob inquit.*

Huius generis testimoniis postremò addi possunt Scripturę loci, in quibus eiusmodi nomina atque officia adscribuntur Christo, quæ in puram creaturam quadrare neutiquam possunt. Vt quòd sit *lux, vita, salus* hominum, *redemptor, iudex viuorum & mortuorum*, &c. quæ D. Gregorius Nazianzenus in Apologetico 1. circa finem, summatim collegit. Sed satis, vt arbitror, de hoc genere iam dictum est.

CAPVT XIV.

Probatur quartò Christi diuinitas ex iis Scripturæ testimoniis, in quibus diuinæ naturæ proprietates ei attribuuntur.

DIVINÆ naturæ proprietates, siue attributa, sex potissimùm numerantur: *Immensitas, immutabilitas, æternitas, bonitas, sapientia, potentia.* Quod patet ex his testimoniis: De *Immensitate*, Psalmo 44. *Magnus Dominus & laudabilis nimis, & magnitudinis eius non est finis.* Et 3. Reg. 8. *Si cæli cælorum te capere non possunt, quanto mi-* A *nus domus hæc?* De *Immutabilitate*, Malachiæ 3. *Ego Deus, & non mutor.* De *Æternitate*, Deuteronomij 32. *Videte, quòd ego sim solus, & non est alius Deus, præter me. Viuo ego in æternum.* Et Danielis 6. *Ipse est Deus viuens & æternus in secula.* De *Bonitate*, Psalmo 105. *Confitemini Domino, quoniam bonus.* Et Lucæ 18. *Nemo* B *bonus, nisi solus Deus.* De *Sapientia*, Psalmo 46. *Magnus Deus noster, & magna virtus eius, & sapientiæ eius non est numerus.* Et Roman. 16. *Soli sapienti Deo.* De *Potentia*, Psalm. 88. *Potens es Domine.* Et 1. ad Timotheum 6. *Beatus, & solus potens, Rex regum, & Dominus dominantium.*

IMMENSITAS autem tribui- C tur Filio, Baruch. 3. *O Israël quàm magna est domus Dei, & ingens locus possessionis eius. Magnus est, & non habet finem, excelsus & immensus.* Et paulò inferiùs: *Hic est Deus noster, & non æstimabitur alius ad eum. Hic adinuenit viam disciplinæ, & tradidit illam Iacob puero suo. Post hæc in terris visus est, & cum hominibus conuersatus est.* Quem locum meritò vr- D get D. Augustinus libro 3. contra Maximinum, cap. 26. sub finem, pro immensitate Filij: *Quis est*, inquit, *iste magnus, & non habens finem, excelsus & immensus, qui super terram visus est, & inter homines conuersatus est? Video quos æstus, quas angustias patiaris. Times dicere, Pater est, vbi audis, super terram visus est, & cum homini-*

minibus conuersatus est. Times dicere; Filius est, vbi audis, non habet finem, excelsus & immensus: Tu enim Patrem tantummodò contendis esse immensum. Quid es acturus, quid responsurus, homo, qui non vis esse Catholicus, vt Christum sic accipias in forma serui super terram visum, & inter homines cõuersatum, vt tamen in forma Dei, in qua inuisibilis mansit, confitearis immensum? Quibus Augustini verbis iure nos etiam Transyluanos Ministros exagitare possumus, qui lib.2. capite 5. præceptore Maximino Ariano, similiter contendebant, immensitatem, & reliqua attributa soli Patri competere. Probat etiam eodem testimonio Filij immensitatem diuus Fulgentius li. de incarnatione & gratia Christi, cap. 10.

Item addi potest hoc argumẽtum. Qui eodem tempore in cœlo & in terra est, immensus DEVS est, qui per Prophetam Hieremiã, cap.23. inquit: *Cælum & terram ego impleo.* At Christus eodem tempore in cœlo fuit & in terra: Est igitur DEVS immensus. Id patet Ioannis 3. Nam Christus adhuc existens in terra, de seipso inquit: *Nemo ascendit in cœlum, nisi qui descendit de cœlo, Filius hominis, qui est in cœlo.*

IMMVTABILITATEM Christo conuenire secundum diuinitatem, manifestè declarat Apostolus ad Hebræos primo. Nam cum Christo verbis illis Dauidicis loquitur: *Omnes sicut vestimentum mutabuntur: tu autem ipse idem es, & anni tui non deficient.* vt etiam D. Athanasius serm. 2. contra Arianos, notauit.

ÆTERNITATEM autem illius negant inprimis omnes hæretici suprà commemorati, qui sunt hostes Christi diuinitatis. Nam & Arianorum (vt diuus Athanasius sæpe testatur) axioma de Filio erat: *Erat aliquando, quando non erat.* Et idipsum maximè contendunt veteres & noui Samosateniani: siquidem Christum existimant, non exstitisse antequam de Spiritu sancto conciperetur ex MARIA Virgine.

At Scriptura sacra, Filium esse æternum, multis modis contestatur. Primò, quia dubium non est, quin Dei Virtus atque etiam Sapientia sempiterna sit, vt affirmat diuus Paulus ad Romanos capite primo. At Christus, vt idem Apostolus ait in priori epist. ad Corinthios primo, est Dei Virtus & Dei Sapientia. Est igitur Christus sempiternus, vt optimè concludit D. Athanasius oratione secunda cõtra Arianos.

II. quia hæc ipsa Sapientia, quę Christus est, de seipsa ait, Prouerbiorum octauo: *Ab æterno ordinata sum, & ex antiquis antequam terra fieret, nondum erant abyssi, & ego iam concepta eram,* &c. Quo loco, enu-

enumeratis omnibus ferè creaturis, Sapientia hæc genita affirmat, se cum Deo illa omnia fecisse. Vnde sequitur, ipsam non esse creaturam, quæ aliquando esse incœperit vnà cum rebus aliis, sed ex æternitate fuisse, vt omnes Patres hoc testimonio rectè probant. Scriptura enim æternitatem rei significare consueuit, cùm illam affirmat fuisse antequam mundus crearetur. Vt Ioannis decimo septimo: *Dilexisti me ante mundi constitutionem.* Et ad Ephesios 1. *Sicut elegit nos ante mundi constitutionem.*

III. Eandem Filij æternitatem simili phrasi diuus Ioannes capite primo, illis verbis indicat: *In principio* (hoc est, ante omnia) *erat Verbum, & Verbum erat apud Deum.* Quo testimonio D. Athanasius, Basilius, Gregorius Nazianzenus, Augustinus, Ambrosius, & alij omnes Patres demonstrant contra Arianos æternitatem Filij.

Vanissimum autem est commentum Transyluanorum lib. 2. capite 11. & Georgij Blandratæ, & Francisci Dauidis in actione 3. Albana, cùm dicunt, non significare Ioannem illis verbis, quòd Christus fuerit ex æterno apud Deum, antequam omnia fierent, sed fuisse cognitum soli Deo, antequam ipse meritis atque doctrina sua omnia instauraret, & ex veteri homine nouam creaturam faceret,

A hominibusque inciperet innotescere. *Apud Deum fuisse*, inquit Franciscus Dauidis, *non est de aliqua hypostasi Patris ab æterno esse generatum, sed esse soli Deo cognitum, antequam mundo.*

Quæ istorum phantasia, præterquam quòd à sensu & consensu B omnium Patrum alienissima est, nec vlla vel auctoritate, vel ratione nititur, euidenter confutatur ex his, quæ ibidem Ioannes de Verbo, hoc est, de Christo dicit. Affirmat enim, omnia omnino per ipsum facta esse, etiam ipsum *mundum*, etiam homines improbos & mundanos, qui eum *non recipiunt*, atque a- C deo per ipsum minimè renouantur; quos nihilominus tamen iure ac titulo naturalis creationis, proprium quasi peculium Christi esse, indicat illis verbis: *In propria venit, & sui eum non receperunt.* Hinc autem euidenter sequitur, Christum Verbum, fuisse ante omnia omnino quæ facta & creata sunt, non autem ante omnia duntaxat, quæ sunt beneficio gratiæ D diuinæ instaurata.

Quod si ita est, non id solùm voluit Ioannes significare, quod isti imaginantur, nempe Christũ, postquam ex Virgine conceptus est, & antequã homines per gratiam renouaret, fuisse initiò, secũdum cognitionem apud solum Deum,

Deum, & soli Deo fuisse cognitũ; sed affirmat, illum re ipsa ante omnes creaturas exstitisse cum Deo, & in Deo Patre, & cum eo cuncta fecisse & *composuisse*, vt ipsemet in Prouerbiis loco antè citato de se loquitur.

IV. Est etiam illustre illud testimonium de æternitate Christi, Micheæ 5. *Egressus eius à diebus æternitatis.* Quem locum illius interpretes Hieronymus & Theodoretus, & Rupertus, rectissimè exponunt de Christi æterna generatione. Imaginarium enim commentũ est Francisci Dauidis cùm in disputatione Albana in actione 3. diei, ita dicit: *Vocabulum* (diebus) *additum, explicat mentem Prophetæ. Dies enim tunc cœperunt, quando creatus est mundus. Et illi primi dies dicuntur æterni, propter cõtinuam successionem, sicut sæpius Scriptura loquitur; & ideo cùm facta tunc quoque sit de Christo futuro promissio, dicitur fuisse egressus eius à diebus æternitatis.*

Sed contrà est, primùm, quòd licet vox, *In æternum*, aliquando in Scriptura significet longum atq; continuum tempus, non infinitum, tamen vocabulum *Æternitas*, vel *Æternitates*, semper immensam durationem significat. Neque obstat, quòd eo loco Propheta dies æternitatis dixerit. Perinde enim est, ac si dixisset, à duratione ipsius æternitatis. Dies enim pro duratione posuit. Vt cùm à Daniele Deus *antiquus dierum* vocatur, vocabulum, *dierum*, non propriè ibi dies aliquos significat, sed durationem Dei infinitam.

Secundò manifesta deprauatio est, *Egressus Christi*, in eo loco, promissionem de Christo futuro interpretari. Aliud enim est egressus Christi, aliud promissio de Christo egressuro. Alioqui enim & illud, quod ibidem Propheta ait: *Et tu Bethlehem Ephrata paruulus es in millibus Iuda: ex te mihi egredietur Dux, qui regat populum meum Israël*; possemus similiter interpretari non de natiuitate Christi, sed de illius aliqua promissione, quæ fuerit in Bethlehem aliquando facienda.

Quemadmodum igitur cùm Propheta dicit: *Ex te mihi egredietur Dux*, non de promissione natiuitatis Christi, sed de ipsa natiuitate futura in Bethlehem loquutus est (vt etiam Scribæ Iudæorum, Matthæi 2. Herodi Regi responderunt) ita cùm egressum eius à diebus æternitatis esse dicit, non promissionem natiuitatis, sed natiuitatem aliquam intelligit, quæ sit ex æterno. Idem enim vocabulũ egressionis vtrobique vsurpatur, etiam in textu Hebraico.

Accedit, quod cõmuniter sancti Patres eum locum de Christi æterna generatione, vt antè dictum est, interpretantur.

V. Porro

V. Porro Apoſtolus quid aliud, quàm æternitatem Chriſti verbis illis ſignificat, ad Hebræós capite decimo tertio: *Iesvs Chriſtus*, inquit, *heri, & hodie, & in ſecula.* Sic enim ſancti Patres interpretantur: *Heri*, id eſt, ſemper fuit; *Hodie*, ſemper eſt; *& in ſecula*, ſemper erit. Ex quo impietas Serueti refellitur, qui æquè ineptè ac blaſphemè dicit, de Verbo incarnato Ioannem nunquam dicere, eſt, quaſi adhuc illud Verbum permaneat, ſed: Erat. Sic enim iſte furioſus homo delirauit, vt aliquoties ſcripſerit, Verbum illud poſt incarnationẽ neutiquã fuiſſe. Nempe, quia, vt ſuprà vidimus, de Verbo diuino perinde ratiocinatus eſt, ac de humano, quod in conceptu conſiſtit, euaneſcente ſtatim ac res cogitata exequutioni mandata eſt. Atqui diuus Ambroſius & alij communiter ſancti Patres, ex eo potius, quod diuus Ioannes de Verbo diuino dicit: Erat, & non, Fuit: perennitatem illius æternitatis rectiſsimè colligunt, vt ſuprà cap. 3. nôtauimus.

VI. Congruit cum eo Pauli teſtimonio teſtimonium aliud Ioannis de Chriſto, in Apocalypſi ſæpius ab illo repetitum: *Qui erat*, inquit, *& qui eſt, & qui venturus eſt.*

VII. Et illud huc pertinet, quod Apoſtolus ad Hebræos capite ſeptimo, exponens in quibus

A rebus Melchiſedech *aſſimilatus* fuerit Filio Dei; inter cetera commemorat, quòd *neque initium dierum, neque finem habuerit.* Conſiſtit autem in hoc ſimilitudo, quod ſicut nec initium, nec finis dierum Melchiſedech in Scripturis commemoratur, ita Chriſtus, vt Deus, neque initium durationis ſuæ,

B neque finem habet: tametſi alioqui initium dierum eius, ſecundum humanitatem, atque etiam mortem, diligenter Scriptura cõmemorarit: Ita enim hunc Apoſtoli locum Patres interpretantur.

VIII. Vrget quoque pulchrè diuus Baſilius libro quarto in Eunomium illud, quod Apoſtolus

C ait ad Coloſſenſes, cap. 1. *Omnia per ipſum, & in ipſo creata ſunt, & ipſe eſt ante omnes. Si Chriſtus*, inquit Baſilius, *prima creatura eſt ex tempore facta, debuit dicere Apoſtolus; Et ipſe factus eſt ante omnia. At cùm dixerit; Et ipſe eſt ante omnia, oſtendit, ipſum quidem ſemper eſſe, creaturam autem factam eſſe.* Nam vox, est, cum illo: *In principio* erat *Verbum*, con-

D cordat.

IX. Qui vita æterna eſt, æternus ſit, neceſſe eſt, Chriſtus autem vita æterna eſt, Ioannis decimo ſeptimo: *Hic eſt verus Deus & vita æterna:* Eſt igitur ipſe æternus.

X. Cùm Chriſtus ſit Sapientia, atque etiam Virtus Patris, vt ait

Apostolus ad Rom.1. Si Christus aliquando non fuit, Pater aliquãdo virtute atque sapientia caruit. At hoc est absurdum: Fuit igitur semper Christus. Ita enim argumentatur optimè D. Athanasius in epistola de decretis Nicænæ Synodi, & (vt idem Athanasius ibi refert) Dionysius etiam Romanus, & Origenes laboriosus, vt ibi Athanasius appellat.

XI. Si Christus aliquo temporis suæ durationis cuiuslibet interuallo, posterior Patre est: *Falsa est*, inquit diuus Basilius lib. secundo contra Eunomium, *Scriptura, quæ dicit, secula per ipsum facta esse*. Ad Hebr.1. *& omnia per ipsum facta esse: comprehensis nimirum etiam seculis, in omnibus. Communis enim*, inquit, *cõsuetudo, aut temporibus, aut seculis omne interuallum subiicit.*

XII. Sæpe etiam diuus Athanasius, Basilius, & alij Patres pro æternitate Filij argumentantur ex illo testimonio Dauidis, Psalmo 80. *Non erit in te Deus recens.* Impium enim est credere, voluisse Deum, vt Deum recentem in Ecclesia haberemus, cùm noluerit talem aliquem Deum agnosci à populo Israëlis.

Nec valet argumentum Arianorum apud diuum Athanasium, & diuum Basilium, & alios Patres: Quod est ab alio, posterius est illo. Filius est à Patre, ergo posterior est Patre. Quod argumentum & recentes Ariani ac Samosateniani passim inculcare solent. Respondemus enim cum antiquis Patribus, non esse necessarium, vt quod ab alio est, posterius sit eo, à quo est. Nam & lux est à Sole, & riuus à fonte, nec tamen lux Sole, aut riuus fonte tempore posterior est, quæ sunt exempla accommodatissima sanctorum Patrum. De ratione igitur eius, quod ab altero est, solum est, vt non existat, nisi ex vi alterius, siue vt ex alio naturæ quodam ordine consequatur: non autem vt duratione illo posterius sit: sed hoc quandoque ex accidenti euenit, quemadmodum infrà libro secundo, cùm adhibebimus explicationem mysterij huius Theologicam, vberius declarabimus. Hoc autem loco hæc sufficiant ad cõfirmandam Christi æternitatem, quæ est vnum ex attributis diuinis.

Porro BONITATEM ipse sibi Christus tribuit, Ioannis decimo: *Ego sum*, inquit, *pastor bonus.* Et Matthæi cap. 20. *An oculus tuus nequam est, quia ego bonus sum?* Et Sapientiæ 7. de Sapientia genita, hoc est, de Filio dicitur: *Candor est lucis æternæ, & speculum sine macula claritatis Dei, & imago bonitatis illius.*

Neque illud obstat, quod olim Ariani apud Athanasium, & nunc etiam Seruetus libro primo de Tri-

Trinitate, & alij Ariani & Samosateniani inculcant: *Quid me dicis bonum? nemo bonus, nisi solus Deus.* Lucæ decimo octauo. Non enim ex propria sententia sua Christus indicauit his verbis, se bonum non esse: sed redarguit legisperitum, qui interrogauerat: *Magister bone, quid faciendo, vitam æternam possidebo?* Quasi diceret Christus; Cùm tu non credas, me esse Deum, perperam facis, quòd me bonum vocas: nemo enim bonus, nisi solus Deus. Rectè enim D. Athanasius in Dialogis de Trinitate cõtra Anomeos, pag. 662. *Non dixit Christus*, inquit, *ne me bonum dicito. Sed: Quid me dicis bonum? Illud enim bonitatem tolleret: istud autem perinde est, ac si diceret: Quorsum me dicis bonum, nec tamen confiteris me esse Deum? Vt & illud: Quid me compellatis Domine, Domine, nec facitis quæ dico?* Hactenus diuus Athanasius; atq; eodem modo hunc locum rectè interpretantur Basilius lib. 4. in Eunom. Gregorius Nazianzenus orat. 4. de Theologia. Chrysostomus in cap. 19. Matth. Hieronymus ibidem. Ambrosius lib. 2. de fide, c. 1.

POTENTIAM ab ipso Patre sibi tributam esse profitetur Christus: *Nam data*, inquit, *est mihi omnis potestas in cœlo & in terra*, Matth. 28. Et Apocal. 1. 4. 11. *Dominus Deus omnipotens, qui erat, & qui est, & qui venturus est.*

A Nec obstat illud, quod obiiciebant Ariani: *Non potest Filius à se facere quidquam, nisi quòd viderit Patrem facientem.* Ioannis capite 5. His enim verbis non indicat Christus, sibi potentiam deesse, sed se potentiam non à se, sed à Patre per generationem habere, vt diuus Gregorius Nazianzenus oratione quarta, & Ambrosius libro
B quarto de fide, cap. 3. & alij interpretantur.

Quin immò hunc ipsum locum rectè diuus Gregorius Nazianzenus in Arianos retorquet. Nam si nihil omnino à se Filius facere potest, consequitur, ipsum non esse puram creaturam. Omnis enim creatura potest saltem
C à se ipsa peccare.

Accedit, quod eodem in loco subiungit Christus: *Quæcunque Pater facit, hæc similiter & Filius facit.* Est igitur æquè ac Pater omnipotens. Filium autem videre Patrem facientem, non est ab illo discere per doctrinam; sed scientiam Filij, quomodo debeat facere, sicut & potentiam, qua facit, à Pa-
D tre per generationem esse. Nam cùm essentia, & potentia, & scientia idem in Deo sit, hoc ipso, quòd essentiam Filius accipit à Patre, accipit etiam potentiam atque scientiam.

SAPIENTIAM diuinam Christo tribuit Apostolus Paulus luculentissimè ad Colossenses 2. *In*

ipso sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ Dei. Item 1. ad Corinth. 1. *Christus Dei Sapientia.* Et Apostolus Petrus Ioannis vltimo: *Domine, tu omnia nosti.* Illud autem: *De die autem illa nemo scit, neque Filius hominis, nisi solus Pater.* Matthæi 24. Patres referunt ad Christi humanitatem: vt sit sensus; Nec Filius id scit ex natura suæ humanitatis. Ita Athanasius oratione in illud: Omnia mihi tradita sunt à Patre. Cyrillus lib. 9. thesauri, capite 4. Ambrosius in cap. 17. Lucę, & alij.

Nec obstat exclusiua particula: *Nisi solus Pater*; cùm enim sermo est de re, quæ alicui personæ diuinæ secundum essentiam, & non secundum originem conuenit, non excluduntur, sed includuntur aliæ personæ diuinæ, quæ sunt eiusdem essentiæ diuinæ, vt diuus Cyrillus, & D. Athanasius, & D. Augustinus lib. 3. contra Maximinum, cap. 13. verissimè notarunt. Vt enim infrà certo loco asseremus, de ratione diuinitatis ipsius, sunt omnes ipsæ tres personæ, sicut etiam docet diuus Gregorius Nazianzenus in epistola ad Euagrium Monachum. Ex quo fit, vt hoc ipso, quod quidpiam Deo, aut alicui personæ, quatenus Deus ille solus ac verus est, tribuitur, personis etiam aliis diuinis tribuatur.

Atque hæc ratio est, quamobrem docuit D. Augustinus libro 3. A contra Maximinum, cap. 13. Christum secundum diuinitatem fuisse ab Apostolo comprehēsum vocabulo, DEI, cùm ad Romanos 16. inquit: *Soli sapienti DEO honor & gloria per IESVM Christum. Deus,* inquit Augustinus, *qui est ipsa Trinitas, propterea solus sapiens esse dicitur, quia solus secundum suam substantiam* B *sapiens est.* Vult igitur Augustinus totam Trinitatem ab Apostolo dici, solum sapientem Deum. Cui Trinitati, quemadmodum per Christum, vt hominem, gloria data sit, ea ratione potissimùm confirmat ibi D. Augustinus: *Quia ipse,* inquit, *præcepit baptizari Gentes in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Vbi præcipuè commendata est huius* C *indiuiduæ gloria Trinitatis.* Hæc diuus Augustinus.

CAPVT XV.

Probatur quintò Christi diuinitas iis Scripturæ testimoniis, in quibus ei diuinæ quoque operationes tribuuntur.

D POSSET pro omnibus huius generis testimoniis illud vnicū testimonium certissimum & clarissimum ipsius Filij sufficere. Ioan. 5. *Quæcunque Pater facit, ea similiter & Filius facit. Pater autem* 1. *creat.* 2. *conseruat.* 3. *cognoscit seipsum.* 4. *videt occulta cordium atque futura.* 5. *saluat.* 6. *sanctificat.*

cat. 7.eligit ac prædeſtinat. 8.iuſtificat & remittit peccata.9.glorificat.10.ſuſcitat à morte in nouiſſimo die.11.vocat & attrahit ad Eccleſiam. 12.illuminat mentes hominum ad cognitionem fidei. 13.regit atque gubernat pios. 14.conſolatur animos per internam gratiam. 15.inſtituit ac mittit operarios in Eccleſia vineam. 16.inſtituit Sacramenta.17.operatur in illis ipſe principaliter. 18.facit mirabilia. Hæc igitur omnia & Filius ſimiliter, hoc eſt, pari,immò eadem virtute,facit. Sed hoc ipſum ſigillatim propriis teſtimoniis, quæ has omnes operationes diuinitatis,Chriſto adſcribant, operæ pretiũm erit oſtendere.

I. Atque vt initium faciamus à *creatione*,eſſe illam opus proprium veri Dei,quo ipſe vult à Diis falſis diſcerni, patet ex his teſtimoniis, Ieremiæ 10.*Dij qui non fecerunt cœlum & terram ,pereant de terra, & de ſub cœlo.* Quod teſtimonium pulchrè ad hoc propoſitum inducit D.Baſilius lib. 4. contra Eunom. Item Pſalmo 95. *Quoniam omnes Dij gentium dæmonia,Dominus autem cœlos fecit.*

Hoc autem opus in ſeptem potiſsimùm Scripturę locis euidenter tribuitur Filio. I.Prouerbiorum 8. *Quando appendebat fundamenta terræ,cum eo eram cuncta componens.* II.Ioãnis 1.*Omnia per ipſum facta ſunt, & ſine ipſo factum eſt nihil.* III. ad Coloſs.1.*In ipſo condita ſunt* A *vniuerſa in cœlis & in terra, viſibilia & inuiſibilia, ſiue throni, ſiue dominationes, ſiue principatus ,ſiue poteſtates: omnia per ipſum & in ipſo creata ſunt.* IV.1.Cor.8. *Vnus Dominus* IESVS *Chriſtus,per quem omnia.* V. ad Hebr.1. *Et tu initio Domine terram fundaſti, & opera manuum tuarum ſunt cœli.* VI.Ibidem:*Per quem* B *fecit & ſecula.* VII.Pſalmo 32.*Verbo Domini cœli firmati ſunt.*

Hîc verò tribus modis in vniuerſum animaduerto reſponſum eſſe à diuerſis hæreticis. Primò enim Arius ipſe, & Arianorum patronus,Aſterius quidã ſophiſta & idololatra, vt D. Athanaſius ſerm.3. contra Arianos teſtatur, dicebant per Filium quidem om- C nia creata eſſe, ſed non niſi tanquam per adminiſtrum & velut commiſſarium Patris: *Aiebant enim*, inquit D.Athanaſius, *Deum volentem creatitiam naturam producere, cùm videret eam puritatis ſuæ & architectationis participem eſſe non poſſe,condidiſſe primò vnum,quem appellauit ſuum Filium & Verbum,vt il-* D *lo condito reliqua deinde per eum condi poſſent.* Quam commentationem Arianorum etiam refert D. Cyrillus lib.5.theſauri,cap.5.

Sed argumentatur optimè contra illam D. Athanaſius, quia ſi Pater Filio architectationem rerum aliarum commiſit, vel id fecit, quoniam ipſe non potuit alia creare, & tunc miſer eſt; vel quia

alia creare ipse dedignatus est; & hoc dici non potest, cùm etiam rerum minimarum procurationem habere non dedignetur, vt passerum, qui asse veneunt, & aliorum volatilium cœli, quorum omnium curam gerit Pater cœlestis, vt patet Matthæi 6. & 10. vel quia non poterat creatitia natura vim Dei Patris sustinere, vt illi hęretici fingebant. At tunc sequitur, neque Filium potuisse condi ab ipso per se Patre, cùm secundum illos hæreticos ipse etiam fuerit creatitiæ naturæ.

Accedit, quod, vt D. Athanasius in epistola de decretis Concilij Nicæni probat, manifestè falsum est, Deum Patrem non etiam alia omnia, seu magna, seu parua, per se ac immediatè (tanquam caussam quidem vniuersalem) creasse, & nunc facere. Contrarium enim constat ex his testimoniis. Iob. 9. *Qui extendit cœlos solus.* Et Psalm. 146. *Qui producit in montibus fenum.* Et Prouerbior. 8. *Quando præparabat cœlos aderam, quãdo certa lege & gyro vallabat abyssos, quando appendebat fundamenta terræ, cum eo eram cuncta componens.* Et Ioannis 5. *Pater meus vsque modò operatur, & ego operor.*

Adde etiam, quod communiter sancti Patres negant fieri potuisse, vt res, quæ non fuerit ipsa ex se infinitæ virtutis, creauerit aliquid ex nihilo, & nominatim

A diuus Athanasius sermone tertio contra Arianos. Quare si Filius fuit creatura, creare reliqua ipse non potuit. Nam & diuus Athanasius ibidem commemorat, hæresim fuisse Marcionis Valentini, & Basilidis, quòd Angelis, qui sunt creaturæ, creationem tribuerent. Quam etiam hæresim B Irenæus refert libro primo, capite vicesimo secundo, & D. Augustinus libro duodecimo de ciuitate Dei, capite vicesimo quarto.

Secundo, alij hæretici ex Arianis (vt est videre apud Augustinum libro primo contra Maximinum, & in sermone Arianorum) dixerunt, quamuis non solus Fi- C lius, sed simul etiam ipse Pater creauerit, Patrem tamen vt caussam principalem creasse, Filium non nisi vt instrumentum, atque eatenus vt ministrũ Patris. Quod ipsum respondit etiam Valentinus Gentilis Italus, nouorum Arianorum antesignanus, in suis prothesibus prothesi 24. & Geor- D gius Blandrata in disputatione Albana in actione septimi diei. Id autem Ariani veteres, vt est apud Athanasium libro de communi essentia diuinitatis, cõfirmabant, quia Scriptura PER Filium omnia creata esse dicit, cùm tamen omnia Ex Patre esse dicat. Vt 1. ad Corinth. 8. *Nobis autem vnus est Deus Pater, ex quo omnia, & vnus Domi-*

Dominus Iesus *Christus, per quem omnia.* Particula enim, Per, instrumento accommodari solet, & particula, Ex, caussæ efficienti principali. Quo argumento etiam vtitur Valentinus Gentilis, & Ministri Transyluani libro secundo, capite sexto, & Franciscus Dauid in disputatione Albana in actione 3. diei.

At Filium, vt caussam æquè principalem, ac Patrem, creasse, multis modis euidentissimè probatur. I. Quia ipse Filius, Ioan. 5. inquit: *Quæcunq; Pater facit, hæc & Filius* Similiter *facit.* II. Quia creauit vt verus Deus Israël sicut Pater; Deus autem Israël vt caussa principalis creauit, quemadmodum fatentur etiam aduersarij. Id patet ex Apostolo ad Hebræos 1. qui verba illa Psalmi 101. à Dauide dicta Deo Israël, Christo accommodat: *Tu initio Domine terram fundasti, & opera manuum tuarum sunt cœli.* III. Quia Apostolus ibidem cap. 2. & 3. affirmat Christum neque vt Angelos, qui sunt omnes administratorij spiritus, neque vt Moysem fuisse, qui fuit, inquit, in domo Dei famulus. IV. Quia caussa efficiens principalis ea dicitur, quæ est prædita per se necessaria & sufficienti virtute ad producendum effectum: *Christus autem est ipsa Dei virtus.* 1. ad Corinthios 1. Quare non potuit carere virtute sufficienti ad creandum. V. Quia idcirco Patrem vt caussam principalem operatum esse intelligimus, quoniam arbitratu suo operatus est vt voluit; id quod minimè conuenit instrumento: Atqui Filium similiter imperio suo & voluntate operari, legimus Baruch. 3. *Qui emittit lumen & vadit, vocat illud, & obedit ei cum tremore. Stellæ autem dederũt lumen in custodiis suis, vocatæ sunt, & dixerunt, adsumus, & luxerunt ei in iucunditate, qui fecit illas.* Hæc enim omnia de Deo Filio, qui in terris visus est, ibi dicuntur. Et Ioannis 5. *Sicut Pater, quos vult viuificat, ita & Filius quos vult viuificat.* Et Lucæ 8. *Quis est hic, qui imperat ventis & mari, & obediunt ei?* VI. Quia instrumentum non propria virtute sua, sed motu agentis principalis efficit principalem effectum. At de Filio Apostolus ad Hebræos primo, inquit: *Portans omnia verbo virtutis* Svæ. VII. Quia instrumentum non est principium ac finis vltimus operis. Filius autem in Apocalypsi Ioannis cap. 1. de se dicit: *Ego sum α & ω, principium & finis.* Et rursus Isaiæ capite 48. Deus Filius qui dicit: *Et nunc Dominus misit me & spiritus eius,* illud item ait: *Propter me faciam,* vtique tanquam propter finem, *& gloriam meam alteri non dabo.* VIII. Quia Filius

lius est omnipotens, vt aliquot testimoniis suprà probatum est. Cur igitur non creauerit vt caussa principalis, quandoquidem ita creare potuit?

Nec Arianorum veterum ac recentiorum argumentum aliquid valet. Omnia enim ex Patre, & omnia per Filium fieri, non ideo dicit Scriptura, vt Patrem caussam principalem, Filium minus principalem esse significet, sed *vt probè distinguerentur personarum substantiæ*, inquit D. Basilius libro de Spiritu sancto, cap. 5. Particula enim, Ex, indicat Patrem esse primum principium. Particula, Per, adiungitur Filio, vt denotetur ipsum esse principium medium, hoc est, principium de principio. Sicut etiam particula, In, additur Spiritui sancto, quia in ipso conne-ctuntur Pater & Filius tanquam in mutuo vtriusque amore.

Confirmat autem hoc D. Basilius ibi, atq; etiam D. Athanasius libro de communi essentia diuinitatis, manifesta ratione. Nam Scriptura particulas has, Ex, Per, & In, sine discrimine tribuere alioqui solet iam Patri, iam Filio, iam Spiritui sancto; atque etiam aliquando omnes illas simul vni & eidem Deo, vt ab iisdem Patribus, & à D. Ambrosio libro quarto de fide, capite 6. & Augustino libro primo de Trinitate, cap. 6.

A notatum est. Quod euidenti argumento est, particulam Per, & In, non significare per se caussam minus principalem. Tunc enim Deus ipse vt Deus, ac etiam Pater, esset caussa minus principalis.

Nam Deo communiter tribuntur omnes illæ particulæ ad Roman. 11. *Quoniam ex ipso, & per*

B *ipsum, & in ipso sunt omnia.* Patri autem tribuitur particula, Per, ad Galat. 4. *Quod si filius, & hæres per Deum.* Et 1. ad Tim. 1. *Fidelis Deus per quem vocati estis in societatem Filij eius.* Et 2. ad Cor. 1. *Paulus Apostolus per voluntatem Dei.* Et ad Rom. 6. *Quomodo Christus surrexit à mortuis per gloriam Patris.* Sicut Deo etiam atque adeo toti sanctissimæ

C Trinitati tribuitur eadem particula Genes. 4. *Possedi hominem per Deum.*

Filio autem tribuitur particula Ex, ad Ephes. 4. *Crescamus in illo, qui est caput Christus, ex quo totum corpus compactum.* Item ad Coloss. 2. & Ioan. 1. *De plenitudine eius nos omnes accepimus.* Et Ioan. 16. *De meo acci-*

D *piet.* Tantundem autem valet De & Ex. Sic etiam Spiritui sancto particula, Ex, adiungitur. 1. Ioan. 4. *De*, vel, ex *Spiritu suo dedit nobis.* Et Matth. 1. *Quod enim in ea natum est, de Spiritu sancto est.* Rectè igitur D. Basilius lib. de Spiritu sancto, c. 5. huiusmodi voces *ad mutuas significationes frequenter transferri*, testimoniis

moniis iam recitatis,& aliis pluribus ostendit.

Adde, quod duplici prætereа de caussa potest dici Pater per Filium creare, quamuis non creet vt caussa minus principalis. Primò, quia Filius est sapientia Patris; & rectè dicitur Pater per sapientiam suam operari. Atque id significari per eam loquutionem notat libro primo de fide, capite nono D. Damascenus. Sed quia hæc sapientia est quoque per se subsistens, simul ipsa etiam creat vt caussa principalis. Secundò, quia vim, per quam Filius creat, Pater per generationem illi indidit; quo fit, vt id, quod Filius facit, rectè dicatur Pater facere non solùm per se, sed etiam per Filium.

Quin ad hoc ipsum significandum notat D. Hilarius in libro de Synodis, dictum esse in quodam Concilio Syrmiensi, can. 3. quòd Filius Patri ministrauerit in creatione mundi. Nimirum quatenus fuit is, per quem Pater non secundum imperium aut secundum aliquam in operando inæqualitatem, sed secundum originem modo iam explicato creauit. Quia enim minister propriè dicitur is, per quem alius quidpiam facit; Filius etiam quatenus est is, per quem aliquo tandē modo, nempe secundum originem, Pater creauit, potest impropriè & latè sumpto vocabulo dici in ea re ministrasse Patri. Quo sanè modo & D. Irenæus libro 3. capite 8. & libro 4. capite 13. loquutus est, qui multis alioqui locis, vt infrà videbimus, confitetur Filij & Patris æqualitatem.

A

De Eusebio verò libro 1. historiæ, capite primo, & de Tertulliano vel Nouatiano potius in libro de Trinitate (Nouatianus enim, non Tertullianus est auctor illius libri, vt D. Hieronymus testatur) qui similiter ita sunt loquuti, laborandum non est, cùm eiusmodi auctores non fuerint Orthodoxi.

B

Quemadmodum neque sollicitè inquirendum est, quo sensu Lutherus in 1. caput Genes. Filium *instrumentum* Dei vocarit: siquidem quædam alia suprà commemorauimus, in hoc genere Lutherum scripsisse, propter quæ de Ariana hæresi iure optimo suspectus esse posit. Itaque frustra ministri Transyluani libro secundo, capite sexto, & Georgius Blādrata in actione septima Albana, hoc etiam Lutheri testimonio se suumque Arianismum tuentur. Non enim repugnamus quò minus Lutherum secum in suis castris Arianis habeant, posteaquam ille à Christi & Ecclesiæ sanctissimis castris se impiè ac hęreticè segregauit. Ad modum autem loquendi, quem ex Irenæo

C

D

etiam & ex Concilio Syrmiensi A obiiciunt, iam responsum est, quomodo intelligi debeat: qui tamen loquendi modus imitandus non est.

Tertiò, ad illud euidentissimum argumentum, quod ex opere creationis pro Filij diuinitate duximus, respondent præterea B Ministri Transyluani libro secundo, capite tertio & vndecimo, & Franciscus Dauid in disputatione Albana in actione tertij & noni diei, & Georgius Blandrata in eadem disputatione; cùm Scriptura affirmat, omnia per Christum facta esse, non de prima rerum creatione loqui, sed *de noui mundi, seu noua creatura, creatione per gratiam,* C *reconciliatione & restauratione, quam per Christum factam esse explicat alibi Scriptura.* Ad Ephes. 1. & 2. 2. ad Corinth. 5. ad Galat. 6. & Isai. 61. & Apocalyp. 21. *Ecce ego creo cœlos nouos, & terram nouam.* Et addidit in disputatione 3. Albana Franciscus Dauid: *Hæc*, inquit, *est mea doctrina, pro qua etiam mortem oppe-* D *tere paratus sum hac ipsa hora, & sic prodire in conspectum Dei mei, neque peto mihi gratiam.*

Frustra verò miser iste gratiam petiuerit, si cum hac peruersissima Scripturæ interpretatione comparuit in conspectum Dei, mortuus pro hac doctrina (vti fertur) in insania.

I. Nam primùm, qualis est hæc noua interpretatio & doctrina, cum qua nemo vnquam tot sanctorum Patrum in conspectum Dei venit? Omnes enim semper intellexerunt, creatione etiam prima omnia omnino per Christum facta esse, eoq; potissimùm argumento Nicæni Concilij Patres diuinitatem probauerunt, vt D. Athanasius sermone 3. contra Arianos, & in epistola ad Episcopos Africanos, & in sermone contra omnes hæres. testatur.

II. Deinde ipsa Scriptura manifestè se explicat. ait enim Ioannes, *mundum* ipsum per Christum factum esse, hoc est, cœlum & terram, & omnia quæ in eis sunt, vt omnes Patres interpretantur. Neque enim mundum acceptum pro improbis hominib⁹ ipse propriè facit. Itẽ dicit, *suos* iure creationis esse homines etiam malos, qui eum non cognouerunt, neque receperunt, quique proinde nequaquam per gratiam instaurati aut creati sunt.

III. Probat etiam apertissimè Paulus ad Colos. 1. Ideo Christum *primogenitum esse ante omnem creaturam,* quoniam omnes creaturas ipse creauit: *In ipso enim*, inquit, *condita sunt vniuersa, in cœlis & in terra, visibilia & inuisibilia, siue throni, siue dominationes, &c. & omnia per ipsum & in ipso creata sunt.*

IV. Di-

IV. Dicit prçterea ad Hebrços 1. Filium *initio*, hoc eſt, creatione prima, *terram fundaſſe, & opera manuum eius eſſe cœlos.*

V. Dicit ibidem, *per ipſum facta eſſe ſecula*, nimirum creatione prima, per quam factum eſt, vt ſecula ipſa, id eſt, res omnes *ex inuiſibilibus viſibilia fierent*, quemadmodum ipſe Apoſtolus ad Hebr. 11. id interpretatur.

VI. Dicit denique, Filius de ſe Prouerb. 8. *Quando Pater appendebat fundamēta terræ, cum eo ſe cuncta compoſuiſſe.* An clarioribus vnquam verbis ipſi Patri creationem rerum Scriptura tribuit?

Quòd autem in Scripturæ quibuſdam locis vocabulum *creaturæ* & *creationis* pro reſtauratione per Chriſtum facta, manifeſtè accipiatur, nemo eſt qui neget. Hoc enim etiam modo Chriſtus omnia creat, quæcunque ita creantur: *Ipſius enim factura ſumus*, inquit Apoſtolus ad Epheſios 2. *creati in operibus bonis.* Sed non eadem ratio eſt aliorum locorum, vbi ſermonis circumſtantiæ, ſicut vidimus, euidentiſsimè declarant primam quoque creationem rerum adſcribi Chriſto.

Aliud enim (exempli cauſſa) eſt, quod Apoſtolus ad Epheſios 1. ait: *Inſtaurari omnia per Chriſtum, quæ in cœlis, & quæ in terra ſunt.* Aliud verò, quod ait ad Coloſſenſes 1. *Omnia eſſe creata per Chriſtum*, atq;

A adeo *in illo eſſe conditos ipſos etiam Angelos.* In illo enim loco ad Epheſios non ipſos Angelos nominatim inſtauratos aut renouatos ſignificat Apoſtolus; ſed ſignificat reparatum eſſe in cœlis numerum Angelorum, qui imminutus fuerat propter caſum malorum Angelorum, vt Auguſtinus exponit in Enchiridio capite ſexageſimo primo & ſexageſimo ſecundo. In altero autem loco ad Coloſſenſes ipſos etiam Angelos bonos, hoc eſt, thronos, dominationes, &c. conditos in Chriſto eſſe dicit. Quod non de illorum aliqua renouatione (quippe qui expertes fuerunt omnis vetuſtatis peccati) ſed ſimpliciter de creatione accipi debet. Id enim affirmat, vt probet Chriſtum ante omnes Angelos exſtitiſſe, neque eſſe ex numero creaturarum, ſicut diuus Athanaſius ſermone quarto contra Arianos, & diuus Chryſoſtomus in illum locum annotauit. Quæ probatio nulla eſſet, ſi tantummodò vellet Apoſtolus ſignificare, Angelos fuiſſe per Chriſtum renouatos. Ferè enim fit, vt prius & antiquius à poſteriori renouetur, non autem ab eo, quod ante illud exſtitit. Sed id demum oportet exſtitiſſe ante alterum, quod alterum creat.

Quæ verò aduerſarij afferunt ad confirmandam illam ſuam in-

terpretationem fictitiam, (nempe de renouatione tantùm intelligi debere, quæ in Scriptura dicuntur de creatione per Christum) meræ sunt petitiones principij. Sumunt enim ea, quæ à nobis cũ ratione & testimoniis multis Scripturæ negantur. Vt quòd solus Pater creauerit: quòd Christus nõ fuerit secundum aliquam sui naturam, creationis tempore: sed postea demum quum est ex Maria Virgine conceptus. Hæc omnia verò, nos euidenter probauimus esse falsa.

Illud verò quàm est ineptum? Quod Ioannẽ scilicet volunt subindicasse illam ipsorum interpretationem, cùm ad illa verba: *Et sine ipso factum est nihil*; addidit, *quod factum est*. Quasi sit sensus, facta esse omnia per Christum, sed non nisi eo modo, quo fecit, nempe secundum renouationem & creationem nouam. Quis non miretur tam mirificos Scripturæ interpretes? Primùm, vt Ioannes adderet, Christum fecisse omnia, non nisi eo modo, quo fecit; superuacaneum erat. Quis enim aliter facit aliquid, quàm eo modo, quo facit? Deinde, ex vocabulo *faciendi*, quod latissimè patet, colligere determinatè modum faciendi secundum renouationem; voluntárium commentũ est, profectum ex anticipata hæresi istorum. Deniq; Gregorius Nazian-

A zenus, & alij Græci Patres, qui verba illa: *Quod factum est*; cùm præcedenti periodo coniungunt, longè aliam ob caussam addidisse illa Ioannem censent, nempe vt intelligeretur, non omnia omnino per Filium facta esse (non enim etiam Spiritum sanctum aut Patrem) sed omnes certè creaturas, B quæcunque sunt factæ. Augustinus autem, & alij Patres Latini, illa verba ad sequentia referunt, & ex illis initium periodi faciunt, hoc modo: *Quod factum est, in ipso vita erat*. Sed Christo creationis opus adscribi oportere, satis, vt arbitror, ex adductis testimoniis manifestum est.

Ac sunt, qui id rursus probant C tali argumento. Dij qui non fecerunt cœlum & terram, perdendi & exterminandi sunt *de sub cœlo & de terra*, hoc est, ex ipsius veri Dei decreto ab omnibus sunt execrandi, vt pronunciat Deus ipse apud Hieremiam capite 10. At Christus non est talis Deus qui sit exterminandus & perdendus de D terra: Ergo omnino est verus Deus, qui fecit cœlum & terram.

Sed, vt verum fatear, hoc argumento non magnopere vellem niti. Loquitur enim ibi Hieremias nõ de omnibus omnino Diis, qui veri Dij non sint, sed de Gentium idolis, quæ verè erant dæmones. Hos falsos Deos, qui non fecerunt cœlum

cœlum & terram, vult Deus execrationi omnibus esse: non autem alios Deos, vel participatione, vel etiā opinione, qui non sint dęmones. Nam homines sancti sunt Dij per participationem, qui non fecerunt cœlum & terram: neq; tamen ideo sunt ex illo Dei decreto execrandi. Item Sol, & Luna, & stellæ fuerunt Dij, multarum Gētium opinione; qui non fecerunt cœlum & terram: neque ideo tamen voluit vnquam Deus, vt Solem, & Lunam, & stellas homines execrarentur. Videtur igitur mihi locus ille Hieremiæ 10. rectè induci, vt ostendatur, opus creationis esse veri Dei proprium, vt nos suprà ad hoc propositum induximus: non oportere tamen illum afferre, vt ex eo concludatur, Christum, quia perdendus de terra non sit, esse Deum, qui fecit cœlum & terram. Hoc enim satis euidenter aliis testimoniis, quæ iam adduximus, demonstratur.

II. Est etiam opus proprium Dei, rerum Conservatio. Cuius operis beneficio (vt Apostolus ait Actor. 17.) *In ipso viuimus, mouemur, & sumus.* Hoc autem opus Christo tribuit idem Apostolus ad Colossens. 1. *Omnia*, inquit, *in ipso constant.* Et ad Hebr. 1. *Portans omnia verbo virtutis suæ.* Quibus ex locis hoc idem sancti Patres probant.

III. Item est actio Dei propria Cognitio illa, qua se ipse perfectè

A cognoscit, 1. ad Corinthios 2. *Quæ sunt Dei, nemo nouit, nisi Spiritus Dei, qui in ipso est.* Et ad Roman. 11. *Quis cognouit sensum Domini?* Atqui Christus hanc sibi cognitionem tribuit: *Nemo*, inquit, *nouit Patrem, nisi Filius.* Et Ioannis 10. *Sicut me nouit Pater, & ego agnosco Patrem.* Non est igitur purus homo (qui

B secundum Apostolum nō cognoscat, quæ sunt in Deo) sed etiam Deus.

IV. Item Dei proprius actus est, cognoscere ex se occulta cordium, ac ea quæ sunt futura. Hieremiæ 7. *Ego Dominus scrutans corda & renes.* Isaiæ 45. *Annunciate nobis futura, & dicemus, quia Dij estis.* Hanc autem cognitionem Chri-

C sto competere, manifestissimum est ex Scriptura, Ioan. 2. *Ipse enim sciebat, quid esset in homine.* Et cap. 21. *Domine, tu omnia nosti.* Et ipse de se in Apocal. cap. 2. *Ego sum scrutans corda, & probans renes.* Quibus verbis planè ostendit, se illum eundem Deum Israël esse, qui apud Hieremiam, vt vidimus, eodem modo loquitur: ac proinde non

D alieno beneficio, vt alij Prophetę, sed propria virtute scire omnia. Et Ioannis 13. *Hoc dixi vobis priusquam fiat, vt cùm factum fuerit, credatis, quia ego sum.* Atque huc, vt alias Christi prædictiones omittam, vel maximè pertinet, quod ipse, tanquam Deus, ex se omnia sciens, docuit Prophetas ea, quæ

prædicturi erant, vt testatur diuus Petrus 1. epist. cap. 1. *De qua salute, inquit, scrutati sunt, & exquisierunt Prophetæ scrutantes, in quod, vel quale tempus significaret in eis spiritus Christi, prænuncians eas, quæ in Christo sunt passiones & posteriores glorias.*

V. Proprium opus Dei est SALVATIO. Psalmo 67. *Deus noster Deus saluos faciendi.* Et Isaiæ 45. *Deus iustus, & saluans non est præter me.* Hoc autem opus Christo tribuit Angelus Lucæ capite primo: *Vocabis nomen eius IESVM, ipse enim saluum faciet populum suum à peccatis eorum.* Et Apostolus ad Philippenses capite tertio: *Saluatorem exspectamus Dominum nostrum IESVM Christum, &c.* Et ad Hebræos cap. secundo: *Decebat auctorem salutis eorum per passionem consumare,* &c.

VI. Item SANCTIFICATIO. Leuitici 21. *Ego sanctus sum Dominus, qui sanctifico vos.* Id facit Christus, teste D. Paulo ad Ephesios 5. *Christus dilexit Ecclesiam, & seipsum tradidit pro ea, vt eam sanctificaret.* Et ad Hebr. 2. de Christo loquens: *Qui enim sanctificat, & qui sanctificantur ex vno omnes.*

VII. Item ELECTIO prædestinatorum. Ad Ephes. 1. *Sicut elegit nos ante mundi constitutionem, vt essemus sancti,* &c. Quod idem opus præstat Christus Ioannis 13. *Ego scio quos elegerim.*

VIII. Item IVSTIFICATIO &

A REMISSIO peccatorum. Rom. 8. *Deus qui iustificat.* Et Isaiæ 43. *Ego sum, qui deleo iniquitates tuas.* Et Marci 2. *Quis potest peccata remittere, nisi solus Deus?* Hęc autem omnia Filius quoque facit. Isaię 53. *In scientia sua iustificabit multos.* Lucæ 5. *Vt sciatis, quia Filius hominis habet potestatem remittẽdi peccata.* Ioan. 1. *Qui tollit pec-*

B *cata mundi.* Et illud clarissimè ad Hebr. 1. *Per semetipsum purgationem peccatorum faciens.*

IX. Item GLORIFICATIO. Psalmo 83. *Gratiam & gloriam dabit Dominus.* At illam quoque dat Christus, Ioan. 10. *Vitam æternam do eis.* Et 1. ad Timoth. 4. *Reposita est mihi corona iustitiæ, quam reddet mihi Dominus in illa die iustus iu-*

C *dex: non solùm autem mihi, sed & iis, qui diligunt aduentum eius.* Et ad Hebræos capite 2. *Decebat auctorem salutis eorum, qui multos filios in gloriam adduxerat,* &c.

X. Item SVSCITATIO à morte in nouissimo die. Ioan. 5. *Pater suscitat mortuos, & viuificat.* Addit autem ibidem Christus: *Sic & Filius, quos vult, viuificat.* Et Ioannis

D sexto: *Ego resuscitabo eum in nouissimo die.*

XI. Item VOCATIO & ATTRACTIO ad Ecclesiam per internam gratiam. Ioan. 6. *Nemo potest venire ad me, nisi Pater meus traxerit eum.* At hoc Christus etiam facit. Ioannis 10. *Alias oues habeo, quæ non sunt ex hoc ouili, & illas oportet me*

addu-

adducere. Apocalypsis 3. *Ecce ego sto ad ostium, & pulso,* &c.

XII. Item ILLVMINATIO mentis interna ad agnoscendam veritatem. Isaiæ 54. *Erunt omnes docibiles Dei.* Et Matth. 16. *Caro & sanguis non reuelauit tibi, sed Pater meus, qui in cœlis est.* Quod etiam Christus facit, Ioannis 1. *Qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum.* Et Matth. 11. *Nemo nouit Patrem, nisi Filius, & cui voluerit Filius reuelare.* Et Lucæ 24. *Aperuit illis mentem, vt intelligerent Scripturas.*

XIII. Item internum quoddam REGIMEN atque GVBERNATIO spiritualis animorum. Psalmo 22. *Dominus regit me.* Id autem competit Christo. Ioannis decimo quinto: *Sine me nihil potestis facere.* Et Matth. 28. *Ego vobiscum sum vsque ad consummationem seculi.* Et hoc est regnum spirituale Christi, de quo ipse apud Ioannem cap. 19. *Regnum meum non est de hoc mundo.* Et rursus: *Tu dicis, quia Rex sum ego.*

XIV. Item CONSOLATIO interna piorum in tribulationibus. 2. Corinthios 1. *Benedictus Deus & Pater Domini nostri IESV Christi, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra.* At Christus quoque nos ita consolatur. Marci 11. *Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos.* 2. Corinth. 1. *Per Christum abundat consolatio nostra.* Ad Philippens. 2. *Si qua ergo consolatio in Christo,* &c.

A XV. Item INSTITVTIO & MISSIO operariorum ad colligendam & procurandam messem Ecclesiæ. Hieremiæ 7. *Misi ad vos Prophetas.* Et 1. ad Corinth. 12. *Quosdam quidem posuit Deus in Ecclesia primùm Apostolos,* &c. Quod idem munus est Christi. Ioan. 20. *Et ego mitto vos.* Et ad Ephes. 4. *Et ipse quidem* B (Christus ascendens in altum) *dedit quosdam Apostolos,* &c.

XVI. Item INSTITVTIO Sacramentorum. Genesis 17. *Hoc est pactum meum. Circumcidetur ex vobis omne masculinũ,* &c. At Christus etiam instituit Sacramenta noui Testamenti, *Baptismum,* Matth. 28. *Eucharistiam,* Lucæ 22. &c.

XVII. Item operatio efficax C & PRINCIPALIS in ipsorum Sacramentorum vsu. Deuteron. 30. *Circumcidet Dominus Deus tuus cor tuum,* &c. Sic etiã operatur Christus, Ioannis 1. *Hic est, qui baptizat in Spiritu sancto.*

XVIII. Denique, Deus facit mirabilia magna SOLVS. Psal. 71. At operum Christi maximè admirabilium Euangelica historia D plenissima est. Quæ quidem ab ipso gesta esse propria virtute, sicut à vero Deo, non autem ope aliena, vt fieri quoque solent à Sanctis, ex eadem historia Euangelica planum est. Nam primùm ipse testatus est, se *similiter* ac Patrem, ea opera patrauisse, Ioannis quinto: *Quæcunque,* inquit, *Pater*

facit,

facit, ea similiter & Filius facit. Et rursus ibidem: *Sicut Pater suscitat mortuos, ita & Filius, quos vult suscitat.* Deinde, qui arbitratu suo atque imperio operatur, is propria virtute operatur. Sic autem Christus miracula edebat, Ioannis 11. *Lazare, veni foràs.* Et Marci 4. *Surde & male spiritus, ego præcipio tibi, exi ab eo.* Denique, ipse etiam aliis potestatem edendi miracula impertiuit, Matth. 10. & Marci vltimo; quemadmodum & in eius nomine postea ab illis edita sunt. Quod est etiam argumento ipsum propria virtute ad edendũ miracula præditum fuisse.

A

B

Cùm igitur omnia, quæ sunt propria Dei opera, Christus fecerit, dubitari nõ potest, quin sit verus Deus. Quo argumento, tanquam efficacissimo, & ipse Christus Ioannis 10. vtebatur: *Si non facio*, inquit, *opera Patris mei, nolite credere mihi. Si autem facio, & si mihi non vultis credere, operibus credite, vt cognoscatis, & credatis, quia ego in Patre, & Pater in me est.* Persequitur autem Scripturæ locos, in quibus propria Dei vel opera, vel attributa, vel nomina tribuuntur Christo, Iodocus Clarius inter ceteros scriptores Orthodoxos copiosissimè & diligentissimè in eo libro, quem scripsit aduersus Varimadum Arianum.

C

D

CAPVT XVI.

Probatur sextò Christi diuinitas iis Scripturæ testimoniis, quæ propriè ostendunt, ipsum esse æqualem, & consubstantialem suo Patri.

IN hoc genere testimoniorũ illustris admodum est locus ille ad Philippens. 2. *Qui cùm in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est, esse se æqualẽ Deo, sed semetipsum exinaniuit, formam serui accipiens.* Quo ex loco triplici ratione diuinitas Christi, atque adeò ipsius cũ Patre æqualitas demonstratur. Primò, qa est in *forma* Dei, hoc est, præditus natura, siue essentia Dei. Ita enim omnes Patres interpretantur. Athanasius serm. 4. contra Arianos. Basilius lib. 1. & 4. contra Eunomium. Gregorius Nazianzen. orat. 5. de Theologia. Gregorius Nyssenus libro de sermone Domini in mõte. Cyrillus libro 3. thesauri, cap. 1. & 2. Ambrosius lib. 2. de fide, cap. 4. & epist. 47. Hieronymus in 1. caput ad Titum. Augustinus lib. 2. contra Maximinum, cap. 5. Hilarius libro 8. de Trinit. vltra medium. Chrysostomus, & alij interpretes in hunc locum. Secundò, quia sine rapina, hoc est, nihil sibi vltra dignitatem suam arrogans, potuit existimare, se esse æqualem Deo,

Deo, ſicut veriſsimè erat. Quo etiam modo Patres iam citati ea verba intelligunt. Tertiò, quoniã ſi exinaniuit ſe, ac formam ſerui accepit; Ergo antea non erat ſeruus natura: atque adeò natura erat Deus, non creatura: omnis enim creatura eſt ſerua: ſicut nominatim diuus Baſilius lib.4. contra Eunomium ex hoc loco optimè argumentatur.

Et tamen ea veterum atque recentium Arianorum impudentia fuit, vt ex hoc ipſo teſtimonio ꝓbare contrà niterentur, Filium non eſſe Patri æqualem. Contendebant enim Ariani veteres apud D. Auguſtinum lib. 2. contra Maximinum, cap. 5. & etiam Seruetus lib.1. de Trinitate, & Miniſtri Tranſyluani lib. 2. cap. 6. ſenſum illorum verborum D. Pauli eſſe, Chriſtũ non exiſtimaſſe ſibi, quaſi per rapinam arrogandam æqualitatem cum Deo, quam non habebat, ſed contrà potius, ſeſe demiſiſſe, & feciſſe quæ erant ſerui. Quam interpretationẽ Eraſmus quoque pro ſua erga ſectam Arianam propenſione, de qua ſuprà vidimus, ſequutus eſt.

Argumentum autem veterum Arianorum, pro ea interpretatione, quod & Seruetus libro primo de Trinitate, & Eraſmus repetit, erat, quia niſi ita hæc ſententia intelligatur, non videbitur habere locum id, quod Apoſtolus contiA nuò ſubiungit per illam particulam aduerſatiuã: *Sed*, ſemetipſum exinaniuit, &c. Indicat enim his verbis, eam ſubmiſsionem & humilitatem Chriſti contrariam eſſe arrogantiæ & ſuperbiæ, quam idem Chriſtus oſtendiſſet, ſi ſibi æqualitatem cum Deo rapiendam exiſtimaſſet.

B Et congruit maximè cum hoc commẽto interpretationis, quod Franciſcus Dauid in diſputatione ſecunda Albana, ait, formam Dei, in qua dicit Apoſtolus Chriſtum eſſe, non ſignificare eo loco Dei eſſentiam, ſed imaginem, ſiue ſimilitudinem quandam Dei viſibilem, quæ erat ipſa Chriſti humanitas ſingularibus Dei donis C affecta: aut etiam, quod Seruetus libro primo de Trinitate, & Eraſmus, aiunt, formam Dei eo loco eſſe ſpeciẽ externam operum diuinorum, quæ Chriſtus mirabiliter patrabat: idq; ſignificari Seruetus etiam vult vocabulo, μορφὴ, pro quo Latinus interpres *formam* dixit. Siue enim hoc dicitur, quod dicitur Eraſmus & Seruetus, D ſiue illud, quod Franciſcus Dauid, bellè interpretatio illa Ariana conſtabit, vt nimirum ſit ſenſus, Chriſtum, quantumuis ob naturæ ſuæ præſtantiam, imago quædam viſibilis Dei eſſet, aut etiam diuina opera efficeret, tamen non æqualitatem cum Deo ſibi arrogaſſe, ſed contrà potius,

se demisisse, & ea fecisse, quæ sunt A servi.

Sed hæc commenta interpretationum vanissima sunt. Primò enim manifestissimè peruertunt Apostoli sententiam. Quis enim non videat, aliud esse; *Non est arbitratus esse rapinam, se æqualem esse Deo* (quod Apostolus dixit) aliud verò; *Non est arbitratus æqualitatem cũ* B *Deo sibi esse rapiendam?* Deinde repugnant, vt antè citauimus, omnes Patres. Tertiò, si Filium in forma Dei esse, sic eo loco esse essentia, siue natura Dei præditum, nullo modo illa veterum & Arianorum interpretatio potest stare. Nam si est præditus essentia Dei, Deo est æqualis, & sine arrogantia potuit idipsum existimare: & C consequenter non debuit ab Apostolo commendari, quasi vitauerit arrogantiam, in existimando se æqualem Deo, vt isti comminiscuntur. At formam Dei eo loco esse essentiam, siue naturam Dei, non autem imaginem, vel speciem externam, vt Erasmus & Franciscus Dauid dicunt, multis modis confirmatur.

Primò, ex interpretatione D Patrum, & nominatim D. Basilij libro primo & quarto contra Eunomium, vbi ex instituto probat, formam Dei, in qua Filius esse dicitur, non esse aliquam figuram, aut imaginem, sed planè ipsam essentiam diuinam. Secundò idem patet, quia vt *accepisse formam serui*, eo loco non solùm est habuisse figuram, aut imaginem humanam, vel etiam opera tantùm humana exterius egisse, sed verè accepisse humanam formam atque naturã, secundum quam Filius est seruus, vt patet Isa. 42. & 49. Ita etiam *esse in forma Dei*, non est tantummodò esse imaginem Dei, aut peragere diuina opera, sed esse reuera præditum natura siue essentia Dei, vt Patres intellexerunt. Ex quo, vt dictum est, illicò sequitur, Christum sine arrogantia se Patri æqualem existimare potuisse, idque voluisse Apostolum significare. Tertiò, quamuis vocabulum, Forma, Latinè quandoque significet similitudinem, siue speciem externam: tamen quod eo loco non significet, nisi naturam siue essentiam, patet ex textu Græco, vbi pro forma est μορφή, quod vocabulum nunquam significat externam speciem, vt falsò Seruetus & Erasmus volunt, neque etiam similitudinem, vt exposuit Franciscus Dauid, sed essentiam, siue naturam. Vnde Deuteron. 4. *Vocem eius audistis, formam autem nullã vidistis*, vbi vocabulum, *Forma*, pro similitudine accipitur, Græcè non est μορφή, sed ὁμοίωμα, id est, similitudinem, sicut etiam Hebraicè habetur תְּמוּנָה, quod vocabulum itidem significat similitudinem. Itaq; perperam Franciscus

ciscus Dauid eum locum Deuteronomij adduxit ad suæ interpretationis confirmationē. Quartò accedit, quòd argumentum illud Arianorum & Serueti ex particula aduertatiua petitum, nullius omnino est momenti.

Duobus enim modis potest nihilominus retinere suam vim ea particula aduertatiua. Primo, vt hic sit sensus: Christus cùm esset natura diuina præditus, adeò non putauit rapinam, se æqualem Deo esse, vt etiam se exinaniuerit, formam serui accipiens; certissimus videlicet, quòd ea ratione nequaquam ęqualitatem suam cum Deo esset amissurus. Vt cùm legitimus Rex, verbi gratia, facilè deponit, quandoque habitum regium, & induit seruilem, certus quo nihilominus ius regium saluum ei manet; id quod non perinde Tyrannus, qui sibi regiam dignitatem rapuit, facere audet. Atque ita hunc locum intelligunt interpretes Græci, vt D. Chrysostomus, Theodor. Theophylact. & Oecumenius. Altero modo potest hic esse sensus: Christus, quāuis essentia Dei prędítus, minimè rapinam existimaret, se esse æqualē Deo, tamen nō idcirco despexit formam serui, sed eam nostra caussa suscepit. Qui sensus planissimus est, & ita intelligit hunc locū D. August. lib. 2. cōtra Maximi. ca. 5. respondens ad illud argumentum Aria-

A num, & alij Patres communiter.

Porro, neque mouere debet, ꝙ pro interpretatione illa Ariana citant, vbi suprà Transyluani Tertullianum libro de Trinitate, qui dicit Christum, *quamuis se ex Deo Patre Deum esse meminisset, nunquam tamen se Deo Patri comparasse, aut contulisse.* Primùm enim D. Hieron. B lib. 2. contra Ruffin. & lib. de scriptoribus Ecclesiast. vbi meminit Nouatiani, affirmat eum librū de Trinit. non Tertulliani, sed Nouatiani esse. Item in eo lib. refutantur Sabelliani, qui tamen nondum erāt temporibus Tertulliani. Deinde non negatur in eo lib. æqualitas Filij cū Patre, sed dicitur Filius non se cōparasse cum Patre, ꝙ C attinet ad quandā dignitatē principij Patri propriam, qua secundū humanum modum concipiendi, potest Pater cēseri quodammodò maioris esse dignitatis, quàm Filius, vt infrà quoque ca. 21. ex sententia D. Gregorij Nazianzeni orat. 4. & Basilij libro 1. contra Eunom. & Cyrilli lib. 2. thesauri, cap. 3. & Hilarij lib. 9. de Trin. notabi- D mus, cū exponemus illud Christi: *Pater maior me est*, in responsione ad argumentum quoddam Arianorum.

Respondent pręterea Seruetus & Frācíscus Dauidis, vbi suprà ad illud testimonium Philip. 2. Christum esse quidem æqualem Deo Patri, sed communicatione quadā diui-

diuinitatis & omnipotentiæ, non naturæ, vt Pater.

At hoc perinde est ac dicere, esse æqualem non æquálem : quæ interpretatio bellè quadrat cum Apostoli textu. Qui enim natura Deus est, procul dubio perfectione sua longè antecellit ei, qui natura non est Deus.

Deinde Deus non communicat, neque communicare potest suam potentiam & diuinitatem ei rei, quæ natura non sit Deus : vt ipse etiam asseuerat apud Isaiam: *Gloriam meam alteri non dabo.*

Quare res secundum naturam suam creata, nisi in eadem hypostasi sit simul prædita natura diuina, atque adeò natura etiam sit Deus, non potest communicatam habere diuinitatem. Cùm igitur aduersarij negent in Christo hypostaticam vnionem (quam per summam blasphemiam Seruetus appellauit Asininam) peruersè iactant, Christo fuisse diuinitatem communicatam, & illum ea communicatione Patri esse æqualem.

II. Est deinde illud testimoniũ Ioannis 5. non dissimile præcedenti: *Quærebant eum Iudæi interficere, quia non solùm soluebat Sabbathum, sed & Patrem suum dicebat Deum, æqualem se faciens Deo.* Quo loco diuus Athanasius arbitratur, Ioannem non tantùm ex sententia Iudæorum, sed ex se ipso illud

A addidisse: *Æqualem se faciens Deo.* Quod si ita sit, nullum euidentius testimonium pro Filij æqualitate cum Patre proferri potest. Idem verò, quod diuus Athanasius, diuus Chrysostomus homil. 38. in Ioannem, sensisse videtur, cùm ita scripsit: *Non dixit*, inquit, *Dicens*, sed: *Faciens. Non enim verbo tenus,*

B *sed frequentius operibus se Deo æqualem ostenderat.* Hoc autem cùm Chrysostomus ait, Euangelistam eo vocabulo (Faciens) subindicare voluisse, ex sua sententia etiam id Euangelistam narrauisse declarat. Nam ex sententia quidem Iudæorum minimè Christus re ipsa atque operibus se ostendebat, aut faciebat Deum. Idem disertis ver-

C bis affirmat D. Hilarius lib. 7. de Trinitate, ante medium: *Non nunc*, inquit, *Iudæorum sermo ab iis dictus refertur. Expositio potius hæc Euangelistæ est, caussam demonstrantis, cur Dominum interficere Iudæi vellent.*

Sed quantumuis etiam daremus, Euangelistam narrasse illis verbis existimationẽ Iudæorum,

D certè hoc ipso, quod neque Christus, neque ipse Euangelista illam correxit, non obscurè eam veram esse indicauit, vt D. Augustinus & D. Chrysostomus exponũt in hũc locum: *Si enim aliter sensisset*, inquit Chrysostomus, *sed Iudæi sic perperam intellexissent, falsam correxisset opinionem, neque id Euangelista silentio*

tio pretermisisset. Vt cap. 2. cùm videret verba illa: Soluite templum hoc, & in tribus diebus excitabo illud; aliter à Christo dicta, hoc est, de carne sua, aliter à Iudæis intellecta, de suo videlicet templo, illorum corrigens suspicionem Euangelista subiunxit; Hoc autem dicebat de templo corporis sui. Sic etiam cap. vlt. Cùm putassent discipuli Christum dixisse, Ioannem non moriturum, eam illorum opinionem correxit statim ipse Euangelista dicens: *Non dixit* IESVS, *non moritur, sed sic eum volo manere, etc.*

Atqui, dicet Arianus aliquis, inquit D. Chrysostomus, *propterea Christus addidit: Non potest Filius quidquam à seipso facere, vt tolleret æqualitatem.* At rectè ibi Chrysostomus ostendit, id potius æqualitatem confirmare. Sensus enim est, non quod minus posit Filius quàm Pater (subiungit enim statim: *Quæcunque Pater facit, hæc & Filius similiter facit.*) Sed non posse illum facere aliquid contrarium Patri, & quod etiam non faciat Pater, cùm sint consubstantiales, ipseque Filius à Patre per generationem potentiam acceperit; vt rectè exponit D. Hilarius lib. 7. de Trinitate. Suprà etiam capite 13. cum Gregorio Nazianzeno notauimus, inde potius euidẽter probari, Filium non esse creaturam: cùm nulla alioqui creatura sit, quæ non posit aliquid à se ipsa facere, nempe cùm operatur malum, vt etiam D. Chrysostomus in illum Ioannis locum annotauit.

A

III. Ioan. 17. Ait Christus ad Patrem: *Mea omnia tua sunt, & tua mea sunt.* Quod certè *nulla creatura potest dicere*, vt rectè inquit D. Athanasius in epistola ad Episcopos Africanos. Si enim, quæ habet Pater, omnia etiam sunt Filij, ergo nulla res est, in qua Pater Filio antecellat, atque adeo omnino sunt æquales.

B

At, aiebant olim Ariani, non omnia omnino Filium sibi hoc in loco vendicare, sed omnes duntaxat Apostolos, suos esse dicere. Cõtrà verò D. Athanasius obiicit, Christum nõ dicere: *Omnes tui mei sunt*, sed *omnia tua mea sunt.* Accedit quod Christus ibi, vt probaret, Apostolos etiã esse suos, & se illos accepisse à Patre, propositionem illam vniuersalem sumit: *Omnia mea tua sunt, & tua mea sunt.* Quo fit, vt non idem sit eo loco, omnia Patris esse Filij, & Apostolos esse Filij: Tunc enim idem per idem vitiosè probaret. Habet enim locus hoc modo: *Non pro mundo rogo, sed pro his quos dedisti mihi de mundo, quia tui sunt, & mea omnia tua sunt, & tua mea sunt.* Quasi diceret, quia omnia mea tua sunt, & vicisim tua sunt mea, ideo etiam Apostoli & tui & mei sunt.

C

D

IV. Ioan. 10. *Ego & Pater vnum sumus.* Hoc testimonio, vt eleganter inquit D. Augustinus tractatu

 36. in

36.in Ioan.ſimul liberamur ab erroribus Arij & Sabellij tanquam à Cila & Caribdi. Nam quod dicit, *vnum*, ſignificat vnitatem eſſentiæ, atque adeo æqualitatem vtriuſque, quam negabat Arius: quòd autem addit, *ſumus*, diſtinctionem iudicat perſonarum, quam Sabellius negauit. Vtitur & hoc teſtimonio ad confirmandam Patris & Filij conſubſtantialitatem D. Athanaſius ſer.4. contra Arianos, & alibi paſsim, & Hilarius lib.7. de Trinitate. Baſilius libro 1. contra Eunomium. Ambroſius libro 1. de fide, capite 3. & alij omnes Patres: idque optima ratione. Nam ſi vnum ſunt, neceſſe eſt, vt vel perſonæ vel eſſentiæ ratione ſint vnum. At non perſonæ ratione (dicit enim ſumus) ergo ratione eſſentiæ. Et cùm eſſentia diuina non poſsit eſſe niſi vna numero, vt poſtea probabimus, ſequitur illos eſſe vnius numero eſſentiæ.

At Ariani apud D. Athanaſium ſermon.4. contra Arianos, & Eunomius apud D. Baſilium libro 1. contra eundem, & prçterea etiam Seruetus libro 1. de Trinitate, & Franciſcus Dauid in diſputatione Albana actione 2. diei, & Miniſtri Tranſyluani libro ſecũdo, capite nono, & Eraſmus, huius loci ſenſum contendunt eſſe, non quòd ſint vnum natura, ſed concordia & conſenſu volũtatis. Quod con-

A firmant ex illa Chriſti oratione pro diſcipulis ad Patrem. Ioannis 17. *Vt ſint vnum, ſicut & nos vnum ſumus. An nos*, inquit Seruetus, *ad illorum ſimilitudinem vnum natura eſſe debemus? Non certè: Sed concordia voluntatis. Quare nec Pater & Filius, aliter ſunt vnum.*

B Verùm huic Arianæ interpretationi opponit inprimis D. Athanaſius ſermone 4. contra Arianos, quod ea ratione etiam Angeli & homines ſancti, qui per omnia concordant cum diuina voluntate, eſſent ſimiliter atque Filius vnum cum Deo Patre: *Et tamen nemo eorum*, inquit Athanaſius, *auſus eſt vnquam dicere: Ego & Pater vnum ſumus, aut: Ego in Patre,*
C *& Pater in me eſt: ſed omnes dicunt: Quis ſimilis tibi in Diis Domine, aut quis æquabitur Domino in Filiis Dei?* Michææ cap.7.

Deinde quod de vnitate ſecundum potentiam atque naturam illa Chriſti ſententia intelligi debeat, manifeſtè conuincit D. Baſilius lib.1. contra Eunomium ex
D ipſa loci circumſtãtia. Et D. etiam Hilarius lib. 7. de Trinitate circa medium: *Quum enim dixiſſet de iis, qui crediderunt*, inquit Baſilius, *non rapiet eos quiſquam de manu mea. Et nemo poteſt eos rapere de manu Patris mei. Induxit: Ego & Pater vnum ſumus; planè vnum pro æquali & eodem iuxta potentiam accipiens.* Ita rectiſſimè Baſilius. Nam ſi non vnum ſecun-

secundum potentiam, sed secundum concordiam intellexisset, non satis apertè inde probasset, neminem posse oues suas de manu sua rapere, sicut nec de manu Patris: Posset enim ipse, quantumuis consentiret cum Patre, & ex eius consensu (vt Seruetus inquit) oues teneret, esse minus potens, quàm Pater, ac proinde non æquè esset impossibile oues rapere de manu illius, atque de manu Patris. Ideo igitur quod non rapitur de manu Patris, non rapitur de manu Filij, quia, vt inquiunt præclarè diuus Hilarius loco citato, & diuus Augustinus tractatu 48. in Ioannem, *manus Patris, manus Filij est*, hoc est, potentia Patris, potentia est Filij. Quod si eadem potentia diuina est Filius præditus qua Pater, etiam erit præditus eadem natura diuina, vt quæ à diuina potentia minimè distinguitur.

Tertiò id ipsum Augustinus tractat. 48. in Ioannem, & Chrysostomus in hunc locum, probant ex eo, quod ita perspicuè Christus loquutus est, vt Iudæi planè intellexerint eum dicere se esse vnum natura cum Patre, atque adeo Deum: nec tamen Christus aut Euangelista eam illorum existimationem, tanquam falsam, correxerit: *Sustulerunt*, inquit Euangelista, *Iudæi lapides, vt lapidarent eum, &c.* Et paulò pòst: A *De bono opere*, inquiunt, *non lapidamus te, sed de blasphemia, quia tu, homo cùm sis, facis te ipsum Deum. Ecce*, inquit Augustinus, *Iudæi intellexerunt, quod non intelligunt Ariani: ideo enim irati sunt, quoniam intellexerunt non posse dici: Ego & Pater vnum sumus, nisi vbi æqualitas est Patris & Filij.*

B Quartò, quòd Christus dixit: *Ego & Pater vnum sumus*, idem fuit atque dicere se Filium Dei esse. Ita enim, vt notauit D. Athanasius oratione contra Arianos de dicto illo: Deus ex Deo, &c. Christus ipse sua verba declarat, inquiens: *Quia dixi, Filius Dei sum.* At esse vnum cum alio per concordiam non tantundem est, ac C esse eius Filium; cum sæpe aliquis sit eius Filius, cum quo non concordat, & contra concordet cum eo, cuius non est Filius. Non igitur hanc vnitatẽ concordię Christus illis verbis propriè significauit, sed vnitatem naturæ, quæ est propria Filij & Patris.

D Quintò, idem ea ratione patet, quod ad confirmandum illud quod dixerat, *se esse vnum cum Patre*, deinde ibi affirmat, se facere opera Patris: *Si non facio*, inquit, *opera Patris mei, nolite credere mihi, si autem facio, operibus credite.* Hæc autem probatio certè concludit vnitatem potentiæ, atq; adeo naturæ cum Patre.

Sextò,

Sextò; Accedit, quòd rursus in conclusione Christus exponit, idē etiam esse, quod dixerat, se & Patrem esse vnum, & se in Patre esse, & Patrem in ipso: *Operibus*, inquit, *credite, vt cognoscatis, quia Pater in me est, & ego in Patre.* At certè concordare cum altero, non est propriè esse in illo. Quare non concordia tantùm Pater & Filius sunt vnum, sed vnitate essentiæ Filius est in æterno suo Patre, & Pater in illo, vt asserit D. Athanasius ser. 4. contra Arianos, & communiter alij Patres.

Septimò; Ipsi etiam Iudæi adeo intellexerunt, Christū argumento ab operibus suis ducto confirmare voluisse, se esse vnum natura cum Deo Patre, & eatenus se esse in illo, vt rursus voluerint in illum manus iniicere, quia nimirū pergeret asserere & facere se ipsum Deum. Subiungit enim Euangelista continuò post eam Christi argumentationem: *Quærebant ergo eum apprehendere, & exiuit de manibus eorum, etc.*

Quod cùm ita sit, nihil aduersariis fauet, quod Christus ibidem, vt magis retunderet Iudæorum contumeliam, quòd blasphemare ipsum dixissent, inter cetera sic respondit: *Nonne scriptum est in lege vestra: Ego dixi, Dij estis? Si illos dixit Deos ad quos sermo Dei factus est, & non potest solui Scriptura; quem Pater sanctificauit & mi-* A *sit in mundum, vos dicitis, quia blasphemas, quia dixi Filius Dei sum?* Non enim contra assertionem suam, argumento ab operibus diuinis à se confirmatam, voluit Christus significare se solū Deum per participationem quandam, vt alios sanctos, esse, quemadmodū perperam contendunt Ariani apud B Athanasium serm. 4. & Transyluani li. 2. c. 7. & Franciscus Dauid in disputatione Albana in actione 8. diei, & Georgius Blandrata. Sed vt præclarè D. Augustinus tract. 48. in Ioannem ratiocinatur, argumento per locum à minori ad maius refutat contumeliam Iudæorū hoc modo: *Si sermo Dei,* inquit Augustinus, *factus est ad* C *sanctos homines, vt dicerētur Dij; ipsum Verbū Dei; quod est apud Deum, quomodo non est Deus? Si per sermonem Dei fiunt homines Dij; si participando fiunt Dij; vnde participant, nō est Deus? Si calefacti quodammodo igne salutari Dij efficiuntur: vnde calefaciunt, non est De⁹? Si lumina illuminata Dij sunt: lumen quod illuminat non est Deus?* D Hanc igitur vim respōsionis Christi fuisse, rectissimè interpretatur Augustinus. Nam vt Christus ibi ostenderet, se non per participationem, vt alios, sed per essentiam Deum esse, atque adeo longius multò absuisse à blasphemia vocando se Dei Filium, quàm qui alios, secundum Scripturas, Deos vocant, mox intulit argumentum à di-

à diuinis operibus, quæ ipse similiter atque Pater faceret, vt antè vidimus. Est etiam interpretatus eodem modo hanc Christi responsionem D. Hilarius lib. 7. de Trinitate post medium: *Non*, inquit, *impudenter vsurpari videtur quòd Dei Filium se dixerit, cùm præcellat ceteros qui cognominare se Deos non irreligiosè possunt.*

Nec verò huic Patrum interpretationi verba illa Christi eodem loco obstant: *Quem Pater sanctificauit, etc.* Non enim intellexit sanctificationem per gratiam aduentitiam, qua & alij sancti fiunt Dij per participationem, sed illam singularem sui sanctificationem, quæ exstitit ex vnione naturæ diuinæ & humanæ hypostatica, qua factum est, vt idem esset & Deus verus & homo, vt etiam D. Hilarius & D. Augustinus rectè exposuerunt. Quam Christi sanctificationem, vt D. Hilarius ait, Apostolus Paulus item commemorat ad Roman. I. cùm de Christo inquit: *Qui prædestinatus est Filius Dei in virtute secundum spiritum sanctificationis.* Ideoque à D. Ioanne in Apocalypsi appellatur *sanctus sanctorum.*

Caussa verò cur Christus eo loco diuinitatem suam vocabulo *sanctificationis* significare voluerit, fuit, vt Iudæorum nō modò contumeliam, sed etiam argumentum vno illo verbo confutaret.

A Nam inde illi probabant, Christum, cùm se Deum faceret, blasphemare, quia homo erat. *De blasphemia*, inquiunt, *lapidamus te, quia, tu homo cùm sis, facis teipsum Deum.* Quasi dicerent; fieri nequit, vt homo sis & simul verus Deus. Contrà verò indicat Christus, id omnino fieri potuisse per talem B humanę naturę sanctificationem, qua cum diuina natura vniretur, vt idem Filius Dei esset Deus & homo, longè excellentius ea ratione, quàm alij, sanctificatus & missus in mundum: vt D. Hilarius optimè exponit.

Certissimum itaque est, Christum illis verbis Ioannis 10. *Ego & Pater vnum sumus*, æqualitatem C cum Patre suam in essentiæ siue naturæ vnitate declarasse, vt hactenus probatum atq; defensum est. Ad id verò, quod ex loco Ioan. 17. Ariani veteres & noui contrà obiiciebant: *Vt sint vnum, sicut & nos vnum sumus*; sufficienter atq; doctissimè respondet D. Athanasius serm. 4. contra Arianos, ante D medium, cuius placet hoc loco verba etiam referre: *Mos*, inquit, *est Scripturæ diuinæ, res naturales hominibus in similitudinem & exemplum proponere. Id autem facit, vt ex illis naturalibus motus ac mores hominum, seu mali, seu boni, qui vltrò voluntate suscipiuntur, magis appareant. In malis quidem moribus, vt cùm dicit Psal. 31. Ne sitis sicut equus & mulus, &c.*

In bonis, vt cùm dicit Matth.10. Sitis prudentes, sicut serpentes, & simplices sicut columbæ. Quæ quidem verba ideo loquutus est, non vt naturaliter nos etiam serpentes atque columbæ fieremus, &c. sed vt iumentorum impetus atque motus irrationales effugeremus, serpentisq; prudentiam & ex columba mansuetudinem mutuaremur. Ex rebus etiam diuinis similitudinem hominibus decerpens saluator ait Matth.7. Sitis misericordes, vt Pater vester cœlestis misericors est. Et: Perfecti estote, vt Pater vester cœlestis perfectus est, &c. Non vt essemus tale aliquid quale Pater est: quod fieri nequit, cùm creaturæ simus, &c. Sic igitur non vt nos essemus, qualis est ipse, dictum est à Christo: Vt sint vnum, quemadmodum & nos sumus, etc. Sed pro nostra natura & quatenus fieri potest, vt inde formulam, similitudinemque mutuemur, &c. Ille quidem natura & ex vero vnum est cum suo Patre. Nos autem vnum inter nos affectu & animo efficimur, habentes pro archetypo exemplari naturalem vnitatem Filij cum Patre. Simili modo ad illud Arianum argumentum respondet D. Cyrillus li.11. in Ioannem cap.20. & diuus Chrysostomus homilia 1. in Ioannem.

At rursus instat hîc Seruetus lib.1. de Trinitate: *Inepta, inquit, & disparata, immò nulla tūc esset Christi assimilatio, vt ipsi sint vna natura & nos concordes.* Sed non intellexit homo insipientissimus, quonam

A modo declarent Patres ex Christi sententia hanc similitudinem. Non enim præcisè tantùm in hoc similitudo est, vt quemadmodum Pater & Filius sunt vnum natura, ita nos simus vnum concordia (quanquam & in hoc aliqua vnitatis similitudo atq; analogia est) sed in hoc Christus voluit (vt Pa-

B tres exponunt) similitudinem esse, vt quemadmodum Pater & Filius natura vnum atque adeo naturaliter consentientes sunt, ita & nos per gratiam & studium voluntatis simus vnum secundũ consensum. Atq; hoc est quod præter Patres antea citatos, voluit indicare D. Cyprianus cùm lib.1. epistolarum epist.6. ad Magnum, de

C Ecclesiæ vnitate loquens, sic inquit: *Insinuans nobis Dominus vnitatem de diuina auctoritate venientem ponit, & dicit: Ego & Pater vnum sumus. Ad quam vnitatem redigens Ecclesiam suam denuò ibi dicit: Et erit vnus grex, & vnus pastor.*

V. 1. Ioannis 5. *Tres sunt qui testimonium dant in cœlo, Pater, Verbum,*

D *& Spiritus sanctus, & hi tres vnũ sunt.* Ex sententia illa Christi: *Ego & Pater vnum sumus*, quam Ioannes refert, idem ipse Ioannes vnitatem naturalem diuinarum personarum his verbis asserit. Vocat autẽ testes in cœlo, testes diuinos, hoc est, Patrem, Filium, & Spiritum sanctum, qui omnes in Christi Baptismo & transfiguratione testificati

stificati sunt Christi diuinitatem. Hanc enim inprimis voluit Ioannes tum in Euangelio, tum in epistola prima probare aduersus hęresim suo tempore exortam, Carpocratis, Ebionis, & Cerinthi, qui Christum existimabant esse nihil aliud quàm hominem, vt referunt expresse Irenæus libro 1. capite 25. & 26. Tertullianus libro de carne Christi, & de præscriptionibus hæreticorum. Ignatius in epistola ad Philadelphien. Epiphanius hæresi 27. & 28. 30. & 69. Augustinus hæresi 7. 8. & 10. Eusebius libro 3. historiæ, capite 27. Theodoretus libro 2. de fabulis hæreticorum. Hieronymus libro de viris illustribus in Ioanne, vbi expresse affirmat id, quod diximus, diuum Ioannem compulsum fuisse scribere suum Euangelium pro diuinitate Christi, propter Ebionitas. Quare & Euangelium à diuinitate Christi exorsus est illis verbis: *In principio erat Verbum, &c.* & eandem in fine testatus est inquiens capite 20. *Hæc autem scripta sunt, vt credatis, quod* IESVS *est Filius Dei, & vt credentes vitam æternam habeatis in nomine ipsius. Hoc enim capitulum*, inquit Augustinus tract. 122. in Ioan. *Velut libri huius indicat finem.*

Hanc igitur assertionem Christi diuinitatis, quam sibi probandam inprimis diuus Ioannes proposuerat, confirmat etiam tribus illis testibus è cœlo, quos etiam simul asserit esse vnum, nempe natura, vt Filius de se, & de Patre dixerat. Quemadmodum veram etiam Christi humanitatem ibidem probat tribus aliis testibus è terra, nempe, spiritu, aqua, & sanguine, quæ tres in Christi morte verum eum hominem fuisse testificatę sunt, dum spiritus ex ore, & aqua & sanguis ex latere fluxerunt. Vtitur autem hoc loco Ioannis pro Christi diuinitate, diuus Athanasius libro primo ad Theophilum de vnita Deitate Trinitatis, & in disputatione cum Ario in Concilio Nicæno ex eodem Athanasio collecta, & D. Fulgentius libro contra obiectiones Arianorum sub finem. Iodocus Clarius lib. contra Varimadum. Cyprianus libro de vnitate Ecclesię. Higinius ep. 1. Augustinus in illum locum Ioan.

Ex quo perspicuum est, Georgium Blandratam nimis liberaliter fuisse mentitum, cùm ad hunc locũ in actione 2. diei disputationis Albanæ, respondit his verbis: *Nemo est, qui non videat locum hunc suspectum esse, cùm à plurimis doctoribus ac interpretibus ferè omnibus prætermissus sit.* Atqui citauimus iam non parum multos, qui sunt illo vsi.

Deinde respondet Seruetus libro 1. de Trinitate, Patrem, Verbum, & Spiritum sanctum nõ ali-

ter ibi dici vnum, nisi quomodo de spiritu, aqua, & sanguine, subiungit similiter ibi Ioannes: *Et hi tres vnum sunt*. Quod non significat hæc tria natura esse quoddam vnum, sed conspirare in vnum & idem testimonium, seu idem de Christo testari.

Sed primùm multa exemplaria Latina non habent illa verba de spiritu, aqua, & sanguine: *Et hi tres vnum sunt*. Quindecim enim manu scripti codices antiqui à Louaniensibus Theologis in eius loci margine notati sunt, qui illis verbis carent. Græcè autem, vbi illa sententia de spiritu, aqua, & sanguine habetur, non dicitur, & hi tres vnum sunt, sed vt dicitur de Patre, Verbo, & Spiritu sancto; sed: *Hi tres in vnum sunt*, id est, de eadem re testantur. Quāuis & hoc ipsum de Patre, Verbo, & Spiritu sancto significat Ioannes, sed non hoc solùm, sed vnitatem etiam naturæ, ex qua consequitur etiam conspiratio earundem personarum in idem testimonium, & summa naturalisque in rebus omnibus cōsentio, vt antè circa locum Ioannis 10. explicauimus.

VI. Ioannis 14. Qui videt me, videt & Patrem meum. Ex quo loco D. Athanasius oratione in illud: Omnia mihi tradita sunt à Patre meo; concludit, eadem esse in Filio, quæ in Patre, atque adeo esse illos prorsus æquales: *Ideo* A *enim*, inquit, *quę vides in Patre, vides in Filio.*

Porro hanc consubstantialitatem Patris & Filij, quā ex testimoniis Scripturę multis modis hactenus probauimus, rectissimè Patres Concilij Nicæni explicarunt cùm Filium vocauerunt ὁμοούσιος Patri, id est, eiusdem essentiæ cum B illo: vt D. Athanasius in epistola de decretis eiusdem Synodi accuratissimè defendit contra Arianorum calumnias.

Primùm enim etsi id vocabulum in Scriptura totidem syllabis non reperiatur: tamen res per illum significata passim in Scriptura significatur: Vt Ioan. 14. *Ego & Pater vnum sumus*, & in aliis sexcen- C tis locis hactenus citatis.

Secundò, quoniam non minus licere debuit Orthodoxis vocabulis Scripturę consentaneis sententiam suam explicare, quàm ipsi Ariani licere sibi volebant vocabulis quoq; extra Scripturam vti ad suam hæresim significandam. Nam illa mōstra vocabulorum de D Filio: *Erat quando non erat*, Et: *ex non entibus genitum illum fuisse*, Et: *esse ipsum ἑτερούσιος Patri*, id est, diuersæ ab eo essentiæ, quibus illi suam hæresim explicabant, nusquam reperiuntur in Scriptura, vt sæpe illis meritò obiecit D. Athanasius. Quo argumento idē Athanasi⁹ in disputatione habita Laodiceæ aduersariū eò deniq; adegit, vt

vt pateretur ex conſequentia, ipſa Scripturarum argumenta vltrò citroque duci pro homouſios, vel heteruſios.

Tertiò, quoniam radix eius vocabuli in Scriptura reperitur, ſicut etiam vocabulum vſia, ex qua componitur, atque etiam Latinum vocabulum, eſſentia. Nam Exodi 3. Deus dicit: *Ego ſum, qui ſum*, Græcè ὁ ὤν. Inde igitur οὐσία, pro eſſentia diuina; & inde rurſus ὁμοούσιον.

Quartò, quia ſimilia vocabula reperiuntur in Scriptura, vt oſtendit D. Ambroſius lib. 3. de fide, capite 7. Vt Lucæ 7. *Panem noſtrum* ἐπιούσιον. Et Moyſes Deuteronomij 7. 14. & 26. vocat filios Iſraël λαὸν περιούσιον. Quæ vocabula ſimilia ſunt vocabulo ὁμοούσιος, cùm ſint ſimiliter compoſita ex οὐσία: Sicut vocabula *Conſubſtantialis* & *Superſubſtantialis* ſimilia ſunt, quia componuntur ex vocabulo eodem, nempe *Subſtantia*.

Quintò, quia Patres antiquiſſimi longè ante Concilium Nicænum eo vocabulo in conſubſtantialitate Filij cum Patre declaranda vſi fuerunt, vt D. Athanaſius in epiſtola de decretis Nicęnę Synodi aliquorum teſtimoniis oſtendit, nempe Dionyſij Alexandrini in defenſione doctrinæ ſuæ, & Dionyſij Romani *in ſuis ſcriptis*, inquit Athanaſius, *contra Sabellianos*, & Theognoſti *viri diſerti* (ait Athanaſius) in 2. lib. Hypothipoſeon, & Origenis, quem *laborioſum* appellat. Ac etiam Euſebius Cæſarienſis, vt Theodoretus refert libro primo hiſtoriæ, cap. 12. & 13. confeſſus eſt eo vocabulo fuiſſe vſos ſcriptores antiquos.

Sextò, nullo commodiori vocabulo ſententia Orthodoxa de cōſubſtantialitate Patris & Filij ſignificari à Patrib. potuit. ὁμοούσιος .n. dicuntur ea, quę ita habēt eandem eſſentiam, vt alterum tamen acceperit illam ab altero, ſicut notarunt D. Athanaſius libro de Synodis Arimini & Seleuciæ, & D. Baſilius in epiſtola quadam ad Dei ancillas. Ita fit, vt hac vna voce ſimul & Arij impietas, qui conſubſtantialitatem perſonarum inficiati ſunt, & perfidia quoque Sabellij, qui negabat diſtinctionem perſonarum ſecundum originem, damnetur. Quod ipſum D. Epiphanius in Anchorato, & D. Ambroſius libro tertio de fide, cap. 7. notarunt.

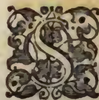
Septimò, accedit, quod ipſimet Arianorum anteſignani, vel inuiti aliquando agnouerunt, veram Chriſti diuinitatem vocabulo, homouſios, commodè ſignificari. Refert enim D. Ambroſius lib. 3. de fide, ca. 7. occaſionē vſurpandi vocabulum, *Homouſios*, Patribus Concilij Nicęni dediſſe Euſebium quendam Nicomedienſem Arianum auctorem (vt Ambroſius ap-

pellat) qui in epiſtola quadam hoc modo ſcripſerat: *Si verum Dei Filium & increatum dicimus; homouſion cum Patre incipimus confiteri. Quæ epiſtola cùm eſſet in Nicano Concilio lecta*, inquit Ambroſius, *hoc verbum in tractatu fidei poſuerunt Patres, quod viderunt aduerſariis eſſe formidini, vt tanquam euaginato ab ipſis gladio ipſorum nefandæ caput hæreſis amputarent.*

Neque verò hîc obſtat, quod vocabulum, *Homouſios*, in quadam Synodo Antiochena contra Paulum Samoſatenum, ante hæreſim Arianam, reiectum eſt, cùm Paulus ille Filium Patri homouſion diceret. Vt enim notat D. Athanaſius, alio ſenſu in illa Synodo reiectum eſt id vocabulum, & alio in Concilio Nicęno receptum. Paulus enim Samoſatenus Filium dicebat homouſion, id eſt, eiuſdem ſubſtantiæ cum Patre, tantummodò ſecundum ſpeciem, nō ſecundum numerum, (quod erat delirium, non conueniens cum ſua ipſius hæreſi) qua ratione rectè in Synodo Antiochena id vocabulum repudiatum eſt. In Concilio verò Nicęno rectiſsimè etiã aſſertum eſt, alia ratione, Filium eſſe Patri homouſion, nempe ſecundum eandem numero eſſentiam. Vnde etiam D. Hilarius in libro de Synodis, ſub finem, cum iis loquens, qui auctoritate Concilij illius Antiocheni ſine cauſſa ab vſu vocabuli, homouſios, vt in Concilio Nicæno fuit receptum, deterrebantur; ita inquit: *Malè intelligitur homouſios; quid ad me bene intelligentem? Malè homouſion Samoſatenus confeſſus eſt; ſed nunquid melius Ariani negauerunt? Octoginta Epiſcopi olim reſpuerunt, ſed trecenti decem & octo nuper receperunt*, &c. Et paulò pòſt: *Si contraria inuicem ſenſerunt, debemus quaſi iudices probare meliora: Si verò & probando & improbando vnũ vtrique ſtatuerunt, quid bene ſtatuta conuellimus?*

CAPVT XVII.

Probatur ſeptimò Chriſti diuinitas iis Scripturæ teſtimoniis, ex quibus conſtat, eum eſſe naturalem Dei Filium.

SCRIPTVRÆ, inquit D. Athanaſius in epiſtola de decretis Nicænæ Synodi, *duplicem nomine Filij ſignificationem innuunt. Vnam, ſecundum adoptionem. Vt cùm inquit Moyſes Deuteron. 15. Si audieritis vocem Domini Dei veſtri, & ſeruetis præcepta eius, filij eritis Domini Dei. Et Ioannes in Euangelio capite primo: Dedit eis poteſtatem filios Dei fieri. Alteram, ſecundum naturam, vt cùm Iſaac Abrahæ filius, & Iacob filius Iſaaci, & deinceps Patriarchæ filij Iacobi appellantur.* Qui

primo modo filius est, non necesse est, sit eiusdem naturæ cum eo, cuius dicitur esse filius. Qui autem secundo modo, hoc est, secũdum naturã est alicuius filius; aut eiusdem naturæ cum illo est, aut monstrum est, vt verissimè suprà cap.10. notauimus ex D. Augustino, & aliis Patribus. Christum igitur secundum naturam, atque eo planè modo, quo nullus alius, Filium Dei esse, nunc probandum est: vt euidenti consequentia inde intelligatur, illum verissimè esse Deum. Tam certa enim hæc consequentia est, vt quemadmodum D. Athanasius serm. 3. Arianis obiicit: *Ne Diabolus quidem ipse, eam negare potuerit.* Vnde de Christi diuinitate dubitans, illo modo interrogat: *Si Filius Dei es.* Quasi dicat: Si verè es Deus, & non tantùm homo: id quod necessariò ex naturali filiatione est consequens. Atque etiam Iudæi Deum se profiteri Christum intelligebant, hoc ipso, quòd Patrem suum dicebat Deũ, sicut narrat Ioannes Euangelista, cap. 5.

Testimonia verò, quæ Christum esse naturalem Dei Filium probant, potissimùm sunt hæc duodecim:

Primum testimonium est ipsius Patris, Matthæi cap.3. *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui.*

Secũdum testimonium est ipsius Filij, Ioannis 3. *Sic Deus dilexit mundum, vt Filium suum vnigenitum daret, vt omnis, qui credit in illum, non pereat.* Filius enim hîc loquitur, vt Tertullianus etiam lib. cõtra Praxeam intellexit.

Tertium testimonium est Spiritus sancti, Matth.3. qui apparitione sua in specie columbæ, vocem illam Patris de Filio suo confirmauit.

Quartum est Angeli, Lucæ capite primo: *Et vocabitur altissimi Filius.*

Quintum est Apostoli Petri, Matth. 16. *Tu est Christus Filius Dei viui.* Quo inprimis testimonio meritò ad Christi diuinitatem cõprobandam vtitur D. Athanasius serm.3. contra Arianos, & D. Augustinus, & Cyrillus, Ambrosius, & alij.

Sextum est Apostoli, Ioannis cap.1. *Vidimus gloriam eius, gloriam quasi vnigeniti a Patre, plenum gratiæ & veritatis.*

Septimum est eiusdem, Ioann. cap. 1. *Vnigenitus, qui est in sinu Patris, ipse enarrauit.*

Octauum est Apostoli Pauli ad Galatas cap. 4. *Misit Deus Filium suum, vt adoptionem filiorum reciperemus.*

Nonum est eiusdem Apostoli, ad Hebręos cap.1. *Qui cùm sit splendor Patris, & figura substantiæ eius.* Quibus verbis Filium naturalem esse declarat.

De-

Decimum eiusdem ibidem: *Cui enim aliquando Angelorum dixit: Filius meus es tu, ego hodie genui te.*

Vndecimum eiusdem, Rom. 1. *Qui proprio Filio suo non pepercit.*

Duodecimum testimonium est rursus æterni Patris, apud Dauidem Psal. 109. *Ex vtero ante Luciferum genui te.*

Certè nimis magna atque impudens pertinacia est, ex his testimoniis non intelligere, Christum non per adoptionem, more aliorum, seu hominum, seu Angelorum, sed planè per naturam esse Dei Filium, ac proinde naturâ Deum.

Primò, quia vnigenitus dicitur, cùm tamen multi alij per adoptionem sint filij.

Secundò, quia excellentiori modo, quàm vel vlli homines sancti, vel etiã ipsi Angeli Filius est, vt disputat ex instituto in epistola ad Hebræos Apostolus.

Tertiò, quia Filius est non gratia, sed generatione ex vtero, hoc est, ex substantia Patris, vt diuus Athanasius, & alij Patres interpretantur.

Quartò, quia ante Luciferum, hoc est, ab æterno ante omnes creaturas genitus, vt D. Athanasius oratione de dicto illo: *Deus ex Deo*, circa finem, ostendit aduersus Arianorum commentum, qui ante Luciferum exponebant, id est, ante lucem diurnã, circa me- A diam noctem ex vtero Virginis: quasi non etiam alij multi sine singulari aliqua natalis prærogatiua, ante diem nascantur.

Quintò, quia ita genitus est, vt maneat tamen *in sinu*, hoc est, in substantia sui Patris, tanquã verbum naturale illius, sicut D. Athanasius in expositione fidei ponB derauit.

Sextò, quia Filius Dei *viui* & *altissimi*, & eiusmodi nominibus nominatur, quomodo nullus alius Sanctus appellatus est in Scripturis.

Septimò, quia per illum alij adoptionem filiorum obtinent, vt ait Apostolus ad Galatas 4. atque adeò filiationis rationem, & noC men ab eius filiatione participãt. Quamobrem necesse est illius filiationẽ non esse similiter per adoptionis gratiam, sed planè naturalem. Quod pulchrè quoque D. Athanasius serm. 2. contra Arianos illo versiculo Dauidis confirmat: *Dilexisti iustitiam, & odisti iniquitatem, propterea vnxit te Deus, Deus tuus oleo lætitiæ præ participatoribus* D *tuis*, Psal. 44. *Videte Ariani*, inquit Athanasius, *& saltem hinc cognoscite, participatores Domini ceteros omnes Psalmistam appellasse. Si enim vnus ex non entibus, & creatus esset, fuisset & ipse vnus ex istis participatoribus. Atqui cùm eum, vt Deum æternum, suo hymno celebrarit Psalmista, inquiens: Thronus tuus Deus in seculũ seculi,* &c.

& re-

& reliqua omnia ex eo partem capere declararit; quid aliud intelligendum, quàm alium illum esse à rebus creatis?

Ad hoc verò argumentum firmissimũ, quod ex filiatione Christi ita ducitur, respondebant olim Ariani, teste D. Athanasio in epistola de decretis Nicænæ Synodi, & etiam Eunomiani, teste D. Basilio libro 2. contra Eunomium, Christum vnigenitum Filium Dei dici, quoniam ipse à solo Deo ingenito creatus est. Nec dissimiliter etiam respondet Seruetus lib. 1. de Trinitate, & Dialogo 2. de Trinitate. Et Franciscus Dauid in disputatione Albana, in actione 5. & 6. diei, & alij Seruetiani Transyluani. Dicunt enim, Christum esse vnigenitum & naturalem Filium Dei, quia sine virili semine à solo Deo, & ex ipsius Dei substantia in vtero Virginis conceptus est: Quo factũ est, vt Deus sit ipsius naturalis Pater, & qui vicem viri in eius generatione suppleret. Atque ita rem hanc ab Angelo explicatam esse contendunt, Lucæ 1. illis verbis: *Spiritus sanctus superueniet in te, & virtus altissimi obumbrabit tibi, ideoq; quod nascetur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei. Pondera,* inquit Seruetus, *verbum: Ideoque. Nota illationem, nota rationem, quare Filius Dei vocetur.*

Sed primum rectè contra hanc veterum & recentium Arianorum & Eunomianorum responsionem

A obiicit D. Basilius, quòd *vnigenitus,* inquit, *non qui à solo genitus, sed qui solus genitus est, in communi vsu appellatur.* Ac rursus non sufficere, quòd Christus à solo Deo, sine virili opera genitus sit, vt vnigenitus Filius dicatur, confirmat diuus Athanasius in illa epistola de Synodi decretis, optimo exemplo.

B Nam Adam à solo Deo productus est, neque tamen idcirco est, aut dicitur Filius Dei vnigenitus. Nõ igitur ratio vnigeniti in eo posita est, quod is à solo Deo producatur, sed in productionis modo, vt scilicet per illum ipsa essentia ac natura diuina producto communicetur, tanquam naturali atque viuo exemplari.

C Atque hæc Basilij atque Athanasij responsio similiter contra Seruetianos valet, quatenus hi etiam rationem vnigeniti inde petunt, quòd Christus à solo Deo vice viri fuerit progenitus. Solum enim inter Seruetianos & Arianos discrimen est, quòd Seruetiani Christum, vt hominem, non autem secundum aliquam aliam

D naturam, volunt esse Filium vnigenitũ Dei, quatenus à solo Deo, sine viri opera est progenitus. Ariani autem non, vt hominem, sed, vt esse eum putabant, primam illam creaturam, quam ipsi cõminiscebantur, fuisse vnitam in vtero Virginis cum humana carne. Itaque quatenus vtriq; conueniunt

in hoc quod Christus, vnigenitus, siue secundum humanam, siue secundum aliam naturam, ideo dicatur, quoniam à solo Deo productus est, vtrique reuincantur, vt dixi, illo argumento D. Basilij, & D. Athanasij.

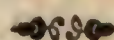
Quod autem addunt Seruetiani, ideo etiam vnigenitum & Filiũ Dei naturalem dici, quia sit progenitus ex ipsa Dei substantia, hoc modo confutamus. Vel esse Christum ex substantia Dei, nihil aliud est, quàm eum productũ esse virtute atque efficacia diuinæ substantiæ, tanquam caussæ solummodò efficiētis; Vel ex ipsa etiam Dei substantia illum constare, ita vt ex diuina etiam substantia, siue essentia illius persona constituatur, sicut constituitur, verbi gratia, ex materia & ex forma sua res quæpiam, quam dicimus ex materia & forma esse. Si primum tantum Seruetiani concedunt, nihil amplius Christo, quàm ceteris creaturis concedunt; ac proinde nullam rationem assignant, quãobrem Christus propriè vnigenitus atque naturalis Dei Filius sit, & dicatur. Omnis enim creatura, ex Deo, atque adeo (si ita loqui libeat) ex ipsa Dei substantia est, tanquam ex caussa quidem sui efficienti, ex qua non etiam substantialiter constet. Si autem secundũ illud dēt, nempe sic esse Christum ex Dei substantia, vt ex ipsa etiam A diuina substantia, seu essentia cõstet, habemus quod volumus: Id enim ipsum est Christum esse natura atque substantia Deum, ac proinde verissimè Filium Dei vnigenitum. Sed quoniam hoc secundum Seruetiani non concedunt (volunt enim Christum non ex alia natura constare, nisi ex ea, B quam accepit ex Virgine) apparet eos verba tantùm dare, & fucum facere, cùm dictitant, Christum esse ex substantia Dei. Quid enim hoc rei est? Certè oportet alterutrum esse ex illis duobus, quę diximus: quorum alterum si concedant, nihil singulare tribuũt Christo; si verò alterum dent, in sententia sua minimè persistunt, sed C nostræ, vt exposui, vel inuiti subscribunt.

Præterea illud est, quod isti minimè expedire possunt: Concedunt enim, Christum esse Filium Dei naturalem; vtcunque hoc intelligant, vel potius non intelligant. Cùm autem ex hoc, quod fatentur, pręterea nos concludimus, esse illum eiusdem na- D turæ cum Deo Patre, nihil ad hanc consequentiam respondent. Sed neque vllo modo respondere possunt. Quod enim consubstantiale non est Patri suo naturali, id non Filius est, sed omnino monstrum.

Porro sermo Angeli cum MARIA, quem nobis obiiciunt, nihil minus significat, quàm id, quod ipsi

ipsi volunt. Cùm enim Angelus dixit: *Spiritus sanctus superueniet in te, & virtus altissimi obumbrabit tibi*; non voluit significare, sine viri opera Virginem concepturam fuisse purum hominem, talem quales aliàs solēt concipi opera virili, sed hominem omnino qui simul esset ille ipse Dei Filius, qui exstiterat ab æterno, vnitis videlicet eadem potenti Dei virtute, natura diuina & humana in vna hypostasi. Hoc illud mysterium est, propter quod dixit fuisse futurum, vt homo, qui ex Virgine tam singulari modo sanctus, (hoc est, qui fontem ipsum omnis sanctitatis diuinitatem, vnitā sibi substantialiter haberet) nasceretur, verè esset atque vocaretur Dei Filius, quippe cùm esset ipse æternus Dei Filius. Hæc est vis atque ratio illius illationis, siue consequentiæ Angeli: *Ideoq́ue, et quod nascetur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei*; quam consequentiam Seruetus non intellexit.

Sed instant sæpius, & quęrunt à nobis Seruetiani; Vtrum non ipse Christus quâ homo, & quâ conceptus ex Virgine, sit Filius Dei? Quibus nos respondemus, omnino illum hominem Christum, qui conceptus est ex Virgine, qui natus, qui crucifixus est, esse Filium Dei altissimi vnigenitum & naturalem (sic enim affirmat Angelus & Apostoli passim) sed tamen non quâ homo est, sed quâ idem se-A cundum suam hypostasim est Verbum diuinum. Nominatio enim Filij non ad naturam, sed ad hypostasim, siue suppositum propriè accommodari debet. Et quamuis Christus homo secundum naturam etiam humanam, præditus sit quoque diuinæ gratiæ vberrimis donis, ratione quo-B rum homines alij dici solent Dei Filij adoptiui: tamen minimè ipse similiter atque alij, Filius adoptiuus, quâ homo est, dici debet. Ratio est, quoniam cùm aliquem dicimus esse filium adoptiuum alicuius, simul significare solemus, non esse filium eiusdem naturalem secundum suam hypostasim; quod falsò de homine Christo, C respectu Dei, significaretur. Verè enim diuus Ambrosius libro de Sacramento Dominicæ incarnationis, capite octauo: *Adoptiuum*, inquit, *filium, non dicimus filium esse naturā*. Nec si Christus homo secundum humanitatem quidem Filius Dei naturalis non est, oportet eum secundum humanitatem dici Filium adoptiuū. Satis enim D est, vt alterutro modo sit Filius secundum suam quidem hypostasim, ad quam propriè referri debet appellatio Filij, sicut antè dictum est.

CAPVT XVIII.

Probatur octauò Christi diuinitas iis Scripturæ testimonis, ex quibus constat, illum esse prosequendum omni cultu diuino.

FILII Maiestatē eā esse, vt dign⁹ sit cultu diuino, sicut Deus Pater, atque adeò illum verissimè Deum esse, Primùm patet eiusdem Filij luculentissimo testimonio, qui in Euangelio Ioannis cap.5.testatur, eam esse voluntatem Patris: *Vt omnes*, inquit, *honorificent Filium, sicut honorificant Patrem*. Quem locum vrgens diuus Athanasius in libro de communi essentia diuinitatis Patris, & Filij, & Spiritus sancti: *Non permisit*, inquit, *Christus diuidere honorem sibi debitū, ab honore, qui debetur Patri.*

Secundò idem probo generatim hoc modo: Si Christus eadem gloria atque maiestate præditus est, qua Pater, dubitari non debet, quin eodem etiam cultu, quo Pater prosequendus sit. Cultus enim dignitati personæ, quæ honoratur, consentaneus esse debet. At Christus eadem gloria atque maiestate, qua Pater prȩditus est: Eodē igitur cultu, quo Pater, est prosequendus. Assumptam propositionem demonstrat manifestè D. Athanasius in Dialog. de Trin. pa. 676. ex duobus locis Euāgelij inter se collatis. Vnus locus est

A Matthæi 16. *Filius enim hominis venturus est in gloria Patris sui.* Alter est Mat. 25. *Cum autē venerit Filius hominis in maiestate sua.* Quo loco gloriam illam atque maiestatem Patris, in qua venturus est, suam etiam esse, disertè Christus affirmat. Quod rursus inde patet, quia habet easdem proprietates diuinas (vt su-
B prà cap. 13. conuicimus) ex quibus vtique existit Maiestas Patris.

Tertiò probauero idem, si sigillatim ex Scriptura sacra ostendero omnes partes cultus diuini Christo tribuēdas esse. Deo enim cultum diuinum tum deferimus, 1. Cùm in illum credimus. 2. Cùm in illum speramus. 3. Cùm illum super omnia diligimus. 4. Cùm ei
C obedimus proposita nobis mercede æterna. 5. Cùm eius iram timemus. 6. Cùm in illo gloriamur. 7. Cùm illi tāquam beneficiorum auctori gratias agimus. 8. Cùm eū adoramus. 9. Cùm per eius nomē iuramus. 10. Cùm ei tanquam Domino seruimus. 11. Cùm in eius nomine, & illius auctoritate, Christianæ religionis sacris ini-
D tiamur. 12. Cùm illum tanquam largitorem bonorum inuocamus. Quæ omnia vni ac soli Deo conuenire, ex Scripturis pſpicuū est.

At hæc ipsa etiam Christo deberi, Scriptura manifestè docet. I. De Fide, Ioan. 3. *Sic Deus dilexit mundum, vt Filium suum vnigenitum daret, vt omnis qui credit in illum, non per-*

pereat.Et Ioan.14.*Creditis*, inquit, *in Deum, & in me credite.* Quo loco se Deum conteſtatum eſſe rectè affirmat D. Auguſtinus tract.67. in Ioannem: *Conſequens eſt enim*, ait Auguſtinus, *vt ſi in Deum creditis,in me credere debeatis:quod non eſſet conſequens ſi Chriſtus nō eſſet Deus.* II.De ſpe,Iſai.11.& Roman.15. *Erit radix Ieſſe, & qui exſurget regere gentes, in eum gentes ſperabunt*. Et Pſalmo 2. *Beati omnes qui confidunt in eo.De filio enim eſt ſermo.* III.De dilectione, Matth.10.& Lucæ 4. *Qui amat patrem & matrem, adhuc autem & animam ſuam, plus quàm me, non eſt me dignus.* IV.De obedientia, Matt. 7. *Omnis qui audit verba mea hæc & facit ea, ſimilabitur viro ſapienti, &c.* V.De timore iræ eius, 1.Cor.10. *Neq; tentemus Chriſtum ſicut quidam eorum tentauerunt, & à ſerpentibus perierunt,&c.*Et Pſalmo 2.*Ne quando iraſcatur Dominus, & pereatis de via iuſta.* Quod de Filio intelligi ex ipſo contextu compertum eſt. VI.De gloria noſtra in eo,ad Galat.6.*Abſit mihi gloriari, niſi in Chriſto.* Et rurſus ad Philipp.3.*Gloriamur in Chriſto IESV, non in carne fiduciam habentes.* VII. De gratiarum actione, 1.ad Timoth.1.*Gratias ago ei, qui me confortauit, Chriſto IESV Domino noſtro, qui me fidelem exiſtimauit.*Et Apocalyp.11.*Gratias agimus tibi Domine Deus omnipotens, qui es, & qui eras, & qui venturus es.* VIII. De adoratione, Matth. 2.

A *Procidentes adorauerunt eum*.Et ad Hebr.1.*Adorent eum omnes Angeli eius.* Et Pſalmo 2. *Apprehendite diſciplinam*; nempe Filij, ad cultum eius.Hebraicè enim eſt:*Oſculamini Filium*:quod erat ſignum cuiuſdam adorationis. IX. De iuramento per eius nomen, ad Rom. 9. *Veritatem dico in Chriſto IESV,*

B *non mentior.* X.De ſeruitute ei tanquam Domino ſeruienda, ad Coloſſen.3. *Domino Chriſto ſeruite.* Et Matth.4.*Et Angeli miniſtrabant ei.* Quem locum pulcherrimè vrget D. Athanaſius ſermone. 3. contra Arianos: *Seruiebant*, inquit, *ei Angeli vt diuerſo alienoq; ab illis naturâ, & adoratur ab illis non vt gloriâ tantùm maior, ſed vt alius,diſcretus &*

C *ſeiunctus à conditione tum creaturarum reliquarum,tum etiam ipſorum Angelorum,Patri tantummodò æqualis ſecundum rationem ſubſtantiæ. Si enim, quia gloria ſublimior, adoratur, par erat vt omnia inferiora ſuperioribus ſe in adoratione inclinarent. At non ita eſt. Petrus enim Cornelium adorare ſe volentem, inhibuit dicens:*

D *Quoniam & ego homo ſum. Angelus quoque ad Ioannem: Vide ne feceris conſeruus enim tuus ſum,&c.At Chriſtus diſcipulos ſe adorare permittit, & quisnam ſit, eos inſtruit: Vos vocatis me Magiſter & Domine,& bene dicitis,ſum etenim. Thomam item ſic alloquentem eum:Dominus meus & Deus meus; his verbis vti concedit, nihilque impedimenti ei opponit.* Videat Le-

ctor totum locum. XI. De initiatione in eius nomine etiam Matt. 28. *Baptizantes eos in nomine Patris, & Filij, &c.* Et Act. 19. *Baptizati sunt in nomine* IESV. XII. De inuocatione denique illius tanquam donorum gratię largitoris, 2. ad Corint. 1. *Gratia vobis & pax à Deo Patre nostro & Domino* IESV *Christo.* Et Actor. 7. *Domine* IESV *suscipe spiritum meum.* Et Isai. 45. *Hæc dicit Dominus: Viri sublimes ad te transibunt, teq́ deprecabuntur.*

Respondet autem ad hęc argumenta Seruetus Dialogo primo de Trinitate, & Franciscus Dauid in disputatione Albana in actione 3. diei, & alij Seruetiani, Christum quidem esse adorandum, & honore diuino prosequendum, non quia sit Deus ille Israël, sed quia plenitudo diuinitatis in ipso habitat, & quia conceptus est de Spiritu sancto, & deniq; quia propter eiusmodi rationes Pater ipse iussit eum à nobis adorari. At contrà his obiicimus, quod ipse Deus Israël clamat per Isaiam: *Gloriam meam alteri non dabo.* Igitur non iubet Pater, id est, iste Deus Israël, Christum adorari, si Christus modis omnibus alter à Deo Israël est, hoc est, si non est ipse etiam Deus Israël. Deinde consequenter obiicimus, inhabitationem diuinitatis in Christo, nisi sit secundum vnionem substantialem cum humana natura in eadem hypostasi,

A qua fiat, vt ipse homo Christus verissimè quoque Deus sit, non esse satis, vt homo Christus diuinis honoribus rectè affici possit. Etenim quicunque alius modus inhabitationis diuinitatis præter illum hypostaticum, necesse est, sit tantummodò secundum rationem præsentiæ cuiusdam, &
B efficacitatis diuinæ; quo quidem pacto in omnibus creaturis Deus inhabitat: neq; tamen ideo creaturæ possunt affici diuino cultu.

Quocirca Franciscus Dauid his argumentis conuictus, tandem intellexit, Christum, nisi Deus verus sit, neutiquam posse diuinis honoribus affici, atque adeo neque adorari, neq; inuocari vt au-
C ctorem bonorum. Itaque licet in actione 3. Albana, disertis verbis scripsisset: *Pharisaicum esse contendere, Christum non esse adorandum,* in hunc ipse demum Pharisaicum errorem incidit, negauitque (vt refert in epistola quadam Blandrata) Christum adorandum aut inuocandum esse, ne illum alio-
D qui (quod necessariò sequi videbat) Deum esse fateri cogeretur. Bene autem habet quod Scripturæ testimonia, ex quibus probauimus, Christo cultum diuinum deferendum esse, euidétiora sunt, quàm vt vllis tenebris cauillationũ obscurari possint. Quale enim commentum, verbi gratia, est illud, quod Franciscus iste ad exemplum

plum Stephani Christum tāquam Dominum inuocantis, respondet, non Filium, sed Patrem, qui etiam saluator est, inuocatum ab eo fuisse illis verbis: *Domine IESV accipe spiritum meum*? Nónne euidentissimum est, illum IESVM saluatorē tunc à Stephano fuisse inuocatum, quem ibidem dixerat se vidisse, *stantem in cœlo à dextris virtutis Dei*? An verò Pater stare dicitur à dextris virtutis Dei? Minimè certè, sed Filius, *qui est ad dexteram Patris.* Sed nihil necesse est persequi similes nugas.

Quare maneat, Christum verissimè Deū esse. 1. Quia & Deus in Scripturis, ita propriè vt Pater, sępissimè dictus sit. 2. Et quia id ipsum Scriptura multis in locis, tanquam sui interpres, contestatur. 3. Et quia nequaquam sit ex numero creaturarum. 4. Et quia diuinæ naturæ proprietatibus sit præditus. 5. Et quia diuinas item operationes efficit. 6. Et quia æqualis & consubstantialis est Patri. 7. Et quia Filius eiusdem est naturalis. 8. Et denique quia tantæ est maiestatis, vt sit non minus quàm Pater diuinis honoribus omnis generis prosequēdus. Hæc enim illa sunt octo capita, ad quæ (sicut suprà nobis propositum fuit) reuocauimus vniuersa Scripturę testimonia pręcipua, ex quibus euidentissimè Christi diuinitas comprobatur.

CAPVT XIX.

Probatur secundo loco Christi diuinitas ex testimoniis item diuinis, quæ extra Scripturam quoque suppetunt ad illius assertionem confirmandam.

DIXIMVS suprà capitę 10. Diuinitatem Christi nō modò diuinis illis testimoniis probari, quæ in Scriptura sacra exstant, sed etiam aliis item diuinis, quæ extra Scripturam admirabiliter Deus ipse exhibuit. Hæc partim continentur prædictionibus Sibyllarum de Christi diuinitate, partim euentis aliquot mirabilibus, quibus historiæ produnt diuinitus sæpe fuisse approbatam Orthodoxorum de diuinitate sententiam, & contrariam hæresin Deo quàm maximè exosam fuisse.

Sibyllarum carmina, in quibus de Christi diuinitate prænunciatum diuinitus sit, commemorat Lactantius libro primo diuinarum institutionum, capite sexto, & libro quarto, capite 18. Et D. Augustinus libro 18. de ciuitate Dei, capite 23. vt alios omittam. Cùm autem plures Sibyllæ exstiterint, vt Lactantius Firmianus ex Marco Varrone ostēdit, maximè illustria carmina pro Christi diuinitate sunt Sibyllæ Erythreę, quæ

quæ celebrior inter ceteras, vt ait Lactantius, ac nobilior habetur. De qua etiam Clemens Alexandrinus videtur loqui lib. 6. Stromaton, ante medium, cùm ita inquit: *Sicut Iudæos Deus saluos esse voluit, dans eis Prophetas, ita etiam Græcorum spectatissimos propria sua lingua Prophetas excitatos, à vulgo secreuit, vt declarat Apostolus Paulus dicens: Libros quoque Græcos sumite, agnoscite SIBYLLAM, quomodo vnum Deum significet, & ea quæ sunt futura.* Hæc igitur Sibylla tam artificiosè de Christo vaticinata est, vt initiales ipsius carminum literæ (sicut ab Augustino loco citato notatum est) sententiam hanc Græcè redderent: Ιησους χριστος θεου υιος σωτηρ, hoc est, IESVS Christus Dei Filius Saluator. Huius etiam Sibyllę illud carmen inter cetera de Christo est:

E cœlo Rex adueniet per secla futurus,
Scilicet in carnem præsens vt iudicet orbem.
Vnde DEVM cernent incredulus atque fidelis. Et rursus:
Occultos actus retegens, tunc quisque loquetur
Secreta, atq; DEVS reserabit pectora luci.

Item illud in conclusione clarissimè:

Vnus & æternus Deus, hic seruator & idem
Christus pro nobis passus quem carmina signant.

A Quæ carmina Constãtinus Magnus (apud Eusebium in eius vita sub finem) dicit Ciceronem Latina fecisse. Ac ipse etiam Cicero lib.2. de diuinatione commemorat, se vidisse carmina Sibyllę, quę initialibus literis aliquam sententiam significarent. Nec obscura etiam illa alia carmina Sibyllina B quæ item D. Augustinus & Lactãtius referunt: In manus iniquas infidelium postea veniet, & dabunt Deo alapas manibus incæstis. Et rursus: Insipiens gens, tuũ DEVM non intellexisti. Hæc de Christo nõ nisi diuinitus à Sibyllis prędici potuerunt, nec falsa esse possunt, si sunt dicta atque asserta diuinitus.

C Mirabiles autem euentus, quibus Orthodoxa sentẽtia de Christi diuinitate confirmata sit, multi proditi sunt in variis historiis. Scribit Gregorius Nissen. in oratione de laudibus Gregorij Thaumaturgi, huic Gregorio antequam hæresis Ariana exoriretur, Beatam Virginem cum D. Ioanne D Euangelista apparuisse, & Ioannem iussu Virginis ei confessionem fidei tradidisse, in qua assereretur Trinitas consubstantialis, & Verbi diuinitas ęterna. Exstat autem ea fidei confessio tom.1. Conciliorũ ante V. Synodum, & apud Eusebium lib.7.cap.25. Item scribit Eusebius li. 9. & Beda in Martyrologio 26. die Nouembris, D.

Petro

Petro Alexandrino, ex Oriente Ariana hæresi, Christum veste discissa conspectum fuisse, caussamque sciscitanti respondisse, Arius vestem meam quæ est Ecclesia dilacerauit. Item quàm horribili mortis genere Arius pœnas erroris sui dederit, fusis visceribus, historici testantur. & præterea etiam Epiphanius hæresi 68.& 69. Et Athanasius ser.2.contra Arianos, qui etiam in epistola ad Serapionem affirmat, DEVM ipsum ea re iudicem atq; condemnatorem se præbuisse Arianę perfidię. Item scribit Amphilochius in vita Basilij, cùm inter Catholicos & Arianos de possessione cuiusdam Ecclesię controuersia esset, Basilium cum Arianis pactionem fecisse, vt ij Ecclesiā illam sibi vendicarent, qui precibus iuxta fidem suam fusis à Deo obtinerent, vt eius Ecclesiæ fores repagulis prius ac seris fortiter reclusæ sua sponte paterent: tum Arianos primò id suis precibus efficere tentauisse, neque potuisse impetrare: mox D. Basilium cum aliis Catholicis preces ad Deum, iuxta fidem Orthodoxam quam prædicabāt, piè fudisse, nec mora fores Ecclesiæ magna vi fuisse vltro apertas. Nec minus illud memorabile quod D. Gregorius li.3.Dialogorum, cap. 29. narrat accidisse suo tempore in vrbe Spoletana. Nempe, cùm Catholici Ecclesiā S.Pauli, quam

A Arianus quidam Episcopus, suæ synagogę dedicare volebat, vi occlusissent, illum nihilominus cum suis Arianis impetum in Ecclesiā fecisse: tum portas Ecclesiæ vltro patuisse, & lampades templi quæ extinctę fuerant, diuinitus accensas fuisse; veruntamen Episcopum vbi est ingressus cęcitate diuinitus

B fuisse percussum, atq; ita re infecta domum à suis, non sine magno Arianorum pudore, reductū esse. Narrat item Gregorius eodem libro ca.30. cùm ipsemet quandam Ecclesiam, quam Ariani profanauerant, reconciliasset, confestim omnes vidisse suem terribilē, hoc est, Diabolum in suis specie, ex ea Ecclesia exire, ac simul nubem lu-

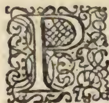
C cidissimam altare templi circumdedisse, lampades vltro accensas fuisse, suauissimo odore locum totum fuisse perfusum. Præterea illud maximè memorabile est, qđ Ruffinus li.11.cap.4.testatur, quo tempore Lucius quidam Episcopus Arianus Catholicos valde vexabat, Monachos magna miracu-

D la solitos fuisse facere his verbis: *In nomine IESV, quem Lucius persequitur, surge, & ambula.* Quid quod Victor Vticensis li.2. de persecutione VVandalica & D.Gregorius li.3.Dialogorum, c.32. testantur, Catholicos, præcisis, iussu regis Ariani, linguis, nihilominus commodissimè postea per omnem vitam fuisse loquutos? Addit Gregorius

gorius ſe quēdam Epiſcopum ſenem nouiſſe, qui affirmaret, cùm vno quodam ex illis ſine lingua loquentibus ſe fuiſſe colloquutum. Sed longum eſſet omnia miracula percenſere quę ad Arianorum confuſionem per eos olim fiebant, qui Orthodoxam doctrinam tuebantur: vt per Ambroſium teſte D. Auguſtino li. 9. confeſsionum, cap. 7. & per D. Hilarium & D. Martinum etiam tum, cùm ab Arianis in exilium miſsi eſſent, teſte Fortunato & Seuero Sulpitio in illorum vitis, & paſſim per alios.

CAPVT XX.

Probatur poſtremo loco Chriſti diuinitas teſtimoniis omnium Orthodoxorum Patrum.

OSTREMO probamus Chriſti diuinitatem teſtimonio omnium Patrum, qui vnquã in Eccleſia Catholica Orthodoxi ac celebres habiti fuerunt. Et quidem eos nobis ſuffragari quidam ex aduerſariis non diffitentur. Verba enim Franciſci Dauidis in act. 8. diei diſputationis Albanæ ſunt: *Ego non nego, veteres interpretes ſtabilire triperſonatum Deum.* Sic enim per blaſphemam contumeliam vocant iſti vnum Deum, Patrem, & Filium, & Spiri-

A tum ſanctum. Ac loquitur Franciſcus Dauid etiam de iis qui vetuſtiſsimi ſunt, & in exordio Eccleſię floruerũt, vt Iuſtinus & Ignatius, quorum auctoritatem inter ceteros ei obiecerat in illa diſputatione Petrus quidam Melius. Alij verò Seruetiani, Patres qui floruerunt ante Concilium Nicænum, nobis aduerſari contendunt. Quod manifeſtum mendacium eſt.

Ante Nicænum enim Conciliũ floruerunt inprimis Clemens Romanus, Ignatius, Dionyſius Areopagita, Martialis (qui primo Eccleſiæ ſeculo, hoc eſt, primis 100. annis à Chriſto nato, vixerunt) item Iuſtinus, Athenagoras, Irenæus, Clemens Alexãdrinus (qui fuerunt ſecundo ſeculo) item ex tertio ſeculo Origenes, Gregorius Thaumaturgus, Dionyſius Alexandrinus, Dionyſius Romanus, Tertullianus, Cyprianus. At hi omnes fidem SS. Trinitatis atque adeo Filij diuinitatem magno conſenſu profitentur.

D Clemens Romanus li. 8. conſtit. Apoſt. c. 18. *Tibi*, inquit, *omnis gloria & honor, & adoratio, Patri, & Filio, & Spiritui ſancto, & nunc, & ſemper, & in omnia ſecula ſeculorum.* Quam Clementis ſententiã, paulùm immutatis verbis citans D. Baſilius lib. de Spiritu ſancto, c. 29. Clementem inducit affirmantem, id ſe de Trinitate ſcribere, *forma ac regula à preſ-*

à presbyteris, inquit, *qui ante nos fuerunt, transumpta.*

Ignatius in epistola ad Antiochenos perinde ac si cum Seruetianis hodie loqueretur: *Abiicite*, inquit, *omnem Gentilem & Iudaicum errorem, vt neq; multitudinem introducatis Deorum, neque prætextu vnius Dei negetis Christum. Moyses enim, dicens: Dominus Deus tuus Deus vnus est, & vnum solum prædicans Deum, continuò & Dominum nostrum confessus est, dicens: Dominus pluit super Sodomam & Gomorrhã, à Domino ignem & sulphur.* Et rursus in eadem epist. *Omnis*, inquit, *qui annuntiat vnum solum Deum, & tollit Christi diuinitatem, is est Diabolus & inimicus omnis iustitiæ.* Et in epist. ad Philadelph. *Si quis*, inquit, *dicat vnum esse Deum, & confiteatur Christum* IESVM, *sed eundem nudum hominem putet, serpẽs est fraudem & errorem prædicans in exitium hominum.* Et in epistola ad Philip. *In tres*, inquit, *eiusdem honoris credendum est.* Et rursus ibidem: *Si Deus & homo est, cur iniquum vocas Dominum gloriæ, qui natura inuariabilis est?* Et infra: *Illud*, inquit, *si Filius Dei es, ignorantiæ argumentum est. Si enim re vera agnouisses, sciuisses quod ex æquo potest rerũ conditor vniuersarum & facere quod nõ est, & mutare quod est.* Quibus verbis Christum rerum omnium conditorem esse, atq; adeo verum Dei Filium (quod dæmon ignorabat) confessus est.

A Dionysius Areopagita libro de Mystica Theologia, cap. 2. *In Theologicis*, inquit, *hypothiposibus maximè propria affirmatione Theologiæ laudamus quomodo diuina & bona natura singularis dicitur, & quomodo trina: & quæ secundum ipsam dicta paternitas & filiatio, & quid vult monstrare Spiritus.* Et infrà: *Quomodo supersub-*
B *stantialis* IESVS *humana natura substantia factus est.* Et lib. de diuinis nominibus, cap. 1. *In omni*, inquit, *tractatione summam diuinitatem sanctè celebrari videmus: vt singularem quidem atque vnicam propter simplicitatem & vnitatem illam impartibilem: vt Trinitatem verò propter superessentialis fœcunditatis in tribus suppositis expressionem.*

C Martialis in epistola prima ad Burdegalenses: *Nihil*, inquit, *discretum in diuinitate Trinitatis sentiatis.* Et rursus ibidem: *Pater, & Filius, & Spiritus sanctus, in personis tria diuisa; in diuinitate vnus Deus indiuisus est.*

Iustinus in libro de vera & re-
D cta fide: *Vnus*, inquit, *verè est Deus omnium, qui in Patre, Filio, Spirituq; sancto cognoscitur. Quoniam enim ex sua natura & essentia Pater Filium generauit, & ex eadem processit pfectusque est Spiritus, iure ac meritò ea quæ vnius eiusdemque essentiæ sunt, vnius etiam atq; eiusdem habentur diuinitatis.* Et infrà: *Nulla*, inquit, *ratio communitatem Patris cum Filio ac Spiritu*

sancto, etiam si Pater ingenitus sit, diuellere vllo modo poterit. Et rursus ibi: *Restat igitur vt demonstremus quomodo vna sit Patris, & Filij, & Spiritus sancti essentia, &c.* Et in Apologia ad Antoninum pium pro Christianis affirmat, Christũ fuisse illum qui de rubo ignis loquutus est Moysi, inquiens Exodi 3. *Ego sum qui sum, Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Iacob. Hæc,* inquit, *verba dicta sunt ad persuadendum Dei Filium & Apostolũ IESVM Christum esse qui prius Verbum erat, & specie ignis apparuit.* Et in Dialogo cum Triphone: *Filium vocans Patris virtutem, virtutẽ,* inquit, *ortam esse à Patre eius dixi; & potestate & consilio non decisione & delibatione quasi essentia Patris diuidatur.* Ac rursus ibidem de Filio affirmat illud dictum esse: *Pluit Dominus à Domino, &c.*

Athanagoras Iustini æqualis in Apologia ad eundem Antoninum imperatorem: *Primum,* inquit, *germen Patris est Filius, non tanquam factum: A primordio enim Deus mens æterna existens, habuit in se ipso rationem & verbum.* Et rursus: *Dicimus Deum Patrem, & Filium Deum & Spiritum sanctum: illorum & in vnione virtutem, & in ordine distinctionem demonstrantes.*

Irenæus lib.3.cap.9. *Si homo non vicisset inimicum hominis, non iustè victus esset inimicus. Rursus autem nisi Deus donasset salutem, non firmiter haberemus eam, & nisi homo coniunctus* A *fuisset Deo nostro, non potuisset particeps fieri incorruptibilitatis. Oportebat enim Mediatorem Dei & hominum per suam ad vtrosq; domesticitatem ad amicitiam vtrosque reducere.* Et lib. 4.cap.11. *Ipse Christus cum Patre viuorum est Deus, qui & loquutus est Moysi, & qui Patribus manifestatus est.* Et libro 3.cap.8. (quem locum B suprà etiam c.10. commemoraui-mus: *Neq; Dominus,* inquit, *neq; Spiritus sanctus, neq; Apostoli, eum qui non esset Deus definitiuè & absolutè Deum nominassent aliquando, nisi esset verus Deus, neque Dominum appellassent, nisi qui dominatur omniũ, Deum Patrem & Filium eius.* Et c.19. *Annunciauerunt,* inquit, *Apostoli hunc esse Christum Filium Dei æternum, eorum regẽ.* C Et cap.16. *Declaratum,* inquit, *est manifestè, quoniam neminem alium Deum vel Dominum vocauerunt qui veritatis fuerunt prædicatores, nisi solum verum Deum Patrem & Verbum eius.* Et cap.20. *Exclusa est,* inquit, *omnis contradictio dicentium, si ergo tunc natus est, non erat antea Christus. Ostendimus enim quia tunc non cœpit* D *Filius Dei, existens semper apud Patrem.*

Clemens Alexandrinus libro 1. pædagogi, cap.6. in principio: *Filium,* inquit, *cùm Deus esset, nihil didicisse, fuit consentaneum. Neq; enim Verbo maior quis fuerit. An non ergo vel inuiti fatebuntur Verbum perfectũ ex perfecto Patre natum?* Et lib.vlt.c. vlt. in fine illius operis: *Laudemus,* inquit,

inquit, *Patrem & Filium, Filium inquam, pædagogum & magistrum vnà cum sancto Spiritu, qui vnus est omnia, in quo omnia, per quem omnia, cui gloria, nunc & in secula seculorum, amen.*

Origenes etiam in commentariis ad cap. 9. epistolæ ad Roman. luculentissimum testimonium diuinitati Christi præbet: *Miror,* inquit, *quomodo quidam legētes, quòd Apostolus ait: Vnus Deus Pater, ex quo omnia, & vnus Dominus IESVS Christus, per quem omnia; negent Filium Dei Deum debere profiteri, ne duos Deos dicere videantur. Et quid de hoc Apostoli loco facient*, ad Romanos cap. 9. *in quo apertè Christus super omnia Deus esse perscribitur? Sed non aduertunt qui hoc ita sentiunt, quod sicut Dominum IESVM Christum non ita vnum esse Dominum dixit, vt ex hoc Deus Pater non esse Dominus dicatur, ita etiam Deum Patrem non ita vnum Deum esse dixit, vt Dei Filius Deus non credatur. Vnus autem vterque est Deus.* Ac rursus: *Qui autem est super omnia, supra se neminem habet. Non enim post Patrem Filius, sed de Patre.* Et postea: *Manifestè ostenditur natura Trinitatis, & substantia vna, quæ est super omnia.* Recitat etiam ex Origene D. Athanasius in epistola de decretis Nicenæ Synodi, pro diuinitate atque æternitate Filij hanc sententiam: *Si est,* inquit Origenes, *vlla imago inuisibilis Dei, ipsa quoque imago inuisibilis fuerit. Immò hoc quoque addo, quod* A *cùm sit illi similitudo Patris, fieri non potest, vt fuerit, quando non fuerit. Quando enim Deus, qui secundum Ioannem Euangelistam lux dicitur, splendore caruit sua Maiestatis? vt quis audeat Filio principium adscribere, quasi antea nondum existenti? Quando autem non erat ineffabilis illa, innominabilis, inenarrabilisq; Patris substantia* B *imago, forma, ratio, qua Patrem agnoscit? Cogitet secum quicunq; audet dicere; Erat quando non erat Filius, se hoc ipsum dicere: Erat quando sapientia non erat, quando ratio non erat, quando vita non erat.* Idem Origenes, ait Athanasius, *alibi dicit: Fas non est, neque periculo vacuum, quantum in nobis est, exspoliare Patrē vnigenito suo semper secū existente Verbo, exspo*C*liare item eum sua sapientia, in quo lætabatur. Inde enim sequeretur, eum non fuisse semper lætatum.* Ac subiungit è vestigio ibi D. Athanasius: *Ecce nos demonstramus huiusmodi sententiam* (de Christi diuinitate) *à Patribus ad Patres, quasi per manus traditam esse. Vos autem,* inquit, *noui Iudæi & discipuli Caiphæ, quos verborum vestrorum Patres ac Maiores de*D*monstrabitis: cùm ne vnum quidem ex prudentioribus, aut doctis in auctorem citare possitis?*

Valde igitur est credibile, quod Ruffinus in Apologia pro Origene dicit, Arianas sententias, quæ alioqui reperiuntur in scriptis Origenis, non ab ipso Origene, sed ab Arianis postea fuisse posi-

tas. Si enim ipse Origenes idem sensisset quod postea Ariani, nequaquam ita fidenter D. Athanasius illius auctoritatem Arianis obiecisset, neque iisdem rectè insultasset, eò quòd neminem ex antiquioribus possent citare pro sua sententia. Adde, quod in eodem loco Athanasius ait, quędam in hac materia ab Origene scripta esse, non ex propria sententia, sed quasi ex aliena inter disputandum: *Quæ*, inquit Athanasius, *disputandi certandiq; gratia scripsit, ea non quasi ipsius sint verba, aut quasi ipse ita sentiat, sed eorum, qui cum eo contentiosiùs disputarunt, accipienda sunt.* Sed hactenus de origine.

Gregorius Thaumaturgus in Confessione fidei, quæ exstat in tomis Conciliorum ante quintam Synodum, & apud Gregorium Nicænum in oratione de eodem, & Eusebium libro septimo historiæ, capite 25. Verbum Dei affirmat esse *verum Filium veri Patris, Deum ex Deo, inuisibilem ex inuisibili, æternum ex æterno.* Item: *Trinitas*, inquit, *perfecta, maiestate, æternitate, & regno minimè diuiditur.* Item ait: *Neque seruiens quid, neque factum, neque addititium in Trinitate reperitur.*

Dionysius Romanus apud Athanasium in epistola de decretis Nicænæ Synodi: *Vniri*, inquit, *necesse est omnium Deo Dei Verbum, &*

A *in eodem hærere versariq; Spiritum sanctum, & sanctam Trinitatem in vnum omnium Deum omnipotentem veluti in verticem & principem consummari & coalescere, Martionis enim vaniloqui doctrina, sectionem diuisionemq; Monarchiæ in tres principatus instituit, sed diabolica institutio est, non autem verorum Christi discipulo-*
B *rum, et acquiescentium Saluatoris præceptis. Hi enim, vt Trinitatem prædicari à sacris literis planè sciunt, ita tres esse Deos à veteri aut nouo Testamento induci, nequaquam agnoscunt. Ceterùm non minus culpaueris eos, qui Filium Dei opus credunt, & factum esse Dominum opinantur: cùm sacra eloquia generationem ei congruentem, non autem formationem, aut creationem testimo-*
C *niis suis attribuant.* Et rursus ibi: *Blasphemia igitur illa non vulgaris, sed maxima habenda est, si Dominum dicas manufactum.* Et ad extremum: *Non igitur diuidenda est in tres Deitates admirabilis & diuina vnitas, neque sub nomine creationis imminuenda est Domini dignitas & immensa maiestas. Sed credendum est in Deum Patrem, & in Filium eius* IESVM *Christum,*
D *& in Spiritum sanctum, vniriq; Deo totius vniuersitatis Verbum: Ego enim,* inquit, *& Pater vnum sumus. Et ego in Patre, & Pater in me. Ita enim et diuina Trinitas, & sancta prædicatio professioq; Monarchiæ conseruari poterit.* Testatur etiam D. Athanasius in epistola de sententia Dionysij Alexandrini, Romanũ hunc Diony-

nysium volumina aliquot scripsisse contra eos, qui Filium Dei, opus aut creaturam esse asserebant: *Ex quibus clarè ostenditur*, inquit Athanasius, *haresim Christo rebellium Arianorum non iam primùm, sed olim ab omnibus damnatam fuisse.*

Sanctus item Dionysius Alexandrinus: *In suspitionem raptus*, inquit idem Athanasius in epistola de decretis Nicænæ Synodi, *quòd Filium creaturam nominasset, & factum esse dixisset, ad Dionysium Episcopum Romanũ pro defensione criminis, ita scribit, se non dixisse Filium factum, quem Patri consubstantialem confiteatur.* Verba autẽ eius recitat Athanas. ibi, & copiosiùs in epist. quam scripsit de sententia huius Dionysij Alexandrini. Inter cetera de Filio inquit: *Quia splendor est aterna lucis, omnibus modis, & ipse quoque aternus est. Luce enim semper existente, certum est, & splendorem semper existere.* Item paulò pòst: *Filius*, inquit, *cum Patre semper coëxistit.* Et infrà: *Ignorant*, inquit, *Patrem à Filio alienari non posse, & in Patris Filijq́, manibus esse Spiritum sanctum.* Et paulò pòst: *Hoc igitur pacto*, inquit, *vnitatem, qua indiuisibilis est, in Trinitatem dilatamus, & Trinitatem qua diminui non potest, in vnitatem consumamus: & tamen scilicet accusamur*, inquit, *quasi qui dicamus, Filium vnum esse ex numero rerum factarum, & ne-*

A *quaquam Patri suo consubstantialem.* Vide plura apud D. Athanasium.

Item Tertullianus libro contra Praxeam: *Quoniam ipsa*, inquit, *regula fidei a pluribus Diis seculi ad vnicum & verum Deum transfert, non intelligentes vnicum quidem, sed cum œconomia esse credendum, ex-*
B *pauescunt ad œconomiam, numerum & dispositionem Trinitatis* (hanc vocauit œconomiam) *diuisionem prasumunt vnitatis.* Et infrà: *Dico*, inquit, *alium esse Patrem, alium Filium, alium Spiritum sanctum: Malè accepit Idiotes, aut quisque peruersus hoc dictum, quasi diuersitatem sonet, & ex diuersitate diuisionem protendat Patris, & Filij, & Spiritus. Necessitate*
C *autem hoc dico (cùm eundem Patrem, & Filium, & Spiritum contendunt, aduersus œconomiam Monarchia adulãtes) non tamen diuersitate alium Filium à Patre, sed distributione, nec diuisione alium, sed distinctione, quia non sit idem Pater & Filius, vel modulo alius ab alio.* Et infrà: *Si vna persona & Dei & Domini in Scripturis inueniretur, meritò Christus non esset admissus*
D *ad nomen Dei & Domini. Nemo enim alius praterquam vnus Deus pradicabatur.* Et rursus: *Itaque*, inquit, *Deos omnino non dicam, nec Dominos, sed Apostolum sequar, vt si pariter nominandi fuerint Pater & Filius, Deum Patrem appellem, & IESVM Christum Dominum nominem, solum autem Christum potero*

Deum

Deum dicere, sicut idem Apostolus, ex quibus Christus, qui est, inquit, *Deus super omnia benedictus in æuum omne.* Et infrà: *Et nomen Patris,* inquit, *Deus omnipotens, altissimus, Dominus virtutum, Rex Israëlis, Qui est. Hæc dicimus, & in Filium competisse, & in his Filium venisse, & in his semper egisse, & sic ea in se hominibus manifestasse. Omnia,* inquit, *Patris mea sunt, cur non & nomina?* Et infrà: *Qui tres vnum sunt, non vnus: ad substantiæ vnitatem, non ad numeri singularitatem.*

Iam sanctus Cyprianus libro 2. ad Quirinum, cap. 6. ex professo probat, Christum esse Deum, accommodans ad eum illa Scripturæ testimonia, quæ solùm conueniunt vero Deo Israël. Vt illud Genesis 35. *Fac illic altare illi Deo, qui tibi apparuit cùm fugeres à facie Esau.* Et illud Isaiæ 45. *In te Deus est, & non est alius Deus præter te. Tu enim es Deus, & non sciebamus, Deus Israël Saluator.* Et illud ad Roman. 9. *Ex quibus Christus, qui est super omnia Deus benedictus in secula.* Et in tractatu de vanitate idolorum: *Vnus,* inquit, *omnium Dominus est Deus; neque enim illa sublimitas potest habere consortem cùm sola omnem teneat potestatem.* Et tamen infrà nihilominus de Filio dicit: *Hic Deus noster, hic Christus est.*

Atque hactenus pro Filij diuinitate & fide sanctissimæ Trinitatis sententias clarissimas audiuimus omnium illustrium Patrum, qui primis tribus seculis in Ecclesia floruerunt, hoc est, qui fuerũt ante Concilium Nicænum. Quod autem eandẽ omnino fidem professi sint omnes deinde Patres ac Doctores celebres, qui à tempore Concilij Nicæni, quod I.V. seculo aduersus Arianorum hæresim celebratum est, vsq; in præsens tempus aliquid scripserunt, vel in Conciliis variis sententias suas dixerunt; in confesso apud ipsos etiam aduersarios est. Floruerunt enim ab eo tempore in Ecclesia pręcipuè Athanasius, Basilius, Gregorius Nazianzenus, Gregorius Nyssenus, Cyrillus Hierosolymitanus, Hilarius, Ambrosius, Cyrillus Alexandrinus, Chrysostomus, Hieronymus, Augustinus, Leo, Fulgentius, Vigilius, Boëtius, Gregorius Magnus, Isidorus, Beda, Damascenus, Anselmus, Richardus, Victorinus, sanctus Bernardus, sanctus Thomas, sanctus Bonauentura, & alij Scholastici, à quibus omnibus ex professo passim esse fidem sanctissimæ Trinitatis propugnatam nemo est qui nesciat. Id quod factũ etiam est in plurimis Conciliis, quæ post Nicænum, & ex Nicæni sententia, variis locis ac temporibus celebrata fuerunt. Quid verò noui Ariani & Samosateniani, Seruetiani ex monumentis antiquissimorum illorum Patrum, qui

qui ante Nicænum Conciliũ fue-
runt,nobis obiiciant,&quid item
in aliis quoque Patribus cauilen-
tur,videbimus paulò pòſt.Super-
eſt enim iam, vt obiectiones illo-
rum, quibus directè oppugnant,
Chriſti diuinitatem refellamus.

Argumentantur enim triplici-
ter. Primò, ex illis teſtimoniis
Scripturæ, quibus olim etiam A-
riani & Samoſateniani perperam
abutebantur. Secundò,ſuis qui-
buſdam ratiocinationibus, quas
ineptiſsimè exſtruunt ex Scriptu-
ra. Tertiò, ex locis quibuſdam
Orthodoxorum Patrum, quos
vel deprauant, vel non intelligũt:
Ad quæ omnia nunc ordine re-
ſpondebimus.

CAPVT XXI.

Reſpondetur ad ea, quæ contra Chriſti diuinitatem obiiciunt hæretici ex Scriptura.

PRIMO obiiciunt,
Quòd nunquã Chri-
ſtus ipſe ſe nominauit
Deum.Quæ obiectio
nominatim eſt etiam Franciſci
Dauidis Seruetiani in actione 3.
diei diſputationis Albanæ. Re-
ſpondemus primùm, nullam eſſe
conſequentiam, Chriſtus ſe De-
um non nominauit : igitur Deus
non eſt.Nam neq; ſe vnquam ipſe
Saluatorem, aut Redemptorem,

A his totidem verbis,nominauit:Et
tamen ſine controuerſia Saluator
atque Redemptor eſt.Deinde di-
cimus cum Auguſtino, ſatis illum
apertè Deum ſe profeſſum eſſe tũ
cùm dicit: *Creditis in Deum,& in me
credite*; quod tantundem eſt, ac ſi
diceret: *Ego ſum Deus.* Item Deum
ſe eſſe dixit,cùm FiliumDei ſe no-
B minauit, & ſe ac Patrem vnum eſ-
ſe teſtatus eſt, vt ipſi etiam Iudæi
intellexerunt: *De bono enim*,inqui-
unt,*opere non lapidamus te,ſed de blaſ-
phemia,quia tu homo cùm ſis, facis te-
ipſum Deum.* Item Ioan. 19. cùm
eum illis verbis accuſarent apud
Pilatum: *Nos legem habemus,& ſe-
cũdum legem noſtram debet mori,quia
Filium Dei ſe fecit*, nempe natura-
C lem : nam de filiatione ſecundum
adoptionem ipſi quoque Iudæi
gloriabantur,dicentes: *Patrem ha-
bemus Deum*,Ioannis capite octa-
uo. Eam autem Iudæorum accu-
ſationem nunquam Chriſtus tan-
quã falſam refutauit, etiamſi rur-
ſus à Caipha interrogaretur: *Tu es
Chriſtus Filius Dei benedicti?* Quin
potius in ea confeſsione,quòd vi-
D delicet Filius Dei conſubſtantia-
lis Patri eſſet (ſicut Iudæi intelli-
gebant) vſque ad mortem perſti-
tit. Tertiò, an ſatis nobis non eſt,
quòd Prophetæ,&Apoſtoli,& E-
uangeliſtæ illum abſolutè & di-
ſertè Deum nominarint, vt ſuprà
plurimis teſtimoniis demonſtra-
uimus? Hoc certè, vt ait Irenæus,

nunquam illi fecissent, nisi verissimè Deus esset.

Secundò obiiciunt, quòd ipse Christus Patrem suum solum esse Deum asseuerauit, Ioannis 17. *Hac est vita aeterna, vt cognoscant te solum Deum verum, & quem misisti* IESVM CHRISTVM. Quod etiam Apostolus indicat, prima ad Corinthios cap. 8. *Nobis*, inquit, *vnus est Deus Pater, & vnus Dominus* IESVS *Christus*. Atque huc item veteres & noui Ariani illa omnia Scripturæ testimonia ineptissimè referunt, in quibus Deus verus, vnus, & solus dicitur.

Respondet D. Gregorius Nazianzenus oratione 4. de Theologia, & D. Athanasius sermon. 4. contra Arianos, non longè ab initio, & D. Basilius lib. 4. contra Eunomium, in fine, & Chrysostomus homil. 22. in Matth. & alij omnes Patres, cùm solus Pater, Deus verus dicitur; aut cùm Deus verus dicitur esse vnicus & solus, tantummodò excludi à vera diuinitate multitudinem falsorum Deorum, qui ab Ethnicis Dij habebantur, non autem Filium, aut Spiritum sanctum: immò tribui his potius veram diuinitatem hoc ipso, quòd solus Pater dicitur esse verus Deus, aut verus Deus absolutè dicitur vnus esse. Hoc autem multis modis euidentissimè sanè probatur. 1. Quia vera diuinitas, & verus Deus, vnum

A quiddam est, quod est Pater, Filius, & Spiritus sanctus. Siquidem hæ tres personæ, excepta ratione Patris, & Filij, & Spiritus sancti, vnum quiddã & idem sunt, vt suprà cap. 14. probatum est testimonio Ioannis 10. & 1. Ioan. 5. Cùm igitur Pater vel absolutè, vel solus verus Deus affirmatur, hoc ipso

B affirmatur esse illud vnum, quod est Pater, & Filius, & Spiritus sanctus: ac proinde nõ potest ea oratione significari, quòd Filius, aut Spiritus sanctus non sit etiam illud vnum, quod est verus Deus. 2. Quia cùm solus Pater dicitur verus Deus, aut quiduis aliud, non intelligitur id esse sine suo Verbo, & Sapientia, aut sine suo Spiritu,

C vt non minus verè quàm acutè D. Athanasius ratiocinatur in epistola ad Serapion. circa medium. Ac proinde Verbum etiã & Spiritus illius hoc ipso debent intelligi esse verus De⁹, siquidẽ nihil in Deo Patre est, quod non sit etiam Deus, vtpote qui summè est simplex. 3. Quia in alio loco, nempe 1. Ioan. 5. disertè Filius quoque dicitur

D *verus Deus*: immò in illo ipso capite Ioan. 17. cùm Christus adiunxit: *Et quem misisti* IESVM *Christum*: sensus enim est, vitam æternam esse, cognoscere Christum etiam esse verum Deũ, vt pulchrè ostendit D. Athanasius lib. de suscepta natura, contra Apolinar. in fine, & D. Greg. Nazianzenus orat. 4.

de

de Theol. & D. Cyrill. li. 10. Thes. cap. 6. 4. Quia in aliis etiã locis similiter Filius solus dicitur esse verus Deus, nec ideo tamẽ Pater excluditur, vt præclarè vrget diuus Basilius libro 4. in Eunomium; de Filio enim illud dicitur Baruch 3. *Hic est Deus noster, & non æstimabitur alius ad eum*, &c. *Post hac in terris visus est*, &c. Et illud etiam Isaiæ 45. *Non est absque te Deus, Deus Israël Saluator.* vt notat etiam D. Cyprianus libro 2. ad Quirinum, cap. 6. Et cùm Apostolus 1. ad Corin. 8. solum Christum vocat Dominum, non excludit Patrem, vt superiùs cap. præcedente Origenem pulchrè ratiocinantem audiuimus, ad cap. 8. epist. ad Roman. Quæ igitur in Scriptura personã aliquam diuinam videntur excludere, *ad eos tantùm*, inquit rectè Basilius *qui falsò dicuntur Dij, referenda sunt*. Velut etiam cùm in Deuteronomio cap. 32. inquit: *Dominus solus dux eius fuit, & non erat cum eo Deus alienus.* Quæ autẽ Scripturæ vnum Deum verum absolutè prædicant, hoc ipso prædicãt Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum, vt qui sunt illud vnum, quod est Deus verus. Sicut rectè illic Basilius & D. Athanasius sermone 4. cõtra Arianos, paulò post initium argumentantur.

Tertiò obiiciunt, ea Scripturæ loca, in quibus significari videtur, Filium esse creaturam, & opus quoddam factum. Vt Prouerbiorum cap. 8. *Dominus creauit me in initio viarum suarum.* Quem locum Arianis *fuisse semper in promptu*, dicit diuus Gregorius Nazianzenus oratione tertia de Theologia. Et ad Philippenses cap. 2. *Dominum & Christum fecit illum.* Et Ioannis cap. 1. *Ante me factus est.* Et ad Hebręos 1. *Tanto melior Angelis effectus.* Et ad Hebr. 3. *Fidelis est ei, qui fecit illum.* Et ad Coloss. 1. & Eccles. 24. *Primogenitus ante omnem creaturam.*

1. Respondet D. Athanasius sermone 3. contra Arianos, & diuus Gregorius Nazianzenus loco citato, & Basilius lib. 4. in Eunom. sub finem, & alij Patres, hæc de Filio secundum assumptam humanitatem intelligenda esse: secundum eam enim creatus ac formatus est, vt daret initium diuino operi redemptionis & reparationis generis humani. Hoc enim diuus Athanasius vult significari per illud: *In initio*, vel (vt habent LXX.) *Initium viarum suarum ad opera sua.* Quod confirmat ex alio loco Isaiæ cap. 49. vbi Filius similiter dicit: *Et nunc hæc dicit Dominus qui formauit me ex vtero seruum sibi, vt congregem Iacob & Israël ad eum. Ecce hic*, ait Athanasius, *non vt sit formatur (secundũ seruilem naturã humanitatis) sed vt congreget tribus, quæ antequam formaretur, existebant. Nam vt illic creauit, ita hic, formauit: & vt illic, opera, ita hic, vt congregem,*

collocatum vides. Neque obstat huic interpretationi verbum illud pręteriti temporis, *creauit.* Quæ enim de futuro in Scriptura dicuntur, solent verbo præteriti temporis significari, vt intelligatur tam esse certa ac si iam accidissent. Vt illud Psalmi: *Foderunt manus meas, & pedes meos,* &c.

2. Alia expositio illius loci: *Dominus creauit me;* est Dionysij Romani apud Athanasium in epistola de decretis Nicænæ Synodi, verbum creandi, & Græcè ἔκτισε, significare eo loco non *facere*, sed *præficere*, vt sit sensus, Filium à Patre fuisse præfectum omnibus diuinis operibus. Quo sensu etiā dicere solemus, *creari* magistratus, verbi gratia.

3. Alia expositio est, verbum, *creauit,* ibi significare non productionem ex nihilo, sed generationem Filij. Nam & Sapientia de se ibidem dicit: *Nondum erant abyssi, & ego iā concepta eram.* Et: *Ante omnes cælos ego parturiebar.* Cur autem procesśio Filij vtroque vocabulo (*creandi* & *gignendi*) significetur, explicat diuus Hilarius in libro de Synodis: nempe vt perfectio procesśionis Filij à Patre commodius & plenius intelligi posset. Creatio enim dicitur, vt intelligatur illius procesśionis simplicitas, quod scilicet non est ex aliqua præexistenti materia, itemque immutabilitas Patris producentis. Generatio autem dicitur, vt significetur Filij cum Patre consubstantialitas. Ponit hanc etiam interpretationem diuus Athanasius sermone tertio contra Arianos, eamque pulchra ratione confirmat. Nam in Scriptura legimus, filios vocari quandoque seruos; nec tamen quia serui suorum Patrum, ob reuerentiam, quam his habent, vocantur, filij esse desinunt. Vt cùm lib. 3. Regum cap. 1. Betsabee loquens de Salomone cum Dauide, vocat eum seruum eius, qui tamen erat filius. Et filij quandoque dicuntur non gigni, sed fieri, Genesis 4. Ecclesiast. 14. &c. neque tamen ideo non gignuntur. Quin etiam vsitato genere sermonis dicimus procreari liberos, qui tamen verè gignuntur. Non igitur quia procesśio filij, creatio quandoque nominatur, generatio non est.

4. Addit quoque aliam expositionem in illo sermone sub finem diuus Athanasius; vt dicat videlicet Sapientia genita se creatam esse, non in se, sed in suis exemplaribus, quæ sunt ipsę creaturæ: *Non enim*, inquit Athanasius, *creatur creatrix, sed propter imaginem sui rebus creatis ingenitam ipsa se creari dicit. Et quemadmodum ipse Dominus loquutus est: Qui vos excipit, me excipit, eò quòd formula eius in nobis sit: ita quoque tametsi res creatæ illud ipsum non sint quod ille est, tamen ob simu-*

mulachrum & formulam, quæ in creatis est, velut ipse creatur. Mihi ex his quatuor interpretationibus tertia videtur solidior; quamuis omnes diuersa quidem ratione cohærere possunt.

Ac pertinent istæ expositiones ad eum locum, posito quòd ibi legendum esset: *Ab initio creauit me Dominus*, vt est apud 70. Nam longè verisimilius est, quod iam olim Epiphanius hæresi 69. & D. Basilius lib.2. in Eunomium circa medium notauit, nõ debere legi, *creauit me*, sed, *possedit me*, Verbum enim Hebraicum קָנָה quod eo loco exstat, *possedit*, significat. Verbum autem possidēdi, secundum Scripturę phrasim, generationem indicat, vt Genes.4. cùm natus esset Cain, Eua inquit: *Possedi hominem per Deum.*

Sed valent inprimis allatæ expositiones pro quodam alio loco Ecclesi.24. Vbi sine controuersia legitur sapientia dicere: *Ab initio creata sum.* Et rursus: *Qui creauit me, requieuit in tabernaculo meo.* Quanquam Euaristus Pontifex in ep.1. nõ, *qui creauit me*, sed *qui genuit me*, legit.

Illud autem: *Dominum & Christum fecit illum*, constat de Christo secundum humanitatem esse intelligendum. Vt etiam illud: *Qui factus est ex semine David secundum carnem*, sicut latiùs persequitur D. Athanasius sermon.2.& 3. contra Arianos, & Basilius lib. 2. contra

A Eunomium, & nos cap.seq. magis declarabimus.

Illud autem: *Ante me factus est*, idem est, ac *mihi prælatus & antepositus est*: Quia *prior*, inquit, *me erat*. Ita exponit Ambrosius lib.4. de fide, cap.5. & Augustinus, Chrysostomus, & alij in eum locum. Item cùm dicitur: *Tãto melior Angelis effectus*, sensus est, id est, declaratus,

B vt Chrysostomus & Theophylactus in eum locũ exponunt. Item cum idem Apostolus de Christo dicit ad illud: *Fidelis est ei qui fecit illum*, non significat absolutè eum factum esse, sed esse factum Pontificem secundum humanitatem. Denique *primogenitus ante omnem creaturam*, non ideo dicitur quia

C sit ipse vna quædam creatura ante alias creata: tũc enim primo creatus dici debuisset, vt rectè ait Basilius libro 4. in Eunomium: nec verè tunc esset ante omnem creaturam, cùm nõ sit ante se; sed ideo primogenitus ante omnem creaturam dicitur, quia ab æterno, atque adeo ante creaturam omnem

D genitus est, & nullus fuit genitus ante ipsum. Item, vt inquit Basilius li.4. contra Eunomium, ideo dicitur primogenitus creaturarum, quia caussa est, vt creaturæ sint productæ ex nihilo: sicut primogenitus mortuorũ, quia caussa est resurrectionis ex mortuis.

Quartò obiiciunt ea Scripturæ testimonia, quæ indicant Chri-

stum differentem quandam personam à Deo esse, perinde atque alium quemuis hominem, atque adeo minimè ipsum esse Deum. Vt cùm ipse dixit: *Ascendo ad Patrem meum & Patrem vestrum, Deum meum & Deum vestrũ.* Et: *Deus meus, Deus meus, vt quid dereliquisti me?*

Respondemus cum D. Gregorio Nazianzeno orat. 4. de Theolog. hæc de Christo intelligi oportere, secũdum assumptam humanitatem; secũdum quam quidem non est Deus sed habet Deum, vtpote qui secundum humanitatem est creatura. Cùm autem ex aliis plurimis Scripturæ locis euidenter constet, hunc eundem hominem Christum, esse quoq; secundum personam atque hypostasim suam Deum, minimè illo modo dicendi *Deum meum & Deum vestrum* indicatur, differre illum etiam hypostasi & persona à Deo, sed sua humana natura, sicut & nos quoque differimus.

Quintò, veteres & noui Samosateniani obiiciunt Scripturæ locos, quibus passim Christus asseritur verus homo, & idem ipse homo Christus, Filius Dei affirmatur. Vnde colligunt non esse illum aliqua alia natura præditum nisi humana: ac proinde non essentia Deũ esse, sicut est Pater, sed esse ac dici Deum, seu Filiũ Dei, tantummodò adoptione & sanctificatione singulari humanæ suæ naturæ,

A Quod argumentũ Seruetus in suis libris & dialogis de Trinitate singulis ferè paginis inculcat, sicut etiã Fran. Dauid & alij Seruetiani.

Rectè autem D. Athanasius ser. 4. contra Arian. his omnibus exprobrat quòd hãc obiectionem à Caipha & Iudæis didicerint. Nam illorum etiã obiectio nefaria ad-
B uersus Christum hæc ipsa erat: *De blasphemia accusamus te, quia tu homo cùm sis, facis teipsum Deum.* Ioan. 10. Respõsio autem nostra vel potius Scripturæ sanctæ ad Iudaicã hanc & hęreticam obiectionem est, naturâ etiam Deum esse illum ipsum hominẽ qui Christus est: *Hic enim est Deus noster & nõ reputabitur alius ad eum*, qui tamen postea *in terris*
C *visus est, & cum hominibus cõuersatus est.* Baruch 3. Hic *Verbum erat in principio Deus apud Deum*, qui idem *caro factum est, & habitauit in nobis.* Ioan. 1. Hic *vocabitur Emanuel*, hoc est, nobiscum Deus. Isaiæ 7. Hic *Deo cùm esset aequalis, formam serui accepit, & habitu est inuentus vt homo.* Philip. 2. Quare idem Deus & ho-
D mo naturâ est, vt his & aliis multis testimoniis confirmat illic Athanasius, & à nobis probatũ est.

Sexto, quasdam obiiciunt Scripturæ sentẽtias, quibus significari videtur, non iisdẽ perfectionibus siue attributis Filium præditum esse quibus Patrem. Vt illud Luc. 19. *Quid me dicis bonum? Nemo bonus nisi solus Deus.* Et item illud Ioan. 5.

Non

Non potest à se facere Filius quidquam. Et illud Matth.20. *Sedere autem ad dexteram meam vel sinistram, non est meum dare vobis.* Et Marci 13. *De die autē illa nemo scit, neq; Filius hominis.* Quæ sententiæ defectum quendā bonitatis, potentiæ, & scientiæ in Christo significare videntur.

Respondemus ad locū primum, non negare illis verbis Christum se bonum esse, sed redarguere legisperitum hoc pacto: Cùm nemo bonus absolutè sit nisi solus Deus: & tu me Deum esse minimè fatearis; quid me dicis bonum? vt suprà etiam cap. 13. notauimus exponi hunc locum ab Athanasio & ab aliis Patribus.

Ad secundum locū respondeo, sicut Filius habet essentiam à suo Patre per generationis originem, ita & potentiam & alia omnia, ac in eo sensu non potest à se facere quidquam; cùm tamen per originem suam à Patre omnia ipse possit quę viderit Patrem facientem, vt ibidem dicit. Et suprà notauimus, Gregorium Nazianzenum & Basilium inde potius euidenter concludere, Filium non esse creaturā: omnis enim creatura potest ex se aliquid facere, nēpe peccare.

Ad tertium locum respondet D. Augustinus li.1. de Trin. c.12. id intelligendum esse secundum humanam naturam, cuius respectu mater filiorum Zebedæi petebat suis filiis tanquam Christi consanguineis dexteram & sinistram dari. Respondet etiam pulchrè D. Cyrillus lib.10. thesauri, c.5. cùm dicit; *Non est meum dare,* non negare se habere dandi potestatem; sed affirmare potius: vt apparet ex eo quod subiungit, *sed quibus paratum est, etc.* Quasi diceret, meum est illis, quibus à Patre paratum est, dare. Sensus igitur hic est: Non est meum dare vobis, id est, non decet, non est æquum, vt vobis dem titulo quem prætenditis, consanguinitatis.

Ad locum: *De die autem illa, &c.* quamuis variè videntur respondere sancti Patres, tamen omnes quod ad rem attinet, consentiunt in ea explicatione, quam luculenter ponit inter ceteros D. Athanasius ser.4. contra Arianos post medium, & D. Basilius li.4. contra Eunom. circa finem, & D. Gregorius Nazianzen' orat.4. de Theol. circa finem. Quæ explicatio in his tribus consistit. Primò, absolutè quidem optimè fuisse perspectū Christo extremi iudicij diem, ac proinde minimę eum illis verbis significasse, nulla ratione se eum diem scire. Quod probant euidentibus argumentis. 1. Quia cognoscebat Patrem suū, quod longè maius est, atq; adeo omnia quę in Deo sunt, & notitiā quoq; illius diei. 2. Quia omnia Patris sua erāt, ac proinde illius etiam diei cognitio. 3. Quia ipse est sapientia Dei, &

& in illo omnes thesauri diuinæ scientiæ absconditi. 4. Quia non potest opifex ignorare suum proprium opus; Filius autem auctor est seculorum omnium, atq; adeo etiam illius extremi diei. 5. Quia ipse in illo die iudex venturus est, neque est credibile à iudice ignorari diem sententiæ dicendæ præstitutum. 6. Quia signa proximè antecedentia illum diem perspectissima habebat. Vbi enim dicit: *Neq; Filius ibi*, inquit Athanasius, *discipulis recesset ea quæ diem illam antecedunt, dum inquit: ista & ista futura sunt, ac tunc denique finis. Iam qui ea quæ diem illam antecedunt eloquitur, omnino in cognitione sua diem habet quæ post res prænuntiatas subsequatur est.* Nec minus pulchrè D. Gregorius Nazianzenus: *Quomodo*, inquit, *rem aliquam ignoret ipsa sapientia, ille seculorũ factor, ille consummator atque immutator, ille rerum quæ geruntur finis, ille ea quæ Dei sunt non minus cognoscens, quàm spiritus hominis ea quæ in ipso sunt? Qui verò constat, ipsum ea quidem quæ horam illam antecedunt, ac quæ vel in ipso finis articulo posita sunt, exactissimè scire, ipsam autem horam ignorare? Ænigmati quippe hæc res similis est, perinde ac si quis ea quæ ante murum sunt certissimè se scire affirmet, murum autem ipsum ignorare se fateatur, aut diei finem probè sciens noctis principium minimè agnoscat: vbi alterius cognitio alterum necessariò secum introducit.* Secundò

A dicunt Patres, sensum Christi verborum fuisse, non scire se illum diem naturali facultate humanæ intelligentiæ suæ. Tertiò dicunt, hunc verborũ sensum ideo Christum illo modo negandi absolutè, & quasi sermonis ænigmate siue amphibologia dissimulasse, vt illo sermone tam absoluto retunB deret discipulorum curiositatem, ne id ab eo importunius sciscitari vellent, quod vtilius nesciebant. Quamobrem diuus Augustinus & alij Patres asserunt, Christum cùm id diceret, tacitum apud se significasse quoque se diem illum nescire vt aliis indicaret. Ita fit, vt quemadmodum concludit diuus Athanasius, nulla in Christi verC bis fuerit falsitas, licet diem illum sciuerit, veram enim ipse sententiam significauit, tametsi eam iusta de caussa texerit sermonis ambiguitate, propter vtilitatem eorum cum quibus loquebatur.

Septimò obiiciunt, quòd passim Filius in Scriptura dicitur ab ipso Patre accipere, quasi alioqui D ipse nõ habeat. Vt cùm ait: *Omnia mihi tradita sunt à Patre meo.* Et: *quod dedit mihi Pater maius omnibus est.* Et: *Donauit illi nomen quod est super omne nomen.* Et: *Data est mihi omnis potestas.*

Respondent Patres, hæc ideo dici, quia quidquid Filius habet, habet per æternam originẽ à Patre. Quædam tamen ex eo genere dicun-

dicuntur etiam data illi esse secundum humanitatem; vt, *nomen super omne nomen*, & *omnis potestas in cœlo, & in terra:* quanquam non ita quidē vt homo Christus haberet hæc immediatè secundū ipsam humanitatem (vt delirant Vbiquetarij & Vbiquetariorum Patres Seruetiani) sed vt illa haberet secundum hypostasim suę humanitatis, hoc ipso quod humanitas ad hypostasim diuinam assumpta est; qua ratione humanitas etiam diuina illa accepit, vt sunt in diuina hypostasi; sicut latiùs in libris nostris contra Vbiquetarios disputauimus.

Octauò obiiciunt, quædā Scripturę testimonia quę indicare videntur, non eo modo Filium esse operatum omnia, quo ea operatus est Pater. Nam Apostolus dicit 1. Cor. 8. *Vnus est Deus Pater, ex quo omnia, & vnus Dominus* IESVS *Christ⁹, per quem omnia:* quasi Filius fuerit tantummodò operis instrumentum. Sed ad hoc suprà cap. 15. responsum à nobis est, per Filium res factas ideo dici, quia cùm Filius operandi potestatem habeat à Patre, hoc ipso quod Filius operatur, operatur etiam Pater per illum. Et quomodo istę particulę, *Per, Ex quo, &c.* eandē vim habeant & sine discrimine personis omnibus diuinis tribuantur, illic etiam docuimus cum D. Basilio & aliis Patribus.

A Nonò colligunt, omnes illas Scripturæ sententias quæ indicare videntur Filium esse Patre inferiorem. Vt illud: *Pater maior me est.* Ioannis 14. Et: *Tunc & ipse Filius subiectus erit ei.* 2. Cor. 15. Et: *Sicut mandatum dedit mihi Pater.* Et: *Non veni vt facerem voluntatem meam.* Et: *Semper viuens ad interpellandum*

B *pro nobis*; & cetera eiusdem generis. Quo argumēto vtuntur etiam Transyluani lib. 2. cap. 6.

Præclarè autem D. Athanasius libro de suscepta natura contra Apollinarium: *Hæc*, inquit, *humana verba humilitatis Filij Dei, ideo ad constituendam suam blasphemiam hæretici detorquent, quia nolunt attendere Apostolo de Christo ad Ephes. 3. di-*

C *centi, quod propter nos cùm diues esset, factus est pauper, vt nos illius inopia diuites fieremus.* Quod si non illum tantummodò vt est in forma serui pauper & humilis cogitarent, sed etiam vt in forma Dei, Deo æqualis, non absolutè ex eiusmodi locis colligerent, eum Patre inferiorē esse, sed tantùm secundum

D assumptam humanitatem. Non enim tantummodò *minor Patre* in Scriptura dicitur, sed etiam *æqualis.* Ex quo necessariò efficitur, secundum aliquam tantùm rationem illum esse minorem, & secundum aliquam verò non item: vt optimè D. Gregorius Nazianzenus oratione 4. de Theolog. ratiocinatur.

Est igitur regula omnium sanctorum Patrum verissima, vt humiliora quæ dicuntur in Scripturis de Christo ei adscribamus secundum assumptam humanitatem, alia verò quę diuinitatis propria sunt, secundum naturam diuinam, in qua prius etiam quàm caro fieret erat Deus.

Et quidem singula quę in Christo pertinent ad humilitatem humanæ naturæ, cùm aliquibus ex aduerso prærogatiuis diuinis cõnexa fuisse, elegantissima oratione persequitur D. Gregorius Nazianzenus oratione 3. de Theologia sub finem. Quam, quia simul etiam copiosa & breuis est, & maximè ad hunc locum pertinet, nõ erit alienum hîc referre: *Progenitus*, inquit, *est Christus; sed etiam progenitus erat; & ex muliere quidem, ceterùm virgine. Illud humanum, hoc diuinum. Patris expers hìc: matris expers illic. Vtrumque horum diuinitatis est. Materno quidem vtero gestatus est: verum à Propheta cognitus est, & quidem in vtero adhuc existente, atque ante Verbum, cuius caussa procreatus fuerat, saltante. Fasciis quidem inuolutus est: verùm sepulturæ fascias rediuiuus excussit. In præsepio quidem reclinatus est: ceterùm ab Angelis celebratus est, & à stella proditus, & à Magis adoratus. Cur tu ad id quod oculis cernitur, impingis, nec spectas id quod animo, & intelligentia percipitur? In Ægyptum quidem pulsus est: verùm impura Ægyptiorum sacra depulit ac profligauit. Non erat illi species neque decor apud Iudæos: sed apud Dauidem speciosus erat forma præ filiis hominum, atque etiam in monte discipulorum oculos splendore perstringit, ac sole clarior efficitur, futurum videlicet splendorem adumbrans. Baptizatus quidem est vt homo: sed peccata sustulit vt Deus, atque ideo baptizatus est, vt aquis ipsis sanctitatem afferret. Tentatus est vt homo: victoriam reportauit vt Deus, atque adeo nos magno & intrepido animo esse iubet, vt qui virtute sua mundum superarit. Fame affectus est: sed multa hominum millia aluit, ipseque panis est viuificus ac cœlestis. Siti laborauit: sed clamauit, si quis sitit veniat ad me & bibat: atque etiam facturum se pollicitus est, vt qui fide præditi sunt, fontis instar scaturiat. Fatigatus est, sed eorum qui fatigantur, atque onusti sunt, est requies. Som[no] depressus est: sed in mari leuis incedit, ac ventos increpat, Petrumque pessum euntem sublcuat ac erigit. Vectigal pendit, sed ex pisce atque etiam exigentium Rex est. Samaritanus vocatur & dæmoniacus: ceterùm ei qui à Hierosolymitana vrbe descendens in latrones inciderat, salutem affert, atque à dæmonibus agnoscitur, & dæmones fugat, & spirituum legiones in profundum præcipites agit, ducemque dæmonum quasi fulgur cadentem videt. Lapidibus petitur: sed non arripitur. Orat: sed alios orantes exaudit. Collachrymat: sed lachrymas sedat. Quærit vbi positus sit Lazarus (homo enim*

enim erat) sed Lazarum à morte ad vitam excitat, (Deus enim erat) Venditur, & quidem vili pretio, nempe triginta argẽteis: sed interim mundũ precio magno, hoc est cruore suo redimit. Vt ouis ad occisionem ducitur: verùm Israëlem pascit, nunc autem vniuersum terrarum orbem. Vt agnus mutus est: sed verbum est, illius in deserta clamantis voce annunciatum. Languore affectus est & vulneratus: verùm depellit omnem morbum, & omnem languorem. In crucis lignum euehitur atque affigitur: sed nos vita ligno restituit, latronemq́ue simul pendentem seruat, atque obscurat quidquid oculis cernitur. Acetum illi propinatur, ac fel in cibum porrigitur: sed quis est, qui aquam in vinum commutauit, atque amarulentum illum gustum sustulit? ille, inquam, totus dulcis atq; expetibilis. Animam tradit: sed eius rursus accipiendæ potestatem habet, velumq́ue rumpitur (supera enim patefiunt) ac petræ scinduntur, hominesq́; vita functi prius ad vitã reuocantur. Moritur, sed vitam impertit, ac morte sua mortem extinguit. Inhumatur; sed resurgit. In infernum descendit, sed animas reuehit, atque in cœlos ascendit, venturusq́; est ad iudicandum viuos & mortuos.

Christus igitur minor & subiectus, & obediens Patri est secundum humanitatem; quomodo etiam *paulò minor Angelis* dicitur factus, vt in dialogis de Trinitate contra Anomeos rectè notauit D. Athanasius. Secundum diuinita-

A tem autem hic idem homo Christus *æqualis est Deo & vnum* cum Patre, atq; adeo *tantò melior Angelis factus est, quantò differentius præ illis nomen hæreditauit.* Quæ si necdum Christi perduelles intelligant, *digni sunt,* inquit Athanasius serm. 2. contra Arianos, *qui pudore sugillentur & audiant: Reddite quæ sunt ho-*

B *minis homini, & quæ sunt Dei Deo.*

Addit etiam D. Gregorius Nazianzenus oratione 4. de Theologia & D. Basilius libro 1. contra Eunomium, sub finem, & Hilarius libro 9. de Trinitate post medium, maiorem etiam dici Patrem Filio, quadam principij auctoritate, tametsi Filius in natura sua quidem totam illam digni-

C tatem atque perfectionem Patris habeat: vt magis sequenti libro explicabitur.

Respondet etiã nominatim ad illud: *Tunc & Filius subiectus erit ei, &c.* Gregorius Nazianzenus oratione illa 4. de Theologia & diuus Cyrillus libro 10. thesauri, capite octauo, & Chrysostomus & Gre-

D gorius Nissenus in tractatibus peculiaribus de illa sententia, intelligi id de Christo in suis membris quæ sunt Ecclesia: vt sit sensus, tunc cùm tradiderit regnum Deo & Patri, corpus ipsius, hoc est, Ecclesiam iam triumphantem perfectè subiectã fore Patri. Nec videtur obstare huic interpretationi, quod Pater non subiecit

Ecclesiæ omnia, sed ipsi Christo; A Apostolus autem ibi ait: *Tunc & ipse subiectus erit ei, qui subiecit illi omnia.* Responderi enim potest, hunc sensum esse: Tunc ipse Christus in suis membris subiectus erit ei, qui eidem Christo secundum se subiecit omnia. Iuxta alteram verò expositionē, quæ concedit ipsum Christum secundum se, etiam ra- B tione humanitatis tunc fore subiectum Patri, particula, tunc, non est otiosè addita, nec significat, tunc primò Christum Patri subiectū esse cœpisse, sed habet quandam emphasim, videlicet fore, vt in illa etiam gloria ac summo triumpho Ecclesię Christus eius caput sit subiectus Patri secundum humanitatem.

Commemorat etiam D. Augustinus libro 1. de Trinitate, capite 8. quosdam dixisse, hunc eius loci sensum esse: Tūc subiectus erit ei, id est, tunc humana natura Christi absorbebitur à diuinitate. Quę non est loci interpretatio, sed deprauatio manifesta. Si enim non manebit, sed absorbebitur, igitur D non erit vlli subiecta.

Sunt etiam expositores aliqui qui dixerunt, subiectionem eo loco tantùm significare summam Filij cum Patre concordiam. Sed satis est cum Patribus antea citatis intelligere eam subiectionem de Christo secundum humanitatem, & in suis etiam membris.

Vtraque enim interpretatio consistere simul potest. Atq; hæc ferè sunt quæ ex Scripturis directè obiiciūt hęretici aduersus Christi diuinitatem, præter alias multas obiectiones similes, quas in confirmatione nostrarum probationum ex Scriptura suprà confutauimus.

CAPVT XXII.

Respondetur ad argumenta quæ à ratione petunt Sectarij contra Christi diuinitatem.

A Ratione variis etiā modis sine ratione argumentantur. Primò hoc pacto, Christus est verus Filius Dei, vt in Scri- C ptura passim habetur, ergo non est ens simpliciter primum, sed ens ex alio: ac proinde non est verus Deus. Siquidem nomine Dei omnes intelligunt ens simpliciter primum. Et confirmāt rursus hoc argumentum Seruetiani, quia passim Christus indicat se Filium esse illius veri Dei Israël, non igitur est ipse verus Deus Israël: siquidem oportet Filium à Patre esse distinctum. His enim rationibus veteres & noui Samosateniani Seruetiani retorquent contra Filij diuinitatem firmissimum illud argumentum, quod pro illa petunt Patres (vt suprà cap. 17. vidimus) ex vera ratione naturalis filiationis.

Respon-

A Respondemus autem, Filium, vt est persona, esse quidem ex alio, vt autem est illud vnum simplicissimum, quod est Pater, & Filius, & Spiritus sanctus, non esse ex alio, & eatenus esse Deum, & ens simpliciter primum. Vnum enim illud, quod est Pater, & Filius, & Spiritus sanctus, non procedit ab aliquo alio. Quanquam de ratione quidem huius entis vnius & primi est, vt in illo etiam contineantur duæ illæ personæ (nempe Filius & Spiritus sanctus) quarum quælibet, vt persona est, est ens ex alio per originem. Hoc attigit optimè Athanasius serm. 4. contra Arianos, cùm respondens ad similem obiectionem veterum Arianorum, dixit: *In illo vno & primo Deo, quod in Scripturis commemoratur, includi etiam ipsius verbum.*

Ad argumenti verò confirmationem respondeo, Christum esse Filium veri Dei Israëlis, non quatenus is est Deus Israël, sed quatenus est etiam persona Patris, quæ persona Patris verissimè est Deus Israël. Ita non à Deo Israël, quatenus is est Deus Israël, sed à Patre Christus distinctus esse debet.

Secundò, vel Pater genuit Filium suum iam existentē, vel nondum existentem. Primum non videtur dici posse; si autem secundum dicatur, consequitur aliquādo, Filium non exstitisse, ac proinde non esse Deum.

Ad hoc argumentum, quod fuit etiam Eunomij, respondet optimè D. Basilius lib. 2. contra eūdem, genuisse existentem, sed non aliunde existentem quàm ex ipsa sui generatione. Quemadmodum etiam quod ex tempore generatur, existens vtique generatur, sed exstens ex vi suæ generatio-

B nis. Simul enim res existit & gignitur, vt Aristoteles etiam docuit.

Tertiò, Filius voluntate est genitus à Patre, tum quia non coactè, tum etiam quia voluntate generare fuit præstabilius, vt vrgebat Sophista Asterius, patronus Arianorum, apud D. Athanasium serm. 4. contra Arianos, non lon-

C gè à fine; potuit igitur non generari: & consequenter verus Deus non est, cùm Deus sit ens simpliciter necessarium.

Respondet ibidem Athanasius & D. Gregorius Nazianzenus oratione 3. de Theologia, non longè ab initio, Patrem neque coactè, neque etiam voluntate, vt voluntas liberè in obiectum suum

D fertur, sed vt fertur in illud necessariò, tanquam quædam natura. Quemadmodum Pater ipse, volens Deus est, non coactè, neque tamen voluntate libera, sed voluntate vt natura. Quam rem sequenti etiam libro magis declarabimus.

Quartò, vel generatio Filij est

finita, iamque conquieuit, vel non est finita. Si nondum est absoluta & finita, ergo est imperfecta, & nec dum Filius perfectè genitus. Si autem finita est, ergo etiam incepit, atque adeò etiam inceperit Filius, neque est Deus sempiternus. Hoc argumento veterum Eunomianorum etiam Franciscus Dauid Seruetianus vtitur.

Respondeo autem primùm cũ Gregorio Nazianzeno orat. 3. de Theolog. & D. Basilio lib. 4. in Eunomium, non necessariò sequi, si aliquid finem habuit, idem & initium habuisse. Vt neque contrà sequitur, id finem habiturum esse, quod initium habuit. Nam Angelus & anima rationalis initiũ habuerunt, neque vnquam tamen finem habitura sunt.

Deinde dicimus, generationẽ Filij nec iam finem habere, neque vnquam habituram esse: non quia nondum perfecta sit, sed quia eadem ipsa perfecta ex æterno, in æternum perseuerat. Generatio enim Filij pasiuè quidem, aliud non est, quàm ipse Filius vt ex Patre existens: actiuè autem est ipse Pater, vt est intellectu suo producens Filium. Quare quemadmodum Pater & Filius secundum eas rationes sempiterni sunt, ita etiã sempiterna quoque semperque durans est Filij generatio. Itaque vera est semper illa Patris oratio ad Filium: *Ego hodie genui te.* Cui

A consentaneum est quod verè dicit Origenes in cap. 1. Ioan. semper Filium generari à Patre; nec Origenes solùm, sed etiam diuus Athanasius in expositione fidei. Ex qua re quemadmodum non sequatur, imperfectam esse generationem Filij, exemplo declarare possumus. Nam si semper durB raret visio parietis, dici paries posset semper videri, non quia paries imperfectè videretur, sed quia visio parietis alioqui perfecta & tota simul, perpetuò eadem maneret. Ita in proposito. Et tamen cùm vtrumque verè dici possit, scilicet Filium semper generari (propter æternitatem suæ generationis) & semper natum esse C (propter eiusdem generationis perfectionem) tutius sanè est cũ Augustino in Psal. 2. & Gregorio lib. 29. Moralium, cap. 1. dicere, Filium semper esse natum: vt particula, Semper, indicet æternitatẽ generationis; & particula, Natus, perfectionem geniti, vt rectè notat D. Thomas 1. p. q. 42. art. 2.

Quintò, Pater dat Filio vitam, D & alia omnia, & Filius accipit à Patre. Pater igitur præstantior est Filio, & sic Filius non erit summus ac verus Deus sicut Pater. Id probatur, quoniã (vt Christus dixit) *Beatius est dare, quàm accipere*, teste Paulo, Actor. 20. Quod etiam verum est, vbi naturaliter datur aliquid & accipitur. Dare enim est eius,

eius, quod est perfectum actu, accipere verò eius, quod est in potentia. Vnde forma naturalis, quia dat esse materiæ, perfectior est q̃ materia, & in aliis ad eundem modum. Si dicas, tunc esse melius dare, quàm accipere, cùm accipiens est in potentia ad recipiendum; Filium autem non fuisse in potentia ad recipiendum, quia semper habuit: contrà hoc rursus potest obiici primò, quod Filius etiam videtur fuisse in potentia, quandoquidem potuit recipere. Nam si recipere non potuit, quomodo recepit? Secundò, licet Filius semper habuerit, tamen inde non sequitur, ipsum non fuisse in potentia recipiendi, sed non fuisse ita in potentia, vt caruerit aliquando ipsa perfectione accepta. Id autem non impedit quo minus Filius, quantũ est ex se, fuerit in potentia, & eatenus minus ex se perfectus, quàm is qui dedit. Vt materia (verbi gratia) etiam tunc cũ perfectionem suam à forma recipit, retinet tamen suam potentiã, & eatenus ex se est imperfectior quàm forma: Idque verum etiam esset, licet materia ab æterno accepisset suã perfectionẽ à forma.

Respondeo igitur aliter, tunc quidem esse melius dare, quàm accipere, quando accipiens non est vnum & idem in aliqua re cum eo, qui dat: ratione cuius vnitatis ipse etiam accipiẽs habeat re ipsa

A quidquid est perfectionis in eo qui dat. Si enim dans & accipiens re ipsa sunt etiam quiddam vnum; eadem re ipsa perfectio erit in dante & in accipiente. Atque ita se res habet in proposito. Pater enim dans, & Filius accipiens sunt vnum quiddam in essentia, ratione cuius omnis perfectio, quæ est

B in Patre dante, est etiam in Filio accipiente. Atque hinc rursus fit, vt minimè Filius potuerit accipere à Patre per talem aliquam potentiam, qualis est in aliis rebus accipientibus, quæ non sunt idem numero cum rebus, à quibus accipiunt, quæq; ideo sunt eatenus imperfectæ. Sed potuit Filius accipere, & accepit seipso, quatenus

C ita processit in persona distinctus à Patre, vt etiam sit vnum in essentia cum illo. In quo quidem potentiæ genere nulla est imperfectio: non enim hîc consideratur aliqua potentia physicè, quæ ex se habeat re ipsa carentiam aliquam, sed logicè, vt dici solet, quatenus nimirum verè intelligimus posse in diuinis ita Filium procedere à

D Patre, sicut dictum est. Neq; verò responsio hæc nostra ideo vitiosa videri debet, quoniam p̃cedit ex hypothesi ipsius mysterij sanctissimæ Trinitatis quod fides ponit. In omni enim materia, & in hac præsertim, qui defendit aliquam assertionem debet ipse assertionẽ suam ponere, & ex ea respondere

ad

ad argumenta quæ obiiciuntur, vt sequenti etiam libro magis patebit.

Sextò, vrgent paſsim Seruetiani, quòd Scriptura non alium Filium Dei nobis proponit, nisi hominem illum Christum, qui conceptus est ex MARIA: à quo etiam Matthæus, Marcus, & Lucas exordium Euangelij sui ducũt; sicut & Ioan. cap. 2. ait: *Hoc est initium signorum Iesv.* Non est igitur alius aliquis Dei Filius æternus, qui prꝑter naturam humanam habeat etiam naturam diuinam. Si enim talis aliquis Filius est, de illo inprimis oportebat Euangelistas sermonem facere.

Sed hæc obiectio ineptiſsima est. Respondemus enim, omnino Filium Dei nullum alium esse, nisi hominem Christum, qui est cõceptus ex MARIA Virgine. At hic ipse homo Christus, Deus etiam est, ac proinde etiam duplici natura, diuina & humana in eadem hypostasi præditus, vt suprà probatum est. Itaque licet vnus & idẽ Filius est, cùm sit vna & eadẽ persona, tamen dupliciter est natus; nempe ab æterno ex Patre secundum diuinitatem, & in tempore ex matre secundum humanitatem

Quod cùm asserimus, non facimus duos dimidiatos Filios, vt Seruetus est cauillatus; neque etiã dicimus, alium esse Filium Dei, & alium Filium hominis, vt inscitè quidam Petrus Melius in actione 8. diei disputationis Albanæ Seruetianis respondet; sed explicamus magnum illud pietatis mysterium, quod absconditum fuit à seculis, & manifestatum iis, quibus voluit Deus notas facere diuitias gloriæ Sacramenti huius, nempe vnum & eundem Christũ ex duplici natura æterna & temporali; atque adeò ex duplici etiã natiuitate constare. Quod nisi ita sit, Scriptura sacra, quæ Christum verum Deum asserit & verum hominem, nullo modo potest intelligi. Hunc autem ac talem Filium Dei paſsim nobis Scriptura, atque adeò etiam ipsi Euangelistæ proponunt, vt ex multis testimoniis patet pro illius diuinitate superiùs allatis. Quanquam Matthæus quidem, & Marcus, & Lucas initiò Euangelij sui, non nisi generationem huius Filij, vt erat homo factus, explicare instituerunt, & eiusdem deinceps opera, quatenus fuit, manifestatus in carne. Quo etiam sensu Ioannes dixit, conuersionem aquæ in vinum fuisse initium signorum IESV. Qui tamen initiò Euangelij sui æternam eiusdem Filij generationẽ & opus illius maximè admirabile, nempe totius vniuersitatis creationem, luculenter nobis exposuit.

Septimò, ille homo IESVS factus est Dominus, atque adeò etiã Deus,

Deus, vt patet Actor. cap. 2. *Certiſſimè ſciat omnis domus Iſraël, quia & Dominum & Chriſtum fecit Deus hunc* IESVM, *quem vos crucifixiſtis.* Non eſt igitur naturâ Deus æternus. Si enim naturâ æternus Deus eſt, quomodo ex tempore factus eſt Deus?

Reſpondet D. Athanaſius ſermone 3. contra Arianos, & D. Cyrillus lib. 9. theſauri, cap. 3. & D. Baſilius lib. 2. in Eunomium, IESVM non eſſe ex tempore factum Dominum & Deum ſecūdum hypoſtaſim, aut naturam diuinam, ſed ſecundum humanitatem, qua nimirum eſt crucifixus. Neq; verò id ita, vt ſecundum ipſam humanitatem immediatè eſſet Deus ac Dominus, ſed vt eſſet Deus ac Dominus ſecundum hypoſtaſim humanitatis, quod cùm factū eſt, humanitas ipſa diuinitatem accepit, non in ſe, ſed in ſua ipſius hypoſtaſi. Itaque ſenſus huius loci eſt, factum diuinitus fuiſſe, vt IESVS eſſet non tantùm homo, ſed etiam Deus ac Dominus, atque adeò Chriſtus. Quod quidem, vt ex tēpore fieret, non oportuit ipſum Chriſtum ſecundum hypoſtaſim ſuā ex tempore produci, ſed ſatis fuit, ex tempore naturam humanam & diuinam in hypoſtaſi Chriſti vniri; id quod factum eſſe, maximè poſt Chriſti reſurrectionem fuit declaratum, vt ibi ſignificat Apoſtolus. Quemadmodum Iacob

A non tunc ipſe productus ab Iſaac patre eſt, cùm Iſaac eum benedicens, *Dominum illum fecit fratrum ſuorum*, vt rectè argumentatur D. Athanaſius loco citato.

Octauò, Chriſtus eſt *Mediator Dei & hominum*, vt affirmat Apoſtolus 1. ad Timoth. 3. Non igitur ipſe eſt Deus: Nam ſi Deus eſt,

B quomodo apud Deum eſt noſter Mediator? Reſpondendum eſt, Chriſtum, quamuis Deus eſt, non tamen vt Deum, ſed vt hominem obiuiſſe munus Mediatoris noſtri apud Deum. Ita fit, vt etiam noſter fuerit Mediator, quâ homo, apud ſeipſum quatenus eſt Deus, qui vnà cum Patre & Filio fuerat humano generi infenſus.

C Ac tantum abeſt, vt Chriſtus, quia Deus ſimul & homo ſit, non potuerit eſſe noſter apud Deum Mediator, vt contrà potius, niſi Deus & homo eſſet, Mediator perfectus eſſe non potuerit. Vt pulchrè aſſerit D. Athanaſ. lib. de ſuſcepta humanitate cōtra Apolinar. & D. Irenæus lib. 3. ca. 19. & communiter alij Patres, vt in peculiari diſ-

D putatione de Chriſto Redēptore & Mediatore oſtendimus, & infrà quoq; lib. vlt. fuſiùs explicabitur.

Nonò, per ſummam impudentiam nobis obiiciunt Seruetiani, ꝙ errorem Ebionitarū aſſeramus, cùm ponimus, Verbū ſeu Filium Dei æternum ſibi vniuiſſe humanitatem. Ebionem n. & Cherin-

thum similiter docuisse, Christum æternum descendisse in hominem Iesvm, & inhabitasse in illo, vt refert Irenæus lib. 3. cap. 19. atque hunc illorum errorem fuisse, non autem quòd Christus homo purus fuerit. Ita enim Trãsyluanis verissimis Ebionitis mentiri libuit lib. 1. cap. 1. & 3.

Respondemus autem, doctrinam Orthodoxã de vnione Verbi diuini & humanæ naturæ in Christo ab hæresi Ebionis & Cherinti, quam ipsi Transyluani renouant, plus quàm cœlum à terra distare. Ebion enim & Cherinthus Iesvm purum hominem fuisse ex Maria conceptum, neque ante illam exstitisse aiebant, vt disertè omnes Patres testantur. Irenæus lib. 1. ca. 25. & 26. vbi ait, secundum Cherinthum: *Iesvm fuisse Ioseph & Mariæ filium, similiter vt reliquos homines.* Tertullianus li. de carne Christi: *Ebion*, inquit, *nudum hominem, & tantùm ex semine Dauid, non et Dei Filium constituit Iesvm.* Et lib. de præscriptionibus idem de Cherintho dicit. Epiphanius hæresi 30. *Ebion*, inquit, *ex semine viri, hoc est, ipsius Ioseph Iesvm esse decreuit.* Idem testatur Eusebius lib. 3. cap. 21. & 27. & Hieronymus libro de scriptoribus Ecclesiasticis in Ioanne Euangelista, & D. Augustinus hæresi 10. & ante hos omnes Ignatius in epistola ad Philadelphienses, cuius verba sunt: *Qui dicit Iesvm purum esse hominem, serpens est, mentis inops cognomine Ebion.* Mentis autẽ inopem appositè appellauit, propterea quòd vox ipsa *Ebion*, Hebraicè significat mendicum, seu inopem, vt iam olim notatum est à Theodoreto lib. 2. de fabulis hæret. & ab Epiphanio hęres. 30. & ab Eusebio lib. 3. historiæ, cap. 21. Deinde aiebant Ebion & Cherinthus, *descendisse in specie columbæ in hominem Iesvm anno ætatis eius trigesimo quandam aliam personam spiritualem, quàm Christum nominabant, & tunc virtutes perfecisse: in fine autem reuolasse iterum Christũ de Iesv, & Iesvm passum esse, & resurrexisse, Christum autem impassibilem perseuerasse.* Ita enim hanc hæresim explicat D. Irenæus lib. 1. cap. 25. & lib. 3. cap. 19.

Quid autem, obsecro, doctrina Orthodoxa cum hac hæresi habet commune? Nunquid nos asserimus, Iesvm purum hominem fuisse cõceptum & natum? Num distinguimus duas personas, alterã spiritualem & diuinam, quæ tantummodò inhabitarit in homine Iesv, alteram humanam ipsius Iesv? Num dicimus, hominem Iesvm nullo modo exstitisse priusquam conciperetur ex Maria? Hæc certè dogmata non nostra, sed Seruetiana sunt. Nos enim ipsum Verbum æternum dicimus carnem factum esse, atq; eatenus Dei Filium fuisse etiam conceptũ

ex MARIA, vnamque adeò perſonam hominem IESVM & Chriſtũ & Verbum eſſe. Quod Ebion & Cherinthus minimè faſsi ſunt. *Secundum nullam enim ſententiam hæreticorum Verbum caro factum eſt*, inquit Irenæus lib.3.cap.11. Et rurſus in eodem lib. cap. 20. *Oſtenſo*, inquit, *manifeſtè, quòd Verbum in principio exiſtens apud Deum ſecundũ præfinitum tempus à Patre, vnitum eſt ſuo plaſmati, & patibilis homo factum, excluſa eſt omnis contradictio hæreticorum dicentium; Si tunc natus eſt, nõ erat antea Chriſtus. Oſtendimus enim, quòd tunc non cœpit Filius Dei, exiſtens ſemper apud Patrem.* Adde, quod à ſomniis illis deſcenſus Chriſti in IESVM, & diſceſſus rurſus ab eodẽ, longiſsimè abeſt Orthodoxa doctrina. Atque hactenus quidem in hoc capite reſponſum eſt ad rationes eas, quibus propriè conantur hæretici oſtendere Chriſtum verum Deum non eſſe. Alia verò illorum ſophiſmata propriè oppugnant Trinitatem perſonarum in vna & eadẽ diuinitate, ad q̃ ꝓinde poſtea in ſuo loco ꝓprio dicemus.

CAPVT XXIII.

Reſpondetur ad teſtimonia veterũ Patrũ, quæ perperam obiiciũt hæretici contra Chriſti diuinitatem.

Atrum, qui ante Cõcilium Nicęn. floruerunt, tam euidẽtia teſtimonia pro diuini- A tate Filij ſuperiùs attulimus, vt mirum mihi ſit, ſi Tranſyluani Seruetiani putarunt, quemq̃ futurum mediocriter prudentem, quem cõmouerent illis eorũdem Patrũ ſententiis, quas lib.2.ca.6.in contrariã partem perperã citant. Obiiciunt aũt nobis nominatim quędã ex Ignatio, Irenæo, Tertullia- B no, Cypriano, qui tamen clariſsimè, vt ſuprà vidimus, Chriſti diuinitatẽ teſtificati ſunt, vt etiã Franciſcus Dauid conceſsit in diſp. Albana, ſicut ſuprà ca.20.retulimus.

Ex Ignatio obiiciunt, quod in epiſtola ad Magneſianos ait: *Vnũ & ſolum verum Deum Patrem ſuum annunciauit.* Reſpondetur hoc loco ab Ignatio, tãtummodò Chri- C ſti ſententiam recitari ex Euangelio Ioannis, cap.17. *Vt cognoſcant te ſolum Deum verum*, &c. Ex qua ſententia minimè ſequi, Chriſtũ non eſſe verum Deum, euidentiſsimis Patrum argumentis ſuprà cap.21. demonſtrauimus. In illo enim ſolo verò Deo, qui eſt Pater, etiam includitur Verbum, & Spiritus eius, qui non poſſunt eſſe creaturæ, D cùm ſint in ipſo Deo. Neque excludi vult Ignatius per particulã, Solum, niſi falſos Deos, vt neque etiam voluit Chriſtus ipſe.

Item obiiciunt, quod in epiſtola ad Tarſenſes ait: *Chriſtum eſſe Filiũ Creatoris, neq; eſſe illũ, qui eſt ſuper omnia Deus, ſed Filiũ eius.* Reſpõdetur, intelligi hoc loco ab Ignatio,

 Crea-

Creatorem&Deum ſuper omnia, quatenus eſt illa perſona, quæ eſt Chriſti Pater, & cuius Chriſtus ipſe eſt Filius, vt patet ex eiuſdem Ignatij verbis. Verum autem eſt, Chriſtum non eſſe Creatorem & Deũ ſuper omnia, quatenus Creator & Deus ſuper omnia eſt Pater, (non enim Chriſtus eſt Pater) ſed eſt tamen Creator & Deus ſuper omnia, quatenus hic Creator & Deus ſuper omnia, eſt vnum quiddam ſimpliciſsimum, quod eſt Pater, & Filius, & Spiritus ſanctus. Sic enim ab Apoſtolo (cum quo minimè Ignatius pugnat) Deus ſuper omnia & Creator dicitur, Rom.9.& ad Coloſſ.1.&c.

Item obiiciunt, quòd in epiſtola ad Philippenſes ad ipſum Patrem accommodat illud Deuteronomij 6. *Dominus Deus tuus, Deus vnus eſt.* Reſpondeo, veriſsimũ eſt, Patrem eſſe Deum illum vnum. Nam & hoc nõ ſolus Ignatius, ſed etiam Chriſtus ipſe affirmauit, Ioan.17. Ceterùm hic ipſe vnus Deus, qui eſt Pater, eſt etiam Filius & Spiritus ſanctus, vt antea ſæpiùs dictum eſt.

Item obiiciunt, quod in eadem epiſtola ſic inducit Chriſtum cum Diabolo loquentem: *Noui vnum, ſcio ſolum, non ſum Deo aduerſus, confiteor excellentiam, noui generationis meæ auctorem.* Reſpondeo. Inducitur ab Ignatio Chriſtus eo modo de ſe loquens ſecundum humani-

A tatem, quomodo etiam ipſe in Euangelio dicit: *Pater maior me eſt.* Et: *Aſcendo ad Patrem meum, & Patrem veſtrum, Deum meum, & Deum veſtrum.* Quanquam ſi maximè Ignatius Chriſtum ibi ſecundum diuinitatem loquentem faceret, non ideo Patrem excellentiorem eſſe natura & eſſentia intelligeret, B ſed quadam auctoritate principij, vt loquuntur etiam alij Græci Patres, quos ſuprà c.21. citauimus.

Item obiiciũt, quòd epiſtolam ad Antiochenos his verbis concludit: *Valete Deo & Chriſto.* Reſpondeo, impudentiam intolerabilem eſſe, quod hoc iſti opponant. Siquidem in eadem ipſa epiſtola Ignatius diſertè appellat *Dia*- C *bolum & inimicum omnis iuſtitiæ eum, qui annunciat*, inquit, *vnum ſolum Deum, & tollit Chriſti diuinitatem.* Diſtinguit igitur ibi Chriſtum à Deo ſecundum humanitatem.

Denique obiiciunt ex Ignatio illa verba in epiſtola ad Epheſios: *Medicus autem noſter eſt ſolus verus Deus, ingenitus, & inuiſibilis.* Reſpondeo, ſtatim ſubiũxiſſe ibi Ignatiũ: D *Habemus autem etiam Medicum* IESVM *Chriſtum ante ſecula vnigenitum Verbum.* Nõ igitur priorib. verbis excluſit Filium, cùm ſolum Patrẽ Deũ ingenitũ medicum noſtrũ dixit, ſed creaturas vel falſos Deos, qui animorũ morbis mederi ſufficienter non poſſunt, ſicut poteſt Deus Pater & Deus Verbũ. Adde

quod

quod incertũ est, an eo modo hic locus Ignatij legi debeat. Athanasius enim in lib. de Synodis Seleuciæ & Arimini, recitat id Ignatij testimonium sic: *Vnus est medicus noster corporalis & incorporalis, genit⁹ & ingenitus, in homine Deus.* Theodoret. verò in Dialogo 1. sic: *Medicus noster est genitus ex ingenito.* Denique huiusmodi locis obscurioribus opponenda sunt alia Ignatij clarissima testimonia pro Filij diuinitate, quæ suprà cap. 20. citauimus.

Ex IRENÆO obiiciunt, quod li. 1. c. 2. sic ait: *Ecclesia ab Apostolis & à discipulis eorum accepit eam fidem quæ est in vnum Deum, Patrem omnipotentem, qui fecit cœlum & terram, mare & omnia quæ in eis sunt, & in vnum IESVM Christum Filium Dei incarnatum pro nostra salute, & in Spiritum sanctum, qui per Prophetas prædicauit, etc.* Non igitur Filius, sed solus Pater est vnus Deus omnipotens, Creator.

Respondeo, Irenæum dixisse quidem his verbis Patrem esse vnum Deum omnipotentem Creatorem, sed non solùm Patrem: ac multò minus negauit Filium esse quoque illum vnum Deum. Quin imò in eo ipso loco id apertè confessus est; magna profectò vt sit aduersariorum impudentia quòd hunc locum Irenæi obiicere non erubuerint. Mox enim subiungit, ideo Ecclesiam ab Apostolis accepisse eam fidem, *vt Christo*, inquit, *IESV Domino nostro, & Deo, & Saluatori, & Regi, secundum placitum Patris inuisibilis omne genu curuetur cœlestium, terrestrium, & infernorum.* Prioribus igitur illis verbis non negat vel Filium vel Spiritum sanctum esse illum vnum Deum, sed tantummodò fidem in Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum per ea quę vnicuique illorum accommodari solent, explicat, videlicet potentiam & creationem singulariter tribuẽs Patri tanquam principio primo, & salutem hominum Filio tanquã redemptori, & prædicationem Prophetarum Spiritui sancto, quo *inspirãte loquuti sunt sancti Dei homines*, vt diuus Petrus inquit.

Quòd si ea quæ nominatim vni personę Irenęus hîc tribuit, alteri negat (vt Seruetiani ratiocinantur) consequẽs etiam erit, Patrem nõ prędicasse per Prophetas. Hoc enim ibi Irenęus de Spiritu sancto dicit, non de Patre. Et tamen verissimum est illud, quod D. Paulus de Patre ait: *Multifariam multisq; modis olim Deus loquens Patribus in Prophetis, nouissimè loquutus est nobis in Filio*, ad Hebr. 1.

Item obiiciunt ex Irenęo quod li. 2. cap. 3. de Deo Israël, qui fecit cœlum & terrã loquens: *Hic Deus*, inquit, *est Pater Domini nostri IESV Christi.* Quod & alias passim in illo opere aduersus hæreses cõfirmat,

præsertim li.3.cap.11. & li.4.c.37. A Ex quo Seruetiani colligunt Irenæum sensisse quòd Christus non sit ille ipse Deus Israël, siquidem Filius debet distingui à suo Patre.

Respondemus autem nihil minus sequi. Nam non vult Irenæus Christum esse Filium Dei Israëlis quatenus is est Deus Israël, sed esse Filium eius personæ & eius Patris, qui verè est Deus Israël, & mūdi fabricator, non autem alterius qui sit Deus alius diuersus à Deo Israëlis & fabricatore mundi. Disputat enim Irenæus cōtra deliria Valentini & Marcionis, q̄ fingebāt Patrem Christi non esse illū Deum Israëlis qui mundū fabricauit, sed alium nescio quē Deum commentitium; vt intelligi potest ex eodē Irenæo tū alias tum li.3.c.11. Itaq; ex sententia Irenęi Christum quia Filius Dei Israëlis sit, non oportet distingui à Deo Israël, vt Deus Israël est, sed vt hic Deus Israël est p̄sona Patris; sic enim Christus est Filius Dei Israëlis, vt suprà etiā c. pręcedenti respōdimus ad quoddam argumentū Seruetianorum.

Item obiiciunt illa verba Irenęi li.4.cap.2.in fine: *Christus*, inquit, *suum Patrem confitetur quem & lex annūciat dicens: Audi Israël, Dominus Deus tuus, vnus est.* Respondemus, Irenæū hoc loco confirmare quidem contra Valentinianos Christi Patrem non esse Deum commentitium quem appellabant Bythum, *quem a semetipsis*, inquit, *finxerunt*, sed illum verū Deum Israël, qui vnus verus est: non tamen negare Irenęum quin hic idem Deus vnus sit etiam Filius & Spiritus S.

Ex Tertulliano, obiiciunt inprimis illa verba in libro contra Hermogenem: *Et Pater*, inquit, *& index Deus est. Non tamen ideo Pater & index semper, quia Deus semper. Nā* B *nec Pater potuit esse ante Filium, nec index ante delictum: Fuit autem tempus cùm ei delictum & Filius non fuit, quod indicem, & qui Patrem faceret.*

Respondemus, Deum dupliciter Patrem denominari. Vno modo propriè, quatenus habet sibi consubstantialem & coæternum Filium. Altero modo impropriè respectu Angeli vel hominis qui C rationis est particeps & secundum quandam rationem Dei Filius, vt ab eo videlicet est p̄ductus & destinatus ad beatitudinē tanquam ad paternam quandam hæreditatem. Priori modo ab ęterno Deus est Pater, sicut etiam ab ęterno est consubstantialis ei Filius. Posteriori modo non nisi ex tempore, D sicut non nisi ex tempore existit creatura rationalis respectu cuius est Pater. Atq; hoc posteriori modo tantùm dicit ibi Tertullianus non semper Deum fuisse Patrem, quia non semper fuit illi Filius, nempe creatura rationalis.

Et quòd hoc modo intelligi debeat ibi Tertullianus probatur triplici ratione manifestè. Primò, quia id Tertullianus affirmat ibi contra

contra Hermogenẽ, qui fuisse materiam aliquam Deo coæternam, ex qua mundus creatus sit, hunc in modum probabat: Deus semper fuit Dominus sicut semp fuit Deus: At nõ potuisset semper esse Dominus nisi fuisset semper illa saltẽ materia respectu cuius esset Dominus: Ergo semper talis aliqua materia fuit. Huic argumento opponit Tertullianus, quod nõ necesse est Deũ fuisse semper Dominum: *Sed ex quo esse*, inquit, *cœperunt, in quos potestas Domini ageret, dictus est Dominus.* Ac mox id confirmat ab exemplo illis verbis quę Seruetiani obiiciunt. Nam & Pater & iudex Deus est, videlicet respectu creaturę similiter rationalis, cuius est Dominus; neq; tamẽ semper ita Pater & iudex, sed ex quo cœpit habere creaturã rationalem, hoc est, Angelum & hominem, tanquam Filium, & ex quo delictũ quod iudicari posset esse cœpit. Secundò idẽ probo. Quia ibi Tertullianus ita dicit Deum ex tempore esse Patrem, sicut ex tempore est etiam iudex. At est iudex respectu creaturę rationalis & ei⁹ delicti, ergo similiter de Deo loqtur quatenus est ex tempore Pater respectu creaturę rationalis. Tertio, quia in aliis locis apertè Tertullianus asserit Filiũ Dei naturalem, hoc est, Verbũ diuinũ, fuisse coęternum Patri, pręsertim in lib. contra Praxeam. Vbi inter cetera de Filio dicit: *Sermo ergo & in Patre* A *semper: sicut dicit, ego in Patre; & apud Deũ semper: sicut scriptum est; & sermo erat apud Deũ; & nunquam separatus à Patre: Quia ego & Pater vnũ sumus.* Videat Lector alia quæ ex eodem Tertull. recitauimus suprà c. 20.

Item obiiciunt ex eodem lib. illa verba Tertulliani: *Quæcunque ergo substantia sermonis fuit, illam dico perso-* B *nã, & illi nomen Filij vendico, & dum Filium agnosco, secundum à Patre defendo.* Ac superiùs in eodem libro dixerat, *Filium & Spiritum sanctum secũdum & tertium locum esse sortitos.* Respondeo, *secundum & tertium* à Tertulliano hîc dici tantummodo propter ordinẽ originis, sicut ipse ibi exemplis aliquot declarat, vt fontis fluminis & riui, &c. non C autem propter naturæ aliquam inęqualitatem. Repetit enim passim in illo libro tres personas esse vnum & eundem Deũ, ac proinde distinctione personarum nõ tolli vnius Dei monarchiam, vt Praxeas perperam argumentabatur.

Item obiiciunt quod ait in eodem libro: *Pater tota substantia est,* D *Filius verò deriuatio totius & portio.* Respondeo, ex verbis eius quæ proximè antecedunt, euidenter apparet nõ ita hoc intelligendum esse, quasi particulam tantum habeat Filius substantiæ Patris, & nõ eandem ipsam Patris substantiam integram. Dixerat enim Tertullianus: *Dico Filium alium a Patre, non tamen diuersitate substantiæ, sed distributione, nec diuisione alium,* *sed*

sed distinctione, quia non sit idem Pater & Filius (nempe quoad personam) Patrem igitur totam substantiam appellat, quia vt ibidem explicat, fons & principiũ est aliarum personarum; Filium autem deriuationem & portionẽ totius, hoc est Patris, quatenus ab illo procedit. Vt si diceremus totam aquam fluminis & riui esse in fonte tãquam in principio; Flumen autem & riuum esse deriuationes & quasi portiones quasdam fontis. Quo exemplo declarat etiam ibi rationem Trinitatis Tertullianus, cùm dicit, Spiritum sanctum esse tertium à Deo Patre & Filio, *sicut est*, inquit, *tertius à fonte riuus ex flumine*. Atque in hoc sensu Filium esse deriuationem & portionem Patris, confirmat ibi Tertullianus: *Quia Filius*, inquit, *ipse profitetur, Pater maior me est*; videlicet auctoritate etiam quadam originis, vt Græci quoque Patres loquuntur.

Item obiiciunt, quòd in eodem libro, aliquanto inferius, ex eo quod Deus Exodi 33. inquit: *Non videbit me homo & viuet*; & tamen quidam dicuntur vidisse, vt Abraham & Iacob, qui non ideo statim mortui sunt, ita colligit Tertullianus: *Iam ergo alius erit qui videbatur, quia non potest idem inuisibilis definiri qui videbatur, & consequẽs erit, vt inuisibilẽ Patrem intelligamus pro plenitudine Maiestatis; Visibilem verò Filiũ agnoscamus, pro modulo deriuationis.*

A Respondeo, hunc locum facilè intelligi posse ex illo altero quem proximè explicauimus. Sententia enim Tertulliani hęc est, Deum, vt Pater est, atque adeo vt tanquam fons & principium cõtinet totam plenitudinem diuinitatis, nunquam neq; in veteri, neq; in nouo Testamento aut in se, aut in specie

B aliqua externa esse visum: Eundem autem Deum vt est alia quædam persona scilicet Filius, qui est per originem deriuatio & portio & quasi modulus Patris, visum esse tam in veteri Testamento Patribus in speciebus variis externis, quàm in nouo in carne.

Hac autem ratione Tertullianus duo voluit efficere. Primum enim

C eo pacto dissoluit apparentẽ Scripturæ contradictionem, quæ dicit neminem posse videre Deum quin illico moriatur, & tamen commemorat Deũ visum esse aliquibus, qui non ideo statim mortui sunt.

Deinde (quod maximè sibi propositum habebat) eadem ipsa ra-

D tione probasse se existimauit contra Praxeam oportere Filium in persona distingui à Patre, vt ita sine contradictione asignari possit iuxta Scripturam idem Deus inuisibilis & visibilis, pro personarum distinctione. Nec iam disputo de argumẽti huius firmitate, sed de mente Tertulliani. Hunc dico minimè Filij diuinitatem negare,

gare, propterea quod in hoc suo argumento afferat Filium fuisse visibilem pro modulo deriuationis eius. Idem enim intelligit hic cùm deriuationis modulum dicit, quod intellexerat in præcedenti loco cùm Filium vocauit portionem & deriuationem Patris; vbi planum antea fecimus non negari à Tertulliano Filij consubstantialitatem, sed indicari originem eius ex Patre, tanquam fluminis ex fonte. Etsi video sanè potuisse Praxeam ad Tertulliani argumẽtum respondere, sine distinctione personarum contradictionem illã Scripturę tolli ea ratione, quòd quidem Deus inuisibilis est in hac vita secundum essentiam suam, & visibilis in forma aliqua externa. Sed, vt dixi, de argumento Tertulliani non disputo.

Vltimò ex Tertulliano obiiciunt quod in lib. de Trinitate subinde dicit: *Patrem Christi esse vnum illum Deum Iudaorum, nec Filium eripere Patri hoc quod vnus sit Deus, & nihil posse cum hoc Deo Patre comparari.* Respondemus vera hæc esse omnia. Nam Pater Christi non alius, sed ille vnus Deus Iudęorum est: neque desinit Pater esse vnus ille Deus, propterea quod Christus sit Deus; est enim Christus nõ alius Deus, sed ille idem qui est Pater: Nec in auctoritate quidem principij quidquam potest cum Patre comparari, quamuis in ipsa

A quidem essentia siue natura Filius & Spiritus sanctus sunt illi cõsubstantiales. Adde, quod falsò liber ille de Trinitate Tertulliano inscribitur, vt suprà c.15. notauimus.

Ex Cypriano obiiciunt, quòd in expositione Symboli Apostolorum dicit: *Deum omnipotentem esse Patrem Christi.* Ex quo isti con-B sequi putant, Christum non esse Deum omnipotentem, sed ab eo distinctũ. Respondemus primum non Cypriani, sed Ruffini Aquileiensis Presbyteri esse expositionem illam, vt omnibus notum est. Deinde quod Deus omnipotens Creator cœli & terræ, sit Christi Pater, non tam Ruffini exponentis symbolum quàm ipsorum A-C postolorum in symbolo sententia est. Itaq; triplici nomine sunt inepti Transyluani quòd hanc sententiam obiiciunt. 1. Quia non est Cypriani vt aiunt; Photinus enim & Eunomius & Arius in illa expositione refutantur, qui fuerunt posteriores Cypriano. 2. Quia neque vllius expositionis symbo-D li sententia illa est, sed ipsorum Apostolorum in symbolo. 3. Quia nihil aliud ea sententia continet, quàm Deum illum verum omnipotentem qui fecit cœlum & terram esse personam illam quæ est Christi Pater: ceterùm idem ipse Deus est persona etiã Filij & Spiritus sancti, vt suprà aliquoties respondimus. Quare idem ipse Ruf-

finus in eadem explicatione symboli dicit: *Est ergo Deus Pater non intrinsecus creans, sed ex eo quod ipse est Filium generans sempiternum, immortalis immortale, &c.* Et rursus in fine: *Vt sancta*, inquit, *Trinitas vnum sit per substantiam, & effectu* (intellige secundum accommodationem quandam) *personisq́; discreta*. Et hactenus de testimoniis quæ perperam obiiciunt ex iis Patribus qui fuerunt ante Concilium Nicænũ.

Porro licet agnoscant atq; fateantur aduersarij, Concilij Nicęni Patres & alios omnes Doctores Orthodoxos, qui post Concilium Nicænum scripserunt, ex instituto Christi diuinitatem atq; adeo sanctæ Trinitatis mysterium propugnauisse, tamen aliquid etiam ex ipso Nicæno Concilio & nonnullis eiusmodi Patribus vanissimè nobis obiiciũt, quasi ipsorum hęresi contra Filij diuinitatẽ nonnunquam eiusmodi Patres vel inuiti suffragati sint.

Primum igitur Transyluani li. 2. c. 6. dicunt, in ipso Nicęno symbolo negari Christum esse Deum omnipotẽtem, creatorem cœli & terræ, hoc ipso quod Christus ibi dicitur Filius huius Dei omnipotentis. Et tamen quia ea istorum hæresis in hoc symbolo apertè damnatur, Antichristianum symbolũ contumeliosè illud appellauerant li. 1. c. 1. Respondemus igitur, ex eo quod Christus sit Filius A Dei omnipotentis, nõ sequi quod sit ipse natura alius à Deo omnipotente, sed solum distingui eum ab illa persona, quæ cùm sit Pater ipsius, est ille verus Deus omnipotens, vt sæpe dictum est.

Deinde obiiciũt quod Hilarius (qui tamen duodecim libros pro fide SS. Trinitatis scripsit) li. 9. de B Trinitate ita dicit: *Sed solus fortè Pater verus Deus Christo non relinquit vt Deus sit.* Quasi velit solum Patrem, non autem Christum esse verum Deum.

Respondeo. Hilarium his verbis nihil asserere sed ponere obiectionem Arianorum & Transyluanorum, inde petitam, ꝙ solus Pater dicitur verus Deus. Cui obiectio- C ni è vestigio ita ibidem respondet: *Non relinquat sanè, si vnus Deus Pater Christo vt vnus sit Dominus non relinquit. Quod si vnus*, inquit, *Deus Pater Christo non adimit vt vnus sit Dominus, ita solus Deus Pater verus Christo non auferat vt Deus verus sit.* Ratiocinatur hîc autem D. Hilarius eodem ferè modo quo Origenes in D commentariis ad c. 9. epist. ad Romanos, vt suprà c. 20. notauimus: nempe ita non sequi Christũ non esse verum Deum, si Pater dicitur vnus & solus Deus verus, quomodo non sequitur Filium non esse vnum Dominum (sicut appellat Apostolus 1. Cor. 8.) si Pater vnus ac solus Dominus dicatur.

Tertiò obiiciunt quod D. Ambrosius

brosius in c.1.ep. ad Tim. dicit de Patre Christum illud dixisse: *Nemo bonus nisi solus Deus.* Item soli Patri accommodat illud Apostoli in eodem loco: *Inuisibili soli Deo.* Et illud item: *Qui solus est potens.* Addũt etiam, Ambrosium vbiq; asserere præeminentiam quandam Patris respectu Filij.

Respõdeo. Vt Filius non excluditur quando dicitur solus Pater verus Deus, ita neq; cũ solus Pater dicitur inuisibilis, bonus, immortalis. Intelligitur enim Pater hæc esse non sine suo Verbo & Spiritu; & ille Deus verus, inuisibilis, bonus, immortalis, in sua completa ratione est vnum quiddã quod est non solùm Pater, sed etiam Filius & Spiritus sanctus. Quare D. Ambrosius li.2.de fide, c.1.& 3.& li.3. c.2.omnia illa nomina, *bonus, inuisibilis, &c,* probat conuenire etiam Filio. Adde quod incertũ est num D. Ambrosij sint illi commentarij in epistolas Pauli qui inscribuntur D. Ambrosio.

Illud autem quod aiunt ab Ambrosio præeminentiam quandam Patris respectu Filij asseri, falsissimũ est, si de inæqualitate aliqua Patris & Filij in essentia intelligatur. Verba enim Ambrosij li.5.de fide, c.9.initio hęc sunt: *Ad te nunc omnipotẽs Pater cum lachrymis verba conuerto. Ego te quidem inaccessibilem, incomprehensibilem, inæstimabilem, promptè dixerim, sed Filium tuum minorem non ausim dicere. Nam cùm illum splendorem gloriæ & imaginem substantiæ tuæ legerim; vereor, ne minorem imaginem tuæ dicendo substantiæ, minorem substantiam tuam dicere videar, cùm plenitudo tuæ diuinitatis omnis in Filio sit.* Habere autem Patrem quandam principij auctoritatẽ quæ cum æqualitate in natura consistit, non negamus. Rectè enim Hilarius li.9.de Trin. *Pater maior est donantis auctoritate, sed Filius minor est cui vnum esse donatur.*

Quartò ad hæresim suam anticipatam vanissimè quoq; detorquent verba D. Chrysostomi, qui hom.4.in 1.c.1.ad Tim. ait: *Patrem immortalem, & inuisibilem, & regem seculorum esse à se, Filium autẽ hæc ipsa habere à Patre.* Quasi hinc illico sequatur, Filium ex gratia quadam Patris hæc habere, atq; adeo non natura, sed gratia esse Deum.

Respondemus verò, ineptissimam hanc istorum consequẽtiam ab eodem Chrysostomo ibidem confutari. Nam postquam commemorat, ex hoc ipso loco Arianos hæreticos fuisse solitos argumẽtari, sic inter cetera dicit: *Quid igitur? inquies, immortalitatem nos ita vt Deus habemus? Absit. Cur id? Quoniam ipse hanc per naturam habet, nos autem per gratiam. Sed nunquid ita & Filius? Minimè verò. Verùm & ipse hanc per naturam habet.*

Quintò obiiciunt quòd D. Cyril. li.10.thesau.c.4. sub finẽ, illud

Isai.44. *Ego primus & ego nouissimus,* exponit de Patre. Respondemus, Patrem omnino esse illum Deum primum & nouissimum, hoc est Deum sempiternum: Verùm non solùm Patrem, sed etiam Filium & Spiritum sanctum. Atque hoc non voluisse ibi negare Cyrillum patet. 1. Quia ideo de Patre illum locũ Isaiæ exponit, vt inde ostendat Filium creaturam non esse. Sic enim ibi hæreticos vrget: *Quid dicitis, quando Pater de se dixit; Ego primus & ego posthac? An & ipsum primum creaturarum & creaturam audebitis prædicare? Sicut igitur Pater non est creatura quamuis primus dicatur, sic & Filius. Et sicut Pater principium se esse omnium ostendens dicit: Ego sum primus, sic & Filius totius creaturæ primus dicitur, quia per ipsum omnia facta sunt & ipse principium omnium atq; creator est.* 2. Quia eodem li.c.6. initio ita dicit: *Primum postremumque, hoc est, sempiternum se Pater Deum appellat, secumq; Filium necessariò intelligit.* Proposuerat enim ibi Cyrillus argumentũ Arianorum, quod nunc etiam Transyluani nefariè vsurpant: *Ecce inquiunt hæretici*, ait Cyrillus, *ipse Filius ait solum Patrem verum Deũ esse, sed & ipse Pater dicere inuenitur; Ego primus, & ego posthac, non est Deus præter me. Quomodo igitur ad primum & solum verum Deum alium vos quasi verum Deum dicere audetis?* Nónne videntur loqui apud Cyrillum
A ipsi Transyluani? Respondet autē: *Non ad Filij deiectionem hæc dicũtur, nisi forsan (vt apud fabulas gentilium fertur) inter Filium & Patrem bellum esse credatis: sed ad deiectionem falsorum Deorum, &c.* Quanta est igitur Transyluanorum vel cæcitas, vel impudentia, quòd illos Patrum locos obiiciant in quibus ipsi cum
B suis argumentis iugulantur?

Sextò, eadem cæcitate nobis opponũt Hieronymum qui in caput 4. ad Ephes. illud: *Vnus Deus & Pater omnium*, de Patre intelligendum esse dicit. Quid hoc nobis obstat? An negamus Patrem esse illum vnũ Deum? Sed respondeat istis eodem in loco ipsemet Hieronymus: *Si*, inquit, *vt existimant A-*
C *riani* (& Transyluani) *Deus Pater est Deus solus; eadem consequentia solus erit Dominus* IESVS *Christus. Et sic nec Pater erit Dominus, nec Filius Deus, sed absit vt non sit vel in dominatione Deitas vel in Deitate dominatio. Vnus est Deus & vnus est Dominus, quia Patris & Filij dominatio vna diuinitas est. Præterea & fides vna dicitur, quia*
D *similiter in Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum credimus.*

Septimò & vltimò, pari vel maiori etiam cæcitate obiiciunt Augustini locum lib.6. de Trinitate, c.9. initio: *Videndum*, inquit Augustinus, *est, an intelligere cogamur, cùm dictum est Patri: Vt cognoscant te solum verum Deum; tanquam hoc insinuare voluerit, quia solus Pater Deus verus*

verus est; ne non intelligeremus Deum, nisi ipsa tria simul Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum.

A

Respondemus, satis eodem loco declarasse Augustinum, quo sensu dixerit solum Patrem esse Deum. *Solum* enim dicit, non ita vt Filius & Spiritus sanctus Deus etiam non sint, *vt Ariani* (inquit ibi Augustinus) *solent accipere*, sed ita vt ipsum etiam Patrem *seorsim* ac per se consideratum intelligamus esse Deum, & non tantummodò vt cõsideratur coniunctim vnà cum Filio & Spiritu sancto. Quo quidem pacto ibidem Augustinus explicat Filium etiam *solum* & Spiritum sanctum *solum* esse Deum, & omnes etiam tres personas simul. *Ex Domini ergo testimonio,* inquit, *& Patrem vnum verum Deum dicimus, & Filium vnum verum Deum, & Spiritum sanctum vnum verum Deum; & simul Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum, id est, simul ipsam Trinitatem, non tres veros Deos, sed vnum verũ Deum.* Hactenus Augustinus. Atque hactenus satis multa pro asserenda diuinitate Filij, si tamen de re infinita satis multum dici potest.

CAPVT XXIV.

Probatur etiam, Spiritum sanctum esse verum Deum.

SPIRITVM sanctum esse verum Deum, omnes illi hæretici veteres negauerunt, qui Filiũ Deum verum esse inficiati sunt.
B Idem negant noui Ariani & Samosateniani: quamuis plerunque etiam Spiritum sanctum esse Deum, facilè iidem concedunt, asserentes videlicet eum esse ipsum Deum Patrem, aut quandam potentiam eius. Hac enim ratione putant plerosque locos, qui pro Spiritus sancti diuinitate afferuntur, se posse eludere. Quæ caussa
C me mouit, vt (quod superiùs cap. 2. 4. & 5. feci) in hac disputatione prius putauerim esse probandam Spiritus sancti personalem tum subsistentiam, tum distinctionem à Patre & Filio, quàm eius diuinitatem. Subsistentia enim & distinctione Spiritus sancti à reliquis personis constituta, maius pondus habere videntur ea testimo-
D nia, quæ afferuntur pro illius diuinitate, maioremq; plagam nouis Arianis, tanquam inermibus & imparatis infligunt, qui propterea in cõfutanda Spiritus sancti diuinitate minus accurati & soliciti sunt, quoniam sperant se posse facilè respondere, illum nõ esse nisi ipsum Deum Patrem, aut

facultatem quandam & energiam A ipsius. A quo perfugio supra istos exclusimus.

Porro non solùm illi hæretici veteres Spiritum sanctum esse negauerunt, qui Filium Deum esse negarunt, sed etiam alij quidam ex Arianis, qui cùm Filium denique faterétur Deum esse consubstantialem Patri, contendebant B tamen, Spiritum sanctum non Deum, sed Filij creaturam esse. Aduersus quos disputat ex instituto diuus Athanasius in epistolis duabus ad Serapionem.

Fuit etiam hic error Macedonij, contra quem, iubente Damaso, celebratum est Concilium primũ Constantinopolitanũ. Itémque Eunomij. Arianorum enim, C & Eunomianorum, & Macedonianorum vox erat: *Spiritum sanctum non verum, sed peregrinum et adscripticium Deum esse*; vt refert D. Gregorius Nazianzenus orat. 5. de Theologia.

Item Valentini error fuit, Spiritum sanctum esse Angelũ quendam, vt testatur D. Athanasius in longiori epistola ad Serapionem, D post medium.

Quod Valentini commentum non modò quibusdam è veteribus Arianis, vt ibidem refert D. Athanasius, sed etiã Serueto deliranti placuit: vt intelligi potest ex eius Dialog.2. de Trinitate.

Transyluani etiam Seruetiani libro 2. cap. 5. Spiritum sanctum Deum esse negãt. Sic etiam Franciscus Dauid in actione 3. diei disputationis Albanæ, & alij.

Idem videri potest Philippus Melanchthon negauisse, cùm in locis communibus editis anno XLV. fol.53. dicit: *Quando Spiritus sanctus mittitur, aliquid essentiæ diuinæ mitti.* Quasi non essentiam diuinam is habeat, sed aliquid essentiæ diuinæ, quod est tantundem dicere atque habere nihil essentiæ diuinæ, siquidem hæc omnino est impartibilis.

Quibus hæreticis omnibus videri non iniuria potest Erasmus vel assentiri, vel suffragari voluisse, cùm præfatione ad libros Hilarij ita scriptum reliquit: *Audemus*, inquit, *Spiritum sanctum Deum appellare, quod veteres non sunt ausi.* Mẽtitur profectò, nisi veteres hęreticos intelligat. Nos enim diuinitatem Spiritus sancti testimoniis etiam veterum Patrum ita confirmabimus, vt appareat, eos nõ modò ausos fuisse Spiritum sanctum Deum appellare, sed etiã integris voluminibus Spiritum sanctũ verum Deum esse probauisse, ac iis palã, multisq; modis maledixisse, qui id non cõfiterentur. Sed prius tamen ex Scripturis Spiritus sancti diuinitas probanda est, & ferè methodo eadem, qua superiùs item ex Scripturis probauimus Filij diuinitatem.

PRI-

Primo igitur loco probatur his Scripturæ testimoniis, quibus directè significatur Spiritum sanctũ esse Deum. I. Actor. 5. *Dixit autem Petrus: Anania, cur tentauit Satanas cor tuũ, mentiri te Spiritui sancto? Non es mentitus hominibus, sed Deo* Est igitur Deus Spiritus sanctus, vt osteñdit rectè ex hoc loco D. Athanas. lib. de cõmuni essentia diuinitatis B Patris & Filij, & D. Greg. Nazian. orat. 5. de Theologia, sub finem, & communiter alij Patres.

II. 1. Corinth. 3. *Nescitis, quia templum Dei estis, & Spiritus Dei habitat in vobis? Si quis autem templum Dei violauerit, disperdet illum Dominus, templũ enim Dei sanctum est, quod estis vos.* Et 1. Corinth. 6. *An nescitis, quoniam membra vestra templum sunt Spiritus sancti, qui in vobis est?* Et subiũgit mox: *Glorificate & portate Deũ in corpore vestro. Quem Deum* (inquit Augustinus epist. 66.) *nisi Spiritum sanctum, cuius corpora nostra dixerat esse templum?* Nec verò vlla creatura in nobis tãquam in templo habitat. *Alioqui dicito* (inquit Athanasius in Dial. de Trinitate contra Anomeos, prope finẽ) *vbi tandem in Scriptura dicatur Propheta, vel Apostolus, vel in genere homo quispiã, templum Angeli, vel vllius rei creatæ?* Vtitur etiam hoc testimonio pro Spiritus sancti diuinitate rectè inter ceteros Patres D. Basilius lib. quarto in Eunomium, sub finem.

III. Rectè etiam idem D. Basilius in sermone contra Sabellianos, sub finem, & diuus Athanasius in illis Dialogis de Trinitate, vrgent, Spiritum sanctum tum etiam in Scriptura Deum appellari, cùm appellatur *Spiritus diuinus*, vel Spiritus *Dei.* Nulla enim creatura Spiritus Dei, vel Spiritus diuinus appellatur. *Quid enim aliud est Spiritus diuinus, vel Spiritus Dei, quàm Deus?* ait D. Athanasius.

IIII. Appellatur quoque Deus Spiritus sanctus à D. Paulo 2. ad Thessalonicenses, cap. 3. cùm inquit: *Dominus autem dirigat corda vestra in dilectione Dei & tolerantia Christi.* Hunc enim locum vrgens D. Athan. in disputatione cũ Ario in Nicęno Concilio: *Quemnam,* inquit, *Dominũ hìc appellari putas? Patrem, an Spiritum sanctum? Nam Christum expressè recensuit. Si enim primo loco Patrem hìc constituas; Deus est Spiritus. Sin Spiritum primo loco ibi nominatum confiteris; necesse est, vt eum Dominum quoque concedas. Quod si Dominus est; nimirũ & Deus quoque habendus erit. Scriptum est enim: Ego sum Dominus Deus tuus.*

V. Pertinet huc etiam illud testimonium Dauidis 2. Reg. 23. *Spiritus Domini loquutus est per me, & sermo eius per linguam meam, dixit Deus Israël mihi, loquutus est fortis Israël dominator hominum.* Quo loco an non manifestè, Spiritum Domini, vocat etiam Deum Israëlis, fortem & dominatorem?

Secvn-

SECVNDO probatur ex illis A locis, vbi Scrptura ipsa tanquam sui interpres exponit, loqui de Spiritu sancto quædam testimonia, quæ sine vlla controuersia loquatur de vero Deo. Vnde certissimè patet, Spiritum sanctum esse ipsum Deum verum, sicut suprà quoque de Filio sumus argumentati.

I. Isaias enim de vero Deo loquitur, cùm dicit cap. 6. *Vidi Dominum sedentem super solium excelsum*, &c. *Et dixit: Vade, & dic populo huic, Audite audientes, & nolite intelligere, & videte visionem, & nolite cognoscere, excæca cor populi huius*, &c. Hunc autem Deum verum ac Dominum exercituum esse Spiritum sanctum, interpretatus est D. Paulus Actor. 28. *Bene*, inquit, *Spiritus sanctus loquutus est per Isaiam Prophetam dicens: Vade ad populum istum, & dic ad eos; Aure audietis, & non intelligetis, & videntes videbitis, & non perspicietis*, &c. Quod idem Isaiæ testimonium Ioannes Euangelista cap. 12. de Filio, vt suprà vidimus, interpretatur, quia nimirum idem Deus est, Pater, Filius, & Spiritus sanctus. Quod Cherubini etiam testati in illo loco apud Isaiam sunt, quando propter distinctionem personarum, vt notauit lib. 3. in Eunomium D. Basilius, ad Deum ac Dominum exercituum ter clamarunt: *Sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus Sabaoth.*

Itaque pulchrè idem Basilius lib. 5. contra Eunomium, probãs ex hoc loco diuinitatem Spiritus sancti: *Propheta Isaias*, inquit, *Patris personam inducit, in quem credebant Iudæi: Euangelista, Filij; Paulus, Spiritus sancti; vnum Dominum Sabaoth, qui visus esset, in communi nominantes. Diuisus est enim ipsis sermo de* B *personarum substantia, indiuisa manente in ipsis de vno Deo sententia.*

II. Item Deus verus est, qui loquutus est olim *per os sanctorum, qui à seculo sunt Prophetarum eius*, vt Zacharias Lucæ 1. testatur, & patet ex multis aliis testimoniis. At Spiritum sanctum esse illum, qui per Prophetas in Scripturis sanctis loquutus est, affirmat Chri- C stus Marci 12. *Ipse*, inquit, *Dauid in Spiritu sancto dicit: Dixit Dominus Domino meo*, &c. Et D. Petrus 2. epist. cap. 1. *Spiritu sancto inspirati loquuti sunt sancti Dei homines.*

III. Item, Deus verus est ille, qui Leuitici ca. 16. loquutus est ad Moysem, & præcepit ei, dicens: *Loquere ad Aaron fratrem tuum, ne omni tempore ingrediatur sanctuariũ,* D *quod est intra velum coram propitiatorio, quo tegitur arca, vt nõ moriatur.* Hunc autem qui sic præcepit, fuisse ipsum Spiritum sanctum interpretatus est D. Paulus ad Hebr. 9. Nam vbi præceptum id commemorauit, confestim subiunxit, quid eo voluerit significare Spiritus sanctus: *Hoc*, inquit, *significante Spiritu*

Spiritu sancto, nondum propalatam esse Sanctorum viam, adhuc priore tabernaculo habente statum.

IV. Deus item loquitur in Psal. 94. vbi inter cetera inquit: *Nolite obdurare corda vestra, sicut in exacerbatione secundum diem tentationis in deserto, &c. vbi tentauerunt me Patres vestri, &c.* Hunc verò Deum Spiritum sanctũ esse, qui fuit in deserto sic tentatus, exponit item D. Paulus ad Hebr. 3. *Quapropter,* inquit, *sicut dicit Spiritus sanctus; & cetera qua recitauimus ex eo Psalmo.*

V. Denique, vt multa prætercam, quæ sunt huius generis, Deus Israël est is, qui illud promisit apud Hieremiam, cap. 31. *Hoc erit pactum, quod feriam cum domo Israël, post dies illos, dicit Dominus, dabo legem meam in visceribus eorum, & in corde eorum scribam eam, & ero eis in Deum, & ipsi erunt mihi in populum.* Hanc autem noui fœderis promissionem fuisse ipsius Spiritus sancti, diuus Paulus in eadem epistola ad Hebræos, capite decimo: clarissimè docet: *Contestatur,* inquit, *nos & Spiritus sanctus. Postquam enim dixit; Hoc autem testamentum, quod testabor ad illos, post dies illos dicit Dominus; dando leges meas in cordibus eorum, & in mentibus eorum superscribens eas.*

Tertio, probatur Spiritus sancti diuinitas ex eo, quòd cùm multis in locis Scripturę, commemorentur omnes pręcipuæ Dei crea-

A turæ, vt cœlum, elementa, homines, Angeli: nusquam tamẽ in numero creaturarum ponitur Spiritus sanctus, sed cum Patre & Filio numerari solet; vel certè p se ipse commemoratur tanquam existẽs extra omnem ordinem creaturarum. Si enim ipse vna quædã creatura, neque ea postrema est, cur

B non etiam cum creaturis aliis ad Deum collaudandũ à Dauide Psalmo 148. aut à tribus pueris in camino ignis Babylonis, Danielis 3. inuitatur? Cur quemadmodum dicunt: *Benedicite Angeli Domini Domino, benedicite cœli Domino,* & alia omnia opera Domini, vt Domino benedicant, adhortantur, non etiam addunt: *Benedic Spiritus*

C *sancte Domino?* Ita enim & D. Athanasius Verbum non esse creaturam, seu aliquod Dei opus factum (siquidem in hoc puerorum cantico est prætermissus) argumentatur serm. 3. contra Arianos, non procul à fine.

Ac rectissimè D. Basilius lib. de Spiritu sancto, cap. 18. *Spiritus sanctus,* inquit, *consortium ad Patrem &*

D *Filium, satis hoc declarat, quòd non in turba creaturarum locatus est, sed solitariè pronunciatur.* Huc etiam pertinet, quòd Spiritus sanctus, quia non perinde ac Filius assumpsit ad vnitatem personę suæ naturam aliquam creatam, nusquã in Scripturis legitur profiteri se inferiorem esse Deo, aut illum tanquam

Dominum ac Deum suum recognoscere, sicut facit Filius propter formam, quã assumpsit serui. Hinc enim rectè etiam probat D. Augustinus libro primo contra Maximinum, Spiritum sanctum secũdum naturam suam propriã, quam solam habet, nequaquam esse creaturam aliquam. A

QVARTO, probatur ex illis locis, quibus diuinæ naturæ proprietates Spiritui sancto æquè atque Patri & Filio tribuuntur. IMMENSITAS tribuitur illi Psalmo 138. *Quò ibo à Spiritu tuo*, &c. Et Sapient. capite primo: *Spiritus Domini repleuit orbem terrarum*. BONITAS, Psalmo 142. *Spiritus tuus bonus deducet me in terram rectam*. OMNIPOTENTIA, Sapientiæ 7. *Omnem habens virtutem*. SAPIENTIA, 1. ad Corinthios capite secundo: *Spiritus omnia scrutatur, etiã profunda Dei*. Et ibidem: *Quæ sunt Dei, nemo nouit, nisi Spiritus Dei, qui in ipso est*. B C

Quod autem dicitur, Spiritus sanctus scrutari profunda Dei, nõ significat, illum non ea nosse, & ideo scrutari, sed contrà potius penitus comprehendere, vt rectè aduersus cauillationem veterum hæreticorum asseruit D. Basilius lib. 5. in Eunomium, sub finem, & Idacius Clarus lib. cõtra Varimadum Arianum. Nam eodem sensu Deus dicitur *scrutans corda hominum*, Hierem. 17. & Sophoniæ 1. D

Quamobrem euidens demonstratio est, argumentum illud, quo Spiritum sanctum non esse creaturam, in disputatione Athanasij cum Ario in Nicæno Concilio, sub finem, hoc ferè modo probatur: Nulla creatura potest comprehendere Deum; siquidem is incomprehensibilis est, & incomprehensibilis denominatur, non quia nequeat comprehendi à se, sed quia comprehendi non potest à creaturis. At Spiritus sanctus comprehendit Deum; siquidem etiam profunda Dei scrutatur: Igitur Spiritus sanctus creatura non est. Quòd si creatura non est, Deus est. *Omnis enim substantia quæ est, si creatura non est, Deus est*. vt etiam D. Augustinus inquit lib. 1. de Trinitate, cap. 6.

QVINTO, probatur illis Scripturæ locis, quibus operationes etiam diuinæ Spiritui sancto tribuuntur. Nam CREATIO tribuitur illi, Psalmo 32. *Verbo Domini cœli firmati sunt, & Spiritu oris eius omnis virtus eorum*. CONSERVATIO, Sapientiæ 1. *Spiritus Domini repleuit orbem terrarum, & hoc quod continet omnia*, &c. IVSTIFICATIO, 1. ad Corinthios capite sexto: *Iustificati estis in nomine Domini nostri IESV Christi, & in Spiritu Dei nostri*. Quò pertinent etiam omnes illi loci, in quibus gratia diuina, qua iusti reddimur, dicitur gratia Spiritus sancti. SALVATIO, Apocal.

cal.14. *Amodò iam dicit Spiritus, vt requiescant à laboribus suis.* PRÆDICTIO futurorum, Actor.1. *Oportet impleri Scripturam, quam prædixit Spiritus sanctus per os David de Iuda,* &c. Et 2. Petri cap.1. *Spiritu sancto inspirante loquuti sunt Sancti.* PATRATIO miraculorum, ad Romanos 15. *In virtute signorum & prodigiorum, in virtute Spiritus sancti.* VIVIFICATIO, seu resuscitatio, Romanor. 4. *Si autem Spiritus eius, qui suscitauit Christum à mortuis, habitat in vobis, viuificabit mortalia corpora vestra per Spiritum sanctum inhabitantem in vobis.* GVBERNATIO Ecclesiæ, ex principali quadam potestate, sicut Pater & Filius eam gubernant, Act.20. *Attendite vobis & vniuerso gregi, in quo vos Spiritus sanctus posuit regere Ecclesiam Dei.* Et Actor.13. *Dixit Spiritus sanctus; Segregate mihi Paulum & Barnabam ad opus, ad quod assumpsi eos.* Et Act. 10. *Petro autem cogitante de visione, dixit Spiritus ei: Ecce viri tres quærunt te. Surge itaque, & descende, & vade cum eis, nihil dubitans, quia ego misi eos.* Et rursus Actor. 15. *Visum est Spiritui sancto & nobis.* Item Actor. 16. *Paulus & Timotheus prohibiti sunt à Spiritu sancto loqui verbum in Asia.* LARGITIO, atque distributio spiritualium donorum in Ecclesia, 1.Corinth. 12. *Hæc autem omnia operatur vnus atque idem Spiritus, diuidens singulis, prout vult.* Et Rom.5. *Caritas Dei diffusa est in cor-*

A *dibus nostris per Spiritum sanctum.* Et Rom.8. *Spiritus vitæ in Christo IESV liberauit me à lege peccati & mortis.* Et Rom. 14. *Non est regnum Dei esca & potus, sed iustitia, & pax, & gaudium in Spiritu sancto.*

SEXTO, probatur aliis Scripturæ testimoniis, ex quibus multiplici ratione apparet, Spiritum B sanctum esse æqualem atque consubstantialem Patri & Filio.

I. Quia dicitur vnum quiddam esse cum illis, vt 1.Ioan.5. *Tres sunt, qui testimonium dant in cælo, Pater, Verbum, & Spiritus sanctus. Et hi tres vnum sunt.*

II. Quia æquè in ipsius nomine atque Patris & Filij Baptismo initiare iussi sunt Apostoli, Matt.28. C *Baptizantes eos in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti.* Ac ab illo similiter in Baptismo spiritualiter regeneramur, Ioan.3. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, nō potest intrare in regnum Dei.* Et ad Tit. 3. *Saluos nos fecit per lauacrū regenerationis et renouationis Spiritus sancti.* Pulchrè autem D. Greg. Nazian. orat.5. de Theol. *Si,* inquit, *non est* D *Deus adorandus Spiritus sanctus, quomodo me Deum* (participatione) *per Baptismum efficit?* Et D. Cyrillus li. 13. thesauri, cap.1. *Natura igitur,* inquit, *& essentialiter Spiritus sanctus Deus est, quoniam qui ipsum suscipiūt, Dij per gratiam efficiuntur.*

III. Quia Patri & Filio ipse solus in Scriptura annumerari solet, tan-

tanquam eminentior omni ordine rerum creatarum, atque adeò eiusdem essentiæ cum Patre & Filio. Id patet ex illo loco Matthæi 28. atque etiam ex Apostolo 2.ad Cor.13.*Gratia*,inquit,*Domini nostri* IESV *Christi,& caritas Dei*(Patris) *& communicatio sancti Spiritus sit cum omnibus vobis, Amen*.

IV. Quia certum est,Spiritum sanctum esse præstantiorem Christo,quatenus Christus quidem est homo. Qua ex re sequitur,Spiritum sanctum esse æqualem Deo Patri & Filio Deo, siquidem noui Ariani &Samosateniani fatentur, nihil præter Deum homini Christo antecellere. Id autem probatur,quoniam Christus, vt homo, virtute Spiritus sancti *concipitur*,& *sanctificatur*, Lucæ 1. & *vngitur* gratia, Isaiæ 61, *Spiritus Domini super me eò quòd vnxerit me*.Et in desertum *ductus est*, Lucæ 4. Et *obtulit se* ad mortem,Heb.9.Et *eiecit Dæmonia*, Matth.12. Et ad vitã *reuocatus fuit*, Rom. 4. Et *blasphemia in Spiritum* sanctũ est detestabilior,Matth.12. Quæ & alia huius generis argumẽto sunt,Spiritũ sanctũ longè antecellere homini Christo vt homini.

SEPTIMO probatur,quoniã eodem cultu, quo Pater & Filius prosequendus est.Primum enim propter diuinam maiestatem suam, summo cultu dignam, dicimur ipsi eius templa, 1. Cor. 6. Quem locum pulcherrimè ad hanc rem vrget in epi.66.D.Augustinus:*Si*, inquit,*templum facere Spiritui sancto iuberemur,sicut fecit Salomon de lignis & lapidibus, vtique faciendo templum latriam illi, hoc est, cultum diuinum, exhibere conuinceremur. Quantò magis igitur latriam debemus, cui nõ templum facimus,sed sumus?*

Deinde summus cultus religionis est ille, qui ei tribuitur cùm in eius etiam nomine Baptismus datur,vt notauit lib.5.contra Eunomium D.Basilius.

Tertiò, latriæ etiam cultus est, quòd in illum credimus, perinde ac in Patrẽ & Filium,sicut in Apostolico Symbolo docemur.Quod vrgens D. Athanasius in epistola ad Episcopos Africæ: *Nemini*, inquit,*Christianorum vnquam dubium fuit, nos in Deum, non in creaturam credere*.

Quartò, huc pertinet quod Apostolus 1.ad Corint. 6. Spiritum sanctum glorificari à nobis iubet, cùm ait: *Glorificate,& portate Deum in corpore vestro.* De Spiritu namque sancto, cuius nos esse templũ dixerat, ibi loquitur.

Quintò, nec solùm homines, sed Angeli etiam Spiritui sancto seruiunt. Nam, vt diuus Athanasius in epistola adSerapionem ait: *Spiritui sancto pariter & Filio minister apud* MARIAM *est Gabriel, cùm dicit: Spiritus sanctus superueniet in te, & virtus altissimi obumbrabit tibi.*

Deni-

Deniq; pręceptum illud à Christo repetitum Matth. 4. *Dominum Deum tuum adorabis, & illi soli seruies,* etiam Spiritui sancto latriam exhibere iubet, vt docet in epistola 66. D. Augustinus: *Unus enim,* inquit, *cui per latriam seruire iubemur, ita ibi dicitur solus, vt & Pater intelligatur, & Filius, & etiam Spiritus sanctus. De illo quippe dicit Apostolus: Nescitis quia corpora vestra templum sunt Spiritus sancti, &c.*

Octavo probatur testimonio Patrum, idque triplici modo. I. Quia disertis verbis passim affirmant, Spiritum sanctum esse Deum, æquè atque Patrem & Filium: vt patet ex multis antiquissimorum etiam Patrum sententiis quæ suprà c. 20. recitauimus pro asserenda Filij diuinitate.

II. Quia pleriq; illorum iustis etiam voluminibus diuinitatem Spiritus sancti ex professo defenderunt. Vt Athanasius in epistolis ad Serapionem. Basilius li. 3. & 5. in Eunomium, & nominatim in lib. de Spiritu sancto. Gregorius Nyss. in lib. ad Eustachium, quòd Spiritus sanctus sit Deus. Gregorius Nazianz. orat. 5. de Theolog. Cyrillus Hierosol. catechesi 16. & 17. Cyrillus Alex. lib. 13. & 14. thesauri, & li. 7. Dialogorum de Trinitate cum Hormia, & lib. alio peculiari quod Spiritus sanctus est Deus, qui liber subsequitur illum 7. de Trinit. Didymus Alex. libris

A duobus de Spiritu sancto. Hilarius li. 12. de Trin. in fine. Ambrosius libris 3. de Spiritu sancto. Augustinus li. 1. de Trinit. c. 6. & li. 1. contra Maximinum, & in epistola 124. ad Pascentium Arianum, & alij multi his posteriores.

III. Quia summam esse impietatem censent non credere Spiri-

B tum sanctum esse Deum, & iis qui id non credunt, grauissimis verbis maledicunt. Athanasius in ep. longiori ad Serapionem non longè à fine: *Qui,* inquit, *Spiritum sanctum ad creaturas detrahit, impius est & sine Deo, & infideli deterior, & quiduis potius quàm Christianus.* Et rursus in lib. de beatitudine Filij Dei ad Theophilum: *Maledictus,* in-

C quit, *qui solum verum Deum Patrem, & vnigenitum verum Filium, & vnicum verum Deum Spiritum sanctum non confitetur.* Nec leuior illa diui Gregorij Nazianz. execratio est, orat. 5. de Theologia: *Colamus,* inquit, *Deum Patrem, Deum Filium, Deum Spiritum sanctum, tres proprietates vnam diuinitatem nec gloria, nec*

D *honore, nec essentia, nec regno diuisam. Quisquis aliter sentit, nec Luciferum exorientem videat, vt cum Scriptura loquar, nec cœlestis splendoris gloriam.* Et idẽ rursus, oratione in appulsu Episcoporum ex Aegypto: *Blasphemia,* inquit, *est, non Spiritus sancti diuinitatem asserere, sed eum submouere à diuinitate.* Et D. Cyrillus li. 13. thesauri, c. 1. *Quomodo,* inquit, *non*

erunt impietatis rei, qui inter creaturas audent Spiritum sanctum collocare? Nec dissimiliter D. Basilius libro 3. in Eunomium: *Quomodo*, inquit, *non manifestæ impietatis est dicere, ipsum Spiritum esse Deitatis exortem?* Item D. Ambrosius lib. 1. de Spiritu sancto, cap. 2. *Eiusdem*, inquit, *impietatis est vel Patri, vel Filio, vel Spiritui sancto derogare.* Et D. Augustinus lib. 1. de Trinitate, capite 6. probans diuinitatem Spiritus sancti, quia templum eius sumus: *Quid autem*, inquit, *insanius, magisq́ sacrilegum est, quàm vt quisquam dicere audeat membra Christi (quæ sumus nos) templum esse creaturæ minoris secundum ipsos quàm sit ipse Christus?* Item D. Hilarius libro duodecimo de Trinitate sub finem: *Profunda tua*, inquit, *Spiritus sanctus tuus scrutatur & nouit; & ego naturæ suæ potentiam creationis nomine infamabo?* Hæc vt innumeras alias veterum sententias similes omittam, abundè satis esse puto, vt intelligatur fidem de Spiritus sancti diuinitate perpetuò fuisse in Ecclesia constitutissimam, & nec verè, nec sobriè scripsisse Erasmum, veteres Spiritum sanctum Deum appellare ausos non fuisse.

A

CAPVT XXV.

Respondetur ad hæreticorum argumenta contra diuinitatem Spiritus sancti.

IAM verò noui hostes Spiritus sancti illud inprimis cõtra illius diuinitatem vrgent,
B quod nunquam, vt inquiunt, in Scriptura De⁹ nominatur. Quod ipsum veteres Ariani & Eunomiani nunquam non etiam inculcare solebant, vt videre est potissimùm apud D. Athanasium, in Dialogis de Trinitate contra Anomeos, & D. Gregorium Nazianzenũ orat. 5. de Theologia.

Sed præcedenti c. ostensum est,
C non vno tantùm, sed pluribus in locis Scripturę, Spiritum sanctum Deum appellari, vt 2. Regum 23. Actor. 5. 1. Cor. 6. &c. Quin etiam Ioan. 4. Vbi Dominus dicit, *Spiritus est Deus*, Spiritum ipsum sanctũ à Christo Deum appellari probat D. Ambrosius li. 3. de Spiritu sancto, c. 11. Quod cùm veteres olim
D Ariani agnoscerent, hæc verba ex Euangelio sacrilegè expunxerũt. Aduersus quos idcirco Ambrosius: *Literas*, inquit, *potuistis abolere, sed fidem non potuistis auferre. Nec enim vos poteratis obliterare veritatem, sed illa litera de libro vitæ nomina vestra delebat.* Adde quod satis est, Spiritui sancto in Scriptura tribui rem ipsam & attributa propria

pria diuinitatis, vt illum Deum esse credere debeamus, etiamsi nusquam in Scriptura Deus nominaretur. Rectè enim D. Gregorius Nazian. oratione 5. de Theologia, ad hanc ipsam hæreticorum obiectionem respondens: *Iudaicum esse*, ait, *relictis rebus syllabas consectari.*

Deinde obiiciebãt hæretici veteres illud Ioan. 1. *Omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil.* Est igitur Spiritus sanctus etiã per Verbum factus, ac ideo creatura. Respondet D. Gregorius Nazian. orat. 5. & communiter alij Patres, non omnia simpliciter per Verbũ facta esse, sed omnia quæcunque sunt facta; Spiritum autem sanctum esse extra ordinem earum omnium rerum quæ factæ sunt. Alioqui posset similiter ex illis verbis colligi, Patrem ipsum esse factum per Verbum.

Tertiò obiiciebant illud Amos 4. *Ego Dominus formans tonitru & creans Spiritum.* Sed respondet Athanasius in epistol. ad Serap. Nazianzenus vbi suprà, Basilius lib. 3. in Eunomium, & alij, ibi sermonem esse de vento, non de Spiritu sancto.

Quartò, illud Rom. 8. *Spiritus postulat pro nobis*; igitur est inferior. Sed hoc quomodo sit intelligendum ipse Apostolus ibi declarauit. Postulare enim Spiritus pro nobis dicitur, quatenus *adiuuat*

A *infirmitatem nostram* (sicut inquit Apostolus) *vt sciamus* quid nobis postulandum sit, & id postulemus *quemadmodum oportet.* Hac etiam ratione idem Apostolus ad Gal. 4. dixit: *Misit Deus spiritum Filij sui in corda vestra clamantem, Abba Pater.* Nempe quia concitat corda vt id clament. Idem enim est quod

B hic dicit, & quod dixerat Rom. 8. *Accepistis spiritum filiorum in quo clamamus, Abba Pater.* Vt rectè notauit D. Augustinus li. 1. contra Maximinum.

Quintò obiiciebant, quòd Spiritus sanctus à Patre & Filio mittitur. Verùm hæc misṡio non inęqualitatem, sed originis ordinem significat: vt suprà etiam capit. 21.

C de Filij misṡione à Patre, responsum est.

Sextò, quod dicitur Ioan. 16. *Non enim loquetur à semetipso.* Respondet Basilius libro 5. in Eunomiũ, inde potius sequi eum creaturam non esse: *Omnis enim creatura rationalis aliquando loqui potest à seipsa.* Vt cùm Dominus de Diabo-

D lo inquit Ioan. 8. *Cum loquitur mendacium, ex propriis loquitur.* Quod igitur de Spiritu sancto ait: *Non loquetur à semetipso*; processionem eius significat, per quam vnà cum essentia diuina accipit etiam scientiam à Patre & Filio, sicut infrà suo loco docebimus.

Septimò obiiciebant, ꝙ Christus non addidit etiam aliquid de Spiritu

Spiritu sancto, cùm dicit Ioan.17. *Hæc est autem vita æterna vt cognoscãt te solum Deum verum, & quem misisti Iesvm Christum*. Respondet D. Basilius li.5. contra Eunomium, Spiritum sanctum in illo ipso solo vero Deo, qui est Pater & Filius includi. Quod suprà c.11. & 21. confirmauimus.

Octauò obiiciebant Ariani quidam, apud Athanasium in epistola ad Serapionem, illud Apostoli 1. ad Timoth.5. *Testor coram Deo & Christo Iesv & electis Angelis, vt hæc custodias, &c.* Vnde insipientissimè colligebant Spiritum sanctum vnum aliquem esse ex Angelorum numero, siquidem Apostolus non illum post Christum nominatim commemorat, sed statim transit ad Angelos.

Hanc verò dementissimam obiectionem D. Athanasius in eo loco multis Scripturæ testimoniis obruit, ex quibus constat, quandoq; etiam Deum & Spiritum sanctum nominari præterito Filio, vt Isai.45. & Aggæi 2. quandoq; Deũ & hominem aliquem, præteritis Filio & Spiritu sancto, vt Exodi 14. & Lucæ 18. nec tamen inde sequitur aut Filium non esse etiam Deum, aut omnino nihil esse prę ter Deum & hominem. Non igitur Apostolus Spiritum sanctum ad Angelorum ordinem pertinere, illico significat, si alicubi præter Angelos non eius mentionem A facit; & ineptum est, vt Athanasius ibi inquit, *necessitatem Apostolo velle imponere, quare non sic & cur non potius ita vel ita scripserit.*

Nonò ad idem figmentum confirmandum adducebant illud Zachar.4. *Et respondit Angelus qui loquebatur in me, & dixit ad me, &c.* At Spiritus sanctus erat is qui in illo B Propheta loquebatur: Est igitur Angelus. Respondet facilè D. Athanasius, loco citato, hunc Angelum qui in Zacharia secundum visionem quandam loquebatur, creatum Angelum, & ministrum quendã Spiritus sancti fuisse, non ipsum Spiritum sanctum. Quod manifestè probatur ex ipso sermone quem habet ibi ad Zacha- C riam Prophetam hic idem Angelus. Dicit enim inter cetera: *Hoc est verbum Domini ad Zorobabel: non in exercitu, neq; in robore, sed in spiritu meo dicit Dominus exercituum.* Vbi patet hunc Angelum de Deo & de Spiritu sancto eius, tanquam vtriusq; ministrum, ad Zachariam esse loquutum.

D Decimò argumentabatur hoc modo Eunomius: Spiritus sanctus est tertius ordine, ergo etiam natura. Respondet verissimè D. Basilius li.3. contra eundem, nullam esse hanc consequẽtiam. Tertius enim est, non ordine aliquo secundum gradus inæquales essentiæ, sed secundum originem in essentia eadem.

Vnde-

Vndecimò vrgebant & hoc argumentum veteres illi hæretici: Spiritus sanctus non est ingenitus, neque genitus: reliquum est igitur vt sit creatus. Quod rursus confirmabant: quia modus procedendi naturalis non est nisi per generationem. Quare si Spiritus sanctus per generationẽ non procedit, nõ procedit naturaliter, sed voluntate & quasi per artẽ, ac proinde erit aliquod opus factum.

Respondet D. Basilius in sermone contra Sabellianos hoc argumẽtum *igni infernali traditurum* eos qui cogitatione sua volunt eo modo metiri consubstãtialis Trinitatis mysteriũ. Nam etsi ratione non consequamur esse in diuinitate modum alium naturalẽ procedendi prȩter generationem, fides tamen certissimè hoc tradit, à qua non ideo dissentiendum est quia rem non intelligimus, cùm etiam constet naturaliter multa fieri quorum non habemus exploratam rationem, vt persequitur copiosè & eleganter D. Basilius locis citatis, & D. Gregorius Nazian. orat. 5. de Theologia. Ac dicemus de discrimine vtriusque processionis postea li. 2. in explicatione mysterij Theologica.

Duodecimò, quanquam ex Patribus nihil (quod sciam) contra Spiritus sancti diuinitatem illius hostes obiiciant; posset tamen aliquem fortè mouere quod diuus

A Gregorius Nazianzen. orat. 5. de Theologia sub initium, de Spiritu sancto loquẽs, inter cetera sic ait: *At verò nostri sapientes partim vim quandam & facultatẽ ipsum existimarunt, partim creaturam, partim Deum, partim vtro potius nomine vocandus esset, minimè certum atque exploratum habuerunt, ea ratione, vt aiunt, permoti*

B *quod Scriptura neutrum horum planè aperteq́; demonstrasset.* In quibus D. Gregorij verbis existimare quis posset, nonnullum fundamentum habere quod Erasmus (vt c. præced. commemorauimus) falsò ac impiè aiebat, veteres non fuisse ausos Spiritum sanctum Deum appellare.

Respondeo verò, *nostros sapien-*

C *tes* à D. Gregorio Nazianzeno in hoc loco vocari nõ Patres aliquos Orthodoxos in Ecclesia ꝓbatos & celebres, sed quoscunq; fidem Christianã edoctos, Christianoq́ue nomine initiatos, etiamsi sint hæretici, sicut fuerunt illi reuera quorum eiusmodi de Spiritu sancto opiniones refert.

D Atq; hoc ita esse manifestè probo. I. Quia D. Gregorius Naz. illos complectitur eo vocabulo qui non sint planè Ethnici. Recitauerat enim proximè antecedẽtibus verbis opinionem vel ignorãtiam potius de Spiritu sancto *eorum*, inquit, *qui apud Ethnicos Theologiæ laude magis claruerunt.* Ac tum subiungit: *At verò nostri sapientes, &c.*

II. Quia paulò inferiùs eos solos vocat: *Piosq; atq; Orthodoxos, qui*, inquit, *Spiritum sanctum Deum esse credunt*. III. Quia contra eos qui id non credunt disputationem deinde instituit, & eos tanquam impios tota oratione exagitat atque etiam grauissimis verbis execratur. quæ suprà c. præcedenti recitauimus. Qua vehementia minimè alioqui contra Patres aliquos vteretur. IIII. Quia D. Basilius libro 2. contra Eunomium sub finem, confutans *blasphemiam* (vt appellat) Eunomij, qui Spiritum sanctum creaturam nominabat, ita scriptum reliquit: *Ex quo pietatis prædicatio denũciatur, neminem in hodiernum vsque diem audiuimus qui Spiritum sanctum creaturam appellasset*. Non est autem vllo modo credibile D. Gregorium Nazianzenum qui vitæ atq; studiorum consuetudine cum D. Basilio coniunctissimè vixit, id de aliquo Patre Orthodoxo audiuisse, quod diuus Basilius non audiuit, præsertim in tam illustri quæstione. V. Quia Patres omnes, qui ante Gregoriũ Nazianzenum Orthodoxi ac celebres in Ecclesia fuerunt, diuinitatem etiam Spiritus sancti simul testati sunt in his locis, quos pro Filij quoque diuinitate superiùs c.20. citauimus. Quam ad rem & D. Basilius lib. de Spiritu sancto, c.29. adducit testimonia Clementis Romani & Irenæi, & vtriusque

A Dionysij, Romani & Alexandrini. Hæc paulò fusiùs de loco D. Gregorij Nazianzeni dicta sint, ne cui fortè verum videatur illud quod falsò atq; impiè scripsit de veteribus Erasmus. Et hactenus de Spiritus sancti diuinitate, atq; adeo de tota tertia assertione ex quatuor illis, quas de fide SS. Trinitatis & vnitatis suprà c.1. suscepimus in hoc primo libro confirmandas. Restat vt dicamus de quarta, cuius erit iam probatio facilior.

B

CAPVT XXVI.

Vnum & eundẽ Deum esse Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum.

C PATREM, Filium, & Spiritum sanctũ non vnum & eundẽ Deum esse, sed Deos tres, aliqui hæretici tum veteres, tum recentiores senserunt. Ex veteribus ita docuerunt Peratæ apud Theodoretum li.5. de fabulis hæreticorum, cap.18. Quin etiam ita sensisse Philoponum refert Nicephorus lib.18. historiæ, c.48. Qui

D error tẽpore D. Anselmi in Gallia cœpit repullulare, vt ex eiusdem Anselmi libro de incarnatione Verbi potest intelligi. Nec ab hoc errore Abbas Ioachimus alienus fuisse videtur, siquidem contendebat Patrem, Filium, & Spiritum sanctum non esse vnam aliquam singularem essentiã, sed esse vnum quod-

quoddam collectione & ordine, ad eum modum quo plures fideles ſunt vna Eccleſia. Quæ illius ſententia in Concilio Lateranenſi ſub Innocentio III. c.2. damnata eſt. Refert etiam Bernardus de Lucemburgo Raymundum Lulium tres eſſentias in tribus perſonis diuinis aſſeruiſſe.

Noſtra autem memoria Valentinus Gentilis Italus, veterẽ hanc hęreſim renouauit. Is enim in ſuis quibuſdam protheſibus Patrem, Filium, & Spiritum ſanctũ tres eſſe Spiritus ęternos eſſentiali numero diſtinctos contendit: ita tamẽ, vt Pater ſit ſolus ſummus Deus, & ex ſe; Filius autem & Spiritus ſanctus Dij quidam inferiores, vt qui à Patre ſuam eſſentiam productã habeant, tametſi nõ ex nihilo, ſed ex ſubſtantia Patris, vt inquit protheſi 11. Quocirca Patrem vocabat eſſentiatorem, Filium & Spiritum ſanctum, eſſentiatos. Atq; ob hanc etiam rationem aiebat Patrẽ eſſe illum vnicum & ſolum & immenſum Deum qui in Scripturis commemoratur. Ita enim loquitur Valentinus iſte in libro quodam ſuo antitodotorum (vt vocat) antidoto 3. & protheſi 6.7.22. & 24.

Ab huius dogmatis abſurditate qui hũc Gentilem ſequuti ſunt, Tritheitæ ſunt dicti. Sunt autem hi veriſsimè Ariani. Arianorum enim ſententia fuit Patrem, & Filium, & Spiritum ſanctum ſubſtã-

A tias tres eſſe eſſentiali numero diſtinctas & inæquales. Vnde Trinitatẽ eſſe dicebant inſtar Epiſcopi, Presbyteri & Diaconi, qui gradibus dignitatis differunt, ſicut refert D. Athanaſius in Dialogis de Trinit. contra Anomeos. Nec obſtat quod Gentilis & aſſeclæ Filiũ aſſerunt eſſe genitum ab æterno.

B Nam idem etiam quidam ex Arianis tandem conceſſerunt, vt D. Aug. cõmemorat li. 6. de Trin. c. 1.

Aduerſus hos igitur omnes hęreticos aſſertio Orthodoxa de vnitate diuinitatis trium perſonarum confirmanda eſt. Cuius probationem omnem ex his quæ ſuperiùs aſſerta ſunt poſſumus tali argumento concludere: Verus

C Deus non eſt niſi vnus & idem numero, ſed Pater eſt verus Deus, & Filius eſt verus Deus, & Spiritus ſanctus eſt verus Deus: Igitur Pater, & Filius, & Spiritus ſanctus non ſunt alius & alius Deus, ſed vnus & idem numero Deus. Quod non modò Pater, ſed etiam Filius, & Spiritus ſanctus ſit verus Deus,

D ſuprà oſtenſum eſt. Quare ſolùm hoc in loco supereſt confirmanda huius argumenti propoſitio, ſcilicet Deum verum non eſſe niſi vnicum numero.

Et quidẽ hoc ꝓpriè Valentinus Gentilis & eius aſſeclæ nõ videntur negare voluiſſe: ſiquidẽ vnum quendam ſummum & immenſum agnoſcunt Deum, quẽ dicunt eſſe

 ſolum

ſolum Patrem. Filium autem, & ſimiliter Spiritum ſanctum, ita Deum faciunt, vt tamen non concedant, illum eſſe immenſum ac ſummũ Deum. Quod perinde eſt ac negare illum eſſe verum Deum. Siquidem verus Deus non eſt, qui immenſus non eſt. Nihilominus tamen vnitas veri Dei idcirco eſt à nobis probanda, quia, vt paulò antè concluſimus, ex illa euidenter cõſequitur Patrem, & Filium, & Spiritum ſanctum, cùm quemlibet eorum eſſe verum Deum ſuperiùs conſtitutum ſit, eſſe vnum & eundem numero Deum. quod directò Valentinus Gentilis & alij hæretici negant.

Probatur autem primùm, teſtimoniis diuinis, ac inprimis teſtimonio ipſius Dei veri, vnitatem atque ſingularitatem eſſentiæ ſuæ clariſsimis verbis aſſerentis Deuteronomij 32. *Videte quòd ego ſim ſolus, & non eſt alius præter me.* Et Iſa. 43. *Ante me non eſt formatus Deus, & poſt me non erit.* Et 44. *Ego primus, & ego nouiſſimus, & abſque me non eſt Deus. Quis ſimilis mei?* Et 45. *Ego Dominus & non eſt alius, extra me non eſt Deus.* Et rurſus ibi: *Conuertimini ad me omnes fines terræ, quia ego Deus, & non eſt alius.* Et cap. 48. *Gloriam meam alteri non dabo. Audi me Iacob quem ego voco, ego primus & ego nouiſſimus.* Et Oſeæ 13. *Deum abſque me neſcies, & Saluator non eſt præter me.*

A II. Teſtimonio Moyſis Deuteronomij 4. *Dominus ipſe eſt Deus, & non eſt alius præter vnum.* Et ibidem: *Scito ergo hodie & cogitato in corde tuo quod Dominus ipſe eſt Deus in cælo ſurſum & in terra deorſum, & non ſit alius.* Et capite 6. *Audi Iſraël, Dominus Deus noſter Deus vnus eſt.*

B III. Teſtimonio Dauidis Pſalmo 17. *Quis Deus præter Dominum? aut quis Deus præter Deum noſtrum?* Et Pſalmo 82. *Tu ſolus altiſſimus ſuper omnem terram.* Et Pſalmo octogeſimo quinto: *Quoniam magnus es tu, & faciens mirabilia, tu es Deus ſolus.*

IIII. Teſtimonio Salomonis 3. Reg. 8. *Stetit autem Salomon ante altare Domini, & ait: Domine Deus Iſraël, non eſt ſimilis tui Deus in cælo deſuper & ſuper terram deorſum.* Et Sapient. 12. *Non eſt alius Deus quàm tu.* Eccleſiaſtici 1. *Vnus eſt altiſſimus.*

C

V. Teſtimonio Prophetarum ex quibus aliquas ſententias prius citauimus.

D VI. Teſtimonio Chriſti. Matth. 17. *Vt cognoſcant te ſolum Deum verum.* Et Marci 12. *Primum,* inquit, *omnium mandatum eſt; Audi Iſraël, Dominus Deus tuus Deus vnus eſt.* Vnde ait illi ſcriba: *Bene Magiſter in veritate dixiſti, quia vnus eſt Deus, & non eſt alius præter eum.* Et Lucæ 4. *Dominum Deum tuum adorabis, & illi ſoli ſeruies.*

VII. Testimonio Apostoli Pauli, 1. Corinth. 8. *Nobis vnus est Deus.* Et ibidem: *Scimus, quia nullus est Deus, nisi vnus.* Galat. 3. *Deus autem vnus est.* Ephes. 4. *Vnus Deus & Pater omnium.* 1. ad Timoth. 2. *Vnus enim Deus, vnus & Mediator Dei & hominum.*

VIII. Ac ne quis desit in hac testificatione sexus, postremò probatur Dei vnitas testimonio Annæ matris Samuelis, 1. Reg. 2. quæ diuino Spiritu afflata, inter cetera cecinit: *Non est sanctus, vt est Dominus; nec enim est alius extra te: & non est fortis, sicut Deus noster.*

Cùm autem & Deus ipse, se vnicum ac solum Deum esse affirmat, & idem alij omnes testes diuini, quos adduximus, testantur, omnino necesse est de vnitate singulari ac indiuidua hoc intelligi, non aũt de aliqua vnitate specifica, quæ pluribus indiuiduis contineatur multarum essentiarum singularitate distinctis. Vbi enim plura sunt indiuidua eiusdem speciei, de nullo indiuiduo illius verè dici potest, quod ipsum sit solum, & nullum sit aliud, præter ipsum. Quàm enim portentosum mendacium esset eius hominis, qui dicere auderet, se solum hominem esse, & præter se non esse vllum alium hominem? Quod si alij etiã de illo id ipsum affirmarent, nónne similiter mentirentur? Contrà verò, quia Sol, verbi gratia, non A modò specie, sed numero etiam est vnicus & singularis; verè, si loqui posset, de se ipso affirmaret, se solum ac vnicum esse, nec præter se vsquam esse aliquem alium Solem, vt & nos iam de illo verissimè dicimus. Eadem igitur ratione, cùm Deus ille indiuiduus & singularis, qui in Scripturis loqui- B tur (non enim genus aliquod, aut species Platonica loqui potest) tam sæpe & seriò affirmet, se solum Deũm esse, & præter se nullum esse alium Deum; ac idipsum Christus, Apostoli, & Prophetæ contestentur; intelligere necesse est, Deum verum, vnicum ac solum esse, non secundum rationem aliquam specificam, quæ plures C Deos complectatur, sed planè secundum rationem singularem & indiuiduam, sicut Sol est vnus; vel certè Deus ipse & Scriptura tota mentitur, quod tantundem est, atque Deum non esse Deum.

Idipsum secundo loco ex ipsa notione veri Dei, quę est omnium mentibus insita, manifestissima ratione demonstratur, hoc mo- D do: Deus est quædam res summa, simplex, infinitè perfecta, prima caussa, & finis vltimus omnium, princeps ac rector totius vniuersi. At, quæ res eiusmodi est; sola & singularis, secundum rationem indiuiduam, necessariò est. Deum igitur, secundum rationem indiuiduam, vnicum, solum,

ac ſingularem eſſe, confitendum eſt.

Id confirmo ſigilatim. Nam ſi duo Dij ſint (verbi gratia) numero diſtincti, & ſpecifica eſſentiæ ratione conuenientes, iam eſſentia vtriuſque erit, ſecundum indiuiduam quidem rationem, partibilis, & ſic neuter ſummè ſimplex. Item neuter habebit, vel in perſona, vel in eſſentia ſua perfectionem indiuiduam alterius; & ſic neuter erit infinitè perfectus. Item, neuter erit cauſſa prima rerum: nam, vt dictum eſt, neuter infinitè perfectus eſſet; quod autem infinitè perfectum non eſt, huic aliquid deeſt: cui autem aliquid deeſt, id non prima cauſſa, ſed ab aliqua priori cauſſa eſt, à qua nimirum non plus perfectionis accepit; ſi enim ex ſe ipſum eſt, quidnam illi perfectionem limitauiſſet? an ipſum ex ſe maiorem perfectionem, quaſi reſpuere atque repudiare potuit? Item hinc etiam conſequens eſt, vt neuter eſſet finis vltimus omnium rerum. Nam cui aliquid perfectionis deeſt, id tale non eſt, quod rebus aliis omnibus tanquam præſtantiſsimum quiddam anteponi debeat. Denique, quoniam rerum vniuerſitas non niſi omnium optima ratione regitur; & optima per ſe ratio regendi, Monarchia eſt, id eſt, imperium vnius; efficitur, verum Deum, qui totius vni- A uerſi princeps ac rector eſt, non eſſe poſſe, niſi vnú numero quemadmodum ſummus etiam Philoſophus in duodecimo libro primæ Philoſophiæ, & ſanctus etiam Cyprianus in tractatu de vanitate idolorum concludit.

Poſtremò, Dei vnitas illorum etiam omnium auctoritate con- B firmatur, qui vnquam docti ac ſapientes habiti fuerunt. Et quidem de Orthodoxis Eccleſiæ Doctoribus dubium nullum eſſe poteſt, quin omnes vno conſenſu vnum ac ſolum, iuxta rationem indiuiduam, Deum eſſe aſſeruerint. Nam, vt ex eorum teſtimoniis pro Filij diuinitate ſuperiùs, cap. 20. recitatis apparet, hoc illis omni- C bus in diſputatione de Deo propoſitum fuit, vt & Iudæorum atque Arianorum perfidiam, qui ſolum Patrem Deum eſſe voluerũt, confutarent, & nihilominus tamen vnius Dei Monarchiam aduerſus Gentilium vanitatem ab Eccleſia retineri defenderẽt. Monarchia autem non eſt, niſi vbi vnitas ſecundum rationem etiam D indiuiduam. Videatur hac de re potiſsimùm Ignatius in epiſtola ad Antiochenos. Iuſtinus in libro de Monarchia, & in oratione parænetica ad Gentes. Tertullianus libro contra Praxeam. Cyprianus de vanitate idolorum. Athanaſius in epiſtola contra gregales Sabellij, & in oratione contra ido-

idola, & in libro de communi eſſentia diuinitatis. Gregorius Nazianzenus oratione ſecunda de Theologia, & orat. de natali Domini. Baſilius oratione contra Sabellium & Arium. Ambroſius lib. 1. de fide, ca. 1. Auguſtinus de Trinitate, cap. 4.

Ac pertinet huc, ꝙ Patres etiam paſsim dicunt, tres perſonas diuinas non eſſe tres Deos: vt Tertullianus contra Praxeam. Athanaſius in Symbolo. Auguſtinus libro 2. contra Maximinum, & vbique alij omnes. Quòd ſi eſſent tātummodò ſpecie vnus Deus, tres Dij dici poſſent: ſicut dicūtur plures hômines, nó obſtante illorum vnitate ſpecifica.

Item, quòd paſsim negant, in ipſa diuinitate vllum numerum eſſe, præterquam in proprietatibus perſonalibus; vt Gregorius Nazianzenus oratione 3. & Patres Concilij Toletani, 11. capite 1. & Auguſtinus lib. 1. contra Maxim. ante medium. Quo ſenſu D. Baſilius epiſtola 141. dicit, Deum non eſſe *vnum numero*: intelligendo nimirum *vnum numero* affirmatiuè, vt ſit ſenſus, vnitatem Dei ſecundum eſſentiam conſtare re ipſa ex collectione alicuius numeri. Quomodo vnitas ſpecifica humanæ naturæ conſtat ex pluribus naturis, humanis indiuiduis diſtinctis quæ cōſtituunt vnum numerum. Theologi autem cùm dicunt, De-

A um eſſe vnum numero, id intelligunt negatiuè; vt ſenſus ſit, ſecundum rationem indiuiduæ vnitatis, quæ ſolet conſtituere numerum, non eſſe, niſi vnum.

Item, quòd expreſsè etiam nominant eſſentiam diuinam ſingularem & indiuiduam. Vt Gregorius Nazianzenus in epiſtola ad B Euagrium Monachum: *Indiuidua*, inquit, *ſummi Numinis natura eſt*. Et Auguſtinus libro primo contra Maximinum: *Pater*, inquit, *Filius, & Spiritus ſanctus vnum ſunt propter indiuiduam, eandemque naturam*.

Item, quòd diſertè confirmant, non eſſe Deum vnum ſpecie, ad eum modum, quo plures homi- C nes ſunt quoddam vnum. Vt Auguſtinus lib. 6. de Trinitate, cap. 1. Cyrillus Alexandrinus lib. 11. in Ioannem, cap. 20.

Quòd ſi aliquando tres perſonas diuinas comparant cum tribus hominibus, aut tribus Angelis, tantummodò hac ſimilitudine oſtendere volunt, non minus eſſe tria ſuprà dicta diſtincta, quā D tres Angelos, aut tres homines. Quo ſenſu etiam Iuſtinus in Dialogo cum Triphone dixit, præter Patrem eſſe *alium*, qui ſit etiam DEVS, nempe Filium. Quomodo loquendi non voluit ſignificare eſſe alium Deum, ſed eſſe præter Patrem aliam quandam perſonam, quæ ſit DEVS.

De-

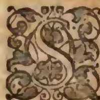
Denique, si Pater, Filius, & Spiritus sanctus secundum rationem specificam, non autem singularem & indiuiduam essent vnus Deus; quòd simul illi sint tria & vnum, non esset mysterium tam admirabile & ineffabile, quàm vbique prædicant Patres. Etenim tres etiam homines sunt eo modo tria & vnum, vt patet.

Præter Patres, etiam plerosque Philosophos & Poëtas olim agnouisse vnum Deum, ostendit Lactantius lib. 1. diuinarum institutionum, & Eusebius Cæsariensis lib. 11. de præparatione Euangelica, cap. 9. & Arnobius præceptor Lactantij lib. 3. contra Gentes, & ante hos etiam Iustinus Martyr in oratione parænetica ad Gentes, & in libro de Monarchia, vbi ad hanc rem adducit testimonia Æschyli, Philemonis, Orphei, Pythagoræ, Sophoclis, Euripidis, Platonis, Menandri. Quam etiam fuisse sententiam Socratis, Aristotelis, & Ciceronis, constat.

Cùm itaque verus Deus non nisi vnus sit, & non modò Pater, sed etiam Filius, & similiter Spiritus sanctus sit verus Deus, vt superiùs probatum est, consequitur Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum non tres Deos, sed vnicum esse Deum. Quod *etsi intellectu capi non potest*, (vt lib. 7. de Trinitate, capite vltimo Augustinus loquitur) *fide certissima tenemus, donec il-* A *lucescat in cordibus ille, qui ait per Prophetam: Nisi credideritis, non intelligetis.*

CAPVT XXVII.

Respondetur ad argumenta hæreticorum contra Vnitatem diuinitatis in personarum Trinitate.

B

SED opponunt noui Samosateniani & Ariani aduersus hãc fidem de vnitate veræ diuinitatis in personarum Trinitate, & Trinitatis in Vnitate, argumenta varia, vel potius vanissima sophismata, quæ sunt hoc loco diluenda.

C Primum argumentum. Quæ doctrina recepta est statim vbique post Christi in cœlos ascẽsionem, planè est falsa & Antichristiana. Doctrina de vnitate diuinitatis in tribus personis, statim post Christi ascensionem fuit in orbe toto recepta, & deinceps conseruata, vt videmus. Igitur ea doctrina omnino falsa est & Antichristiana.

D Vtuntur hoc deliro argumento Transyluani lib. 1. cap. 1. & propositionem testimoniis aliquot Scripturæ ita confirmant, vt videri possint planè insanire. Adducunt enim illa: *Videte, ne seducamini.* Et: *Post discessum meum intrabunt lupi rapaces, non parcentes gregi*, Act. 20. Et: *Cauete, ne quis vos seducat per inanem*

inanem Philosophiam. Ad Coloss. 2. Qualis est (inquiunt) ista de vnitate essentię & tribus personis. Et: *Mysterium iniquitatis iam operatur.* 2.Thess.2. Et: *Antichristus iam nunc est*, 1.Ioan. 4.

Respondemus, esse manifestũ vitium in argumento, vel potius euidentissimam insaniam. Nam cùm dicunt in propositione, doctrinam, quæ post Christi ascensionem recepta est, esse falsam, & Antichristianam, vel loquuntur de omni doctrina, quæ tunc recepta in orbe fuit, vel tantùm de aliqua, siue quoad aliqua capita. Si de omni; manifestè delirant. Tunc enim non modò dogma de Trinitate & Vnitate, sed etiam de CHRISTI Resurrectione, de Redemptione, de Baptismo, de Eucharistia, & in summa omne aliud dogma Christianum, quod per Apostolos mundo persuasum fuit, esset falsum & Antichristianum. Si autem intelligunt de doctrina aliqua, seu quoad aliqua capita; tunc quidem verum est, doctrinas quasdam post Christi ascensionem fuisse in orbem inuectas per falsos aliquos Doctores; & id potest confirmari illis Scripturæ locis, quos adferunt: Sed hinc non sequitur illud, quod determinatè concludunt in argumento, videlicet hanc ipsam doctrinam de Trinitate & Vnitate, quia in orbe fuit recepta, esse falsam & Antichristianam. Negamus enim, hanc esse ex genere illarum doctrinarum, quæ per falsos Magistros fuit inuecta: Quin immò eam à Christo & Apostolis verissimè fuisse traditam, euidentibus testimoniis demonstramus, quæ suprà suis locis allata sunt.

Ac esset similis paralogismus, si quis ita concluderet: Animal est rugibile (intelligendo tantummodò quoddam animal, nempe leonem) homo est animal: Ergo homo est rugibilis. Æquè absurdè isti: Doctrina post Christi ascensionem recepta, est Antichristiana (intelligendo tantùm quædam doctrinæ capita; neque enim possunt intelligere omnia, nisi planè insaniũt). Doctrina de Trinitate & Vnitate post Christi ascensionem fuit vbique recepta: Ergo est Antichristiana. Logici docent vitium hoc in eo esse, quòd mediũ syllogismi in neutra præmissarum accipitur vniuersaliter.

Secundum argumentum: Verus & vnus Deus est Pater Christi: Sed Trinitas personarum (id est, Pater, Filius, & Spiritus sanctus) non est Pater Christi: Ergo Trinitas hæc non est vnus & verus Deus. Hoc argumento præter Transyluanos vtitur etiam Blandrata in actione 2. diei, disputationis Albanæ.

Respondemus autem ad maiorem propositionem; Verum &

vnum Deum, non secundum id omne, quod ipse est, hoc est, vt est Filius & Spiritus sanctus, aut tota simul Trinitas, Patrem Christi esse, sed tantummodò secundum aliquid, nempe vt est persona Patris. Quare si maior illa propositio argumenti sumatur vniuersaliter, vt sit sensus, Deum & quidquid Deus est, esse Patrem Christi, falsa est: Si autem sumatur particulariter, vt sit sensus, Deum secundum aliquid, quod ipse est, esse Patrem Christi, tunc nihil valet argumenti conclusio. Perinde enim est, ac si hoc modo concluderes: Verus homo est pater principis Transyluaniæ; intelligendo hominem illum determinatè, qui est eius principis pater: Sed Petrus non est pater principis Transyluaniæ: Ergo Petrus non est verus homo.

Sciendum enim est, vocabulum *Deus*, vim habere vocabuli cõmunis, eò quòd natura diuina, licet singularis sit, tamen in tribus distinctis suppositis existit. Quamobrē, vt ex eo vocabulo rectè exstruatur aliquis syllogismus, oportet illud in præmissis quasi vniuersaliter seu communiter accipere, videlicet pro omni eo, quod est Deus. Vt in hoc syllogismo: Deus verus est iustus: Sed Pater est verꝰ Deus: Ergo Pater est iustus. Hìc recta est conclusio, & in aliis similibus syllogismis, vbi in altera ꝓ-

A positione aliquid de Deo secundum id omne, quod est Deus, verè enunciatur.

Tertium argumentum. Verus & vnus Deus inuocari à fidelibus potest ac debet per Filium, Dei & hominum Mediatorem. Pater, Filius, & Spiritus sanctus simul, non possunt nec debent inuocari per
B Filium Mediatorem: Siquidē Filius non potest esse Mediator noster respectu sui ipsius. Ergo Pater, Filius, & Spiritus sanctus simul non sunt ille vnus & verus Deus.

Hoc argumentum, dicit Blandrata in act.3.diei, disput. Albanę, se Geneuæ proposuisse Caluino, neq; hunc potuisse illud expedire. Testatur etiam Petrus quidā Me-
C lius in act. 4. diei eiusdem disputationis, idem argumentum fuisse propositum Caluino à Serueto quoque, & à Valentino Gentili, & passim tanquam insolubile iactatur à Transyluanis.

Sed nihil facilius expediri potest. Respondemus enim vno verbo, Filium secundum assumptam naturam humanā Mediatoris no-
D stri atq; Redemptoris officio functum esse, non modò apud Patrē, & Spiritum sanctum, sed etiā apud se, vt ipse simul, quatenus est ille idem Deus, qui est Trinitas, erat humano generi infensus. Vt enim ꝙ Christus sit homo, nihil obstat, quo minus is fuerit hominum Mediator, ita neque ꝙ idem sit Deus, ob-

obstat, quo minus idem secũdum naturam humanam assumptam sit apud Deum Mediator; immò non potuisset hoc officio Mediatoris perfectè fungi, nisi naturam haberet vtriusque extremi, hoc est, Dei & hominis, qui erant partes recõciliandæ. Ita disertè docet D. Irenæus lib.3.ca.20.& D. Athanasius in Dialogis de Trin. contra Anomeos, & serm. 3. contra Arianos, non longè à fine. Et in lib. de incarnatione contra Apolinarium, in fine, & Basilius lib.4. in Eunom. circa medium. Cyrillus libro 12. thesauri, capite decimo, & libro 1. Dialogorum de Trinitate, cum Hermia post medium. Chrysostomus hom.7. in epist.1. ad Timoth. Theodoretus in Dialogo 2. ante medium. Augustinus lib.9. de ciuitate Dei, ca.15. & lib. de consensu Euangelistarum, capite 35. Leo sermone 1. de natiuitate.

Neque obstat, quòd Mediator distingui debet ab vtroque extremo. Distinguitur enim Christus Mediator in proposito ea ratione ab extremis, quòd simul Deus est & homo, atque adeò vtriusq; partis siue extremi natura præditus: Nullum autem horum extremorum (hoc est, neque Deus, vt erat offensus homini, neque homo) simul est Deus & homo. Quam rem in disputatione peculiari de officio proprio Christi Redemptoris & Mediatoris aliàs explanaui.

A Quartum argumentum: Verus Deus est solus, vt passim prædicat Scriptura: Igitur non est tres personæ. Implicat enim contradictionem, vt qui est solus, sit simul tres. Hoc sophisma ponit etiã in actione 1. diei disputationis Albanæ Franciscus Dauid.

Respondemus facillimè per distinctionem. B Solus quidem est Deus verus, secundum essentiæ rationem, non autem secundum rationem etiam personę, quo modo noui Iudæi Seruetiani illum solum, vel potius solitarium esse arbitrantur.

Quintum argumentum etiam Sophisticum: Pręter Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum nullus C est Deus in diuinis: Sed Pater non est tres personæ, nec Filius, nec Spiritus sanctus: Ergo nullus est in diuinis vnus Deus, qui sit tres personæ, atq; adeò nec vna essentia, quæ sit Trinitas.

Huius argumenti clara est fallacia. Primò enim peccat, quia est à non distributo ad distributum. Vt si quis diceret: Pręter hunc hominem, D & hunc, & hunc, &c. nullus est populus: Sed hic homo nõ est populus, nec hic, &c. Ergo nullus est populus, qui sit plures homines. Secundò peccat, quia procedit à suppositione personali ad simplicem. Vt si quis argumentetur: Præter hoc indiuiduũ humanum, & hoc, &c. nullus est homo,

 qui

qui sit species. Sed hoc indiuiduum non est species, nec hoc, nec hoc, &c. Ergo homo non est species. Fallacia est, nam quamuis præter hunc & hunc hominem, nullus homo sit species, accipiendo illum terminum personaliter, vt supponitur pro indiuiduis; accipiendo tamen illum simpliciter, id est, pro suo immediato significato, videlicet pro humanitate in concreto, omnino assignatur homo, qui sit species. Ita in proposito, quamuis accipiédo illum terminum *Deus* personaliter, prout potest supponi pro personis, quatenus habet conditionem termini communis, non sit aliquis Deus vnus, qui sit Trinitas personarum; accipiendo tamen illum terminū simpliciter, prout supponitur pro illo vno simplicissimo, quod est tres personæ, datur Deus in diuinis, qui est Trinitas.

Sextum argumentum: Pater, & Filius, & Spiritus sanctus sunt alius, & alius, & alius; sed Pater est Deus, Filius est Deus, Spiritus sanctus est Deus: Ergo sunt alius, & alius, & alius Deus. Sed hîc manifestè variatur suppositio in syllogismi medio. Nam in Maiori, ille terminus; *Pater, & Filius, & Spiritus sanctus*, qui est eius syllogismi medium, accipitur tantùm pro personis, quatenus per relatiuam oppositionem ab inuicem distinguuntur præcisè; eo enim modo

A duntaxat verum est, quòd sunt alius, & alius, & alius. In Minori autem accipitur pro personis, non solùm quatenus distinguūtur, sed etiam quatenus sunt vnum in ratione essentiæ absoluta; sic enim adæquatè, & non aliter, conuenit personis, vt sint Deus. Quare simile vitium hîc committitur, ac si

B quis argumentaretur ita: Petrus est musicus: sed Petrus est albus: ergo est musicus albus. Nam hîc similiter variatur medij significatio seu suppositio. Secundum aliā enim rationē Petrus est musicus, videlicet, vt medicinę artem didicit; & secundum aliam albus, videlicet secundum quoddam corporis accidens.

C Septimum argumentum: Filius & Spiritus sanctus habent naturā receptam: Pater non: Ergo habēt aliam naturam, quàm Pater. Sed hæc consequentia eadem facilitate à nobis negatur, qua ab istis fit. Eandem enim naturam numero cōmunicat illis Pater. Nec potest contra mysterium hoc, ex rebus quas nouimus, duci aliquod argu-

D mentum concludens, vt patet ex nostris Prolegomenis.

Octauò, ad hunc locum pertinet illa forma argumenti, qua veteres etiam hęretici frequenter vtebantur: Pater est Deus ingenitus, Filius autem Deus genitus: Ergo sunt alius & alius Deus, non vnus & idem.

Re-

Respondet D.Gregorius Naz. orat.3.de Theologia,&D.Basilius li.1. contra Eunomium, & omnes alij Patres, vocabulo *Ingeniti*, non substantiam aliquam, sed negationé processionis ab alio significari: Ac proinde non sequi, quòd Pater sit Deus alius diuersæ substantiæ à Filio, quia sit ingenitus. Est etiam addendum,Filium,non quâ Deus est,sed quâ est talis persona, esse genitũ. Quare hinc non sequitur, illum esse distinctum Deum à Patre ingenito, sed distinctam personam.

Vltimò pertinet huc etiam illud Transyluanorum argumentum li.1. c.5. Nam si in vna diuina essentia tres personæ sint, consequens erit,vt in Deo sit rerũ quaternitas,& non modò Trinitas.Id probant 1.Quia nomen essentiæ, & nomina personarum, non sunt synonima: Ergo nomine essentiæ quarta res quædam significatur. 2.Quia essentia non generat,neq; generatur; quæ competunt personis: Ergo est alia quædam distincta res à personis. 3. Quia essentia est quasi fons vnde emanãt personę & relationes illarum:Ergo re ab his distinguitur. 4.Quia cùm in symbolo dicitur,Credo in Deum Patrem; post vocabulum Deus, ponitur virgula. Quasi alia sit res Deus siue essentia diuina à persona Patris, & similiter à persona Filij & Spiritus sancti.5.Quia

A nisi Deus ille vnus & essentia diuina sit res alia distincta à tribus personis,nullus omnino erit vnus Deus in personis tribus.Nõ enim hic vnus Deus, erit persona Patris, nec Filij, nec Spiritus sancti, cùm nulla istarum personarum sit omnes tres personæ.

B Respondeo,nihil minus quàm rerum quaternitatem inde sequi. Essentia enim diuina non re, sed ratione à personis distinguitur,vt lib.3.cap.3.fusè ostendemus.Nec valent aliquid ea quæ contra hoc obiiciunt Transyluani. 1.Etenim vt nomina aliqua nõ sint synonima, satis est quod diuersas rationes in eadem re significent.Quod sit etiam in proposito. 2.Item vt

C persona generet, vel generetur, essentia autem minimè; satis est distinctio rationis essentię & personæ fundata in infinitate illius summæ rei quæ est essentia diuina & persona, ex qua infinitate fit, vt illa vna res æquiualeat rebus distinctis vt distinctis, sicut clariùs hoc totum intelligetur ex his quę

D de hac distinctione, cap.29.& 30. dicemus. 3. Omnino autem falsum est, essentiam esse velut fontem vnde manent personæ. Persona enim non ab essentia,sed ab alia persona manat, à qua ducit originem. Quanquam vna quidem persona aliam producit non de nihilo,sed de sua essẽtia.Quod quemadmodum intelligi debeat,

infrà lib.3.explicabimus. 4.Illud A verò quod de virgula obiicitur, planè ineptum est. Primum enim passim illa virgula in symbolo ꝑtermittitur. Deinde siue virgula interponatur siue non; semper in ea parte symboli significamus, Deum illum in quem credimus, esse re ipsa quidem personam Patris, ac sola ratione Deũ vt Deum, B & Deum vt Patrem distingui: Quę distinctio potest quidem indicari per interpositionem virgulæ, ac etiam sine virgula interposita intelligi. Nec sequitur, Filium non esse etiam Deum si Deus re ipsa sit eius Pater; vt sibi imaginati sunt Transyluani. Ille enim ipse Deus est re ipsa non modò persona Patris, sed etiam Filij & Spiritus san- C cti, vt suprà probatum est: neque Deus Pater à Filio suo est distinctus, formaliter vt est Deus, sed vt est illa persona à qua Filius procedit, sicut suprà cap.22. respondimus ad argumentum primum. 5. Denique, vt sit vnus Deus in tribus personis, non oportet esse præter personas aliquam aliã rem D à personis distinctam; sed hunc vnum Deum dicimus esse aliquid ratione sola distinctum; nempe ipsam essentiam quatenus in ratione sua absoluta identificat sibi tres illas personas. Qua sanè ratione non minus ipsa essentia est quiddam perfectum atque completum quod nomine illo Deus in concreto significari possit, quàm si esset ipsa vna quædam res seu persona distincta, vt ex his etiam quæ docebimus lib.2.& 3. intelligetur.

Alia istorum argumenta, quæ ex Scriptura perperam intellecta extruunt, non propriè & directè pugnant contra vnitatem essentiæ, & personarum distinctionem in illa, sed contra Filij diuinitatem, quæ idcirco suprà capite 22. refutata sunt.

CAPVT XXVIII.

Conclusio eorum quæ hactenus de hoc mysterio probata & defensa sunt, & quomodo in specie sint diluenda alia quædã argumenta quæ præter sophismata hæreticorum subtilius fieri possunt aduersus Vnitatem & Trinitatem personarum.

ET hactenus quidem à nobis confirmata atque defensa sunt ea fidei dogmata, quæ ad distinctionem & vnitatem diuinarum personarum secundum se spectatam pertinent: quam tractationem initio cõieceramus in primum locum ex quatuor, quibus c.1.diximus vniuersam disputationem de sanctissima Trinitate contineri. Ostendimus enim, Patrem, & Filium, & Spiritum san-

sanctum esse personas; & tres re distinctas; & harum personarum vnamquamque esse vnum verum ac eundem Deum per eandem essentiam diuinā illis omnibus personis communem. Itaq; qualis sit illa res summa & ineffabilis, quæ est vnicus Deus & tres personæ, hæc prior nostræ disputationis pars aperuit. Docuit namque nos fides hanc rē eiusmodi esse, vt ipsa eadem sit vnum quiddam simplicissimum, & simul tamen tria: Vnum, quatenus secundum absolutam essentiæ rationem, est vnus Deus: Tria, quatenus secundum personæ rationem atq; proprietatem, (quæ vt infrà docebimus est respectiua) est & Pater, & Filius, & Spiritus sanctus. Talem esse summam illam atque infinitam rem, quæ est Deus, ratio quidem non capit; sed fidei Christianæ certissima reuelatio, quæ supra rationem est, hoc est, ipsemet Deus, asseuerat.

Ac est duplex ratio persuadendi, prudētissimè nos facere, quòd huic reuelationi, non rem penitus intelligendo, sed credendo, assentiamur. Vna cōtinetur communibus illis fidei nostræ argumentis, siue, vt vocant, motiuis, quibus vniuersam doctrinā Christianam fide atq; assensione prudentum dignissimam esse ostenditur. De quibus argumentis egimus in eo lib. quem inscripsimus,

A Analysin fidei. Altera ratio id persuadendi, eademq; disputationis huius propria, est, cùm via atque ratione Theologica dissoluuntur humanæ rationis argumenta, quę fieri possunt aduersus istud mysterium, eaque re demonstratur, nō illud esse impossibile, sed tantummodò excedere vim intelli-
B gentiæ nostræ; id quod minimè nos à credendo debet retardare, cùm ipsa quoq; ratio humanæ intelligentiæ dictet præstantiorem esse oportere summam illam atque infinitam rem diuinam, quàm vt iam à nobis exploratè percipi possit.

Tunc autem via atque ratione Theologica refellūtur argumen-
C ta, quæ obiiciuntur aduersus assertiones fidei, cùm is qui munus respondendi suscipit, ipsam primùm assertionem fidei tanquam hypothesin apud se certissimam ponit, ac deinde partim ex illa, partim ex cognitione atque scientia aliunde comparata, ostendit argumenta eiusmodi esse fallacia.
D Procedit enim Theologia, seu defendat aliquid, seu probet, tum ex cognitione ipsa fidei, tum ex ea scientia, quæ aliunde ex rebus ipsis colligitur. Neque verò in respondente, sed in obiiciente tantummodò vitium est, assertionem eam, de qua disputatur, tanquam aliàs probatam atque certam sumere.

Re-

Respondentis enim institutum propriè non est probare & euincere id, de quo disputatio est, sed solum id defendere, quod alioqui ipse habet pro certo: Obiicientis autem, id inprimis probare & euincere, quod sumit, quodq; respondenti non videtur verum ac certum esse.

Hoc modo posse Theologicè refelli argumenta, quæ contra assertiones huius mysterij fiunt, in genere quidem satis à nobis initio demonstratum est illis documentis, quæ de modo tractandi vniuersam hanc disputationem quasi procemij cuiusdam loco tradidimus. Sed tamen erit illustrior explicatio huius mysterij Theologica, si idipsum in specie quoq; ostendamus, respódendo suis locis ad ea argumenta, quæ præcipuas indicent difficultates in assertionib' huius mysterij. Diluemus igitur in hoc loco primùm argumenta quæ præter sectariorum sophismata hactenus refutata, fieri possunt contra distinctionem siue pluralitatē (de hac enim obscurissima materia satis mihi videtur dici eleganter, si clarè dicitur, tametsi barbarè) diuinarum personarū. Deinde illa etiam quæ possunt obiici contra illarum vnitatem siue identitatem in essentia, vt asseruntur esse vnus atque idem Deus. De hac enim vnitate atq; pluralitate diuina secundum A se agimus in hoc primo libro. Postea verò in sequentibus libris eas etiam difficultates expediemus, quæ ad vnumquemque huius disputationis locū (iuxta partitionem initio à nobis factam) pertinebunt. Ac vbiq; adhibita forma disputandi scholastica, maioris claritatis gratia, differemus.

B

CAPVT XXIX.

Diluuntur argumenta quadam ad explicandas pracipuas difficultates, qua in assertione plurium personarum diuinarū contineri videntur.

C

RIMVM argumentum contra diuinarum personarum pluralitatē est huiusmodi: Si sunt plures personæ diuinæ, consequens erit, nullam earum esse rem simpliciter infinitam: carebit enim vnaquæq; re illa atque perfectione alterius, per quam ab ea distinguitur, id est, proprietate D personali, seu respectiua alterius. At hoc absurdum est: siquidem persona, quæ infinita non est, non est verè diuina: Non sunt igitur plures diuinæ personæ.

Respondendū est, nequaquam id esse consequens. Et quod dicitur in cōfirmatione, carere vnam personam re atq; perfectione alterius, hoc est, relatione siue proprietate

prietate alterius perſonali, diſtinguendum eſt. Si enim intelligatur præciſè, quatenus perſonę opponuntur, & diſtinguuntur ab inuicem; omnino conceditur. Sin verò intelligatur ſimpliciter, ita vt nullo modo vna perſona habeat proprietatem atq; perfectionem alterius; negandum id eſt. Quamuis enim, vt vna perſona ab altera diſtinguitur, nõ habet perfectionem alterius; habet tamen, vt eſt vnum in eſſentia cum illa. Et ſatis hoc eſt, vt ſimpliciter ſit infinita. Nam infinitas perſonę non ſolùm ex perfectione perſonalis ꝓprietatis, ſed maximè etiã ex ratione eſſentiæ (vt ita dicam) conflatur: cũ eſſentia ſit de ratione perſonæ, & idem cum illa. Vnde ſatis intelligitur, vnamquamque perſonam diuinam eſſe infinitam hoc ipſo, quod in eſsẽtia obtinet quidquid eſt perfectionis in aliis perſonis.

Quocirca vt explicentur facilius ſimilia argumenta quæ ex diſtinctione & oppoſitione perſonarum ad concludendum perſonas nõ eſſe infinitè perfectas, peti poſſunt; in promptu habẽdum eſt, nihil ſecũdum oppoſitionem relatiuam diſtingui ab altero in diuinis, quod non etiam ſit idem cũ illo quatenus habet in ſe quoq; rem atq; rationem abſolutam eſſentiæ, in qua proinde etiam habet quidquid eſt perfectionis in altero, id quod ſufficit ad ſui infi-

A nitatem. Ioannes enim in epiſt.1. c.5. non ſolùm affirmat, Patrem, Filium, & Spiritum ſanctum, *tres eſſe*, hoc eſt, eſſe perſonas diſtinctas ꝓpter oppoſitionem relatiuam, ſed etiam de his ipſis diſtinctis perſonis addit: *Et hi tres vnum ſunt*, propter eſſentiam in qua conueniunt. Et eadem ratione apud

B Ioan.c.14. Chriſtus ipſe dicit: *Ego in Patre, & Pater in me eſt*. Et c.10. *Ego & Pater vnum ſumus*. Ac prçclarè D. Athanaſius in orat. contra Sabellij gregales, hãc diſtinctionẽ & ſimul identitatẽ (ratione eſſentię) diuinarum perſonarum, explicat illis verbis: *Filius*, inquit, *identitatem habet cum Patre, & tamen ipſe interim Pater nõ eſt, ſed vnitus natura*

C *cum Patre*. Et à D. Dionyſio, 2.c. de diuinis nominibus eodem ſenſu dictum eſt diuinas perſonas eſſe *coniunctas in vnum diſcretè & diſcretas coniunctim*. Et ſimiliter D. Gregorius Naz. orat. in ſancta lumina inquit; *diſtingui Deum indiſtinctim & connecti diſtinctim*. Quia ſcilicet hoc propriè eſt quod fides de my-

D ſterio SS. Trinitatis ponit, ita perſonas ſuis proprietatibus diſtingui vt ſimul illæ ipſæ ſint vnum & idem ratione eſſentię. Hoc autem fundamento poſito, manifeſtè conſequitur, non poſſe ex diſtinctione perſonarum colligi quòd altera perſona perfectione alteriꝰ in reipſa careat, ac ideo non ſit infinitè perfecta: habet enim quid-

quid rei & perfectionis est in altera, quatenus est etiam vnũ & idem cum illa. Hoc enim sensu D. Athanasius in orat. contra Sabellij gregales, Orthodoxè dixit: *Perfectam etiam paternitatem in Filio subsistere.* Et rursus ser. 4. contra Aria. paulò post initium: *Quidquid est*, inquit, *Filius, id vniuersum est propriũ*, id est intimũ, *substantia Patris.* Ac deniq; hæc intima existẽtia vnius personę in altera, ratione cuius vna habet quidquid perfectionis in altera est, vocauit Damascenus li. 1. c. 11. περιχώρησιν, quam Theologi nõnunquam circumincesſionem Latinè nominant.

Secundum argumentũ. Vel pluralitas personarum est necessaria in ente infinito, vel non. Si nõ est, ergo non est vllo modo ponenda in Deo: Totus enim Deus secundũ id omne quod in eo est, est ens necessarium. Si autem necessaria est, ergo etiã in vnaqualibet persona diuina, vt persona est, debet esse pluralitas personarum; quod absurdum est. Patet consequẽtia. Nam persona etiã est ens infinitũ.

Respõdendum est: esse quidem pluralitatem personarum necessariam in ente infinito, quale Deus est; quãdoquidem ex reuelatione fidei compertum habemus eam in Deo esse; & alioqui etiã scimus nihil in ipso Deo esse quod sit contingens seu non necessariũ. Quando autem inde infertur, oportere

A etiam esse in persona infinita pluralitatem talẽ; concedimus, si sermo sit de persona diuina secundũ totam suam realitatẽ, ex qua constat ipsius infinitas. Sic enim vt in essentia diuina est pluralitas personarum, consequenter etiam est in persona diuina, cuius nimirum res atq; infinitas constat etiam ex

B diuina essentia. Sicut enim verè dixit Christus: *Ego in Patre, & Pater in me est*, ratione essentiæ; ita etiã verissimè dixisset: *Ego & Pater sumus in Spiritu S. & similiter Spiritus S. & Pater sunt in me.* Quod perinde est ac dicere, in vnaquaq; diuina persona esse plures personas diuinas seu pluralitatem diuinarum personarũ: *Manent enim mutuò in seipsis*

C *diuinæ psonæ*, vt Orthodoxè docuit D. Dionysius 2. c. de diu. nom. & oẽs alij Patres passim confirmant.

Ceterùm hîc simul aduertendũ est, neutiquam posse pluralitatem esse personarum in ente infinito, quod est Deus, & persona diuina, nisi etiã essent in diuinis vnitates personarũ, quatenus personę rela-

D tione opponuntur. Nam sicut omnis multitudo constat ex vnitatibus, ita pluralitas omnis personarũ ex vnitatibus personarum; nec aliud absq; manifesta contradictione intelligi potest. Quocirca si propterea quod personarum pluralitas in ente infinito necessaria sit; in argumento ꝓposito colligatur plures personas esse oportere

tere in perſona quauis diuina, vt eſt etiam vna perſona, quādoquidem etiā vt vna eſt infinita: diſtinctione opus eſt. Nam verum eſt, in perſona diuina, vt ſecundū rationem ſuæ vnitatis completā & adæquatā in re ipſa eſt vna, eſſe perſonarum pluralitatem, quatenus eſſentia illius eſt plures perſonæ. Sed tamē non ita in perſona diuina, vt vna, ſunt plures ꝑſonę, quaſi ipſa vt eſt vna, ſit perſonę illę plures. Tunc enim non eſſet vna; & conſequenter ſi nō eſſent in diuinis quædam vnæ perſonę, nulla omnino eſſet ibi perſonarum pluralitas, vt dictum eſt. Neq; verò ad infinitatem vnius perſonæ, vt eſt vna, neceſſe eſt vt ſit plures ꝑſonę, ſed ſatis eſt, vt verè plures perſonę ſint in ipſa. Sicut verè Pater eſt in Filio (iuxta Chriſti ſententiam) quamuis Pater non ſit ipſe Filius.

Tertium argumentum. Vnitas eſsētiæ diuinę in vna hypoſtaſi, ad omnia omnino ſufficit, quę poſſunt eſſe neceſſaria in ente infinito, qualeeſt Deꝰ: Ergo ſuperuacanea eſt in tali ente pluralitas perſonarū, atq; adeo omnino non eſt. Antecedēs probatur, quia vnitas eſſentiæ eſt ſimpliciter infinita. Quid autē omnino vel in Deo vel extra Deū eſt, ad quod id non ſufficiat ꝙ ſimpliciter infinitum eſt?

Reſpondeo. Veriſsimū eſt, vnitatem eſſentiæ diuinæ ſimpliciter infinitam eſſe prout eſt in re. Sed nego tunc argumenti conſequen- A tiam. Ratio autem cur negem, eſt, quoniam illa vnitas in re non eſſet infinita ſimpliciter, atq; adeo neq; ad omnia ſufficiens, niſi eſſet etiā, vt eſt, plures perſonę. Ex hac enim pluralitate conſtat etiam eius infinitas. Quare talis pluralitas ſuperuacanea nō eſt. Neq; verò hoc temerè dicimus, ſed reuelatione B diuina eruditi, quæ talem eſſe omnino rationē infiniti ac ſummi illius entis certiſsimè nos docet.

Quartum argumentū. In diuinis nihil eſt, quod nō ſit de intrinſeca ratione & quidditate eſſentiæ diuinæ, ſumēdo ſanè rationem eam & quidditatem obiectiuè, vt eſt in re ipſa. Atqui pluralitas perſonarum non poteſt eſſe de intrinſeca C ratione eſſentię diuinę: Ergo talis perſonarum pluralitas in diuinis nō eſt. Maior ꝓpoſitio per ſe clara eſt. Nā quidquid eſt in Deo, Deus eſt. Minor ꝓbatur tripliciter. Primò, quia tunc eſſentia diuina non eſſet ſummè ſimplex, ſiquidē contineret intrinſecè realitates diſtinctas. Secundò, quia inde ſequere- D tur eſſentiam diuinam nō eſſe ens vnum per ſe, ſed per aggregationē. Etenim ex pluribus entib. in actu perfectis, vt Philoſophus docet, non poteſt conſtare vnum per ſe. Atqui plures perſonæ diuinę ſunt entia perfectiſsima & completiſſima: Ergo minimè poteſt ex illis vnū per ſe conſtare. Quod rurſus hac ratione confirmatur. Pluralitas perſonarum creatarum non

potest constituere vnum ens per se; idq; ob eam caussam, quia sunt in actu perfectæ: Ergo multò minus id poterit pluralitas diuinarum personarum, cùm sint infinitè perfectæ. Tertiò eadem minor inde probatur, quòd si de ratione essentię sunt tres personę, ergo de nulla persona per se affirmari poterit, ꝙ sit essentia diuina, quãdoquidẽ nulla persona est tres personæ: non enim Pater (verbi gratia) est etiã Filius, & Spiritus sanctus.

Respondeo falsam esse omnino argumenti minorem: quin immò asserimus personas esse ꝓrsus de ratione & quidditate diuinę essentiæ. Primùm enim ita docet D. Athanasius in orat. contra Sabellij gregales; vbi explicans propriam & adęquatam rationem diuinitatis: *Vniuersa*, inquit, *plenitudo & integritas Deitatis est Pater vt Pater, & Filius vt Filius.* Et infrà: *Idẽ*, inquit, *de Filio & Spiritu sancto est existimãdum.* Iam si diuina essentia est Pater, & Filius, & Spiritus sanctus, vt tales sunt: igitur Pater, & Filius, & Spiritus sanctus sunt de ratione essentiæ diuinæ. Et clarissimè idẽ Athanasius serm. 4. contra Arian. nõ longè ab initio dicit: *Ipsam proprietatem Patris, essentiam Filij constituere.* Idem docet D. Gregorius Naz. orat. in sancta lumina: *Vnum*, inquit, *in tribus diuinitas est, & tria vnum ea in quibus diuinitas est, vel, vt magis propriè*, inquit, *loquar, tria sunt* A *ea quæ ipsa diuinitas est.* Et in epistol. ad Euagrium monachum, cùm is obiecisset, videri diuinã essentiam compositam, si ex tribus ipsa personis constat; nequaquam D. Gregorius Naz. negat, illam ex tribus personis esse constitutam, sed aliis modis conatur defendere eam nihilominus non esse compositam. B Omnes quoq; alij Orthodoxi Patres, cùm fatentur, essentiã vnam & (quod idem est) vnũ Deum esse tres personas, ꝓcul dubio intrinsecè & essentialiter tres personas esse intellexerunt: Cùm in Deo ipso nihil insit extrinsecum vel accidentarium essentiæ suæ. Idem docet scholasticę Theologię princeps D. Thomas 1. p. q. 27. art. 2. ad C 3. arg. Et infrà li. 3. c. 3. ostẽdemus, personas ab essentia nullo modo formaliter ex natura rei distingui. Vnde euidenter sequitur esse illas de adæquata ratione essentiæ.

Itaq; neganda est, vt dicebam, argumenti minor. Ad primam autem illius probationẽ, respondetur, non obstare eiusmodi perso- D narum pluralitatem simplicitati essentiæ diuinę. Vt enim respõdet Gregorius Naz. Euagrio monacho; nequaq̃ de diuinis personis distinctis, ita vt de aliis distinctis rebus, quę compositionẽ in creaturis faciunt, cogitandũ est. Conuenit enim his personis nõ modò vt secundum oppositionem relatiuam distinguantur, sed simul etiam

tiam vt secundum rationem absolutam sint atq; constituant quiddam vnum simplicissimum quod est ipsa essentia diuina.

Sed vrgebit hoc modo aliquis: Personæ diuinæ sunt in diuinis, non solùm quatenus re ipsa sunt vnum & idem absolutum, sed etiam quatenus relatione opponuntur, atque adeò, vt etiam sunt distinctæ & plures: At quidquid est in diuinis, secundum omnem rationem quæ ibi est, oportet esse intrinsecum essentiæ diuinæ: Ergo personæ non solùm, vt identificantur, secundum rationem absolutam, sunt quiddam intrinsecum essentiæ, sed etiam vt distinguuntur, atq; adeò videtur sequi illud idem quod prius, scilicet, essentiam non esse summè simplicem.

Respondetur; Cócedendo quidem, vt probatur, personas, etiam vt distinctas, re ipsa esse intrinsecè in essentia & idem cum illa, sed tamen hęc pluralitas nó obstat illi summæ simplicitati quam essentia habet, vt illæ ipsæ personæ oppositæ & distinctæ, simul etiam in ea identificantur. Ratio est, quia pluralitas hæc personarum non est pluralitas rerum aliquarum, quæ, vt distinctę sunt, componant aliquod vnum, quod vllo modo sit perfectius quolibet componente; sed est simpliciter pluralitas personarum, quę non est compositio, vt patet etiam in personis creatis. Ex hoc igitur, quod re ipsa de quidditate essentiæ sint personæ, vt etiá plures sunt, & non solú vt sunt idem in ratione absoluta; solùm concluditur id, quod fides tradit, de mysterio sanctissimæ Trinitatis: nempe quidditatem seu rationem illam summam, quæ re ipsa est essentia diuina, habere ex se, & vt sit plures personæ, quæ pluralitas nó est compositio propter rationem dictam, & vt etiam sit quiddam vnum simplicissimú. Neq; ista duo pugnant. Nam simplicitati solùm obstat pluralitas, quæ est tantùm pluralitas, & non etiam identitas; itemque pluralitas compositionis alicuius vnius quod sit perfectius componentibus. Quòd si quis in proposito vlterius vrgere velit compositionis vocabulum, statim incidet in quęstiones inanes de nomine.

Ad secundam probationem illius Minoris argumenti quarti, respondeo, quod dici solet: Ex pluribus entibus in actu perfectis non posse constare vnum per se; tantummodò verum esse, quando plura entia perfecta non sunt etiá vnum quiddam per identitatem, vt vsu venit in rebus creatis. Vbi autem plura sunt etiam vnum per identitaté, sicut sunt in mysterio Trinitatis; nihil obstat illorú aut perfectio aut distinctio, quo minus constituatur ex illis vnú quid-

dam per se. Atque ex hoc ipso patet responsio ad confirmationem illius secundæ probationis. Caussa enim cur plures personæ createç non possint cõstituere vnum per se, est, quia non sunt etiam vnum per identitatem, sicut sunt personæ diuinæ.

Ad tertiam denique probationem respondeo. Quamuis vnaquæque persona non sit tres personæ, est tamen aliquid, quod est idem, & nullo modo ex natura rei distinctum à tribus personis, & quod in se etiam continet totam illam rationem trium personarũ intrinsecam essentiæ. Hoc autem satis est, vt vnaquæq; persona per se sit diuina essentia: neque opus est, vt sit etiam ipsæ tres personæ, quatenus distinctæ sunt inter se. Quod aliquo modo possumus exemplo declarare. Si enim de intrinseca essentia hominis non solùm esset animal rationale, sed etiam eadem essentia hominis, haberet quandam aliam rationem, quæ actu, sine vlla distinctione formali ex natura rei, contineret totum id, quod est animal rationale; hoc ipso præcisè, quòd aliquid esset res essentiæ hominis sub illa ratione, satis intelligeremus id esse essentiam hominis. Ita igitur in proposito: Cùm essentiæ diuinæ intrinsecè competat, vt sit non modò personæ, vt distinctæ sunt, sed etiã vnum quiddam absolutũ

A simplicissimũ, quod actu sine vlla distinctione ex natura rei, continet totam illam rationem personarum distinctarum inter se; satis vnaquæq; persona est essentia diuina hoc ipso ꝙ est illud vnum absolutũ, quod est tres personæ distinctæ, licet nõ sit etiã ipsæ pſonæ distinctæ. Nã quia ratio essẽtię diuinæ est, vt sit quoq; tres personæ B distinctæ; necesse est, nullam personã esse etiã personas distinctas; siquidem tunc tolleretur omnis personarũ distinctio. Et quamuis, vt dictum est, inter vnum illud absolutum quod est essentia, & personas distinctas, nulla sit actualis distinctio; tamen est inter hæc distinctio quædã virtualis quæ suffi- C cit, vt persona quælibet sit illud vnum absolutum, quod est etiã alię personæ, & tamen non sit alię personæ: sicut sequenti capite declarabimus. Ac mihi videtur D. Gre. Naz. orat. 5. de Theolog. hanc rem totam pręclarè indicasse cùm subtiliter dixit: *Filius non est Pater, sed quod Pater: Nec Spiritus sanctus est Filius, sed quod Fil⁹. Atq; ita* (inquit ibi) D *inconfusa trium personarum distinctio in vna diuinitatis natura conseruatur.* Et in eandem sententiam D. Aug. in Psal. 48. conc. 1. *Quidquid* (inquit) *est Pater quod Deus est, hoc est Filius, hoc est Spiritus sanctus.*

Quintum argumentum. Ex infinitate Dei demonstrant Theologi, & nominatim D. Thom. 1. p. q. 11.

q. 11. impoſsibilem eſſe pluralitatẽ Deorum: Ergo ex infinitate perſonæ diuinæ poteſt etiam demonſtrari, impoſsibilem eſſe pluralitatem perſonarum; vel ſi hoc demonſtrari non poteſt, neq; illa demonſtratio Theologorum valebit. Reſpondeo: Negandam eſſe conſequentiam. Nam pluralitas Deorum eſſet pluralitas rerum diuerſarum, quæ in nulla identitate conuenirent. Si quæ autem res ita diuerſæ & diſtinctæ ſunt, fieri non poteſt, vt quælibet illarum ſit infinitè perfecta; cùm neceſſe ſit alteram carere ſimpliciter perfectione alterius. At verò pluralitas perſonarum non eſt talis; eſt enim coniuncta cum conuenientia identica in eadem eſſentia diuina, ratione cuius vna perſona diſtincta habet quidquid eſt perfectionis in altera, vti ſuprà in reſponſione ad argumentum primũ ſatis declaratum eſt.

CAPVT XXX.

Reſpondetur ad alia quædam argumenta, quæ oſtendũt in hoc propriè difficultatem, quòd vna eſſentia aſſeritur in tribus perſonis.

ADVERSVS vnitatem etiam diuinæ naturæ, ſecundum quam tres diuinæ perſonæ, licet inter ſe diſtinguantur, aſſeruntur A eſſe idem Deus, atque adeò res eadem; occurrunt præcipuè tria argumenta, quę ſunt diſſoluenda, vt Theologica explicatione myſterium hoc magis illuſtretur. Primũ eſt huiuſmodi: Si Pater (verbi gratia) ſecundum eſſentiam eſt vnum & idem re cum Filio, & ſecũdum proprietatem ſuam perſonalem re ab eo diſtinguitur; B Conſequens eſt, vt idem in re ipſa ſit, & non ſit aliud quiddam; atq; adeò, vt idem de eodem affirmari & negari poſsit. Nam Pater ſecundum eſſentiam, & ſecundum proprietatem ſuam perſonalem eſt quiddam vnum & idem; quod tamen ſecundum eſſentiam dicitur eſſe idem, quod eſt Filius, & C ſecundum proprietatem non eſſe. At hoc cõſequens pugnat cum illo certiſsimo principio: Quodlibet eſt, aut nõ eſt; ſiue, De vno & eodem, non verum eſt idem affirmare & negare: Ergo & aſſertio vnde id conſequitur.

Reſpondendum eſt, proprietatem perſonalem, hoc eſt, relationem paternitatis & eſſentiam D in Patre, quamuis actu non diſtinguantur re ipſa; diſtingui tamen (vt loquuntur Theologi) virtualiter. Quod nihil aliud eſt, quàm rem, quæ eſt paternitas & eſſentia in Patre, cùm ſit ſimpliciter infinitè perfecta, æquiualere etiã diſtinctis, vt diſtincta ſunt, atq; adeò perinde ſine vera contradictione idem

idem de illa re, vt eſt paternitas, negari, & de eadem, vt eſt eſſentia, affirmari poſſe, ac ſi, vt eſt paternitas, & vt eſt eſſentia, diſtingueretur re ipſa actu. Principium autem illud: Quodlibet eſt, aut non eſt, intelligendum eſt de quolibet vno & eodem, quod neque actuali, neque virtuali diſtinctione, quæ in perfectione infinita fundata ſit, diſtinguitur. Nam ſi aliquid vnum virtualiter ob infinitā ſui perfectionem diſtinguatur, hoc eſt, ſi per infinitam perfectionem diſtinctis vt diſtinctis æquiualeat; non minorem perfectionem habet, quàm ſi actu haberet diſtinctionem. Vnde, ſicut ſi eſſet actualis diſtinctio, poſſet tunc fundare veritatem affirmatiuæ & negatiuæ propoſitionis re ipſa; ita etiam eſt credibile, quòd iam poſsit cum virtuali diſtinctione, cui nihil omnino deeſt propter infinitatem, & propterea ad omnia ſufficit. Quanquā nos quidem nunquam poſſumus omnino capere, quomodo ea virtualis diſtinctio ad hoc ſufficiat: ſed tamen neq; hoc ipſum poſſumus ex iis q̄ nobis ſunt nota, impugnare: quippe cùm illud ens diuinum infinitè ſit altioris ordinis, & obſtet diuina reuelatio quo minus illam ꝓpoſitionem vniuerſalem, ***de eodem actu non poteſt ſecundum rem ipſam idem affirmari & negari***, accommodemus etiam illi enti diuino:

A ſicut eadem reuelatio obſtat aliis argumentis ſimilibus contra aſſertiones fidei de rebus diuinis, vt ſuprà docuimus in ꝓlegomenis.

Atque ex hoc eodem fundamento oportet ferè omnes huius materiæ difficultates explicare. Hinc enim videbimus infrà lib. 3. quomodo etſi re ſint idem eſſen- B tia & perſona; tamen propter diſtinctionem virtualem, eſſentia vt eſſentia, re ipſa ſit cōmunicabilis, & perſona vt pſona non itē. Quòd autē aliqui in huiuſmodi difficultatibus recurrunt ad diſtinctionem rationis ex parte intelligentiæ noſtræ; non ſatis firmum perfugium id eſt, vbi diſputatur de affirmatione & negatione identi- C ca eiuſdem de aliquo, non ſolùm ſecundum diuerſas rationes formales de re conceptas, ſed etiam ſecundum rem ipſam materialiter (vt ita dicam) ſicut in hoc myſterio oportet ſæpe diſputare. Quare illo potius fundamento in diſtinctione illa virtuali à doctiſſimis Theologis conſtituto, vtendum cēſeo in hac materia ad eiuſ- D modi difficultates expediendas.

Verū aduerſus hoc ipſum fundamentum obiiciet hîc aliquis, infinitatem quidem perfectionis illius entis diuini, in qua virtualem illam diſtinctionem ſtabilimus, poſſe quidem valere ad hoc, vt ſi quid eſt perfectum, id de ente infinito affirmetur; non autem

ad hoc

ad hoc vt aliquid perfectum negetur de ente infinito: cùm videatur sanè infinitati potius perfectionis repugnare, vt aliquid perfectionis illi per negationem detrahatur: nos verò illa etiam, quæ perfectionis in re diuina sunt, propter illam distinctionem de re diuina negare; vt quum dicimus, illud quod est Pater, vt est Pater, non esse Filiū, verbi gratia.

Respondendum est, infinitatem obstare quidem quo minus aliquid perfectum negetur ita de re infinita, vt duntaxat negetur, & non etiam alia ratione affirmetur re ipsa de illa; quia tunc careret simpliciter illo. Quod autem aliquid ita negetur de re infinita, vt etiam affirmetur propter virtualem distinctionem, minimè repugnat eius infinitati, immò est id maximè illi consentaneum; vt eatenus æquiualeat rebus distinctis in fundanda videlicet veritate affirmationis & negationis, sicut exposuimus. Quod totum ex reuelatione ipsa fidei de hoc mysterio, atque adeò de conditione infinitatis illius summi entis, colligimus: quæ reuelatio nullo argumento refutari potest, quantumuis sit admiranda.

Sed rursus obiectionem ita vrges: Ergo illa res quatenus de illa aliquid negatur, non est infinita. Respondeo: Ea quidem ratione præcisè, concedo. Sed est infi-

A nita, quatenus re ipsa illi conuenit, non solùm vt non sit illud, quod de illa negatur, sed etiam vt alia ratione virtualiter distincta illud ipsum sit. Vnde quia vtrumque istorum, videlicet & vt sit, & vt non sit illud, reipsa semper est in re coniunctum; semper etiam res ea diuina, de qua idem secun-

B dum distinctionem virtualem affirmatur & negatur, est re ipsa infinita. Quamuis cùm nos quidem inadæquato quodam conceptu præcisè duntaxat consideramus negationem, nondum consideramus id, per quod adæquatè illa res est infinita: quia nondum consideramus quidquid illi rei adæquatè re ipsa competit: non

C est autem res illa infinita, nisi secundum id totum, quod adæquatè habet, atque adeò secundum quod idem affirmatur & negatur de illa secundùm distinctionem virtualem.

Quid igitur? dicet postremò aliquis. Erit ne concedendum, rem diuinam, quæ est Pater, esse finitam, quatenus non est Filius?

D Respondeo: Minimè, sed tantum ea quidem inadæquata ratione præcisè, non esse vel potius non cognosci esse infinitam. Neque enim secundum quemcunque inadæquatum conceptum rei oportet rem esse vel infinitam, vel finitam: sed satis est, vt alterutrum ei cōueniat secundum id totū, quod

res ipsa est,& esse intelligitur. Totum enim, quod est in re, spectari oportet, vt intelligatur quantum perfectionis res habeat, vel quantũ ei desit. Quod si res diuina, quę est Pater, adæquatè spectetur non solùm secundum id, quod non est, sed etiam secundum id totũ, quod est, vt percipitur ab ipso Deo & à beatis, simpliciter est infinita, vt iam antè diximus.

Secundum argumentum ducitur ex illo etiam notissimo principio: *Quæ sunt eadem vni tertio, sunt eadem inter se.* Vnde consequi videtur, si Pater & Filius secundum ꝓprietates suas personales, hoc est, secundum paternitatẽ & filiationẽ, sunt idem cum essentia diuina, & huius ratione vnus & idẽ Deus; nequaq̃ ipsos posse inter se distingui; aut si inter se sunt distincti, nõ esse illos vnum & idem in tertio, nempe in essentia diuina.

Ioan. Capreolus in 1. lib. sent. d. 2. q. 3. a. 1. vt respondeat ad hoc argumentum, tres adfert in proposito explicationes illius principij seu maximæ, quæ sunt eadem vni tertio, sunt eadem inter se. Prima est, intelligendũ id esse de his quæ sunt eadẽ vni tertio re & ratione: alioqui nõ esse generatim verum, vt patet in actione & passione, quę quamuis cõcedantur esse idem re cum motu, quia tamen differunt ab illo ratione, nõ sequitur, quòd actio sit passio. Quoniam igitur

A ꝓprietates personales distinguũtur ratione ab essentia; non sequitur eas esse idẽ inter se propterea ꝙ sint idem re cum essentia. Atq; ita respondet S. Thomas ad id argumentum 1. p. q. 28. a. 3. Secunda expositio est, illa quæ sunt eadem vni tertio, esse eadem inter se, vel esse eadem alicui, quod vtriq; ex-

B tremorum identificatur, & ita esse in præsenti. Nã paternitas est eadem cum essentia quæ identificatur paternitati & filiationi. Tertia expositio, quam etiam Caietanus 1. p. q. 28. a. 3. adhibet, est, quæ sunt eadem vni tertio, esse eadem inter se, quoad id solũ, in quo sunt eadem cũ tertio. Et sic esse in præsenti. Nam paternitas & filiatio

C sunt eadem inter se, quoad rationem absolutam & essentialem, in qua tanquam in tertio quodam identificantur.

Ceterùm nulla istarum explicationum videtur esse satis commoda. Non prima. Nam quamuis sola distinctio rationis extremorum à tertio impediat, quo minus extrema sint inter se idem secun-

D dum suam etiam formalem rationem; non impedit tamen, quo minus, vt sunt rè eadem cum tertio, sint etiam re eadem inter se, vt patet in illo ipso exemplo actionis & passionis. Quamuis enim actio & passio non sint idem secundũ rationem formalem; tamen re ipsa quidem sunt idem etiam inter se, hoc

hoc ipſo quod aſſeruntur eſſe re idem cum tertio, nempe cum motu. Quod c[...] ita ſit, non eſt illa prima expo[...] ſufficiens ad propoſitum n[...]m. Nam filiatio & paternitas, non tantùm ratione, ſed etiam re inter ſe diſtinguũtur, ac ſunt duæ res quædam; cùm tamen ſint re idem cum tertio, nempe cum eſſentia diuina. Quod quemadmodum nõ repugnet, ſupereſt explicandum aliũde, quàm ex diſtinctione rationis eiuſmodi proprietatum ab eſſentia diuina. Nam non obſtante ea diſtinctione rationis, videntur eæ proprietates propter illam Maximam debere eſſe re idem inter ſe, quandoquidem re ſunt idem cum tertio.

Secũda etiam expoſitio minus adhuc commoda videtur. Nam dicere ſatis eſſe, vt quę ſunt eadem vni tertio, ſint eadem alicui, quod identificetur cum illis, perinde eſt ac dicere, ſatis eſſe, vt ſint eadem vni tertio. Illud enim quod identificatur illis, eſt tertium. Vnde ſic reſpondere ad argumentum, ſolum eſt concedere aſſumptum, videlicet filiationem & paternitatem eſſe realiter idem vni tertio, & nihil dicere ad conſequentiam, qua inde, vi illius Maximæ infertur, eſſe quoque realiter idem inter ſe.

Tertia deniq; expoſitio eodem vitio laborare videtur. Nam quod dicitur paternitatem & filiationem eſſe idem inter ſe ſecundum rationem abſolutam & eſſentialem, perinde eſt ac tantummodò dicere, eſſe idẽ in tertio. Illa enim ratio eſt quoddam tertiũ, in quo identificantur. Item hæc tertia expoſitio auget argumenti difficultatem. Nam ſic argumentabitur aliquis: Quæ ſunt eadem vni tertio, quoad id, in quo ſunt eadem vni tertio, ſunt eadem inter ſe: ſed paternitas & filiatio, quoad ſuã realitatẽ, ſunt eadẽ vni tertio, ergo realiter quoque ſunt eadem inter ſe. Atque hoc eſt argumentum Aureoli apud Capreolum loco citato, quod non ſatis diſſoluit 1. par. quæſt. 28. art. 3. Caietanus, nec verò ipſe Capreolus.

Facilius igitur & cõmodius & quidem ex mente etiam Theologorum omnium reſpondere poſſumus, illam Maximam intelligendam eſſe, quando tertium ex ſui ratione habet tantummodò, vt ſit re vnum; ſi autem ex ſui ratione non ſolùm habet, vt ſit re vnum, ſed etiam, vt ſit re plura, non poteſt verificari illa Maxima de tali tertio: inferre enim ex idẽtitate extremorum in tali tertio, ꝙ illa inter ſe extrema [n]on ſint re diſtincta, ſed eadẽ; eſſet [...]imere naturã talis tertij, vt pa[...]. Quoniam igitur in propoſito noſtro illud tertium, ſcilicet diuina eſſentia, eſt talis res, quæ in ſua ratione

tione includit etiam relationes, seu proprietates personales distinctas realiter, nihil efficit argumentum ex illa Maxima petitum. Distinguenda enim ea Maxima in proposito est, iuxta doctrinam traditam suprà in Prolegomenis. Si enim intelligatur vniuersaliter de omni omnino tertio etiam infinito quale diuina essentia est, falsa est; neque ex inductione ex rebus creatis collecta, potest ita vniuersaliter probari, cùm obstet reuelatio diuina quo minus eandem esse rationem putemus in illa etiam summa re, quæ est diuina essentia, vt docuimus in Prolegomenis. Si autem intelligatur ea Maxima de omni tertio, quod duntaxat habet, vt sit re vnum, cuiusmodi sunt res omnes creatæ; sic vera est; sed tunc non potest ex ea Maxima colligi, proprietates personales, quia sunt re idem cum tertio, quod est essentia diuina, esse etiam re idē inter se. Est enim essentia diuina alterius rationis tertium, vt diximus.

Tertium argumentum continetur quodam syllogismo, qui esse videtur ex e[o] genere syllogismorum, qui expositorij syllogismi vocantur, & certò concludunt. Potest enim quispiam ex fidei assertionibus hactenus confirmatis talem formā syllogismi aduersus illas ipsas deducere: Hic Pater est hæc esētia diuina: Et hæc essentia

A diuina est Filius: Ergo hic Pater est Filius. Ac proinde non consistet personarum distinctio cum essentiæ vnitate, neque è contrario.

Respondendum est, in rei veritate non esse expositoriū, sed fallacem eum syllogismum. Nā medius terminus in syllogismo expositorio ita debet significare rē

B singularem, vt ea res singularis ex se non habeat etiam esse plura realiter: alioqui æquiualebit eiusmodi medius terminus termino communi, qui ꝓinde nisi in altera premissarum distribuatur completè, hoc est, nisi accipiatur vniuersaliter, consequentia erit nulla. Vt si quis ita argumentetur: Animal est lupus: Equus est animal: Ergo e-

C quus est lupus. Hic enim quia medius ille terminus, *animal*, nec in Maiore, nec in Minore supponitur pro omni animali, sed pro diuersis; consequentia est nulla, propter variam suppositionē medij. Sic igitur in proposito, quoniam essentia diuina, quamuis sit singularis, tamen ex se est etiā plura realiter, hoc est, plures ꝑsonæ; & quia

D ideo terminus essentiæ equiualet, quoad propositum, termino communi; oporteret, vt ille syllogism⁹ factus bonus esset, terminū essentiæ, qui est medius, in maiori, aut minore completè distribui. Vt quando in Maiori dicitur: Hic Pater est hæc essentia diuina; sensus esset: Hic Pater est omne, quod

est

est essentia diuina. Vel certè cùm in Minore dicitur: Hæc essentia diuina est Filius; sensus esse deberet: Omne quod est essentia diuina est Filius. Tunc autem, quamuis syllogismi forma esset bona, tamen assumptæ propositiones essent falsæ: quia aliquid est essentia diuina, quod non est Pater. Est enim essentia diuina Filius, & Spi- A ritus sanctus, qui non est Pater. Et similiter aliquid est essentia diuina, quod non est Filius, nempe Pater, & Spiritus sanctus.

Atque hactenus in hoc primo libro, quæ ad personarum Trinitatem in vnitate diuinitatis secundum se attinebant, confirmata & defensa & nonnihil etiam explicata sint.

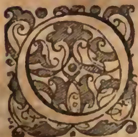

LIBER SECVNDVS,

DE IIS QVAE PERTINENT AD PERSONAS INTER se comparatas.

CAPVT PRIMVM.

Quænam, & quàm varia sit secundum fidem Orthodoxam diuinarum personarum inter se comparatio, & quæ in hoc genere tractari possint, quæstiones Theologicæ.

OMNIS personarum diuinarum inter se comparatio est secundũ aliquem illarum ordinem. Et quidem, vt D. Gregorius Naz. orat. I. B de pace sub finẽ verissimè ait: *Sola ipsa adoranda Trinitas, quo ordine erga se sit, intelligit.* Sed quamuis id ipsi perspicuè non intelligamus, credimus tamen per fidem certissimam edocti, & vnum quendam ordinem inter diuinas personas

non esse, & alios quosdã ordines, quos intelligentia nostra distinguimus, inter eas esse, ratiõe quorum posśint diuersa ratione comparari. Non est in diuinis personis ordo aliquis perfectionis, secundum quem aliqua persona sit vel duratione prior, vel perfectione melior, vel naturâ atq; potestate præstantior, quàm alia. Est tamen nihilominus inter diuinas personas quadruplex ordo, vt non sine certa methodo atque ordine doctrinam omnem quæ ad hunc locum pertinet, complectamur. Primus ordo est *originis*, nempe vt intelligimus personam vnam procedere ab altera. Secundus ordo est *relationum*, secũdum originem. Nã quatenus Pater, verbi gratia, genuit Filium, & Filius est genitus à Patre: Pater secũdum rationem eius originis refertur ad Filium relatione paternitatis, & Filius relatione filiationis ad Patrem. Tertius ordo est *æqualitatis*, quatenus omnes tres personæ diuinæ & perfectionis magnitudine, & æternitate, & potentia intelliguntur esse pares. Quartus ordo (vt docendi caussa sic appellem) est *missionis*, vt nimirum vna diuina persona ab altera mitti dicitur.

Hi omnes ordines, cùm in personarum diuinarum distinctione fundati sint, consequenter ab illis hæreticis negantur, qui, vt suprà lib.1. cap. 5. commemorauimus, aliquam esse in Deo personarum distinctionem, impiè negarunt. Nominatim autem de Eunomio refert li. 1. contra eundem D. Basilius quòd dixerit: *Non oportere dicere, in Deo ordinem esse: quia ordo*, inquit, *posterior est ordinante.* Contra quem Basilius: *Non intellexit*, inquit, *aut vltrò occultauit, quod est quadam ordinis species non ex nostra positione consistens, sed ad natura consequentiam contingens. Velut ignis ad lucẽ qua in ipso est. In his enim priorem caussam dicimus* (caussam hîc dicit more aliorum etiam Græcorum Patrum, pro principio) *posterius autem id, quod ex ipsa est: non interuallo hæc inter se disparantes, sed ratione caussam* (id est principium) *priorem caussato* (id est producto) *intelligentes. Qua igitur ratione ordinem in Deo reprobat?*

Et quidem, quod attinet per se ad ipsam assertionem fidei, nullo negotio ex euidentibus testimoniis diuinę Scripturę probari possunt illi omnes ordines diuinarum personarum, quos docendi caussa quadripartito numerauimus. ORDO quidem originis, quem & Augustinus lib. 4. super Genes. cap. 34. & 35. (propterea, quod illo diuina natura personæ procedenti communicatur) ordinem naturæ vocat; probatur manifestè illis locis: *Ego ex Deo processi.* Ioannis cap. 7. Et: *Spiritus veritatis qui à Patre procedit.* Ioannis

nis cap.14. Item illis omnibus locis, quibus Filius genitus à Patre dicitur. Loquuntur etiam de hoc ordine originis siue processionis Concilia & Patres pro fide vnitatis & distinctionis personarum à nobis suprà libro 1. capite 20. citati. Ac nominatim illum asserunt Iustinus in confessione rectæ fidei, Tertullianus libro contra Praxeam. Gregorius Nazianzenus oratione prima de Filio, & oratione in sancta lumina, &c. Qui etiam docent, diuinam naturam per originem ei personæ, quæ procedit, communicari.

Ex qua doctrina error coarguitùr eorum Sectariorum, qui (vt refert Genebrardus libro primo de Trinitate) autotheani nominati sunt, eò quòd senserint Filium habere diuinam naturam à se, non à Patre. Nam si Filius, vt persona est, producitur à Patre; eo ipso fatendum est illum habere diuinitatem à Patre. Hoc enim in re nihil aliud est, quàm Filium, vt persona est, produci à Patre subsistentem in illa eadem natura, quam habet Pater. Quo ipso Filius habet eam naturam à Patre. Quod si alioqui autotheani fateantur, Filium in ratione personæ procedere à Patre; apertè pugnant secum. Nam eo ipso falsum est, quod aiunt, non habere illum Deitatem à Patre.

A Quidquid verò sit de illorum sententia & mente (Nullum enim ab ea factione, quod sciam, satis apertum scriptum euulgatum est) habemus præter testimonia paulò antè citata Ioannis cap. 7. & 14. quibus etiam patet, Filium habere Deitatem à Patre & non ex se, etiam alia ad hanc

B rem propriè accommodata. Ioannis cap. 5. *Sicut Pater habet vitam in semetipso, ita dedit Filio, &c.* Et capite sexto: *Ego viuo propter Patrem.* Et capite septimo: *Ego scio eum, quia ab ipso sum.* Et capite decimo: *Quod dedit mihi Pater, maius omnibus est.* Et Matthæi cap vndecimo: *Omnia mihi tradita sunt à Patre meo.*

C Sed argumentantur autotheani, vt refert Genebrardus. 1. Quia essentia nō generatur. Respondetur. Filius non habet essentiam à Patre tanquam productā aut genitam, sed tantùm vt communicatam, hoc ipso, quod Filius producitur subsistens in illa. 2. Quia ergo est (inquiūt) precariò Deus.

D Respondetur. Nihil minus sequi, quandoquidem naturaliter eum Pater produxit. Tribuit etiam Genebrardus hunc errorem Caluino li.1. instit. cap.13. Sed reuera si attentè Caluinus legatur, tantùm videbitur voluisse, Filium, vt Deus quidem essentialiter est, ex se esse, & solummodò, vt persona est, esse ex Patre. Id quod verum est.

Nam

Nam licet verissimè Patres & Cōcilia asserant, Deum esse ex Deo, accipiendo vocabulū Dei personaliter, vt scilicet significat quoq; personam ipsam Patris & Filij: tamen Filius quatenus essentialiter Deus est, id est, vt est illud vnum simplicissimū quod est Deus, non est ab alio, quia vt sic, est quid absolutum. Quod si hoc tantùm alij hæretici, quos autotheanos nominant, voluerunt, non esset cum illis hac de re certandum. Nam & in eo sensu videtur Epiphanius hæresi *69*. Filium appellasse autotheon.

ORDO autem relationum secundum originem, illis itidem Scripturæ testimoniis certissimè probatur, in quibus ipsæ diuinæ personæ nominibus relatiuis nobis significantur. vt nomine Patris, Filij, Verbi, Spiritus sancti. Nam & Verbum, alicuius dicentis est Verbum; & Spiritus etiam, alicuius est Spiritus. Ac passim relationib⁹ distingui diuinas personas asserūt S. Patres; D. Dionysius 2. c. de diu. nom. Athanasius orat. 2. & 4. contra Aria. & in Dialog. de Trin. contra Anomæ. pag. *664*. Gregorius Naz. orat. 1. & 4. de Theolog. Basilius in serm. de fide, & li. 1. & 2. contra Euno. Cyrillus li. 7. thesau. c. 1. Augustinus li. 5. de Trin. c. 3. & 5. &c. Et ita etiā in Concilio Toletano XI. c. 1. & in Florentin. expressè definitum est.

A Quocirca & ab Orthodoxis omnibus tanquam certissimum axioma ponitur, in diuinis omnia esse vnum, vbi non obuiat relationis oppositio. Id quod ex illo Concilio Toletano & Florentino præsertim sess. 18. colligitur.

ORDO verò æqualitatis suprà lib. 1. satis probatus est, cùm diui-
B nitatem Filij, & Spiritus sancti ex plurimis testimoniis Scripturæ sacræ, ac nominatim c. 17. ex iis quæ consubstantialitatem diuinarum personarū declarant, demonstraremus. Nā quę persona verè Deus est, nulla re vel ratione potest esse aliâ persona inferior. Atq; ad hoc maximè aduersus hęreticos comprobandum Orthodoxi olim Pa-
C tres studium suum omne contulerunt.

ORDO denique missionis non potest euidētius significari, quàm significatur illis testimoniis: *Qui me recipit, recipit eum qui me misit.* Matth. 10. Et: *Misit Deus Filium suum.* Ioann. 3. Et: *Spiritus veritatis, quem ego mittam vobis à Patre.* Ioan.
D 14. Et: *Quem mittet Pater in nomine meo, &c.*

Sed cùm hæc ex fide comperta sint, quædā præterea de vnoquoque ordine istorum Theologicè disputantur, quæ cùm explicata sunt, mentem mirificè illustrant atq; confirmant, ne vllis vel hęreticorum, vel gentilium Philosophorum cauillationibus à fide SS. Tri-

Trinitatis dimoueatur. Nam de ordine originis superest explicandum, 1. Quî tandem fiat vt processio siue productio diuinæ personæ in natura diuina locum habere posit, nec tamē ideo natura diuina ex se imperfecta sit, quamuis recipiat in se personæ processionem? 2. Quî potuerint in diuinis esse plures quàm vna processio? ponit enim fides, ibi esse processiones duas, alteram Filij, & alteram Spiritus sancti. 3. Cùm omnis processio sit secundum aliquam operationem, docendum est etiam secundum quas operationes existant in diuinis illæ duæ processiones? 4. Item, docēdum quænam sit ratio & discrimen illarum processionum, & quam ob rem processio Spiritus sancti non æquè sit generatio atque processio Filij? 5. Explicandum, quodnam sit proprium vniuscuiusque processionis principium, hoc est, vnde habeat originē Filius, & vnde etiam Spiritus sanctus? 6. Disputandum etiam vtrum ita necessariò Spiritus sanctus procedat etiam à Filio, vt ab eo distingui non posset nisi ab eo procederet? 7. Si non modò à Patre, sed etiam à Filio asseratur procedere Spiritus sanctus; videndum est, vtrum Pater & Filius sint vnum & idem principium Spiritus sancti, an verò plura? 8. An & quomodo istiusmodi productiones siue processiones diuinarum personarum sint de aliquo, vel ex aliquo? constat enim ex fide non esse prorsus ex nihilo. 9. Per quam vim atque potentiam diuina aliqua persona principium sit processionis? 10. Denique docendum est, vtrum & qua ratione operationes illæ diuinæ, secundum quas existunt illę processiones, sint voluntarię?

A

B

De ordine etiam relationū est præterea quod Theologicè disseratur, 1. An non omnino contra rationem sit ponere relationes in diuinis? 2. Quænam & quot relationes reales ibi sint secundum originem? 3. Num eiusmodi relationes omnes realiter inter se distinguantur? 4. Quid relationes eiusmodi in illa re diuina præstēt? Vtrum personas ipsæ constituant & distinguant? & an id præstent ipsæ solæ? 5. Item vtrum eædem relationes, propriæ quasi notæ siue notiones personarum sint, & qua ratione?

C

De ordine item æqualitatis, 1. explicare oportet, quomodo diuinarum personarum perfecta ex omni parte æqualitas posit cū ordine originis, qui est inter easdem, consistere? 2. Num secundum istam æqualitatē peculiaris aliqua relatio realis præter relationes originis inter diuinas personas asseri debeat?

D

Ad extremum de ordine quoque missionis, 1. explicandum est,

quid propriè sit, personam aliquam ab alia mitti? 2. Ad quosnam effectus mitti diuina persona possit? 3. Vtrum persona quęlibet à qualibet mitti possit? De his igitur rebus omnibus, ne in huius tractatione mysterij omittamus explicationem Theologicam, ordine nunc dicemus, idq; (vt res obscurissimæ faciliùs percipi possint) aperto & simplici genere sermonis.

CAPVT II.

Explicatur prima quæstio de ordine originis siue processionis diuinarum personarum, superiori capite proposita.

RIMA quæstio de ordine originis erat, qua ratione processio in summa illa perfectione diuinæ naturę locum vllum habere possit? Sunt enim argumenta quædam, quæ id fieri non posse, euincere videtur: quibus proinde si responderimus, responsum à nobis erit quæstioni propositæ. Ratio enim commodissima explicandi huius materiæ difficultates est, cùm ex ipsa ratione mysterij, suprà libro primo diuinis testimoniis confirmata, diluuntur argumenta qu⁻ contra illud humana ratio obiicit.

A .Primum igitur argumentum contra processionum assertionem est: Nam inde sequitur in diuinis esse potentiam passiuam siue receptiuam, quod absurdissimum esse ostendit nominatim D. Thomas 1.part. quæst.25. artic.1. Id probatur. Nam si in Deo est processio ad intra (vt Theologi
B loquûtur) manet in Deo id, quod procedit, atque adeo in ipso Deo recipitur. Quod si recipitur, certè potentia ibi ad recipiendum est. Si enim in Deo non est potentia ad recipiendum id quod procedit, quomodo potest esse processio alicuius in Deo, quod maneat in ipso?

Respondetur, minimè ideo se-
C qui, quòd in Deo sit potentia passiua. Ratio est, quia ad potentiam passiuam vel receptiuam, qualis non est in Deo, non satis est quomodocunq; posse recipi, aut manere aliquid in illa, sed requiritur vt in se illa potentia passiua careat perfectione eius quod recipitur, atque adeo vt indigeat illo,
D quasi in se per identitatem nullo modo illud habens. In diuinis autem id, quod procedit, recipitur in eo à quo procedit per identitatem naturæ, cui identitati non obstat distinctio personalis eius quod procedit ab eo à quo procedit, vt patet ex reuelatione fidei primo libro confirmata. Cùm autem obiicitur, non potuisse recipi

cipi

cipi in Deo quod processit, si potentia recipiendi in Deo nulla est; ad hoc suprà libro 1. capite 22. respondimus, non esse quidem in Deo potentiam passiuam Physicam, qualem iam descripsimus, (neque enim ea requiritur) esse tamen potentiam simpliciter, siue (vt vocant) Logicam, id est, verè ibi posse illud, quod procedit, manere, & recipi in re, à qua procedit, per identitatem naturæ, non per aliquem modum perficiendi Physicum.

Secundum argumentum. Si vlla processio in Deo est, sequitur, illud, à quo procedit aliquid in diuinis esse imperfectum; vtpote in se carẽs perfectione eius quod ab ipso procedit. Nam si ex se habet alterius perfectionem; ergo nihil præter illud supererit quod posset procedere, vel certè superuacanea processio est: Quandoquidem etiã sine processione tota perfectio eius quod procedit, est in altero à quo dicitur procedere.

Respondeo. Illius summæ rei, quæ Deus est, ea omnino ratio est, vt & necessariò sit ibi aliud ab alio secundum personalem distinctionem salua vnitate naturę procedens, & ea demum ratione perfectio procedẽtis, tum in eo quod procedit, tum in eo à quo procedit, existat per identitatem naturæ. Ita fit, vt neque id, à quo alte-

A rum procedit, perfectione procedentis careat, neque impossibile aut superuacaneum sit alterum procedere; cùm personaliter nihilominus distinctum ab eo à quo procedit sit, & talis ratio & quidditas sit illius rei diuinæ, vt nisi eiusmodi processio intercederet, non posset vel procedẽtis, vel eius
B à quo id procedit, perfectio constare. Hanc enim vim esse huius magni mysterij docuit nos reuelatio diuina suprà lib. primo confirmata. Neque verò nostra admiratio, ex dissimilitudine rerum creatarum nata, valere debet ad hoc mysterium impugnandum, sed potius ad illud maximè suspiciendum, vt patet ex dictis
C initio huius materiæ.

Tertium argumentum. In omnibus processionibus id, quod procedit, habet diuersam naturam ab eo, à quo procedit. In diuinis hæc naturæ diuersitas esse non potest; ergo nequit esse in diuinis processio. Sed hãc formam argumentandi nihil contra my-
D sterium hoc valere, suprà in prolegomenis manifestè ostẽdimus; cùm mirũ non sit, si longè diuersissima sit ratio illius processionis diuinæ, quæ distat infinito interuallo ab omnibus processionibus rerum creatarum.

CAPVT III.

Explicatur secunda quæstio de ordine originis suprà proposita capite 1.

SECVNDA quæstio erat, quî potuit in diuinis esse ampliꝰ quã vnica processio? hoc est, quomodo potuit processio etiam esse Spiritus sancti præter processionem Filij seu Verbi? Quam quæstionem vt explicemus, proponenda simpliciter atque diluenda sunt aliquot argumenta, quibus id fieri non potuisse videtur probari.

Primum argumentum. In diuinis re ipsa tantùm est vnica actio, quæ eadem est intellectio & volitio: Ergo vna tantùm processio illi correspondet. Respondetur negando consequẽtiam. Nam licet intellectio & volitio diuina sint eadem actio, virtualiter tamẽ sunt duæ distinctæ, id est, eiusmodi est illa actio, quæ re ipsa est intellectio & volitio diuina, vt propter suam infinitam perfectionem perinde posśint illi duæ processiones realiter distinctę respondere, atq; si re ipsa essent ibi duæ actiones actu distinctæ. Neque enim tunc intellectio & volitio diuina haberẽt maiorem perfectionem, quàm iam habent, licet sint idem. Et ita perinde iam sufficiunt ad duas processiones.

A Secundum argumentum. Vna processio in diuinis requirit simpliciter totam perfectionẽ quam habet illa vnica actio, quæ re ipsa est intellectio & volitio: Ergo vnica tantùm ꝓcessio potest esse per illã. Probatur consequentia. Nam imposśibile est, vt alicui actioni respondeat processio aliqua vltra

B perfectionem illius: Si ergo vnica processio exhaurit (vt ita dicam) totam actionem diuinam, sequitur non esse aliam præter vnicam. Antecedens verò probatur, quia vnica ꝓcessio requirit simpliciter perfectionem infinitam in actione: Sed illa actio non habet plus quàm infinitã perfectionem simpliciter: Ergo vna processio re-

C quirit totam perfectionem illius. Minor & consequentia patet, & Maior est clara, quoniã vnica processio est etiã simpliciter infinita.

Respondeo. Concedo primum argumenti antecedens, & nego consequentiam. Ratio cur negem est, quoniam duæ processiones diuinę non habent maiorem per-

D fectionẽ quàm vna, propter identitatem essentiæ. Vnde hoc ipso quod aliqua actio est sufficiens ad vnam, erit etiam per eandem perfectionẽ sufficiens ad duas; quandoquidem vna processio nõ continet perfectionem aliquam quæ non sit etiam in processione altera. Concluderet autem illud argumentum, si vtraque processio esset

esset maioris perfectionis, quàm altera sola; quia tunc vna processio hoc ipso, quod requireret totam perfectionem illius actionis, ita exhauriret illam, vt non posset eadem actio sufficere ad processionem alteram. Iam verò hoc nō habet locum, vt patet. Nec tamen ex infinitate illius diuinæ actionis colligas, sufficere illam non modò ad duas illas processiones, quas fides asserit in diuinis, sed etiam ad plures, vel ad infinitas. Eadem namque fides nos docet, ita demum & non aliter infinitatatem illius diuinæ actionis constare, vt duæ tantùm in diuinis sint, atque adeò esse possint processiones, ex quibus existat tantummodò Trinitas personarum.

A B C

Tertium argumentum. Aut per vnam processionem potest procedere quidquid potest procedere in diuinis, aut non. Si potest; ergo etiam actu procedit, & sic alia processio non fuerit, quia esset superflua. Consequentia patet, quia in Deo, quoniam est ens infinitum & necessarium simpliciter, quidquid potest esse, actu est. Si autem non potest; ergo vna processio in diuinis est secundum se imperfecta, immò quælibet per se sumpta, quandoquidem per nullam illarum procedit, aut procedere potest, quidquid potest in diuinis procedere.

Respondeo. Concedo, nō posse per processionem vnam procedere quidquid potest procedere in diuinis. Nego tamen idcirco processionem vnam esse imperfectam. Etenim illud ipsum, quod procedit per vnam, æquè perfectum est atque totum quod potest procedere in diuinis. Nam propter identitatem essentię, tanta perfectio est in vna persona ꝓcedente, quanta in duabus. Ita fit, vt nō minus iam sit perfecta vnaquælibet processio, quàm esset si per illam procederet quidquid potest in diuinis ꝓcedere. Quòd autem per vnam non possit procedere id totum, non arguit imperfectionem illius, vt patet ex ratione allata, sed indicat conditionem illius entitatis summæ, quæ est Deus & Trinitas, quæ cōditio est nobis diuinitùs reuelata.

Quartum argumentum. Si in diuinis sunt duæ processiones realiter distinctæ; cùm in diuinis nihil sit distinctum realiter ab alio, nisi secundum originem & relationem, id est, nisi quatenus vnum procedit ab alio: oportebit, vt vna processio procedat ab altera. Sed hoc est impossibile. Ergo & illud. Minor probatur: Nihil potest esse principium alterius, nisi sit etiam principium actionis, per quam illud alterum procedit. Sed vna processio non potest esse principium actionis, per quam altera processio est. Ergo vna

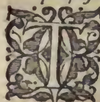
D

processio non potest esse principium processionis alterius. Minor hæc probatur; Nam cùm eadem sit actio realiter in diuinis, per quam vtraque persona procedit, videlicet intellectio & volitio Patris æterni: Si vna processio est principium actionis, per quam altera processio est, esset etiã principium actionis, per quã ipsamet est; quod videtur repugnare, nam tunc produceret seipsam.

Respondeo. Concedo Maiorẽ argumenti, scilicet processionem vnam principium esse processionis alterius. Sicut enim est certum de fide vnam personam procedentem, scilicet Spiritum sanctum, esse ab altera procedente, scilicet à Verbo; ita etiam certum est, vnam processionem procedere ab altera, quia nihil aliud processio est, quàm ipsa persona, vt ꝓcedens. Negatur verò argumenti Minor, scilicet hoc esse impossibile. Ad probationem respondetur, vnam processionem esse quidem principiũ illius actionis realis, per quam alia processio est, non vt illa actio est productio eiusdem processionis, quæ principium est, sed prout est productio alterius processionis. Quod est dicere, processionem Verbi esse principium actionis, per quam est processio Spiritus sancti, non vt ea actio est intellectio, quo pacto per eam est Verbi processio, A sed vt est volitio, quo pacto per eam est processio Spiritus sancti, vt sequenti capite videbimus. Quamuis enim ea actio, vt intellectio & volitio, actu sit vna & eadem, tamen virtualiter distinguitur, id est, ęquiualet propter suam infinitatem actionibus distinctis. Quæ distinctio virtualis, quia in B diuinis fundatur in infinitate, sufficiens est ad hoc, vt in diuinis idem re ipsa affirmetur, & negetur de eodem actu, sine vera contradictione, vt suprà libro primo, capite vltimo explicatum est. Rei namque infinita perfectio efficit credibile, vt non minus idem possit verificari, & negari de eodem actu, distincto sic virtualiter, C quàm si actu distingueretur. Atque ita in proposito, Verbi processio eiusdem actionis diuinæ re ipsa est & non est principium ob eiusmodi virtualem distinctionẽ actionis, sicut dictum est.

CAPVT IV.

Explicatur quæstio tertia de ordine originis, suprà cap. 1. proposita. D

TERTIA quæstio de ordine originis erat, secundum quasnam operationes sint in diuinis processiones illæ duæ? De qua quidem re primò statuẽdum est, has processiones secundum ope-

operationes esse immanentes in ipso operante, non autem secundum operationes aliquas transeuntes, hoc est, quæ effectum habeant in extranea aliqua materia, quæ sit extra operantẽ. Hoc primùm testimoniis Scripturæ patet. Nam Filius à Patre procedens in ipso Patre manet, sicut ipse testatus est: *Ego in Patre, & Pater in me est*, Ioan. 14. Quod & D. Athanasius in expositione fidei pulcrè ex illis verbis D. Ioan. cap. 1. probat: *Vnigenitus qui est* IN SINV *Patris, ipse narrauit.* Sic etiam Spiritus S. cùm sit Spiritus Dei Patris & Filii, à quibus, vt postea docebimus, procedit, non minus est atque manet in ipso Deo Patre & Filio, q̃ spiritus hominis est in ipso homine, vt ait quoque D. Paulus 2. Corinth. 2. Quod explicans in Confessione fidei diuus Athanasius: *Spiritus*, inquit, *sanctus progressio Patris semper est in manibus Patris & in manibus Filij*.

Deinde, hoc ipsum confirmatur à Theologis optima ratione. Nam processiones, quas fides docet esse in diuinis, necesse est intelligere secundum modum perfectissimum. Est autem perfectissimus modus processionis is, qui est secundum operationes immanentes, quales sunt operatio intellectus & voluntatis, non autem ille, qui est secundum operationes transeuntes. Quod inde patet. Quia processio secundum operationem transeuntem, etiam inuenitur in creaturis imperfectis, cuiusmodi sunt corporeæ.

Postremò, idem confirmatur ex iis, quæ suprà libro primo constituta sunt, tanquam certissima ex fide. Si enim operatio, qua procedit diuina persona non haberet terminum suum immanentem in natura personæ producentis, hoc est, in ipsa essentia diuina, sed existeret in alia re externa; terminus eius processionis, hoc est, persona diuina procedens, non esset cõsubstantialis principio suo, hoc est, personæ producenti: cùm nihil extra Deum sit substantiâ atq; natura sua Deus.

Secundò, de proposita quæstione tradit etiam doctrina Orthodoxa, operationes illas immanentes, secundum quas esse diximus processiones personarũ diuinarum, non alias esse, præterquàm intellectus & voluntatis, & ita quidem, vt per operationem intellectus procedat Filius, & per operationem volũtatis procedat Spiritus sanctus.

Hoc probatur certissimè tali argumento. Si processio in diuinis necessariò est per operationem immanentem intellectus aut voluntatis; & processio Spiritus sancti à processione Filij diuersa est; omnino confitendum est, processionem Filij esse secundum ope-

operationem intellectus, & processionem Spiritus sancti esse secundum operationem voluntatis. At processio in diuinis necessariò per operationem intellectus aut voluntatis est; & processio Spiritus sancti à processione Filij longè differt. Igitur omnino confitendum est, processionem Filij esse per operationem intellectus, B & processioné Spiritus sancti per operationem voluntatis.

Priorem propositionem probo. Nam Scriptura sacra, vbicunque rationem Filij & processionis eius, propriè & acuratè (quantum in hac vita intelligere expedit) nobis declarat; Filium, aut *Verbum*, aut *Sapientiam*, appellat, vt Prouerb. 8. Ecclesiast. 24. Ioan. 1. C & 1. Ioan. 1. & Apocalypsis 19. &c. *Verbũ*, auté & *Sapientia*, si in natura intellectuali procedit, non nisi ab intellectus operatione procedit. Quod & ipsa Sapientia de se pronunciat, Sapient. 7. & Prouer. 24. illis verbis: *Ego ex ore altissimi prodij.* Quid enim verius Dei os est, quàm mens atq; intellectus diuinus, quo Deus nobis loquitur? D Itaque si oportet processionem in diuinis esse per operationé intellectus, aut voluntatis; & processio Spiritus S. differt à processione Filij: consequens est, vt processio Filij sit per operationem intellectus, sicut Scriptura determinatè tradit, & processio Spiri-

A tus sancti per operationem volũtatis, quæ sola superest.

Nunc probo etiam alterã propositionem in argumento sumptam, videlicet, processionem in diuinis necessariò per operationem intellectus aut volũtatis esse, & processioné Spiritus S. à processione Filij plurimùm differre. Scriptura enim sacra non alias operationes immanentes esse propriè in ipsa natura diuina præterquam intellectus & voluntatis tradit: neque verò alię in illa natura summè simplici & immateriali, & perfecta esse possunt. Quo fit, vt per alterutram processionem ex istis, necesse sit esse diuinam processionem. Item Filium Scriptura sacra vnigenitum Patris appellat, quo ipso manifestè declarat processionem Filij, generationem esse, processionem autem Spiritus sancti, generationem non esse; atq; adeò plurimùm processionem Spiritus sancti à Filij processione differre, sicut infrà quoq; dicemus.

Est igitur, vt conclusimus, processio Filij per operationem intellectus, & processio Spiritus sancti per operationem voluntatis. Quod ipsum meritò D. Thomas 1. part. quæst. 27. art. 1. asseruit fidem Catholicam ponere. Nam & D. Athanasius in oratione contra Sabellij gregales idem confirmat, & hæresim fuisse Arianorum testatur, quòd Filius non esset verè

ac

ac propriè Verbum, hoc est, quiddam per intellectum procedens. Item Verbum diuinum procedere per intellectum affirmat apertè D. Cyrillus lib. 1. in Ioan. cap. 5. & Basilius homil. in cap. 1. Ioann. & Theodoretus lib. 2. ad Græcos, & Damascenus lib. 1. fidei, cap. 6. Et sup. lib. 1. cap. 14. vidimus, Patres æternitatem Filij ea etiam ratione probare, quia sit Patris Sapientia, nec Pater vnquam sua Sapientia caruerit. Quòd si Sapientia est; & procedit; profectò ex intellectu procedit. Vnde enim est, nisi ab intellectu Sapiētia? Sic etiam & Spiritus S. passim à sanctis Patribus Dilectio & Caritas Patris & Filij appellatur. Vt ab Augustino li. 9. de Trin. cap. 12. cuius verba sunt: *Sicut Dei Verbum Filium esse nullus Christianus dubitat, ita Caritatem esse Spiritum sanctum.* Caritas autē atq; amor non aliunde profectò, nisi à voluntate procedit.

Quæ cùm ita sint, sequitur, Hieronymum quendam Zanckium, qui ante annos aliquot, licet alioqui ipse hæreticus, pro Trinitatis mysterio librum Heydelbergę conscripsit, temerariè vel potius hæreticè in 1. par. operis, lib. 5. ca. vlt. dixisse, Theologorū axioma, quòd Filius procedat per intellectum, & Spiritus sanctus per voluntatem, esse temerarium. Nimirum homo iste non tam Theologicè doctus, quàm sibi videbatur, videre huius assertionis probationem in Scripturæ fundamentis non potuit.

Ceterùm hoc in loco temeritas etiam vel error potius Durandi in 1. d. 6. q. 2. & Greg. Arimin. d. 10. q. 1. & d. 13. q. 1. prætereunda non est, qui duo ex omnib. aliis Theologis sequuti singularem quandā opinionem suam, plus in hac re, quàm oportuit, sapere voluerunt. Putarūt enim, personas non procedere per intellectum & voluntatem, sed ex fœcunditate naturæ per quosdam alios actus communicatiuos naturæ diuinæ, quos dicunt esse priores actibus voluntatis & intellectus.

Argumentatur aūt peculiariter Durādus pro hac sentētia. Primò, Actus per quos psonę procedunt, nō sunt omnib. personis cōmunes & essentiales, sed alicuius, vel aliquarum personarū proprij & notionales. Actus intellectus & voluntatis sunt communes & essentiales omnibus personis. Ergo per illos non procedunt personæ. Secundò, cuius est actio, per quam aliquid producitur; eius est etiam producere. Sed omniū trium personarū est velle & intelligere. Ergo & producere personas procedentes, si per illos actus producūtur; quod est absurdum. Tertiò, productiones personarum distinguūtur realiter. Actus intellectus & voluntatis non item. Ergo actus in-

intellectus & voluntatis non sunt productiones personarum. Quartò, ei actioni, cuius conditio repugnat fœcunditati, non conuenit, vt sit productio: actus intellectus & etiam voluntatis est huiusmodi: Ergo, &c. Maior videtur clara. Minor patet ex lib. 9. Metaphys. vbi Philosophus docet, per actiones immanentes, quales sunt intellectus & voluntatis, nihil produci. Quintò, qualis est ordo realis inter ea, quæ distinguitur realiter, talis est ordo inter illa eadem, vbi distinguuntur sola ratione. Sed vbi intellectus & voluntas distinguuntur realiter inter se, & etiam à natura, communicatio naturæ non est per intellectum & voluntatem, sed per aliquem alium actum priorem & communiorem, scilicet per naturalem quendam actum generationis. Ergo similiter erit, vbi hæc distinguuntur sola ratione, scilicet in Deo. Minor patet, in creatura intellectuali, quæ potest se communicare, qualis est homo. Is enim nō per intellectus actum, sed per naturalē quandam operationem priorem communicat naturam suam. Quin etiam si ignis esset intellectiuus (ait Durandus) non communicaret suam naturam per intellectum, sed per calorem, vt iam facit.

In contrarium est communis omnium sententia, immò & fi-

A des, quemadmodum antè demonstratum est. Vt autem deceptio istorum Doctorum detegatur, notandum est, hoc quod est communicari naturam per actionem alicuius potentiæ illius naturæ, non obstare quo minus illud idem communicetur eo ipso ex fœcunditate ipsius naturæ: B quin immò hæc duo sunt necessariò connexa. Ratio huius est, quia illa ipsa vis potentiæ & actionis, per quam natura communicatur, tota est radicaliter ab ipsa natura, vt patet. Vnde quidquid communicatur per eiusmodi vim & potentiam actionis, communicatur ex fœcunditate naturę; quamuis non sine quodam ordine, vel C secundum rem, vbi potentia & actus distinguuntur realiter à natura, vel secundum rationem, vbi distinguuntur ista sola ratione, sicut in proposito: Perperam igitur illi Doctores, vt explicarent, ex fœcunditate naturæ diuinæ produci personas, à sententia Orthodoxa desciuerunt, quæ docet, produci eas per in- D tellectum & voluntatem, tanquam Verbum videlicet & amorem diuinum, vt ex Scriptura & Patribus antè confirmauimus. Ac certè quod Durandus ait, nomen *Verbi*, impropriè tribui Filio per quandam adaptationem, erroneum est, vt suprà ex diuo Athanasio notauimus, & notat etiam S. Tho-

Thomas prima parte, quæstione trigesima quarta, articulo primo, ad 1. vbi appellat Origenem, fontem Arianæ perfidiæ, propterea quod idem videatur in caput primum Ioannis, censuisse. Denique, cùm intellectio & volitio diuina sint actus quidam infinitè perfecti, quid opus est, quosdam alios actus, præter illos, in Deo comminisci, qui sint communicatiui naturæ diuinæ, quasi illi nequeant hoc satis præstare?

Iam pro solutione primi & secundi argumenti Durandi communiter notare solent Theologi, dupliciter posse accipi id, quod est intelligere & velle in diuinis: Primo modo, vt est intelligere & velle tantùm: Secundo modo, vt est dicere & spirare. Primo modo dicunt, has actiones communes & essentiales esse, & tantùm probare argumentum Durandi, eas vt tales sunt, non esse etiam productiones. Secundo autem modo asserunt esse actiones notionales, & productiones. In quam etiam sententiam rectè dicit sanctus Thomas 1. part. quæst. 34. artic. 1. ad 3. quamlibet personam diuinam intelligentẽ esse, sed non dicentem.

Ceterùm, nisi hæc distinctio magis explicetur, vt intelligi pleniùs posit, quidnam rei verbis subsit, quum dicimus: intellectio vt *intellectio*, & vt *dictio*; & volitio vt *volitio*, & vt *spiratio*; non omnino satisfiet argumentis Durandi. Nam si intellectio, vt dictio, nihil aliud est, quàm intellectio vt productio Verbi; & volitio vt spiratio nihil aliud est, quàm volitio vt productio Spiritus sancti; rursus redit difficultas argumenti. Ex eo enim, quòd intellectio est communis omnibus personis, concludere nititur Durandus etiam intellectionem, vt productio est, communem esse personis omnibus, si productio sit per intellectionem; & similiter de volitione. Vnde respondere, intellectionem non esse communem, vt dictio est; si dictio nihil aliud, quàm productio est; perinde est ac respondere, quòd non sit communis vt productio. Atque ita nihil ea ratione videtur responderi, quia nulla tunc caussa asignatur, cur in proposito non sit communis personis omnibus productio actiua, cùm tamen eis sit communis re ipsa illa actio, per quam productio est in diuinis.

Vt igitur distinctio illa à Theologis rectè vsurpata, rectè quoque intelligi posit, atque etiam, vt constet verè per eam responderi argumentis Durandi; diligenter animaduertendum est, quòd sicut propter conuenientiam diuinarum personarum, & distinctionem earundem in latitudine sub-

ſtantiæ, neceſſe eſt in latitudine ſubſtantiæ diuinæ eſſe duas rationes ſaltem virtualiter diſtinctas, videlicet rationem abſolutam, quæ eſt eſſentiæ, & rationem reſpectiuam, quæ eſt perſonæ: ita etiam in latitudine actionis diuinæ oportet ponere duas rationes actionis, ſaltem virtualiter diſtinctas; quarum altera ſit abſoluta, atque adeò communis omnibus perſonis, ſicut eſt eſſentia ſeu natura; altera ſit reſpectiua, quæ non ſit communis omnibus, ſed propria perſonæ, vel perſonarũ producentium.

Hoc autem ita eſſe aſſerendum, ſequitur Theologico diſcurſu ex ipſo myſterio ſanctiſsimæ Trinitatis. Nam hoc ipſo quòd perſona producens diſtinguitur à perſona producta, oportet vt actio, per quam illam producit, ſit ipſi propria, ſecundum aliquam peculiarem rationem, qua eiuſmodi actio ſit productio: Abſurdum enim eſſet & impoſsibile, vt quatenus productio eſt, eſſet etiam actio ipſius perſonæ productæ. Et ex alia parte propter identitatem naturæ, à qua eſt etiam actio intellectus & voluntatis: oportet quoque intellectionem & volitionem ſecundum aliquam item rationem peculiarem, communem eſſe omnibus perſonis, ſicut eſt natura. Et quia quæ ſunt propria, & notionalia in diuinis, ſunt rela- A tiua; Et quæ ſunt communia, ſunt abſoluta; conſequens eſt (quemadmodum dicebamus) vt ſicut in latitudine ſubſtantiæ diuinæ, eſt ſubſtantia abſoluta, quæ eſt eſſentia communis; & ſubſtantia reſpectiua, quæ eſt perſonalitas; ita etiam in latitudine actionis intellectus & voluntatis, ſit intelle- B ctio & volitio abſoluta, quæ ſit cõmunis, & intellectio, & volitio reſpectiua, quæ ſit propria perſonæ, vel perſonis producẽtibus. Et quemadmodum non repugnat ſimplicitati rationis ſubſtantialis diuinæ, quòd in ipſius latitudine ſit ratio ſubſtantialis abſoluta & reſpectiua; ita neque ſimplicitati actionis diuinæ repugnat, quòd C in eius item latitudine ſit actio reſpectiua & abſoluta. Nam ſicut ratio abſoluta & ratio reſpectiua in latitudine ſubſtantiæ diuinæ virtualiter ſolùm diſtinguuntur, & actu ſunt vna & eadem ratio ſimplicisſima; ita etiam in latitudine actionis diuinæ. Quemadmodum quoque tota ipſa latitudo diuinæ actionis ſolùm virtualiter D ter diſtinguitur à latitudine tota ſubſtantiæ diuinæ, eoque ipſo conſiſtit diuina ſimplicitas. Eadem namque entitas æterni Patris (verbi gratia) eſt ſubſtantia abſoluta, videlicet eſſentia ſeu natura; & reſpectiua, videlicet perſona: & item etiam intellectio abſoluta & reſpectiua. Et quem-

quemadmodum tota ratio reſpectiua non actu, ſed virtualiter ſolum diſtinguitur à ratione tota abſoluta; ſic etiam relatio illa Patris, quæ eſt intellectio, vt dictio, non alia eſt actu à relatione quæ Patris proprietas perſonalis eſt, nempe à paternitate. Sed vna & eadem relatio paternitatis, ob ſui infinitatem, ſimul eſt & actio, & proprietas, atque adeo continet duas has rationes, ſolùm virtualiter diſtinctas. Ac ſimiliter eadem relatio ſpirationis eſt tum volitio reſpectiua, ſiue volitio vt ſpiratio, tum etiam quaſi forma quædam relatiua communis Patri & Filio, vt ſunt vnum principium Spiritus ſancti, ſiue vnus ſpirator, vt infrà cap. 8. & 10. patebit. Neque ſanè incredibile debet videri, quòd omnes iſtæ rationes in re diuina, atq; in latitudine tum ſubſtantiæ diuinę, tum diuinæ actionis & relationis illic reperiantur virtualiter ſolùm diſtinctæ & actu identificatæ; ſiquidem ſunt longè diuerſæ à rationibus ſubſtantiæ & actionis & relationis in creaturis.

His ita explicatis, ſatis iam perſpici poteſt, quam habeat vim diſtinctio illa Theologorum inter diuinam intellectionē vt *intellectio* eſt, & vt *dictio* eſt. Nomine enim intellectionis, vt eſt intellectio, animo cócipi debet intellectio abſoluta; ſicut aliàs intellectio, vt intellectio, abſolutum quiddam eſſe

A ſolet: nomine autem intellectionis, vt eſt dictio; intellectio reſpectiua. Ac ſimiliter per nomen volitionis, vt volitio, intelligi debet volitio abſoluta, & vt eſt ſpiratio, volitio reſpectiua. Ita facilis erit ſolutio argumentorum Durandi. Intellectio enim reſpectiua quæ ſola duntaxat eſt productio, non

B eſt communis omnibus perſonis, ſed propria Patri. Item volitio reſpectiua ſiue vt ſpiratio, quæ ſola duntaxat eſt productio Spiritus ſancti, non eſt communis omnibus tribus, ſed propria Patris & Filij. Atq; hæc eſt doctrina recepta cómuniter ab omnibus Theologis, & conſentanea D. Auguſtino qui lib. 15. de Trin. c. 17. dupli-

C cem ſapientiã, & duplicem charitatem in diuinis diſtinguit: Alteram eſſentialem, id eſt, communem, atq; adeo abſolutam: Alteram ꝓpriam (ſapientiam nempe quæ eſt Verbũ, & charitatem quæ eſt Spiritus S.) atq; adeo reſpectiuam & notionalem, ex qua videlicet innoteſcere poſsit ꝓpria ratio

D alicuius perſonæ. Sed apertius D. Thomas 1. p. q. 37. ar. 1. eam tradit doctrinam. Patet ergo ex his reſponſio ad primum & ſecundum argumentum Durandi.

Ad tertium reſpondeo, falſum eſſe, productiones perſonarum diſtingui realiter, ſi ſumantur actiuè. Quanquam diſtinguuntur quidem virtualiter: quę diſtinctio

sufficit vt distinctę personę per illas actiones procedant, atq; adeo vt processiones seu productiones earum, passiuè acceptæ, realiter distinguantur, sicut declaratum est suprà, cap. 3.

Ad quartũ primò negatur Minor. Solum enim docet Aristoteles nõ esse necesse vt per actiones immanentes aliquid producatur; ceterùm neque id illis repugnat. 2. Quidquid sit in actionibus immanentibus creaturarũ; aliter est sentiendum de actione immanẽte infinita: maximè cum in ente infinito non sit alia actio per quam natura illius communicari possit. Quomodo autem, licet per intellectum personæ procedant & per voluntatem, procedant nihilominus eo ipso ex fœcunditate naturæ, iam antè exposuimus.

Ad quintũ respondeo, non posse esse proportionem in eo quod Durandus vult, quandoquidem nõ est in diuinis alia actio, sicut est in homine. Proportio igitur poterit esse in eo, quòd sicut homo, licet generet per potentiam distinctam realiter à sua natura, generat tamen ex fœcunditate naturæ; ita etiam Pater æternus licet generet per potentiam ratione distinctam à natura sua, generat tamen ex fœcunditate suæ naturæ.

Illud autẽ hoc loco prætermittendum non est, aliqua argumenta ex his quę Durandus fecit, prę-

A sertim priora illa tria, posse etiam in simili forma fieri contra ipsius opinionem de actu illo peculiari communicatiuo naturæ. Nã posset etiam obiici, oportere etiam illum actum esse communem tribus personis sicut est natura. Itẽ, quod cùm deberet esse communis personis omnibus, per illum

B etiã persona procedens communicaret sibi ipsi diuinam naturam, atq; adeo produceret se ipsam. Et deniq; quòd actus illi nõ esset nisi vnus; ac proinde non posse per illum ꝓcedere personas distinctas. Et certè, vt ad has obiectiones Durandus responderet, similiter indiguisset distinctione illa actionis absolutæ & respectiuæ, itemq; di-

C stinctione illa virtuali vniꝰ & eiusdem reipsa actionis, quibus nos in defensione doctrinę communis & Orthodoxæ contra eundem Durandum vsi sumus.

Restant autẽ in hac quęstione soluenda duo argumẽta; quorum altero probari videtur nõ posse in diuinis procedere verbũ aliquod

D distinctum per intellectum; altero nihil etiã posse procedere per voluntatem. Vnum est tale. Per notitiam intuitiuam quæ non fit per speciem intentionalem, sed immediatè per entitatem obiecti cogniti, non producitur verbum distinctum ab ipsa notitia, secũdum omnium sententiam. Sed notitia Patris æterni est intuitiua illo

modo.

modo. Ergo non producitur per illam Verbum distinctum.

Respondeo, solùm probari hoc argumẽto in diuinis non esse eandem rationẽ cur producatur Verbum, quę est in creaturis. quod vltrò fatemur. In nobis enim (secundum quorũdam opinionem) ideo Verbum producitur vt in illo obiectum contemplemur, atque ita obiectum vniatur etiam potentiæ in ratione termini. Itaq; quando obiectum secundum se alioqui est sufficienter vnitum, meritò negãt aliqui necessariam esse talis Verbi productionem. In diuinis autem nõ est productio Verbi necessaria propter illam rationem, sed quia natura diuina fœcunda est, iuxta illud Isaiæ 66. *Nunquid ego qui aliis generationem tribuo, sterilis ero?* Deniq; fides docet, de ratione illius entitatis diuinæ, quam ipsi minimè percipimus, esse, vt in illa Verbum procedat, quamuis Dei notitia sit intuitiua.

Alterum argumentũ est huiusmodi: In nobis nihil procedit per voluntatem: Ergo nec in diuinis. Hanc enim consequentiã minimè sanè videtur fuisse reiecturus D. Tho. qui 1. p. q. 27. ar. 4. ex contrario antecedẽte concludit contrarium in simili forma. Antecedens autem nostrum probatur: Quia neq; aliquid in nobis per voluntatem producitur tanq̃ principium ipsius actus volũtatis; Principium enim alicuius actus non producitur per illum. Neq; producitur aliquid vt actionis terminus, in quo amemus rem; sicut Verbũ mentis secundum aliquos est terminus in quo rẽ speculamur: Constat enim naturam amoris esse, vt per illum feramur in rem prout est in seipsa absq; alio medio termino, ac in eo ipso dicitur voluntas differre ab intellectu. Multò verò minus producitur aliquid per amorem tanquam terminus, quem amemus. Amamus enim, vt patet, rẽ ipsam, quę ante erat. Sequitur ergo, nihil produci per amorẽ in creaturis.

Ad hoc argumẽtum Caietanus 1. p. q. 27. art. 3. negat antecedens. Putat enim similiter per amorem aliquid procedere distinctum tanquam actus terminum. Sed hoc planè falsum est, vt patet ex argumento facto. Negatur igitur argumenti consequentia concesso antecedente. Nam alia ratio est de amore infinito, qui ꝓinde habet similiter perfectionem, vt ex illo procedat aliquis terminus, sicut procedit ex intellectione infinita. Neq; verò S. Thomas illa sua contraria ratione voluit niti assertionem de processione Spiritus sancti per voluntatem in diuinis. Hæc enim assertio reuelatione potissimùm nititur. Sed tantùm probauit D. Thomas congruentiam & credibilitatem illius. Ad quam persuadendam nõ est opus deter-

determinatè assumere, quòd in creaturis procedat aliquis terminus distinctus per amorem; neq; id S. Thomas apertè assumpsit; sed satis est, quòd in creaturis videmus aliquid procedere per voluntatem, siue sit ipsemet amor, siue terminus illius. Ex hoc enim fit credibile, quòd in diuinis certè, per voluntatem infinitè perfectam procedat aliquid perfectiori modo; scilicet tanquam terminus amoris habens eandem naturam diuinam cum suo principio.

CAPVT V.

Explicatur quæstio quarta de ordine originis suprà cap. 1. proposita.

VARTA quæstio de originis ordine erat, quænam sit ratio & differentia vtriusque processionis? Et quidem Scriptura sacra satis apertè asseuerat processionē Filij verè ac propriè esse generationem: processionem autē Spiritus sancti non item; quandoquidem, vt suprà dictum est, Filium docet esse vnigenitum, neque vnquam Spiritum sanctum, Filium appellat. Quocirca Theologi processionem Spiritus sancti, non generationem, sed spirationem nominant. In qua re appellationem eam, quæ est in Scriptura, sequūtur; vt ipso vocabulo significent Spiritū procedere per

A modum cuiusdam vitalis inclinationis siue impulsus, qualis est videlicet amor ipse qui procedit à voluntate. Et quemadmodum *nomen ipsum Spiritus sancti satis est ad subsistentiam huius diuinæ personæ declarandam* (vt D. Basilius lib. 5. in Eunomium rectè inquit) sic etiam nomen spirationis ad declaran-
B dam ipsius processionem.

Ceterùm difficile admodum est in hac quæstione reddere rationem Theologicam, ex qua possit intelligi quid intersit inter processionem Spiritus sancti, & processionem Verbi diuini, propter quod Verbum diuinum sit genitum & Filius, & processio eius generatio: Spiritus sanctus non
C item. Suppetunt enim argumenta quædam ad probandum, processionem Spiritus sancti esse generationem.

Primò. Definitio generationis rei viuentis à Theologis tradita, & nominatim à D. Thoma 1. p. q. 27. artic. 2. verè competit processioni Spiritus sancti: Ergo est ve-
D ra generatio. Antecedens patebit circumspicienti singulas eius definitionis particulas. Generatio enim eiusmodi definitur esse origo viuentis à principio viuente in similitudine naturæ. Quæ omnia videntur conuenire in processionem Spiritus sancti.

Secūdò. Pater ęternus, vt producens Spiritum sanctum, est generans:

nerans: Ergo Spiritus sanctus, vt procedens ab illo, est genitus. Consequentia est clara. Antecedens autem ita probatur. Pater vt producens Verbum, est generans: Ergo etiam vt producens Spiritum sanctum. Patet. Quia per eandem actionem est producens vtrumque. Atque id rursus ita confirmatur. Nam vel illa actio Patris ex se habet vt sit generatio; & tunc respectu cuiuscunq; procedentis per illam, generatio fuerit: Vel non habet id ex se, & tunc neque Filius fuerit genitus per se ex vi illius actionis.

Tertiò. Melius est personę procedenti procedere vt genitã, atq; adeo per generationẽ, quàm non procedere vt genitam. Sed personæ diuinæ procedenti per voluntatem, cùm sit infinita, tribuendum est id quod est melius. Ergo tribuenda est Spiritui sancto processio quæ sit generatio. Maior probatur. Quia si non esset id melius, non competeret Verbo diuino. Quod præterea sic confirmatur: Hoc quod est esse generationem, est perfectio processionis: Ergo cuicunq; processioni diuinæ (cum quælibet sit perfectissima) debet competere.

Quartò. Sicut id quod in diuinis procedit per intellectionem ex vi suæ processionis procedit vt simile producenti in eadem natura; ita etiam id quod procedit per

A voluntatẽ. Sed quia id quod procedit per intellectum, procedit ex vi suæ processionis, vt simile; concludit S. Thomas 1.p.q.27.ar.3. illud procedere vt genitũ. Ergo pari modo de Spiritu sancto idem concludi potest. Maior probatur. Nam quod procedit per voluntatem ex vi suę processionis, procedit vt persona diuina: Ergo vt si-

B milis producenti in natura diuina. Consequentia patet, quia de ratione personæ diuinæ est illa similitudo. Antecedens probatur. Quia persona diuina procedens per voluntatem, per se vtiq; procedit per processionem illam, atque adeo ex vi illius; non enim ex vi alterius; & certum est procede-

C re ex vi alicuius.

Quintò. Sicut in genere loquendo de processione per intellectum, abstrahendo à processione creata & increata, id quod procedit per intellectum, procedit vt simile intelligenti aliquo modo: ita etiam loquendo in genere de processione per voluntatem, id

D quod procedit per voluntatem, procedit vt simile ipsi amanti: Vt enim volũtas ipsa, inclinatio quędam & quasi impulsus in bonum est; ita etiam amor qui ab ea procedit. Sed ex illa conditione processionis per intellectũ in genere, argumentatur S. Thomas 1. parte q.27. artic.2. & 3. ad probandum esse generationem processionem

Verbi. Ergo pari ratione ꝓcesſio Spiritus S. generatio quædã erit.

Poſtremò videtur etiã hãc quæſtioné difficilé reddere tale argumentũ: Nam quando fides docet, Spiritum S. non eſſe genitum, ſed tantummodò Verbum diuinũ; vel indicatur nobis hac fidei reuelatióe aliquid reipſa in quo differat ſpiratio ſeu proceſsio Spiritus S. à generatione ſiue proceſsione Verbi, ꝙ non ſit reuelatum ex fide ſub aliis verbis quibus credimus alia quædã de SS. Trinitate; vel ſolum illud ipſum docetur, ꝙ reipſa ſub aliis verbis credimus de iſtis proceſsionibus: vt verbi gratia, quod proceſsio Spiritus S. eſt per modũ amoris cuiuſdã & quaſi impulſus: Proceſsio auté Verbi non ité; Aut ꝙ perſona procedens per intellectũ ita procedit, vt habeat etiã potentiam producendi aliã perſonã ſicut Pater, & propterea dicatur Filius: Perſona aũt procedens per voluntatem non item. Si primum dicatur, obſtare videtur, quòd nõ modò non euidenter, ſed neq; ex fide ipſa conſtat quid ſit illud peculiariter reuelatũ ex fide ſub his verbis *generationis* & *ſpirationis*, ꝙ non ſit etiã ſub aliis verbis reuelatũ. Si enim aliquid tale conſtaret, non tantopere laborarent Doctores in aſsignãdo diſcrimine inter vtramq; proceſsionem. Nec tamé ſatis eſſe cóſentaneum videtur, vt concedamus aliquid reipſa eſſe ex A fide reuelatum, ꝙ doctis ſaltẽ non conſtet ex ipſa fide, ita vt in illo omnes conſentiant, vel pleriq; oẽs. Videmus auté magnam varietaté inter doctos in aſsignãdo harum proceſsionũ diſcrimine; & à quibuſdã ad eam rem illa afferri quæ ſunt poſita in opinione. Si verò ſecundũ dícatur; neq; id videtur ſa- B tis cõmodè reſpõderi poſſe. Nam tunc ſeq̃retur, eum qui omnia alia ſub aliis verbis de diuinis proceſſionibus reuelata, concederet, & hoc ſolũ diſcrimen inter vtramq; proceſsionem negaret ac diceret Spiritum S. etiam eſſe genitũ; ſequeretur, inq̃, talem in re non eſſe hæreticum, ſed ſolum in loquẽdi modo ab Orthodoxis diſsidere. C Quia videlicet cũ totũ illud alioqui reipſa concederet ꝙ Catholici concedunt de vtraq; proceſsione; vellet tamen appellare proceſsionem Spiritus S. generationem, & Spiritum S. Filiũ, cùm tamen Catholici non ita loquantur: Et ita eſſet hęc omnis controuerſia non de re, ſed ſolùm de nomine. Quod D ſi verũ eſt, nihil profectò fuit, cur tãtopere quæſtio hęc ingenia atq; ſtudia Doctorum in Eccleſia exercuerit; aut cur tã accuratè proponitur fidelibus vt diſcernant inter generationé & proceſsioné. Quãobré difficilis omni ex parte videtur eſſe explicatio iſtius q̃ſtionis.

Nihilominus his non obſtantibus certiſsimè credendum eſt ꝙ

fides docet, processionem Verbi A esse generationem, & Spiritus S. non item: Atq; adeo Spiritum S. nõ esse Filium. Hoc enim patet ex Scripturis diuinis q̃bus Filius Dei dicitur vnigenitus vt Ioan. 1. & 3. & multis aliis in locis suprà li. 1. c. 17. citatis. de qua re videndus est D. August. li. 5. de Trin. c. 14. & li. 15. c. 26. & 27. Quod verò attinet B ad solutionem argumentorum, pręsertim vltimi, aduertendũ est, tripliciter posse procedi in quæstione de discrimine processionis Spiritus sancti & Verbi.

Primo modo inquirendo differentiam aliquã harum processionum euidentẽ. Et sic frustra quis conaretur assignare rationẽ propter quam processio Verbi sit ge- C neratio & non processio Spiritus S. Sicut enim impossibile est euidenter percipere rationes harum processionum, ita impossibile est assignare euidenter discrimẽ illarũ, vt verissimè inquit in Dialog. de Trin. pag. 676. D. Athanasius.

Secundo modo, inuestigando discrimen secundũ aliquam con- D gruentiã, vt videlicet ratio aliqua adferatur, quæ efficiat credibile id, q̃ docet fides; nempe processionem Verbi esse generationem, processionẽ Spiritus S. non item. Et sic non est admodum difficile assignare discrimen istarum processionum. Atq; ita procedere videntur pleręque rationes allatæ à Doctoribus. Cuiusmodi est illa, quam S. Augustinus adfert lib. 15. de Trin. c. 27. propterea videlicet nõ esse Filium, neq; genitum Spiritum sanctũ, quia Filius non solet procedere à duobus nisi eorum alter sit pater, & alter mater. Quo pacto constat non procedere Spiritum S. à Patre, & Filio. Eodem modo videtur etiã procedere ratio S. Thom. 1. p. q. 27. art. 4. videlicet propterea non esse generationem processionẽ Spiritus sancti, quia de ratione processionis per voluntatem, vt talis processio est, non est vt id quod procedit, procedat vt simile volenti. De ratione autem processionis per intellectum est, vt id quod per eam procedit, ꝓcedat vt simile intelligẽti quatenus intelligẽs est. Vnde quoniam de ratione generationis videtur esse, vt etiã abstrahendo à subiecto in quo est, ex ratione ipsius, id quod procedit, procedat vt simile processionis principio: & hoc non competit processioni Spiritus S. nisi quaten⁹ est in Deo, vbi quidquid procedit est Deus; ideo credibile est, processionem Verbi generationẽ esse, Spiritus sancti non item. Quam rationem etiam insinuauit S. Augustinus li. 5. de Trin. c. 14. & reddidit quoq; D. Anselmus in Monologio, c. 15.

Tertio possumus de hac quæstione disputare inquirendo discrimen proprium istarum processio-

cessionum secundum se, si non euidenter, saltem ex ipsa fide; sicut (verbi gratia) fides, quę docet, Patrem esse distinctam personam à Filio, docet etiam quid intersit inter Patrem & Filium, nempe quod Pater est principium Filij & Filius procedit à Patre, &c.

Atq; in hoc consistit potissima difficultas huius quęstionis. Nam ex vna parte, cum credamus, alteram istarum processionũ esse generationem & alteram non; deberemus, vt apparet, saltem ex ipsa fide posse assignare discrimen. Et ex alia parte est difficile illud assignare, vt ostendit vltimum illud argumentum suprà factum.

Et quidem si attendamus alias rationes discriminis, quas etiam adferunt nonnulli Doctores, videntur illi insinuare per reuelationem huius mysterij de vtriusque processionis differentia nihil peculiare proponi nobis credendum quod non doceatur ex fide sub aliis verbis. Talis enim est ratio illa quam Ricardus de S. Vict. li. 6. de Trinit. cap. 8. & Alex. Hal. 1. parte q. 42. memb. 2. art. 2. & 3. adferunt: videlicet processionem Spiritus sancti ideo non esse generationem, quia generatio debet esse communicatio præcipua eiusdem naturę, per quam scilicet id quod procedit, accipiat à producente potentiã communicandi alteri eandem naturam. Constat

A autem alioqui ex fide, Spiritum sanctum non posse producere aliam personam, vt potest Filius: Non igitur est Filius seu genitus. Quanquã cùm hi Doctores processionem Verbi præcipuam appellant, non satis cautè loqui videntur. Etsi enim Spiritus sanctus non habeat potentiam pro-

B ducendi personam aliam; tamen non ideo processio illius est minus præstans aut perfecta quàm processio Verbi, sed omnino illi ęqualis simpliciter, cùm in eadem essentia diuina communem sibi habeat omnem perfectionẽ Verbi. Ceterùm non malè, quod ad rem ipsam attinet, Doctores illi sentiunt. Verissimum enim est,

C Spiritum sanctũ non ita procedere vt possit ipse naturam diuinam alteri personę cõmunicare. Quod quia etiam sub aliis verbis quàm *generationis* & *spirationis*, ex fide scimus: ideo dicebam, non videri Doctores istos discrimen aliquod peculiare inter generationem Verbi & processionem Spi-

D ritus sancti assignare, quod alioqui non sit ex fide reuelatum.

Quoniam verò D. Athanasius in epistola ad Serapionem, & S. Augustinus libro 3. contra Maximinum, cap. 14. & D. Ambrosius lib. 1. de fide, cap. 5. & omnes alij Patres apertè fatentur, se processionum istarum discrimen nescire; omnino sentiendum est, doceri

ceri quidem ex fide aliquod peculiare discrimen esse propter quod processio Spiritus sancti non sit generatio: sed tamen id discrimē non esse nobis fide omnino & in particulari declaratum; atque ideo, vt ex sententia Patrum rectè Gregorius Ariminen. in 1. distin. 13. quæst. 1. & Marsilius in 1. quæst. 16. aiunt, impossibile esse in hac vita, citra peculiarem aliam reuelationem, per tales, quales nos sumus, illud discrimen explicari. Si enim nihil aliud per fidem deberemus credere circa differētiam harum processionum, præter id, quod aliis verbis scimus de isto mysterio, nihil sanè esset, cur tantopere in hoc discrimine declarando Doctores hærerent, & præterea videretur quæstio hæc omnis solū esse de nomine, quod minimè putandum est. Submittendus igitur atque captiuandus intellectus est in obsequium fidei, *neque propterea* (vt diui Athanasij verbis serm. 3. contra Arianos vtar) *sacris Scripturis*, quæ Verbum genitum esse, Spiritum sanctum genitum non esse docent, *diffidendum est, quia huiusmodi quæstionem non satis explicare possumus:* maximè cùm id discrimen harum processionum, quod in hac parte fides generatim docet, etiamsi penitus illud nobis in specie non explicet, nullo argumento ex ratione naturali ducto impugnari possit.

A Ad primum igitur argumentū respondeo, primò, de ratione generationis, iuxta descriptionem illam, non quomodocunque esse vt id quod à principio viuente ꝓcedit, procedat illi simile; sed vt id habeat ex vi suæ processionis, quatenus talis processio est. Inter Verbum autem & Spiritum san-B ctum discrimen est, quòd Spiritus sanctus non procedit, vt similis ex vi processionis per voluntatem, vt talis processio est, Verbum autem ex vi processionis per intellectū, vt processio per intellectum est, procedit vt simile, sicut magis patebit in solutione quarti argumēti. Deinde dico, descriptionem illam generationis viuentis non es-C se satis adæquatum generationi diuinæ; & aliquid omnino esse in processione Spiritus sancti, quod re ipsa obstat, quo minus illius processioni conueniat adæquata ratio generationis diuinæ, quæ conuenit processioni diuini Verbi. quid autem sit illud, Deus scit. Nobis satis est ex fide generatim scire, quòd id omnino est aliquid.

D Ad secundum argumentū, nego, Patrem, vt est producens, Spiritum sanctum, esse generantem. Ad probationem dico, eandem actionem Patris, vt est intellectio, esse generationem; vt autem est volitio & productio Spiritus sancti, non item. Quam ad rem distinctio illa virtualis suffi-

 cit,

cit, de qua suprà cap.2. est dictum. Ad confirmationem respódeo similiter, actionem illam, vt est intellectio, esse per se generationem; vt autem est volitio minimè.

Ad tertium, distinguo maiorem propositionem. Non enim positiuè est melius procedere in diuinis per generationem; ita scilicet, vt is processionis modus sit melior quocunque alio: sed est quidem melius negatiuè, id est, quo nihil est melius. Hoc tamen non impedit quo minus processio diuina, quæ non est generatio, sit etiam melior negatiuè, id est, æquè perfecta atque processio, quæ est generatio. Ad confirmationem dico, satis esse, vt illam generationis perfectionem habeat processio Spiritus sancti in essentia, in qua identificat sibi processionem Verbi, atque adeò perfectionem generationis. Et hoc satis est ad infinitatem processionis Spiritus sancti explicandam. Quia cùm illa constet etiam ex essentia diuina, quam sibi identificat, satis est, vt in illa participet perfectionem alterius processionis.

Ad quartum respondetur, illo argumento solùm probari, processionem Spiritus sancti re ipsa, vt est talis, scilicet vt est diuina, & vt est in Deo, habere, vt ex ipsius vi, id quod procedit, procedat vt simile: sed tamen id non habet, vt absolutè est processio per voluntatem, neq; etiam, vt est processio perfectissima per voluntatem. Atque ita hæc est differentia inter processionem Verbi & Spiritus sancti, quòd de ratione processionis per intellectum est similitudo inter Verbum productum & ipsũ intelligentem, vt per speciem intelligibilem obiecti intelligit: & idcirco de ratione processionis per intellectum perfectissimæ (etiamsi hæc per impossibile esset extra Deum) est, vt id quod procedit per illam, procedat, vt perfectissimè simile intelligenti, hoc est, vt simile in eadem natura. Vnde fit, vt processio perfectissima per intellectum sit generatio, quia ex sui ratione habet eam similitudinem. At verò de ratione processionis per voluntatem in genere non perinde est similitudo, vt in responsione ad sequens argumentum patebit; atque adeò nec de ratione perfectissimæ processionis per voluntatem est, vt quod procedit per illam, procedat vt perfectissimè (hoc est in natura) simile: Sed tãtùm hoc competit illi, quatenus est diuina & in Deo, & propterea non perinde est generatio. Et in hoc ponit sanctus Thomas cõgruentiam rationis suæ, 1. par. quæst. 27. art. 4.

Ad quintum, negatur Minor. Ad eius autem probationem ductam ex eo, quòd voluntas, à qua volitio procedit, est etiã impulsus qui-

quidā, ſicut eſt ipſe amor: Reſpondet Caietanus 1.p.q.27.a.4. amorem non procedere tanquam ſimilem volenti, ſecundum vltimū principium, quo eſt volens. Ratio eſt, inquit, quoniam vltimum principium, quo aliquis cōſtituitur volens, eſt obiectum quatenus apprehenſum; cui, vt patet, non eſt ſimilis amor, quamuis ſit ſimilis voluntati. Verbum autem mētis procedit vt ſimile intelligenti ſecundum vltimum conſtitutiuū illius in ESSE intelligentis, ſcilicet ſecūdum ſpeciem intelligibilem. Verùm hæc Caietani reſponſio ex quadam opinione minus certa ꝓcedit, quę ſcilicet ponit, obiectum apprehenſum concurrere effectiuè ad actum voluntatis. Quare aliter ad argumentum reſpōdeo, id quod procedit per volūtatem, propterea non eſſe omnino ſimile volenti, vt per voluntatem eſt volens, quia voluntas eſt inclinatio ad omne bonum adæquatè: Amor autem procedens tantùm eſt inclinatio ad obiectū illud determinatum, quod reſpicit: Item voluntas pertinet ad ſecundam ſpeciem qualitatis, amor verò ad primam. Secus autem ſe res habet in intellectu. Nam verbum Procedens & Species intelligibilis, quæ vltimò conſtituit intelligentem in ESSE intelligentis, pertinent ad eandem ſpeciem qualitatis, nempe ad primam; & præ-

A terea repræſentant idem in ſpecie obiectum. Adde quòd veritas fidei de differentia vtriuſque proceſsionis non nititur illa ratione ſancti Thomæ, ſed diuina reuelatione. Quare non eſt magnopere de eiuſmodi ratione laborādum.

Ad vltimum iam patet ex dictis reſponſio. Aſſerimus enim, B per fidem de differentia generationis & ꝓceſsionis tradi aliquid peculiare re ipſa, ꝙ non traditur de hoc myſterio ſub aliis verbis; quanq̄ non explicetur in particulari quid ſit illud. Quam rem bene ex aliorum etiam Orthodoxorum Patrum ſententia notauit D. Damaſcenus li. 1. fidei Orthodoxæ, cap. 2. cùm ita dixit: *Quoniam* C *quidem eſt differentia generationis & proceſſionis, didicimus: Quis verò ſit modus huius differentiæ, nequaquam: Quamuis autem iſta intelligere non poſſumus, tamen ita eſſe, veraciter confitemur & credimus.*

CAPVT VI.

Explicatur quinta quæſtio de ordine originis, ſuprà cap. 1. D *propoſita.*

QVINTA quæſtio de ordine originis erat, quódnam ſit propriū principium cuiuſque ꝓceſsionis. Et de ꝓceſsione quidem Filij nunquam fuit dubitatū, quin eius principium ſit Deus Pater; ſed de proceſsione Spiritus S. acer-

acerrima cõtrouersia fuit sæpe, & est modò inter Ecclesiam Latinam & Græcam, hoc est, inter Catholicos & Schismaticos. Græci enim recentiores sentiunt, Spiritum sanctum non à Filio, sed à solo Patre procedere. Qui est etiã Armenorum, Ruthenorum, & Moscorum error. Nominatim ita docere cœpit (quod quidem constet) Theodoretus circa annum Domini CCCC. XXX. in refutatione eorum anathematum, quæ D. Cyrillus scripsit aduersus Nestorium & eius fautores, ex quib' initiò fuit hic Theodoretus. Affirmat is igitur in illa refutatione cap. 9. Spiritum sanctum neque à Filio, neque per Filium, sed à Patre solo procedere. Quod ipsum alij Nestoriani sub idem tempus asseruerunt in suo quodam Symbolo, quod exstat inter opera D. Cyrilli, & in actis Concilij Ephesini, per Theodorum Peltanum, non ita pridem Ingolstadij è Græco in Latinum conuersis, tomo 2. cap. 37.

Deinde, circa annum Domini DCC. LXVII. plures iam è Græcis eum errorem complexi erant. Nam Ado Viennensis & Abbas Vrspergensis in Chronicis referunt, sub id tempus fuisse Concilium quoddam Gentiliaci celebratum, in quo præsente Rege Galliæ Pipino, Caroli Magni patre, disputatum sit à Latinis & Græcis de

A sanctissima Trinitate & de imaginibus. Ex quo sanè licet coniicere, controuersiam Græcorum & Latinorum in eo Concilio circa Trinitatem fuisse de processione Spiritus sancti, cùm de quæstionibus aliis huius mysterij idem vtrique perpetuò senserint. Est autem deinceps is error sensim factus cõ-

B munis apud Græcos. Nam circa tempora Nicolai primi, hoc est, circa annum Domini DCCC. LX. Theophylactus floruit, qui in caput tertium Ioannis, tanquam ex Græciæ communi sententia loquens, Latinos palàm traduxit, quòd sentirent Spiritum sanctum à Filio procedere. Item iam sub id tempus Græci ex libris Dialogo-

C rum diui Gregorij (quos Græcè conuerterant) verba illa: *Filioque procedit*, expũxerant, vt narrat Ioannes Diaconus, Theophylacti æqualis, libro 4. de vita S. Gregorij, cap. 75.

Ac denique, circa annum Domini M. LIV. erupit apertũ Græcorum schisma, in quo huc vsque perseuerant propter illum erro-

D rem, tametsi sæpius à se vnà cum aliis erroribus damnatum, & rursus per summam inconstantiam receptum. Imperante enim illo tempore Constantino X. cognomento Monomacho, & Romano Pontifice Leone IX. quidam Michaël, Patriarcha Constantinopolitanus, eius Imperatoris pa-

patrocinio fretus, Pontificem Romanum cum suis excommunicatum esse proclamare cœpit, eo quod in Symbolo addidissent illud: *Filioq; procedit*; sibiq; primatum Ecclesiæ arrogauit, vt ex epistolis Leonis IX. ad Constantinum Monomachum intelligi potest, itemque ex Sigeberto in Chronico anno Domini M. LIV. & ex D. Antonino tertia parte historiali, titulo 22. ca. 13. §. 11. Hunc etiam errorem Græcorũ Valentinus Gentilis, cuius suprà lib. 1. mentionem aliquoties fecimus, sequutus est. Siquidē in prothesibus suis, prothesi 36. & 37. contendit; *Solum Patrem essentiatorem esse* (vt loquitur) *Filij & Spiritus sancti.*

Cōtrà, omnes Orthodoxi magno consensu semper docuerunt, non à Patre solùm, sed à Patre & Filio procedere Spiritum S. Quæ assertio Catholica, vt à Græcis quibusdam perperam sentientibus negari cœpit, ita ex contrario ab Orthodoxis subinde magis & magis ex instituto defensa est. Nam cōtra Nestorianorum illud Symbolum, de quo antè diximus, disertè hæc assertio propugnata fuit à D. Cyrillo Alexandrino in epistola ad Nestorium, sicut postea videbimus.

Deinde, circa annum Domini DC. cùm plures è Græcis in errorem illum prolaberentur (vt ex disputatione illa Concilij Genti-

A liacensis apparet, quæ incidit, vt suprà diximus, non multò post id tempus, addita sunt à Latina Ecclesia in Symbolo Niceno & Constantinopolitano illa verba: *Filioque procedit*, explicationis gratia, & ad execrationem contrarij erroris, & defensionem Orthodoxæ fidei. Etsi enim penitus exploB ratum non est, quoto anno, & à quo Pontifice ea particula in Symbolo addita sit; tamen certum esse videtur, illam factam esse non multò ante, vel post annum Domini DC. intra annũ videlicet circiter D. LXXXIX. & DC. LIII. Nam in Concilio Toletano tertio, circa annũ videlicet D. LXXXIX. recitatur Symbolum Nicænum &
C Constantinopolitanum sine hac additione; postmodum verò in Concilio Toletano VIII. circa annum DC. LIII. recitatur cum illa; neq; ante hoc tempus vsquam legitur, hæc additio in ipso quidem Nicæno & Constantin. Symbolo.

Deinceps verò vlteriùs progrediente magis ac magis Græcorum errore, & tandē aperto schismate
D erumpente, acuratissimè multi scriptores Orthodoxi contra illum disputarunt, vt D. Anselmus lib. de processione Spiritus sancti, & alij: ac denique in Concilio Florentino ad extremum doctissimè & copiosissimè refutatus est.

Probatur aũt assertio Catholica PRIMO ex Scripturis. I. Nam Io. 15.

ait Filius ipse de Spiritu S. *Ille me clarificabit, quia de meo accipiet, et annunciabit vobis.* Est autē scientia id, quod Spiritus sanctus hîc dicitur accepturus fuisse de Filio: vt exponunt in eo loco August. Cyrillus, & Chrysostomus, & patet ex ipsis Christi verbis. At scientia diuina Spiritus S. & eiusdem essentia vnū & idē sunt. Accepit igitur Spiritus S. à Filio essentiā per processionē.

Nec verum est, quod ait in eum locum Theophylact. hunc sensum esse, De meo accipiet, id est, loquetur cōsentanea iis, quæ ego docui, & nihil contrarium: Vel, de meo accipiet, id est, ex meo thesauro, qui est Pater, vnde ego etiam accepi. Etenim Christus ipse in eodem sermone declarat, quid sit illud, *De meo accipiet.* Nempe est idem ꝙ antea dixerat: *Non loquetur à semetipso, sed quæcunq; audiet, loquetur.* Nō solùm igitur consentanea doctrinæ Filij loquitur, sed ea ipsa non loquitur à se, sed accipit ex Filio: idq́; non per disciplinā quasi ignoraret, sed per æternā processionē.

Illa autē interpretatio: De meo, id est, de thesauro meo, qui est Pater, vnde ego etiam accepi; præter quàm quòd extorta est, eò denique redit, vt intelligamus Spiritum sanctum esse etiā à Filio. Pater enim vt à Filio distinguitur per oppositionem relatiuam, non est thesaurus, siue res Filij, sed vt est vnum quiddam cum illo. Sic enim

A in ipso Filio *sunt oēs thesauri sapientiæ & sciētiæ Dei.* Nec aliter Pater thesaurus esse potest Filij, nisi quatenus est in Filio, iuxta illud: *Ego in Patre, & Pater in me est.* Non enim habet extra se Filius thesaurū Patris. Est autem Pater in Filio, vt est vnum in essentia cum Filio, sicut D. Athan. & August. & oēs Patres

B interpretantur. Iam igitur, si Spiritus sanctus per processionē accepit scientiā à Patre, vt is est vnū quiddam cum Filio atque adeò thesaurus Filij; cōsequitur necessariò, ipsum etiā per processionē accipere sciētiam à Filio. Quod.n. est ab vna psona diuina, quaten⁹ est vnū cū alia, eo ipso ęquè est ab alia.

Nec mouere debet ꝙ de futuro

C dicit Christus; *Accipiet:* cùm tamen ab æterno acceperit, per ꝓcessionem, nimirum æternam. Vtrunq; enim verum est, & ꝙ accipiet, & ꝙ acceperit, sicut etiam quod in pśentia accipit: Siquidem durat eadem in omni differētia temporis illa æterna processio Spiritus sancti, vt D. Augustinus in eum locum rectè notauit. Adde quòd *accipiet*

D dicit, quia futuro tempore loquuturus erat, atq; adeò manifestaturus scientiam quam accepisset.

II. Deinde loquēs in eodē serm. Filius de Spiritu S. *Si non abiero,* inquit, *Paracletus non veniet ad vos: Si autem abiero, mittam eum ad vos.* Et iterū: *Cùm venerit Paracletus quē ego mittam vobis à Patre, docebit vos oēm veri-*

veritatem. Ex quibus locis tale deducimus argumentũ. Omnis missio (vt ex Orthodoxa doctrina optimè explicuit D. Thõ 1. p. q. 43. ar. 1.) est secundum modũ aliquem processionis eius, qui mittitur, ab eo qui misit. In proposito autem Spiritus S. qui mittitur, non procedit à Filio secundum imperium, vt procedit seruus à Dño missus; neq; secundum consiliũ, vt procedit quis ab eo, à quo mittitur instructus de re aliqua quã ignorabat. Restat igitur vt procedat sm̃ originẽ accipiẽdo à Filio substãtiã & scientiam suam, & quidquid habet: sicut flos dicitur emitti ab arbore, procedens sm̃ suũ esse ab eo.

Idq; rursus cõfirmatur hoc modo. Mitti ab altero nemo verè dicitur, nisi qui impulsu & quasi motu alicuius incipit de nouo esse alicubi sm̃ aliquem modum, quo ibi non erat. Si igitur Spiritus S. verè à Filio mittitur ad homines; necesse est, vt Spiritus S. sm̃ gratiæ operationem aliquam incipiat ex impulsu, & quasi motu Filij esse in hominib. quomodo antè in his non erat. Quale aũt esse dicem⁹ impulsum illũ, & quasi motũ Filij, ex vi cuius incipit ꝑ operationẽ aliquã Spiritus S. esse in hominib.? Certè quicunq; excogitetur ꝓter eũ qui est sm̃ originem, stare non poterit cũ consubstantialitate Spiritus S. & Filij. Quare reliquũ est, vt idcirco Spiritus S. à Filio mitti dicatur, quia ex vi suæ originis & quasi impulsu ꝓcessionis, à Filio habet essentiam & potentiam suam, atq; adeò etiam illam operationem sm̃ quam incipit esse peculiari modo in hominibus; quippe cùm actio Spiritus S. eadem sit cum essentia & potentia Spiritus sancti. Quæ considerans D. Augustinus lib. 4. de Trin. cap. 19. & deinceps, rectè docuit, personam vnam ab altera mitti, esse personam vnam ab altera procedere secũdum originẽ.

Nec valet, quod Græci dicunt, Spiritum S. mitti à Filio, non quoniam ab illo ipse ꝓcedat, sed quia Filius etiã dat hominibus illa dona, quæ sunt dona Spiritus S. Primùm enim hęc interpretatio non retinet sermonis proprietatẽ atq; veritatem in eo, quòd Scriptura affirmat, Spiritum sanctum à Filio mitti. Ad missionẽ enim alicuius processio etiam eius aliqua ab eo qui mittit necessaria est, vt antè demonstratum est. Deinde, neque exponunt hoc modo Græci Scripturam aliquo modo improprio, qui sit in ipsa Scriptura vsitatus. Nam si dare tantummodò dona Spiritus sancti, est mittere Spiritũ sanctum; ergo Pater etiam mittitur à Filio & Spiritu sancto: cùm Spiritus sanctus & Filius dent etiã omne donum *descendens à Patre luminum*. Id autem nusquam legitur in Scriptura, vt D. etiam August. li. 2. de Trin. ca. 5. obseruauit.

Tertiò. Nõ minus verè ac propriè Scriptura dicit, Spiritum sanctum mitti à Filio, quàm Filium à Patre. Sed non esset tolerabilis interpretatio, si quod dicit Paulus, *misisse Deum Filium suum in mundum*, aliquis contenderet aliud non esse, quàm contulisse etiam Patrẽ dona & beneficia Filij in genus humanum, non aũt misisse ipsum Filium secundum se per processionem originis. Igitur neque est tolerabilis illa interpretatio Græcorũ de missione Spiritus sancti. Quartò. Filius ita dat dona Spiritus sancti, vt ipsum etiam Spiritum sanctum nobis det: nempe vt eo per cognitionem & amorem, adiuti illis ipsis donis, fruamur, atq; adeò, vt illum ea ratione, tanquã rem quandam nostram, ad pręclarum vsum cognitionis & amoris possideamus. Dicit enim Apostolus 1. ad Cor. 6. *Membra vestra templa sunt Spiritus sancti, quem habetis in vobis.* Et iterum ad Rom. 5. *Charitatẽ Dei diffusam esse in cordibus nostris per Spiritum sanctum qui datus est nobis.* Vbi vtrunq; significat nobis dari: nẽpe caritatem Dei, quæ est vnũ ex Spiritus S. donis, & ipsum etiam Spiritum S. Quod etiam disertis verbis Patres cõfirmant. Augustinus lib. 15. de Trin. cap. 26. Ambrosius lib. 1. de Spiritu S. ca. 4. & 5. Chrysost. in ca. 5. ad Rom. Cyrill. in ca. 16. Ioan. Quomodo autẽ intelligi potest, ipsum etiam Spiritum sanctum dari atque mitti nobis à Filio, nisi aliquo tanquam motu siue impulsu Filij Spiritus S. incipiat esse per operationem suam in nobis? Nullus autẽ in proposito impulsus nisi secũdum originẽ locũ habere potest, vt antè ostẽsum est. Procedit igitur Spiritus S. à Filio.

A

Neq; hoc loco obstat illud quod legimus Isa. 46. & 61. de Filio: *Et nũc Dñs misit me & Spiritus eius.* Quamuis. n. D. Aug. li. 2. de Trin. c. 5. commotus hoc testimonio, velit (vt infrà lib. 2. c. vlt. videbimus) impropriè quodammodò dici posse, personã vnam mitti ab altera, à qua non procedit: tamen longè certissima est Christi interpretatio, qui Lucæ 4. exponit, se non secundum diuinitatem, sed secundum humanitatẽ assumptã fuisse missum à Spiritu S. *Spiritus*, inquit, *Domini super me, eò quod vnxerit me, euangelizare pauperibus misit me.* Est igitur Filius ea natura à Spiritu S. missus, secundum quam Spiritus S. est super ipsum, & vnxit eum oleo gratiæ & *lætitiæ præ consortibus suis*, nempe secundum humanitatem. Vt etiã sup. lib. 1. ca. 11. obiter exposuimus circa locũ illum Isaię.

B

C

D

III. Pertinet etiã ad hanc quęst. maximè quod Christus affirmat Io. 16. *Omnia quæ habet Pater mea sunt.* Ex qua sententia, cùm sit vniuersalis, nihil licet excipere ex numero eorum, quæ habet Pater, nisi illud quod necessariò excipiendum est, vt distinctio Patris & Filij possit salua con-

consistere. Si enim distinguitur, A necesse est, aliquid sibi proprium habere Patrem quod non habeat Filius, vt eo possit Pater à Filio distingui. Hoc autem est sola relatio Patris, qua is opponitur Filio. Qua ratione enim illi non opponitur secundum eam originis relationem, vnum quiddam est cum illo, vt optimè ratiocinatur B in illum locum D. Augustinus. At inter ea quæ præter relationem paternitatis habet Pater, est etiam vis spirandi siue producendi Spiritum sanctum: neque per hanc Pater opponitur relatiuè Filio, vt patet: Hanc igitur vim etiam habet Filius, & proinde ipse vnà cum Patre spirat Spiritum sanctum.

IIII. Adde, quod ad id ipsum C significandum Christus Ioan. 20. *Insufflauit & dixit; Accipite Spiritum sanctum*: vt quemadmodum spiritus aëreus ex ore humano procedit, ita Spiritus sanctus à Filio procedere intelligeretur. Huc enim eam Christi cæremoniam pertinuisse interpretatur D. Augustinus li. 3. contra Maximinum, cap. D 14. & D. Cyrillus lib. 12. in Ioan. c. 56. Et Anastasius Antiochenus li. 1. de rectis dogmatibus, cuius auctoris mentio honorifica fit in 6. Synodo: nec aliò videtur posse illa cæremonia insufflationis referri.

V. Ad Rom. 8. & ad Gal. 4. Spiritus sanctus vocatur *spiritus Filij*, sicut etiam idem vocatur spiritus Patris, Matt. 10. & aliâs. Quomodo autem est & dicitur peculiariter spiritus Filij? Certè per originem, sicut Patris. Nam si dicas esse spiritum Filij per identitatem naturæ; aut quia ipse etiam procedit à Patre à quo procedit Filius: eodem modo dici posset Filius esse Verbum Spiritus sancti; vt qui etiam est eiusdem naturę cum Spiritu sancto, & procedit à Patre à quo procedit Spiritus sanctus. At id nunquam est dictum. Restat igitur vt Spiritus sanctus sit & dicatur spiritus Filij, quia est eius per originem, sicut & Patris.

SECVNDO probatur assertio Catholica testimoniis Conciliorum. Nam inprimis Concilium Ephesinum, & Synodus IV. act. 1. & 5. & Synodus V. act. vlt. & Synodus VI. act. 17. & Synodus VII. actione 7. approbarunt epistolam quam D. Cyrillus ex Concilio Alexandrino, quod ipse conuocarat, scripsit ad Nestorium. In qua epistola sic inter cetera dicit Cyrillus: *Spiritus appellatus est veritatis, & veritas Christus est: vnde ab isto similiter sicut ex Patre procedit.* Quinque igitur generalibus Conciliis in ipsa Græcia celebratis processio Spiritus sancti à Filio probata est. Et quidem in VII. Synodo quæ maiori ex parte Græcorum, fuit, non modò epist. Cyrilli probatur, sed ipsum etiam Constantinopolitanum Symbolum cum

illa additione (Filioq;) recitatum est, vt ex antiquissimo etiam Codice manuscripto Latini probauerunt in Concilio Florentino sess. 5. & 7.

Præterea in pluribus Conciliis Toletanis ante schisma Græcorũ eadem veritas asserta est, nempe in Concilio Toletano I. c. 21. & in III. c. 1. & in IV. c. 1. & in VIII. c. 1. & in XI. cap. 1. Post schisma etiam in aliis multis, nempe in Barensi quodam, cui interfuit D. Anselmus, vt ipsemet commemorat libro de ꝓcessione Spiritus sancti, cap. 4. Et in Lateranensi sub Innocentio III. c. 1. in cuius definitionem consenserunt etiam Greci, vt patet ex c. 4. Item in Lugdunensi sub Gregorio X. vt refertur lib. 6. decretalium, tit. 1. c. vnico. In eoq; Concilio Græcis etiam consentientibus Symbolum cantatũ est cum illa additione, Filioq; procedit, ter Græcè & ter Latinè. Item in Concilio Florentino consentientibus Græcis & Latinis. Et denique etiam in Tridentino sess. 3. in confessione fidei.

TERTIO probatur testimoniis eorum Patrum Latinorũ & Græcorum, qui etiã ante schisma ortum floruerunt, *quorum omnium* (vt verissimè in illo Cõcilio Lugdunensi dictum est) *incommutabilis veraq; sententia tenet Spiritum sanctum a Patre & Filio procedere.* Neque enim Latinorum auctoritas, quia Latini sunt, à Græcis schismaticis sine sũma temeritate contemni potest. 1. Quia non minus sunt antiqui, & eruditi, & sancti quàm Patres Græci. 2. Quia in Concilio etiam Ephesino Latinos & Græcos simul, ad auctoritatem dogmatis Ecclesiastici contra Nestorium, citatos fuisse, commemorat Vincentius Lirinensis in libello contra profanas vocum nouitates: nempe Felicem & Iulium Pontifices, & Cyprianum, Ambrosium, Basilium, & vtrumque Gregorium Nicęnum & Nazianzenum, & Athanasiũ. Quod etiam factum est à quinta, sexta & septima Synodo. Et item ab Augustino libro 2. contra Iulianum (vt in Apologia nostra de sacrificio Missæ, cap. 1. notauimus) & à D. etiam Basilio libro de Spiritu sancto, capite 29.

Ex Latinis igitur omnium vetustissimus Tertullianus in libro contra Praxeam non longè ab initio, ita inquit: *Spiritum sanctum non aliundè puto quàm à Patre per Filium.* Et rursus in eodem libro: *Tertius*, inquit, *est Spiritus à Deo* (puta Patre) *& Filio, sicut tertius à radice fructus ex frutice, & tertius à fonte riuus ex flumine, & tertius à sole, apex ex radio. Nihil tamen à matrice alienatur à qua proprietates suas ducit.* Vbi vides ex Tertulliani sententia ita procedere Spiritum sanctũ à Filio sicut procedit fructus ex frutice

&

& riuus ex flumine, & apex ex radio. Item Hilarius lib.2.de Trinit. prope finem: *Spiritum sanctum de Patre & Filio auctoribus esse confitendum*, inquit, *est*. Ambrosius li.1.de Spiritu sancto, c.10. cuius auctoritas à Patribus Concilij I. Constantinopolitani maximi facta est: *Spiritus*, inquit, *sanctus cùm procedit à Patre & Filio, non seperatur à Patre, non seperatur à Filio*. Et li.2.de Spiritu sancto, c.12. *Omnia*, inquit, *Patris habet Filius, & quæ accepit ipse per vnitatem naturæ, ex ipso per eandem vnitatem accepit Spiritus. Sicut ipse Dominus de suo Spiritu declarat, dicēs; Propterea dixi, quia de meo accipiet*. Augustinus libro 15.de Trinitate, cap.26. *Sicut habet Pater in semetipso vt de illo procedat Filius, sic dedit Filio vt de illo procedat Spiritus sanctus*. Idem li.5.de Tri.c.14. Item D.Leo epist.91. seu.95. cuius fidem Patres in Synodo Calcedonensi se complecti profeśsi sunt, & in quo D.Petrum loqui dicebant: *Alius*, inquit, *est qui genuit, alius qui genitus est, alius qui de vtroque procedit*. Et in ep.31.seu.33.D.Cyrilli epistolā ad Nestorium, de qua suprà diximus, approbauit. Item D. Prosper in lib.de vita cōtemplatiua: *Spiritus ex Patre Filioq; procedit*. Idipsum asserit D. Fulgentius libro de fide ad Petrum, cap.2. Et Idacius Clarus, lib.contra Varimadum Arianum, Boëtius lib.1.de Trinitate, cap.12. D. Gregorius libro 1. Moralium,

A cap.8.& lib.2.Dialogorum, capite vltimo, qui à Grçcis etiam tanquam sanctus colitur, & retinetur in Ecclesiç Græcç Calendario. Itē Beda libro 1. de elementis Philosophiæ. De aliis verò Latinis scriptoribus omnibus qui post Græcorum schisma floruerunt, dubium nullum est, quin acerrimè

B aduersus recentiores Græcos assertionem Catholicam ꝓpugnauerint, vt diuus Anselmus libro de procesśione Spiritus sancti, & Magister sententiarum lib.1. sententiarum, dist.11. & D.Thomas in opusculo de erroribus Græcorum, & in qq. de potentia, quæstione 10. art.4.& 5. & paśsim alij omnes.

C Est autem in Latinorum sententia obseruandum, apud ipsos quidem nihil interesse, quod ad rem attinet, vtrum Spiritus sanctus dicatur procedere à Patre & Filio, vel à Patre per Filium. Quia enim Filius à Patre accepit vim qua spirat Spiritum sanctum; hoc ipso quod procedit à Filio, proce-

D dit etiam à Patre per Filium. Itaq; vnum & idem est procedere illum à Filio, vt is accepit vim spirandi à Patre, & procedere à Patre per Filium. Quanquam & immediatè etiam procedit à Patre, vt is consideratur non vt communicans Filio vim spirādi, sed vt principium etiam immediatū Spiritus sancti, æquè ac Filius, sicut infrà

magis

magis explicabitur, cùm docebimus quemadmodum Pater & Filius sint vnum & idem principium Spiritus sancti. Atq; ita illud Tertulliani, quod antè citauimus, intelligi debet: *Spiritum sanctum non aliunde puto quàm à Patre per Filium.* Quare Theodoretus, doctissimus ac primus eorum omnium Græcorum, qui Spiritum sanctum à Filio procedere negant, vtrumq; simul negauit, vt suprà diximus; videlicet & Spiritum sanctũ procedere à Filio, & procedere à Patre per Filium: intelligens nimirum vtrumque idem esse.

Alij autem recentiores & imperitiores Græci non recusant concedere Spiritum sanctum procedere à Patre per Filium, vt refert Cardinalis Besarion in oratione doctissima, quam habuit de hac quæstione in Concilio Florentino. Sed aiunt, Spiritum sanctum dici per Filium à Patre procedere, 1. Vt significetur terminus relationis quam significat nomen Patris. 2. Vt significetur Spiritum sanctum & Filium esse consubstãtiales. 3. Vt significetur à Patre non solùm Spiritum sanctum, sed etiam Filium procedere, vt illud, *per Filium*, tantundem valeat atq; si dicatur, *cum Filio.*

At hic manifestus est abusus vocabulorum. Nihil enim eorum triũ, quę Græci dicunt, potest rectè significari eo modo loquendi.

A Non primum nec secundum: quia tunc liceret pari modo dicere, Filium procedere à spiratore per Spiritum sanctum. Vt enim Spiritus sanctus verè dicitur procedere à Patre, licet non vt à Patre, sed vt à spiratore; sic etiam Filius à Patre spiratore, licet non vt à spiratore, sed vt à Patre. Atque ita

B dicam similiter, Filium procedere à spiratore per Spiritum sanctum, nec hac oratione processionem aliquam Filij à Spiritu sancto significari, sed terminum relationis spiratoris, & consubstantialitatem Filij & Spiritus sancti. Qui certè modus loquendi & significandi est absurdissimus. Non potest etiam illo modo loquendi si-

C gnificari tertiũ, quod aiunt Græci, nempe Spiritum sanctum cum Filio procedere à Patre. Primùm; quia eodem sensu licebit dicere, Filium procedere à Patre per Spiritum sanctum: quem modum loquendi nec ipsi Gręci tolerabunt. Deinde, quia consuetudo loquẽdi Scripturæ & auctorum Ecclesia-

D sticorum, immò aliorũ quorumuis rectè loquentium, non admittit, vt, PER, significet idem quod, CVM: quin immò semper indicat aliqualẽ caussam. Alioqui si, PER, tantundem valeret, atq; particula, CVM, facilè ab Arianis illa testimonia possent eludi, ex quibus Patres, etiam Græci vetustiores, potissimùm pro diuinitate Filij

sunt

ſunt argumentati: Ioan.1. *Omnia per ipſum facta ſunt*. Ad Coloſſ.1. *Omnia per ipſum creata ſunt*. Ad Hebræos 1. *Per quem fecit & ſecula*. Senſus enim ſimiliter eſſe poſſet, nõ à Filio creata eſſe omnia, ſed ipſum potius Filium vnà cum aliis rebus eſſe creatum. Cauſſam igitur particula Per ſemper ſignificat: ac ꝓinde idem eſt, vt diximus, per Filium Spiritum ſanctum procedere, & à Filio ſiue ex Filio procedere, quemadmodum etiam in locis citatis; & item Geneſ.4. *Poſſedi hominem per Deum*, id eſt, à Deo, ſicut exponit D. Baſilius lib. de Spiritu ſancto, c.5. ſub finem.

Ex Græcis item Patribus antiquis nullus eſt in quo non inueniatur illuſtre aliquod teſtimonium pro Spiritus ſancti proceſſione à Filio. Diuus Athanaſius in Symbolo: *Spiritus ſanctus*, inquit, *à Patre & Filio, non factus, nec creatus, nec genitus, ſed procedens.*

Neque negari poteſt hoc Symbolum eſſe D. Athanaſij. Nam D. Auguſtinus in Pſalm. 120. ex hoc Symbolo ſub Athanaſij nomine recitat verſiculum proximũ huic ipſi quem nos recitauimus: *De hoc ſole* (Chriſto) *Pater Athanaſius*, ait Auguſtinus, *Alexandrinus Epiſcopus ita pulchrè loquutus eſt: Filius à Patre ſolo eſt, non factus, nec creatus, ſed genitus.* Atq; aliàs etiam vtitur idem Auguſtinus ſentẽtiis huius Symboli, vt in Enchiridio c.36. & li.5. A de Trin. cap.8. & epiſt.174. ad Paſcentium, & ſer.195. de tempore. Item D. Gregorius Naz. in orat. de laudibus Athanaſij teſtatur, eũ perfectiſsimam fidei confeſsionem compoſuiſſe: *Quam totus*, inquit, *Oriens & Occidens veneratur.*

Sed neque dici poteſt, Latinos addidiſſe ad Athanaſij Symbolum B illam particulã (*& Filio*). Primùm enim, verſiculus proximus quem Auguſtinus citat (*Filius à Patre ſolo eſt, &c.*) indicat, particulam (& Filio) in ſequenti verſiculo fuiſſe ab eodem Athanaſio poſitam. Nam quorſum dixiſſet de Filio, illum à ſolo Patre eſſe, niſi vt diſcrimen proceſsionis eius à proceſsione Spiritus ſancti oſtenderet, quòd C ille à ſolo Patre, Spiritus ſanctus etiã à Filio procederet? Nec enim alioqui fuit opus dicere illũ à ſolo Patre eſſe, ne alioqui putaretur eſſe etiam à Spiritu ſancto: cùm id nemo vnquam putauerit. Deinde in Græco etiam Athanaſij Symbolo illa particula ſimiliter inuenitur. Tertiò in Concilio Toleta- D no IIII. cap.1. quod ante ſchiſma Græcorum, hoc eſt, circa annum 633. celebratum fuit, recitatur idem Symbolum Athanaſij cum ea particula. Poſtremò, neque ipſi Græci ſchiſmatici auſi ſunt negare particulam illam eſſe Athanaſij, ſed auſi ſunt potius, per ſummam contumeliam, dicere, virum ſanctiſsimũ, cùm ita in Symbolo

scripsit, ebrium fuisse: vt de Græcis sui temporis refert Gennadius Scholarius libro pro defensione Concilij Florentini, c.1. Præterea idipsum & quidem maximè sobriè ac sapienter sensisse D. Athanasiũ, patet manifestè ex aliis eius scriptis. Nam serm.4. contra Arianos post tria circiter folia ab illius sermonis initio: *Scriptura*, inquit, *exempla in medium producit quibus & Iudæos pudefacere & Græcorũ calumnias refellere possumus, qui dicunt nos, quia Trinitatẽ agnoscimus, plures Deos agnoscere. Non enim tria principia aut tres partes introducimus, quemadmodum Marcionistæ, cùm non tres soles ad comparationem adducamus, sed vnicum solem, eiusque splendorem, vnicamq; ex* AMBOBVS *lucem*. Solem vocat Patrem, splẽdorem Filium, lucem ex vtroque procedentem Spiritum sanctum, vt ex ipso Athanasij loco est euidentissimum.

Et in epistola ad Serapionem contra quosdam hæreticos, qui admittebant Filium esse Deum ex Deo Patre, Spiritum autem sanctum esse à Filio Deo productum, non tamen esse Deũ sed Filij creaturam; ea ratione argumentatur D. Athanasius, quòd ita Spiritus sanctus verè est ac procedit immanenter à Filio Deo, sicut Filius à Deo Patre; ac proinde vel Spiritum sanctũ ab illis hæreticis concedendum esse similiter Deum ex Deo Filio, vel si creatura Filij di- A citur eodem modo Filium esse dicendum creaturã Patris: *A Patre*, inquit, *dicitur Spiritus sanctus procedere, quoniam à Verbo Patris desumit, & mittitur & donatur.* Et postquam ibi ostendit sic Spiritum sanctum desumere, & mitti & donari à Filio seu Verbo, quomodo Filius desumit, & mittitur & donatur à Pa- B tre, sic concludit: *Quum igitur istiusmodi ordinem & naturam habeat Spiritus ad Filium, qualem Filius habet ad Patrem, qui fieri potest, vt qui Spiritum creaturam dicit non idem de Filio necessariò sentiat? Si enim Filij Spiritus creatura est, consequens est vt dicant etiam Verbum Patris creaturam esse.* Et paucis verbis interpositis, quibus hæreticos illos exagitat, C rursus hoc modo concludit: *Vt enim Filius qui in Patre est* (vrgẽt Filij processionem in Patre immanentem) *creatura non est, sed ex propria substantia sui Patris; ita Spiritum qui est in Filio* (nempe similiter per processionem ab eo, in eodẽ ipso Filio immanentem) *nefas est creaturis coniungere, aut separare à Verbo,* D *& imperfectam Trinitatem facere.* Et rursus aliquanto inferiùs, clarius adhuc format idem argumentum his verbis: *Quod si Filius ideo, quia ex Deo Patre est, proprius ipsius substantiæ est; necesse est & Spiritum qui ex Deo esse dicitur* (nempe ex Deo Filio) *proprium esse secundum substantiam Filij.*

Ex quo argumento Athanasij toties

toties repetito manifestissimum est eum sensisse, quòd Spiritus procedat à Filio. 1. Quia id sumit tanquam concessum ab aduersario, & inde deniq; diuinitatem Spiritus sancti concludit. 2. Quia si non ex processione Spiritus sancti à Filio, sed ex nuda missione & acceptione illius, sine processionis respectu, argumentaretur; nequaquam bene concluderet, Spiritum sanctum esse Deum, sicut Filius à quo mittitur & à quo accipit, est De⁹. Nam Angelus vel homo mitti & accipere disciplinā potest à Deo; & tamen quia non etiam procedit immanenter ab eo, minimè est Deus. 3. Illa verba clarissima sunt: *Necesse est & Spiritum, qui ex Deo esse dicitur, &c.* Oportet enim omnino *ex Deo Filio* ibi subintelligere, vt oratio & consequentia D. Athanasij cohęreat. Vult enim concludere, Spiritum sanctum, quia sic est ex Filio Deo, sicut Filius est ex Deo Patre, ipsum etiā esse Deum consubstātialem Filio. Quemadmodum, *quia Filius* (vt ibi è vestigio argumentū suum confirmans inquit D. Athanasius) *sapientia & veritas est, scriptum est, & Spiritum, Spiritum sapientiæ & veritatis esse.* Mihi quidem tam euidens est hoc loco, D. Athanasium processionem Spiritus sancti à Filio agnouisse, vt suspicer à Græcis aliquibus qui in contrario errore fuerint particulam Filio, post illud

A Verbum, ex Deo, expunctam esse: tametsi frustra, cùm illa etiam expuncta, nequeat locus aliter constare, nisi *ex Deo Filio* subintelligamus.

Rursus idem argumentum repetit Athanasius in duabus epistolis breuioribus ad Serapionem hoc modo: *Si Filius, quoniam non est* B *ex non entibus, sed ex Deo, consequenter non potest esse creatura; necesse est, neq; Spiritum sanctum esse creaturam: eò quòd in confesso est eum esse ex Deo.* Ex quónam autem Deo esse Spiritum sanctum in cōfesso est apud hæreticos etiam Macedonianos quos redarguit Athanasius? Certè non ex Deo Patre, id enim Macedoniani negabant, sed ex Deo C Filio, quod illi confitebantur.

Item in libro cuius est titulus, Redargutio hypochrisis Meletij, sub finem: *Impossibile*, inquit, *est, Spiritum sanctum in Trinitatis gloria numerari, si non emanasset ex Deo per Filium, sed per modum creaturæ à Deo factus vt putant.* Quemadmodum autem idem sit emanare Spiritum D sanctum per Filium, & emanare à Filio, suprà explicauimus.

Item D. Basilius (quem tanti fecit ipse Athanasius, *vt gloriam Ecclesiæ* nominauerit in epistola ad Palladium) libro 2. contra Eunomium sub finē sic loquitur: *Nulla*, inquit, *Filij operatio a Patre dissecta est; Omnia enim*, inquit, *mea tua sunt, & tua mea sunt. Quando igitur Spiri-*

tus caussam soli vnigenito attribuit Eunomius? Vides quomodo probat Spiritum sanctũ esse etiam à Patre (quod negabat Eunomius) quia procedit à Filio, & omnes actiones Filij sunt etiam Patris?

Et li.3. contra Eunomium initio: *Cur necesse est*, inquit respondens ad consequẽtiam Eunomij, *si dignitate & ordine tertius est Spiritus sanctus, natura quoq; ipsum tertium esse? Dignitate namque ipsum esse secundum a Filio, cùm ab ipso esse habeat, & omnino ab illa caussa dependeat, pietatis ratio tradit: natura verò tertia, neq; ex sanctis Scripturis didicimus, neque ex prædictis possibile est colligere.* Græci in Concilio Florentino sess.20. respondebant non haberi in omnibus Græcis codicibus illa verba: *Cùm ab ipso esse habeat, & omnino ab illa caussa dependeat*; ac proinde Codices Latinos corruptos esse. Sed Latini ostenderunt Græcum Codicem ante 600. annos scriptum in quibus ea sententia continebatur. Et certè continetur ea etiam in verbis quæ è vestigio ibi subiungit ita Basilius: *Nam quemadmodum Filius ordine quidem à Patre secundus est, quoniam ab illo est; & dignitate quoniã origo & caussa essendi Pater ipsi est; natura verò nullo modo secundus, quoniam in vtroq; vna est Deitas: ita Spiritus sanctus etsi dignitate & ordine secundus a Filio est, non tamen aliena ipsum natura esse inde consequitur.* Vbi notet Lector,

A quomodo Basilius interpretetur, quid sit, dignitate & ordine vnam personam esse secundam ab altera, sicut Spiritum sanctum à Filio secundum esse concedit: Ait enim id esse, personam vnam esse alteri originem & caussam (hoc est principium) essendi.

Idem asserit li.5. in Eunomium

B c.8. cuius titulus est, *quòd Spiritus sanctus sit imago Dei & Christi.* Imago enim debet ab exemplari procedere, vt ostendit rectè D. Augustinus, lib.83.qq.q.73.& infrà suo loco docebimus. Rursus eodem loco c.11. Cuius titulus est, *quòd sicut se habet Filius ad Patrem, ita Spiritus sanctus ad Filium.* Ac ibi ita dicit: *Quapropter verbum Dei est Filius,*

C *verbum autem Filij est Spiritus sanctus.* Procedit igitur à Filio Spiritus sanctus sicut Filius procedit à Patre. Quomodo autem Spiritum sanctum appellet verbum postea li.4.c.3. exponemus, cùm agemus de propriis personarum. Rursus in eodem lib. c.12. in cuius titulo hæc quæstio proponitur: *Quare*

D *Spiritus sanctus non est Filius Filij?* Respõdet autem his verbis Basilius: *Non equidem quia non sit ex Deo per Filium. Sed vt non Trinitas putetur esse infinita multitudine quæ suspecta sit Filios ex Filiis habere, quemadmodum fit in hominibus.*

Ex quo loco multis sanè modis probari potest, Spiritum sanctũ, ex sententia Basilij, procedere

quoque

quoque à Filio. 1. Quia nisi id habuisset pro comperto, ineptè moueret quæstionem, quare non dicatur Filius Filij? Nam quæ esset ratio dubitandi? Certè nemo sanę mentis quærat, quare frater non dicatur filius fratris, à quo non procedit. 2. Quia non respondet, ideo filium non esse, quia non procedit ab eo: id quod fuisset promptissimum respondere, si ita rem habere putasset: sed alias rationes conatur reddere, cur filius filij non sit. Sicut etiam D. Athanasius in epistola ad Serapionē: Vbi sæpe repetit, tandem esse mysterium id ineffabile: quo nihil certè opus erat cōfugere, ac multò minus eiusmodi quæstione se diuexare, si vno verbo dici poterat, ideo Spiritum S. non esse Filium Filij, quoniam à Filio non habeat esse. 3. Quia disertis verbis Basilius eam etiam responsionem excludit: *Non quia non sit*, inquit, *ex Deo per Filiū, etc.* 4. Quia excludens eam responsionem, certè fatetur, Spiritum sanctum habere esse per Filium, quod idem est, ac habere esse à Filio, vt suprà in hac quæstione explicatum est.

Præterea D. Gregorius Nazianzenus oratione 5. de Theolog. quęrit; *Quid desit Spiritui sancto, quare non sit Filius?* Respondet: *Nihil deesse illi dicimus. Neque enim Deo quidquam deest. Verùm manifestationis, mutuaq; eorum relationis differen-*

A *tia diuersa quoq; ipsis nomina procreauit.* Mutuam autem relationem eorum intelligit procul dubio esse relationem eorum ad inuicem, quæ non est alia, nisi secundum originem, ex qua in diuinis existit personarum differentia. Nam & ibidem etiam eadem ratione dicit Filium non esse Patrem, *propter*

B *mutuam vtriusque relationem*, nempe secundum originem. Ac denique ibidem tres personas comparat cum Adam, qui à nullo homine exstitit, & Eua, quæ exstitit ex Adamo, & Seth, qui exstit ab vtroque.

Item diuus Gregorius Nizænus libro ad Ablabium, cuius titulus est; *Quòd non oporteat tres*

C *Deos dicere*, vbi ostendit, nihilominus personas distingui secundum originem: *Eam*, inquit, *quæ circa caussam & caussatum consideratur differentiam non negamus, per quod solum alterum ab altero discerni deprehendimus: nimirum quod credimus, aliud quidem caussam esse, aliud ex caussa, & ex eo quod ex caussa est.* Quibus postremis verbis manife-

D stè designat Spiritum sanctū; qui est ex eo, quod ex caussa est, hoc est, ex Filio. Atque etiam cùm dicit, solum per eum originis ordinem alteram personā ab altera discerni. *Caussam* autem, more aliorum Græcorum Patrum, accipit pro originis principio. Item subiungit ibi: *Rursus aliam differentiam*

consideramus. Nam aliud quidem continēter, & sine medio ex primo est. Aliud verò per id, quod immediatè, ex cōtinenti est. His autem verbis illam differentiam Filij & Spiritus sancti proponit, quam suprà explicauimus: nempe quòd Spiritus sanctus non solū immediatè, sed mediatè etiam procedit à Patre, hoc ipso quòd procedit à Filio, qui est ex Patre. Filius autem solùm immediatè à Patre ꝓcedit. Adducit etiā Gennadius in defens. Concilij Florentini, cap. 1. alium locum huius Gregorij ex homil. 4. in orationem Dominicam, quem dicit ex illius operibus fuisse à Grȩcis schismaticis expunctum. Verba autem Gregorij, quæ citat, sunt ista: *Spiritus sanctus & ex Patre dicitur, et ex Filio præterea esse ostenditur.* Item Besarion in oratione dogmatica, cap. 6. adducit testimonium alterum ex eodem lib. 1. contra Eunomium, qui libri nondum Latinè editi sunt, vbi hic Gregorius de Filio & Spiritu sancto loquens: *Vterque*, inquit, *ex primo principio, id est, ex Patre, suam substātiam habet.*

Item D. Gregorius Taumaturgus in sua confessione fidei, quam refert in orat. de illius laudibus D. Gregorius Nicænus: *Vnus*, inquit, *Spiritus sanctus ex Deo ortum, & existentiam habens, qui per Filium apparuit imago perfecta Filij perfecti.* Quo loco dupliciter significat processionem Spiritus sancti à Filio. 1. Quia dicit, illum per Filium apparuisse, id est, missum visibiliter ad Apostolos fuisse. Missio autem respectum processionis includit, vt suprà explicatum est. 2. Quia perfectam imaginem Filij perfecti vocat. Imago autem ab exemplari aliquo modo procedat, necesse est. Et quidem si sit tantùm imago artificialis, sufficit vt ab exemplari procedat secundum illius formam intellectilem, quæ est in mente artificis: Imago autem naturalis qualis est in proposito, ab exemplari suo procedit semper, vt à principio sui esse. Omnis siquidem efficiens intendit sibi assimilare secundum formam suam id quod efficit.

Item D. Cyrillus Hierosolymitanus catechesi decima septima: *Vnus*, inquit, *est Spiritus sanctus subsistens, qui vbique Patri & Filio adest, non qui ab ore Patris & Filij loquente formetur, vel effletur, vt in aërem diffundatur, sed substantialis loquens ipse, & operans.* Quo loco dum negat diuus Cyrillus, Spiritum sanctum ab ore Patris & Filij materiali modo efflari, procul dubio indicat, spirari ab ipsis alio modo sublimiori, sic videlicet, vt ipse etiam sit subsistens, & loquēs, & operans.

Item D. Chrysostomus homilia prima de Symbolo, tomo quinto: *Iste*, inquit, *est Spiritus de Patre*

&

& Filio procedens. Et homil. 2. *Spiritum sanctum dicimus Patri & Filio coæqualem, & procedentem de Patre & Filio.*

Item Epiphanius hæresi 69. probat contra Arianos, Spiritum sanctum non esse Filij creaturã: *Quoniam vnus*, inquit, *est Spiritus Dei, Spiritus ex Patre procedens, & de Filio accipiens. Hi verò volunt hunc creaturam esse.* Quo loco manifestum est verbis illis: *Et de Filio accipiens*; significasse Epiphanium processionem Spiritus sancti à Filio; siquidem eam acceptionem opponit creationi: nisi quod voluit illud ipsum vocabulum retinere, quo Filius ipse in Euangelio processionem Spiritus sancti à se significauit, inquiens: *De meo accipiet.* Item in libro Anchoratus, *Spiritum sanctum esse à Filio, & ex Filio*, sæpissimè repetit.

Idem apertissimis verbis sæpe etiam asserit D. Cyrillus Alexandrinus. Vt lib. 13. thesauri, cap. 2. *Ex Filio*, inquit, *naturaliter & substantialiter Spiritum Sanctum sicut ex Patre prouenire credimus.* Similiter lib. 11. in Ioannem, cap. 1. & 25. & lib. 12. cap. 56. & lib. 5. 6. & 7. Dialogorum de Trinitate cum Hermia, & lib. de recta fide ad Theodosium, post medium. Et in epist. ad Nestorium suprà citata. Asserit etiam idem apertè Didymus Alexandrinus lib. 2. de Spiritu sancto. & Simeon Metaphrastes in vita S.

A Dionysij Areopagitæ. Anastasius Antiochenus libro 1. de rectis dogmatibus. Et Tharasius Patriarcha Constantinopolitanus in epistola ad Episcopos Orietales, quę exstat in VII. Synodo, act. 3. Et Maximus in 4. caput Ezechiel. vt Besarion citat in sua oratione dogmatica, cap. 6.

B QVARTO probatur Catholica assertio ratione Theologica, hoc modo: In diuinis personis nulla est distinctio, nisi ratione relationum, quę sint secundum originem vnius personæ ab alia. At certissimum est, personam Filij distingui à persona Spiritus sancti, vt suprà libro primo probatũ est. Igitur est inter Filium & Spi-
C ritum sanctum relatio atque ordo originis. Rursus, non est inter Filium & Spiritum sanctum talis ordo originis, secundum quem Filius sit ab ipso Spiritu sancto, vt in confesso est apud omnes. Restat igitur, vt secundum eum originis ordinem, qui est inter Filium & Spiritum sanctum, Spiritus sanctus procedat à Filio. Quòd au-
D tem non sit in personis distinctio nisi secundum relationem seu ordinem originis, patet, 1. ex Scriptura, quæ vbiq; testatur, personas diuinas esse vnum quiddam, excepta sola distinctione, quam indicant illarum nomina, nempe *Pater, Filius, & Spiritus sanctus*, quæ certè nomina sunt relatiua.

In

In quo genere maximè illustre est illud Filij testimonium loquentis cum Patre: *Omnia tua mea sunt*. Ex qua oratione, vt suprà diximus cum Augustino, cùm vniuersalis sit, nihil debet excipi, quod posit esse commune vtrique, salua distinctione Patris, & Filij, vt Pater & Filius est, cuiusmodi est quidquid est absolutum. 2. Id patet testimoniis Patrum. Ita enim docet D. Gregorius Nicænus lib. ad Ablabiū, in fine. Et Greg. Naz. orat. 5. de Theologia. Athanasius contra Anom. pag. 659. & pag. 664. Basilius in Eun. pag. 309. & 335. Cyrillus lib. 7. thesauri, cap. 1. Augustinus lib. 7. de Trinit. cap. vltimo, & lib. 15. cap. 14. Boëtius lib. 1. de Trinit. cap. 12. Richardus Victorinus lib. 2. de Trinit. Anselmus lib. de processione Spiritus sancti, cap. 1. & 2. & alij. Vnde in Concilio Toletano XI. ca. 1. dicitur, in solis relationibus numerum cerni. Vt dubitari nullo modo posit de illo Theologorum axiomate: In diuinis omnia sunt vnum, vbi non obuiat relationis oppositio. 3. Idem probatur ratione. Nā nisi absoluta essent omnibus personis cōmunia, exceptis solis relationibus; neque personarum vnitatem in essentia (vt rectè notatum est in Concilio Lateranensi) neq; æqualitatem atque infinitatem illarū defendere possemus: non enim vna persona haberet in ratione absoluta quidquid est perfectionis in altera.

Nec mouere debet, quòd Pater ipse, vt Pater est, distinguitur à Spiritu sancto, vt est Spiritus sanctus: cùm tamen inter illos secundum has rationes non videatur esse relatio originis. Primùm enim ipsæ etiam origines relationes sunt, vt suprà capite 4. exposuimus. Quòd verò ponit axioma illud Orthodoxum, in diuinis nō esse distinctionem, nisi secundum relationes, intelligendum est de relationibus, quæ vel inclusæ sunt in ipsa ratione originum, vel quæ nostro concipiendi modo in ipsis originibus fundantur, quatenus sunt etiam quædam quasi formæ, vel proprietates personarum, vt patet ex dictis suprà cap. 4.

Hactenus igitur Spiritum sanctum à Filio etiam procedere, ex Scriptura, & ex Conciliis, & ex Patribus, & ex ratione Theologica, satis demonstrauisse videmur. Quibus omnibus probationibus nescio an illa sit minor, quòd vt à pluribus notatum est, post factum à Græcis schisma, Deo ab iis repetente meritas erroris pœnas, deterius semper illorum res habuerunt, donec tandem anno Domini M.CCCC. LII. die XXVIII. Maij imperium illorum, ipso Imperatore occiso, & Constantinopoli capta à Turcis, extinctum est, ipsisq; iugum acerbissimum seruitu-

uitutis impositum. Incidit autem dies ille 28. Maij, eo anno (sicut est obseruatum) postridie Pentecostes: vt videatur Spiritus sanctus, tempore potissimùm honori ipsius consecrato, iniuriam sibi peruersa Græcorum opinione illatam vindicare voluisse.

IAM VERO si Spiritus sanctus, vt certissimè demonstratum est, à Filio etiam procedit: dubium esse non potest, quin rectissimè ab Ecclesia fuerit addita in Constantinopolitano Symbolo illa particula, *Filioq;*. Vt fides aduersus eos, qui de Spiritus sancti processione malè docere palàm cœperunt, disertis verbis explicaretur. Munus enim Ecclesiæ, atque adeò summi illius Pastoris, Romani Pontificis, est, fidem in controuersis quæstionibus explicare, ac fidelibus credendam proponere, vt in Analysi nostra fusè comprobauimus. Quare non est iusta vllo modo Græcorum ob hanc rem querimonia.

OBIICIVNT autem Græci aduersus Catholicam assertionem, atq; adeò contra illam etiam additionem in Symbolo factam, leuissima quædam argumenta, quæ nunc breuiter refellenda sunt. Primò obiiciunt illa Christi verba Ioannis decimo quinto: *Cùm venerit Paracletus, quem ego mittam vobis à Patre, Spiritum veritatis, qui à Patre procedit.* Non igitur procedit

A etiam à Filio, quandoquidē Christus hoc non addidit.

Respondemus, minimè id sequi, idque ostendimus multis rationibus. 1. Quia quod singulariter tribuitur vni personæ diuinæ, etiam subintelligitur conuenire alteri, nisi sit illud quo ab altera persona distinguitur. Pater

B autem non distinguitur à Filio per hoc, quòd ab eo procedit Spiritus sanctus; non enim ea ratione opponitur relatiuè Filio. Quare subintelligendum etiam in illo loco est, à Filio quoque Spiritum sanctum procedere. Vt cùm dixit Christus Petro: *Caro & sanguis non reuelauit tibi, sed Pater meus qui in cœlis est:* ipsum etiam Filium reue-

C lasse subintelligimus. 2. Quia licet Christus dixisset: *A solo Patre procedit,* tamē nec tunc excluderetur Filius, vt patet ex ratione iam dicta. Multò igitur minus excludendus est, vbi non est addita dictio illa exclusiua, *à solo.* Quemadmodum optimè diuus Anselmus libro de processione Spiritus sancti argumentatus est. Vt Matthæi

D vndecimo, cùm Christus addita particula exclusiua, dixit: *Nemo nouit Filium, nisi Pater*; minimè se exclusit, ac si se ipse non nouerit. 3. Quia alia ratio, eaque duplex fuit, cur *à Patre* dixerit ibi Christus Spiritum sanctum procedere, & non etiam à se. Prima, vt indicaret, quomodo differret

i sua.

sua processio & processio Spiritus sancti, quatenus vterque est à Patre; nempe quòd ipsius processio est generatio, siquidem ipse est Filius; processio autem Spiritus sancti Paracleti non est generatio, sed communi vocabulo dicitur *processio*, nimirum per amorem. Videtur enim ibi Christus, cùm Spiritum Paracletum discipulis promitteret, simul voluisse illius rationem eis indicare, explicando id, in quo ille cum ipso *conuenit*, nimirum quod est *à Patre*, & id in quo ab ipso *differt* vt est à Patre, nimirum quod non procedit vt Filius per generationem, sed per alium modum processionis. Altera ratio fuit, vt indicaret, Patrem esse quasi principalem auctorem Spiritus sancti, à quo ipse etiam Filius vim accepit eundem spirandi. Hanc enim rationem reddit quoque diuus Augustinus lib. 3. contra Maximinum, cap. 14. Adde 4. quod cùm ibidem vocat *Spiritum veritatis*, eo ipso insinuat à se quoque illum procedere. Siquidem Filius ipse est Veritas & Verbum Patris.

II. Obiiciunt Græci, quòd in Concilio Ephesino, quod est tertium generale, lectũ fuit Symbolum Nestorianorum, & refutatio anathematum Cyrilli, scripta à Theodoreto, & vtrobique habebatur Spiritum S. *à solo Patre* procedere: neque tamen eam senten-

A tiam Patres Concilij damnarunt, quo ipso approbasse illã videntur.

At hęc obiectio nulla est. 1. Quia non damnatur in Conciliis quidquid falsò in eis extra caussã principalẽ, propter quam congregata sunt, recitatur. Coactum autem erat Ephesinum Cõcilium in primis propter errorem Nestorij, nõ

B propter quæstionẽ de processione Spiritus sancti, de qua nihil antea disputatum erat. 2. Quia etiam epistola S. Cyrilli ad Nestoriũ est in eo Concilio non modò lecta, & non improbata, sed etiam approbata, sicut etiam deinceps à pluribus Synodis, vt suprà diximus. In ea autem epistola Cyrillus asserit, Spiritum sanctum esse à Filio: quo

C ipso satis contraria sentẽtia Theodoreti & Nestorianorum improbata est. 3. Adde quòd si Græci doctrinam Theodoreti approbatam silentio ipso à Concilio Ephesino volunt, falsum erit etiam illud, quod ipsi concedunt, Spiritum sanctum à Patre per Filium esse. Nam id etiam disertè negauit Theodoretus, vt suprà diximus.

D III. Obiiciunt, quòd in Nicæno Symbolo non habetur, Spiritum sanctum à Filio procedere, & in Constantinopolitano Symbolo, tantummodò habetur, Spiritum sanctum ex *Patre procedere*. In Concilio autem Ephesino, cap. 7. prohibẽtur omnes alteram fidem proferre, aut scribere, aut expo-

nere

nere præter eam, quæ definita fuit in Concilio Nicæno, idq; sub pœna depositionis, si ij qui secus fecerint, fuerint Clerici, & anathematis, si fuerint Laici.

Respondemus inprimis, Concilium Nicænum nihil dixisse de processione Spiritus sancti. Tantummodò enim in eius Symbolo habentur de Spiritu sancto illa verba: *Et in Spiritum sanctum*, nempe credimus. Id quod etiam patet ex Cyrillo libro primo Dialogorum de Trinitate cum Hermia, & ex Ruffino lib. 16. historiæ, cap. 6. Concilium autem Constantinopolitanū dixit quidem in Symbolo Spiritum S. à Patre procedere, sed non *à solo Patre*, vt Hieremias Patriarcha Constantinopolitanus falsissimè nuper scripsit in sua Cēnsura Confessionis Protestantium, cap. 1. Per hoc autem, quòd hoc Concilium Spiritum sanctum à Patre procedere affirmat, non negat, quin etiam procedat à Filio: vt neque ipse Filius id negauit, cùm in Euangelio dixit, *Spiritum Paracletum à Patre procedere*, sicut antè explicatum est.

Deinde dicimus, in eo Concilio *à Patre* nominatim Spiritum sanctum procedere definitum esse, quia Macedoniani hæretici, cōtra quos illud Concilium congregatum est, id negabant, asserentes à solo Filio ꝓductū esse, tanq̃ eius creaturam, vt suprà ex Athanasij

A disputatione contra illos intelleximus. Non autem addiderunt ea Concilia procedere illum *à Filio* quia id tunc temporis nemo negabat.

Tertiò dicimus, in Concilio Ephesino non prohiberi additionem cuiuscunque doctrinæ, quæ illi traditæ in eis Symbolis con-
B sentanea sit, & eam magis explicet, sed additionē alterius doctrinæ, quæ illi aduersa sit: Ita vt *altera fides* in ea prohibitione tātundem sit, atque contraria, vel peregrina alia doctrina, sine Scripturæ fundamento, & auctoritate infallibili Ecclesiæ, tradita, sed priuato errore ab aliquo, siue Laico, siue Clerico adinuenta. Quo pacto e-
C tiam intelligitur illud Apostoli ad Galat. 1. *Si quis aliud euangelizauerit, præterquam id quod accepistis, anathema sit.* Hoc modo non est altera fides illa, quę additione illa, *Filioq;*, ab Ecclesia explicata est. Nō enim est contraria ei particulæ Symboli Constantinopolitani, quæ habebat: *Spiritum sanctum à Patre procedere.* Immò eam explicat; cùm
D hoc ipso, quòd à Patre procedit, procedat etiam à Filio, qui est vnum per omnia cum Patre, excepta relatione filiationis, vt suprà expositum est. Itē neq; est ea fides peregrina: sed auctoritate Ecclesię legitima & infallibili, grauissima ex caussa, proposita & addita in Symbolo: nēpe vt hac ratione iis occur-

occurreretur, qui de hac re perperam sentire inceperant, & erroris sui occasionem ex Symbolo illo Nicæno & Constantinopolitano malè intellecto sumebant.

Quòd autem additio illa isto modo facta, minimè fuerit contra prohibitionem illam Concilij Ephesini, duplici ratione præterea probamus. 1. Quia si omnis omnino additio ad Concilij Nicæni Symbolum illicita fuit; ergo neque licitè potuit Conciliū ipsum Cōstantinopolitanū addere particulam illam: *Ex Patre procedentē*; quæ non fuerat in Nicæno Symbolo. Item etiā Concilij Chalced. Patres contra id decretum fecissent, quando Symbolum etiam aliud à Nicæno & Constantinopolitano ediderūt, vbi multæ particulæ adduntur, quæ non sunt in Nicæno. Vt esse vnum Deum, *non quasi solitarium*: & Filium *vitam ex vita, perfectum de perfecto*, & Spiritū sanctum *non ingenitum, neq; genitum*, & quædā alia similia. 2. Quia post additionem illam factam, *Filioq;*, hoc est, post annum DX. celebrata sunt in Gręcia tria Concilia generalia, sextum, septimū, & octauum, in quibus minimè ignorata est Latinorum sententia de processione Spiritus sancti à Filio; neque tamen eam sententiam reiecerunt, aut decretum illud Ephesinū Latinis obiecerunt; quin potius in VII. Synodo cum illa addi- A tione Symbolū, vt suprà diximus, recitatum est. Quare Michaël ille Patriarcha Constantinopolitanus & alij Græci schismatici, qui trecentis circiter annis post additionem illam, vt suprà notauim⁹, decretum illud Concilij Ephesini obiicere cœperunt, planè id videntur ex anticipato solùm erro- B re, & contra sententiam ipsius decreti fecisse: non enim alioqui Græci antiquiores in generalibus Synodis id dissimulassent.

IV. Obiiciunt, quòd Leo III. Pontifex Romanus, qui præfuit circa annum Domini DCCC. curauit, in argentea lamina inscribi Symbolum Constantinopolitanum, sine illa additione, & reponi C in altari iuxta corpus D. Pauli, vt Magister sententiarum refert lib. 1. distinct. 11. Quo facto improbasse hic Pontifex videtur eam additionem, quę iam ante CC. annos facta erat.

Respondemus, id consiliū Pontificis eò tantúmodò pertinuisse, vt constaret etiā, quale fuerit Symbolum Constantinopolitanum; D & quemadmodum nihil ei contrarium per illam additionem definitum esset; & vt ea ratione prouideretur, ne quis falsò obiicere posset, in Symbolo Constantin. dictum esse, quòd Spiritus sanctus *à solo* Patre procederet, sicut videmus impudenter fecisse nuper Hieremiā Constantinopolitanū; & de-

& denique vt suus etiam illi Symbolo honos in Ecclesia haberetur, nec putarēt Græci illud à Latinis improbari aut contemni, quamuis ad illud aliquid additum fuerit. Nam neque Symbolum Apostolorum improbatum est, quia aliquid ad illud sit additum in Nicæno Symbolo; neque hoc etiam Nicænum, quia aliquid ad illud sit additum in Constātinopolitano; neq; hoc rursus Constantinopolitanum, ideo quia aliqua etiam sunt addita in Chalcedonensi.

V. Argumentantur etiam à ratione. Nam Spiritus sanctus est vnus. Ergo debet procedere ab vno; item Pater habet sufficientem vim illum spirandi, ergo solus eum spirat.

Sed hæc argumēta nullius sunt momenti. Nam quælibet creatura est vna; & tamen quælibet producitur ab omnibus tribus personis. Deinde Pater & Filius quatenus sunt vnum quiddam, producunt Spiritum sanctum, vt postea magis explicabimus. Deniq; quia Pater eatenus habet sufficientem vim spirandi quatenus est vnum quiddam cum Filio, inde fit vt etiam à Filio procedat Spiritus sanctus, vt duobus sequentibus capitibus magis explicabimus.

VI. Obiiciunt quędam loca Patrum. Vt Dionysij, qui c.2. de diuinis nominibus dicit: *Solum Patrem esse fontem diuinitatis.* Respon- A deo, nomine fontis intelligere ipsum, principium primū qui non accipiat ab alio. Quanquam & Epiphanius hæresi 69. appellat Filium *fontem de fonte*, sicut Deum de Deo. Item obiiciunt Gregorium Nazianzenum, qui in oratione ad Episcopos qui venerant ex Aegypto dicit: *Omnia quæ habet Pater,* B *habet Filius, excepta caussalitate.* Respondeo, intelligit caussalitatem respectu ipsius Filij, per quam scilicet est Pater. Item Basilium, qui epist.43. inquit: *Nullam secundum propriam notionem, communionem habet Filius cum Patre.* Respondeo, similiter loqui Basilium de Filio vt est Filius, non vt est spirator. Vt enim est spirator, ibi potius dicit C Basilius per illum tanquam per suum correlatiuum cognosci Spiritum sanctū. Item Damascenum, qui li.1.c.11. ait: *Spiritum per Filium esse dicimus, ex Filio non dicimus.* Respondeo, agere ibi Damascenum de modo loquēdi: nempe vt processio Spiritus sancti à Filio potius per particulam PER, quàm EX D significetur, vt simul indicaretur contra Macedonium, procedere à Patre. Sed iam rectè etiam significatur expresiùs per particulam, EX, contra Græcos. Quod autem rem nō neget Damascenus, patet ex cap.18. eiusdem libri, vbi Spiritum sanctum vocat *imaginem Filij.* Item obiiciunt Theophylactum in 3.c. Ioannis. Sed hic vnus fuit

ex illis qui non multò ante apertum schisma temerè in hac quæstione errauerunt.

CAPVT VII.

Vtrum Spiritus sanctus distingueretur à Filio, si ab eo non procederet.

SPIRITVM sanctum procedere etiam à Filio, satis, vt arbitror, capite præcedenti ꝓbatum atque defensum est. Ceterū assertionis huius occasione solet hoc loco alia quæstio moueri, quæ licet sit planè subtilis & speculatiua, tamē quia est celebris apud Doctores Theologos non videtur prætermittenda. Ea quæstio est: Vtrum si Spiritus sanctus non ꝓcederet à Filio distingueretur ab illo? Est enim sententia Scoti in 1. dist. 11. q. 2. & Gabrielis ibidem, & Henr. Gand. quodlib. 5. q. 9. quòd nihilominus distingueretur. Probāt primò. Tunc Filius & Spiritus sanctus procederent à Patre per disparatas origines, scilicet intellectus, & voluntatis; ergo nihilominus distinguerentur. Consequentia probatur. Quia illæ origines nō possunt habere eundem terminum productum. Confirmatur ex D. Anselmo dicente in libro de Spiritu sancto, Filium & Spiritum sanctum distingui, quoniam à Patre habent esse diuersi- A modè, per diuersas scilicet origines.

Secundò. Filius nunc distinguitur à Spiritu sancto per suam filiationem & non per spirationem actiuam, qua producit illum. Sed dato quod Spiritus sanctus à Filio non procederet, haberet nihilominus Filius eandem filiationem B quam iam habet. Ergo eodē modo à Spiritu sancto distingueretur. Maior probatur dupliciter. Primò. Quia per idem aliquid distinguitur ab alio quo constituitur in suo esse: Sed Filius constituitur per filiationem in esse personę, & non per spirationem actiuam: Ergo per filiationem distinguitur. Secūdò. Quoniam Filius, C quatenus persona est, distinguitur à Spiritu sancto, atq; adeo per proprietatem personalem, qualis est filiatio, & non spiratio.

Tertiò. Si Spiritus sanctus procederet à solo Filio & non à Patre; nihilominus distingueretur à Patre. Ergo pari ratione, quamuis non procederet à Filio, sed à Pa- D tre; distingueretur à Filio. Antecedens probo. Quia aliàs si in illo casu Spiritus sanctus esset idem quod Pater, Filius produceret suum Patrem: quandoquidē produceret Spiritum sanctum. Id autem est absurdum.

Quartò. Si tunc Spiritus sanctus à Filio non distingueretur, maximè quia non opponeretur

Filio relatiuè. At ex hoc sequere- A tur, quòd nec iam distinguatur à Filio, vt Filius est, cùm ei vt Filio non opponatur relatiuè. Ergo illa ratio nihil valet.

Quintò, sententia hæc ita confirmari potest. Illo casu admisso, Spiritus sanctus esset idem prorsus qui nunc est. Ergo distingueretur à Filio. Antecedens probo. B Quia cùm in Patre sit perfecta vis spirandi; ab illo etiam solo reciperet quidquid nunc recipit ab vtraq; persona. Consequentia verò probatur. Quia inter alia, quæ Spiritus sanctus nunc habet ex sui ratione, hoc etiam vnum est, vt scilicet distinguatur à Filio.

Vltimò. Vel iam Pater dependet à Filio, quatenus Spiritum C sanctum producit, vel non. Si primùm; Ergo Pater non est perfectum principium spirandi, quod capite sequenti videbimus falsum esse. Si secundum; Ergo etiam si Filius Spiritum sanctum non produceret, solus Pater produceret sufficienter eum talem, qualis iam est, atque adeo distinctum à Filio. D

Nihilominus contraria sententia communior est, & verior. Illam defendit D. Thomas 1. p. q. 36. art.2. & q.10. de potentia, art. 5. Et quodlib.4. art.7. & li.4. contra Gen. c.24. Et Durand. in 1. d. 11. quæst.2. Et Ægidius Romanus quodlib.6. q.16. & alij.

Sed vt hæc sententia commodiùs intelligi & probari posſit, diligenter est notandum, hanc quęstionem dupliciter posse tractari: Vno modo merè metaphysicè; videlicet per rationes petitas ex solo lumine naturali. Altero modo Theologicè, vt Theologos maximè decet: Videlicet per rationes, quæ nō solùm procedant ex principiis notis lumine naturali, sed etiam ex aliqua propositione reuelata.

Si primo modo quęstio tractetur, sensus illius erit, vtrum ex iis tantummodò, quæ naturaliter de Deo nota sunt, conuinci posſit, implicare contradictionem, vt aliter personæ diuinę distinguantur quàm per origines; ita vt quātum est ex vi solius luminis naturalis nullo modo posſit in diuinis defendi alius modus distinctionis. Et quidem si isto modo quæstio tractetur, dubium esse nō debet, quin sententia affirmatiua, quam Scotus tuetur, sit vera. Nihil enim obstat, quo minus, quantum est ex vi luminis naturalis, æquè tum potuisset intelligi aliter personas distingui. Atq; hoc solum conuincunt ferè argumenta proposita. Si autem quæstio Theologicè, vt Theologos decet, tractetur, vtendo scilicet rationibus, quæ procedant etiam ex principiis reuelatis; sic procul dubio sententia S. Thomæ est verisſima. Scoti autem & aliorum sententia,

quo-

quoniam Theologicè vidētur disputare voluisse, simpliciter est reiicienda.

Probatur id primò. In diuinis nō est alius modus posibilis quo personę distinguātur realiter, nisi ratione originis vnius ab alia. Ergo posito, quòd vna persona ab alia non procederet, nullo modo distingueretur ab illa. Consequētia est euidens, quia non posset distingui, nisi per modum posibilem in diuinis. Itaq; si præter modum distinctionis ratione originis, omnis alius modus est imposibilis; dato, quod ille non esset; nullus esset, & sic nulla distinctio. Antecedens verò probatur. Illud quod actu non est in diuinis, simpliciter non ęst posibile ad intra in diuinis. Sed actu in diuinis non est modus distinctionis nisi ratione originis. Ergo præter istum nullus alius simpliciter est posibilis. Maior huius argumenti est euidens, vt patet ex infinitate simpliciter eius entitatis, quæ est Deus. Minor est diuinitus per fidem reuelata, vt patet ex cap. pręcedenti. Consequentia est euidens. Ergo conclusio est Theologica, & consequenter Theologicè certa sententia S. Thomæ.

Secundò. Si Spiritus sanctus non procederet à Filio; non esset omnino. Ergo non distingueretur à Filio. Antecedens probatur, quia de ratione Spiritus sancti est,

A vt habeat ordinem originis ad Filium. Cōfirmatur hæc ratio. Quia neque Filius tunc esset; & consequenter, nec Pater, neque Trinitas. Patet, quia de ratione Filij est, vt spiret cum Patre Spiritum sanctum.

Sed dicat aliquis: Oportet etiā in hac quęstione supponere, quòd B Spiritus sanctus esset, quāuis non procederet à Filio; quare ista ratio non videtur probare; siquidem assumit, quod non esset. At ego contra obiicio, quòd si illud etiam supponitur in quæstione, omnis hæc disputatio leuisima erit. Nam cum eo ipso quo Spiritus sanctus est Spiritus sanctus, constet illum realiter distingui à C Filio; si supposito, quòd non procederet à Filio, & nihilominus esset; quæreretur vtrum distingueretur à Filio; perinde id esset ac quærere, an supposito quòd non procederet à Filio, & quòd distingueretur ab ipso; distingueretur ab eo; quod non nisi pueriliter admodū & insipienter potest quæri. D Quæstio igitur solū procedit data præcisè illa hypothesi, quòd videlicet non procederet Spiritus sanctus à Filio. Quocirca bona atque firma est etiam illa ratio secunda pro sententia D. Thomæ.

Ad argumenta verò contrariæ sententiæ respondere facillimum iam est. Ad primum, Theologicè procedēdo, negatur antecedens; quia

quia non est possibile, vt sint duæ disparatæ processiones in diuinis nisi Filius sit principium alterius illarum. Quanquam fateor, id argumentum probare, quòd quantum est ex vi solius luminis naturalis, non inuenisset Philosophus aliquis repugnãtiam in eo, vt duæ processiones disparatæ essent in diuinis sine ordine originis vnius ad alteram. Ceterùm hoc non negat S. Thomas; disputat enim de quęstione Theologicè. Ad confirmationem autem eius argumenti respondetur, verum id esse, quod ait Anselmus, Filium nunc & Spiritum sanctum distingui, quoniam habent distinctas origines à Patre. Sed tamen posita hypothesi huius quæstionis, non haberent eiusmodi distinctas origines, vt ostensum est.

Ad secundum argumentũ Caietanus 1.p.q.36.art.2. negat Scoto Filium distingui à Spiritu sancto per filiationem formaliter; quoniam, inquit, non distinguitur ab illo per filiationem relatiuè, & nulla alia est distinctio in diuinis nisi relatiua. Ceterùm hæc responsio neq; argumento Scoti satisfacit, neque vllo modo sustineri potest.

Quod non satisfaciat Scoto, probatur. Nam vel Caietanus vult negare omnẽ omnino distinctionem realem inter Filium, vt Filius est, & Spiritum sanctum, atque adeo etiam distinctionem realem ratione originis: Vel solùm vult negare distinctionem realem relatiuam, qualem ipse ibi ait solùm esse inter correlatiua. Omnẽ quidem distinctionem realem inter Filium, vt Filius est, & Spiritum sanctum, negare non potest; cùm id sit contra fidem, ex qua constat Filium & Spiritum sanctum, vt personæ sunt, realiter distingui. Hinc enim sequitur, Filium distingui realiter per filiationem, quaduntaxat constituitur in esse personæ distinctæ à Spiritu sancto. Si verò tantum neget distinctionem realem relatiuam, non satisfacit argumento; quoniam Scoto satis fuit assumere, quod Filius per filiationem distinguatur realiter quomodocunq; à Spiritu sancto; vt inde tandem concluderet, fuisse futuram distinctionem realem (transcendentaliter saltem sumptam) inter Filium & Spiritum sanctum etiam in casu, quo Spiritus sanctus non procederet à Filio. Non enim vult Scotus in tali casu cõcludere distinctionem talem, puta inter correlatiua; Clarum enim est, quòd tunc Filius & Spiritus sanctus non se haberent correlatiuè.

Quod etiam hæc doctrina Caietani sustineri non possit, probatur. Nã quando concludit, Filium per filiationẽ non distingui à Spiritu sancto; quia vt sic non oppo-

nitur illi relatiuè; vel loquitur de oppositione relatiua ratione relationis tantùm; quo pacto opponuntur & distinguuntur duo relatiua. Et ita quidem verum est, Filium per filiationem non opponi Spiritui sancto; sed tamen hinc non sequitur, quòd Filius non distinguatur per filiationem à Spiritu sancto. Restat enim vnus modus, quo per filiationẽ Filius possit opponi relatiuè Spiritui sancto, atq; adeo distingui ab illo, videlicet ratione originis, quæ quidem origo quædam etiam relatio in latitudine actionis & processionis diuinæ est, vt suprà c.4. docuimus. Atque hic modus oppositionis relatiuæ sufficiens est ad distinctionem realem in diuinis, quemadmodum ipsemet Caietanus rectè docuit, 1.par.q.30.ar.2. qui proinde non satis fuisse memor doctrinæ suæ videtur infrà eadem par.q.36.art.2. Si verò nomine oppositionis relatiuæ intelligit omnem oppositionem relatiuam tam ratione originis, quàm relationis; falsum est, quod assumit, Filium per filiationem non opponi relatiuè Spiritui sancto, & pugnat id etiam cum eo quod ipsemet docuit q.30. art.2.

Aliter igitur ad argumentum Scoti respondetur, concedendo id simpliciter, quod in antecedẽti sumit Scotus, videlicet iam Filium distingui realiter à Spiritu

A sancto nõ solum per spirationem actiuam, quatenus eum producit, sed etiam per filiationem formaliter, quatenus per illam est ea persona à qua Spiritus sanctus ꝓcedit; negatur tamen argumenti consequentia. Nam nunc quidem est oppositio originis inter filiationem & processionem; in casu

B autem quæstionis non esset.

Ad tertium argumentum respondet Caietanus concedendo antecedens, & negando consequentiam. Rationem cur neget, hanc reddit, quia in illo casu Pater opponeretur Spiritui sancto mediatè ratione originis, quatenus scilicet produxisset Filium, à quo procederet Spiritus sanctus; at in

C casu propositæ quæstionis, neque immediatè, neque mediatè Filius opponeretur Spiritui sancto ratione originis, cùm neque Filius tunc produxisset Patrem.

Sed hæc respõsio non mihi placet. Est enim illud antecedẽs Scoti falsum, propter eandem rationem, qua probauimus quòd Spi-

D ritus sanctus non distingueretur à Filio, si non procederet à Filio. Nam impossibile est, vt aliquid in diuinis distinguatur ab alio, nisi immediatè etiã opponatur illi vel ratione originis, vel ratione relationis. Sed si Spiritus sanctus procederet à solo Filio, Pater nullo modo istorum opponeretur Spitui sancto. Ergo non esset possibile,

bile, vt distingueretur ab illo. Maior probatur Theologicè ex eo, quod iam non est alius distinctionis modus. Si dicas, hoc argumento tantùm probari, quòd nó distingueretur tunc Pater immediatè à Spiritu sancto; manere autem nihilominus, quòd Caietanus vult, posse scilicet distingui mediatè; contra hoc rursus est argumentum. Quia vt intelligi non potest, quòd aliquid habeat entitatem suam solùm mediatè; ita neque est intelligibile, quòd aliquid ab alio mediatè solùm distinguatur. Distinctio enim est passio entis. Vnde eodem argumento, quo probatur, aliquid non distingui ab alio immediatè, probatur etiam euidenter, id nullo modo ab alio distingui. Quæ res exemplo declarari potest. Nam si auus tuus (verbi gratia) in se intrinsecè non haberet aliquid, per quod etiam immediatè à te distingueretur realiter; non eo ipso intelligi posset realiter à te distingui mediatè, quod Pater tuus à te distingueretur. Similiter se res habet in proposito.

Ad illud igitur argumentum Scoti, nego antecedens. Ad probationem, concedo illud absurdum sequi; nec est incommodum id consequens concedere, cùm conditionalis illa hypothesis ex qua id sequitur, sit impossibilis. Quin immò alia multa absurda ex ea hypothesi sequerentur, vt in

A secunda probatione sententiæ S. Thomæ indicauimus.

Ad quartum respódent aliqui, illam esse rationem sententiæ S. Thomę quę affertur in argumento: negant tamé ex illa sequi, quòd iam filiatio non distinguatur à processione. Ratio illorum est, quoniam etsi processio Spiritus sancti non opponatur filiationi relatiuè formaliter, opponitur tamen illi relatiuè virtualiter; quod secundum illos nihil aliud est, quàm processionem opponi realiter alicui relationi, cum qua in Filio est coniuncta filiatio, scilicet spirationi. Idq; putant sufficere, vt filiatio & processio distinguantur. Verùm hæc respósio minimè mihi placet. Nam ex ea sequeretur, processionem etiam distingui realiter ab essétia diuina: probatur, quia opponitur illi relatiuè virtualiter; siquidé etiam essentia est coniuncta in Filio cum spiratione, cui formaliter opponitur processio. Si dicas; illud, cui aliqua relatio opponatur virtualiter, debere etiam esse secundũ se relationem; saltem sequeretur, paternitatem (verbi gratia) distingui realiter à relatione spirationis, quod tamen omnino falsum est, vt infrà videbimus. Et probatur id consequés, quia spiratio est relatio, & præterea est cum filiatione coniuncta, cui paternitas formaliter opponitur relatiuè.

Ad argumētum ergo Scoti aliter respondeo, rationem videlicet sententię D. Thomę non illam esse, sed quia in illo casu, neque processio opponeretur filiationi ratione relationis, neque ratione originis; iam verò opponitur illi ratione originis.

Ad quintum argumentum respondetur solum probare, quòd si solum Metaphysicè de quæstione agamus; posset quidē intelligi, quomodo in illo casu procederet Spiritus sanctus talis, qualis iam est, atque adeo distinctus à Filio. Theologicè verò procedēdo, negatur id fuisse futurū in illo casu. Nam, vt antea ostendimus, neque fuisset tunc Pater, neque perfecta virtus spirandi; cùm de ratione Patris omnino etiam sit, vt identificet sibi Filium in ratione spirandi, atque adeo, vt Filius etiam spiret: quemadmodum quoq; de ratione eiusdem virtutis spirandi est, vt sit etiam in Filio, sicut cap. seq. declarabitur.

Ad vltimum argumentum respondeo, Patrē, quatenus spirans est, non quidem propriè dependere à Filio, vt spirante, sed (quod plus quiddam est) omnino idētificari Filio in ratione spirandi, sicut declarabitur sequenti capite. Quocirca nisi etiam Filius spiraret; Pater minimè spirare posset; immò ne esse quidē, cùm deesset illi id quod necessariò sibi identi-

A ficat, nempe Filius spirās. Quemadmodū, nisi Pater haberet suam entitatem, non generaret Filium: etsi propriè quidem à sua entitate non dependet, vt generet Filium.

CAPVT VIII.

Explicatur sexta quæstio de ordine originis, suprà cap. 1. proposita.

B SEXTA quæstio de originis ordine longè grauior & planè necessaria hoc loco erat. Vtrum Pater & Filius sint vnū principium Spiritus sancti, an verò plura. Et quidem si hęc quęstio moueatur de principio QVO (vt vocant) hoc est, de virtute spirādi, nullam aut exiguam habet diffi-

C cultatem, quandoquidem eadem virtus spirandi sine controuersia est in Patre & Filio. Quanquam in hoc ipso quæstionis sensu (vt notat Durandus in 1.d.29.q.2.) fortè magis propriè dicitur, in Patre & Filio esse idem principium QVO Spiritus sancti, quàm Patrē & Filium esse principium idem QVO;

D sicut magis propriè dicitur in Patre & Filio esse eandem vim spirandi; quàm Patrem & Filium esse eandem vim spirandi. Hoc autem accipiendum est, quod attinet ad nostrum modum concipiendi. Nam si ad id, quod reipsa est, respiciamus; verissimè etiam dicitur, Patrem & Filium esse eandem virtutem spirandi, & etiam idem

idem principium QVO. quod tamen principium virtualiter tantũ distinguitur à principio QVOD, vt videbimus. Est autem grauior atque difficilior quæstio proposita, si de principio QVOD Spiritus sancti, intelligatur. Nam quibusdam argumentis ostendi videtur, non esse Patrem & Filium vnum principium QVOD Spiritus sancti.

Primò, Pater & Filius, quatenus personæ sunt subsistentes, & ab inuicem realiter distinctę, producunt Spiritum sanctum. Ergo verè sunt duo principia QVÆ illius. Antecedens probatur, quia vt sunt personæ ab inuicem distinctæ realiter, etiam à Spiritu sancto producto distinguuntur. Ergo, vt sunt personæ distinctæ inter se, habent ordinem originis ad illum, atq; adeò illum producunt. Consequentia verò patet, quoniã si eum producũt vt supposita subsistentia & distincta, certè videntur illum producere, vt principia QVÆ.

Secundò, si Pater & Filius sunt vnum principiũ QVOD Spiritus S. oportet aliquid asignare, ꝓ quo ille terminꝰ *principiũ* supponatur. alioqui propositio qua dicitur: Pater & Filius sunt vnum principiũ Spiritus sancti, erit de rigore sermonis falsa, si nihil est omnino, ꝓ quo ille terminus posit supponi. At nihil tale potest asignari. Ergo non sunt vnum principiũ. Mi-

A nor probatur, quia neque supponitur ille terminus (vnum principium) pro persona Patris determinatè; tunc enim falsò diceremus, Filium esse id principiũ Spiritus sancti; sicut falsò dicitur, Filius est ꝑsona Patris. Neq; supponitur pro persona Filij; quia tunc similiter Pater non esset illud vnũ B principium Spiritus sancti. Neque rursus supponitur pro vtraq; persona simul & copulatim. Nam tũc neque Pater, neq; Filius dici posset illud vnum principium Spiritus sancti; cùm neque Pater sit Filius & Pater copulatim; neque Filius sit Pater & Filius. Neque rursum supponitur pro Patre & Filio disiunctiuè; ita vt liceat descende- C re sub illo termino, *vnum principium*, per propositionem disiunctam dicendo; Vel vnum principium Spiritus sancti est Pater; vel est Filius. Probatur, quia vtraque propositio istarũ est falsa. Si enim illud vnum principium esset Pater; tunc Filius non esset illud vnũ principium; & similiter si esset Filius, tunc Pater non esset illud v- D num principium. Neque supponitur pro vtraque persona disiunctim, ita vt liceat descendere sub illo termino, *vnum principium*, per propositionem, de disiuncto extremo dicendo: Pater & Filius sunt, vel vnum principium, quod est Pater; vel vnum principium, quod est Filius: vtrumq; enim est fal-

falsum, vt patet. Neque etiam supponitur pro essentia; quia illa nō est principium QVOD; cùm non distinguatur à Spiritu sancto. Denique neque pro relatione spirationis; quia illa non est principium quod, sed quo. Nihil igitur est omnino ꝑ quo terminus ille (vnū principium) supponatur, quando Pater & Filius dicuntur esse vnum principium Spiritus sancti: & cōsequenter huiusmodi propositio videtur esse falsa.

Pro declaratiōne huius quæstionis principio aduertendum est, dupliciter explicari posse, Patrem & Filium esse vnum principium QVOD Spiritus sancti. Primo modo ita, vt omnino ostendatur aliquid vnum in diuinis, quod & sit Pater & Filius, & vnum principium QVOD simplicissimum Spiritus sancti. Secundo modo ita, vt non solùm defendatur esse aliquod tale vnum, quod sit vnum principium quod Spiritus sancti, sed etiam Spiritum sanctum nullo modo procedere à pluribus subsistentibus, vt plura, & distincta sunt. Primo modo non est admodum difficile explicare, quomodo Pater & Filius sint vnum Principium Spiritus sancti. Secundo autem modo videtur difficillimum immò planè impossibile, nec verò necessarium; cùm Orthodoxè alioqui affirmet diuus Thomas 1. part. quæ-

A stione 36. art. 4. ad 1. Spiritum sanctum procedere à Patre & Filio, vt sunt plures.

Primum ita declaro & probo: Si in diuinis est quiddam vnum simplicissimum; quod constet ex persona Patris & Filij, & essentia diuina, & relatione spirationis; & identificet sibi Patrem & Filium;
B fatendum est omnino, in diuinis esse vnum quoddam principium, vt QVOD Spiritus sancti, quod sit Pater & Filius. At prorsus in diuinis tale aliquod vnum est. Ergo fatendum omnino est in diuinis esse vnum quoddam principium QVOD completum Spiritus sancti, quod sit Pater & Filius. Maior probatur. Nam sicut omnes per-
C sonas diuinas; quia conueniunt in ratione absoluta, & constituunt vnum quid simplicissimum, quod est Deus, & essentia diuina; fatemur esse vnum principium QVOD creaturarum, quæ ab illo vno simplicissimo manant; ita etiam; si Pater & Filius conueniunt peculiariter non solùm in essentia diuina, sed etiam in relatione
D spirationis, & constituunt eatenus vnum quid simplicissimum; similiter oportebit intelligere aliquod vnum constitutum ex his duabus personis & essentia ac spiratione esse principium quod Spiritus sancti, quod sit Pater & Filius. Etenim à tali vno necesse est Spiritum sanctum distingui (cùm

is

is non similiter identificet sibi duas illas personas & spirationem) non autem ab eo distingueretur, nisi ab eo procederet. Et quamuis istud vnum simplicissimum non sit vnicum suppositum; tamen quia est vnum identificans duo supposita, & idcirco non minus completum & perfectum, quàm si esset vnum suppositum; B satis intelligi potest esse principium QVOD. Quemadmodum; quamuis tres personæ diuinæ, vt identificantur in ratione absoluta, non constituunt vnum simplicissimum suppositum; quia tamen constituunt vnum quiddam simplicissimum, identificans tria supposita, quod non est minus, quàm si esset vnicum suppositum; C rectè potest intelligi, illud vnum simplicissimum, quod est Deus vnus, esse principium QVOD productionis creaturarū. Item sicut quęlibet trium personarum est illud vnum simplicissimū constans ex Trinitate personarum, vt in ratione absoluta identificantur: ita etiam tam Pater quàm Filius est illud vnum simplicissimum con- D stans ex his duabus personis & essentia & virtute spirandi, vt in ea identificantur. Itaque verissima est nostri argumenti Maior. Minor autem, scilicet, tale aliquod vnum esse in diuinis, quod constet ex persona Patris & Filij, & essentia & relatione spirationis,

A quodque identificet sibi Patrem & Filium; patet manifestè ex assertione fidei, quæ ponit Spiritum sanctum procedere & spirari à Patre & Filio, sicut ostendimus suprà capite 5. Si enim ab vtroq; spiratur, necesse est in vtroque esse non solùm essentiam, quæ communis est quoque Spiritui B sancto, sed etiam virtutem ipsis duobus propriam, vt etiam postea capite nono docebimus. Cùmque in essentia & virtute spirandi, ac relatione spirationis, Pater & Filius minimè inter se opponantur; ac in eo personæ diuinæ sint vnum, in quo non opponuntur; fit necessariò, vt sit in diuinis quiddam vnum ex his C duabus personis & essentia & relatione spirationis cōstans, quod identificet sibi duas has personas. Quod cùm ita sit, fatendum est, id ipsum esse vnum principium QVOD Spiritus sancti, sicut conclusimus.

Quòd verò (vt secundo dicebamus) negari nullo modo possit, quin reuera Spiritus sanctus D procedat quoque à duabus illis personis, nempe Patre & Filio, vt plures ac distinctę personæ subsistentes sunt, sicut disertè diuus Thomas prima parte, quæstione trigesima sexta, articulo quarto, ad 1. affirmat; euidenter probari videtur illo argumento, quod primo loco in hac quæstione feci-

mus. Atque etiam ea ratione bene id confirmatur à sancto Thoma, quòd procedit Spiritus sanctus à Patre & Filio, tanquam nexus quidam illorum. Quod si propterea quispiam contendat, posse dici, quòd Pater & Filius sunt etiam plura principia QVÆ Spiritus sancti, disputatio erit de nomine; vtrum videlicet, quia Pater & Filius non modò vt sunt vnum quiddam simplicissimum, sed etiam vt sunt plura supposita subsistentia, Spiritum sanctum producunt; dicendi sint plura principia, quæ? an verò, quia ne sic quidem adæquatè producunt quatenus plura supposita sunt, sed etiam quatenus vnum sunt in virtute spirandi; negandum sit, esse plura principia, quæ? Videtur autem potius esse id negandũ, quoniam vt rectè D. Thomas docet 1. part. quæst. 36. artic. 4. *principij* nomen est substantiuum. Et idcirco non debet multiplicari, nisi forma quam significat, multiplicetur. In proposito autem forma significata hoc nomine *principium quod* Spiritus sancti, est vnica in Patre & Filio, scilicet eadem virtus spirandi. Non igitur dicendum est, esse plura principia QVÆ Spiritus sancti, licet sint plura supposita quæ spirant. Alia verò ratio est de nominibus adiectiuis, aut connotatiuis. Hæc enim propter solam multiplicationem supposi- A torum, in quibus est forma, multiplicari possunt, vt infrà lib. 3. declarabitur.

Iam verò ex his, quæ de hac quæstione breuiter dicta sunt, intelligi potest primò, quomodo accipienda sit definitio Ecclesiæ in Concilio Lugdunensi, & cap. vnico, de summ. Trinit. lib. 6. qua B decernitur, Patrem & Filium esse vnum principium Spiritus sancti, & anathema dicitur illis, qui hoc negauerint. Videlicet sensus est; Verè in diuinis esse aliquid vnum, quod est Pater & Filius, & præterea est principium non solùm QVO, sed etiam QVOD Spiritus sancti, vt iam declaratum est. Non verò prohibetur per hanc C definitionem, quo minus sentiamus simul cum D. Thoma, Spiritum sanctum procedere quoque à pluribus subsistentibus. Neque propriè etiam ij damnantur, qui ex hoc concluderent, posse dici quoq; plura principia, iuxta quæstionẽ de nomine paulò antè expositam: quanquam minus sanè consentaneus ei definitioni mo- D dus hic loquendi est, & ideo caueri debet. Atque eodem modo intelligendum Concilium Florentinum est, cùm itidem asserit, Patrem & Filium esse vnum principium Spiritus sancti. Item etiam sancti Patres, vt D. Augustinus libro 5. de Trinitat. cap. 14. D. Hilarius lib. 4. Trinit. & D. Anselmus lib.

lib. de processione Spiritus sancti, qui idipsum docent.

Deinde ex his facile erit de variis Doctorũ sententiis circa hanc quæstionem iudicium facere. Et primum sanè, quod Durandus dicit in 1. dist. 11. quæst. 3. quæstionem esse de nomine, disputare: Vtrũ Spiritus sanctus procedat à Patre & Filio, vt ab vno principio, vel vt à pluribus; nihil cõtinet absurditatis, si tantummodò is loquatur de processione Spiritus sancti, quatenus etiam à personis, vt inter se sunt distinctæ, procedit. Sed tamen esset id dictum sanè temerariũ, si negare omnino Durandus voluit, esse vllo modo quæstionem hanc de re: Vtrum scilicet aliquid vnum reale sit in diuinis, quod vt vnum posit esse principium vnum QVOD Spiritus sancti? Nam definitio fidei, de qua diximus, supponit esse hoc modo quæstionem de re, & asserit partem eius quæstionis affirmatiuã, quam iam nos explicauimus. Neque enim fides circa modos loquendi tantummodò versatur.

Secundò, quod idem Durãdus dicit in 1. distin. 29. quæst. 2. magis propriè dici, Patrem & Filium esse duo principia, loquendo de principio QVOD; si id similiter intelligatur quatenus Spiritus sanctus procedit à Patre & Filio, etiã, vt inter se distinguuntur, non est omnino temerariũ; quamquã est

A quidem falsum propter rationem suprà positam. Si autẽ negare velit Durandus, esse aliquid omnino in diuinis, ratione cuius propriè posint Pater & Filius dici etiam vnum principiũ QVOD, nullo modo est audiendus.

Tertiò, quod Gregorius Ariminensis in 1. dist. 12. quæst. 1. similiter dicit, propriè non esse

B vnum principium, sed impropriè, quatenus ita significatur, Patrem & Filium non aliter & aliter producere Spiritum sanctum, sed eadem spiratione; si velit simpliciter negare, aliunde posse etiam dici propriè vnum principium, esset temerarium: Si autem hoc non velit negare, sed tantùm illud di-

C cit considerando processionem Spiritus sancti, vt est à personis distinctis; non esset quidem erroneũ, aut temerarium, licet sit falsum. Illud autem omnino verum est, quod ibidem Gregorius vult, illâ fidei definitione suprà posita determinatum esse Patrem & Filium nõ aliter & aliter sed eodem modo producere Spiritum san-

D ctum. Quanquam non hoc tantùm est determinatum, sed etiam esse illos vnum principium Spiritus sancti eo modo, quo suprà exposui.

Quartò, quod Gabriel in 1. distinct. 12. quæst. 1. ex Ochamo docet, illud vnum principium, quod sunt Pater & Filius, esse constitutũ

quoddam ex sententia diuina & spiratione;si intelligatur de spiratione, vt identificat quoque duas illas personas,& prætereaper hoc non negetur quin etiam Spiritus sanctus procedat à Patre & Filio, vt inter se distinguuntur; verum est,vt patet ex his quæ antè explicauimus. Atque hoc modo Gabrielem hanc rem intellexisse,patere potest legenti illam eius quęstionem.

Neque verò contra sententiam hanc nostram, quæ est etiam Gabrielis,quidquam valet argumentum quoddam Gregorij, quũ vbi suprà colligit quatuor esse persosonas in diuinis,si etiam ibi sitvnũ quiddam quod sit principium Spiritus sancti. Vt enim rectè Gabriel respondet, cõsequentia est nulla; quia illud vnum constans ex duabus personis essentia & spiratione,non distinguitur à quacunque persona diuina, sed tantùm à tertia,nẽpe à Spiritu sancto;nõ enim opponitur origine Patri & Filio, sed tantummodò Spiritui sancto. Itaque non est vnicum suppositũ, sed est vnum quiddam identificãs sibi duo tantùm supposita, & eatenus distinctum quiddam à supposito tertio.

Quòd si obiicias, illud vnum esse quid completum substantiale, ac proinde cùm non sit præcisè essentia, vt tale;restare,vt quatenus tale est, sit persona: ad hoc

A ita respondẽdum est. Quamuis in latitudine substantię creatę,nõ sit aliquid cõpletè substantiale,quod vt tale est, non sit præcisè essentia vel persona: in latitudine tamen substantiæ infinitæ, quæ Deus est, fides nos docet tale aliquid esse; nempe illud vnum Spiritus sancti principium: neq; hoc potest vllis

B argumentis humanis euerti, vt patet ex dictis initiò in prolegomenis. Ac non solùm in vno Spiritus sancti principio eã esse peculiarẽ conditionem substantiæ infinitæ fides docet, sed etiam in illo vno principio completo creaturarum quod est Pater & Filius & Spiritus sanctus, vt sunt vnum simplicissimum identificãs sibi essentiam &

C tres personas. Hoc enim vnum, quatenus est tale, nõ concipimus esse vnam aliquam personam, neque etiam præcisè tantùm essentiam.

Quintò, quòd quidã alius Doctor Torrensis, Canariensis Episcopus, scripsit in 3. par. sui commentarij supra art. 4. quæst. 36. 1. part. D. Thom. illud vnum prin-

D cipium esse relationem spirationis,quatenus est subsistens;verum est,si per hoc non velit negare, ꝙ etiam à personis,vt distinctę sunt, procedat: Item si per illam relationem vt subsistentem non intelligat incõmunicabilitatem aliquã eius relationis, quia,vt patet,non est incommunicabilis, sed cõmunis

nis Patri atq; Filio. His enim exclusis, in re idem est dicere, spirationem vt subsistentem esse vnũ principium Spiritus sancti, ac dicere id vnum principium esse spirationem, vt identificat sibi essentiam, & duas personas. Nihil enim aliud re ipsa est spiratio subsistẽs, quàm hoc totum. Si autem loquatur de sola spiratione præcisè, vt virtualiter distinguitur ab essentia & personis, ita vt Spiritus sanctus non procedat etiam à personis, vt cõstituentibus cum spiratione vnum quiddam, nec vt distinctæ sunt; falsum est quod dicit. Et ad eundem fermè modum iudicari potest de quibusdam aliis opinionibus, quas fusè recitat Gabriel, vbi suprà.

Postremò, intelligi potest ex dictis, cúrnam in diuinis esse dicatur principium QVO productionis Spiritus sancti; & principium QVOD, & quomodo ista inter se distinguuntur. Est enim considerandum, illam eandem rem diuinam, quæ est & Pater, & Filius, & spiratio, & essentia; vt est essentia & relatio spirationis præcisè, esse principiũ QVO, seu potentia spirãdi: Vt autẽ est etiam identificans sibi duo supposita subsistentia, atque adeò vt consideratur tanquam quid completum; esse principium QVOD, virtualiter duntaxat distinctum à principio QVO. Item etiam ipsæ duæ personæ, vt distinctæ sunt, dicuntur vnũ principium QVOD, propter vnitatem virtutis, qua spirant, vt suprà dictum est.

Quibus rebus explicatis, reliquum est, vt ad argumenta initiò proposita respondeamus. Et ad primum quidem consequentia negari debet. Nam etsi verum sit, Spiritum sanctũ procedere quoque à Patre & Filio, vt à distinctis suppositis; tamen quia hæc distincta supposita non nisi per eandem virtutem, & quasi formam spirant ac producunt Spiritum sanctum; duo principia QVÆ minimè dici debent, vt antea docuimus ex sententia diui Thomæ. Accedit, quòd hæc duo supposita etiam producunt Spiritum sanctum, vt omnino sunt vnum quiddam, qua sanè ratione omnibus modis intelligũtur esse vnum principium, sicut etiam exposuimus.

Secundum autem argumentum petit, pro quo supponatur ille terminus, *vnum principium*, qui est prædicatum in illa propositione: Pater & Filius sunt vnum principium Spiritus sancti. Id quod ex dictis facillimè expediri potest. Dicimus enim, supponi pro illo vno simplicissimo constante ex essentia, spiratione, & duabus personis.

Sed tamen propter doctrinam quandam S. Thomæ. 1. p. q. 36. artic. 4. ad 4. & vt pleniùs satisfiat

I 2 diffi-

difficultati propositæ in argumẽto, aduertendum nihilominus est, hoc nomen, *vnum principium*, prout de Patre & Filio dicitur, habere conditionem nominis singularis, & nominis communis. Singularis quidem, quatenus significat illud vnum simplicissimum, quod est res singularissima, non habens sub se plura indiuidua, in quorum quolibet sit indiuidualiter distinctum. Communis autem nominis conditionem habet, quatenus etiam significat duas illas personas, quæ etiam vt inter se distinctæ sunt, producunt Spiritum sanctum tametsi non nisi vt habent vnicam spirandi virtutem. Præterea notandum: Illud nomen magis propriè esse singulare, quàm commune. Et ratio est, quia ad conditionem nominis singularis satis est, vt habeat significatum propriè sigulare; ad conditionem autem nominis communis non sufficit quæcunque pluralitas significatorum, sed requiritur pluralitas significatorum quæ se habeant vt inferiora ad principale nominis significatum; Vt Petrus & Paulus se habent ad significatum huius nominis *homo*. In proposito autem principale significatum illius nominis, *vnum principium*, maxime propriè est singulare; plura verò significata quæ etiam habet, scilicet duæ personæ, non se ha-

A bent vt inferiora, sed vt intrinsecè constituentia illud vnum simplicissimum quod illud nomen principaliter significat. Ergo eiusmodi nomen magis propriè habet conditionem nominis singularis, quàm communis.

Hoc posito, secundum has diuersas conditiones, quas hoc no-
B men habet, diuersimodè statuendum est de suppositione eius. Vt enim est nomen singulare, dicendum est, supponi determinatè pro illo vno simplicissimo. Et hæc est maximè propria suppositio eius; quia vt dictum est, magis propriè est nomen singulare. Et sic facilè respondemus ad secundum argumentum, pro nullo illorum sup-
C poni, quæ in eo argumento percensebãtur. Vt aũt id nomẽ habet cõditionem nominis communis; sic dicendum est cũ S. Thoma 1. p. q. 36. ar. 4. ad 4. supponi pro vtraque persona cõfusè, & pro neutra determinatè, ita vt non sit semper necesse, sub illo termino demonstrare determinatè Patrem tantùm, aut Filium tantùm, aut
D tatummodò vtrumque simul, sed satis sit demonstrare, vel vtrumq; vel quemlibet eorum, iuxta modum enunciationis, in qua is terminus vsurpabitur. Nam si dicas de vtraque persona simul: Pater & Filius sunt principium Spiritus sancti, vtraque persona demonstranda est per illum terminum, vt con-

conueniunt in virtute ſpirandi. Si autem dicas Pater eſt principiũ, ſola perſona Patris vt habet virtutem ſpirandi, & ſic etiam de Filio.

Pro cuius doctrinæ maiori explicatione, ſoluenda ſunt argumenta quæ contra illam obiicit Gregorius, vbi ſuprà. Primum eſt. Si pro vtraq; perſona illud nomẽ *vnum principium* confusè ſupponitur; ergo nec Pater per ſe, nec Filius per ſe dici poteſt principiũ Spiritus ſancti. Patet, quia neque Pater neque Filius eſt vllo modo vtraq; perſona. Reſpondeo. Nego conſequẽtiam. Nam ſupponi eum terminum pro vtraque perſona confusè, non idem eſt, ac omne id quod affirmatur eſſe illud principium, aliquo modo debere eſſe vtramq; perſonam; ſed poſſe eſſe vel vtramque vel quamlibet pro ratione eius de quo id affirmatur, vt iam expoſui. Adde, quod ſecundum illam aliam determinatam ſuppoſitionem, quam habet id nomẽ maximè propriè, vt eſt terminus ſingularis; clariſsimè etiam intelligitur quemadmodum tum Pater, tũ Filius abſolutè poſſit dici principium Spiritus ſancti. Etenim illud vnum ſimpliciſſimum, quòd præcipuè ſignificat id nomen vt eſt terminus ſingularis, de vtraq; perſona æquè verificatur, vt ſuprà dictum eſt.

Secundum argumentum. In illa propoſitione (Pater & Filius ſunt A vnum principium Spiritus ſancti) nullum eſt ſignum confuſiuum illius prædicati *vnum principium*. Ergo id prædicatum non ſupponitur confusè. Reſpõdet Capreolus in 1. d. 12. q. 1. ſignum confuſiuum in illa propoſitione eſſe particulam, Eт, qua dicimus: Pater & Filius ſunt vnum principium. B Sicut quando dicitur; Hìc & Romæ venditur piper; prædicatum illud *piper* confunditur à particula, Eт; vt pro vtroque pipere ſupponatur confusè, & pro neutro determinatè. Nõ enim licet in explicatione talis enunciationis deſcendere determinatè ad piper quod venditur hìc, vel ad piper quod venditur Romæ: ſiquidem de neu C tro verè dici poteſt quod hìc Ingolſtadij & Romę vẽdatur? Ita etiã in propoſito. Secundo reſpondet Caietanus 1. par. q. 36. art. 4. Non eſſe opus ſigno confuſiuo, quando terminus ſecũdum ſe eſt communis, vel quaſi communis, vt accidit in propoſito. Tunc enim per ſe intelligitur quòd ſupponatur D confusè, niſi ab alia particula ſuppoſitio determinetur. Aliàs in hac propoſitione, Ad equitãdum requiritur equus; vbi, vt patet, nullum eſt ſignum confuſiuum; illud prædicatum, *equus*, ſupponeretur determinatè; quod falſum eſt, quia nõ licet ſub illo termino deſcendere diſiunctiuè (id eſt, per totam propoſitionẽ diſiunctam)

dicendo, vel ad equitandum requiritur hic equus, vel hic, etc. (omnes enim istæ propositiones sunt falsæ) sed solum licet descendere per propositionem de extremo duntaxat disiuncto, dicendo, Ad equitãdum requiritur vel hic equus, vel hic, &c. Atque ita supponitur ibi terminus ille confusè, quamuis non ei apponatur vllum confusiuum signum.

Tertium argumentum. Sub illo prædicato, *vnum principium*, non licet in proposito descendere per propositionem de disiuncto extremo, sicut licet in illo exemplo nunc allato. Ergo non supponitur confusè pro vtraq; persona. Antecedens probatur. Quia falsum est dicere, Patrem & Filium esse vel Patrem vel Filium. Ad hoc respondeo ex mente Caietani 1. p. q. 36. art. 4. in suppositione confusa nominis communis, non esse necesse vt sub tali nomine liceat semper descendere per propositionem de disiuncto extremo: immò ne posse quidem id fieri quando nomen aliquod est commune per modũ termini collectiui; sed tantùm licere tunc descẽdere sub tali nomine per ꝓpositionem de copulato extremo, vt cũ dicitur: Hic homo, & hic, & hic sunt vnus populus; non licet descendere per propositionem de disiuncto extremo dicendo: Hic, & hic, & hic homo sunt vel ille, vel ille homo.

A Omnes enim istæ propositiones sunt falsæ. Sed satis est descendere copulatim dicendo: Hic, & hic, & hic homo, sunt hic & ille, & ille homo; ex quibus constat populus. Nam ex hoc etiam satis intelligitur prædicatum illud, *vnus populus*, supponi confusè pro illis hominibus. Ad eundem igitur modum in proposito, quia ille termi- B nus, *vnum principium*, est communis Patri & Filio quasi collectiuè; licet in illa propositione: Pater & Filius sunt vnum principium Spiritus sancti, non possimus descendere sub illo termino, per ꝓpositionẽ de disiuncto extremo; quia tamen solùm licet sub eo descendere per propositionem de co- C pulato extremo, ostendendo sub illo termino, Patrem & Filium copulatim; satis apparet, quòd confusè supponatur pro vtroq;.

Quartò potest quis ita argumentari pro Gregorio: Demonstrato Patre, verũ est dicere, Filius est hoc principium Spiritus sancti, cùm non sit aliud principium D Spiritus sancti, nisi illud, quod Pater est: Et similiter demonstrato Filio, verum est dicere, Pater est hoc principium Spiritus sancti. Ergo ille terminus *principium* determinatè supponitur pro Patre vel pro Filio. Respondeo; Nego consequentiã, si sermo sit de suppositione illius nominis, vt habet conditionem termini communis.

Ratio

Ratio est, quoniam demonstrato A Patre non licet dicere, Filius est hoc principium Spiritus sancti; nisi quatenus illo ꝓnomine, Hoc, demonstro tunc vnum illud simplicissimum, quod est principium Spiritus sancti, & est etiam Pater & in Patre. Alioqui si demonstrarem ipsum suppositum Patris immediatè, falsa esset illa ꝓpositio, B & tunc quidem negandum esset argumenti antecedens. Quæ res exemplo declarari potest. Quamuis enim monstrato Patre verum sit dicere, Filius est hic Deus; propterea quod demonstro in Patre illud vnum simplicissimum, quod est Deus: Inde tamē non sequitur, ꝙ terminus iste Deus, quatenus habet conditionem termini com- C munis, supponatur determinatè pro aliquo supposito diuino, sed confusè pro omnibus. Ita in proposito.

Verū cùm hactenus ex sententia D. Thomæ posuerimus, Spiritum sanctum suapte ratione procedere à Patre & Filio etiā vt sunt distinctæ personę; hoc ipsum vtrū D ita sit, breuiter hoc loco disputandum est. Etenim putat Scotus in 1. d.12.q.1. de ratione Spiritus sancti nō esse, vt ꝓcedat à pluribus suppositis. Id probat primò, quia in Patre, est perfecta vis spirādi. Ergo ad rationem Spiritus sancti satis est, vt ꝓcedat ex Patre. Secundò. Si per impossibile tātùm esset Pater in diuinis, Spiritus sanctus posset idem produci, qui iam est productus. Ergo de ratione illius non est, vt procedat à pluribus. Confirmatur. Nam idcirco de ratione creaturarum nō est, vt procedant à pluribus personis diuinis, quia, si per impossibile Deus esset vnum suppositum, possent produci. Ergo similiter sentiendum est de Spiritu sancto in proposito. Tertiò, Spiritus sanctus habet à Patre, quidquid est, de sui ratione. Totus enim procedit à Patre. Ergo non est de ratione ipsius, vt procedat etiam à Filio.

Nihilominus sententia S. Thomæ est verissima, quā etiam Alex. Hal. 1.p.q.43. membro vltimo, & alij Theologi communiter asseruerunt. Et probatur optimè à S. Thoma in illa q.*36*. art.4. ad 1. ex eo quòd Spiritus sanctus suapte ratione est amor, & quasi nexus quidā Patris & Filij. Id quod pręter D. Thomam docuit etiam D. Augustinus lib. *6*. de Trinitate, c. 5. & D. Hieronymus in Psalm. 14. Atque etiam est sanctitas vtriusque vt ait D. Gregorius Nazianzenus oratione quinta de Theologia, & alij Patres. Ex quibus consequitur illum ex sua ratione ab vtraque persona procedere cùm procedat vt aliquid vtriusque. Sed rursus id ipsum demonstramus argumento Theologico, ex

ex principiis partim reuelatis, partim euidẽtibus, hoc modo. Quidquid Spiritui sancto iam competit, est de ipsius ratione. Sed iam ei competit vt procedat ab vtroque. Ergo id ipsum est de illius ratione. Maior euidẽter probatur, quia est ens simpliciter necessarium, cui nihil accidit. Minor verò est diuinitus reuelata vt ostendimus suprà cap. 6. Item de ratione eius est, vt distinguatur à pluribus personis; & non tanquam ab his, quas producat: Ergo tanquam ab his, à quibus procedat. Antecedens pro vtraq; parte patet. Consequentia probatur, quia in diuinis impossibilis est alius modus distinctionis nisi per originem, vt c. 6. dictum est.

Ad primum igitur argumentum Scoti respondet Caietanus, 1. par. q. 36. art. 4. quamuis virtus spirandi sit perfecta in Patre, dualitatem tamen suppositorum requiri vt conditionem necessariam ad hoc vt Spiritus sanctus per illam Patris virtutem producatur. Hæc responsio mihi minimè placet. Nam quod per se & formaliter concurrit ad productionem alicuius, & influit (vt ita dicam) in illud; non est productionis conditio, sed principium, aut de ratione principij productiui. At duo supposita diuina, vt duo sunt, (quamuis non præcisè, concurrunt enim etiam vt vnum quiddam, sicut suprà dictum est) per se etiam concurrunt ad productionem Spiritus sancti. Ergo dualitas suppositorum non est conditio, sed pertinet ad rationem principij Spiritus sancti; quamuis ex illa quidem non sequatur, quod sint duo principia, vt suprà exposuimus.

Aliter ergo ad argumentum Scoti primum respondeo concedendo antecedens, & negando consequentiam: quia nisi Pater identificaret sibi Filium, vt spirãtem etiam; atque adeo nisi Spiritus sanctus etiã procederet à Filio; in Patre non esset perfecta vis spirandi. Est enim de huius virtutis ratione, vt sit in duobus suppositis spirantibus. Quare ex hoc, quod Spiritus sanctus potuit produci per virtutem illam spirandi, quę tota est in Patre, potius sequitur de ratione Spiritus sancti esse vt procedat etiam à Filio; siquidem non consistit ratio virtutis illius, nisi quatenus Filius etiam cum Patre spirat.

Ad secundũ respondetur, quòd si per impossibile esset solus Pater, & tamen esset talis, qualis iam est, vtraque pars contradictionis esset vera; scilicet & quod Pater produceret Spiritum sanctũ (quia ponitur, quòd esset talis, qualis iam est, de cuius ratione est vt Spiritum sanctum producat) & quòd eum non produceret: quia si non

si non esset Filius, non esset etiam virtus spirandi, vt quæ suapte ratione est etiam in Filio atq; adeo non produceretur Spiritus sanctus. Nec mirum, si ex hypothesi conditionali implicante contradictionem (scilicet quòd esset solus Pater sine Filio & tamen talis qualis iam est; cùm tamẽ de illius ratione sit, vt habeat Filiũ) sequatur per bonã consequentiam alia quædam contradictio. Ad argumentum igitur, data illa hypothesi, videlicet quòd esset Pater talis, qualis iam, & nõ esset Filius; conceditur etiã illud antecedens conditionale, scilicet quòd procederet Spiritus sanctus à Patre; negatur tamen consequentia quæ infertur per propositionem absolutam; videlicet, ergo iam non est de ratione Spiritus sancti, vt procedat à Patre & Filio. Vt enim compertum omnibus est, cum veritate propositionis conditionalis, de impossibili, stat veritas opposita ꝓpositionis absolutæ & de inesse. Sicut dato per impossibile, quòd homo esset talis, qualis iam, & tamen non esset rationalis; de ratione illius non esset tunc rationalitas: Neque tamen inde sequitur, quod iam nõ sit de ratione ipsius.

Ad confirmationem eius argumenti, simpliciter & absolutè dicendum est, ꝗ nisi essent tres personę diuinę, creaturę non producerentur, quia nõ esset tunc Deus,

A cum is intrinsece & necessario cõtineatur tribus personis. Et sic etiam in ꝓposito si Filius non esset; Spiritus sanctus non produceretur, quia ne Pater quidem esset. Quanquam illud discrimen est, ꝗ ratio propter quã creaturæ in illo casu non producerentur, solum esset ex parte defectus principij,
B & non ex parte quidditatis ipsarũ. Illis enim per accidẽs est, quod ab vno vel pluribus procedant: Ratio autem propter quam Spiritus sanctus non produceretur, posito quod Filius non esset; non solùm esset ex parte defectus principij, sed etiam ex parte ipsius Spiritus sancti, qui cum sit amor & nexus duorũ, requirit pluralitatẽ suppo
C sitorum in suę originis principio.

Ad tertium, patet iam ex dictis, quid respondendum sit. Dicimus enim Spiritum sanctũ non habere à Patre totum quod habet, nisi quatęnus Pater identificat sibi Filium in ratione spirãdi. Quemadmodum igitur Pater & Filius sint vnum principium Spiritus S. & ni-
D hilominus is suapte ratione procedat ab illis non modo vt vnum quiddam sunt sed etiã vt sunt duo supposita, hactenus in hoc capite explicauimus. Quod cum ita sit, rectè D. Thomas docet 1. p. q.36. art. 4. ad 7. concedi debere hanc propositionẽ: Pater & Filius sunt vnus spirator; & negandam esse hanc: Pater & Filius sunt vnus spi-

m rans.

rans. quia *spirator* (vt inquit) est nomen substantiuum, quod non multiplicatur, nisi multiplicetur forma significata (videlicet vis spirandi) *spirans* autem adiectiuum, quod multiplicatur ad multiplicationem suppositorum: de qua doctrina infrà quoq; li. 3. aliquid annotandum erit.

CAPVT IX.

Explicatur quæstio octaua de originis ordine, suprà c. 1. proposita.

OCTAVA quæstio de ordine originis erat, vtrum actus quibus producuntur personæ, atque adeò processiones ipsæ personarum sint de aliquo & de quonam? Ac inprimis ex fide certissimũ est esse de aliquo. Ita enim ex Orthodoxa Ecclesiæ doctrina definitum est in cap. Damnamus, & in Concilio Florentino & Toletano X I. in confessione fidei vbi dicitur: *Filius nõ ex nihilo, aut ex alia substantia, sed ex vtero Patris, id est, ex substantia genitus credendus est.* Quo loco Patres alludunt ad illud Psal. 109. *Ex vtero ante Luciferum genui te.* Significatur autem hac formula dicẽdi, quàm eminenter Pater ęternus in generatione diuina sine vlla imperfectione præstiterit, quod solet apud homines, nõ solùm pater, sed etiam mater, continendo videlicet intra substantiã suam prolem generatam. Qua de re videndus est D. August. li. 15. de

A Trin. c. 19. & li. 3. contra Maxim. c. 15. & Theologi cum Mag. in 1. d. 5.

Vt autem præterea constet quomodo sit intelligendũ, Filium esse de substantia Patris, quod explicare conatur etiam D. Thom. 1. p. q. 41. ar. 3. sciendum est, tria esse necessaria ad hoc, vt aliquid de aliquo vel ex aliquo dicatur ꝓduci.

B 1. Vt id de quo alterum esse dicitur, aliquo modo cooperetur ad productionem alterius: Illa enim particula DE vel EX, talem habitudinem ad productum denotat. 2. Vt id etiã sit aliunde, quàm per productionem eius, quod dicitur de illo produci. Id quod videtur sequi ex primo: Nã si aliquid producitur simul cum productione

C alterius; nõ videtur cooperari ad eam ipsam productionem. 3. Vt sit ei quod ꝓducitur consubstantiale, aut intrinsecum: alioqui non necessariò diceretur de ipso illud produci, vt docet Augustinus lib. de natura boni contra Manich. c. 26. Et probat D. Thom. loco citato ex communi loquendi & concipiendi modo. nõ enim dicimus

D domũ fieri ex ædificatore; solùm propterea, quòd ædificator non est intrinsecum vel consubstãtiale principium domus. Dicitur tamẽ quodlibet mixtum fieri de vel ex materia, quia est illi intrinseca & supponitur eius productioni. Similiter dicimus in rebus creatis Filium esse ex substãtia Patris, quatenus Pater est ei consubstãtialis,

& etiã quaten' Filius fit ex semine Patris, quod variè transmutatum pertinet etiam ad substantiã Filij.

Ex quibus intelligitur, si aliquid producitur secundùm se totum, nõ posse dici, quòd id producatur EX vel DE aliquo: Ratio est, quoniã nihil tunc intrinsecũ illi, & aliunde existens, quàm per productionẽ eius, cooperabitur; neq; etiam id tunc producetur à consubstantiali, sed creabitur ab habente diuersam naturã, cùm nulla creatura possit creare. Deinde etiã hinc patet, veram esse doctrinam fidei, quòd videlicet psonę productæ in diuinis sint de substãtia personarum producentiũ. Nam primùm, non producũtur secundũ se totæ; nõ enim ꝑducitur essentia diuina in illis. Et præterea producuntur de principio consubstantiali. Et deniq; aliquo etiam modo cõfert essentia ad earum productionẽ.

Quis verò modus is sit, id est, quã habitudinẽ habeat essentia ad personam productã quatenus hęc ex essentia produci dicitur, restat nunc videndum; vtrùm scilicet habeat se tanquam materia, an tanq̃ forma, ad eum modum, quo si forma ignis (verbi gratia) præexisteret, sicut præexistit eius materia, diceremus ignem produci de illa, tanquam de forma: Item ad eum modum, quo homo videtur dici posse produci de anima rationali, tanquã de forma subsistenti, quandoquidem illa aliunde habet esse, quàm per generationẽ hominis, videlicet per creationem à Deo, & saltem prius naturâ præexistit ipsi generationi; atque ita videtur in genere caussæ formalis ad generationẽ totius compositi cooperari. Item dubium est, vtrũ essentia diuina cooperetur vt principium actiuũ, sicut suo modo semen, &c.

Ad hoc Durand. in 1.d.5.q.2. & Henri. Gand. qui etiã à Caietano 1.p.q.41.ar.3. & à Capr. in 1.d.5.q. vnica citantur, respõdent, Filium esse de essentia Patris tanquam de materia; seclusis tamen imperfectionibus materiæ, vt quòd sit in potentia, &c. Præcipuum fundamentum huius sententiæ, quantũ ex Durãdo colligi potest, est; quia ad materiã pertinet aliunde esse, quàm per productionem rei; & præterea esse quiddam intrinsecũ ꝑducto; & recipere aliquid ipsius producti. At hęc omnia cõpetunt essentiæ diuinæ respectu personæ productæ. Ergo dici potest ex ea tanquam ex materia persona produci. Minor, quod attinet ad duas primas partes satis patet. Quoad tertiam, probatur, quia ad nostrũ modum habet se vt recipiens personalitatem personæ ꝑductæ. Alia sententia est D. Thom. 1.p.q. 41.art.3. vbi censet, personã produci ex essentia diuina tanquam de forma subsistenti. Ita etiam Capreolus loco citato.

Breuiter autem & commodè poterit res hæc tota sic explicari.

Quæstio proposita potest esse aut A de re aut de nostro modo concipiendi. Si sit de modo concipiendi, dici potest, personam productam esse de essentia tanquam de materia, attendendo solum aliquos conceptus inadæquatos & communiores, quos habemus de materia (id quod solum probat Durandus nec videtur ipse aliud B velle) non tamen attendendo ad conceptum nostrum vltimum de materia. Nam in illo includitur imperfectio carentię &c. quę nullo modo conuenit in essentiam diuinam, cùm hęc actu identificetur etiam producto & eatenus habeat eius perfectionem. Deinde potest etiam secundum nostrum modum concipiendi dici, perso- C nam esse productam de essentia tanquā de forma subsistenti, quatenus de natura communiter concipimus quòd sit quædam forma totalis: item quatenus verè concipimus, essentiam diuinam quodammodo pertinere ad complementum personæ productæ, secundum quādam analogiam ad D essentiam creatam, id est, non aliquid actuando in re, sed per identitatem cum personalitate diuina.

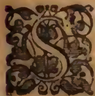
Si verò quæstio sit de re, sic inprimis certum est, Filium non esse de substantia Patris, tanquam de materia, neque etiam tanquam de forma tali, quales sunt formæ rerum creatarum. Si tamen per formam intelligamus quamcunque perfectionem, quouis modo pertinentem ad substantiam, & actualitatem alicuius; dici potest etiam secundum rem Filium esse de essentia tanquā de forma; nam vt diximus ante, pertinet essentia ad perfectionem Filij per identitatem. Ac isto modo potest intelligi sententia D. Thomæ. Quanquam exemplum sane quod ad id explicandum petit ex natura Angeli, non satis accommodatum ad propositum esse videtur. Natura enim intellectualis Angeli producitur vnà cum ipso. quare non videtur Angelus dici propriè esse aut fieri de natura intellectuali. Quemadmodum, quia materia rerum à Deo creatarum, per eandem creationem vnà cum ipsis rebus à Deo facta est; minimè potuerunt dici esse aut fieri de materia, vt iam in proposito loquimur. Nam sicut antea expositum est, id, de quo aliquid dicitur esse aut fieri, debet aliunde esse, quàm per productionem eius quod fit, atque eatenus cooperari ad illud.

Est præterea alius modus magis proprius, quo possumus dicere Filium esse de essentia Patris, loquendo secundū rem, videlicet, tanquā de principio QVO originis, per quam idem Filius producitur; principio QVO (inquam) nō adæquato, sed inadæquato. Videbim⁹ enim c.seq. potentiam generandi com-

completam in diuinis, non ex sola essentia, sed ex aliis etiam rationibus constare. Igitur prout essentia inadæquatè saltem ad productionem Filij concurrit, veluti actiuè: Et vt ex se est, non per productionem Filij: Et deniq; vt substantialiter est quid intimũ Filio: rectè dici potest Filius esse de illa tanq̃ de suo principio saltẽ inadęquato, sicut inadæquatè est potẽtia generãdi: Hę nãq; cõditiones, vt dictum est antea, requiruntur, & sufficiunt, vt aliquid dicatur esse de alio. Ac potest is explicandi modus inde confirmari, quòd Filius in creaturis rectè dicitur esse de semine, tanquam de substantia Patris, quatenus id velut instrumentum actiuum confert ad eius generationem, licet non nisi variè transmutatum ad substantiam Filij pertineat. Potiori igitur ratione dici poterit in diuinis Filius esse de Patris essentia, vtpote quæ multò perfectiùs ad illius generationem confert, & immutata etiã ipsius substantiam intimè constituit.

CAPVT X.

Explicatur quæstio octaua de ordine originis, suprà cap. 1. proposita.

SEPTIMA quæstio circa originis ordinem erat, Per qualémnam vim atque potentiam A diuina persona principium sit processionis? Vtrum scilicet ea sit aliquid absolutum, vel respectiuum, vel vtrumque? Est autem ad faciliorem rei explicationem primò notandum: Non hîc quæri, quid sit re distinctum à persona producente, per quod illa tanquam per potentiam producat, sed tantùm B quæstio est de potentia producẽdi, quæ virtualiter solùm distinguatur à producente; quatenus per vnam & eandem rem in diuinis lõgè perfectius in productione personæ præstatur quod in creaturis fit per caussam producentem, & potentiam, qua quidpiam producitur. Secundo notandum, de potentia producendi eodem C modo posse nos in hac quæstione loqui, ac de principio QVO productionis. Est enim potentia, ex sententia Aristotelis 5. Metaphys. nihil aliud, quàm principium operationis. Principium autem operationis duplex est. Vnũ est primum & quasi radicale: scilicet ipsa natura, seu essentia rei, à qua, velut à fonte, manant omnes rei opera- D tiones. Alterum est proximum: à quo immediatè, tanquam à naturæ quodam organo, elicitur operatio. Sic igitur de potentia possumus loqui dupliciter. Primò, de potentia incompleta, & inadæquatè accepta, prout scilicet est principium QVO primũ, aut principium QVO proximum, id quod

magis propriè dici solet potentia. A Altero modo de potentia completa & adæquata, prout vtroque principio, primo scilicet & proximo, continetur. Hìc verò de potentia adæquatè sumpta disserendum est, vt scilicet totum illud intelligatur, quo tanquam principio vna persona diuina producit aliam. Et quærimus sanè, non sub B qua ratione nos conciperemus potentiam producẽdi in diuinis, si de illa tantummodò iudicandũ nobis esset, sicut iudicamus de potentia producendi, quam cernimus in creaturis: sed quid absolutè statuere debeamus in diuinis esse potentiam producendi secundùm potentiæ rationem, in illa re diuina infinitè prȩstantiorẽ quàm C sit ratio vllius potẽtiæ creatæ; iuxta ea, quæ generatim in prolegomenis monuimus de modo concipiendi diuina.

His positis respondeo ad quæstionem, per tres assertiones, in quarum confirmatione discutiemus quoque sententias Theologorum, quæ sunt hac de re. Prima assertio: Potentia producendi in D diuinis omnino constat ex essentia diuina; quanquam non ex illa sola, vt postea ostendemus. Nomine autem essentiæ hoc loco volo etiam intelligi potentiam intellectus & voluntatis, quæ sunt perfectiones essentiales & absolutæ in diuinis, ita vt potentia generandi, ex essentia & intellectu; spirandi verò, ex essentia etiam & voluntate constet. Ita enim sentit etiam sanctus Thomas 1. par. quȩstione 42. articulo quinto, vt rectè in eo loco exponit Caietanus. Vnde meritò is reticet argumenta quædam Scoti, quibus solùm probatur, intellectum & voluntatem pertinere ad potentias notionales, id quod sanctus Thomas non negat. Iam probatur assertio, primùm testimonio sancti Augustini lib. 5. de Trinitate, cap. 10. Et diui Damasceni lib. 1. fidei Orthodoxæ, capite octauo, & Richardi Victorini lib. *6.* de Trinitate, ca. 2. qui ita docent, atque etiam aliorum omnium Patrum, quum ex Scriptura confirmant, Filium & Spiritum sanctum esse non ex nihilo, sed ex ipsa essentia diuina ꝓductos, tanquam ex potentia videlicet, seu principio QVO primo productionis. Verissimè enim diuus Athanasius in Dialog. de Trinitate cõtrà Anomæos, pag. *667.* vterum, id est, essentiam Patris, ex qua Filius est genitus, *vim gignendi* esse interpretatur.

Secundò probo eandem assertionem ratione: Nam quod in omnibus aliis rebus concedimus, naturam videlicet & essentiam, esse primum principium operationum, quibus sese naturæ communicant, nullo modo negãdum est perfectissimæ illi naturæ diuinæ: Si-

Siquidem vt perfectiſsimè persona producens per illam exiſtit; ita etiã oportet, vt perfectiſsimè per illam operetur. Vt enim ait Ariſtoteles 3. Phyſ. textu 36. forma, quæ dat eſſe, dat etiam operari. Cuius fundamentum eſt, quòd operatio rei eſt primò ac principaliter debita ipſi rei naturæ.

Ac ſimili etiam ratione facilè patet, intellectum quoque & voluntatem diuinam ad potentias notionales pertinere. Etenim in omnibus etiã rebus potentię ſunt tanquam inſtrumenta ſiue organa, per quæ ab ipſa natura operationes exercentur. Quo fit, vt hoc ipſo, quod natura principium eſt operationum; principia quoque earundem ſint naturæ potentiæ: id quod concedendum eſt etiam in diuinis ſuo modo. Et confirmatur hoc ipſum. Nam quòd natura diuina per potentiam intellectus & voluntatis ſit principium productionis perſonarum eiuſmodi, quæ infinitam perfectionem habent, maxima eſt perfectio; & ex alia parte nihil obſtat, quo minus hæc perfectio conueniat rei abſolutæ, qualis eſt eſſentia, intellectus, & voluntas diuina: Ergo omnino eſt illi tribuenda. Antecedẽs quoad primam partem ex ſe perſpicuum eſt, quoad ſecundam verò, patet ex fide, quæ, vt ſuprà capite quarto demonſtratum eſt, docet, per intellectum & voluntatem perſonas procedere; quod non eſſet verum, ſi id repugnaret rationi abſolutæ: Nam potentia intellectus & voluntatis vt ſic, abſolutum quiddam ſunt. Nec ſanè vlla ratione oſtendi poteſt in eo repugnantia.

A

Ex huius autem aſſertionis cõfirmatione iudicari poteſt de opinione quorundam, qui cenſuerunt, ſolam relationem, & non eſſentiam, eſſe potentiam notionalem, ex quibus eſt Durandus in 1. diſtinctione ſeptima, quæſtione ſecunda; & Bonauentura eadem diſtinctione, quæſtione prima, & alij apud Capreolum eadẽ diſtinctione, quæſtione prima. Si enim loquantur de potentia completè & adæquatè ſumpta, quaſi illa tota contineatur ſola relatione, & nõ etiam conſtet ex diuina eſſentia; falsò opinãtur: Sin verò de potentia ſumpta pro principio, quo proximè (ſecundùm virtualem diſtinctionem) perſona producitur; non longè aberrant, vt poſtea ex tertia aſſertione noſtra patebit. Et quidem cùm Durandus alioqui ſentiat perſonas fuiſſe productas ex fœcunditate naturæ, vt ſuprà capite quarto vidimus; conſequenter negare non poteſt, quin natura ſit de adæquatæ potentiæ ratione; quanquam temerariè negat, perſonas produci etiam per intellectum & voluntatem, vt ſuprà cap. 4. oſtendimus.

B C D

Iam

Iam sit secunda assertio. Potentia notionalis formaliter non continetur, sola essentia diuina & intellectu, aut voluntate, sed præterea etiam constat ex relatione. Itaque potentia generandi est essentia, & intellectus, & paternitas; spirandi verò, essentia, voluntas, & spiratio relatio. Ante huius autem assertionis probationem illud notandum est, cùm paternitas, quatenus relatio est, contineat actu plures rationes virtualiter distinctas; videlicet actionis cuiusdam respectiuæ, proprietatis personalis, & respectus cuiusdam fundati virtualiter in generatione; & spiratio similiter, vt relatio est, contineat rationem cuiusdam respectus fundati in productione Spiritus sancti, & etiam actionis voluntatis respectiuæ; cùm, inquam, hæ relationes plures has notiones contineant; in hac sanè assertione solùm dicimus, potentiam notionalem non constare tantùm ex ratione absoluta essentiæ, & intellectus aut voluntatis, sed etiam ex relatione; postea verò declarabimus, quánã ratione ex his, quæ virtualiter distinctæ cerni possunt in relatione, pertineat ipsa relatio ad potentiam notionalem.

Hoc posito, probanda iam assertio est; quæ quidem non modo est ex mente illorum Theologorum, quos paulò antè commemo-

A rauimus, sed etiam videtur inprimis esse sancti Thomæ 1.par.quæstione 36.art.4.ad 1.& 2. vbi affirmat, potentiam spirandi esse proprietatem. Constat enim in diuinis non esse proprietatem, nisi relatiuam. Item videtur etiam esse D. Augustini, lib. 5.de Trinitate, cap. 5. vbi ait, ex eo ipso Patrem B dici & esse Patrem, quod est ei Filius. At est ei Filius ex vi potentiæ generandi. Ergo ab hac dicitur & est Pater; & cõsequenter potentia ge nerandi, vel est, vel includit relationẽ paternitatis, à qua nimirũ Pater est & dicitur Pater. Neq;.n. vt vult Caietanus 1.par.quæst. 42. artic. 5. tantummodò voluisse videtur Augustinus dicere, Patrem, C eò esse Patrem, quo refertur ad Filium, & non etiam quo gignit Filium. Item omnino videtur hæc nostra assertio testimonio quoq; D. Athanasij confirmari posse, qui in Dialogo de Trinitate contra Anomęos, pag. 659. dissertè ait, Patrem *hypostasi sua gignere*.

Est tamen hæc nostra assertio contra Caietanum 1. part. quæst. D 41.artic.5.& alios, qui volunt potentiam notionalem formaliter esse quid absolutũ duntaxat; contra quos ꝓbatur etiã ratione hoc modo. Si potentia generandi aut spirandi esset tãtummodò aliquid absolutũ, Filius non minus generaretur à seipso, & Spiritu sancto, quàm à Patre; & similiter Spiritus san-

sanctus non minus spiraretur à se ipso quàm à Patre & Filio. At hoc est impossibile. Ergo illud etiam vnde id sequitur. Maior probatur. Nam, vt intelligi potest ex doctrina D. Thomæ 1.p.q.41.art.4. hoc ipso Pater generat Filium, quod Pater vt persona talis est, habet potentiā generandi, à qua est per identitatem quandā cum virtuali distinctione ipsa generatio, ex vi cuius Filius existit. Sed, si potētia generandi esset tantummodò aliquid absolutum, totum hoc similiter verificaretur de Filio & Spiritu sancto. Ergo similiter Filius & Spiritus sanctus tunc generarēt ipsummet Filium. Rursus minor nunc assumpta probatur. Nam quidquid est absolutū in diuinis, ex æquo conuenit omnibus personis, vt patet passim ex Patribus & ex Conciliis, quæ nullam agnoscunt proprietatem in diuinis, nisi relatiuam. Igitur, si potentia generādi est tantummodò aliquid absolutum; illa potentia etiam erit Filij & Spiritus sancti, vt sunt tales personæ: cumque ab eo etiam necessariò sit actus aliquis, cuius est potentia ipsa cuius actus est; necessariò tunc etiam actus generationis, qui in diuinis à potentia generandi est, esset Filij & Spiritus sancti; ac ꝓinde Filius & Spiritus sanctus æquè atq; Pater generarent eundem ipsum Filium. Nam quánam alia ratione Pater A est generās Filium, nisi quia ipsius vt talis persona est, est potentia illa generandi à qua est actus generationis Filij?

Et confirmo argumētum istud à simili, hoc modo. Inintelligibile est, vt id quod producitur per calefactionem, verbi gratia, nō producatur ab eo igne, cuius est ille B ipse calor, à quo talis calefactio de facto oritur. Ergo pari modo, cū à potentia generandi, per generationem, quæ per illam potentiam idēticè est, producatur persona Filij, inintelligibile est, Filiū non produci à se ipso, & à Spiritu sancto, si illis ęquè atq; Patri conuenit illa potentia generandi. Ac simili forma argumentorum pos- C sumus item probare, Spiritum sanctum æquè spirari à se ipso, atque à Patre & Filio, si ęquè illi atq; Patri & Filio cōmunis est illa potentia spirandi à qua spiratio est. Verùm vt his & similibus argumētis occurri possit, Caietanus & alij aiunt, solam quidem essētiam diuinā cum intellectu aut volun- D tate ex sententia ipsorum, esse potentiam notionalem, vt est quid absolutum formaliter loquendo; relationem tamē paternitatis aut spirationis, vel potius coniūctionem essentiæ cum relatione paternitatis aut spirationis esse quādam conditionem requisitam, vt essentia sit potentia generandi vel spirandi: ac proinde essentia tan-

tùm, quatenus eſt in Patre, eſſe potentiam generandi, non verò quatenus eſt in Filio, aut Spiritu ſancto: & ſimiliter eſſentiam tantùm, vt eſt in Patre & Filio, eſſe potentiam ſpirandi, non autem quatenus eſt in Spiritu ſancto.

Ceterùm hæc doctrina, quæ de conditione ad aliquid requiſita, vtiliter alioqui vſurpari ſolet, nihil eos auctores in propoſito iuuat ad refellendum argumenta quæ fecimus contra illorum opinionem. Quod ita oſtendo. Si quid non eſt conditio requiſita vt intrinſeca entitas atque ratio alterius per ſe conſtare & eſſe poſsit; id neque poteſt etiam eſſe conditio requiſita ad hoc, vt aliquid de altero verificetur, quod formaliter non competit illi niſi ſecundum id quod habet intrinſecè ſuapte entitate & ratione. At coniunctio eſſentiæ diuinæ cũ paternitate vel ſpiratione non eſt conditio requiſita vt entitas intrinſeca & ratio eſſentiæ, quatenus eſt quid abſolutum, conſtare per ſe & eſſe poſsit. Ergo neq; ea coniunctio cẽſeri poteſt conditio requiſita ad hoc, vt eſſentia ſit potentia generandi vel ſpirandi: poſito, ꝙ eſſentia ſit potẽtia præciſè & formaliter ſecũdum rationem ſuam intrinſecam & abſolutam, vt illa opinio ponit. Maior poteſt declarari in omnibus aliis, quibus aliqua cõditio dicitur eſſe neceſſaria

A ad aliquid. Quia enim hoc quod eſt eſſe potentiam calefaciendi, verbi gratia, competit formaliter calori ſecundum ſuam ſolam entitatem intrinſecè; ideo, quod nõ eſt conditio, vt entitas caloris ſit; neque etiam eſt conditio, vt calor ſit potentia calefaciendi; & ita coniunctio calidi cum paſſo non
B eſt conditio vt calor ſit potentia calefaciendi in calido, ſed vt calefactio de facto ſequatur, quæ, vt patet, non intrinſecè, ſed extrinſecè pertinet ad calorem. Ac eadem eſt ratio de omnibus aliis. Minor verò probatur. Nam certum eſt ex fide coniunctionem eſſentiæ cum relatione paternitatis aut ſpirationis, non eſſe conditio-
C nem, vt eſſentia ſit in aliquo ſecundum ſuam rationem abſolutam; tunc enim ſequeretur, eam eſſe in ſolo Patre, vel in Patre & Filio tantummodò. Quare patet non ſatis eos circumſpectè ſentire, qui concedunt, illud prædicatum, *potentia generandi vel ſpirandi*, verificari formaliter de ſola ra-
D tione abſoluta eſſentiæ diuinæ ac intellectus & voluntatis; & tamen aiunt, coniunctionẽ eſſentiæ cum relatione paternitatis aut ſpirationis eſſe conditionem requiſitam vt eſſentia ſit potentia generandi vel ſpirandi.

Item ex his patet non eſſe accõmodatum ad propoſitum quoddam exemplũ, quo illi conantur

ſuam

suam sententiam declarare. Aiunt enim, sicut idem specie calor naturalis in fœmina est potētia efficiendi lac, & in mare non item; ita eandem essentiā in Patre esse potentiam generandi, in Filio non item. Discrimen namque est apertum. Nam de calore naturali non verificatur intrinsecè, etiā in fœmina, quòd sit potentia efficiendi lac, sed tantummodò instrumentaliter & extrinsecè, per ordinem ad diuersam potentiam nutritiuam indiuidualem, quam habet fœmina; quæ duntaxat potentia formaliter & intrinsecè est potentia producendi lac, per calorem tanquam per suum instrumētum. In proposito verò illi Doctores non ponunt aliam potentiam generandi, nisi secundum rationem absolutā intrinsecè. Quare quod non est conditio requisita vt essentia habeat illā suam rationem absolutam, ita neq; vt sit potentia generandi: quemadmodum, in eo ipso exemplo, quod non est conditio requisita vt potentia nutritiua talis in indiuiduo, nempe fœminę, existat, non potest esse conditio, vt eiusmodi potentia sit potentia producendi lac.

Tertia assertio. Potentia generandi adæquatè & completè est essentia intellectus, & relatio paternitatis, quatenus hæc relatio est etiam vis quædam vltima, per quam in diuinis est generatio; Ac

A similiter potentia spirandi est essentia, & voluntas, & relatio spirationis, quatenus hæc relatio est etiam quædam vis vltima, per quā est actio spirationis. Hæc assertio etiam est ex mente D. Thomæ in illa q.36.ar.4.ad 1.& 2. & aliorum Doctorum; quam ita declaro & probo. Si necesse est potentiam B notionalem secundum rationem suam vltimam & completam, esse propriam personæ producentis vel personarum quæ producunt; necessariò confitendum est, eam ex relatione quoque diuina constare vt relatio diuina est quædam vis vltima, sicut in assertione dictum est. At illud omnino necesse est. Ergo & istud etiam confitendum est. Minor patet. Quoniam C aliàs Filius etiam & Spiritus sanctus seipsos producerent; vt in confirmatione secundæ assertionis argumentati sumus. Quare, quemadmodum suprà c.4. vt hoc absurdū effugeremus, necesse fuit ex fide huius mysterij colligere, quòd sit quædam actio in diuinis D propria personæ producentis; ita hîc vt idem absurdum caueatur, ex eadem fide colligendum est, quandam esse potentiam producendi in diuinis, quæ secundum completam sui rationem sit propria personæ producētis aut personarum illarum quę producunt. Maior autem probatur. Nam in persona aut personis producentibus,

tibus, præter ipsas productiones actiuas, nihil est proprium nisi relatio; puta paternitas in Patre, & relatio spirationis in Patre & Filio. Quare si completa ratio potentiæ notionalis debet constare ex aliquo his personis proprio, oportet vt sit relatiua per aliquã nimirum eiusmodi relationum: sicut suprà etiam capite 4. eadem ratione colligebamus, ipsas etiam productiones actiuas, oportere relatiuas esse, cũ debeant esse producentium personarum propriæ. Rursus; sicut suprà, ob infinitatem illius relationis, quæ est paternitas, verbi gratia, non fuit necesse ponere distinctam relationem in generationis actu, quæ esset actio respectiua; ita etiam neq; iam oportet aliam relationẽ quęrere, quæ sit potentia generandi; sed ea ipsa paternitas continet etiam sufficientem perfectionem, per quam vt relatio est, eminenter respondet principio QVO siue potentiæ proximæ producendi, quæ in creaturis cernitur. Atque hoc est, quod in illa Maiore, & etiã in assertione dicimus, potentiam notionalem seu producẽdi, constare vltimate ex relatione etiam, vt diuina relatio est vis quędam vltima producendi. Hanc enim rationem habet quatenus ob sui infinitatem longè præstantius & eminentius præstare potest quod suo modo præstant potentiæ seu principia actionum in creaturis.

A Itaque patet iam ex hac probatione non modò veram esse assertionem illam tertiam, sed etiam quę sit omnino eius vis. Nam quia in præcedente assertione simpliciter dixeramus, potentiam notionalem constare quoque ex relatione diuina; & diuina relatio propter sui infinitatem plures

B rationes virtualiter distinctas continet; addimus iam, potentiam ex diuina relatione constare & compleri secundum eam peculiarem rationem, qua relatio diuina principio proximo, seu potentiæ producendi in creaturis, respondet.

Præterea potest etiam ex hac

C doctrina intelligi, quemadmodum licet ad potentiam generandi (verbi gratia) pertineat quoq; relatio paternitatis, adhuc tamen potentia generãdi, vt principium QVO, virtualiter distinguatur ab ipso generante seu principio QVOD, scilicet à Patre. Etenim eadem relatio paternitatis, vt re-

D spondet eminẽter principio QVO generationis in creaturis, constituit vltimo in diuinis potentiam generandi: vt autem respondet etiam proprietati hypostaticæ in creaturis, atque eatenus (vt infrà docebimus) constituit personam Patris; sic etiam constituit principium QVOD generationis. Et similiter eadem relatio spirandi,

di, quatenus identificat ſibi duo ſuppoſita, conſtituit principium QVOD completum ſpirandi, vt expoſuimus ſuprà cap. 6. quatenus autem eminenter reſpondet principio QVO productionis in creaturis, ſic conſtituit vltimate potentiam ſpirandi.

Sed occurrunt aliquot argumenta ad probandum, potẽtiam notionalem non debere vllo modo eſſe relatiuam. Primum peti poteſt ex D. Auguſtino lib.3. contra Maximinum, cap. 12. vbi dicit, Filium non idcirco alium Filium non generaſſe, quia non potuit, ſed quia non oportuit. Eſt igitur potentia generandi cõmunis Patri ac Filio, & proinde aliquid abſolutum. Reſpondeo. Senſus verborum D. Auguſtini eſt, Filiũ non ex defectu potentiæ omnino, non generauiſſe. Habet enim potentiam Patris, quatenus illi identificatur in ratione abſoluta eſſentiæ, atque ita non omnino potentiâ generandi caret; quanquam vt opponitur Patri relatiuè, non illam habeat, ſicut Pater. Nec tamẽ hinc ſequitur, Filium non eſſe omnipotentem, id quod ſolum volebat Auguſtinus defendere contra obiectionẽ Maximini. Quemadmodum enim ad hoc, vt perſona Filij ſit infinitum ens, ſatis eſt, illum habere entitatem omnem Patris in ratione abſoluta, ita vt ſit omnipotens æquè ac Pater, ſa-

A tis eſt, vt habeat omnem potentiam Patris in ratione abſoluta. Quod autem, vt talis perſona, non habeat potentiam Patris relatiuam, argumentum id eſt, non imperfectionis, ſed diſtinctionis eius à Patre. Sicut etiam quòd Pater, vt eſt talis perſona, non habeat potentiam vt generetur,
B quam habet Filius, non eſt argumentum imperfectionis Patris, ſed diſtinctionis eius à Filio. Satis enim eſt, quòd illam habeat in eſſentia, in qua Filio identificatur.

Senſus ergo eius, quod Auguſtinus dicit, Filium potuiſſe generare, eſt, illum in eſſentia quidem habere potentiam generandi, vt explicatum eſt. Senſus autem eius
C quod addit, non oportuiſſe tamen vt generaret, eſt, non oportuiſſe, vt Filius etiam haberet potentiam & actionem generandi, vt talis perſona eſt, licet alioqui habeat in eſſentia. Nam perfectio ſanctiſsimæ Trinitatis talis eſt, vt contra potius oporteat Filium, quatenus talis perſona eſt, gene-
D rari duntaxat, non autem habere etiam potentiam generandi, aut generare. Et nihilominus tamen ſciendum hîc eſt, communiter loquendo, non eſſe ſimpliciter negandum, quin Filius habeat omnem potentiam Patris. Omnipotentiæ namque nomine communiter intelligitur abſolutũ quoddam attributum, quod æquè con-

uenit omnibus personis. Atq; ex his facilè intelligi potest, doctrina S. Thomæ prima parte, quæstione 41. articulo sexto ad 1. & ad 2. Et quæstione 42. articulo sexto ad 3.

Secundum argumẽtum. Si potentia consistit in relatione, sequitur personas non procedere per intellectionẽ & volitionem. Consequens est falsum, vt ostensum est suprà cap. 4. Ergo id etiam ex quo istud sequitur. Maior probatur. Nam fieri non potest, vt intellectio & volitio sit ab alio principio, quàm ab intellectu & voluntate. Confirmatur. Nam relatio, vt relatio est, non videtur posse esse principium actiuum. Respondeo. Tantummodò efficitur hoc argumento, potentiam notionalem non consistere adæquatè in relatione, sed etiam in intellectu & voluntate; non verò probatur, quòd non consistat etiam in relatione, tanquam complente rationem potentiæ, non quidem actuando intellectum & voluntatem, sed per quandam identitatem cum distinctione simul virtuali vtriusque coniunctam. Ac explicari hoc facilè potest ex eo, quod in creaturis etiam videmus, intellectionem & volitionem procedere non solùm à principio quod est intellectus & voluntas, sed etiam ab habitu complente & actuante intellectum & voluntatem in ra- A tione principij: qui quidem habitus, vt patet, non est voluntas, aut intellectus.

Tertium argumentum. Potentia generandi est id, quo producens assimilat sibi productum, vt etiam docet D. Thomas 1. part. quæst. 41. artic. 5. Relatio non est huiusmodi. Ergo non constat ex B relatione potẽtia generandi. Respondeo ad Maiorem. Non est necesse, vt in omni eo, quod est de ratione completa potentiæ generandi, producens assimilet sibi productum, sed satis est, vt illud sibi assimilet in sua essentia, atque adeò in principio primo, & quasi radicali generationis. Nam mas (verbi gratia) cùm actiuè generat C fœminam, non eam sibi assimilat in potentia generandi actiuè, si vera sit sententia multorum, qui censent, fœminam non habere potentiam actiuè generandi. Adde, quòd essentia diuina non minus intima est illi relationi, quæ complet in diuinis potentiam generandi, quàm natura specifica potentiæ generandi in creaturis D ipsi rationi indiuiduæ potentiæ. Quare hoc ipso, quòd Pater æternus assimilat sibi Filium in essentia, dici potest idem Pater æternus, non minus assimilare sibi Filium in essentia potentiæ generandi, quàm creatura generans assimilat sibi genitum in ratione specifica potentiæ generãdi, licet

non

non etiam assimilet illud in ratione indiuidua eius potentiæ.

Quartũ argumentum duci potest ex doctrina D. Thomæ 1. part. quæst. 41. art. 5. vbi ait, relationem esse extra rationem formalem potentiæ, & quasi in obliquo tantùm potentiæ nomine denotari. Respondetur, ibi sanctum Thomam loqui de relatione, vt est ꝓprietas cõstituens personam; quo pacto verum est, quasi in obliquo significari nomine potentię. Cùm hoc tamen rectè consistit illud, quod diximus, relationem, vt est vis quædam, seu principium quo, pertinere formaliter ad potentiam.

CAPVT XI.

Explicatur quæstio decima de ordine originis, suprà capite primo proposita.

DECIMA eademq; postrema quæstio circa originis ordinẽ erat. Vtrũ operationes illæ diuinæ, secundum quas existũt processiones, sint voluntariæ? Ac est sententia Orthodoxa (vt patet ex dictis lib. 1.) eiusmodi operationes esse quidem voluntarias voluntate diuina, nõ vt libera est, sed vt Deus per illam necessariò & naturaliter, & se, & omnia, quæ sunt ad intra (vt loquuntur Theologi) in natura diuina, quæque A proinde pertinent ad ipsius Dei perfectionem, vult esse atq; amat. Ita fit, vt neque liberè (sicut aiebant Ariani) Pater genuerit Filium, neque etiam inuitus, sed volens id necessariò. Atque eodem modo Pater & Filius non inuiti, nec liberè, sed volentes necessariò spirant Spiritum sanctum.

B Quanquam est hîc discrimen, quòd operatio, qua procedit Filius, voluntaria isto modo dicitur, non à voluntate, vt à principio, sed (vt prima parte, quæstione 41. articulo secundo, rectè diuus Thomas explicat) duntaxat concomitanter: Non enim procedit Filius ab ipsa voluntate, vt à principio. At operatio qua Spiri- C tus sanctus procedit, volũtaria est à voluntate, vt à principio, siquidem ipse à voluntate procedit.

Ex qua doctrina facilè refellitur argumentum illud, quod diuus Augustinus lib. decimo quinto de Trinitate, capite vigesimo, & contra sermonem Arianorum, cap. 1. refert Arianum quendã opposuisse Catholico: Aut Pater ge- D nuit Filium volens, aut nolens; si volens, ergo liberè; si nolens, ergo est miser. Hoc argumentum, teste eodem Augustino, acutè Catholicus refutauit, quærendo vicissim ex Ariano, vtrum Pater esset Deus volens, aut nolens; vt si volens, responderet; inferret similiter, Patrem non naturâ

sed

sed liberè esse Deum; si volens; concluderet, esse miserum. Dicendum est igitur, Patrem & voluntariè, & nihilominus naturaliter Filium genuisse; sicut voluntariè & naturaliter est Deus, voluntate scilicet concomitante.

Sed hoc loco primùm dubitari potest, quid sit omnino generationem Filij esse voluntariam voluntate naturali & necessaria concomitanter? Respondeo. Nihil aliud, quàm generationem Filij esse obiectum volitum & amatum voluntate Patris, non tamen productum; sicut essentia diuina est ita obiectum diuinæ voluntatis, non tamen producta per illam, & ipse Filius similiter. Est enim considerandum, in voluntate diuina non solùm esse perfectionem, vt amentur diuinitùs ea, quæ per ipsam produci possunt, vt Spiritus sanctus & creaturæ; sed etiam vt ametur essentia diuina, & Filius, & alia, quæ ad intra non procedunt per voluntatem: ad eum modum, quo nostra voluntas amat ea etiam, quæ ipsa non producit. Secundò, dubitant hîc aliqui, quídnam sit prius secundum nostrum modum intelligendi, Patrem æternũ generare Filium, an velle generare? Caietanus enim 1. par. quæst. 41. art. 2. & Scotus in 1. distinct. 6. dicunt, quòd velle generare sit prius. Ratio Caietani est, quia velle generare, est quid

A absolutum, & generare, quid notionale, seu respectiuum. Prius autem in diuinis est absolutũ, quàm notionale, secundum nostrum modum intelligendi. Contrà verò Franciscus Ferrariensis libro quarto contra Gentes, cap. 11. & Capreolus in 1. distinct. 6. quęst. 1. putant, prius esse generare, q̃ velle. Probatur. Quia actus naturalis prior est, quàm actus voluntatis. Sed generatio est actus naturalis: Ergo, &c. Secundò, quia actus intellectus, qualis est in diuinis generatio, prior est, quàm actus voluntatis.

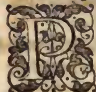
Quæstio est omnino parui momenti, quandoquidem non propriè de ipsa diuina re, in qua nihil est prius & posterius, sed de ordine nostri intellectus in concipiendo illam nunc disputatur. Et possumus dicere, vtramque opinionem habere suum locum, secundum varias quidem considerationes eorum, quæ apud nos solent prius vel posterius concipi, vt ostendunt argumenta vtriusq; opinionis. Quanquam ratio illa prima secũdæ opinionis probari minimè debet, cùm videatur supponere, quòd actus voluntatis, per quem concomitanter generatio Verbi diuini est voluntaria, non sit naturalis, sicut ipsa generatio: Hoc enim plusquàm falsum est, vt patet ex his, quæ initio huius capitis exposuimus.

Ter-

A Tertiò quæri potest, vtrum similiter actus ipse notionalis, quo Spiritus sanctus producitur, sit voluntarius concomitanter? Ratio dubij est, quoniam, cùm Spiritus sanctus procedat per voluntatem, non videtur concomitanter & quasi extrinsecè voluntarius esse sicut est actus intellectus quo generatur Filius; sed tantummodò per se & intrinsecè. In contrarium est, quod prȩter actum illum voluntatis, quo Spiritus sanctus procedit, est alius actus voluntatis virtualiter distinctus, per quē non procedit, videlicet volitio absoluta cōmunis omnibus personis, vt suprà cap.4. ex doctrina D. Augustini ab omnibus recepta exposuimus. Quare poterit per hunc etiam actum concomitanter esse voluntaria processio Spiritus sancti. Et ita planè est: Vt rectè quoque attigit Caietanus 1.p. q.41.artic.2. Manet tamen in hoc discrimen, quod generatio Filij non solùm voluntate absoluta est voluntaria concomitanter, sed voluntate notionali, per quam procedit Spiritus sanctus. Quæcunque enim Pater æternus vult; vult per vtrumq; actum voluntatis. Processio autem Spiritus sancti non est voluntaria concomitanter nisi per actum voluntatis essentialem; nam illo alio notionali, per se & intrinsecè est volitus, hoc ipso quod per eum ipse procedit.

CAPVT XII.

Explicatur quæstio prima de ordine relationis diuinarum personarum suprà cap.1 proposita.

RIMA quæstio huius B generis erat, an non omnino cōtra rationem sit ponere relationes in natura diuina? Nam etsi suprà c.1. ex Scriptura & Patribus probauerimus eas in diuinis esse, & hactenus sæpe in tota hac disputatione, necessariò, vt explicaremus alia, id supposuerimus; oportet tamē de hoc ipso propriè etiā C & ex instituto disserere. Ac sunt argumenta quædam, quæ videntur habere hoc loco non exiguam difficultatem.

Primum argumentum est. In diuinis nihil est, quod secundum suam rationem abstrahat ab ente reali, & rationis. Sed relatio, vt relatio, abstrahit. Ergo minimè est in diuinis. Maior probatur. D Quia quidquid est in diuinis, est Deus; atque ita non abstrahit ab ente reali. Minorem videtur asserere diuus Thomas prima parte, quæstione 28. articulo primo, vbi docet, hoc esse peculiare prædicamenti *ad aliquid*, quod ratio relationis aliquando inuenitur in

ente reali, aliquando in ente rationis. Item ibi ait, rationem huius prædicamenti abstrahere ab inhærentia in subiecto; secus rationes aliorum prædicamentorum. Abstrahit igitur relatio ab ente reali; alioqui non abstraheret ab inhærentia in subiecto.

Respondeo distinguendo Maiorem: Nihil in diuinis abstrahit, ab ente reali secundum rationem nominis obiectiuam, id est, secundum id quod in ipso Deo intrinsecè respõdet vocabulo; concedo; secundum rationem autem formalem, id est, secundum significatum formale nominis, quod est in intellectu, quando nomen vsurpatur; nego. Quamuis enim, quidquid intrinsecè dicitur de Deo, obiectiuè sit ens reale; non tamen est necesse, vt per quemcunq; conceptum sub aliquo nomine formatum de Deo, concipias illud esse reale; sed potes abstrahere. Et hoc sanè modo, videlicet secundum conceptum formalem communissimum, significatũ nomine relationis, abstrahit relatio à reali & rationis, vt docet D. Thomas. Nam per relationem possumus intelligere illud, quod respicit alterum, antequam discernamus, vtrum respiciat per realitatem aliquam in se obiectiuè, atque adeo realiter, vel solum extrinsecè, per conceptum alterius intelligentis illud in ordine ad aliud, atq; adeo secundum rationẽ. Et similiter hoc modo verum est, quòd ratio relationis abstrahat ab inhærẽtia in eo, quod refertur. Et sic est intelligendus S. Thom. loco citato.

Quòd si loquamur de ratione relatiõis obiectiuè significata per nomen, impossibile est, vt illa abstrahat à reali & rationis, sed debet esse vel rationis, quæ proinde non inhæreat in ipso subiecto, quod refertur, quatenus refertur, sed extrinsecè ab intellectu dicatur de illo: Vel realis extra animam, quę proinde sit re ipsa in subiecto, quod refertur. Etenim propria etiam ratio atque differentia prædicamenti *ad aliquid*, si obiectiuè consideretur, est quiddam actuãs & inhærens in ipso subiecto: alioqui relatio vt sic non esset forma accidentalis subiecti, si secundum suam peculiarem differẽtiam non actuat subiectum, neq; in illo inhæret.

Itaq; D. Thomas 1. p. quæst. 28. artic. 1. quando dicit, relationem abstrahere secundum propriam rationem à reali, & ab inhęrentia, intelligendus est de ratione formaliter per nomen relationis significata, non obiectiuè. Id quod satis est, vt consistat illud discrimẽ quod eo loco assignat S. Thomas inter hoc & reliqua prædicamenta.

menta. Rationes enim & differentiæ propriæ aliorum prædicamentorum, ne ſecundum formale quidem ſignificatum nominum, reperiuntur in aliquo ente rationis ſicut reperitur ratio formalis prædicamenti ad aliquid. Nulla ſiquidem ſubſtantia aut quantitas, &c. eſt ens rationis. Et ſanè ſi ea, quæ Caietanus in illum locum diui Thomæ diſputat, ſunt vera; eodem etiam modo interpretanda ſunt, videlicet de abſtractione relationis à reali & rationis ſecundum ſignificatum nominis formale, alioqui ſi ſecundum obiectiuum intelligat, non ſatis ille probabiliter loquitur.

Secundum argumentum. Relatio realis inter aliqua, neceſſariò ſupponit diſtinctionem illorum realem, ſaltem ſecundum prioritatem quandam & ordinem rationis, quo ſcilicet prius ea intelligãtur realiter diſtingui quàm realiter referri. At relatio in diuinis nullo modo ſupponit diſtinctionem realem perſonarum. Ergo non eſt in diuinis realis relatio. Maior eſt nota. Minor probatur, quia, vt ſuprà vidimus, diſtinctio ipſa realis non eſt in diuinis niſi per relationem.

Reſpondeo. Relatio, quæ eſt accidens, ſicut ſecundum rem vel rationem, (multi enim ſentiunt

A non diſtingui realiter relationem à fundamento) ſupponit ſubiectũ à quo ſuſtentetur, & fundamentum, ad quod conſequatur & ex quo verè pendeat; ita etiam ſecundum rem, vel rationem, debet ſupponere diſtinctionem realem extremorum, quæ per illam referuntur. At verò relatio diuina,

B quia non eſt accidens, ſed ſubſtantia, vt infrà patebit; idcirco vt non ſupponit vllo modo ſubiectum à quo ſuſtentetur, neque etiam fundamentum à quo verè pendeat: ita neque debet ſupponere diſtinctionem extremorum, ſed ipſæ relationes conſtituunt talem diſtinctionem ſicut conſtituunt perſonas, immò ſunt ipſæ

C perſonæ ſubſiſtentes, vt infrà capite 14. docebimus. Nec incredibile videri debet in hoc eſſe diſcrimen relationis diuinæ & relationis creatæ; cùm propria ratio relationis diuinæ diſtet infinitè à ratione propria relationis creatę, iuxta ea quæ initio notauimus in prolegomenis.

D Tertium argumentum. Relatio formaliter non eſt perfectio ſimpliciter ſimplex. Ergo non eſt ponenda in DEO. Antecedens probatur. Quia non eſt melius ipſa, quàm non ipſa: Melius enim eſt eſſe abſolutum, quàm reſpectiuum: perfectionem autem ſimpliciter ſimplicem de-

ſcribit D. Anſelmus in Monologio eſſe eam, quæ in quocunque ente melior eſt ipſa quàm nō ipſa. Reſpondetur negando antecedens; ad probationem dico, non eſſe idē, aliquid eſſe perfectionem ſimpliciter ſimplicem, & aliquid eſſe melius quocunq; alio, quod non ſit ipſum; ſed ſatis eſt, vt ſit melius quocunq; alio ſecum incompatibili in eodem ſubiecto. Iam, quamuis abſolutum vt eſt tale melius ſit, quàm reſpectiuum; tamen reſpectiuū non eſt incompatibile cum abſoluto, ſed poſſunt reperiri hæ duæ rationes in eodem. Et ita, cùm ex ſui ratione reſpectiuum nihil melius, quod ſit ei incompatibile, excludat ab aliquo ſubiecto; ſequitur, quòd ſit perfectio ſimpliciter ſimplex. Et loquor de reſpectiuo præcisè vt reſpectiuum eſt (quomodo reperitur etiam in Deo) non de reſpectiuo accidentali, quod cum diuina perfectione ſtare in eodem ſimul non poteſt.

Sed difficultatem huius argumenti non parum augent verba quædam D. Thomæ 1.p.q.28. art. 2.ad 3. vbi ſic inquit: *Si in perfectione diuina nihil plus contineretur, quàm quod ſignificat nomen relatiuum, ſequeretur quod eius eſſe eſſet imperfectū, vtpote ad aliquid aliud ſe habens.* Ex quibus verbis colligi videtur, relationē in diuinis per ſe non continere (ſententiâ D. Thomæ) perfectionem. Alioqui ſi eſſentia diuina ſolum contineret quod ſignificatur nomine relationis, non ideo eſſet imperfecta, vt dicit S. Thomas. Ex alia parte abſurdum eſt, aliquid ponere in Deo, quod ſit imperfectum.

A

Propter hoc Caietanus in commentario ad eum locum D. Thomæ, putat relationem diuinam formaliter, vel vt AD, neq; dicere imperfectionem, neq; perfectionem, ſed abſtrahere ab vtroque. Ratio illius eſt, quia ſi diceret perfectionem, vt ſic, aliqua perfectio eſſet in vna perſona, quæ non eſt in alia; & ſi diceret imperfectionem, aliquid eſſet in Deo imperfectum, quod eſt inconueniens. Vnde ad verba S. Thomæ quatenus videntur ſignificare, quod AD vt AD, dicat imperfectionem, reſpondet, non idcirco S. Thomam concludere, quòd eſſentia diuina eſſet imperfecta, ſi tantum haberet quod ſignificat nomen relatio, quia relatio vt ſic dicat imperfectionem, ſed quia quando ratio relationis ſola cōpetit alicui, habet coniunctam aliquam imperfectionem, videlicet accidentis, aut entis rationis. Quidquid enim duntaxat eſt relatio, debet eſſe, vel accidens, vel ens rationis.

B

C

D

Aliqui præterea ex recentioribus, quaſi explicantes mentem

Caietani dicunt, relationem, quatenus reale accidens est, dicere quidem perfectionem, atq; adeò relationem etiam diuinam, vt essentia diuina est, dicere perfectionem; Quia quod relationi creatæ competit propter rationem accidentis, competit relationi diuinæ, propter rationem essentiæ, vt docet in illo ipso artic. S. Thomas. Relationem autem, quatenus est tale accidens, scilicet *ad aliud*; dicũt abstrahere à perfectione & imperfectione: Et consequẽter etiam relationem diuinam, quatenus est AD, sicut ait Caietanus. Ceterùm hi Doctores non satis explicant propositam difficultatem. Nimis enim confusè & indistinctè loquuntur, vt ex his, quæ statim dicemus, patebit.

Aliter ergo ad argumentum illud ex verbis D. Thomæ exstructum, respondendum est. Quod, vt commodè fiat, notãdum est, de relatione diuina formaliter, posse nos loqui dupliciter. Vno modo secundum significatum formale huius nominis, videlicet secũdum conceptum, quem præcisè formamus de entitate diuina, prout illam afficimus hoc nomine relationis. Et si ita quidem loquamur, bene potest aliquo modo intelligi, quod Caietanus dicit, relationem diuinam, vt relatio formaliter est, abstrahere à perfectione simpliciter, & imperfectione, si

A nimirum sensus sit, per illum quidem nostrum formalem conceptum, nondum à nobis actu concipi perfectionem simpliciter simplicem, vel imperfectionem in relatione diuina. Altero modo loqui possumus de relatione diuina, vt relatio est, secundum significatum obiectiuum huius nominis,

B id est, secundum illud, quod obiectiuè respondet in ipsa re diuina, huic nomini, relationis, cum eo illam afficimus. Et si hoc modo Caietanus & illi alij Doctores velint relationem diuinam, vt relatio est, abstrahere à perfectione simpliciter simplici, & imperfectione; prorsus esset intolerabilis eorum opinio. Probatur. Quia de

C fide est, relationem diuinã, vt AD, & non solùm, vt est essentia diuina, esse in Deo quandam realitatem, & realitatem quidem infinitam: ac rursus quoque est euidens, omnem diuinam ac infinitam realitatem, esse secundum se obiectiuè perfectionem simpliciter simplicem, hoc est, quę melior sit ipsa cuicunque enti, vt ens est,

D quàm quodlibet cum ea incompatibile. Ergo Theologico discursu potest ex his duobus principiis certissimè concludi, relationem diuinam etiam vt AD, in re & obiectiuè esse perfectionem, & perfectionem simpliciter infinitam. Antecedens pro secunda parte, patet, & pro prima probatur, quia se-

secundum fidem personæ diuinæ realiter distinguũtur per relationes non vt essentia sunt (sic enim ipsæ personæ & relationes sunt vnum & idem) sed vt sunt relationes, virtualiter distinctæ ab essentia. Ergo de fide est, quod vt relationes sunt, sunt realitates quædam. Et cùm nulla realitas sit in Deo, quæ non sit infinita; de fide etiam est, esse realitates infinitas.

Videtur ergo mihi, simpliciter esse concedendum, relationem diuinam formaliter, vt relatio est, dicere perfectionem simpliciter infinitam: Vt rectè concedit Gabriel in 1. dist. 7. q. 3. quin immò D. Thomas in illa respõsione ad 3. ar. 2. quæst. 28. 1. par. si illius doctrina bene consideretur. Et quidem loquendo de relatione diuina, secundum significatum obiectiuũ, quod relationis nomini respondet in Deo, satis est iam id probatum. Si verò loquamur de relatione diuina secundum significatum formale, id est, secundum conceptum, quem sub hoc nomine formamus de diuina entitate, qui etiam communis est relationibus creatis; sic non magis videtur abstrahere à perfectione, quàm abstrahant conceptus alij quorumcunque aliorum diuinorum attributorum. Nam si conceptum alicuius abstrahere à perfectione, sit, per illum actu quidem non concipi perfectionem rei; sic verum

A est, relationem secundum conceptum formalem abstrahere à perfectione. Sed hoc modo etiam abstrahit à perfectione ratio seu cõceptus formalis diuinæ Sapientiæ, verbi gratia. Nam quando Sapientiam formaliter concipis, nõ cogitas eo ipso conceptu de illius perfectione, sed id postea per a-

B lium conceptum facis. Si verò abstrahere à perfectione in proposito sit, non posse concipi perfectionem in eo, cui tribuimus conceptum relationis; ne per alium quidem conceptum; sic falsum omnino est, relationem abstrahere à perfectione. Etenim de quacunque relatione possum concipere perfectionẽ, quin immò per-

C fectionem simpliciter, cùm non obstet vlli maiori perfectioni secum incompatibili, vt in responsione ad tertium argumentum, quod proposuimus, declaratũ est.

Quòd verò attinet ad verba illa S. Thomæ, quæ nobis obiecimus; rectè illa exponit Caietanus. Non enim vult relationem ex se dicere imperfectionem, sed tantũ, quòd

D si essentia diuina, solùm haberet rationem relationis, qualem habent relationes creatæ, haberet adiunctam imperfectionem, vel accidentis, vel entis rationis. In eo autem minimè assentior Caietano, quod neque perfectionem quoq; putat is cõtineri in relatione diuina formaliter, vt relatio est.

Sed

Sed occurrũt adhuc tria argumenta, quib. videtur probari posse, relationem diuinã, formaliter vt relatio est, non esse perfectionẽ infinitam, neque simpliciter simplicem. Primum est. Si relatio diuina formaliter est infinita perfectio; ergo aliqua perfectio est in vna persona, quæ non in alia.

Ad hoc argumentum Gabriel vbi suprà concedit facilè consequentiã. Sicut, inquit, aliqua realitas est in vna persona, quę non in alia: Et tamen inde non sequitur, quod persona non sit res infinita. Melius tamen est, distinguere cõsequens: Si enim intelligatur, quatenus personæ opponuntur & distinguuntur ab inuicem, conceditur; Si verò intelligatur simpliciter, ita vt nullo modo vna persona habeat relationem alterius, negatur. Quamuis enim, vt distinguitur, non habet perfectionem alterius, tamẽ habet, vt est vnum in essentia cum illa. Et satis est vt eatenus habeat, ad hoc vt simpliciter sit infinita, sicut suprà libro 1. cap.29. fusè docuimus.

Secundum argumentum est, quod inde sequeretur esse plura infinita simpliciter. Quod tamen impossibile est, vt ostendit diuus Thomas 1. p. q. 11. Respondetur concedendo esse plura infinita respectiua; neque hoc est absurdum, quia non solùm his pluribus infinitis conuenit vt sint plura, sed etiam vt sint vnum infinitum; propter quã vnitatem alterum illorũ habet quidquid est pfectionis in altero. Atque adeò non obstat hîc ratio illa, qua D. Thomas 1.p.q.11. & alij Theologi concludunt, non posse plura infinita esse simpliciter; quæ duntaxat sint plura, & nõ etiam vnum & idem. Notandum autem est, hoc argumentum non esse peculiare contra hoc, quod asserimus, relationes formaliter dicere perfectionem infinitam; nam etiam fieri posset contra hoc, quod ipsa fides expresè docet, scilicet in diuinis esse plures personas, seu plures res respectiuas, quarum vtique nulla est finita, sed quælibet infinita simpliciter. Ad quod eodem modo est respondendum.

Quòd si quærat aliquis, an concedi possit, esse in diuinis tres infinitates simpliciter? Respondendum est, si semper addatur particula *Respectiua*, vel *Relatiua*, in re concedi posse. Nec magis incommodum id concedere, quàm quod certum est de fide, tres esse realitates infinitas relatiuas; quia realitas infinita respectiuè, & infinitas respectiua idem sunt omnino. Ceterùm, quia in hac materia modus loquendi cautissimus esse debet, præstat omnino non dicere, tres infinitates, quia infinitas sonat attributum absolutum. Et ita diuus Athanasius: *Non*

Non tres, inquit, *immensi, sed vnus* A *immensus*. Vsurpans nimirum vocabulum immensitatis absolutè & substantiuè.

Tertium argumentum. Perfectio simpliciter simplex (vt in Monologio definit Anselmus) est ea, quæ in quocunque ente vt ens est, melior est ipsa, quàm alia secum incompatibilis. Sed nulla relatio B diuina est talis. Ergo nulla relatio diuina est perfectio simpliciter simplex. Minor probatur. Nam paternitas (verbi gratia) in Patre non est melior, quàm sit filiatio, illi incompatibilis in Filio; cùm constet vtramque esse æqualem, & sic de relationibus aliis. Respõdeo. Nego Minorem. Ad probationem dico, filiationem non esse C re vera incompatibilem paternitati. Nam, vt patet, est vtraque in eadem essentia diuina, atque adeò in vna & eadem re numero. Item est vtraque etiam in eadem persona, tum Patris, tum Filij, quatenus identificantur in essentia, iuxta illud: *Ego in Patre, & Pater in me est.* Ex hoc igitur, quod paternitas non sit melior, quàm filiatio, mi- D nimè sequitur, eam non esse meliorem, quàm quiduis illi incompatibile.

CAPVT XIII.

Explicatur quæstio secunda, de ordine relationum, suprà cap. 1. proposita.

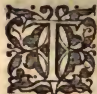

SECVNDA quæstio de ordine relationum erat, quænam, & quot relationes reales sint in diuinis secũdum originem? Ac respondent Theologi, esse in diuinis tantummodò quatuor eiusmodi relationes, videlicet, paternitatem & filiationem, spirationem & processionem. Id patet ex his, quæ hactenus constituta sunt. Nam duæ sunt tantùm origines in diuinis. Altera per intellectum, quæ generatio dicitur, altera per voluntatem, quæ nominatur spiratio. Quælibet autem origo duarum tantùm relationum fundamentum est, quarum altera sit relatio principij, altera eius, quod est à principio per originem. Ita fit, vt in origine, quæ est generatio, duę relationes fundamentum (iuxta nostrum modum concipiendi) habeant; paternitas videlicet, quæ est relatio in principio eius originis, nempe in Patre, & filiatio, quæ est relatio eius, quod procedit ab eo principio, nempe Filij. Ac similiter origo secundum processionem amoris duarum etiam relationum fundamentum est; videlicet spirationis, quæ est relatio principij eius originis, hoc est,

est, Patris & Filij communis, qui sunt, vt suprà dictum est, vnum illud principium Spiritus sancti; & processionis, quæ est relatio eius, quod est ab eo principio, nempe Spiritus sancti. Vt enim ista origo amoris proprium nomen non habet, sed spiratio, actiuè, & processio pasiuè, dicitur; ita neque ipsæ relationes, quæ in hac origine fundantur, sed illud accipiunt ab ipsa origine. Ex qua explicatione facilè intelligi potest quod hac ipsa de re docet ex Orthodoxa doctrina diuus Thomas prima parte, quæstione vicesima octaua, articulo quarto.

CAPVT XIV.

Explicatur tertia quæstio de ordine relationum, suprà capite primo proposita.

ERTIA quæstio de ordine relationum erat, num eiusmodi relationes omnes distinguantur inter se realiter? Ac de his quidem, quę sibi inuicem propriè opponuntur, vt de paternitate & filiatione, spiratione & processione, dubium nullum est. Sed omnis hoc loco apud Theologos controuersia est de spiratione cōparata cum paternitate & filiatione, quibus nō opponitur: Vtrum scilicet relatio spirationis, com-

A munis Patri & Filio, re ipsa ante omnem operationem intellectus actu distinguatur à relatione paternitatis & filiationis, sicut paternitas & filiatio inter se.

Prima sententia est Durandi in 1. distinct. 13. quæst. 2. & Heruei quodlib. 7. & Dionysij Carthusiani in 1. distinct. 27. quæst. 1. qui putant

B tant distingui realiter. Et probari hæc sententia potest, primò, ex S. Thoma, qui 1. par. quæst. 32. art. 2. simpliciter negat, Patrem referri ad Filium & Spiritum sanctum vna relatione. Item ex eodem 1. p. q. 28. artic. 4. vbi docet, in diuinis esse quatuor relationes reales, sicut explicauimus præcedente capite. Si enim tantùm tres realiter

C inter se distinguuntur; simpliciter essent tantùm tres reales.

Secundò. Vel paternitas & spiratio ante omnem operationem intellectus sunt duæ relationes actu, vel vnica tantùm; si actu duæ; ergo actu realiter distinctæ. Probatur consequentia. Nam implicat à parte rei esse dualitatem aliquam absque pluralitate, atque

D adeò absque distinctione actu. Si verò sunt vnica relatio à parte rei; ergo duæ relationes habent à parte rei pro termino vnam & eādem relationem, quod sanctus Thomas in illa quæstione tricesima secunda, art. 2. censuit esse impossibile.

Tertiò. Ista propositio est fal-

sa, paternitas est spiratio. Ergo à parte rei distinguūtur actu. Antecedens est D. Thomæ in illa quæstione artic. 3. ad 3. Consequentia probatur, quia si essent idem, vera esset illa propositio. Sicut vera est ista: Bonitas est Sapientia in diuinis, propter identitatē à parte rei.

Quartò. Vnum absolutum non potest esse idem cum pluribus absolutis. Ergo nec vnum respectiuum cum pluribus respectiuis, & consequenter, nec relatio spirationis erit idem cum paternitate & filiatione. Antecedens videtur clarum. Neque enim id conceditur in diuinis, sed tantùm, quòd vnum absolutum sit idem cum tribus respectiuis, scilicet essentia cū personis. Consequentia patet ex paritate rationis.

Quintò. Sicut se habet generare ad generari, ita spirare ad spirari. Ergo à commutata proportione; sicut se habet generari ad spirari, ita generare ad spirare. Sed generari & spirari ita se habent, vt distinguantur realiter inter se, quia sunt idem quod Spiritus S. & Filius. Ergo generare & spirare etiam realiter distinguentur: Et consequenter etiā paternitas, quæ est idē quod generare, & spiratio, quæ est idē quod spirare.

Vltimo. Aliqua dicuntur à parte rei de paternitate, quæ dici non possunt de spiratione; vt quòd cōstituit personam, &c. Ergo realiter

A ista duo distinguuntur. Atque eadem formâ argumentorū probari potest distinctio realis inter filiationem & spirationem.

Secunda sententia communis & longè verior est, huiusmodi relationes non distingui realiter actu, sed ratione, & virtualiter; vt bene explicat Caietanus 1. p. q. 32.

B art. 2. de qua distinctione suprà libro 1. cap. 30. & aliâs diximus. Ita docet S. Thomas 1. p. q. 32. ar. 3. ad 3. & q. 40. art. 1. ad 1. & Capr. in 1. dist. 13. q. 1. art. 2. & Caietanus 1. part. quæst. 32. art. 2. & præterea etiam Scotus in 1. dist. 13. quæst. 1. Marsilius in 1. quæst. 30. artic. 4. dub. 2. & alij. Probatur autem hęc sentētia primò ex Ecclesiæ defini-

C tione in cap. Damnamus, de sum. Trin. & fide Cathol. Vbi ex sentētia omnium Orthodorum Patrū, quorum testimonia suprà libro 1. cap. 20. pro fide sanctissimæ Trinitatis citauimus, apertè exploditur quaternitas rerum in diuinis. Et sanè D. Athanasius in epistola ad Epictetum, pudēdam hæresim

D esse, ait, quaternitatem vllo modo pro Trinitate inducere. Quare vel erronea, vel errori proxima videtur esse illa prima sententia. Nec satis est, quod respondet Durandus, ab Ecclesia tantū reiici quartam rem absolutam, quę videlicet sit essentia diuina realiter à tribus personis distincta. Quamuis enim eiusmodi quaternitas in illo quidem

dem capitulo, *Damnamus*, præcipuè reiiciatur, tamen absolutè negatur etiam quaternitas rerum. Itaque temerarium saltem, & errori proximum est, asserere quarumcunq; rerum quaternitatem. Nam & Arianos eo nomine exagitat in illa epist. ad Epict. D. Athanasius. Secundò. In diuinis nulla est distinctio realis, nisi inter opposita relatiuè, vel ratione originis, vel ratione relationis. Sed paternitas & spiratio, ac similiter filiatio & spiratio, nullo modo istorũ opponũtur. Ergo nullo modo distinguuntur realiter. Tertiò. Si spiratio distinguitur realiter à paternitate, cur spiratio nõ sit quarta persona in diuinis, cùm alioqui sit perfecta quædam substantia, vt omnia quę sunt in Deo? Respõdet Durandus, quia non est incõmunicabilis. Est enim communis Patri & Filio: de ratione aũt personæ est incõmunicabilitas. Cõtrà: Incommunicabilitas in diuinis non cõsistit in eo, vt aliquid nullo modo sit in altero; sed in hoc, vt aliqd distinguatur realiter ab altero, & vt non sit in illo, quatenus ab eo distinguitur. Si igitur spiratio realiter distinguitur à paternitate & filiatione, erit etiam incommunicabilis eo modo, quo in diuinis reperitur incommunicabilitas: ita scilicet, vt non sit in paternitate & filiatione quatenus ab eis distinguitur. Quòd autem sit in paternitate & filiatione, vt est idem in essentia cum illis, id nihil obstabit quò minus sit vt ab illis distinguitur incommunicabilis. Aliâs enim, neque paternitas esset incommunicabilis, siquidem ipsa similiter est in filiatione ratione essentiæ; iuxta illud: *Ego in Patre, & Pater in me est.* Si autem dicatur, spirationem non solùm esse in paternitate & filiatione, quatenus illis identificatur in ratione absoluta essentiæ, sed etiã, quatenus ab eis distinguitur: Contrà obiiciendum est, quòd vnum distinctum esse in eo, à quo distinguitur, non contingit, nisi aut per actuationem siue informationem, aut per compositionem, aut per identitatem in alia quadam tertia ratione virtualiter ab vtroque distincta vt accidit in diuinis. Sed duo primi modi existendi in alio non possunt habere locum in proposito. Ergo restat, vt spiratio sit in paternitate & filiatione vltimo duntaxat modo, scilicet ratione tertij, nempe essentiæ diuinæ, in qua identificentur. Qui modus non obstat, quò minus sit alioqui æquè incommunicabilis, atque paternitas ipsa & filiatio, vt antè conclusum est.

Iam ad argumenta contrariæ opinionis respondendum est. Ad primum respondetur, verè dici, esse quatuor relationes reales in diuinis, quamuis inter se omnes

non distinguantur realiter. Sicut verè quoque solemus dicere, Deum habere multas perfectiones reales, quamuis non ideo significamus, eas realiter esse distinctas. Et ratio huius est, quia vt nomen significans aliquid reale, in plurali numero vsurpemus (sicut in proposito facimus, cùm dicimus, plures esse in diuinis relationes reales) satis est, significatum illius formale, hoc est, conceptus nostros multiplicari, & cuilibet conceptui verè respondere obiectiuè aliquid reale, licet non sit realiter distinctum. Ita verò accidit in proposito. Nam etsi paternitas & spiratio non sint alia & alia res obiectiuè: tamen alium & alium conceptum nos formamus de re diuina, vt illam appellamus paternitatem, & spirationem, & cuilibet conceptui istorum respondet aliquid reale. Quod verò sanctus Thomas prima par. quæstione tricesima secunda, articulo secundo dicit, vnicam relationem non posse respicere distinctas relationes, intelligendum est de vna, quæ non sit duplex virtualiter. In proposito autem paternitas & spiratio sunt duæ relationes virtualiter, id est, illa vnica relatio, quæ actu est paternitas & spiratio, æquiualet propter infinitam sui perfectionem duabus distinctis, atque ita potest respicere & terminare duas distinctas relationes, scilicet filiationem & processionem: & eadem ratione filiatio & spiratio, licet sint vnica actu relatio, terminare possunt, paternitatem & processionem, quæ distinguuntur realiter

A

B

C

D

Ad secundum argumentum Egydius Romanus in 1. distinct. 27. artic. 1. quæst. 1. & Capreolus, vbi suprà, & alij recentiores, quamuis negent paternitatem & spirationem ante omnem operationem intellectus esse duas res: concedunt tamen ante omnem operationem intellectus esse duas relationes actu. Quod si obiicias, multiplicato inferiori oportere, vt superius etiam multiplicetur: Atque adeò, si sunt à parte rei duę relationes, debere etiam à parte rei esse duas res; quandoquidem res habet se ad relationē, vt superius transcendentaliter; respondent, satis esse, vt id, quod est superius, multiplicetur in proprio distinctiuo inferioris; distinctiuum autem paternitatis & spirationis in proposito esse relationē filiationis & processionis: Nam relationes (inquiunt) vt relationes sunt, multiplicātur per terminos. Quare dicunt, satis esse, filiationem & processionem esse aliam & aliam rem, ad hoc, vt re ipsa ante operationem intellectus, paternitas & spiratio sint duæ relationes: Sunt enim duæ per filiationē & processionem, tanquam per terminos.

Verùm

Verùm ista responsio non est solida. Nam dato quòd satis sit, vt superius multiplicetur secundum proprium distinctiuum inferioris: falsum tamen est, relationes tantùm distingui in esse relationis per terminos: quin immò plures relationes, intrinsecè inprimis, hoc est, se ipsis sunt plures; per suos autem terminos non nisi extrinsecè distinguũtur. Si igitur paternitas & spiratio sunt duę relationes ante omnem operationem intellectus; oportebit vt realitas, quæ est superior ad relationem, non solùm multiplicetur in terminis, sed etiam in paternitate & spiratione secũdum se ipsas intrinsecè. Item contra hanc respõsionem facit, quod ex illa ipsa facillimè probari potest idem quod per eã illi auctores remouere student, nempe paternitatem & spirationem esse duas res. Argumentabor enim sic: Res debet multiplicari in ꝓpriis terminis earum relationum, quæ ante omnem operationem intellectus sunt duæ relationes. Sed paternitas & spiratio sunt proprij duarum relationum termini, quæ ante operationem intellectus sunt duæ, videlicet procesſionis & filiationis. Ergo res debet multiplicari in paternitate & spiratione, quod est, vt dixi, contra illud ipsum quod illi Doctores ea respõsione agunt. Aliter igitur respondeo ad illud

A secundum argumentum cum Caietano 1. part. q. 32. art. 2. videlicet paternitatem & spirationem, ante omnem operationem intellectus non esse duas relationes, sed vnam actu, quæ tamen est duplex virtualiter, atque adeo sufficiens ad terminandas duas relationes diuersas, scilicet filiationẽ & pro-

B cesſionem.

Ad tertium argumentum respondeo. Quando disputatur de hac propositione, paternitas est spiratio, & similibus, vtrum sint concedendę; dupliciter possumus vsurpare prædicatũ & subiectum talium propositionũ; primo modo adæquatè secundum omne id, quod significant, id est, non solùm

C secundum significatum obiectiuum, sed etiam secundum formale quod concipitur in intellectu; & sic negandæ sunt simpliciter, quia falsum est, quòd significatum formale subiecti sit significatum formale prædicati identicè loquendo sicut procedunt illæ propositiones. Secundo modo

D contingit vsurpare prędicatum & subiectum earum enunciationum secundum significatum obiectiuum duntaxat; & sic sunt concedendæ, quando per prædicatum & subiectum significamus idem realiter in Deo. Iam D. Thom. q. 32. artic. 3. loquitur primo modo. Communiter autem concedi solet illa altera propositio; bonitas

est sapientia; quia accipitur in ea subiectum & prædicatum secundo modo, id est, obiectiuè.

Ad quartum argumentũ. Sunt qui concedant antecedens, scilicet impossibile esse, vt vnum absolutum sit idem cum pluribus absolutis distinctis realiter; & tunc negant argumenti consequentiam. Rationem discriminis eam assignant, quòd absolutum distinguitur ab omnibus aliis, & ita eadem ratione, qua ab vno distinguitur, etiam à quocunque alio: respectiuum verò non à quocunque alio, sed à suo correlatiuo distinguitur; & ideo quamuis à correlatiuo distinguatur, potest tamen vtrumque correlatiuum esse idem cum tertio, siue id tertium absolutum sit, siue relatiuum, modò id non opponatur relatiuè duobus illis correlatiuis extremis, sed alteri quarto.

Verùm hæc responsio non mihi placet. Primò, quia quantum est ex vi solius rationis naturalis, non magis impossibile videtur, vnum absolutum esse idem realiter cum pluribus absolutis realiter distinctis, quàm, quod iam docet fides, vnum absolutum esse idem realiter cum pluribus respectiuis. Sicut enim propter virtualem distinctionem duorum respectiuorum ab absoluto tertio, & propter infinitatem absoluti

A luti & respectiui, defendimus iam mysterium Trinitatis respondendo ad argumenta, quæ contrà fiunt: ita etiam, si diuinitus reuelatum fuisset, vnum absolutum esse idem realiter cum pluribus absolutis, potuissemus eodem modo respondere ad argumenta, quæ contra id fierent. Po-

B tuisset enim tunc intelligi, quomodo nihilominus illud tertium absolutum virtualiter distingueretur à duobus extremis absolutis, sicut natura absoluta à personis absolutis. Ita, vt quemadmodum iam natura absoluta creata realiter distinguitur à persona absoluta, sic natura infinita absoluta virtualiter tunc distin-

C gueretur à personis absolutis. Secundo, ratio illa discriminis, quæ assignatur in ea responsione, non ex omni parte vera est. Nam quamuis respectiuum non distinguatur realiter à quocunque alio, loquendo de distinctione tali, puta vt à correlatiuo: tamen certum est, ipsum distingui realiter secundum se à quocunque

D alio, loquendo de distinctione secundum conceptum communem transcendentalem distinctionis. Commentitium enim esset dicere, quòd paternitas creata, verbi gratia, vt relatio est in re, non distinguatur à lapide, & aliis rebus, realiter, sed tantùm à filiatione. Iam verò ex hoc solo quod respe-

ctiuum

ctiuum saltem transcendentali-
ter distinguatur à quocunque a-
lio realiter, videretur etiam æ-
què absurdum, quòd vnum re-
spectiuum possit esse idem cum
pluribus, siue absolutis, siue re-
spectiuis, si verum est quod illi
Doctores aiunt, ideo impossibi-
le esse, vt vnum absolutum sit i-
dem realiter cum pluribus ab-
solutis, quoniam absolutum di-
stinguatur realiter à quocunque
alio.

Aliter igitur ad argumentum
respondetur negādo antecedens,
quantum est ex vi solius rationis
naturalis: quanquam supposita
iam reuelatione fidei, Theologi-
cè bene potest probari, non esse
possibile in diuinis, vt vnum ab-
solutū sit idem realiter cum plu-
ribus absolutis; quia quod non
est in diuinis, non potest esse,
cùm Deus sit ens vndequaque ne-
cessarium. Quod verò vnum re-
spectiuum sit idem cum pluribus
respectiuis, quoniam nec ex sola
ratione naturali, neque ex reue-
latione, probari potest falsum
esse, sed potius ex reuelatione
concluditur esse verum, vt su-
prà ex Ecclesiæ definitione o-
stendimus; absolutè concedi de-
bet.

Ad quintum respondetur, ra-
tionem à permutata proportio-
ne non habere locum, nisi in
quantitatibus. Alioqui eodem ar-
A gumento probare Durandus po-
tuisset, personam generantem, &
personam spirantem, esse reali-
ter duas personas distinctas, quod
est contra fidem. Patet, si ita ar-
gumentemur: Sicut se habet per-
sona generans ad personam ge-
nitam, ita persona spirans ad per-
sonam spiratam. Ergo à commu-
B tata proportione, sicut se habet
persona genita ad personam spi-
ratam, ita persona generans ad
personam spirantem. Sed perso-
na genita distinguitur realiter à
persona spirata. Ergo & persona
generans à persona spirante. Vt
igitur hîc ille modus argumen-
tandi non valet, ita nec illic, vbi
Durandus vult. Ad vltimum ar-
C gumentum, negatur consequen-
tia. Alioqui similiter probaretur,
personam & essentiam esse duas
res, quod est contra fidem. Pa-
tet, quia aliqua dicuntur de per-
sona, quæ non possunt dici de es-
sentia. Satis est igitur ad hoc di-
stinctio virtualis, vt suprà li-
bro primo, capite tri-
gesimo declara-
D tum est.

CAPVT

CAPVT XV.

Explicatur quæstio quarta de relationum ordine, suprà cap. 1. proposita.

VARTA quęstio de ordine relationum inter diuinas personas erat, vtrum relationes constituant atq; distinguant personas diuinas, & an id prȩstent ipsȩ solȩ? Est enim celebris admodum apud Theologos hæc controuersia, per quid scilicet personȩ diuinȩ constituantur & distinguantur. Ad vitandam verò confusionem & obscuritatē qua hæc disputatio implicata esse solet, animaduertendum inprimis est duplicem esse posse sensum quæstionis. Primus est, vt quæratur, quasi conditionaliter, quid sit formaliter loquendo in persona, de quo, si nostro modo in creaturarum cognitione vsitato ratiocinaremur, affirmaremus esse id, quo personæ constituuntur & distinguuntur. Secundus sensus quęstionis est, vt absolutè quęratur de re ipsa obiectiuè, quid videlicet sit illud in persona diuina, quo re ipsa entitas illa infinita, quæ est persona, habet, vt sit incommunicabilis & distincta à qualibet persona, & quod nos ꝓinde, supposita fidei reuelatione de hoc mysterio, absolutè affirmare debemus (tametsi conceptu

A nostro inadęquato & imperfecto) esse cōstitutiuum & distinctiuum personæ diuinæ. Ac in primo quidem sensu quæstio non magni est momenti. Neque enim eo modo quæritur propriè de ipsa constitutione & distinctione personæ diuinæ, sed de modo quem nos in ea concipienda teneremus, si non

B erudiremur per fidem & Theologiam. In secundo verò sensu, quęstio est maximi momenti, & multum refert quid de ea affirmetur, vel negetur. Nam ągit de eo, quod reipsa obiectiuè conuenit personæ diuinæ, quamuis id à nobis nō clarè iam percipiatur.

Secundò notandum diligenter est. Cùm quærimus de constitu-

C tiuo & distinctiuo diuinæ personæ, etiam reipsa obiectiuè; minimè nos inuestigare aliquam realitatem incompletam existentem in diuina persona, quæ videlicet componat ipsam, & vltimo tribuat illi, vt sit incommunicabilis & distincta à qualibet alia, sicut videre est in constitutiuo personæ

D creatæ. Est enim diuina persona res simplicissima, in qua proinde quidquid reipsa est, actu est tota persona. Sed cùm res illa diuina, quæ est persona Patris (verbi gratia) reipsa habeat essentiam absolutam, & generationem actiuam, & relationem paternitatis, quæ omnia inter se virtute distinguuntur; meritò quærimus, vtrum illa res

res sit distincta & incommunicabilis, vt est essentia, vel generatio, vel paternitas. Cùm enim ista tria virtualiter distinguantur; & hæc distinctio sufficiat ad negandum de vna ratione istarum id quod affirmatur de alia, vt suprà lib.1.c. 30.dictum est; non frustra inquiritur, secundum quam istarum rationum competat rei illi diuinę esse incommunicabilem & distinctam; ita, vt non competat illi hoc secundum rationem aliam. Patet igitur, quid sit quærere de constitutiuo & distinctiuo personæ.

Tertiò, vt facilius veritatem inuestigemus, & rectius de variis opinionibus in hac disputatione iudicare posśimus, hoc tanquam totius disputationis fundamentum, in promptu habendum est; videlicet, cùm persona nihil aliud sit, quàm intellectualis naturę indiuidua substantia, id est, incommunicabilis & distincta à quolibet alio; necesse esse, vt illud sit personę constitutiuum in diuinis, quod est aliquid substantiale, & personę, vt personæ, proprium: Si quid autem secundum aliquam ra tionē non sit tale, id esse non posse diuinæ personæ constitutiuum.

His præmiśsis, prima sententia in hac quæstione est Gregorij Ariminensis in 1. d. 27. q. vnica, & Præpositiui, quemadmodum Gabriel, & Scotus in 1.d.26. referūt. Hi censent ꝑsonas diuinas se totis

A distingui & constitui. Neq; quærendum esse aliquid peculiare in persona, quo cōstituatur & distinguatur. Probant id primò. Quia persona est summè simplex. Ergo quidquid dicatur esse constitutiuum personę, erit tota persona; & consequēter se tota constituitur. Secundò. Persona non est minus

B simplex, quā essentia. Sed essentia se tota cōstituitur in esse essentiæ, propterea quod est simplex. Ergo etiam persona. Ex quibus rationibus patet Doctores istos respōdere ad quæstionem iuxta illum secundum sensum de reipsa. Et sic Franciscus quoq; Ferrariensis lib. 4.contra Gent.cap.26.& Caietanus 1.p.q.40.art.2. circa solutio-

C nem primi argumenti, videntur concedere idem, quod Gregorius, videlicet, personas se totis constitui secundum rem: idque colligunt ex verbis S. Thomæ in illa q.40.art.2.in sol.1.

Ceterùm hæc sententia aut insufficienter respondet quæstioni, aut est plus quàm falsa. Cùm enim

D dicitur, personam se tota constitui & distingui; aut sermo est de totalitate realitatis & entitatis, quam actu habet persona, ita vt sensus sit, totam rem personę (sub aliqua tandem ratione) distingui, & esse incommunicabilem. Et sic quidem verum id est. Nam cùm personæ diuinæ realitas non habeat actu partes, sed sit simplex;

q de

de quacunq; tandē ratione affirmemus, quod efficiat, vt res personæ sit incommunicabilis & distincta, oportet concedere, quod tota realitas personæ, vt est sub illa ratione, videlicet paternitatis, aut generationis, &c. distinguatur & sit incommunicabilis. Sed tamen per hoc non est satisfactum quæstioni. Nam cùm tota illa res personæ sit & essentia absoluta, & generatio, & paternitas, oportet vlteriùs explicare, secundum quam harum rationum virtualiter distinctarum tota illa res sit incommunicabilis & distincta. In hoc enim est difficultas huius quæstionis, vt initio explicauimus. Si verò, cùm dicitur, personam constitui & distingui se tota, sermo sit de totalitate personæ non modò secundum rem, sed etiam secundum omnes illas rationes virtualiter distinctas, quæ sunt in persona; tunc procul dubio sentētia illa est plus quàm falsa. Nam falsum est, immò erroneum, quòd res personæ, etiam vt essentia absoluta est, sit incommunicabilis & distincta ab alia persona. Quare falsum etiam erit, quod res personæ se tota constituatur in esse personæ, accipiendo totalitatem hoc modo. Vnde pessimè sonat, quod Gregorius illic concedit, personam distingui realiter ab altera per essentiam, quamuis *non*, inquit, *essentialiter*. Falsum est hoc. Nam si per essentiam distinguitur; Ergo essentia est personę propria; Ergo etiam essentialiter distinguitur. Antecedens patet. Nā intelligi non potest, vnum ab alio distingui per aliquid, quod non sit illi proprium, sed vtriq; commune.

Iam ad argumenta Gregorij respondeamus. Ad primum dico, non obstare simplicitatem personæ, quò minus rectè quæri possit, per quam rationem virtualiter distinctam, persona sit incommunicabilis, ita vt non sit talis per aliam; quanquam nihilominus verum sit, personam se tota esse incommunicabilem, loquendo de totalitate realitatis, vt dictum est.

Ad secundum ita respondeo. Si loquamur de re, quæ est essentia, cùm in ea quoque non obstante simplicitate plures rationes virtualiter distinctæ coniungantur; rectè etiam quęri potest, per quid illa constituatur in esse essentię; & responderi, quod per rationem absolutam, non relatiuam. Si autem loquamur formaliter de essentia secundum rationem illam solam, quam hoc nomen *essentia*, in illa re diuina formaliter significat; sic, cùm significemus tantùm vnicam rationem, quę ex illis virtualiter distinctis, quæ in re ipsa diuinæ essentiæ insunt; non debet quæri,

quæri, per quid constituatur, sed seipsa constituitur. Aliud verò est, quando loquimur de persona absolutè & in concreto significata. Nam hoc nomen *persona* ex modo significandi, significat rem diuinam, continentem plures rationes virtualiter distinctas. Quocirca rectè quæritur, per quam illarum rationum constituatur persona, id est, per quam rationem reddatur incommunicabilis & distincta.

Ad auctoritatem ex S. Thoma allatam à Caietano & Ferrari. respondeo, ex illo loco D. Thomæ solùm colligi, quod persona se tota constituatur & distinguatur, loquendo de totalitate realitatis personæ. Id enim docet ibi S. Thomas ad ostendendum non esse in persona diuina compositionem. Gregorius autem Ariminēsis aliquid amplius videtur velle quàm hoc; siquidem concedit personam distingui per essētiam; quod non potest dici, nisi persona constitueretur per omnes rationes, quas virtualiter includit. Quare Caietanus & Ferrarien. perperam omnino fecerunt, si in hoc propter verba S. Thomæ voluerunt Gregorio assentiri.

Secunda opinio est, personas constitui & distingui per proprietates quasdam absolutas, quæ sint in diuinis præter relationes, origines, & essentiam. Hanc sententiam Marsilius in 1. quæstion. 30. artic. 2. tribuit Lynconiensi & Ioanni de Ripa, & eam etiam Scotus in primo dist. 26. quæst. 1. tribuit Bonauenturæ; sed immeritò, vt ostendit rectè Caietanus 1. parte quæst. 40. artic. 1. Fundamentum eius sententię est: Nam origines & relationes supponunt ipsam personam constitutam. Ergo oportet ipsam personam Patris, verbi gratia, per aliquid aliud constitui quàm per origines vel relationes; & consequenter necesse est, præterea assignare aliquam proprietatem absolutam, qua constituatur. Antecedens probatur. Nam generatio actiua, verbi gratia, est à persona subsistente, & relatio paternitatis consequitur generationem tanquam fundamentum.

Hęc sententia si procedat, quatenus quæstio est de eo quod absolutè sentiendum est de constitutione personæ, re ipsa (vt initio declaraui) plus est quàm falsa. Et quidem aliqui conantur illam impugnare ex eo, quod impossibile sit, vnum absolutum, quale est essentia, esse idem realiter cum tribus absolutis realiter distinctis. Ceterùm hæc ratio infirma est. Vt enim suprà capite præcedente ostendi, quod ad discursum nostrum attinet, non minus apparet impossibile, nec facilius defendi potest,

quòd vnum absolutũ sit idem realiter cũ tribus respectiuis, quàm quòd sit idem cum tribus absolutis. Ex distinctione enim virtuali illius absoluti & trium proprietatum absolutarum perinde potuissemus defendere mysterium, si ita fuisset reuelatum, atque iam facimus. Efficax igitur argumentum contra istam sententiam sumitur ex Ecclesiæ definitione in capitulo Firmiter, &, Damnamus, de summa Trinitate & fide Catholica, & in Concilio Florentino, & Toletano XI. vnde constat distinctionem in diuinis non esse, nisi per proprietates & rationes relatiuas; quemadmodũ id ipsum quoque testimoniis omnium Orthodoxorum Patrum confirmauimus suprà cap. *6*. Et verba quidem Concilij Toletani XI. in confessione fidei contra hanc sententiam clara sunt: *Ergo in hoc*, inquit, *diuinæ personæ numerum insinuant, quod ad inuicem sunt. Et in hoc numero carent, quod in se sunt.* Quæ sententia ad verbum sumpta videtur ex D. Augustino tract. *39*. in Ioan. Argumentatur præterea Scotus in 1. d. *26*. contra hanc sententiam rectè ex eo, quod Scriptura simpliciter diuinas personas nominat respectiuis nominibus; quæ quidem propriè est intelligenda, cùm nihil obstat. Ad fundamentum verò eius sententiæ postea commodiori loco respõdebitur.

A Tertia opinio est D. Bonauenturæ in 1. d. *26*. q. 3. personas diuinas per origines constitui & distingui. Ratio eius est, quoniam, cùm debeant cõstitui & distingui per relationes aut per origines; & origines sint priores secundũ nostrum concipiendi modum, quàm relationes; per eas constituuntur. B Hæc opinio quatenus ponit per origines quidem personas constitui & distingui, non aberrat à veritate, vt statim patebit.

Quarta opinio est, constitui & distingui per relationes. Ita sanctus Thomas 1. part. q. 40. art. 2. & Albertus Magnus in 1. d. 27. art. 2. & ferè alij Doctores in 1. d. *26*. & D. Anselmus lib. de incar. Ver. & C lib. de Spiritu sancto, c. 2. & 10. & Ricard. de S. Vict. lib. 3. de Trinit. Neque verò hæc sententia excludit omnino origines à constitutione personarum diuinarum, si quæstio sit de eo quod absolutè quidem statui debet de re, iuxta id quod initio notauimus de duplici quæstionis sensu. Quare poD nam aliquot assertiones vt rectiùs hæc tota difficultas explicetur.

Prima assertio. Si disputatio hæc instituatur absolutè & de re ipsa, modo suprà declarato; sic personę diuinę nec per relationes solas, nec per origines solas, sed tum per origines, tum per relationes personales, constituuntur & distinguuntur. Hæc assertio con-

conſentanea eſt inprimis menti D. Thomę 1. part. quæſt. 40. art. 2. vbi docet, per relationes & origines conſtitui & diſtingui, quamuis principaliùs per relationes, quod quemadmodum ſit intelligendum, poſtea declarabo. Eſt etiam hæc aſſertio ex mente ſancti Bonauenturæ. Is enim loco citato minimè vult negare, quòd re ipſa diuinæ perſonæ per relationes etiam conſtituantur, ſed tantùm loquitur ſecundum modum, quo nos quidem conſtitutionem diuinarum perſonarum conciperemus, ſi hac de re nobis iudicandũ eſſet more vſitato in cognitione creaturarum, de quo poſtea dicemus. Denique eſt etiam ea aſſertio ex mente ſanctorum Patrum, qui ſine diſcrimine modò per origines, modò per relationes dicũt perſonas diſtingui, vt intelligi poteſt ex locis ſuprà cap. 1. & 6. citatis, & paſsim S. Thomas 1. part. in ſuo tractatu de Trinit. refert.

Probatur autem aſſertio hæc efficaci ratione, hoc modo: Res diuina, quę eſt Pater, verbi gratia, tam vt eſt generatio actiua, quàm vt eſt paternitas, eſt ſubſtantia incommunicabilis & diſtincta ab omnibus aliis perſonis. Ergo re ipſa tam per originem, quàm per relationem, eſt & conſtituitur perſona diſtincta. Conſequentia patet, tum ex definitione perſonæ, tum ex his, quæ notauimus,

A cùm declararemus titulum quæſtionis. Antecedens etiam eſt manifeſtum ex fide. Nam conſtat, generationem actiuam & paternitatem eſſe quid proprium perſonæ Patris, & quid ſubſtantiale ſiue ſubſiſtens; cùm in diuinis nullum ſit accidens. Atque id rurſus confirmatur. Nam, vt ſuprà cap.
B 4. declaratum eſt, etiam origo, vt origo, ſiue vt productio vel ꝓceſſio eſt, eſt relatio. Ergo cùm ex definitione Eccleſiæ habeamus, perſonas diſtingui per proprietates relatiuas, fatendum eſt, perſonam Patris, verbi gratia, non tantùm per proprietatem relatiuam, quæ eſt paternitas, ſed etiam per eam, quæ eſt generatio actiua,
C conſtitui & diſtingui. Atque eodem modo argumentari poſſumus de origine, ſiue proceſsione paſsiua perſonæ. Immò multò ſanè faciliùs, cùm illa nihil aliud ſit, quàm ipſa perſona relatiua, quatenus concipitur à nobis, vt à perſona producente exiſtens. Vnde vix videtur aliqua eſſe diſtinctio, ne virtualis quidem, inter proceſ-
D ſionem paſsiuã & perſonam procedentem; ſed ſolùm eſt inter hæc diſtinctio rationis ex parte noſtra, cum fundamento quaſi extrinſeco, quod videlicet eſt ipſa origo actiua. Quando enim concipimus, perſonam procedentem eſſe ex vi illius originis actiuæ, dicimus illam procedere.

Ex quibus argumentis patet, à nemine primam illam assertionem negari posse, quandoquidem colligitur manifestè ex principiis, partim à fide traditis, partim ab omnibus concessis. Dixi autem in ea assertione personas distinctas constitui per origenes & relationes personales, vt ita excluderem à constitutione personæ spirationem relationem, & spirationem originem actiuam, communem Patri & Filio, quæ, vt patet, cum persona Patris & Filij non constituit vnam personam, sed vnum quiddam simplicissimum, quod potest producere Spiritum sanctum, de quo satis dictum est suprà cap. 7.

Sed ad maiorem declarationẽ eius assertionis tria argumenta soluenda sunt. Primum est, quòd videtur poni aliqua compositio in persona, si constitutiuum illius dicatur esse duplex scilicet origo & relatio. Secundum est illud argumentum secundæ sententiæ, quod, vt patet, directò contra hanc nostram assertionem videtur valere. Tertium est tale. Persona Patris (verbi gratia) prius est persona, atq; adeò prius etiam est constitutiuum illius, quàm sit persona Filij. Sed paternitas non est prius, quàm sit Filij persona. Ergo paternitas non est constitutiuum personæ Patris. Maior probatur ex ordine originis, propter

A quem videtur ex natura rei aliquo modo prior persona Patris. Minor probatur. Paternitas non est prius, quàm filiatio: Ergo nec est prius, quàm Filius. Consequentia est clara, antecedens probatur. Quia relationes sunt simul natura.

Ad primum respondeo. Cùm B relatio & origo actu sint idem, nulla propterea compositio in persona per vtrumque constituta ponitur, sed tantùm declaratur excellentia diuinæ personalitatis, cui non solùm competit, vt quomodocunque sit proprietas hypostatica siue personalis, sed vt eadem ipsa sit & relatio paternitatis & generatio; cùm tamen ista C multiplicentur & distinguantur in creaturis.

Ad secundum, vt aliqui respondeant, negant Patrem generare, vt est formaliter Pater, & completa persona incommunicabilis, sed dicunt eum generare, & est quid subsistens absolutum, quod vocant incompletè personam. Et sic respondent ad argumentum, ne- D gando, quod generatio & paternitas supponant personam iam constitutam. Hæc responsio nullo modo defendi potest. Ratio est, quoniam persona Patris non distinguitur realiter à Filio, nisi quatenus habet relationem paternitatis. Ergo non est generans personam Filij, nisi vt habens pater-

ternitatem. Antecedens est de fide, & consequentia per se clara.

Aliter ergo respondetur, negando, quòd à parte rei, vt iam loquimur, actio notionalis præsupponat personam constitutam, & relatio actionem notionalẽ. Sunt enim hæc omnino vnum & idem simplicissimum; quapropter nulla est inter illa prioritas ex natura rei. Et cùm dicitur, in argumento actionem notionalem esse fundamentum relationis, atque adeò priorem illa, falsum est à parte rei. Vt enim diximus suprà cap. 11. relatio diuina, cùm sit subsistens, non habet re ipsa fundamentum, quia non indiget sustentante, sed est ipsa persona diuina, & origo. Quanquam verum est quidem, nostrum intellectum habere ordinem quendam in concipienda persona, origine, & relatione diuina. Ceterùm non obstante hoc ordine intellectus nostri, agnoscimus re ipsa nullum esse ordinem inter ista; vt neque est vllus conceptionis ordo in intellectu perfectè ista concipiente, vt concipiunt Deus ipse & beati.

Ad tertium respondetur eodẽ modo, quo re ipsa persona Patris est quadantenus prior persona Filij, etiam posse dici (si ita licet loqui) paternitatem priorem esse filiatione; ita scilicet, vt talis prioritas significet solum ordinem originis, qui quidem non est ordo durationis, nec caussalitatis. Is tamen ordo originis non obstat, quò minus illæ relationes sint simul naturâ, quatenus simultas naturæ distinguitur contra ordines caussalitatis & durationis, quos ordines Aristoteles voluit excludere à relationibus realibus. Atque hæc satis sunt, quod attinet ad quæstionem de constitutiuo personarum re ipsa; quod verò attinet ad quæstionem de constitutiuo secundum nostrum modum concipiendi, quia ea res etiam satis implicatè tractari solet, dicendum deinceps à nobis est aliquid.

Quare sit secunda assertio. Si respiciamus conceptum vltimum & peculiarem, quem nos oportet formare de persona, & de relatione, & de origine diuina, sic sanè dicendum est, secundum nostrum etiam modum concipiendi, personas diuinas constitui, & distingui per relationes & origines personales, quatenus relationes & origines sunt formaliter. Hæc assertio à nemine profectò negari potest. Quam ita probo. Conceptus vltimus, quem nos formare oportet, de persona diuina est, quòd ea sit quædam res subsistens, & incommunicabilis, & distincta ab omnibus aliis infinitè perfectiori modo, quàm hæc ipsa competant

A personæ creatæ: Et conceptus etiam, quem formamus de relatione diuina, est, quòd per illam res, quæ est persona, respiciat alteram personam correlatiuam, infinitè perfectiori modo, quàm vnum relatiuum creatum respicit alterũ: & similiter conceptus, quem formamus de diuina origine, est, quòd per illam infinitè persona v-B na producit aliam, aut ab alia procedit. Atqui de re, quæ est persona diuina, non aliter concipimus, eam esse subsistentem incommunicabiliter, & ab aliis distinctam, quàm vt concipimus eam illo perfectissimo modo respicere alteram personam, & similiter habere ordinem originis ad illam. Ergo secundum nostrum modum C concipiendi sic acceptum, persona diuina per relationem & originem formaliter constituitur.

Neque huic assertioni obstat, quod noster intellectus prius format cóceptum personæ diuinæ, quàm conceptum relationis, & originis diuinæ. Hoc enim ideo est, quia eundem ordinem in concipiendis diuinis, quem in creatis con-D cipiendis, tenet: constat autem in persona creata, prius formari cóceptum personæ, quàm originis, & relationis. Hoc autem ordine, non obstante intellectus noster Theologicè ratiocinando cognoscit, quòd ille prior conceptus personæ non competat rei diuinæ, nisi quatenus de illa etiam ille alter relationis & originis verificatur. Ac potest etiam è contrà intellectus noster prius concipere ipsam relationem, & originem, quatenus est veluti forma, & constitutiuum personæ.

Sit iam tertia assertio. Si præcisè respiciamus ad cóceptum vniuersalem inadæquatum, quem de persona diuina, relatione, & origine formamus; sic secundum nostrum modum concipiendi, personæ diuinæ non constituuntur per relationes & origines formaliter. Est dicere: Quòd cùm ad illum tantummodò conceptum attendimus, non affirmamus per relationem & originem constitui personam, vt tali conceptu apprehenditur, neque vnquam id affirmaremus, si nihil vlteriùs de persona, relatione, & origine diuina à nobis cogitaretur. Hæc assertio est ad mentem Capreoli in 1. dist. 26. & Ferrar. 4. contra gent. ca. 26. & S. Thom. 1. part. quæst. 40. ar. 1. & 4. Probatur autem hoc modo: Conceptus ille noster vniuersalis & inadæquatus de persona, relatione, & origine diuina, est etiam communis personæ, relationi, & origini creatæ. Sed in creaturis nihil, cui talis conceptus competat, concipitur à nobis, vt constitutiuum personæ. Ergo cùm talem conceptum duntaxat respicimus, nondum iudicamus secundum

dum nostrum modum, quòd relatio & origo formaliter in diuinis constituant personam, nec id vnquã iudicaremus, si nihil vlterius de ratione propria personæ, relationis & originis diuinę à nobis conciperetur. Maior patet ex his quę suprà docuimus in prolegomenis. Minor est clara. Nam quidquid tali conceptu concipimus in creaturis, tandem vlterius procedẽdo cognoscimus esse accidens, & consequenter non constituere personam, quæ vt sic est quid substantiale.

Atque hanc assertionem mihi videtur voluisse insinuare S.Thomas 1.part.q.40.art.4. cùm dicit, relationem paternitatis, vt relatio est formaliter, secundum intellectum esse quid consequens personam constitutam, & actum notionalẽ; quatenus verò est constitutiua personæ, præcedere ipsum actum notionalẽ. Quo loco videtur distinguere in relatione conceptum communem, secundum quem non constituit ad nostrum modum, & conceptum alterum vlteriorem & proprium, quo concipitur vt relatio diuina subsistens, secundũ quem constituit, etiam ad nostrum modum; vt dictum est in assertione præcedente. Nec mihi sanè probabilior videtur alia quædam interpretatio quam obscurius adhibet Caietanus 1.par.q.40. art.4. ad hunc D.

A Thomæ locum. Distinguit enim relationẽ prout accipitur in actu signato, & in actu exercito. Relationẽ in actu signato vocat ipsam relationem, vt conceptam sub ratione formali relationis; Relationem verò in actu exercito, ipsam relationem, vt exercet munus relationis, id est, vt subiectum suum

B refert ad aliud. Iam quod S.Thomas ait, relationem vt constitutiuam præcedere actum notionalem, intelligi vult Caietanus de relatione in actu signato: Quod verò ait, relationem, vt relatio est, subsequi actum notionalem; de relatione in actu exercito, id est, vt refert Patrem ad Filium. Ceterùm hæc distinctio non satis aptè

C videtur accõmodari ad hoc propositum. Nam vt ex ipso Caietano (qui est eius distinctionis auctor) in suo Logices commẽtario, cap. de relatione, colligitur, differentia actus signati & exerciti in relatione, solùm videtur pertinere ad diuersitatem nominũ, quibus solemus significare relationẽ

D sub eodem etiam formali conceptu. Vnde ait illic, relationem in actu signato esse relationem, vt significatur hoc termino *relatio*; relationem verò in actu exercito, esse relationẽ, vt significatur hoc termino, ***ad aliquid***, quia hîc videtur significari munus eius ex ipso modo significandi. D. autem Thomas cùm illic distinguit rela-

tionem vt constitutiuam & vt relationem, non agit de diuersitate terminorũ, sed conceptuum eiusdem relationis diuinæ. Ita scilicet vt ea iuxta cõceptum quidem relationis communem ad nostrum modum nõ constituat; iuxta conceptum verò alterum, quo concipitur à nobis vt diuina, cõstituat. Nec sanè videtur ad ipsam alioqui rationem vel conceptum relationis, vllo modo, qui satis percipiatur, differentia illa actus signati & exerciti in proposito accommodari posse.

Quarta assertio. Si respiciamus ad conceptum communem, quo ipsi concipimus personam & personalitatem creatã, & etiam personam & personalitatem diuinã; sic quidem personę diuinę ad nostrum modum constituuntur per relationes & origines, non quatenus relationes & origines formaliter sunt, sed quatenus sunt proprietates quædã subsistentes. Ante probationem autem huius assertionis illud notãdum est. Cùm relatio, & origo diuina, reipsa sit non solùm relatio & origo, sed etiam proprietas subsistens, possumus relationem & originem concipere non solùm conceptu illo communi, quo concipimus relationem & originem creatam, sed etiam illo, quo concipimus proprietatem personalem creatam, vt subsistens est. Item possumus

A (vt patet) eodem conceptu communi concipere personam & personalitatem diuinam, quo concipimus creatam vt persona est.

Iam probatur assertio. Secundum nostrum communem conceptum de persona creata & persona diuina, sub ea ratione personæ diuinæ constituuntur per aliquid, sub qua ratione concipimus

B eas esse incommunicabiles. Sed personas diuinas intellectas à nobis conceptu illo communi personis creatis, concipimus esse incommunicabiles, quatenus habent relationes & origines, non vt relationes & origines, sed vt subsistentes proprietates. Ergo diuinæ personæ cõceptę nostro com-

C muni conceptu personarum creatarum, per relationes & origines non vt relationes & origines, sed vt subsistentes proprietates, constituuntur. Maior patet, & Minor probatur, quia quamdiu continemus nos in vsitatis atque communibus nostris cõceptibus, minimè concipimus personam ali-

D quam reddi substãtialiter incommunicabilem per relationes aut origines formaliter; bene autem per subsistentes proprietates. Deinde confirmatur assertio ex S. Thoma 1.p.q.40.art.4. Cùm dicit relationem, vt constitutiuam personæ præintelligi actibus notionalibus. Quo loco per relationem vt constitutiuam, non solùm vide-

videtur intelligere relationem diuinam, conceptam vltimo & peculiari conceptu, quē de illa possumus habere, vt expositū est, in secunda assertione, sed etiam conceptam sub communi ratione ꝓprietatis subsistentis. Qua ratione iam dicimus per illam ad nostrum modum personam constitui. Notandum est tamen, cùm asserimus per relationes & origines vt subsistentes sunt, ad nostrū modum personas constitui, non esse hoc ita intelligendum, quasi ad nostrum modum constituantur per illas, vt à nobis concipiuntur tanquā duæ proprietates subsistētes; sed solùm volumus, quod constituantur per illas vt sic, quatenus possunt etiam cōcipi vt vna proprietas eiusdem personæ. Ratio huius est. Nam apud nos persona non constituitur per duas, sed per vnam proprietatem subsistentem simplicem. Vnde vt ad nostrū modum intelligamus per relationem & originem subsistentem constitui personam, oportet vtramq; concipere vt vnam proprietatem subsistentem: id quod facile est, quandoquidem verum est in re, relationem & originem in diuinis esse vnā & eandem actu proprietatem simplicem.

Porro ex hac assertione facilè iudicari potest de opinione quorundam, qui censent, diuinas personas ad nostrum modum constitui

A tui per relationes sub ratione absoluta. Ex quibus est Ferrarien. 4. contra Gent. ca. 26. & Capreolus in 1. d. 26. Si enim sensus sit, constitui ad nostrum modum per relationes actualiter conceptas sub aliqua ratione absoluta, falsum est; Nam sub nulla absoluta ratione verè licet concipere personas

B esse incommunicabiles, cùm id planè pugnet cum ipsa rei veritate. Si autem sensus sit, cōstitui per relationes conceptas sub quadam ratione, ad quam proximè solet se habere ratio absoluta in creaturis; & quam ipsi etiam iudicaremus esse rationem absolutam, si tantummodò de diuinis ratiocinaremur per conceptus commu-

C nes illis & rebus creatis, nec vlteriùs conciperemus de diuinis aliquid peculiare; sic vera quidem esset illa opinio, nec differret ab hac nostra quarta assertione. Ratio enim subsistentiæ, sub qua concipimus relationes & origines vt constituentes, proximè se habet ad rationem absolutam, secūdum

D nostrum modum: Nullum enim subsistens siue substantiale apud nos, est respectiuum, sed absolutum quiddam. Atq; hactenus ad quæstionem iuxta vtrumq; illius sensum, quem initio distinguebamus, satis responsum esse videtur.

Solum superest hoc loco discutiendū, quid sibi voluerit D. Thomas 1. p. q. 40. artic. 2. cùm dixit,

personas constitui per relationes A &origines, principalius tamẽ per relationes. Nam & hoc dictũ ipsi ad confirmationem nostrę primę assertionis adduximus, & est sanè obscurum. Aut enim illic D. Thomas loqtur de constitutione personarum re ipsa obiectiuè; & sic falsum est, quòd principalius illæ constituantur per relationes. Ni- B hil enim in diuinis re ipsa est aut præstat aliquid principali⁹, quàm alterum. Quare cùm probatum sit in prima nostra assertione personam re ipsa per originem & relationem constitui; ex æquo intelligendum est, constitui per vtramq;. Aut loquitur D. Thomas secundum nostrum modum concipiendi, de constitutione perso- C næ; & tunc quæro vlterius, vtrum loquatur de relatione & origine, prout concipiuntur à nobis conceptu communi relationis & originis vt sic; vel conceptu proprio relationis & originis diuinę, vt est relatio & origo diuina; vel conceptu relationis & originis, vt est proprietas subsistens? Si loquitur D de relatione & origine vt cõcepta communi conceptu relationis & originis; falsum omnino est, principalius per relationes ad nostrũ modum personas constitui; quia sic neque per relationem, nec per originem constituuntur, vt probatum est in tertia assertione. Si verò loquitur de relatione & origine, vt concipiuntur conceptu proprio relationis & originis diuinæ; sic etiam falsum id esse videtur quod dicit. Nam ex æquo affirmamus, quòd per vtramq;, hoc est, per relationem & originem sic conceptam, constituatur persona; quandoquidem illo proprio & vltimo conceptu tam originem, quàm relationem diuinam concipimus vt quid perfectissimum & intimum personæ. Si verò loquatur de relatione & origine, vt concipiũtur sub ratione proprietatis subsistentis; etiam videtur persona ex æquo per vtramq; constitui; quandoquidem eo conceptu tam originem, quàm relationem concipimus vt subsistentem, & non vt viam ad personam, aut tanquam aliquid progrediens ex ipsa, vt dicit S. Thomas. Difficile profectò mihi esse videtur hoc loco explicare mentem S. Thomæ, nisi quis dicat, illum non solùm respexisse ad modum concipiendi relationem & originem, sed etiam ad modum significandi per illos terminos, *relatio* & *origo*; & ideo dixisse principalius per relationes personas constitui, quia ex ipso modo vocabuli, relatio est quiddam personæ intimum, origo verò videtur quiddam quasi ex persona egrediens vel ad personam tendens.

CAPVT

CAPVT XVI.

Explicatur quæstio quinta de ordine relationum, suprà capite primo proposita.

QVINTA, ac vltima de relationibus quæstio erat, vtrum ipsæ sint propriæ quasi notæ, siue (vt Theologi appellant) notiones personarum? Affirmat verò sententia Theologorū certa & communis. Nam notiones personarum in hac disputatione appellantur quædam siue conditiones siue proprietates diuinæ, non omnibus personis communes, in abstracto significatæ, quibus propria ratio cuiusque personæ significatur, atque innotescit. Tales autem sunt inprimis relationes, vt paternitas, vt filiatio, vt spiratio, vt processio. Ac oportuit huiusmodi notiones in hac materia asserere, & vsurpare, vt propriè respondere hæreticis posimus, cùm instant quærentes, per quidnam personæ differant, cùm sint alioqui idem Deus. Id enim vsurpatione eiusmodi nominum abstractorum commodè explicamus, cùm respondemus, paternitate, filiatione, & processione differre. Ex Patribus autem D. Augustinus lib. 5. de Trinitate, cap. 6. videtur clariùs de huiusmodi notionibus diuinarum personarum esse loquutus, quem deinde scho-

A læ Theologi post Magistrum lib. 1. sentent. distinct. 13. & 27. in illarum explicatione sequuti sunt. Quin etiam D. Basilius lib. 2. contra Eunomium, non longè à fine, huiusmodi notionum disertè meminit, quas etiam proprias personarum formas, & notas, & characteres nominat.

B Sed de numero huiusmodi notionum nonnulla est disputatio. Nam D. Thomas 1. part. quæst. 32. artic. 5. & alij communiter Theologi quinque notiones esse asserunt, non plures, neque pauciores. Sunt autem hæ: Innascibilitas, Paternitas, Filiatio, Spiratio, Processio. Quod ita probatur. Notio in diuinis aliud nihil est, C quàm ratio, per quam innotescit diuina persona. Sed per hæc quinque sufficienter innotescunt personæ diuinæ. Ergo istę quinq; notiones asserendę sunt, non plures, vel pauciores. Minorē ita declaro & probo: Persona innotescit, vel quia est, *à quo* alius, vel quia est, *qui ab* alio: Hæc enim duo pertinent ad origines, quibus multi- D plicantur psonæ. Rursus Pater nō potest nobis innotescere, *vt qui ab alio.* Est enim primum principiū. Et ita vt tale potius innotescit per hoc, quod à nullo est, id quod explicat notio illa Innascibilitas. Quatenus verò est, *à quo alius*, innotescit per paternitatem & spirationem. Filius deinde est, & *à*

quo alius; quo pacto innotescit per spirationem, quæ illi etiam competit; & *qui ab alio*; & sic innotescit per filiationem. Spiritus sanctus denique tantùm est, *qui ab alio*, & sic innotescit per processionem. Ita fit, vt quemadmodum cómunis illa sententia Theologorũ ponit, tantummodò sint illæ quinq; notiones. Ex quibus quidem quatuor tantummodò sunt relationes, & tres tantùm sunt proprietates personales, vt loco citato rectè D. Thomas explicat. Quia innascibilitas non est relatio, nisi reductiuè, sed potius negatio quędam, vt docet D. Basilius lib. 1. contra Eunomium, & D. Gregorius Nazianzenus ora. 3. de Theologia, & D. Athanasius in Dialog. de Trin. contra Anom. pag. 673. & communiter alij sancti Patres. Reliquæ quatuor sunt relationes, vt suprà cap. 13. exposuimus. Proprietates autem personales tantùm sunt tres, vt patet ex disputatione capitis præcedentis. Nam spiratio est communis Patri & Filio, vt suprà cap. 6. expositum est.

Scotus verò in 1. dist. 28. quæst. 1. vult, ponendam esse notionem sextam, videlicet inspirabilitatem communem Patri & Filio, quæ neget processionem ab alio per spirationem, sicut innascibilitas negat processionem per generationem. Sed hanc eius opinionem rectè confutat Caietanus

A 1. par. quęst. 32. ar. 3. Nam quod attinet ad personam Patris, non est opus ponere inspirabilitatẽ: quãdoquidem innascibilitas, vtriusq; processionis negationem in hac materia significat, vt docet non modò D. Thomas 1. p. q. 32. art. 4. sed disertè etiam D. Athanasius in epist. de Synod. Arimini & Seleuciæ, & D. Basilius lib. 1. contra Eunom. vbi absolutè ita inquit: *Hæc est ingeniti significatio, non habere aliunde principium vt sit.* Ac nihilo etiã magis ponenda est inspirabilitas in Filio. Nam cùm notio sit ratio, qua innotescit persona; nõ est ponẽda facilè in numero notionum aliqua negatio, nisi quando peculiaris aliqua ratio mouet; vt in Patre, quia est primum principium, quod optimè innotescit p negationẽ processionis ab aliquo priore. Ratio huius est, quia negatio communiter non est apta ad notificandum aliquid, cùm ipsa potius per aliud innotescat, scilicet per habitum oppositum. Vnde quòd quędam negatio, scilicet innascibilitas sit in proposito notio Patris, est veluti quędam exceptio regulæ generalis, propter rationem illam peculiarem primi principij, quod aptissimè (vt dictum est) innotescit per negationẽ; quę ratio cùm non perinde cernatur in Filio, non est similiter in eo ponenda aliqua notio consistens in negatione, qualis esset inspirabilitas.

litas. Atque eadem ratione neque innascibilitas dicitur esse notio Spiritus sancti, licet verè etiã Spiritus sanctus ingenitus dicitur, vt etiam loquitur D. Athanasius in Dialog. de Trinit. contra Anom. pag. 664. Et diligenter circa hanc ipsam notionem *ingeniti*, doctrina Patrum notanda est, nempe illam non significare propriè substantiam aliquam Patris, qua Filius careat (in qua significatione Ariani inculcabant hanc vocem, quam ideo, auctore Diabolo, excogitatam fuisse in eo sensu, affirmat in epist. de decretis Nicænæ Synodi D. Athanasius) sed negationem, vt explicatum est.

Posset autem præterea hoc in loco quæri, quare non ponatur aliqua notio Spiritus sancti, qua explicatur, nullam personam ab ipso procedere, sicut contrà in Patre ponitur ad significandum, illum à nulla persona procedere? Verùm ad id facilè respondet D. Thomas 1. par. q. 32. art. 3. ad 2. rationem cur talis notio in Spiritu sancto non ponatur, esse, quia notio debet esse aliquid pertinens ad dignitatem personæ. Quod autem à Spiritu sancto nulla persona procedat, non pertinet ad dignitatem eius.

Sed argumentabitur fortè cõtra hoc aliquis hunc in modum: Quòd Pater à nullo ꝑcedat, pertinet ad dignitatem Patris, & ideo

A rectè id significatur peculiari notione. Ergo etiam pertinet ad dignitatem Spiritus sancti, vt ab ipso nulla persona procedat; atq; adeò debebit hoc etiam notione aliqua significari. Consequentia probatur. Nam sicut illud competit Patri ratione suæ personalitatis; ita istud, Spiritui sancto ratione suæ.

B Sed Spiritus sanctus, vt est talis persona, est æquè perfectus ac Pater; Ergo æquè istud pertinet ad dignitatem Spiritus sancti, atque illud ad dignitatem Patris. Respondetur: In re ita est, quòd pertineat istud etiam ad dignitatem Spiritus sancti, quam habet vt talis persona est. Sed est tamen discrimen secundum nostrum modum loquendi & concipiendi, ꝙ negatio processionis ab alio, secundum nostrum modum concipiendi, denotat quandam dignitatem: Negatio autem potentiæ producendi aliam personam non item. Quare cùm huiusmodi quęstiones de nominibus abstractis tribuendis, vel non tribuẽdis personæ alicui diuinæ, pertineant ad

D nostrum loquendi & concipiendi modum; illud est satis, vt non tribuamus Spiritui sancto talem notionem; sed circumloquimur (id est, vtimur pluribus verbis) cùm explicare volumus, nullam personam esse, quæ procedat ab illo.

CAPVT

CAPVT XVII.

Explicatur quaestio prima de ordine aequalitatis inter diuinas personas, suprà capite primo proposita.

PRIMA quaestio de aequalitate diuinarum personarum, suprà in capite huius libri primo proposita, erat, quî tandem cõstare posſit ex omni parte perfecta perſonarum diuinarũ aequalitas cum earundem perſonarum ordine, ſecundum originem?

Exiſtit enim ratio triplex de hoc ſciſcitandi, vt ſimul rurſus hîc complectar capita difficultatum, quae ad hunc locum pertinent. Prima ratio eſt, quia quod eſt ex alio, nõ videtur eſſe ens ſimpliciter primum, ac proinde nec Deus, cùm Deus ſit ens ſimpliciter primum. Igitur perſona procedens non eſt ens primum, nec Deus, ac proinde nec aequalis perſonę producenti, quae Deus ac ens primum eſt. Altera eſt, quia quod eſt principium originis alterius, eodem ſecundum durationem prius eſſe videtur: producit enim illud ex non eſſe ad eſſe; atque ideo quod productum eſt, prius videtur non fuiſſe, quàm fuerit. Quod autem aliquando non fuit, id minimè eſt aeternum, atq; ita perſona procedens nõ videtur eſſe duratione aequalis, hoc eſt, coaeterna principio ſuo: quae fuit, vt ſuprà libro primo cap. 22. vidimus, potiſsima argumentatio Arianorum. Et confirmabatur ab illis haec ratio hoc modo: Nam vel Pater genuit Filium exiſtentem, vel non exiſtentem. Primùm videtur dici nõ poſſe. Quod enim iam exiſtit, non gignitur. Si autem Filius non exiſtens genitus eſt, ergo aliquando nõ exſtitit, ac proinde aeternus non eſt. Tertia ratio eſt, quòd ordo originis in diuinis efficere omnino videtur, vt potentia, per quam vna perſona producit alteram, non ſit communis etiam perſonae productae, (ſi enim eſſet, ſeipſam produceret) vnde illicò ſequitur, perſonã productam non eſſe aequalẽ producenti in perfectione potentiae.

Haec verò nihil omnino mouere debet, quò minus certiſsimam eſſe exiſtimemus fidem de perfecta perſonarum aequalitate, quam ſuperiori libro, praeſertim cap. 16. confirmauimus atq; defendimus aduerſus veteres ac nouos haereticos. Quod enim ad primam rationem attinet, reſpondendum eſt, Deum quidem ens primum eſſe duratione, ſic vt nihil fuerit ante ipſum: Itẽ etiam primum eſſe in ratione cauſſae, ita vt quidquid omnino fit, fiat ab illo: Item etiam vt Deus quidem eſt, à nullo ſecundum originem eſſe. Ceterùm inclu-

cludi in Deo duas quasdam personas, quarum quælibet, vt persona est, habet principium secundum originem. Nam Deus est quiddam vnum, quod est Pater, & Filius, & Spiritus sanctus. Hoc vnum licet secundum se totum, atque adeò, vt Deus est, non sit ex alio: tamen continet Filium & Spiritum sanctum, qui sunt ab alio, & hoc ipsum est de ratione Dei. Persona igitur procedens, licet, vt persona est, sit ex alio, tamen vt est illud vnum, quod est Pater, & Filius, & Spiritus sanctus, non est ex alio, & eatenus est ens simpliciter primum, ac verus Deus, secundum veram illam & communem Dei notionem, quam Physici ac Metaphysici habuerunt, vt suprà quoque libro primo, capite vigesimo secundo attigimus, & ex D. Athanasio confirmauimus.

In secunda verò ratione falsissimò sumitur, id durationi esse necessariò prius altero, quod producit alterum. Atque etiam illud falsissimum est, quod in ea additur, id omne quod producitur, necessariò ex non esse ad esse produci debere. Quin immò intelligendum est, ex peculiari & accidentaria tantùm conditione producentis & producti hæc quandoque euenire, vt scilicet producens antecedat duratione productum; & vt productum prius ali-

A quando non fuerit, & postea esse inceperit.

Quod dupliciter confirmamus. Primò, quia de ratione productionis, vt secundum communissimam notionẽ productio est, tantummodò est, vt quod producitur, existat non ex se, sed ex vi atque potentia producentis: non B autem vt prius non fuerit aliquãdo; neque enim hoc includitùr in communissima definitione atque conceptu productionis: immò neque in caussæ quidem definitione. Aristoteles enim caussam definiens tãtummodò dixit caussam esse rem eam, ex qua (hoc est, ex cuius vi) quiddam aliud sequitur, nec addidit aliud quiddam ex C caussa sequi, quod prius aliquando non fuerit.

Secundò idem manifesto argumento confirmare possumus, quo non modò D. Thomas 1. par. quæstio. 42. art. 2. & alij scholæ Theologi, sed etiam D. Basilius libro 2. contra Eunomium, & D. Athanasius orat. 2. contra Arianos, doctissimè sunt vsi, vt ex diuersitate D rationis, qua personæ diuinæ, & res aliæ temporales à suis principiis procedunt, ostenderent coæternitatem personæ procedentis in diuinis, docerentque non esse perpetuum, & quasi legitimum in omni productione, vt res producta sit duratione posterior suo principio, incipiatque esse post-

quam aliquando non fuerit. Id A verò argumentum est huiusmodi: quod productum non coexistat producenti, euenire solet, vel quia producens producit liberè, quando vult; vel quia etiamsi sit agens naturale, non tamen habet totam suam perfectionem statim ac est, sed postea acquirit, & tunc demum agit; vel quia producit a- B ctione succeßiua, ex quo prouenit, vt productum sit posterius duratione, quàm ipsum. Sed in ꝓductione diuinarum personarum nihil istorum reperitur: producit enim persona naturaliter; & est ab æterno sufficienter perfecta ad ꝓducendum; & denique producit actione instantanea. Igitur non est in diuina proceßione vlla ra- C tio, quam ob rem persona producta temporalis esse poßit, & principio suo non coæterna.

Itaque ad illud, ꝙ hęretici quęrebãt, vtrũ Pater genuisset Filium existentẽ, vel non existentẽ; rectè D. Basil. lib. 2. cõt. Eun. respõdet, genuisse existentẽ, sed existentem tamẽ, nõ nisi à Patre, & ex vi generationis. Quo pacto etiã, ꝙ est ex D tempore, gignitur existens. Simul enim res existit ex vi sui principij generantis, & gignitur, vt etiam traditum est à Philosopho. Disserit etiam eleganter diuus Augustinus de hac diuinarum personarum coæternitate sermone 64. de verbis Domini: *Non erat*, inquit, *tempus ante Filium, per quem omnia facta sunt.* Ioannis 1. *Quomodo essent tempora ante illum, per quem facta sunt tempora.* Et homil. 43. sic ait: *Pater inquit ad Filium; Ex vtero ante Luciferum genui te. Per Luciferum intelliguntur tempora; Ergo ante tempora, ante omne, quod ante dicitur.* Atque, vt hæc Filij generatio ab æterno est, ita etiam semper durat perfecta; vt suprà libro primo cap. 22. docuimus. Maximè cum ipsa quoque vt origo est, constituat personam, vt cap. 14. huius libri disputatum est. Nam & hinc etiam sequitur, generationem Filij tum actiuè, vt est actio Patris, & eius personam constituit, tum paßiuè, vt est proceßio Filij, personam eius constituens, semper esse, hoc ipso, quòd semper est persona ipsa generans & genita. Etsi autem semper Filius perfectè generetur; tamen, quod ad modũ loquendi attinet, satius est cũ Augustino in Psalmum secundum, & Gregorio Nazianzeno libro 29. Moral. cap. 1. dicere, Filium semper genitum, siue natũ esse, quàm semper generari; ita vt vocabulo *semper*, significemus generationis æternitatem, vocabulo autem *genitum*, perfectionem eiusdem. Sicut suprà lib. 1. ca. 22. notauimus.

SIC ETIAM nec ratio tertia, ex potentia producendi cõtra æqualitatem diuinarum personarum ducta, quidquam omnino valet.

Vt

Vt enim suprà capite nono huius libri ostendimus; quamuis Pater habet potentiam generandi notionalem, quam Filius, vt illi opponitur, non habet; non propterea Filius est inæqualis potentiæ; communicat enim in essentia, atque adeò in potentia absoluta, quidquid perfectionis est in potentia notionali Patris. Sicut etiã quidquid perfectionis est in entitate relatiua Patris, habet in entitate absoluta essentiæ, licet eam entitatem relatiuam Patris non habeat, vt Patri opponitur. Adde, quòd nomine omnipotentiæ in diuinis communiter intelligitur, attributum quoddam absolutum, secundum quod personæ dicuntur æqualis, immò eiusdem potentiæ, iuxta illud Athanasij: *Non tres omnipotentes, sed vnus omnipotens.* Quocirca S. Thomas in 1. d. 20. q. 1. ar. 1. ait, potentiam relatiuã non pertinere ad omnipotẽtiam simpliciter diuinam, sed Patris. Vnde ex eo, quòd Filius, vt opponitur illi relatiuè, non habeat potentiã quam Pater, non rectè concluditur, quòd non sit omnipotens simpliciter, sed quod non sit omnipotens relatiuè, sicut Pater. Id quod non impedit, quò minus sit æqualis Patri secundum potentiam; sicut quod non sit ens relatiuè, quo modo Pater non impedit, quò minus sit summum, & infinitum ens, æquè ac Pater.

A

CAPVT XVIII.

Explicatur secũda quæstio, de æqualitate diuinarum personarum, suprà capite 1. proposita.

ALtera quæstio de æqualitate, erat, vtrũ secundum hãc æqualitatem peculiaris aliqua relatio realis inter personas diuinas asseri debeat? Affirmat enim Scotus in 1. d. 31. q. 1. & quodlib. 6. Probatur hęc sententia. Primò. Quoniã nihil ex requisitis ad relationem realem deest in diuinis, quò minus æqualitas personarum sit realis relatio: Est enim ibi fundamentum reale, scilicet essentia, sunt extrema realiter distincta, scilicet personæ æquales; & denique ante omnem operationem intellectus, quatenus conueniunt in illo fundamento, sunt æquales, quippe cùm re ipsa nullo modo se excedant.

B

C

Secundò. Vnitas in quantitate efficit æquale per relationem realem. Ergo perfectissima vnitas in quãtitate virtutis siue perfectionis (vt vocant) efficiet perfectissimè æquale secundum eam relationem. Talis autem est vnitas in diuina essentia, cùm sit vnitas numerica pfectissima. Omnino igitur in diuinis ponenda est realis relatio æqualitatis.

D

Tertiò confirmari potest ea ratione sententia hæc Scoti. Nam si

æqualitas non est relatio realis in A diuinis, maximè, quia non supponit in extremis distincta fundamenta. Atqui ad relationem realem in diuinis non prærequiruntur distincta fundamenta. Ergo id non obstat. Maior patet ex doctrina sancti Thomæ 1. part. quæstione 42. art. 1. Minor probatur. Nam nec relationes originis sup- B ponunt distincta fundaméta. Nihil enim aliud supponunt, quàm essentiam. Et confirmatur hoc argumétum dupliciter. Primò, quia in diuinis non est distinctio, nisi per relationes. Ergo relationes ipsæ non debent supponere aliquam distinctioné, & consequenter neque distinctionem fundamentorum. Secundò, quia distin- C ctio fundamentorum solùm videtur requiri, quando relationes distinctę indigent fundamento. Sed relationes diuinæ non indigent fundamento, cùm sint subsistentes. Ergo non prærequirunt distinctionem fundamentorum.

Quartò. Si æqualitas in diuinis non esset relatio realis, maximè propterea, quòd personæ, quate- D nus æquales dicuntur, non distinguuntur. Sed hoc est falsum. Ergo nihil impedit, quò minus æqualitatem in diuinis relationem realé esse concedamus. Minor probatur. Nam si loquamur de personis, non solùm vt vnum & idem sunt in ratione absoluta, sed etiam vt ab inuicem distinguuntur per proprietates relatiuas; certum ęst, eas vt distinctæ sunt & perfectionem habere, & in tali perfectione minimè se excedere. Ergo quatenus distinctæ sunt per tales proprietates relatiuas, sunt etiam æquales. Antecedens pro prima parte patet ex his, quæ suprà capite vndecimo disputauimus. Ibi enim ostendimus, relationes etiã esse perfectiones infinitas. Pro altera verò parte probatur idé antecedens. Nam Pater, vt Pater, non est perfectior, quàm Filius, vt Filius, vt patet ex fide: *In hac enim Trinitate nihil est maius, aut minus*, inquit Athanasius. Apparet ergo, æqualitatem in personis diuinis posse esse relationem realem inter psonas, vt distinctæ sunt, dato, ꝙ nõ posſit esse talis relatio inter illas vt vnũ & idé sunt in essentia.

Quintò. Suffragatur etiam huic sententiæ, quòd S. Thomas 1. par. quæst. 42. art. 1. concedit, in conceptu æqualitatis contineri relationes originis. Itaque non absolutè ibi negat, ęqualitatem esse relationé realem; sed tantùm ait, nõ esse relationem realem distinctã à relationibus originis. Videtur igitur saltem dare, quòd sit relatio realis, quamuis eadem cum relationibus originis. Sicut spiratio relatio realis est, quamuis nõ distincta à relatione paternitatis & filiationis.

Ni-

Nihilominus contraria senten-tia vera est, nempe æqualitatem diuinarum personarũ tantùm esse relationem rationis. Ita Durandus in 1. d.31. q.1. & Ægidius Romanus eadem d. & q. & Marsilius in 1. q.33. art.2. & Capr.in 1.d.31. q.vnica. & Caietanus 1.par. q.42. art. 1. ex sententia S. Thomæ ibidem. Fundamẽtum huius sententiæ est, quoniam vt aliqua realiter referantur, oportet in illis multiplicari id, quo ex natura rei ad inuicem coordinantur, ea coordinatione seu habitudine, quam volumus exprimere per nomen relationis. At illud, quoad inuicem personæ diuinæ ex natura rei coordinantur, vt dicimus illas esse æquales, non multiplicatur in illis. Ergo non referuntur relatione reali, vt dicuntur æquales. Maior probatur. Nam ad relationem requiritur distinctio secũdum id, quo aliqua se mutuo respiciunt. Aliàs esset relatio sine distinctione relatorum vt sic; quod contradictionem implicat. Illud autem, quo aliqua se mutuo respiciunt, omnino est id, quo ex natura rei ad inuicem aliquo modo coordinantur. Quare illud, quo aliqua coordinantur, oportet multiplicari, ad hoc, vt inter illa esse posſit relatio realis. Iam probatur Minor. Nam id, quo diuinæ personæ ex natura rei sunt coordinatæ, vt dicũtur æquales, est id,

A propter quod vna non excedit alterã, nec exceditur ab illa, sed hoc est vna & eadem essentia diuina, in qua personæ identificãtur. Ergo, id quo personæ diuinę, quatenus dicuntur æquales, se se respiciunt & coordinatæ sunt, non est aliquid distinctum in personis. Confirmatur etiam argumentum

B hoc auctoritate S. Augustini libro 5. de Trinitate, cap. 6. & lib. 6. cap. 4. dicentis, Filium esse æqualem Patri, non secundum id, quod est ab alio, sed secundum id, quod est ad se, id est, secundum essentiam absolutam.

Sed quæris, quomodo sit intelligendum, æqualitatem personarum esse relationem rationis? Re-

C spondeo. Hoc consistit in duobus conceptibus. Primus est, quo concipimus verè, personas non se mutuo excedere; per quem conceptũ intellectu referimus vnam personam ad alteram. Secundus est, quo verè cõcipimus nos id de personis diuinis verè concepisse. Primus cõceptus significatur ob-

D iectiuè per nomen æqualitatis; secundus formaliter. Et sic relatio æqualitatis formaliter est ens rationis, habens fundamentũ in re; quod fundamentum est vnitas in essentia diuina, per quam quidquid habet vna persona, habet altera. Ac ratione huius fundamenti, cùm omnino sit reale, potest absolutè concedi, personas esse

ęquales realiter, sicut concedi solet realiter Deum esse Dominum, propter fundamentum dominij reale, nempe diuinam potentiam: quamuis dominiũ ipsum formaliter significet relationem rationis Dei ad creaturas. Denique hoc modo exponẽdum est, quod dici solet æqualitatem personarum esse perfectionem realem in diuinis; scilicet ratione fundamenti.

Iam ad argumenta contrariæ sententiæ respondendum est. Ad primum respondeo, non sufficere quamcunque distinctionem fundamentorum, sed requiri, vt ratio proxima fundamenti sit distincta in vtroq; extremo. Quod non vsu venit in proposito. Vnde falsò assumit Scotus, ante operationẽ intellectus personas diuinas referri.

Ad secundum respondeo; Vnitatem in quantitate efficere quidem relationẽ æqualitatis, si tantummodò sit vnitas quantitatis specifica: si verò sit vnitas etiã numerica, eo ipso tollitur id, quod requiritur ad relationem realem, scilicet pluralitas fundamẽti proximi.

Ad tertium respondeo; Falsum esse, quod assumitur, relationes originis nihil aliud supponere præter vnam essentiam. Nam supponũt etiam distinctas origines; quę quamuis non sint fundamentum relationum ab ipsis actu

A distinctum, virtualiter tamen sunt quasi fundamẽtum, id quod satis est. Nam ex eo intelligitur, personas referri ad se inuicem relationibus originis quatenus ordinantur ad se inuicem per aliquid distinctum, scilicet per origines. Atque ex hoc patet responsio ad reliquas duas illius argumenti con-

B firmationes. Falsum enim est, solas relationes formaliter in diuinis distingui. Distinguuntur enim etiam origines, quatenus origines sunt; atque ita intelligi potest, ante relationes originis esse quãdam coordinationẽ personarum ex natura rei per aliquid, quod in ipsis distinguatur, & sit veluti fundamentum relationũ; quanquam

C actu verum est, propriè loquẽdo, nullum ibi esse fundamentum.

Ad quartum argumentum posset primò responderi, ideo personas, vt distinctæ sunt, non referri ad se inuicẽ relatione reali æqualitatis, quia quòd non se excedant vt distinctę sunt, competit illis ob identitatem essentiæ, atque ita il-

D lud, per quod non se excedunt, non videtur omnino in ipsis multiplicari, sed tamen hæc responsio non exhaurit omnem argumenti difficultatem. Nam illa identitas in essentia, nihil omnino obstat, quò minus personæ, vt relatiuæ sunt, sint verissimè distinctæ; & adhuc vt distinctæ sunt, verificatur de illis, quòd non se excedant.

Ergo,

Ergo, satis hoc est ad relationem realem æqualitatis.

Ideo respōdetur secundò, propterea nō esse relationem realem æqualitatis inter personas, vt distinctæ sunt, quia vt sic, non conueniūt in aliqua ratione peculiari, quæ sit propriè generica vel specifica, sed habent quasi disparatas perfectiones. Ad relationem autem æqualitatis non satis videtur esse negatio excessus, sed etiam aliqua generica vel specifica conuenientia in eo, quo aliqua nō se excedunt. Id quod exemplo potest declarari. Nam quamuis de puncto & linea verificetur, quòd non se excedant in latitudine quantitatis (nec enim sic comparari possunt) tamen quia non conueniunt in ratione quantitatis, idcirco nō possunt dici ęqualia. Quod autem perfectiones diuinæ, vt distinctæ sunt, nec genere nec specie ꝓpriè conueniant, patet, quia in diuinis non est vllum genus aut differentia, sed sola conuenientia numerica ibi locum habet.

Sed vrgebit rursus hoc modo aliquis. Ad relationem inæqualitatis satis est, verificatio excessus, sine conuenientia. Ergo etiam ad relationē æqualitatis sufficiet sola excessus negatio. Antecedēs probatur. Nam duę differentię specificæ, quarum altera sit perfectior, inæquales sunt, quamuis vt sic non conueniant, sed sint omnino

A diuersæ. Respōdeo primò. Quidquid sit de antecedenti, nego consequentiam. Ratio est, quoniam inęqualitas, diuersitas, & dissimilitudo, si relationes sunt, non fundantur in vnitate, seu conuenientia; & propterea non requiritur, vt in ratione secundū quam verificatur excessus, sit conuenientia.

B Relatio autē ęqualitatis fundatur in vnitate, & idcirco pręter negationem excessus requiritur certa quædam conuenientia ęqualium.

Secundò potest etiam negari inæqualitatem, diuersitatem, & dissimilitudinem, esse relationes, vt ponitur in argumento. Hæc enim nomina non relationem, sed certam quandam distinctionem

C aliquorum significant. Diuersitas enim solùm significat distinctionem in substantia; inæqualitas distinctionem in quantitate; dissimilitudo distinctionem in qualitate. Vnde sicut hoc nomen *distinctum* vel *distinctio* non est relatiuū, ita nec nomen diuersitatis, inæqualitatis, &c. Nam hęc etiam solùm indicant talem vel talem di-

D stinctionem determinatè. Et probatur hoc rursus. Nam ex sententia Philosophi. 5. Met. cap. 15. Omnis relatio realis, aut fundatur in quantitate; id est, vt exponunt cōmuniter, in vnitate conuenientiæ (quod ita dicitur, quia vnitas videtur maximè ad quantitatem referri) aut in actione & passione;

aut

aut in ratione mensuræ, sicut relatio potentiæ ad obiectum, quod est velut ipsius mensura. Sed inæqualitas, diuersitas, & dissimilitudo, neq; sunt relationes fundatę in vnitate, cùm potius inæqualia, diuersa, & dissimilia, vt sic à se distent; nec in actione & passione, vt patet, ac multò minus in mẽsura. Ergo nõ sunt relationes reales. Ac sanè tantũ abest, vt putem hæc esse relationes reales, vt si in latitudine entis aliqua esset ratio maximè velut è diametro opposita rationi relationis, ad illam potius existimarem pertinere inæqualitatem, dissimilitudinẽ, & diuersitatem, &c. quandoquidem hęc, vt talia sunt, minimè inter se coordinantur ex natura rei, sed à mutua potius coordinatione abhorrent. Ceterùm quod in hac parte posset aliquem fallere, est ipsa vox. Cùm enim dicimus, dissimile, respicim⁹ statim ad aliud dissimile, quasi ad quoddam dissimilis correlatiuum. At eiusmodi respectus non est rerum ipsarum, secundum aliquam mutuam coordinationem ad se inuicem, sed tantummodò fit per intellectum. Sicut quando dicimus distinctum, etiam connotamus ordinem quendam ad aliud distinctum; & tamen distinctio non est relatio realis.

Cùm igitur inæqualitas non sit relatio, facilius respondeeri potest ad obiectionem illam, negando

A consequentiam, quia non est par ratio. Aequalitas enim, cùm sit relatio, requirit conuenientiam in fundamento; inæqualitas verò, cùm non sit relatio, non requirit tale fundamentum. Et sanè si diuersitas, aut dissimilitudo, aut inæqualitas esset relatio realis, vix possemus facere, quin concede-

B remus inter personas vt distinctæ sunt, esse præter relationes originis, aliquã aliam relationem realem, si non æqualitatis, certè diuersitatis & dissimilitudinis, quatenus personæ distinctæ sunt, & eatenus inter se non conueniunt.

Nec sanè tunc obiici posset, ꝙ daretur processus in infinitum, si vna relatio, hoc est, paternitas, re-

C feratur ad aliam, hoc est, ad filiationem, per tertiam, scilicet per relationem dissimilitudinis vel diuersitatis, vt in simili forma videtur ratiocinari D. Thomas 1.p. q.42. artic.1. Non enim sequitur processus in infinitum, si secundũ alterius rationis fundamentum vna relatio referatur ad aliam per

D tertiam: id quod tunc solum fieret. Etenim vt duo alba possunt referri ad se per relationem similitudinis, quatenus cõueniunt in albedine; ita etiam duę relationes paternitatis, verbi gratia, quatenus conueniunt in ratione paternitatis. Et eodem modo si dissimilitudo alioqui esset relatio realis, paternitas & filiatio in diuinis possent

possent referri, ad se per tertiam relationem dissimilitudinis, secundum alterius rationis fundamentum à fundamento originis (quo alioqui se mutuo per se respiciunt) nempe secundum diuersitatem rationis vtriusque: neque inde sequeretur vllus processus in infinitum.

Ad quintum argumentum respondetur, sensum verborum S. Thomæ esse, quòd in illo conceptu, quo personas ad inuicem referimus, intelligendo eas non se excedere, respicimus ad distinctionem earum secundum relationes originis, & ad vnitatem essentiæ, ex qua prouenit, vt non se excedant. Et cùm dicit, æqualitatem non esse distinctam relationem à relationibus originis, non solùm negat esse relationē distinctam à relationibus originis, sicut ipsæ relationes originis distinguuntur inter se, sed etiam esse relationem realem virtute distinctam, sicut est spiratio distincta virtualiter à paternitate & filiatione.

CAPVT XIX.

Explicatur quæstio prima de ordine missionis diuinarum personarum.

RIMA quęstio de missione diuinarum personarum erat, quídnam sit propriè vnā A personam diuinam ab alia mitti? Respondemus verò ex doctrina Orthodoxa, quam ponit D. Athanasius in oratione de dicto, Deus ex Deo, circa finē, & explicat clarius D. Thomas 1. par. q. 43. art. 1. personam diuinam hoc ipso mitti, quod ex vi personæ alterius, ad quam secūdum aliquem modum B processionis habet relationē, incipit esse alicubi modo nouo, quo antè non erat: vt exempli caussa per gratiā in mente hominis. Hoc patet ex ipsa vocabuli notione. Propterea enim dicimus, seruum (verbi gratia) missum esse aliquo à suo Domino, quia ibi incipit esse de nouo ex vi atque auctoritate sui Domini, ad quod habet relationem C quandam secundum imperium, quo ab illo processit. In proposito autem nostro, habitudo siue relatio ꝓcessionis, quam persona missa habet ad mittentē, non est secundum imperium, sicut illa quam habet seruus; nec secundum consilium, sicut rex dicitur mitti ad bellum à consiliario: D sed est secundum originem ad eum modum, quo flos potest dici mitti ab arbore, vt ab ea procedit secundum originem. Probatur. Quoniam processio secundū imperium aut consilium, indicat inferioritatem eius, qui mittitur, quod videlicet sit minus potens aut sapiens, id quod locum non habet in diuinis.

Sed illud deinde notandum est. Modum nouum, quo persona diuina missa est, vbi antè non erat, communiter esse secundum aliquam operationem ad extra: non autem quasi persona simpliciter incipiat esse, vbi antè non erat; Est enim vbique. Dixi, communiter loquēdo. Nam Verbum diuinum missum est ad humanitatem secundum modum peculiarem quo persona solet terminare naturam; id quod non est operari propriè, vt in materia de incarnatione disputatur. Quod si aliquis quærat, quo pacto persona diuina ex vi processionis suæ secundum originem habeat, vt sit nouo modo alicubi, id quod requiritur ad missionem. Respondeo breuiter. Hoc ipso, quod persona procedēs habet entitatem essentiæ diuinæ à persona à producente, habet etiam ab eadem persona, vt efficiat in creatura, quidquid efficit; nam illud etiam efficit per illam ipsam entitatem, quam accepit à persona producente; atque ita per originem habet, à persona producente vt sit illo modo peculiari in creatura, scilicet per operationem; & sic nihil deest, quò minus dicatur à persona producente mitti.

Denique & illud hoc loco notandum est, missionem non ab æterno, sed ex tempore conuenire personis diuinis. Verissimè enim

A D.Thomas 1.p.q.43.art.2. docet, esse discrimen inter varia nomina, quæ significant processionem vnius personæ ab alia. Quædam enim denotant processionem, & simul terminum eius, qui est ab æterno: ac talia ab æterno dicuntur; vt generatio & spiratio. Quædam significant processionem, &

B simul denotant terminum temporalem; vt missio. Et talia dicuntur ex tempore propter terminū; sicut propter eandem rationem creatio dicitur ex tempore, etiāsi Deus creet per entitatem suam, quæ est ab æterno. Quædam denique significant originem duntaxat, abstrahendo à termino; vt processio. Et hæc indifferenter

C dici possunt, vel ab æterno, vel ex tempore, prout applicantur ad processionem vt habentem terminum ab æterno, vel vt habentem terminum temporalem. Vnde ait S.Thom. Verbum diuinum posse dici ab æterno procedere vt esset Deus, & in tempore processisse, vt esset homo. Atq; ita patet eandem

D processionē personæ vocari ęternam, vt habet terminum æternum, scilicet personam diuinam; & temporalem, vt habet terminum temporalem, videlicet illum nouum modum existendi in creatura; quem paulò antè explicuimus, habere personam etiam ex vi originis.

CAPVT

CAPVT XX.

Explicatur quæstio secūda de ordine missionis, suprà capite 1. proposita.

SECVNDA quæstio de ordine misśióis erat, ad quósnam effectus mitti posśit persona diuina? Cui quęstioni breuiter respondemus, ad eos omnes effectus posse personā diuinam mitti, quos illa potest in creatura variè ac multipliciter operari. Quo fit vt misśio personæ diuinæ visibilis ac inuisibilis esse posśit. Inuisibilis est, cùm fit solum per dona interna gratię: visibilis, cùm aliquid præterea exterius fit per diuinam personam missam. Notat autem D. Thomas 1. part. quæstione 43. articulo 3. nunquam visibiliter mitti personam diuinam, quin etiam mittatur inuisibiliter secundum donum gratiæ gratum facientis, qua propriè mentem inhabitat.

Itaq; ad rationem visibilis misśionis duo videntur requiri. Primum, vt persona missa procedat ab altera. Secundum, vt secundum aliquem effectum visibilem, qui peculiariter significet eā personam, innotescat effectus misśionis alicuius inuisibilis, siue ea misśio inuisibilis eodem tempore fiat, siue ante; siue fiat ad eandem personam, ad quam fit misśio visibilis, siue ad aliam. Hæc enim omnia sunt per accidens. Per se satis est, vt persona visibiliter missa peculiari modo incipiat esse in exteriori signo, quo ipsa persona peculiariter repræsentetur, vt effectus misśionis inuisibilis (quandocunq; & ad quemcunque factæ) innotescat.

Hinc intelligitur primò: Quomodo Spiritus sanctus sit visibiliter missus in specie columbæ ad Christum, Matthæi 3. quamuis eo tempore nullum effectum alicuius misśionis inuisibilis tunc factæ ad Christum id signum indicauerit. Satis enim est, quod indicauerit plenitudinē gratiæ in instanti conceptionis animæ Christi datam.

Secundò intelligitur: Quomodo misśio visibilis & inuisibilis posśint separari, ita vt eo quidem tempore, quo fit visibilis, nulla inuisibilis fiat. Et quanquam hoc ita sit, pro certo tamen habendum est, semper cum misśione visibili fuisse inuisibilem, vel ad eandem personam vel ad aliam. Patet, si in memoriam reuocemus diuinas misśiones visibiles quarum memoria exstat. Nam cùm Spiritus sanctus visibiliter ad Apostolos missus est, certum est de fide, ad eosdem fuisse missum inuisibiliter per gratiam, Act. 2. *Repleti namq; sunt omnes Spiritu sancto.*

Item quādo Spiritus ſanctus miſſus eſt ad Chriſtum, Matth.3.credendum eſt, Ioannem Baptiſtam non mediocriter auctum fuiſſe in gratia,& ſic inuiſibiliter Spiritum ſanctum ad illum fuiſſe miſſum. Item cùm Verbum incarnatum viſibiliter in ſua ſecūdum carnem natiuitate mundo apparuit. Beata Virgo ſine dubio, ac Ioſephus donis Spirit⁹ ſancti maximis ſunt cumulati.

Tertiò intelligitur, quare, etſi ſignum externum ſit effectus totius Trinitatis, nihilominus vna tantùm perſona dicitur apparere; ratio enim eſt, quia vna perſona peculiariter illo ſignificatur: Etenim vt voce etiam poſſumus vnam perſonam & non aliam ſignificare, ſic etiam res exterior poteſt peculiariter inſtitui ad vnā perſonam ſignificandam. Ac poſſent hîc quędam de natura huiuſmodi ſignorum dici, niſi ea de re potius in tractatu de vita Chriſti videretur diſputandum. De apparitionibus autem diuinis in veteri Teſtamento factis, legatur nominatim D. Auguſtinus li.2.de Trin. cap.7.11.12.& 13.

Reſtat autem hoc loco duplex difficultas. Vna eſt: An de potētia Dei abſoluta poſsit perſona inuiſibiliter mitti, etiamſi nullum donū tribuatur creaturę, neque aliquid ad extra diuinitus fiat. Et quærimus de potentia abſoluta, nam de

A lege ordinaria compertum eſt id fieri non poſſe. Atque in hac ſanè quæſtione Gregorius Ariminen. in 1.d.14.quæſt.vnica, tuetur partem affirmatiuam. Probat autem ſuam ſentētiam hoc modo. Deus poteſt donare, quidquid eſt donabile, ſine eo, quod eſt extrinſecum ipſi rei donabili. Sed per-

B ſona diuina eſt donabilis, & donum ſeu effectus ad extra, eſt extra eius rationem. Ergo poteſt diuina perſona ſine omni alio dono vel effectu extrinſeco, donari creaturæ, atque adeo inuiſibiliter mitti.

Nihilominus contraria ſententia eſt verior, quam defendit Capreolus in 1.diſtinction.14.quæſt.

C 1. Probatur. Perſona non poteſt eſſe de nouo alicubi, niſi ſecundum aliquid ad extra. Ergo neque poteſt mitti, aut dari, niſi mediante aliquo ad extra. Conſequentia patet ex ratione miſſionis ſuprà capite decimo octauo declarata. Antecedens eſt euidens, quia nouitas non poteſt eſ-

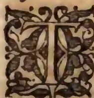
D ſe ex parte ipſius perſonæ diuinæ, cùm hæc ſit omnino immutabilis. Debet ergo eſſe ex parte creaturæ. Et ſic per aliquid ad extra. Ex hoc patet reſponſio ad argumentum Gregorij. Maior enim illa vera eſt, de eo, quod eſt donabile ſecundum aliquam mutationem ſui; ſic autem non poteſt donari diuina perſona.

Secun-

Secunda difficultas est: Vtrum missio inuisibilis vnius personæ sit separabilis à missione alterius, id est, an vna persona mitti possit sine alia. Respondeo. Primùm, quòd missio vnius personæ procedentis distinguatur à missione alterius ex parte ipsius processionis diuersæ, clarum est. Secundò dico, missionem vnius personæ, secundum nouum existendi modum, per hypostaticam terminationem naturæ, certum etiam est, de facto fuisse separatam. Verbũ enim diuinum solum sic missum est ad humanitatem Christi, non Spiritus sanctus; quamuis is etiã secundum gratiam datam humanitati fuerit illi missus, vt superiùs notauimus. Tertiò dicò, secũdum nouum modum existendi per actionem ad extra, impossibile est, personã mitti vnã ad creaturam, ad quam non etiam mittatur alia persona in diuinis procedens: sicut impossibile est effectum prodire ab vna, & non ab alia; vt etiam D. Athanasius rectissimè disputat in longiori epistola ad Serapionẽ, vbi idcirco affirmat hoc ipso, quod vna persona est in aliquo, esse in eodem totam Trinitatem. Actio enim, per quam effectus producitur, cùm proficiscatur à communi essentia & potentia diuina, ex æquo est ab vna persona & ab altera, & æquè illam habet vna persona procedens ex vi processionis, atque altera itidem procedens. Quando igitur vna persona procedens mittitur secundum aliquem effectum, mittitur etiam alia. Pater verò vtrum etiam mittatur, quandoquidem vnà cum Filio & Spiritu sancto est per operationem in creatura, iamiam dicemus.

CAPVT XXI.

Explicatur quæstio tertia, de ordine missionis diuinarum personarum, suprà cap. 1. proposita.

TERTIA & vltima quæstio de missione erat, vtrum persona quælibet mitti possit? Cui respõdemus, propriè quidem loquendo de missione, non posse. Nam necesse est, vt persona, quæ mittitur, procedat à mittente. Pater autẽ à nemine procedit. Quare, vt D. Augustinus lib. 2. de Trinit. cap. 5. notauit, nusquam legitur, quòd Pater sit missus. Notandum verò est, quòd etsi Pater non mittatur, venit tamen, & existit peculiari modo in creatura rationali vnà cũ reliquis personis missis: iuxta id Ioannis 14. *Ad eum veniemus.* Sed non dicitur mitti; nam missio, præter nouum modum, quo persona missa dicitur venire, denotat etiam processionem eius ab alia. Ita omnes quidem personæ veniunt, vt pulchrè

D. Athanasius in epistola ad Serapionem notauit, quia effectus ad extra communis est omnibus; sed Filius & Spiritus sanctus veniunt missi à Patre, Pater verò à nullo, quia non procedit.

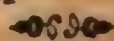
A

Si verò impropriè de missione loquamur, dici potest vna persona mitti ab ea, à qua non procedit, immò etiam à seipsa, vt D. Thomas 1. part. quæst. 43. artic. 8. notauit. Potest enim psona duobus modis dici mittens. Vno modo propriè, ita vt persona mittens intelligatur esse etiam principiũ processionis personæ missæ. Et sic persona non mittitur, nisi ab ea, à qua procedit, vt antè dictum est. Altero modo minus propriè, vt persona mittens dicatur hoc ipso, quod est principium eius effectus, secundum quem alia persona, quę missa dicitur, incipit esse alicubi. Et sic bene potest persona mitti etiam ab ea, à qua non procedit; atque adeò à seipsa, quia ille effectus communis est omnibus personis.

B

C

Atq; ita conciliari possunt diuersæ sententiæ circa modum loquendi de missione personarum. Augustinus enim, qui libro secundo de Trinitate, cap. 5. contendit posse dici, Filium mitti à se & Spiritu sancto, propter illud Isaię 67. *Spiritus Domini super me, ad euangelizandum pauperibus misit me*, &c. (quod tamen de Filio, secundum humanitatem, potest intelligi) & Ambrosius lib. 1. de Spiritu sancto, cap. 3. & Bonauentura, & Magister in 1. distinct. 25. qui idem dicunt, intelligendi sunt, iuxta secundum illum modum loquendi improprium. D. autem Athanasius in epistola ad Serapionem sub finem, & alij Patres Græci, qui, vt refert etiam S. Thomas opusculo primo contra errores Gręcorum, negant personam dari & mitti ab ea, à qua non procedit, procedunt iuxta priorem modum loquendi proprium.

LIBER

LIBER TERTIVS, DE PERSONIS DIVINIS CVM ESSENTIA DIVINA COMPARATIS.

CAPVT PRIMVM.

Quænam sint, circa comparationem diuinarum personarum cum essentia, ex fide certa, & quæ in eo genere Theologicè præterea disputari possint.

IN Comparatione diuinæ essentiæ & personarum diuinarū quinque assertiones potissimùm sunt certæ, secundum Catholicā fidem. Prima assertio est, tres personas esse, ac rectè dici vnius essentię. Secunda assertio est, personas secundum proprietates siue relationes suas personales nequaquā distingui re ab essentia, sed esse re idem cum illa. Tertia assertio est, quamuis personę sint, idem re cum essentia, non ideo tamen de essentia affirmari posse

A quidquid verè personis tribuitur, vt quod generet, vel generetur. Quarta assertio est, posse nihilominus, quæ personarum propria sunt, affirmari de iis nominibus, quæ in concreto quidem significant essentiam; vt si dicas: Deus generat, &c. Quinta assertio est, essentiam diuinam per ipsas proprietates diuinarum personarum
B subsistere.

Prima assertio satis patet ex iis testimoniis & argumentis, quibus suprà lib. 1. cap. 26. probauimus, tres personas esse vnum & eundem Deum, per eandem videlicet essentiam. Atq; ita ab Ecclesia sæpius

pius definitum est contra Arium, qui teste diuo Augustino libro de hæresibus, capite quadragesimo nono, negabat tres personas esse vnius essentiæ. Et, vt idem Augustinus ait libro tertio contra Maximinum, capite decimo quarto, tres personas esse eiusdem essentiæ, nihil est aliud, quàm illud, homousion, quod definitum est in Concilio Nicæno, de cuius vocis commoditate atque vsu diximus multa libro primo, capite decimo sexto. Idem patet ex illo, prioris epistolæ Ioannis, capite quinto: *Et hi tres vnum sunt.* Et Ioannis 10. *Ego & Pater vnum sumus*; per quem locum, vt ait Augustinus Tract. 37. in Ioannem, simul liberamur à Scylla & Charybdi, id est, ab Ario & Sabellio. Nã quod dicitur, *vnũ,* intelligitur de vnitate essentiæ, quam negabat Arius, & non solùm de vnitate concordiæ, vt suprà libro primo, capite decimo sexto probauimus. Pluralitatem verò suppositorum, quàm negabat Sabellius, indicat, ibi Christus per hoc quod dicit, *sumus.* Ac notat diuus Gregorius Nazianzenus in epistola ad Euagrium Monachum, tres personas diuinas potius vnius *essentiæ*, quàm vnius *naturæ* dici debere. Credo, quia naturæ vocabulum principium motus eius, in quo est, subindicat, à quo Deus quàm longissimè abest. Item, essentiæ nomen rectiùs

A in Deum quadrat, qui nominari vult is, qui est: etenim essentia ab essendo dicitur.

Secunda item assertio apertè probatur. Primò, ex diuina simplicitate. Nam si in persona diuina alia res esset proprietas personalis, & alia essentia, persona diuina esset composita. Secundò,
B id patet etiam ex illis testimoniis: *Ego & Pater vnum sumus.* Et: *Hi tres vnum sunt.* Id enim vnum, quod est quælibet persona diuina, est nimirum vna essentia. Quo fit, vt secundum essentiam quidem personæ tres sint idem, vt passim asserunt sancti Patres, quorum testimonia ad hanc rem suprà libro primo, capite vigesimo nono ci-
C tauimus. Tertiò denique, idipsum ab Ecclesia Catholica definitum est, vbicunque asseruit aduersus hæreticos hoc mysterium; quod in eo maximè consistit, quòd tria sunt re etiam quiddam vnum.

Tertia assertio ex secunda certissimè consequitur. Nam si essentia generaret Filium, necesse esset, essentiam re distingui à Fi-
D lio, quod falsum est: oportet enim genitum & generans re prorsus distingui. Quam ob rem meritò ab Ecclesia damnata est illa *propositio* Abbatis Ioachimi. Essentia generat, cùm tamen concedatur illa: Deus generat. Sed est argumentum Ioachimi: Idem est significatum huius nominis Devs,

&

& huius nominis essentia. Ergo, A si hæc est vera, Deus generat, etiam illa erit vera, essentia generat. Quo argumento Martinus Lutherus etiam, & quidam Hieronymus Zanckius Heydelbergensis, in eundem errorem Ioachimi Abbatis insipienter admodum inducti fuerunt. Respondemus autem ad argumen- B tum. Quamuis obiectiuè & secundum rem, idem sit significatum vtriusque nominis; tamen eadem res in diuinis, propter distinctionem virtualem, vt formaliter est natura diuina, non generat; vt autem formaliter est persona relatiua, generat. Quare cùm ille terminus DEVS ex vi sua, quia concretus est, posit formaliter C significare illam rem, vt est persona; vera est illa enunciatio, Deus generat. Quia verò terminus, *essentia,* ex vi sua non potest formaliter significare rem illam diuinam, vt est persona, sed tantùm, vt est natura; ideo falsa est hæc enunciatio, essentia generat. Esset enim sensus, quod illa res diuina, vt est vnum quid simplicissimum, D diceret ordinem ad personam, atque adeò distingueretur ab illa realiter; quod erroneum est.

Quarta assertio inde patet, quòd nomen in concreto significans essentiam diuinam (nempe DEVS) solet etiam poni pro persona: atque ita cùm de eo nomine propria alicuius personæ diuinæ affirmantur, non nisi de ipsa persona diuina affirmantur. Id confirmatur ex capit. 20. Actorum Apostolorum. Vbi, cùm Paulus dicit: *Sanguine Dei constitutam esse Ecclesiam,* terminus ille DEVS, supponitur pro persona Filij. Item capitulo *Damnamus,* vbi probatur hæc propositio, Deus generat; supponitur ille terminus, DEVS, pro persona Patris. Item, hoc patet ex illis verbis Symboli: *Deum de Deo:* supponitur enim ibi terminus DEVS, pro persona Patris & Filij. Ex quo refutatur argumentum, quo Trinitarij conantur probare, Patrem & Filium esse duos Deos, propter illum modum dicendi in Symbolo. Sed (vt dictum est) accipitur ibi ille terminus personaliter, vt indicat ipsa processio vnius personæ ab alia, quæ eo modo dicendi significatur. Quomodo autẽ hic terminus, DEVS, possit (vt dicimus) pro personis supponi, satis intelligitur ex dictis suprà libro secundo, capite septimo. Ibi enim docuimus, quòd etsi is terminus propriè sit singularis; significans videlicet illud vnum simplicissimum, quod identificat tres personas; habet tamen conditionem termini communis, propterea, quod illud vnum simplicissimum identificatur pluribus suppositis. Quare potest supponi pro illis;

lis; sicut etiam ibi dictum est de hoc termino, *principium spirandi*, quod attinet ad personam Patris & Filij.

Quinta assertio illo modo prȩcisè posita passim reperitur definita ab Ecclesia in Oecumenicis Conciliis, cùm statuunt vnam essentiam in tribus personis esse: quod idem est, atque eam per proprietates tres psonales subsistere. Nominatim in Synodo quinta generali capite primo anathema dicitur ei: *Qui non confitetur vnam essentiam Patris, & Filij, & Spiritus sancti in tribus subsistentiis esse adorandam*. Secundò, idipsum patet illis testimoniis, quibus superiùs libro primo, capite quinto & vigesimo sexto probauimus distinctionem trium personarũ, quæ sunt eiusdem essentiæ. Nam personæ substantia, eius etiam naturæ subsistentia est, ex qua constat ipsa persona. Ita fit, vt, cùm tres personæ diuinæ constent etiam ex diuina essentia; diuinæ quoque essentiæ subsistentia sit subsistentia cuiuslibet diuinȩ personæ: quod ipsum est, essentiam diuinam per ipsas subsistentias siue proprietates diuinarum personarum subsistere.

Sed cùm assertiones istæ, ita simpliciter positæ, ex fide sint certæ, nonnullæ tamen circa illas existũt quæstiones, de quibus maioris explicationis caussa à Theo- A logis vltro citroque disputatur.

Prima quæstio est circa primam assertionem, vtrum essentia diuina, vt vna esse trium personarum dicitur, aliquid ipsa agat & operetur tanquam principium QVOD, vt vocant, seu tanquam caussa principalis, ita vt diuina nomina concreta (vt Deus, crea- B tor, &c.) possint in aliqua enũciatione pro ipsa essentia, vt essentia est, poni immediatè & per se, non pro persona aliqua, vel personis?

Secunda quæstio est circa secundam assertionem, vtrum diuina persona, saltem eiusmodi aliqua distinctione distinguatur ab essentia diuina, quæ sit maior di- C stinctione secundum rationem, & minor distinctione rei à re?

Tertia quæstio est circa tertiam assertionem, quid præcipuè sit obseruandum in vsu nominum diuinorum, quæ propriè significent non personas, aut aliquam operationem personalem, vel ꝓprietatem, sed ipsam essentiam di- D uinam, vt personis omnibus communis est?

Quarta quæstio est circa quartam assertionem, vtrum, quemadmodum quæ propria alicuius personæ sunt, possunt affirmari de nominibus in concreto significantibus essentiam (vt si dicas, Deus generat) sic etiam possint ne-

negari: ita, vt hæc etiam enunciatio ſit vera, Deus non generat?

Quinta quæſtio eſt circa quintam aſſertionem, vtrum præter ſubſiſtentias tres relatiuas perſonarum proprias, alia quædam ſubſiſtentia abſoluta in diuina eſſentia aſſerenda ſit, per quam ipſa quoque ſecundum ſe, quatenus eſt eſsētia, ſubſiſtat? Quas omnes quæſtiones breuiter nunc eodem ordine, quo ſunt propoſitæ, perſequemur.

CAPVT II.

Explicatur quæſtio prima de comparatione eſſentiæ & diuinarum perſonarum, capite præcedente propoſita.

QVOD AD primam quæſtionem attinet, opinio fuit Aureoli apud Capreolum in 1. diſtinctione quarta, quæſtione prima, eſſentiam diuinam, vt eſſentia eſt, non eſſe tale aliquid, pro quo diuinum nomen in concreto pośsit poni: vt in hac enunciatione, Deus creat, aut conſeruat mundum. Argumentabatur autem is hoc modo: Nomen DEVS, ex vi ſua ſignificat habentem Deitatem, vt etiam ſanctus Thomas prima parte, quęſtione trigeſima nona, articulo quarto fatetur. Sed eſſentia diuina non eſt habens Deitatem. Ergo id nomen

A non poteſt ſupponi pro eſſentia. Confirmatur. Nam maximè pro illa ſupponeretur, cùm dicitur, DEVS *creat*: Sed ne tum quidem: Ergo nunquam omnino. Minor probatur. Actiones ſunt ſuppoſitorum & non naturæ. Ergo in illa etiam propoſitione ſupponitur pro perſonis.

B Nihilominus ſententia cōtraria ſancti Thomæ in illa quæſtione trigeſima nona, articulo quarto eſt tenenda. Fundamentum illius eſt, quia nominibus concretis per ſe loquendo volumus ſignificare aliquid completum, & perfectum. Sed in diuinis, non ſolùm perſona eſt quid completū & perfectum, ſed etiam illud vnum

C ſimpliciſsimum, quod eſt eſſentia identificans in ratione abſoluta tres perſonas. Ergo illud nomen concretum, DEVS, perinde poteſt ſupponi pro illo vno, id eſt, pro eſſentia, ac pro perſona. Minor ex dictis ſuprà libro ſecundo, capite ſeptimo patet, quia non eſt minus idenficare ſibi tria ſuppoſita, quàm eſſe vnum ſuppoſitum.

D Vnde ad argumentū ſententiæ contrariæ reſpōdetur. Nomen illud per ſe loquendo ſupponi, pro completo & perfecto in diuinis, ſiue illud ſit aliquod vnum ſuppoſitum, ſiue aliquid identificans ſibi plura ſuppoſita: quale eſt illud vnū ſimpliciſsimū, quod eſt eſſentia diuina, & etiam illud vnū ſimpli-

plicissimum identificans in ratione spirandi Patrem & Filium, quod etiam est principium vnum completum Spiritus sancti, vt suprà libro secundo, capite septimo exposuimus. Sed quia ista ratio rei completæ & perfectæ, pro qua supponi solent nomina concreta, faciliùs à nobis animaduertitur in supposito, quod à nobis concipitur, vt habens formam aliquam; idcirco absolutè dici solet, quòd nomen Devs, supponatur pro habente Deitatem, cùm alioqui per accidens sit ad suppositionem nominis concreti, vt illud completum & perfectum, quod illo significamus, sit tale, de quo nostro modo concipiamus, quòd sit habens formam significatam per nomen. Ad confirmationem illius argumenti respondeo, actiones esse suppositorum, vel eius, quòd non sit minus completum & perfectum, quàm suppositum. Quare cùm tale sit essentia diuina; nihil obstat, quò minus in illa propositione, *Deus creat*, terminus Devs supponatur pro illa.

CAPVT III.

Explicatur quæstio secunda, suprà cap.1. proposita.

A De secunda verò quæstione, quomodo scilicet essentia & psona distinguãtur; illud inprimis sciendum est, omnes Do-
B ctores Orthodoxos in hoc consentire, quòd essentia & persona non distinguantur realiter, sicut res à re. Est enim de hoc expressa definitio in capitulo Firmiter, & clariùs in C. Damnamus, de summa Trinitate & fide Catholica. Sed tota controuersia est, vtrum distinguantur aliqua distinctione,
C quæ sit media inter distinctionem realem, vt res à re, & inter distinctionem rationis. Ita vt ante omnem operationem intellectus sit aliqua actualis distinctio re ipsa inter essentiam & personam. Item in hoc etiam oportet omnes consentire: si quæ sit inter essentiam diuinam & personam, ex natura rei distinctio; illam esse debere ad
D eum modum, quo dicũtur distingui includens & inclusum. Nam persona ex essentia constat, vt notum est.

His præmissis, prima sententia est Scoti in 1. distinctione secunda, quæstione quarta, & Occam ibidem, quęstione prima & secunda, & vt apparet, etiam Durandi dist.

dist.33. q.1. & Marsilius in 1. q. 6. art.2. Essentiam diuinam & personam distingui formaliter, siue ex natura rei ante omnem operationem intellectus. Quæ distinctio apud Scotum nec est realis, vt res à re, nec rationis, sed media. Et vt facilius mens Scoti intelligi possit, sciendum est ipsum, quantum licet colligere ex his, quæ disputat in 1. dist.2.q.7. & d.5.q.1.& d.8. q. 4. duos modos distinctionis actualis ponere præter distinctionem rationis. Primus est eorum, quę ita re ipsa distinguuntur, vt vnum possit separari ab altero, manente illo. Et hanc vocat distinctionem realem, vt res à re, vt inter Petrum & Paulum, albedinem & quantitatem. Secundus eorum, quæ ita se habent ex natura rei, vt aliquid sit de ratione & quidditate vnius, etiam obiectiuè loquendo, quod non sit de quidditate alterius; sed tamē non possit vnum ab altero, in re quam constituunt separari manente illo. Talem distinctionem ponit inter prędicata quidditatiua, vt sunt animalitas, & rationalitas, &c. Et hanc vocat distinctionē ex natura rei, quam censet esse mediam inter realem, vt res à re, & rationis. Quod si hāc distinctionem ideo solùm vocaret distinctionem ex natura rei, quia alterum eorum quæ ita quidditatiuè distingui dicit, in aliqua quidem re ita potest reperiri sine altero vt actu ante omnem operationem intellectus sit ibi aliud ab illo; non sanè poneret hoc ipso eam distinctionem extra latitudinem omnem distinctionis rationis. Nam multa quæ sola ratione distingui censent doctissimi auctores ita se habent vt ex ipsa natura rei possit alterum sine altero in aliqua quidem re inueniri, vbi actu ante omnem operationem intellectus, sit aliud ab illo. Vt animalitas & rationalitas, verbi gratia, ac similiter quælibet alia duo prædicata, quorum alterum sit superius, alterum inferius. Animalitas siquidem, quamuis in homine (vt habet communior sententia) non sit ante operationem intellectus, actu aliud à rationalitate, tamen inuenitur in equo sine rationalitate, & ibi est actu aliud ab illa ante operationem intellectus, & sic de huiusmodi prędicatis aliis. Quam ob caussam si quis talem distinctionem rationis velit etiam appellare distinctionem ex natura rei (qualis non est inter duo transcendentia, verbi gratia, quorum alterum ab altero in nulla re potest separari) non esset magnopere de vocabulis dimicandum. Cùm verò Scotus velit suam illam distinctionem ex natura rei, non esse distinctionem rationis, sed actu ante operationem intellectus esse; non eo tantùm sensu, quo iam diceba-

mus, vocare ipse videtur distinctionem ex natura rei; sed cum alia ita quidditatiuè distinguuntur, vt vbicunque sint, vnum sit actu aliud ab alio ante omnem operationem intellectus. Atq; hoc modo ex natura rei putat distingui essentiam & personam in diuinis. Et idem videtur sentire Durandus in re, quidquid sit de modo loquendi, in quo non omnino conuenit cum Scoto. Vocat enim ipse distinctionem essentię & personæ diuinę distinctionem ex natura rei tanquam inter rem & rei modum, de qua ratione loquendi postea dicemus.

Iam probatur sententia Scoti, primò. Ante omnem operationē intellectus essentia est communicabilis, persona verò incommunicabilis. Ergo ante omnem operationem intellectus ex natura rei actu distinguuntur. Consequentia probatur, quia illæ differentiæ sunt ex natura rei. Confirmatur. Vel Pater ęternus intelligit essentiam & personam vt eandem rationem formalem ex natura rei, vel vt duas rationes: si, vt duas; ergo actu distinguuntur: si, vt eandem; ergo intelligit personam esse communicabilem perinde ac essentiam; & vicissim essentiā esse incommunicabilem perinde ac personam, quandoquidem sunt vnum & idem. Hoc aūt est falsum. Ergo non intelligit Pater ęternus

A rationem personæ & essentiæ, esse ex natura rei vnam & eandem.

Secundò. Ante omnem operationem intellectus re ipsa multa competunt personæ, quæ non essentiæ. Ergo ad vitandam contradictionem oportet ante omnem operationē intellectus esse distinctionem inter personam & essen-

B tiam. Antecedēs patet. Nam persona opponitur alteri personæ, & distinguitur ab illa, etc. quę omnia non competunt essentiæ.

Tertiò. Sequeretur alioqui personas diuinas per vnū & idem conuenire re ipsa, & distingui. Consequens est impossibile. Ergo id etiam vnde hoc sequitur. Maior probatur. Nam certum est ex fide,

C Patrem, verbi gratia, per aliquid, quod habet in sua entitate, distingui à Filio, & per aliquid etiā conuenire cum illo. Ergo si nō habet nisi vnū & idem, quod sit essentia & personalitas; per vnum & idem conueniet, & distinguetur realiter à Filio. Minor probatur. Nam inde rursus sequeretur, aliquid esse Filium, & non esse Filium; quod

D manifestam contradictionem implicare videtur. Id verò patet, quia illud, quo Pater conuenit cū Filio, est Filius; cū nulla sit cōuenientia in diuinis, nisi per identitatem. Et rursus id, per quod distinguitur à Filio, non est Filius. Implicat enim, vt distinctiuum à Filio, sit Filius.

Quar-

Quartò. Essentia & persona distinguuntur definitione. Ergo distinguuntur quidditate ex natura rei. Consequentia est clara. Nam cùm definitio sit conceptus adæquans quidditatem seu essentiam rei; vbi sunt duæ definitiones, obiectiuè oportet illis correspõdere duas quidditates. Antecedens verò probatur. Nam Pater æternus habet hunc conceptum de essentia: Essentia est Pater, & Filius, & Spiritus sanctus. Et de Filio hunc: Filius non est Pater, & Filius, & Spiritus sanctus. Qui conceptus, cùm sint perfectissimi in intellectu Patris, & explicent illud, quod verè est à parte rei, omnino videtur adæquare ipsam rei quidditatem, atque adeo esse definitiones. Hæc videntur esse potissima argumenta pro hac sententia.

Quibus non obstantibus hæc opinio Scoti multis videtur improbabilis, & aliquibus parum fidei cõsentanea, & ideo periculosa & temeraria, idq; meritò. Primò, quoniam, cùm in capitulo, Damnamus, negatur essentiã diuinam esse quartam rem in diuinis, simpliciter & absolutè reiici videtur omnis opinio, secundum quam, propriè loquendo, oportet concedere essẽtiam diuinam esse rem quartã realiter à tribus personis seu personalitatibus distinctam. Sed iuxta opinionẽ Scoti, si A propriè sit loquendũ, omnino oportet admittere essentiam diuinam esse rem quartam realiter distinctam: Ergo Scoti opinio planè videtur in eo loco ab Ecclesia reiecta, ac proinde vt minimùm est periculosa in fide. Maior patet ex ipsa Ecclesię definitione quę simpliciter negat essentiam esse rem B quartam, & simul concedit etiam simpliciter essentiã esse ipsas tres personas, & contrà. In qua locutione, cùm essentia in abstracto significata prædicetur de personis, non obscurè significatur sensus identicus re ipsa: atque adeo pugnat prorsus cum hac Ecclesiæ definitione ea opinio secundum quam propriè loquendo negari C oporteat personas esse ipsam essentiam, & affirmari quòd sit res distincta ab illis. Minor verò probatur. Nam vbi re ipsa est alia & alia quidditas, est aliud & aliud ens transcendentaliter, cùm vocabulum, ENS, significet formaliter essentiam & quidditatẽ; sicut vocabulum, HOMO, humanitatem, vt patet ex principiis positis in Me- D taphysic. Et rursus vbi est aliud & aliud ens, eo ipso est alia & alia res, cũ res & ens transcẽdẽtaliter reciprocentur seu conuertantur. Ergo de primo ad vltimũ, opinio Scoti quæ admittit re ipsa actu esse aliam quidditatem personæ diuinæ, & aliam quidditatem essentiæ; propriè loquendo cogitur ad-

admittere duas res eſſe, perſonam diuinam & eſſentiam. Confirmatur; nam quidditas perſonalitatis, vt ſecundum Scotum eſt alia, non eſt alia per ſolum conceptum rationis: Et tamen propriè ſecundum eundem Scotum eſt alia. Ergo ſupereſt vt ſit alia quidditas realiter; ac proinde erit realiter diſtincta. Patet hoc totum. Nam ſicut inter ens reale & rationis non eſt medium, ita neque inter modum alietatis (vt ſic dicam) ſiue diſtinctionis realis vel rationis. Cùm enim diſtinctio ſit paſſio entis, non latius patere poteſt diſtinctionis modus quàm modus entis. Ex quo rurſus ſequitur, impoſsibile eſſe dari mediam diſtinctionem inter realem & rationis, vt bene etiam deducit Durandus in 1. diſtinct. 33. quæſtione 1. quem ideo mirum eſt, tam parum conſequenter ibidem dixiſſe, eſſentiam & relationem, atque adeo perſonalitatem non diſtingui purè ſecundum rationem, ſed etiam ex natura rei, ante operationem intellectus. Hinc enim (quomodocunque vocet hanc diſtinctionem) illico iuxta ipſius etiam doctrinam ſequitur, quod propriè ſit realis. Et tamen propter illam Eccleſiæ definitionem non audet ibi Durandus concedere, eſſentiam & relationem diſtingui realiter.

Sed dicet aliquis; illa definitio-A ne non reiici omnem omnino diſtinctionem realé eſſentiæ & perſonæ, ſed tantùm diſtinctionem realem, quæ meritò debeat dici rei à re; & diſtinctionem realem, quæ non ſit ſolùm, vt modus rei & res. Quare Scotum, qui non ponit diſtinctionem realem, vt rei à re, & Durandum, qui ſolùm B concedit diſtinctionem ex natura rei, vt modum rei, & rem, nihil ab illa Eccleſiæ definitione alienum dicere.

Ego verò contrà, primùm obiicio, quod vtcunque iſti Doctores illam ſuam diſtinctionem ex natura rei, appellent, verè etiam de illa verificatur, quòd ſit realis tranſcentendaliter, vt antè pro-C batum eſt. Quocirca videtur ea etiam diſtinctio in illa Eccleſiæ definitione reiecta: ſiquidem ibi abſque vlla limitatione, aut exceptione modi, quo is vel ille Doctor loquatur ſimpliciter Eccleſia negat eſſe realem diſtinctionem eſſentiæ & perſonæ. Deinde quomodocunq; illam diſtinctio-D nem appellent, ex poſitione tamen illorum ſequitur, in re quidem tam perfectam diſtinctionem eſſe inter perſonalitatem diuinam & eſſentiam, quàm eſt inter ipſas perſonalitates ſeu perſonas diuinas. At hoc manifeſtè eſt contra illam Eccleſiæ definitionem. Ergo ſententia illorum auctorum eſt omnino periculoſa.

Minor

Minor cum cõsequentia est clara. Maior probatur. Nam siue personalitatem appelles cum Durando modum; siue cum Scoto dicas, nõ esse aliam rem, quia non potest separari: semper tamen manebit, quòd distinctiua personalitatis & essentiæ, sunt tam perfecta, quàm distinctiua personarum inter se. Ergo cùm vtrobique auctores isti ponant alioqui actualem distinctionem reipsa: tam perfecta erit distinctio personæ & essentiæ, quàm personarum & personalitatum inter se. Consequentia patet, & antecedens probatur. Quia distinctiúa personarum sunt tres illæ relationes; distinctiua autem personalitatis & essentiæ secundum istorum opinionem, sunt ex natura rei quidditas relationis, & quidditas essentiæ. At negari non potest, quin quidditas essentiæ & filiationis, verbi gratia, sint tam perfecta distinctiua, quàm paternitas & filiatio inter se, cùm in diuinis nihil sit maius & minus. Ergo vtrobique sunt æquè perfecta distinctiua. Neque verò poterant auctores illi rectè hîc dicere, quãuis sint vtrobique æquè perfecta distinctiua, tamen non vtrobique æquè perfectè distinguere, quia non possunt separari ab inuicem essentia & relatio, & propterea nõ esse inter ista distinctionẽ realem vt rem à re, sed solũ ex natura rei, vel vt modum rei à re. Hoc, inquã,

A dici nõ potest in proposito. Nam tunc sequeretur, distinctionem realem inter ipsas personas, non esse, vt rem à re. Patet, quia similiter, neque vna persona potest vllo modo separari ab altera; cùm altera in altera sit intimè, iuxta illud: *Ego in Patre & Pater in me est*. Io. 14. Quare nullo modo vidétur

B illi auctores potuisse defẽdere, qn secundum ipsorum sententiam æquè perfectè distinguatur in diuinis realiter essentia à persona atq; persona à persona. Quod est sanè contra fidem.

Secundò contra illam Scoti & Durandi sententiam hoc modo argumentor. Si diuina essentia & personalitas ante omnem operatio-

C nẽ intellectus actu distinguuntur, consequens erit vt sit aliquid ad intra in diuinis, quod sit creatura, & non Deus. At istud consequens est erroneum, vt patet. Ergo & illa sententia ex qua id sequitur. Maior probatur. Nam si loquamur de quidditate personalitatis, illa quidditas iuxta ipsorum opinionem, intrinsecè, & secun-

D dum se, non est quidditas essentiæ diuinæ; siquidem est alia ex natura rei. Ergo intrinsecè non est Deus; Ergo intrinsecè creatura. Prima consequentia patet, quia nihil est intrinsecè Deus, nisi intrinsecè sit essentia diuina quæ est intrinseca Deo. Secunda verò consequentia patet, quia inter Deum &

creaturam, nullum est medium.

Tertiò. Sequitur etiam ex illa sententia, personam diuinam non esse simpliciter ens infinitū. Consequens est falsum: Ergo id etiam vnde sequitur. Maior probatur. Quia constaret ex duobus finitis simpliciter: & certum est ex duobus finitis non posse constitui aliquod infinitum simpliciter. Id autem probatur. Quia tum neque quidditas essentiæ haberet perfectionem personalitatis, nec cōtrà quidditas personalitatis perfectionem essentiæ; & sic tam essentia, quàm personalitas (ex quibus constat diuina persona) esset quoddam finitum. Duo enim modi sunt habendi perfectionem alicuius. Vnus est secundum identitatem; & iste non haberet hîc locum si personalitas & essentia non sunt idem. Alter est secundū eminentiam; & nec iste potest habere in ꝓposito locū. Nam quod eminēter est aliud, perfectius est illo. Sed in diuinis nihil est maius aut minus: Ergo nō potest in diuinis aliquid habere eminenter perfectionē alterius. Cōfirmatur. Nam dato, quod aliqua ratione posset concedi, essentiā habere eminenter perfectionem personalitatis; aut contrà personalitatem habere perfectionē essentiæ; impossibile tamen est omnino, vt & essentia habeat eminēter perfectionē personalitatis, & vicissim personalitas perfectionem essentiæ; nam tunc idem secundum idem esset perfectius & imperfectius alio. Quare secundum illam opinionē Scoti nulla ratione potest defēdi, quin alterutrum saltem istorū esset finitum. Et sic aliquid in diuinis ad intra esset creatū & finitū.

Postremò. Si quidditas essentiæ, & quidditates trium personalitatum ex natura rei ante omnem operationem intellectus actu distinguuntur, quæro, an sint omnes istæ quidditates infinitæ, vel nulla infinita, vel aliqua aut aliquæ infinitæ, & aliqua aut aliquæ non? Primum non potest dici, vt patet ex argumento proximè facto. Si autem secundum vel tertium dicatur; sequitur id, quod prius deductum est, videlicet, vel aliqua, vel omnia esse finita in diuinis ad intra, atque adeo creata.

Quare hæc sententia Scoti vehemēter sanè videtur obstare ipsi Trinitatis mysterio. Præcludit enim viam potissimā illud defendendi ab impossibilitate. Nam præcipua difficultas in hoc mysterio est, quòd ex pluralitate & distinctione reali personarum, illico videtur sequi, personas distinctas non esse simpliciter infinitas, cùm altera alterius perfectione careat. Cui difficultati non possumus aliter respondere, nisi dicamus eas nihilominus identificari reipsa in quidditate essentiæ, atque eatenus

nus alteram alterius perfectionem participare,& ea ratione omnes illas esse infinitas. Tantummodò enim esse imposſibile, vt plura ſint infinita ſimpliciter in nullo tertio identificata. Patet autem, hanc ratiocinandi viam præcludi prorſus ab illa ſententia Scoti.

Quocirca illa reiecta, omnino B tenenda eſt ſententia S. Thom. 1. p.q.39.art.1. quæ eſt etiam omnium Patrum; videlicet eſſentiam & perſonalitatem diuinam, atque adeo eſſentiam & perſonam, actu eſſe prorſus in re vnum & idem, & ſola ratione diſtingui. Cuius diſtinctionis fundamẽtum in re, eſt illa virtualis diſtinctio, de qua ſuprà lib.1. cap.30. dictum eſt, & de C qua etiam rectè diſſerit Caietanus 1. p. q. 39. art. 1. Ac certè quod ad Patres attinet, dubium non eſt, quin ſenſerint inter eſſentiam diuinam & perſonam eſſe ſummam identitatem realem, ratione cuius ipſas perſonas etiam vnum & idẽ in eſſentia eſſe dicunt; vt diuus Dionyſius 2. cap. de diuin. nom. D & D. Athanaſius in oratione contra Sabellij gregales, & ſerm. 4. contra Ariã. & D. Gregorius Naz. oratione 4. de Theologia, & D. Auguſt. lib. 7. de Trin. ca. 4. & alij paſsim. Immò etiã hoc ipſum reuera docuit Chriſtus cùm Ioã. 10. affirmauit, ſe & Patrẽ vnum quiddam eſſe, ſecundum naturam ſiue

A eſſentiam, vt ſuprà lib.1.ca.16. demonſtrauimus. Quod certè verũ minimè eſſet, ſi actu perſonę ab eſſentia diſtinguuntur re ipſa.

Ad primum igitur argumentũ contrariæ ſententiæ conceſſo antecedenti, nego conſequentiam. Ad probationem dico, illam differentiam communicabilitatis & B incommunicabilitatis, non multiplicare ex natura rei illud ens præſtantiſsimum, quod eſt Deus & Trinitas. Quin immò ſicut hac differentia non obſtante concedit Scotus & Durãdus, in diuinis eſſe vnam rem, quæ eſt eſſentia & perſona; ita etiam affirmo, eſſe illic vnam quidditatem ſeu formalem rationem obiectiuam eminentiſC ſimam, quæ propter ſui perfectionem habet vtrumque; videlicet, vt quatenus abſoluta eſt, communicabilis ſit; quatenus relatiua, incommunicabilis. Et vitandus eſt hoc loco error, qui facillimè poteſt irrepere, dum incautè ſolemus cogitare de illa diuina entitate, quaſi eſſet comprehenſa in D latitudine entis finiti, & illius differentiis ſubiaceret; cùm tamen ſit ſuper ens, & ſuper omnes differentias eius, vt ſuprà in prolegomenis cap. 1. notauimus ex doctrina diui Dionyſij, & aliorum Patrum.

Ad confirmationem reſpondetur, Patrem æternum intelligere perſonalitatẽ, & perſonam, & eſ-

sentiam, vt vnicam rationem actu, siue quidditatem obiectiuam; de qua quidem propter illius perfectionem simul cognoscit, quòd vt est absolutum quid, est communicabilis; vt autem est relatio, non item: ad quod sufficit virtualis illa distinctio.

Ad secundum argumentum, itidem dico, lib. 1. cap. 30. distinctionem virtualem in infinita perfectione fundatā sufficere ad verificandum & negandum idem de eodem actu in diuinis sine contradictione & repugnantia, vt suprà lib. 1. cap. 30. docuimus.

Sed potest contra hoc aliquis argumentari argumento quodam Aureoli apud Capr. in 1. distinct. 2. quæst. 3. hunc in modum: Quod affirmatio & negatio eiusdem verificetur sine repugnãtia, est quidam effectus in actu, cuius caussa est distinctio eius, de quo negatio & affirmatio verificantur. Sed effectus in actu, requirit caussam in actu. Ergo illa non repugnantia affirmationis & negationis veræ, omnino requirit distinctionem actu eius, de quo verè affirmatur aliquid & negatur: & sic non sufficiet ad id distinctio tantummodò virtualis, aut rationis. Ad hoc non minus verè quàm acutè sanè respondet Caietanus lib. 1. part. quæst. 39. art. 1. concedendo quidem illam non repugnantiā in diuinis habere caussam in actu, quæ

A videlicet sit distinctio; sed tamen non oportere, vt sit distinctio actualis in actu, quin immò satis esse distinctionem virtualem in actu. Ad cuius rei declarationem notat optimè Caietanus, effectum in actu non requirere necessariò caussam in actu, quæ determinatè sit caussa vniuoca, sed tantùm

B caussam in actu sufficientem; siue ea vniuoca sit, siue æquiuoca; vt patet in calore actu producto. Ille enim, non modò potest esse ab igne, qui est calidus actu, sed etiam à sole, qui est tantummodò eminenter siue virtualiter calidus. Iam in proposito, quòd affirmatio & negatio non repugnent, potest prouenire vel ex caussa vni-

C uoca in actu, quæ erit distinctio etiam actualis in actu eorum, de quibus affirmatio & negatio dicuntur; vel ex caussa sufficienti quidem, & in actu, sed æquiuoca, qualis est distinctio virtualis propter eminentiā rei infinitæ. Quod cùm ita sit, minimè licet ex veritate negationis & affirmationis in

D diuinis, inferre determinatè distinctionem actualem in actu, sed vel actualem, vel virtualem in eo esse, de quo affirmatio & negatio verificatur: & virtualem damus.

Ad tertium argumentum respondeo, Maiorem esse veram. Neq; id est vllū absurdum, quando eadem res habet perfectionem infinitam, atque adeo sufficentem

vt

vt & diſtinguat, & identificet, ſi- A cut vſu venit in propoſito.

Ad quartum, negatur antecedens. Ad probationem dicendũ, conceptum illum non eſſe conceptum adæquatum, atque adeo nec definitionem. Ad conceptum enim adæquatum eſſentiæ diuinæ non ſolùm pertinet hoc, quod eſt, eſſentiam eſſe tres perſonas; ſed B etiã hoc, quod eſt, rem ſiue quidditatem, quæ eſt eſſentia, vt eſt etiam relatio paternitatis, verbi gratia, non eſſe tres perſonas. Vnde Pater æternus (quantum nobis quidem ex reuelatione fidei deducere licet) de eſſentia habet hunc conceptum; eſſentia, vt eſt quid abſolutum, eſt tres perſonæ; vt autem eſt quid relatiuum C (vt paternitas, verbi gratia) non eſt tres perſonæ. Qui conceptus adæquatè etiam competit paternitati. Nam de hac etiam verum eſt dicere, quod vt eſt quid abſolutum, eſt tres perſonæ; vt eſt quid relatiuum, non item. Quare patet, diuinam eſſentiam & relationem non diſtingui diffinitione ſeu conceptu adæquato.

CAPVT IV.

Explicatur quæſtio tertia ſuprà cap. 1. propoſita; ſcilicet quid ſit obſeruandum in vſu nominum diuinorum quæ ſignificant eſſentiam.

IN eo, quod tertio loco· ſuprà capite primo quærebatur, duo potiſsimùm ſunt obſeruanda. Alterum eſt, vtrum nomen diuinum eſſentiale vſurpetur in concreto, vel in abſtracto. Intereſt enim hoc vſque adeo, vt enunciationes, quæ de nominibus eſſentialibus in abſtracto eſſent falſæ, ſint veræ de iiſdem in concreto: vt ſuprà capite primo huius libri explicatum eſt. Hæc enim eſt falſa; Eſſentia diuina generat; & hæc veriſsima: Deus generat.

Alterum, quod obſeruari debet, eſt, vtrum nomen diuinum eſſentiale, quod in concreto vſurpatur, ſit ſubſtantiuum (vt *Deus creator*, &c.) vel adiectiuũ (vt *potens, ſapiens*, &c.) Nam ſi eſt ſubſtãtiuum,
D rectè docet D.Thomas, 1. p. q. 39. art. 3. non niſi in numero ſingulari de tribus perſonis poſſe affirmari. Nec enim dicere poſſumus, tres perſonas eſſe tres Deos, ſed vnum Deum. Cuius ratio eſt, quoniam huiuſmodi ſubſtantiua nomina ex modo ſignificandi ſuo ſignificant formam aliquam abſolutè

lutè,& quasi per se consistentem. Quo sit, vt nisi forma p eiusmodi nomina significata multiplicetur, nõ debeant ipsa nomina in numero multitudinis de aliquibus affirmari: Atque idcirco nequeunt in multitudinis numero de personis diuinis dici, siquidem forma per ea significata, hoc est, essentia diuina, tantummodò est vna.

Sin verò nomẽ diuinum sit adiectiuum, docet idem D. Thomas, posse illud in numero multitudinis de diuinis personis affirmari, ita, vt dicamus tres sapientes & omnipotentes, adiectiuè hæc nomina sumendo, non substantiuè, vt fecit in Symbolo D. Athanasius. Huius ratio est, quoniam nomina adiectiua ex modo significãdi suo, significant formam aliquam velut adiacentem siue inhęrentem alteri. Vnde fit, vt quemadmodũ formæ inhærentes alteri multiplicari solent secundum multiplicationẽ suppositorum siue subiectorum, quibus adiacent, ita etiam ea nomina, quæ adiectiuè formam aliquam significant. Quare cùm supposita in diuinis plura sint, fit, vt in numero multitudinis de illis affirmentur nomina adiectiua.

Sed an hæc D. Thomæ doctrina vera sit, nonnulla sanè ratio dubitandi est. Primò, quoniam si substantiua multiplicantur secundũ multiplicationem formæ, sequitur, quòd si Verbum diuinum assumpsisset duas humanitates, dicendũ esset plures homines, quia homo est nomen substantiuum. Cõsequens autem apertè negatur à S. Thom. 3. p. q. 3. art. 2. Igitur neque illud est verum vnde illud sequitur.

A

Secundò. Nam sequeretur, eum, qui habet plures artes, dicendum esse plures artifices; quia *artifex* est substantiuum nomen, atque ideo multiplicabitur secundum multiplicationem formæ.

B

Tertiò, ita Scotus argumentatur in 1. d. 12. Terminus numeralis semper ponit suum significatum iuxta significatum nominis, cui adiicitur; sed tam substantiua, quàm adiectiua de formali significant formas: Ergo nomen numerale additum tam nomini substantiuo, quàm adiectiuo, ponit suum significatum iuxta formas; ac proinde etiam ad multiplicationem adiectiui requiretur multiplicatio formæ.

C

Quartò. Si ad multiplicationem adiectiui nõ requiritur multiplicatio formæ; maximè, quia, vt dicit S. Thom. non significant formam, quasi per se, sed vt alteri adiacentem. Ex quo sequi videtur, ad eorum multiplicationem sufficere multiplicationem eius, cui forma accidit. Sed hæc ratio non est bona: Ergo neque erit vera illa doctrina D. Thom. Minor probatur. Nam sequeretur pari ratione

D

ne nomina connotatiua esse dicenda in plurali de personis; vt quòd sint tres creatores & duo spiratores. Sed hoc consequens negatur à S. Thom. 1. p. quæst. 36. art. 4. ad 7. Ergo falsum id est vnde hoc sequitur. Maior patet. Nam etiam ista nomina *spirator* & *creator* significant formam, vt alteri adiacentem, videlicet subiecto habenti virtutem creandi & spirandi. Et inter nomina connotatiua & adiectiua, quoad hoc, non est differentia; quamuis alioqui in eo Grãmaticè differant, quòd adiectiua variantur per omnia genera; connotatiua non item.

Nihilominus doctrina illa S. Thom. est vera. Et fundamentum illius est, quoniam ad hoc, vt nomen in plurali prædicetur, requiritur & sufficit, vt id, de quo principaliter, quantum est ex modo significandi illius, dicitur, plurificetur. Sed id, de quo principaliter nomina substantiua in concreto dicuntur, non potest multiplicari, nisi forma significata per nomen multiplicetur; contrà verò, id de quo principaliter nomina adiectiua in concreto dicuntur, potest multiplicari, etiamsi alioqui forma significata per nomina adiectiua, non multiplicaretur: Ergo ad multiplicationem nominis substantiui in concreto, requiritur multiplicatio formæ; ad multiplicationem

A autem nominis adiectiui non item. Maior est clara. Minor probatur. Nam forma significata per nomen substantiuum est intrinseca subiecto, de quo principaliter dicitur nomen substantiuum in concreto; quare non simpliciter multiplicatur id, de quo substantiuum dicitur, nisi B multiplicata simul etiam forma. Forma verò significata per nomen adiectiuum non est intrinseca subiecto, de quo adiectiuum dicitur, sed extrinseca. Vnde in hac enunciatione: Homo est albus; dicitur esse prædicatum subiecto extrinsecum. Quare benè potest intelligi, quòd id, de quo principaliter adiectiuum C nomen in concreto dicitur, multiplicetur, quamuis forma significata non multiplicaretur. Denique confirmatur ea doctrina S. Thomæ ex modo loquendi Orthodoxorũ Patrum. Nam in Concilio Syrmiẽsi can. 22. dicitur: *Qui Patrem, Filium, & Spiritum sanctũ tres Deos dixerit, anathema sit.* Et in C. Firmiter. ex Con. Later. sub Innocẽ-D tio III. dicuntur omnes personę *omnipotentes æquè*, vbi nomen omnipotens plurificatur, quia sumitur adiectiuè. Quare quod D. Athanasius dicit; *Non tres omnipotentes*, intelligitur sumendo illum terminum substantiuè, vt exponit loco citato S. Thom. id est, nõ vt significat formam, quasi alteri adiacentem,

centem,

centem, sed vt significat formam A absolutè, quam esse vnam in diuinis personis omnibus volebat ibi docere D. Athanasius.

Sequitur ex hac doctrina temerarium esse, quod Marsil. in 1. lib. sent. quæst. 5. art. 2. Et Petrus de Aliaco in 1. quæst. 3. aiunt, de rigore sermonis, rectè posse dici personas esse tres Deos, & tantũ B vitari oportere eũ modũ loquendi propter periculum, ne credantur tres diuinitates. Sed iam patet ex dictis, eum modnm loquendi de rigore falsum esse, & contra Concilia & Patres, qui tres Deos dicere quàm maximè alienũ esse à Christiana fide pasśim asseuerant, vt patet ex aliquot eorum testimoniis, quæ suprà lib. 1. cap. C 26. citauimus.

Iam ad primum argumentum respondeo, S. Thomã in eo solum asśignare differentiam, quod ad multiplicationem substantiui, requiritur multiplicatio formæ, ad multiplicationem adiectiui non item: ceterùm non negat, quin nomen substantiuum & adiectiuũ in hoc conueniant, quod ad mul- D tiplicationem eorum requiritur semper multiplicatio suppositorum. Quare cùm in mysterio incarnationis supernaturaliter cõtingat non esse plura supposita; rectè idẽ D. Thomas negat, Verbum fore duos homines, etiamsi essent humanitates duę assumptę.

Ad secundum respondetur, nomen *artifex*, quidquid sit de Grãmatica, Logicè tamen esse velut adiectiuum; quia significat formam, vt alteri adiacentem. Item dato, quod esset substantiuum eo modo, quo hîc loquimur; tamen propter plures eiusdem hominis artes, non est dicendum esse illum plures artifices, cùm non sit plura supposita; id quod requiritur ad pluralitatem substantiui concreti.

Ad tertium, concessa Maiore, negatur Minor. Nam significatũ, de quo dicuntur principaliter nomina adiectiua, quatenus vsurpantur quidem in concreto, propter modum significandi, est subiectum; quamuis alioqui vnumquodque nomen absolutè, vt distinguitur à nominibus aliis, abstrahendo à modo significandi, formam principaliter significet. Ex quo intelligitur, quid sit illud quod dici solet, nomen adiectiuum aliud significare, & de alio dici.

Ad quartum respondeo, quantum est ex vi vocabulorũ potuisse quidem (vt argumentum probat) pari ratione dici duos creatores, & spiratores; sed tamen vsus obtinuit, vt illa nomina substantiuè sumantur in diuinis

CAPVT

CAPVT V.

Explicatur quæstio quarta suprà c. 1. proposita; Vtrum scilicet quod propriū est alicuius diuinæ personæ posit negari de nominibus diuinis essentiam in concreto significantibus: vt in hac propositione: Deus non generat; & sic de aliis.

DVæ sunt sentētiæ contrariæ de hac enunciatione, Deus non generat. Prima est Durandi in 1. dist. 4. quęstion. 2. & Gregorij ibidem quæst. 1. & Aureoli apud Capreolum eadem distinct. quæst. 1. & Gabriel quæst. 1. articul. 2. hi putant esse veram in rigore sermonis. Contrariam tamen sententiam asserit S. Thomas 1. part. quæst. 39. artic. 4. ad 3. & S. Bonauentura in 1. dist. 4. quæst. 1. art. 1. & Albertus Magnus ibidem quæst. 1. art. 1. & Caietanus in illa quæst. 39. art. 4. 1. par. & alij Thomistæ.

Quoniam verò argumenta, quę pro vtraq; parte adferuntur, non videntur satis expedita, breuiter pro solutione huius difficultatis, notandum est. Quòd si ille terminus, DEVS, in illa propositione accipiatur tanquam singularis, vt videlicet significat vnū illud simplicissimum identificās tres personas, sic procul dubio proposi-A tio illa vera est in rigore. Probatur. Nam de illo vno simplicissimo verè negatur, quod generet personam diuinam, sicut negatur de essentia, vt patet ex capite, Damnamus, de summa Trinitate & fide Catholica. Et confirmatur. Nam quod Deus generet, non est verum, nisi vocabulum Deus supponatur pro persona Patris: Ergo, quando non supponitur pro Patre, sed pro essentia, siue pro illo vno simplicissimo, falsum est, quòd Deus generet, & consequenter verum, quod non generet. Quare minimè probādus est Caietanus, qui 1. par. quæst. 39. artic. 4. concedens Aureolo, quòd in illa propositione (Deus non generat) ille terminus DEVS supponatur determinatè pro essentia; dicit tamen nihilominus, propositionem esse falsam: Ratio Caietani est, quia (inquit) supponitur tunc ille terminus pro essentia nō quomodocunq;, sed vt subsistens est absolutè, & vt eatenus est in concreto hic Deus. Putat autem D ipse Caietanus essentiam in concreto, siue vt subsistens est, generare; quamuis essentia, vt natura est, & vt significatur in abstracto, non generet. In hoc, inquam, minimè audiendus est Caietanus. Nam etiamsi opinio eius de subsistentia essentiæ absoluta vera esset (de quo dicemus in sequenti capite) tamen omnino est contra

fidem, quòd aliquid absolutum generet in diuinis; sicut est contra fidem, quòd aliquod absolutum distinguatur realiter à persona genita. Nam inter generans & genitum vt sic, debet esse distinctio realis; vt patet ex capite Damnamus; vbi quoniam talis distinctio non est inter essentiam & personam, damnatur illa propositio; Essentia generat. Item hęc opinio Caietani est apertè contra mentem S. Thomæ & omnium aliorum Doctorum, qui non aliter admittunt enunciationem illã; *Deus generat*, nisi quatenus ille terminus, DEVS, supponitur determinatè pro persona. Maneat igitur, quod dictum est, videlicet, si accipiamus illum terminum Deus, tanquam terminum singularem significãtem essentiam in concreto, id est, vnum illud simplicissimum quod identificat tres diuinas personas; veram esse de rigore illam propositionem; *Deus non generat*.

Si verò loquamur de illo termino, vt habet etiam conditionem termini communis, sic omnino videtur falsa illa propositio. Nam quamuis in illa non restringatur aliquo modo ille terminus, vt peculiariter supponatur ibi pro persona Patris, tamẽ neq; etiam persona Patris excluditur ibi vllo modo à suppositione illius, & ita videtur accipi in illa propositione

A vniuersaliter, prout supponi etiã solet ꝓ omnibus illis quibus tanquam terminus communis attribui potest, videlicet pro essentia, & pro qualibet persona. Quare propositio illa falsa est. Falsum est enim, nihil eorum, pro quo supponitur ille terminus, generare; generat enim Pater, qui non ex-
B cluditur in illa propositione, vt dictum est.

Atq; hoc rursus ita confirmatur. Nam illa negatio, videlicet, *non generat*, simpliciter videtur negare generationem, de quocunq; supposito diuino, ac proinde falsa est ea propositio. Sicut si diceremus: *Homo non crescit*, negatio efficeret, vt propositio ista absolutè
C esset falsa, propterea quòd vniuersaliter negat augmentum de quocunque homine; quamuis alioqui aliquis homo in particulari sit, qui amplius non crescat.

Et ex hoc patet responsio ad argumentum quoddam Durandi, quo is probabat, illam propositionem esse veram; quia videlicet
D sit indefinita; quam ideo satis sit in aliquibus singularibus verificari; puta si dicas: *Filius non generat*, & : *Spiritus sanctus non generat*, pro quibus etiam supponitur ille terminus DEVS. Dicendum est enim aliud esse iudicandum de indefinitis affirmatiuis, aliud de negatiuis. Negatio enim cùm sit, vt dicunt Logici, malignantis naturæ, vide-

A videtur vniuersaliter negare, etiã in propositione, quæ appareat alioqui indefinita. Quod patet ex communi vsu loquendi. Si enim quis diceret; *Homo non est albus*; vel, *Homo non contraxit originale peccatum*; falsæ iudicarētur istiusmodi enunciationes, quamuis de aliquo singulari verè ista negentur. Sic igitur in proposito.

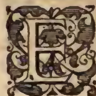
B Quæret fortè aliquis, quid dicendum sit ad quęstionem, quando illa propositio absolutè profertur, non exprimendo, vtrum accipiatur ille terminus, DEVS, tanquam singularis vel tanquam communis? Respondetur simpliciter loquendo probabilius esse, quòd sit falsa. Nam cum vtróque modo posit accipi terminus, si

C aliud non declaretur; vtroq; modo accipi videtur, quando simpliciter profertur. Quare rectè dixit S.Thomas significari in illa propositione, quòd nullo modo sit in diuinis generatio, ac propterea esse falsam. Ex his iudicandum est de illa contraria opinione aliorum. Nam si accipiant illum terminum vt singularem, verè opi-

D nantur, si vt communem, vel simpliciter vt communem & singularem; falsò. Et Aureolus quidem, vt singularem accepisse videtur. Durandus verò vt communem.

CAPVT VI.

Explicatur quæstio quinta suprà capite 1. proposita; Vtrum videlicet præter subsistentias personarum relatiuas, sit alia quædam absoluta subsistentia ponenda in diuinis.

EST de hac quæstione singularis quędam opinio doctißimi alioqui Theologi Caietani, qui 1. parte, quæstione 3. articulo 3. & quæstione 39. articulo 4. existimauit præter tres subsistentias relatiuas, quibus constituuntur diuinæ personæ, esse etiam in diuinis quandam subsistentiam absolutam, quæ cum essentia diuina constituat hunc Deum subsistentem; pro quo (inquit) supponitur ille terminus, Deus, acceptus essentialiter; vt in illa enunciatione, *Deus creat*, & similibus. Reiicitur autē à multis, & putatur temeraria hæc opinio, propterea, quòd videtur ponere quasi quartum suppositum in diuinis.

Possumus autem de hac opinione Caietani commodißimè (vt mihi videtur) hunc in modum iudicium facere. Vel nomine subsistentiæ absolutæ intelligit nihil aliud, quàm rationem substantialem absolutam in diuinis, vt substantia distinguitur contra accidens, quæ ratio

nec virtualiter quidem distinguatur ab ipsa ratione substãtiali absoluta essentiæ diuinæ; licet nihilominus essentia dicatur in concreto hic Deus subsistens propter sui complementum & perfectionem: Vel intelligit eo nomine (vt certè videtur) aliquam aliam rationem substantialem virtualiter distinctam, & ad nostrum modum intelligendi, superadditam ipsi rationi substantiali essentię, vt essentia est natura, per quam quidem superadditam rationem essentia iuxta nostrum concipiendi modum quasi contrahatur, & fiat peculiariter singularis, vt ita denique constitutum ex illa ratione, & essentia dicatur hic Deus in concreto subsistens absolutè.

Si primum tantum velit; in re nihil diceret contra veritatem. Neque enim aliud tunc intelligeret, quàm essentiam ipsam intrinsecè esse substantialiter perfectam & completam, quod verissimum est: non satis tamen cautè loqueretur, vocando simpliciter rationem substantialem essentiæ, subsistentiam; ad eum modum videlicet, quo proprietates personales, simpliciter etiam subsistentiæ dicuntur. Nam communiter in Conciliis & scriptis Patrum, nomen subsistentiæ refertur ad suppositum, aut ad proprietatem personalem. Vnde dici solet, tres esse subsistentias in diuinis, sicut

A suprà capite primo, commemorauimus ex Concilio generali V. Quemadmodũ etiam & D. Athanasius in sermone de Deipara initio ait, venerari Orthodoxos *vnũ Deum in tribus subsistentiis, in quibus vna sit substantia, vis, & efficacia.*

Si verò secundo modo Caietanus intelligat; sanè opinio illius
B superuacanea est, & pręterea plus quàm falsa. Superuacanea quidẽ; nam subsistentiæ relatiuę cùm sint infinitæ perfectionis, & adeo intimæ ipsi naturæ diuinæ, vt sint de ratione illius (quemadmodum dictum est suprà lib.1. cap.29.) ad omnia sufficiunt, ad quæ posset aliquis imaginari, necessariam esse illam quartam subsistẽtiam ab-
C solutam.

Est etiam illa opinio sic intellecta, plus quàm falsa in re. Nam ratio substantialis addita naturæ singulari intrinsecè, sicut est essentia diuina, statim constituit personam: Vnde (nisi chimęras velimus fingere) de ratione subsistentiæ propriè dictę, quatenus significat
D gradum superadditum naturę, est incommunicabilitas, vt patet ex dictis suprà lib.1.cap.1. Quare illa opinio Caietani sic intellecta, non immeritò visa est multis ponere quartam personam absolutam in diuinis. Accedit quod D. Athanasius secundum doctrinam Ecclesiæ Orthodoxam rectè in Dialogo de Trinitate contra Anomeos

pag.

pag. 165. scripsit, essentiam non nisi *vt in indiuiduis spectatur, hoc est, in hypostasibus subsistere*.

Sed tamen maioris claritatis caussa refutanda præterea sunt quatuor argumenta, quibus probari videtur opinio Caietani in illo etiam sensu secundo. Primùm essentia diuina, vt absolutum quid est, est simpliciter infinita. Ergo in latitudine absoluta debet habere peculiarem subsistentiam absolutam. Consequentia patet. Nam aliâs in ea latitudine carebit maxima perfectione. Et consequenter non erit infinita.

Respōdeo. Est quidem essentia sm̃ rationem absolutā simpliciter infinita; sed tamē ad hāc infinitatē sufficit illi perfectio subsistentiarum relatiuarum, quam intimè sibi in illa ipsa ratione absoluta idētificat. Sicut enim entitas illa absoluta in re non constat, nisi identificando in se actu entitatem relatiuarum subsistentiarum; ita etiam nec infinitas perfectionis eius. Ratio autem, propter quam in illa infinitate non includit peculiarem illam subsistentiam absolutā, est, quia sicut repugnat in diuinis esse aliquid absolutum incommunicabile, ita etiam esse absolutam subsistentiam propriè dictam, de cuius nimirum ratione est illa incommunicabilitas. Et quòd illud argumentum non cōcludat, ex eo clarissimè patet, ꝙ

A pari ratione posset quis probare, debere esse in essentia diuina personalitatem absolutam. Patet, si hunc in modum aliquis similiter argumentetur. Essentia diuina, vt absoluta, est simpliciter infinita. Ergo debet habere etiam personalitatem absolutam. Alioqui carebit maxima perfectione absoluta, qualis est personalitas. B Ad quod argumētum eodē modo respōdendum necessariò est, quo de subsistentia est à nobis respōsum, videlicet satis esse, vt illa essentiæ ratio absoluta actu identificet sibi personalitates respectiuas, & repugnare illi infinitati, personalitatem absolutā, sicut ei repugnat incōmunicabilitas absoluta, quæ C est de ratione absolutæ personalitatis.

Secundum argumentum. Essentia diuina (ait Caietanus) non debet mendicare subsistentiam à personis. Mendicaret autem, si non haberet præter subsistentias personarum suam subsistentiam absolutam. Ergo est illi omnino tribuenda.

D Respondeo. Quamuis essentia talē subsistentiā non habeat; tamē minimè ideo dici potest mēdicare subsistentiam à personis; quandoquidem subsistentiæ personarum sunt ipsi essentiæ adeò intimæ, vt sint vnum & idem cum illa, non minus quàm esset subsistentia absoluta, si talis existeret in diuinis.

Tertium argumentum. Constat (ait Caietanus) ex doctrina D. Thomę 1.p.q.39.a.4. hoc nomen, Devs, in cõcreto, aliquando propriè supponi pro essentia. Ergo concedendum est, essentiam esse quoddam subsistens absolutum, vt sic cõmodè pro illo poni queat ille terminus in concreto.

Sed ad hoc facilè patet responsio ex his, quæ capite præcedente disputata sunt. Dicimus enim illud, pro quo tunc nomen, Devs, supponitur, esse illud vnum simplicissimum identificãs tres personas subsistentes; quod non est minus perfectum & completum, quàm si esset subsistens per vnam subsistentiam absolutam, vt etiam docuimus suprà lib.2.cap.7.

Quartum argumentum. Si non conceditur ille *hic Deus subsistens absolutè*; sequitur in diuinis nullam esse rem vnam singularem, quæ secundum rem sit communis tribus personis subsistentibus. Consequens est absurdum. Ergo id etiam, ex quo sequitur. Maior probatur. Nam vt essentia est res singularis per tres subsistentias relatiuas, non est res vnica, sed tres potius ab inuicem distinctæ; quæ tres res non sunt aliquid commune, sed sunt potius incommunicabiles. Oportet igitur præterea esse subsistentiam absolutam, qua essentia sit res vna, & singularis, & communis.

A Respondeo. Minor est falsa: & illud item falsum est, quod in eius confirmatione sumitur. Itaque dicimus, rem illam vnam, & singularem, & communem, quam oportet esse in diuinis, nequaquam esse debere singularem per aliquã vnam subsistentiam, sed per entitatem identificantem tres subsi-

B stentias in ratione absoluta; atque adeò illa res singularis vna nihil est aliud, quàm illud vnum simplicissimum, identificãs tres personas singulares. Cùm enim communitas illa, quæ est in diuinis, nõ sit communitas alicuius abstracti secundum rationem, sed communitas per identitatem eius, quod est commune, & eorum, quibus

C est commune; non oportet quærere singularitatem in illo communi, abstrahendo ab ipsis personis identificatis in illo. Ex quo intelligi potest, in quónam fuerit deceptus Caietanus, dum ita est argumẽtatus. Videtur enim quæsiuisse singularitatem rei communis in diuinis, quasi abstractam ab ipsis personis. Quod minimè fa-

D cere debuit. Item ex his Caietani argumentis coniici potest, eum subsistentiam illam absolutam, pro qua pugnat, intellexisse illo secundo sensu, quem plusquàm falsum esse docuimus.

LIBER

LIBER QVARTVS, DE HIS, QVAE SVNT PROPRIA SINGVLARVM PERSONARVM.

CAPVT PRIMVM.

Explicatur primò generatim, quænam sint cuiusque personæ propria, secundum fidem, & quòd aliqua præterea in eo genere Theologicè disputari possint.

QVIDQVID alicui⁹ personæ diuinæ, aut etiam aliquarum proprium est, necesse est, vt sit vel potentia aliqua notionalis; vel actus notionalis; vel processio secundũ originem; vel relatio secundum notionalem actum, aut processionẽ; vel proprietas personalis, quę, vt suprà lib. 2. ca. 14. exposuimus, relatione & origine continetur. Nam quidquid aliquid horum in diuinis non est, commune est omnibus personis diuinis. Nihil enim præterea reliquum est, nisi diuina ipsa essentia, & attributa, A & essentiales operationes, quæ omnia æquè personis tribus conueniunt hoc ipso, quòd omnes illæ sunt vnus Deus, vt superiùs lib. 1. cap. 26. probatum est. Cùm autem de potentiis notionalibus, & notionalibus actibus, & processionibus, & relationibus, & proprietatibus personalibus suprà libro secũdo in comparatione ipsarum personarum inter se, ita disputauerimus, vt simul etiam explicatum à nobis sit, quid ex his B vnicuique personæ competeret, satis apparet, quod ad rem quidem attinet, parum hoc loco superesse, quod de personarum propriis tractemus.

Ce-

Ceterùm exstât partim in Scriptura sacra, partim in monumentis Orthodoxorum Ecclesiæ Patrum, singulares quædam diuinarum personarum appellationes, quæ ita significant illa ipsa, quæ paulò antè diximus, esse personarum propria, vt simul tamen occasionem Theologis dent, quædam præterea circa illa propria explicandi ad illustrandam magis huius mysterij fidem. Atque hæc videlicet caussa est, quam ob rem aliquid etiã de hoc genere in hoc loco disserere instituimus; diuum Thomam imitati, qui præter ea, quæ ad diuinas origines & relationes spectant, peculiares etiam de singulis personis tractauit quęstiones. Dicamus igitur de singulis personis breuiter, quæ in hoc genere notatu digniora erunt.

CAPVT II.

De his, quæ propriè tribuuntur Patri.

PATRI primò tribuitur, quòd sit *principiũ*, & quidem illi soli, respectu Filij: Nam respectu Spiritus sancti communis cum Filio est illi ea nominatio, vt patet ex iis, quæ suprà lib. 2. cap. 5. & 7. sunt disputata. Ac ratio manifesta eius appellationis est, quoniam principiũ dicimus id, à quo est aliud. Pater autem est, à quo est

A Filius & Spiritus sanctus. Atque hoc quidem modo de Patre loquitur D. Augustinus li. 4. de Trinitate, capit. 20. & passim alij Patres Latini. Gręci verò, vt Basilius, Gregorius Nazianzenus, & alij, Patrem caussam esse Filij dicunt, vocabulum, caussæ, pro principio vsurpantes. Sed prudenter admo-
B nuit D. Thomas 1. part. quæst. 33. artic. 1. principium potius esse dicendum. Caussa siquidem propriè diuersitatem quandam naturæ indicat, quæ non est vlla inter Patrem & Filium. Neq; verò, quia Pater principium dicitur, ideo Filius minor Patre est. Rectè enim D. Hilarius lib. 9. de Trinit. post medium: *Licet Pater*, inquit, *maior*
C *est donantis auctoritate* (intellige nõ re secundum quandam consuetudinem cogitandi nostram) *tamen Filius minor nõ est* (re videlicet ipsa) *cui vnum cum Patre esse donatur.*

Porro tria circa hanc Patris appellationem sunt hoc loco notanda. Primò notandum ex Augustino lib. 5. de Trinit. cap. 3. Nomen *principiũ*, cùm sit relatiuum signi-
D ficans ordinem vnius ad alterum, vbicũq; est aliquis ordo, posse habere locum. In diuinis autem habet locũ dupliciter, iuxta duplex genus ordinis. Si enim consideremus ordinem, quem tota Trinitas, vt est vnus Deus, habet ad creaturas, quarum est caussa; sic nomen, *principium*, dicitur in diuinis

nis essentialiter, & est commune omnibus personis. Notionaliter autem dicitur secũdum ordinem originis ad intra. Et sic quidem respectu Filij est proprium Patris, & respectu Spiritus sancti est commune Patri & Filio, vt docuimus suprà libro 2. capite quinto & septimo. Notionaliter autem sumptum, hoc nomen non competit Spiritui sancto, vt patet. Porro hoc nomen notionaliter sumptũ, intelligit sanctus Augustinus tribui Patri, super illud Psalmi 109. *Tecum principium*, &c. Et D. Thomas intelligit ita accipi in illo loco Ioannis capite primo: *In principio erat Verbum*. Sic etiam accipitur in Concil. Syrm. cap. 23.

Secundò notandum. Hoc nomen nullo modo accipi notionaliter respectu essentiæ: Ea enim nõ habet ordinem originis ad vllam personam, vt patet ex cap. Damnamus, de summa Trinitate. Nec obstat quod Patres dicere solent, personam Patris esse originem & fontem diuinitatis. Sicut loquitur D. Dionysius cap. 2. de diuin. nomin. & D. Athanasius in ora. de dicto illo: *Deus ex Deo*. & Augustinus lib. 4. de Trinitate, cap. 20. & alij. Ita enim hoc exponendum est, vt sit sensus, Patrem esse principium omnium personarũ, quæ procedunt in diuinis, & quibus diuinitas etiam continetur: Sicut etiam exponit Magister sententiarum in 1. distinctione vigesima nona.

A Tertiò notandum est. Nihil efficere Aureolum, cùm in 1. distin. 29. quæst. 1. contendit auctoritate Patrum probare, æquè benè vsurpari posse in diuinis nomẽ, Caussa, atq; nomen, Principium. Obiicit autem quod D. Hilarius lib. 4.

B de Trinitate, vocat Patrem auctorem Filij, & Augustinus lib. 7. de Trinitate, cap. quarto inquit: *Idem enim Deo caussa est, vt sit, quod est caussa, vt sapiens sit.* Et D. Hieronymus super tertium caput ad Ephesios: *Deus est*, inquit, *caussa suæ substãtiæ.* Nihilominus enim asserimus esse vitandum in diuinis illud vocabulum. Nam primùm

C quidem non potest propriè Deo competere ad intra. Caussa enim materialis & formalis ibi non est. Neq; rursus finalis, aut efficiens; cùm hæ non habeant propriè locum, nisi vbi est diuersitas naturę: sicut & Aristoteles, caussam definiuit esse id, ad quod aliud sequitur. Metaphoricè autem non est opus, in diuinis vsurpare id no-

D men, cùm habeamus aliud; ne detur occasio errandi. Ad auctoritates verò illas respondetur, exponendas esse, & non facilè imitandas. Hilarius ergo auctorem accipit, pro principio. Illæ autẽ propositiones S. Augustini & Hieronymi sunt exponendæ negatiuè, vt sit sensus, Deum nullam aliam

habere caussam suæ substantiæ. Quo sensu & à Lactantio Firmiano libro primo diuinarum institutionum, capite septimo, scriptū legimus, Deum à seipso fuisse procreatū. Qui modus loquendi imitandus non est.

SECVNDO, propriè tribuitur Patri, quòd sit ingenitus, quæ appellatio, quemadmodum nō propriè significet substantiam, sed negationem quandam processionis, suprà libro primo, cap. 22. & lib. 3. cap. 15. explicauimus contra Arianos. Ac notat preterea D. Damascenus libro primo, capite nono. Si *genitum* & *ingenitum* in proposito accipiatur pro eo, quod est factum & non factum; non esse concedendum, Patrem esse ingenitum, & Filium genitum: id enim significaret diuersitatem substantiæ. Ceterùm accipiendo propriè, potest cōcedi sine diuersitate substantiæ. Nam vt suprà libro primo & secundo, capite quarto, ostensum est, perfectissimæ generationi, de cuius ratione est similitudo in natura, nō obstat identitas naturæ generantis & geniti, sed potius conuenit.

Quęrat iam aliquis, vtrum possit etiam Spiritus sanctus dici ingenitus? Ratio enim ex instituto de hoc disputandi meritò esse potest, quia diuerso modo hac de re loquuntur sancti Patres; Gregorius enim Nazianzenus in sermone de Epiphania; & D. Athanasius in Dialog. de Trinitate; & D. Hieronymus in regulis diffinitionum contra hær. ita illum vocant. Contrà verò D. Augustinus libro quinto de Trinitate, capite sexto & septimo, & alibi; & D. Cyrillus lib. primo thesauri, cap. 1. 2. 3. & 4.; & Damascenus, vbi suprà; & D. Hilarius lib. 4. de Trinitate, negant Spiritum sanctum esse ingenitum, quin immò est definitū idem in Concilio Toletano XI. & Syrm. can. 18. Ceterùm controuersia est, vt patet, de nomine. Patres enim primò citati vsurpant nomen, *Ingeniti*, prout ex vi proprię significationis tantùm negat processionem vnam, scilicet per generationem, & sic non dubium, quin cōueniat etiam Spiritui sancto, vt suprà lib. 3. cap. 15. dicebamus. Alij verò Patres accipiunt, *Ingenitum*, prout est notio primi principij simpliciter, quo pacto ex vsu Theologorum negat vtramque processionem, sicut in illo cap. 15. ex Basilio notauimus. Et sic certum est, Spiritum sanctū non esse ingenitum. Et quia communiter hoc nomen accipitur, vt notio primi principij, non est absolutè tribuendum Spiritui sancto.

CAPVT

CAPVT III.

De iis, quæ propriè tribuuntur Filio; & an is, vt Verbum est, habeat etiam respectum ad creaturas.

FILII inprimis maximè proprium est, vt sit, atque appelletur *Verbum*, propriè sumendo id vocabulum. Nam ipse solus verè procedit per intellectum diuinum, vt suprà lib. 2. cap. 4. probatum est, id quod omnino requiritur ad internum mentis Verbum, quale duntaxat potest locũ habere in diuinis. Quam ob rem verè docet D. August. lib. 5. de Trin. c. 13. eandem relationem habere Verbum ad intelligẽtem, q̃ Filius habet ad Patrẽ, siquidem Verbũ est ipsemet ꝓcedens Filius.

Nec sanè D. Basilius propriè de Verbo loqui cẽsendus est, cùm in disput. aduers. Eun. li. 5. post med. dicit, Spiritum S. *esse Verbum Filij*. Verbũ igitur illũ appellauit quatenus ꝓgressus est ipse etiam à potentia notionali Filij, sicut Filius à potentia Patris (licet diuersa processione) & quatenus voluntatem ac mentẽ Filij in spiratione sua hominib. declarat. In hoc. n. sensu putat ibi Basil. Spiritum S. à D. Paulo Verbũ Filij appellatũ esse, cùm de Filio loquẽs, inquit: *Portansq; omnia Verbo potentiæ suæ.* Ad Hebr. 1.

Sed quęstio est hoc loco primũ, A vtrum Filius, quatenus Verbũ est, non modò ad Patrẽ intelligentem habeat respectum, vt docuit D. August. sed etiã ad omnia, quæ Pater intelligit, atq; adeò etiam ad creaturas? Quod idẽ est, atq; quærere, vtrũ processerit Verbũ diuinũ ex cognitione omniũ, quæ Pater intelligit, atq; adeò etiã creaturarũ; B vnde fiat, vt ad ea etiam omnia respectum habeat, tanquam ea intelligibili modo repſentans? Verbo enim intellectus, quasi dicuntur & repræsentantur ea, quæ sunt intellecta.

Sunt aũt hac de re duæ Theologorum diuersæ sententiæ. Prima sententia est Scoti in 2. d. 1. q. 1. a. 2. & quodlib. 14. qui putat Verbum C tantum procedere ex cognitione essentiæ diuinæ; personarum verò non, nisi cõcomitanter, quatenus non possunt ab essentia separari; creaturarum autem nullo modo.

Probat primò, quia pari ratione Spiritus sanctus deberet procedere ex amore omnium: Sed hoc est falsum: Ergo & illud. Minor probatur. Quia amor creatu- D rarum est liber in Deo, sed Spiritus sanctus nõ procedit per amorem liberum, sed naturalem & necessarium. Ergo minimè procedit ex amore creaturarum.

Secundò. Sequeretur alioqui Verbum etiam procedere ex seipso, vt noto Patri. Consequẽs est falsum. Ergo & illud vnde sequi-

tur. Maior probatur, quia ipſum etiam Verbum cognoſcitur à Patre inter alia.

Tertiò, ſi Verbum procederet ex cognitione creaturarum, haberet relationem realem ad illas. At hoc eſt abſurdum: Ergo & illud. Maior probatur. Quia Verbũ dicit reſpectum realẽ ad id, à quo procedit, vt à cognito.

Quartò, poteſt hæc ſententia ſic confirmari. Nam ideo maximè Verbũ procederet ex cognitione creaturarũ, quia debet procedere per cognitionem perfectiſsimam, atque adeò per cognitionem omnium. Sed hæc ratio non valet: Ergo nihil eſt, cur Verbum ex cognitione creaturarum procedere ſtatuamus. Probatur Minor primò, quia nulla perfectio accedit ad cognitionem Dei ex eo, quod eſt cognitio formaliter creaturarum, ſed totam perfectionem habet ex eo, quod eſt quædam entitas in ſe, quæ nullo modo dependet à creaturis. Poteſt igitur fieri, vt Verbum procedat per intellectionem perfectiſsimam, quamuis procedat tantùm per cognitionem, vt eſt ſolùm cognitio rerum diuinarum, id eſt, perſonarum & eſſentiæ diuinæ. Secundò probatur eadem Minor, quoniam oporteret alioqui, vt etiam procederet ex cognitione creaturarum ſecundum exiſtentiam illarum, cùm ſic quoque cognoſcan-

A tur à Deo. Sed hoc eſt abſurdum. Ergo & illud. Patet. Quia cognitio creaturarum, quoad eſſe exiſtentiæ, eſt libera in Deo: Sed Verbum non procedit per cognitionem liberam. Ergo neque per cognitionem creaturarum ſecundum eſſe exiſtentiæ.

Nihilominus ſecunda ſenten-
B tia S. Thomæ 1. par. quæſt. 34. ar. 3. veriſsima eſt, nempe Verbum ꝓcedere ex cognitione omnium, & repræſentare omnia. Ita etiam ſenſit Alexander Halenſis 1. p. q. *62.* ar. 2. & Bonauentura in 1. d. 27. 2. par. illius, qu. 2. & omnes Theologi ſectatores D. Thomæ. Quin immò ita etiam docuit D. Auguſt. lib. 15. de Trinit. cap. 14. vbi docet,
C Verbum diuinum procedere ex ſcientia æterni Patris perfectiſsima, per quam ſcilicet cognoſcit omnia; & item li. 83. quæſtionum, quæſt. *63*.

Probatur ſententia hæc primò. Eadẽ eſt cognitio à parte rei, per quam Pater æternus cognoſcit eſſentiam ſuã, & omnia; & nihil obſtat, quò minus concedamus Ver-
D bum productum eſſe per illam cognitionem, non ſolùm vt à parte rei eſt cognitio eſſentiæ, ſed etiam vt eſt cognitio reliquorum omnium. Ergo ita eſt omnino dicendum. Antecedens pro prima parte ex ſe patet, & pro ſecunda patebit ex ſolutione argumentorum. Conſequẽtia verò probatur.

Nam

Nam quando aliqua à parte rei ſunt idem, quidquid actu prædicatur de vno re ipſa, dicitur etiam de altero, niſi reuelatio fidei obſtet, quò minus ex vniuerſali inductione eorum, quę nota ſunt in creaturis, ita argumentemur in diuinis, vt patet ex his quæ diſputauimus ſuprà in prolegomenis.

Secundò. Verbum diuinũ procedit ex ea cognitione Patris æterni, qua ſeipſum is comprehendit. Sed illa eſt cognitio, qua non ſolùm ſe, ſed etiã creaturas omnes, vt cauſſa earum efficiens, cognoſcit. Ergo Verbum diuinum ex cognitione etiam omnium creaturarum procedit.

Tertiò. Eſſentia diuina, quatenus in intellectu Patris eſt velut intelligibilis ſpecies, intelligibiliter reprę ſentat illi non ſolùm eſſentiam diuinam, ſed alia omnia, quæ ab ipſo cognoſcuntur. Ergo pari modo Verbum productum repræſentat ei omnia, & conſequenter tale Verbum producitur ex cognitione omnium. Antecedens eſt clarum. Et conſequentia probatur. Quia Verbum producitur omnino ſimile intelligenti, vt intelligens eſt per ſpeciem vel quaſi ſpeciem intelligibilem. Ergo omnia, quæ repræſentantur à ſpecie vt ſpecies eſt, etiam repræſentantur à Verbo, per modum Verbi. Alioqui Verbum minimè procederet vt ſimile intelligenti

A per ſpeciem, ſi latiùs pateret repræſentatio ſpeciei, quàm Verbi. Quod ſi quęras, quídnam ſit Verbum intelligibiliter repræſentare? Reſpondeo, ad eum modum intelligendam eſſe Verbi repræſentationem, quo intelligitur repræſentatio ſpeciei. Sicut ergo hoc, quod eſt, ſpeciem repræſen-

B tare, nihil aliud eſt, quàm eam cõtinere peculiarem ordinem ad res intelligibiles, id eſt, eſſe talem entitatem, vt poſsit eſſe aptum principium cognitionis illarum; ita repræſentatio Verbi conſiſtit in hoc, quòd habet Verbum peculiarem quendam ordinem ad res, tanquam id, quod eſt productum per cognitionem ipſarum. Longè

C enim abeſt ab huiuſmodi repræſentatione vel ſpeciei, vel Verbi, ſimilitudo vniuoca, fundata in aliqua conuenientia eſſentiali repræſentantis & repræſentati; vt patet.

Denique pro ſententia noſtra duci poteſt argumentum ex illo ipſo quod Scotus ait, perſonas

D concomitanter repræſentari per Verbum. Hoc enim non aliter intelligi poſſe videtur, niſi vt ſenſus ſit, idcirco Verbum repræſentare perſonas, quia repræſentat eſſentiam, tanquam productum per cognitionem illius, quæ cognitio etiam eſt cognitio perſonarum, & ſic etiam concomitanter producitur ex cognitione perſonarum,

& repræsentat illas. Sed hoc totũ similiter est verum de cognitione creaturarũ, cùm eadem quoq; sit illarum cognitio, & cognitio essentię. Igitur etiam procedit Verbum ex cognitione creaturarum.

Iam verò ad primũ argumẽtum Scoti, Caiet. 1. p. q. 34. a. 3. respondet distinguendo duplicem amorem creaturarũ in Deo. Nam quidam amor in Deo est naturalis & necessarius, qui videlicet est creaturarum, secundum ESSE ipsarum posibile, quod habent in Deo; & per hunc, concedit Caietanus, procedere Spiritum sanctum. Alter amor est liber, videlicet creaturarum in se ipsis secũdum proprias existẽtias; & per hunc negat Caietanus Spiritum S. procedere.

Ego verò de distinctione illa duplicis amoris creaturarum, quam etiam tradit Henricus Gandau. quodlib. 6. q. 3. nihil pugno: quod autem negat Caietanus ꝓcedere Spiritum sanctum ex amore creaturarum in se ipsis, omnino puto falsum esse. Ratio est, quoniam ex vna parte idem est amor diuinæ essentiæ, & amor creaturarum secundum quodlibet ipsarum ESSE; & ex alia parte nihil obstat, quo minus Spiritus sanctus procedat ex illo, vt re ipsa est amor essentiæ & creaturarum; sicut patebit ex solutione argumenti Scoti. Ergo omnino fatẽdum est ita Spiritum sanctum procedere ex quocunq; diuino amore creaturarum, sicut

A ob eandem rationem ex sentẽtia D. Thomę 1. p. q. 34. art. 3. fatemur Verbũ ꝓcedere ex qualibet creaturarum cognitione diuina. Atq; hæc est etiã expressa sententia D. Tho. 1. p. q. 37. ar. 2. ad 3. cuius hæc sunt verba: *Pater nõ solùm Filium, sed etiã se & nos diligit Spiritu sancto. Quia diligere, prout notionaliter sumitur, nõ*

B *solùm importat productionem diuinæ personæ, sed etiam personã productam per modum amoris, qui habet habitudinem ad rem dilectã. Vnde sicut Pater dicit se & omnem creaturam Verbo quod genuit, in quantum Verbum genitum sufficienter repræsentat Patrem & omnẽ creaturam: ita diligit se & omnem creaturam Spiritu sancto, in quantum Spiritus sanctus procedit vt amor bonitatis*

C *primæ, secundum quam Pater amat se & omnem creaturam. Et sic patet quod respectus importatur ad creaturam & in Verbo & in amore procedente, quasi secundariò, in quantum scilicet veritas & bonitas diuina est principium intelligendi & amandi omnem creaturam.*

Ad argumentũ ergo Scoti, concedo simpliciter Maiorẽ, & nego

D Minorem. Idẽ namq; amor diuinus vt terminatur ad Spiritum S. est necessarius, & vt terminatur ad creaturas, est liber. Ratio est, quoniam amor diuinus creaturarum, non ideo dicitur liber, quia secundum suam entitatem posit esse, & non esse; sed quia, quamuis in se totus quoad entitatem suam sit simpliciter necessarius, habet tamen tantam perfectionẽ, vt creaturæ

turæ posſint eſſe illius terminus, & poſsint non eſſe, ipſo actu amoris immutato. Æquiualet enim, quoad hoc, amori libero, qui poteſt eſſe, & non eſſe. Sic igitur, quamuis concedamus, Spiritum ſanctum procedere ex amore, qui eſt liber in ordine ad creaturas, tamen inde nõ ſequitur, quòd potuerit Spiritus ſanctus non procedere in diuinis; quia ille amor, etiã vt liber dicitur reſpectu creaturarum, non eſt talis, vt potuerit non eſſe, quoad illam ipſam perfectionẽ, per quam eſt amor liber creaturarum. Sed idcirco tantùm liber reſpectu creaturarũ dicitur, quia potuit à creaturis non terminari. Hoc autem nõ impedit quò minus ille idem amor neceſſariò à Spiritu S. tanquam à ſuo quodam naturali obiecto terminatꝰ fuerit. Quemadmodũ ſimili ratione idẽ re ipſa voluntatis actus poteſt eſſe neceſſarius reſpectu alicuius finis (vt puta beatitudinis in cõmuni) & liber reſpectu alicuius medij ad eundẽ finẽ; quando eodẽ voluntatis actu reipſa in vtrumq; ferimur.

Ad ſecundum argumentum reſpondeo, duplicem poſſe ſenſum eſſe illius, ꝙ in maiori ꝓpoſitione infertur: Verbum diuinum procedere à ſe ipſo, vt noto Patri. Primꝰ eſt formalis, vt ſcilicet inferatur: Verbũ eſſe à ſe ipſo, quatenus formaliter denominatur eſſe notum Patri. Et tũc in re idem eſt hoc ac dicere, Verbum procedere ab ea

A cognitione & notitia, per quã etiã ipſummet Verbum fuit cognitũ; denominatur enim Verbum notũ formaliter à notitia Patris, per quã cognoſcitur. Et ſi ſic illud intelligatur, facilè in re conceditur; quamuis eſt impropria locutio, & non neceſſaria. Alter ſenſus poteſt eſſe materialis; vt ſcilicet inferatur; Verbũ procedere à ſe ipſo, ꝙ eſt notum Patri. Sicut (exempli gratia) verbũ in creaturis ꝓcedit aliquo modo à re cognita per eam notitiam, qua producitur ipſum verbum, quatenus nimirum impreſsit ſui ſpeciem intelligibilem intellectui, qui illa concurrente, producit verbũ intelligibile. Et ſi hoc modo id intelligatur, negan-

B

C da eſt ſimpliciter argumenti Maior. Nam notitia, per quam Verbũ procedit in diuinis, non fit per ſpeciem aliquam, quam Verbum impreſſerit in intellectu Patris.

Ad tertium argumentũ reſpõdeo. Verbũ diuinũ ſolum habere reſpectum realem ad illum, à quo procedit vt à ꝓducente, qui dun-

D taxat eſt ęternus Pater. Ad res aũt cognitas & repræſentatas, vt ſic, tantùm dicit reſpectum rationis, quia neq; ab illis procedit, vt à ꝓducẽtibus ipſum immediatè, nec vt ab imprimentibus ſpeciem per quam producatur; quãuis procedat à cognitione & notitia illarũ. Adde, quòd ſi quid probaret illud argumentũ, etiã probaret contra ipſum Scotũ, Verbum diuinum ne

per

per cognitionem quidem essentiæ diuinæ produci. Patet, quia neque Verbum habet respectum realem ad essentiam diuinam, vt essentia est, cùm nullum habeat ordinem originis ad illam.

Ad quartum concedo Maiorem, & nego Minorē. Ad primam eius probationem dico; non ideo Verbum procedere per cognitionem creaturarum, quia aliter intelligi nequeat, quòd procedat per cognitionem in re perfectissima. Est enim cognitio diuina perfectissima, etiam vt est cognitio essentiæ, & personarum. Sed quia, vt dictum est, nihil obstat, quò minus procedat per cognitionem, eatenus etiam perfectissimam quatenus est cognitio essentię & aliorum omnium. Ad secundam probationem, Caietanus 1.part.q.34.art.3.negat, Verbum procedere ex cognitione creaturarum, secundum existentias illarum; quia talis, inquit, cognitio est libera. Quocirca dicit, S. Thomæ sententiam intelligendam esse de cognitione creaturarum secundum esse posibile illarum in Deo, quæ est necessaria & naturalis.

Ceterùm hæc expositio apertè est contra mentem S. Thomæ. Primùm enim D. Thomas 1.p. q.34. artic.3. absolutè docet, ex cognitione omnium omnino Verbum procedere. Deinde etiam ibi di- A cit, Verbum diuinū, eorum quidem quæ sunt in Deo, esse tantùm expressiuum, non factiuum: creaturarum autem esse expressiuum & factiuum; quod maximè intelligi debet respectu creaturarum in propriis existentiis, quas iā Deus facit. Iuxta illud Prophetæ: *Dixit & facta sunt*; quod ad hoc proposi- B tum accommodat illic S. Thom. Itē 1.p.q.37.ar.2.ad 3. simpliciter etiam D. Thomas docet, Verbum procedere ex cognitione omniū creaturarum, & Spiritum sanctum ex amore omnium. Vbi obseruandum est, rarò aut nunquam à D. Thoma fieri mentionem amoris creaturarum secundum esse earum posibile. Atque ita non C distinguit is duplicem amorem, sicut distinguit duplicem scientiam, videlicet visionis & simplicis intelligentiæ; quanquam in re (sicut suprà attigi) etiam amor ita potest distingui.

Respondeo igitur ad illam secundam probationem aliter, & concedo Verbū procedere etiam D ex cognitione creaturarum, quoad existentias. Neq; enim hoc est absurdum, etiamsi talis cognitio sit libera. Non enim libera dicitur, quia potuerit secundum suam perfectionem non esse; sed ob id solum quòd potuit non terminari obiectiuè à creaturis secundum existentiam ipsarum: sicut suo modo suprà dictum est de amore in respon-

responsione ad primum argumẽtum Scoti.

Secundò circa eandem doctrinam quæri hoc in loco potest, vtrum cognitio Patris prius terminetur ad res intelligendas, quàm ad Verbum productum, vel contrà? Ad hoc Franciscus Ferrar. lib. 4. contra Gent. ca. 13. respondet, prius terminatam fuisse ad Verbum productum. Probat. Quia cognitio nostra, vt exempli gratia, lapidis, prius terminatur ad verbũ productum lapidis, quàm ad lapidem. Ergo similiter in proposito se res habet. Antecedens probatur, quia ad hoc producitur verbum, vt in illo cognoscatur res: Quare prius ꝓducitur, & postea res cognoscitur per illud. Cõfirmatur hoc etiam ex D. Aug. lib. 83. qq. q. 33. dicente Patrẽ esse sapientem sapientia, quam genuit. Ergo videtur prius generare sapientiam, quàm per illam sapiat & intelligat res.

Respondeo breuiter, quæstionẽ hanc intelligi posse vel de prioritate reipsa, vel de prioritate secundum rationem & intellectum nostrũ. Si de prioritate reipsa intelligatur, omnino dicendum est, non prius Patrem aut Verbũ producere, aut res cognoscere, sed vtrumque facere planè simul. Et quidem quòd non prius cognoscat res, quàm reipsa producat Verbum, probatur: quia nec prius

A us tempore, nec duratione, vt patet; nec etiam prius natura. Quod probo; quia vnum in reipsa esse prius natura, quàm aliud, propriè quidem loquendo est, esse in re ipsa caussam illius. At neque cognitio rerum est caussa reipsa productionis Verbi, neque etiam res ipsæ cognitæ. Non cognitio re-B rum: quia cognitio rerum & productio Verbi est eadem actio, Inter caussam autem & effectũ realem requiritur distinctio realis. Nõ etiam res, quæ cognoscuntur, quia constat principium productionis Verbi esse solum Patrem. Et sic patet, nullam esse prioritatem realem cognitionis rerum respectu productionis Verbi.

C Quòd autem contrà productio Verbi non sit etiam prior reipsa, quàm sit cognitio rerum, probatur eodem modo. Nam inprimis nõ est prior tempore, vt patet: neque etiam natura; cùm reipsa eadem actio sit productio Verbi, & cognitio rerum, sicut dictum est. Item quia Pater nullo modo accipit cognitionem à Verbo produ-D cto, vt patet ex S. August. lib. 6. de Trin. cap. 1. & lib. 7. cap. 1. & lib. 15. cap. 7. vbi eo sensu negat, Patrem esse sapientem sapientia, quam genuit.

Si verò loquamur secundũ nostrum intelligendi & concipiendi modum; sic prius Pater æternus cognoscit res, quàm per earũ co-

gnitionē producat Verbū. Quod A nihil aliud est, quàm prius nos concipere Patrē vt cognoscentem res, quàm concipiamus illum vt producentem Verbum. Probatur, quia intelligimus Patrē producere Verbum cognoscendo res, itaque prius concipimus ipsum cognoscere.

Ex his patet responsio ad ra- B tionem Ferrariensis. Primùm enim, si negemus in creaturis produci Verbum, tanquam terminū distinctum à cognitione; illud antecedens nō habet locum in proposito. Secundò, dato, quod tale Verbum in creaturis producatur; in diuinis non valet consequentia, neque de prioritate secundū rem, neque de prioritate secundum ra- C tionem. Etenim Pater æternus nō ita producit Verbum distinctum à sua notitia, quasi ipse illo ad eum finem indigeat, vt in eo tanquam in quodam priori intelligat res; sicut in creaturis iuxta quorundam opinionem, verbum distinctum à notitia producitur; sed producit illud Pater æternus tantummodò ex fæcunditate naturæ suæ, vt su- D prà lib. 2. cap. 4. fuit à nobis expositum. Itaque neq; productio Verbi est prior reipsa, quàm cognitio, nec est opus, vt concipiamus Verbum, tanquam prius, in quo videlicet Deus cognoscat, &c. Ad confirmationem autem ex S. August. respondetur, sententiam illam retractatam esse ab eodem, lib. 1. Retractationum, cap. 26.

PRAETEREA propriè Filio tribuitur, quod sit imago Patris. Nam ipse ex vi processionis suæ procedit à Patre, vt similis, vt suprà lib. 2. cap. 4. ostensum est. De ratione autem imaginis est non modò, vt sit similis rei cuius est imago, sed etiam vt ab eo, tanquam similis aliquo modo procedat seu exprimatur. Quod D. Augustinus lib. 83. q. 73. & 74. exemplo accommodato probat. Nam ouum (inquit) ouo est simile; & tamen, quia ouum ab ouo non procedit, ouum oui imago minimè dicitur.

Sed refert Caietanus 1. p. q. 35. art. 2. contra hanc D. Augustini, & aliorum Theologorum doctrinam argumentum Aureoli, quod est huiusmodi: Si de ratione imaginis est, vt procedat ab eo, cuius est imago; sequitur, neminem præter pingendi artifices posse habere imagines. Patet, quia ab illis tantùm imagines procedunt, & fiunt. Hoc argumentum dicit Caietanus ex rudi intellectu processisse. Non enim contingit vno tantùm modo, aliquid procedere ab alio. Potest enim procedere ab alio, vel secundum esse reale alterius, vel secundum esse intentionale, quod habet ab intellectu. Quamuis igitur imago eius, qui non est pingendi artifex, non procedat

cedat ab eo secundum esse reale A illius; procedit tamen secundum esse, quod is habet in intellectu artificis. Iam D. Augustinus processionem accipit alterutro modo.

Quoniam igitur Filius in diuinis maximè ex vi processionis suæ procedit, vt Patri similis, ipse maximè propriè imago nominatur. Et nihilominus tamen, si imagi- B nis vocabulum paulò latiùs vsurpemus, pro re simili, quæ ab altero procedat, licet non omnino ex vi processionis suæ procedat, vt similis, potest etiam Spiritus sanctus nominari Patris & Filij imago. Quo sanè pacto diuus Athanasius in epistola ad Serap. & diuus Basilius lib. 5. contra Eunom. non longè à fine, & Damascenus C lib. 1. cap. 18. Spiritum sanctum imaginem Filij nominauerunt. Cùm autem in libro Augustini de fide ad Petrum, cap. 1. dicitur: *Vnam esse sanctæ Trinitatis diuinitatem & imaginem, ad quam factus est homo*; imago ibi ponitur pro exemplari, vt rectè D. Thomas explicauit, 1. p. q. 35. art. 1. ad 1.

Accommodantur præterea Fi- D lio in Scripturis alia plura nomina, de quibus, cùm nullam contineant peculiarem difficultatem, operæ pretium non est in proposito disputare. Colligit ea summatim D. Gregorius Nazianzenus in Apologetico 1. non longè à fine, paucis illis ac elegantibus verbis: *Quis*, inquit, *sine vita probitate & speculatione per omnes Christi appellationes, ac vires, & facultates, tam sublimiores illas ac primas, quàm, quas humiliores subiit, perrexerit? nimirum Dei, filij, imaginis, verbi, sapientiæ, veritatis, lucis, vitæ, potentiæ, vaporis, defluxionis, splendoris, factoris, regis, capitis, legis, viæ, portæ, fundamenti, petræ, margaritæ, pacis, iustitiæ, sanctificationis, redemptionis, hominis, serui, pastoris, agni, pontificis, victimæ, primogeniti ante creaturam, primogeniti ex mortuis, resurrectionis?* De quibus etiam Filij nominibus pulchrè D. Hilarius libro de vnitate Patris & Filij sub finem, & Theodoretus li. 2. de curandis affectionibus Græcorum.

CAPVT IV.

De iis, quæ propriè tribuuntur Spiritui sancto.

PERSONÆ Spiritus sancti, præter ipsam Spiritus sancti appellationem, de qua dictú à nobis est suprà libro 2. cap. 14. primò tribuitur propriè, quòd sit amor procedens ac productus à voluntate diuina. Quod vt rectè intelligatur, notat D. Thomas, 1. p. q. 37. art. 1. vocabulum AMORIS tribus modis accipi in diuinis. Primò pro amore essentiali, hoc est, absoluto, qui communis est omni-

omnibus personis diuinis. Secundò, pro amore notionali, hoc est, respectiuo, quo Pater & Filius producunt Spiritũ sanctum. Tertiò, pro amore notionali ꝓducto; & sic est proprium Spiritus sancti, qui videlicet est hic ipse amor ꝓductus. Quæ doctrina facilè intelligitur ex his, quæ suprà lib. 2. cap. 4. disputauimus de distinctione intellectionis diuinę, essentialis, & notionalis; ac de simili distinctione amoris.

Ponitur autem hæc distinctio à D. Augustino libro 15. Trin. cap. 17. quem communiter Doctores sequuntur cum Magistro in 1. distinct. 32. Et vt vidimus suprà loco citato, consequenter loquendo ad ipsum sanctę Trinitatis mysterium, oportet omnino hanc distinctionem admittere. Pro cuius maiori declaratione sunt aliquot argumenta soluenda, quæ fiunt contra illam.

Primum est Aureoli apud Capreolũ in 1. dist. 32. quæst. 1. Nam si est quidam amor essentialis, per quem non producitur persona diuina; & quidam notionalis, per quem producitur; sequitur in diuinis esse duos amores realiter distinctos. Sed ad hoc facilè dicitur, satis esse distinctionem virtualem, vt patet ex dictis suprà lib. 2.

Secundum. Cùm ex Scripturis non constet hæc distinctio, videtur quædam temeritas illam admittere in re grauissima. Ad hoc Magister sent. conatur respondere, vbi suprà, probando istam distinctionem ex illo, quod habetur 1. Ioan. 4. *Deus charitas est*. Et iterum; *Dilectio est ex Deo*. Nam primum illud dicit intelligendum esse de dilectione essentiali; secundum de notionali; quoniam videtur ibi denotari origo. Ceterùm ex hoc loco non sufficienter ea distinctio probatur. Nam in Concil. Mileu. cap. 4. ad probandum dilectionem niti auxilio diuino, adfertur ille locus: *Dilectio ex Deo est*. Quare videtur ibi sermo solùm esse de dilectione creata: Dicendum est igitur, satis esse pro hac dictinctione auctoritatem Doctorum, & præterea rationem Scripturæ ipsi consentaneam: qua suprà libro 2. cap. 4. Theologicè conclusimus, admittendam esse eam distinctionem.

Tertium argumentum occurrit ad probandum, quod ea distinctio sit insufficiens. Nam vbi legimus ad Coloss. 1. *Et transtulit in regnum Filij dilectionis suæ*; nomine dilectionis non videmur posse intelligere dilectionem essentialem, neque notionalem; quia dici non potest, Filium procedere à dilectione essentiali, vel notionali; cùm tamen ibi sit sermo de aliqua dilectione Dei, ex qua Filius procedat. Dicit enim Apostolus: *Filij dilectionis suæ*.

Ad

Ad hoc respondeo primò cum D. Augustino lib. 15. Trin. cap. 19. & D. Thoma lectione 3. in epistolam ad Coloss. Illic sermonem esse de dilectione essentiali; & illum genitiuum casum, *Dilectionis*, non denotare habitudinem caussæ, sed solùm formæ, quam Filius etiam habet. Quemadmodum dici solet: Vir egregiæ formæ; vbi sensus non est, quòd sit productus à forma, sed quòd habeat illam. Ita in proposito, cùm dicitur; Filij dilectionis suæ, sensus est, Filij, qui habet eandem essentialem dilectionem communem cum Patre.

Secundò respondeo cum S. Thoma, 1. p. quæst. 41. art. 2. ad 2. Accipi quidem dilectionem ibi essentialiter; phrasin autem esse Hebraicam, vt sensus sit; In regnum Filij sibi dilectissimi; quo pacto id etiam exponit loco citato D. Augustinus. Si autem benè vtramque expositionem consideremus, apparebit, iuxta vtramque dici posse, quòd accipiatur dilectio notionaliter etiam. Ratio est, quoniam Filius, vt dilectionem essentialem, ita notionalem habet communem cum Patre; Item, vt essentiali, ita notionali est Patri dilectissimus. Diligit enim Pater se & omnia, etiã per dilectionem notionalem.

Sed quæri solet hoc loco, vtrum verè dici possit, Patrem & Filium sese inuicem diligere ipso etiam Spiritu sancto? D. Thomas 1. p. quæst. 37. art. 2. distinguit de dilectione. Nam dilectione essentiali negat Patrem & Filium se Spiritu sancto diligere: sua enim duntaxat essentia se sic diligere; dilectione autem notionali verè id dici posse concedit. Quæ D. Thomæ assertio recepta est communiter à Theologis in 1. dist. 32. quanquam illic Magister hanc quæstionem dubiam reliquerit. Ac docuit hoc etiam S. Augustinus 15. Trin. cap. 17. & D. Hieron. super Psal. 14. & D. Bern. in libro de diligendo Deo.

Et probatur hoc modo. Quando agens aliquid efficit, quod medium sit inter actionem & vltimum terminum, quem agens respicit per illam actionem, vt aliquo nomine significatur; tunc nõ solùm per actionem ipsam, sed etiam per illud medium dicitur respicere vltimum terminum, ad quem tendit. Sed in proposito, Spiritus sanctus est tanquam medium aliquid productum per eam actionem dilectionis, qua Pater & Filius respiciunt seipsos, vt vltimum terminum. Ergo non solùm per illam dilectionem, sed etiam ipso Spiritu sancto per eam producto, se diligunt. Maior probatur: quia omnia, quę agens efficit, ordinat ad vltimum terminum, quò tendit actio; ergo omnibus illis,

illis, quæ antecedunt vltimum terminum, rectè denominatur agens respicere illum. Minor est clara; quia per illam volitionem notionalem, quatenus dilectio dicitur, Pater & Filius tendunt in seipsos, amando se videlicet; &, vt patet, producendo Spiritum sanctum, amant seipsos, atque adeo Spiritus sanctus est quasi medium inter actionem illam, & Patrem, & Filium, vt sunt eius actionis vltimus terminus. Confirmatur hoc ipsum, ea etiam ratione, quòd Spiritus sanctus verè est inclinatio quædam Patris in Filium, & vicissim Filij in Patrem, quandoquidem est amor productus ab vtroque. Ergo verè dicuntur amare se Spiritu sancto, tanquam inclinatione quadam in seipsos.

Ex quo intelligi potest, rectè Richardū Victorinum in epist. ad D. Bern. de processione Spiritus sancti in hunc modum dixisse: *Si tu rectè diceris amare te amore cordis tui, cur non etiam rectè dicantur Pater & Filius amare se amore cordis sui, qui est Spiritus sanctus?* Sequitur etiam, nō perinde posse dici, quòd Pater & Filius spirent Spiritu sancto. Ratio est, quoniam Spiritus sanctus non est aliquid medium inter spirationem, quatenus spiratio dicitur, & vltimum huius actionis terminum, sed est ipse vltimus terminus. Quare si Pater & Filius dicerentur spirare Spiritu

A sancto, significaretur aliqua habitudo Spiritus sancti ad seipsum, quod esset absurdum. Non enim dici potest, quod significaretur habitudo ad Patrem & Filium; Pater enim & Filius nō se spirant Spiritu sancto, sed diligunt.

Est igitur in hoc genere diligēter attēdendum, an effectus quispiam

B alicuius actionis medius sit inter illam & vltimum terminum, vel non, sed ipse sit vltimus terminus. Nam si medius sit, agens potest denominari per illum etiam agere; secus verò, minimè. Vnde non benè diceres: Aedificator ædificat ædificio; benè autem diceres: Ignis generat ignem calore, non solùm in ipso generante igne

C existente, sed etiam eo quem producit in ligno. Nam is etiam calor mediat inter actionem & effectum seu terminum vltimum actionis, scilicet ignem generandum. Atque ex his patet solutio argumentorum omnium, quę Caietan. 1. p. q. 37. art. 2. ex Durando & Scoto refert contra eam doctrinam S. Thomæ.

D Respondendum est tamen nominatim ad vnum quoddam argumentum, quod ex dictis nondū potest dissolui. Nam D. Aug. lib. 7. de Trin. cap. 1. & lib. Retract. cap. 26. negat hanc propositionem; Pater est sapiens sapientia genita, ergo etiam ista est neganda; Pater diligit dilectione producta. Videtur

detur enim S. Augustinus etiam A retractasse hanc propositionem, quando illam, quæ similis est, retractauit.

Respondeo primùm, esse differentiam; quòd *sapere* vel *sapiens* solet sumi tantùm essentialiter, & propterea non perinde dici potest, Pater sapit sapientia B genita. Secundò dico. Si illius propositionis: *Pater est sapiens sapientia genita*; sensus sit, Patrem cognoscere res in Verbo obiectiuè; ita vt non significetur aliqua alia dependentia cognitionis Patris à Verbo; in rigore æquè benè posset dici, sapiens sapientia genita, atque intelligens vel dicens sapientia genita, & diligens C dilectione producta. Quare S. Augustinus tantùm retractauit illam propositionem, si sit sensus, Verbum esse caussam Patri, vel principium, vt intelligat: in quo sensu etiam negandum est, quòd diligat Spiritu sancto.

Alterum nomen quod præcipuè accommodari solet personæ Spiritus sancti, est DONUM. D Qua de re conuenienter doctrinæ D. Augustini lib. 4. de Trin. cap. 20. & lib. 5. cap. 15. & 16. & lib. 15. cap. 19. duo notata sunt rectè à D. Thoma, 1. part. quæst. 38. Vnum est, vocabulum hoc DONUM & personæ procedenti, & essentiæ posse tribui in diuinis. Personæ procedenti; quia vt aliqua res sit donum tres cōditiones requiruntur. Prima, vt sit donantis. Secunda, vt possit ab eo, cui donatur, possideri. Tertia, vt supra eiusdem facultatem sit. Sed hæ omnes conditiones cōpetunt personę diuinę procedenti. Ergo rectè donū dici potest. Minor probatur. Nam persona procedens est personæ producētis, & donātis ratione originis. Itē possideri potest à creatura rationali per fruitionem. Deniq; est super naturalem facultatem creaturæ, vt patet. Potest etiā tribui id nomen essentiæ diuinæ, quatenus donū secundum identitatē etiam dici potest esse ipsius donantis. Quo pacto eadem res esse potest donum ipsum & donans. Et sic quidem essentia diuina, & Deus, & Trinitas ipsa se donant per gratiam rationali creaturæ, vt hæc frui quoque ipsa diuinitate possit: sicut & per iustitiam etiam Deus se dat mercedis loco propter merita: *Ego enim*, inquit, *ero merces tua.*

Alterum, quod diuus Thomas notat, est, nomen hoc DONUM, quatenus personale est, esse proprium Spiritus sancti. Probatur. Quia Spiritus sanctus solus ex vi suæ processionis procedit, vt amor. Sed amor est id, quod primò omnium donatur, & ratione eius reliqua. Ergo propter hanc peculiarem

rem rationem, illud nomen est proprium Spiritus sancti.

Sed porro, vt rectiùs intelligatur hęc ipsa doctrina, quinque nobis occurrunt notanda. Primum est, dupliciter aliquod nomē personale posse esse proprium alicui personæ diuinæ. Primò ex vi suæ significationis, quæ propriè tantùm competat personę sic procedenti. Et hoc modo nomen, VERBVM, personaliter acceptum, est proprium Filij, qui solus procedit per intellectum; id, quod pertinet ad significationem huius nominis. Secundo modo, propter vsum, & accommodationem Doctorum, qui attendentes aliquam peculiarem rationem in vna persona, meritò aliquod nomen illi soli tribuerunt. Et hoc solummodò probat illa ratio S. Thō. nomen, DONVM, esse proprium Spiritus sancti. Alioqui si solam vim significādi illius attendamus, procul dubio etiam posset competere personæ Filij; quandoquidem Filio etiam conueniunt tres illæ conditiones, quas cum eodem D. Thoma docuimus ad significationem eius nominis pertinere. Neque verò, quòd Spiritus sanctus sit amor, atque adeo id, quod primò solet donari, efficit, vt illi soli nomen doni ex vi suæ significationis competat. Quamuis enim id ita sit, tamen non consueuit dici donum solus amor, sed alia multa. Illa ergo ratio S. Thomæ tantùm ostendit, meritò à Doctoribus fuisse id nomē soli tertiæ personæ attributum; quod facilè facere potuerunt, cùm vsus alioqui nominum sit ad placitum.

Secundò notandum, hoc nomen donum, vt Spiritui sancto tribuitur, duas relationes obiectiuè significare: ac similiter etiam vt tribuitur cuicunque alteri rei. Prima est ad donantem. Et hęc in Spiritu sancto est realis, non tamen distincta ab illa, quam Spiritus sanctus habet ad Patrem & Filium ratione originis. Ita enim inquit D. Augustinus lib. 4. Trin. ca. 20. *Spiritum sanctū donum esse, nihil est aliud, quàm ipsum à Patre & Filio procedere.* Secunda est ad eum, cui donatur. Et hæc in Spiritu sancto est relatio rationis ad creaturas, quibus donatur. Sicut etiam relatio cuiuscunque alterius doni, ad eum, cui donatur, solùm videtur esse rationis, quatenus donum dicitur.

Sed existit hîc difficultas, quam tractat in illa quæst. 38. 1. p. Caietanus; Vtra istarum relationum principalius significetur nomine DONI, vt Spiritui sancto tribuitur. Et Caietano quidem relatio ad creaturas principalius significari videtur. Quamuis concedit alioqui relationem ad donantem esse magis principalem in Spiritu sancto; sed tamen non

vt

vt is nomine DONI significatur. A Mihi videtur principalius significari relatio ad donantem. Probatur. Quia illam significat obiectiuè, tanquam quid intrinsecum ipsi rei, quæ donatur, atque adeo primariò videtur obiectiuè significari per id nomen; relatio verò ad creaturas, quasi secũdariò. Sed quæstio est de nomine parui mo- B menti.

Tertiò notandum, hanc relationem rationis, quam Spiritus sanctus dicit ad creaturas, vt est donum, competere illi ab æterno vt deduci potest ex verissima quadam doctrina D. Thomæ, 1. par. q. 34. art. 3. ad 2. & idem in specie affirmat, q. 38. art. 1. ad 4. Ratio est, quoniam fundamẽtum illius non C est actualis donatio, quæ quidem est ex tempore, sed potentia Spiritus sancti, vt donetur, quæ fuit ab ęterno. Atq; hoc est planè consentaneum doctrinæ S. Augustini lib. 5. de Trinitate, cap. 15. vbi docet, donum non dici ex eo, quod donetur, sed etiam, quia possit donari. D

Quartò etiam est notandum, hanc relationẽ ad creaturas competere Spiritui sancto ratione suæ quoq; proprietatis personalis formaliter; quemadmodum & Verbo diuino competit nõ modò secundum essentiam, sed etiam secundum proprietatem suam personalem respectus ille rationis, quem habet ad creaturas, vt eas, tanquam Verbum productum ex earum etiam cognitione, intelligibiliter repræsentat. Probatur; quoniam Spiritus sanctus secundum suam proprietatem personalem est amor productus. Ergo etiam donum. Item: Sicut Verbum secundum suam proprietatẽ personalem producitur ex cognitione creaturarum; ita etiam Spiritus sanctus ex earundem amore, vt suprà cap. præcedente vidimus. Sed rectè idcirco dici potest; Verbum secundum suam quoque proprietatem personalem habere respectum rationis ad creaturas, vt eas quidem tanquam Verbum repræsentat; quanquam nõ vt eas per communem essentiam facit (quo pacto intelligendum puto D. Thomam 1. p. q. 34. art. 3. ad 1.) Ergo pari ratione respectus Spiritus sancti ad creaturas, vt donum nominatur, erit etiam secundum proprietatem illius personalem. Item; ipsa etiam persona Spiritus sancti donatur ad fruendum rationali creaturę. Igitur secundum proprietatem etiam personalẽ est donum. Caietanus quidem 1. p. q. 38. art. 1. conatur ex verbis S. Thomæ ibidem in sol. 4. suadere solùm ratione essentiæ Spiritum sanctum esse donum. Sed contrarium potius ex verbis D. Thomæ, si rectè expendantur, colligi potest.

Quintò deniq; notandum eſt, Spiritum ſanctum non modò donari creaturis à Patre, & Filio, ſed etiam à ſe ipſo, quatenus etiam donatur per amorem eſſentialem, qui communis eſt omnibus perſonis. Ratio huius eſt, quoniam donatio Spiritus ſancti eſt actio ad extra, quam oportet omnibus perſonis tribuere. Eſt tamen peculiaris ratio, propter quam à Patre & Filio dicitur donari; quia videlicet illum etiam donant amore relatiuo ſeu notionali, quo etiã nos amant.

De aliis Spiritus ſancti nominibus nó neceſſe eſt ſermonem hoc loco inſtituere. Cõplectitur quædam in diſputatione cõtra Eunomium D. Baſilius li. 5. non procul à fine: *Spiritus*, inquit, *imago Filij di-* A *ctus eſt, & Dei ſpiritus, & Verbum, & ſpiritus oris, & bonus ſpiritus, & rectus, & principalis, & ſpiritus potẽtia, & Dominus, & Deus dictus eſt Dei ſpiritus, ſicut etiam ipſum Verbũ.* Quomodo autem intelligi debeat, quod D. Baſilius & Verbum & imaginem Spiritum ſanctum appellat, ſuprà cap. præcedenti expoſuimus. Hęc Deo trino & vno adiuuante atque B donante occurrerunt, quę de fide ipſa ſanctiſsimæ Trinitatis, certo illo ordine ac methodo, quam initio nobis propoſuimus, tractaremus. Nunc ſupereſt, vt in poſtremo libro horribiles cuiuſdam Polonici libelli aduerſus ſanctiſſimam Trinitatem blaſphemias ad verbum ex eodem nefario libello recitatas confutemus.

LIBER

LIBER QVINTVS, IN QVO BLASPHEMIÆ ADVERSVS SANCTISSIMAM TRINITATEM CVIVSDAM RECENTIS LIBELLI IN POLONIA EDITI confutantur.

CAPVT PRIMVM.

De argumento eius libelli, & de methodo qua refutabitur.

EDITVS in Polonia non ita pridẽ fuit libellus contra fidem sanctissimæ Trinitatis, auctore quodã, quem nominare non est necesse, vsq; adeo blasphemus, vt ne ipsius quidem auctor tantam impietatem diu ferre potuerit, sed errores suos Cracouiæ, quæ est vrbs nobilissima in regno Poloniæ, superiore hyeme in magna hominum frequentia, vt certò accepimus, publicè eiurauerit. Hunc libellum, vt in hac postrema dispu- A tationis parte refellerem, rationes aliquot me permouerunt.

Primùm enim etsi auctor ipse libelli ad meliorem mentem redierit, tamen fieri potest, vt alij, in quorum manibus libellus ille versatur, erranti auctori assentiantur, resipiscenti verò, & errorem B agnoscenti suum non assentiantur, donec impietas ipsa per se doctrinę manifestè confutata fuerit, & proditus spiritus Antichristianus, à quo ille libellus compositus erat.

Deinde ipse etiam libelli auctor, qui in nulla religione (vt illemet

in præfatione inquit) ſatis fidenter conſtitiſſe hactenus videbatur, confirmandus eſt, vt in agnita veritate tandem aliquando firmus perſiſtat, ne rurſus excidens à fundamento, quod eſt Chriſtus, mobilitate fidei fiat Arianorum ſimilis, quos, quia fundamentum nō retinebant, ſimiliter fuiſſe *in omni religione errabundos & ad omnia temerarios* ſcribit diuus Athanaſius oratione de illo dicto: *Omnia mihi tradita ſunt à Patre meo.*

Quod ſi confirmatione noſtra libelli auctor iam in fide conſtans opus non habet, gratum certè ipſi eſſe debebit, ſi ab aliis etiam iidem errores confutentur, quos ille ex animo ſe deteſtari profeſſus eſt. Denique poſtulat ipſa ratio inſtitutæ diſputationis, vt poſteaquam fidem ipſam in vniuerſum ſanctiſsimæ Trinitatis pro mediocritate noſtra contra veteres & nouos Dei perduelles aſſeruimus, & explicationibus Theologicis illuſtrauimus, illa etiam, quæ ad euertendā vniuerſam eam fidem poſtremò excogitata & euulgata fuerunt, poſtremò refutemus, ne quid à nobis in hoc genere prætermittatur.

Res iam igitur mihi erit non cum auctore, qui reſipuiſſe dicitur, ſed cū illius libello; ne impietatis venenum in eo incluſum, vel nunc noceat, vel aliquando rur-

A ſus erumpat, & tanquam cancer ſerpat, atque animos ſimplicium peſtilenter inficiat. Vbi autem auctorem appellare opus erit, inprimis à Lectore cogitari volo ſpiritum Antichriſti, vel potius ipſiuſmet Dæmonis, qui fuit quoque auctor principalis eius peruerſiſſimi libelli.

B Animaduerto autem, eum librum omnem eſſe diuiſum in partes tres. Totidem enim genera argumentorum ſunt ea quibus in illo fides ſanctiſsimæ Trinitatis oppugnatur. Prima pars continet quinque veluti præiudicia, aut ſi mauis, quinque præiudicatas opiniones, quibus conatur ſuadere Diſputator, doctrinam de ſan-
C ctiſsima Trinitate non firmo veritatis fundamento, ſed fallacibus hominum placitis, atq; adeo mendacio conſtitutam eſſe. Secunda pars continet tria ſigna, ſiue κριτήρια (vt Diſputator vocat) quæ idipſum indicare poſsint. Tertia denique tria argumenta, quæ contra eam fidem directò
D pugnant. Reſpondebimus igitur ordine ad ſingula.

CAPVT

CAPVT II.

Respondetur ad primum disputationis præiudicium, quo suadere voluit, veram non esse fidem de sanctißima Trinitate.

PRIMVM præiudicium est, quod Christiani ad retinendum dogma sanctissimæ Trinitatis metu pœnæ compellũtur. Ex qua re vult Disputator colligi, non ideo dogma Trinitatis retineri, quia verum sit, sed quia iis, qui illud repudient, seruili quodã incusso timore pœna proponitur. Huc enim pertinet, quod in præfatione libelli ad extremũ inquit: *Monstrosißimos partus* (cuiusmodi contendit esse Trinitatis dogma) *ali, foueri, retinerique non posse, nisi horum parentes monstrosißima seruitute, tanquam nutrice vtantur.*

Ego verò inprimis hîc quæro, quínam proseminatores dogmatis de Trinitate, & quasi parentes fuerunt? Certè Christus ipse & Apostoli. Verissimè enim D. Basilius in sermone contra Sabellianos & Arium: *Dominus*, inquit, *sic docuit, Apostoli prædicauerunt, Patres conseruarunt, Martyres confirmarunt.* Et rursus ibi: *Hanc*, inquit, *coniunctionem Trinitatis declarat Baptismi traditio, & fidei in eo confeßio.* Atque etiam D. Athanasius in epistola ad Serapionem, *Dominus*, in- A quit, *emittens Apostolos suos, præcepit eis hoc fundamentum in Ecclesia ponere. Proficiscentes*, inquit, *docete omnes Gentes, baptizantes eos in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Apostoli autem profecti ita docuerunt, & hæc est prædicatio in omnem sub cœlo Ecclesiam.* Et his antiquior Irenæus lib. 1. cap. 2. *Ecclesia*, inquit, *per* B *vniuersum orbem, vsque ad fines terræ seminata, ab Apostolis & à discipulis eorum accepit eam fidem, quæ est* IN *vnum Deum Patrem omnipotentem, &* IN *vnum* IESVM CHRISTVM *Filium Dei, &* IN *Spiritum sanctum.* Quæ Patrum testimonia verissima esse abundè constare potest ex his, quæ pro fide sanctissimæ Trinitatis disputauimus in libro pri- C mo. Num verò Christus & Apostoli, vt dogma Trinitatis, orbi persuaderẽt, vllam vim externam adhibuerunt? Quis nescit quam illi rationem in docendo tenuerint? Nempe sola potentia & gladio Spiritus, quod est ipsum Dei Verbum, armati, animos hominũ debellarunt, vt & subiicerent intellectum in obsequium eius fi- D dei, & in eiusdem confessione vsque ad extremum spiritum constantissimè persisterent. Quare falsissimum illud est, quod sumit spiritus Antichristi, parentes dogmatis de Trinitate, eum doctrinæ quasi partum alere atq; fouere in animis hominum non posse, nisi seruitute tanquã nutrice vtantur.

 tur.

tur. Non enim huius dogmatis parentes alij fuerunt, nisi Christus & Apostoli, qui, vt dictum est, nulla seruili pœna proposita, ipsa vi veritatis ita mentibus hominũ id dogma ingenerarunt, & adolescere etiam fecerunt, vt fuerint innumeri (sicut & iam sunt) qui contrà potius pro retinendo eo dogmate nullum genus mortis, nedum seruitutis, recusarent.

At his (dicet aliquis) qui ab ea fide semel suscepta desciscant, pęna nunc est proposita ab illis, qui Ecclesię Christianæ, per Christi & Apostolorum prædicationẽ plantatæ & constitutæ, curam gerunt. Non nego, quin ita sanè, & quidem summa cum ratione fiat. Vt enim sapienter diuus Augustinus lib. 3. contra Cresconium Grammaticum, cap. 51. & libro 2. contra duas Gaudentij epistolas, cap. 11. ratiocinatur; consentaneum minimè est, vt furta, & adulteria, & alia facinora, quæ cum hominum iniuria coniuncta sunt, puniantur; grauissimum autem perfidiæ scelus aduersus Deum, quod etiã vel ipso exemplo in Republica Christiana perniciosissimum est, non puniatur. Hinc verò nihil minus consequitur, quàm eos, qui fidẽ, quam professi sunt, retinent, eam non, quia fundamento nitatur veritatis, sed solùm quia metu pœnæ stabilita sit, retinere. Quid enim? An non etiam pœna decre-

A ta est furto & adulterio, verbi gratia, quæ sunt peccata contra virtutem iustitiæ & temperantiæ? Propterea ne sequitur, iustitiam & temperantiam, à nemine idcirco, quia virtutes sunt, sed quia pœna tenetur, coli? Hæc certè consequentia nemo non animaduertit, quàm sit inepta. Quamobrem, vt B ad faciendum id, quod per se bonum est, metus pœnæ vtiliter incutitur, ꝓpter eos, qui nolunt bene operari virtutis amore; sic etiã ad id constanter credẽdum, quod est per se verum, quale inprimis est dogma sanctissimæ Trinitatis.

Sed ne quid in illo pestifero libello prætermittamus, ad ea etiã C breuiter respondendum est, quæ in eo obiter afferuntur contra ipsam per se seueritatem Ecclesiasticæ disciplinæ in punienda perfidia illorum, qui à fide sana deficiũt, quam sunt in Baptismo professi. Primùm opponit Disputator humani arbitrij libertatem, cuius cùm maximè officium sit credere, minimè conuenire videD tur, vt vlla vi omnino adigatur ad credendum. Hoc enim est, quod in libelli præfatione contendit: *Vt hominum*, inquit, *animis, suapte natura liberis, nulla vis inferatur, sed quod quisque ex sacris literis fide perceptum tenere possit, hoc ipsi si nõ apertè profiteri, saltem liberè*

berè præ se ferre sine famæ, fortunarum, & vitæ periculo liceret.

Primùm autem audire mihi in his verbis videor, quasi vocem communem omnium hæreticorum, qui, vt D. Augustinus libro 32. contra Faustum, ca. 19. sapienter notauit, cùm sibi licere volunt, vt, quod putent ipsi Scripturæ consentaneum, credant, hoc videlicet agunt: *Vt suus*, inquit, *animus vnicuique auctor sit, quid in vnaquaque Scriptura probet, quid improbet, id est, vt non auctoritati Scripturarum subiiciatur ad fidem, sed sibi Scripturas ipse subiiciat.* Subiungit autem eo loco D. Augustinus, perinde ac si cum huius libelli auctore, tum quum propter hoc falsum principium in fide fluctuabat, loqueretur: *Quo te*, inquit, *committis, anima misera, infirma, carnalibus nebulis inuoluta; quo te committis?* Quasi diceret: Quid tandem constanter creditura es, si arbitratu tuo fidem tibi ex Scriptura vis comminisci? Vt enim quisque animo affectus est, ita facilè id esse verum & Scripturę consentaneum, quod cum suis præiudiciis atque voluntatibus congruit, putat; nisi & sit alia regula, quæ animum in credendo dirigat, & humana temeritas aliqua seueritate compescatur. Quod & auctor ipse huius libelli Aristotelis sententia (vt postea videbimus) cōfirmat, qui ait: *Qualis vnusquisque est, talem sibi finem bonum videri*; vt auaro pecuniam, vinum ebrioso, &c.

A

Ad ipsum autem argumentum ex arbitrij libertate pro licentia quiduis credendi petitum, satis esse cēseo, respondere illud idem, quod olim Donatistis similiter argumentantibus respondit acutissimè D. Augusta. lib. 3. contra Cresconium Grammaticū, ca. 51. *Frustrà*, inquit, *dicis, Relinquas libero arbitrio. Cur enim non in homicidiis, & in stupris, & in quibuscunque aliis facinoribus, & flagitiis, libero te arbitrio dimittendum esse proclamas? Quæ tamen omnia iustis legibus comprimi vtilissimum et saluberrimum est.* Et addit: *Dedit quidem Deus homini liberam voluntatem, sed nec bonam, infructuosam, nec malam esse voluit impunitam.* Ac rursus lib. 2. contra duas Gaudentij epistolas, ca. 11. *Clamate*, inquit, *si audetis, puniantur homicidia, puniantur adulteria, puniantur cetera quantalibet sceleris siue libidinis facinora, seu flagitia. Sola sacrilegia* (& perfidiam in Deū) *volumus à regnantium legibus impunita. Hæc cùm dicitis, quid aliud dicitis, nisi; nulla hominum potestas contradicat & obstrepat nostro libero arbitrio, quando iniuriam facimus Deo?* Deinde Disputator in eadem præfatione sic obiicit:

B

C

D

Quanta, quæso, & quàm portentosa hæc est seruitus? Nusquam tam immanis vnquam fuisse tyran-

rannus legitur, qui pauperem occidisset, aut exilio saltem mulctasset, quod nõ potuerit magnum aliquod à diuite quopiam donum impetrare. At nostri tyranni sacris instructi literis probè norunt, fidem esse donum Dei, non autem arbitrij mei: & tamen innumeros trucidant Christianos, qui hoc non possint à Deo donum habere.

Respõdeo. Pugnat Disputator nõ modò cum veritate, sed etiam secũ apertissimè. Si enim fides ita donum Dei est, vt non etiam opus sit humani arbitrij; cur paulò antè volebat animis hominum suapte (vt inquit) natura liberis impunè permitti, vt quod quisque ex sacris literis fide percipere possit, hoc ipsi præ se ferre liceat? At fides donum Dei est. Nemo negat. Sed ita tamen fides est Dei donum, vt Deo ipso, qui nemini deest, adiuuante, sit posita in libero cuiusque arbitrio. Si enim nullo modo in libera hominum voluntate situm est credere; cur Deus præcipit omnibus vt credant? cur non credere est peccatum, quod qui committit, vt ait Dominus, *iam iudicatus est?* cur ab ipso etiam Deo, iis, qui credunt, præmium sempiternæ salutis, & contrà non credẽtibus supplicium sempiternum propositum est? *Qui enim,* inquit Matth. 28. *crediderit, & baptizatus fuerit, saluus erit; qui verò non*

A *crediderit, condemnabitur.* Eat nunc igitur Disputator, & non modò Christianum magistratum, sed Deũ ipsum inprimis accuset velut immanissimum tyrannum, quod ad pœnas etiam æternas eos condemnet, qui non potuerint (vt blasphemauit) fidei donum ab illo obtinere: *Sicut ergo* (inquit præ-

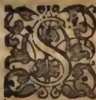
B clarè D. Augustinus libro de prædestinatione Sanctorum, cap. 11.) *quamuis donum Dei sit, facta carnis mortificare; exigitur tamẽ à nobis proposito præmio æternæ vitæ; ita donum Dei est & fides, quamuis & ipsa, cùm dicitur Matth. 16. Si credideris, saluus eris; proposito præmio salutis exigatur à nobis. Ideo enim & hæc præcipiũtur nobis, & dona Dei esse monstran-*

C *tur, vt intelligatur quod & nos ea faciamus, & Deus facit, vt illa faciamus. Sicut per Prophetam Ezechielem apertissimè dicit, capite 36. Ego faciam vt faciatis.*

CAPVT III.

Respondetur ad secundum præiudicium contra fidem sanctissimæ Trinitatis.

D

SECVNDVM præiudicium, ex quo vult Disputator colligi, falsum esse dogma Trinitatis, est, quod videatur esse cõsentaneum anticipatis erroribus, quibus imbuti antea fuerint illius assertores.

Qualis

Qualis quisque est, inquit, *talis sibi bona esse doctrina videtur, & in talem, si liceat, sacras literas sensum interpretatur; non secus, quàm Aristotele teste, qualis quisque est, talis ei finis esse videtur, vt in auaris, iracundis, ebriosis videre est, qui talem iudicant bonum esse finem, quales sunt ipsi. Quales autem ij fuerint, à quibus auidissimè receptum, comprobatum & proseminatum est Trinitatis dogma, nemo ignorat. Eos enim maximè omnium fuisse constat imbutos consuetudine colendi multitudinem Deorum, cùm maiorum, vt Iouis, Apollinis, Martis; tum etiam minorum, vt Castoris, Pollucis, Cereris, Liberi, Proserpinæ, Dianæ. Ex hoc ergo vberrimo Deorum fonte, & innumeri Sancti, tanquam minores inuocandi Dij, & tres etiam diuinæ personæ veluti maiores Dij adorãdi, in orbem Christianũ profluxerunt.*

Primum mendacium in hac verè Antichristiana oratione est, ꝙ ij fuerint consuetudine colendi Deos plures imbuti, à quibus receptum, probatum, & proseminatũ dogma Trinitatis est. Hi enim fuerũt, vt lib. 1. demonstrauimus, & paulò superiùs repetiuimus, inprimis Apostoli, qui Deum vnum venerabantur. Deinde veteres Patres, ex quibus quàm plurimi sunt qui cultui plurium Deorum nunquam dediti fuerunt, vt Tertullianus, Irenæus, Athanasius, Basilius, Gregorius Naziãzenus, Gregorius Nizænus, Chrysostomus, vterque Cyrillus, Augustinus, & alij ex iis, quorum testimonia pro fide sanctissimæ Trinitatis citauimus libris superioribus, & maximè libro primo.

Alterum mendacium, idq; duplex est, quod ex consuetudine & anticipato errore colendi Deos plures, prodierit tanquã ex fonte dogma Trinitatis, ex quo tres ꝑsonæ diuinæ tanquã maiores quidam Dij sint adorandæ. Primum enim dogma Trinitatis non ex consuetudine plures Deos colendi, sed ex Christi & Apostolorum schola prodiit, vt suprà ostensum est. Deinde hoc dogma minimè tradit, tres personas diuinas, tanquam Deos aliquos maiores, vel minores esse adorandas, sed tanquam vnum & eundem, summum atque verissimum Deum. Aut dicat Spiritus Antichristi; Quis Patrum Orthodoxorum vnquã tres Deos asseruerit? Hoc certè inauditum est apud verè Christianos. Verissimè namque Tertullianus lib. contra Praxeam: *Duos quidem definimus, Patrem & Filium, et iam tres cum Spiritu sancto secundum rationem œconomiæ, quæ facit numerum. Duos tamen Deos, & duos Dominos, nunquã ex ore nostro proferimus.* Et infrà: *Itaque*

que Deos omnino non dicam, nec Dominos Et Clemens Alexandr. lib. 5. Strom. *Nihil*, inquit, *religio nostra habet antiquius, quam Deum natura vnicum esse.* Et Dionysius Roman. apud D. Athanasium, in epistola de decretis Nicænæ Synodi: *Veri*, inquit, *discipuli Christi, vt Trinitatem prædicari à sacris literis planè sciunt, ita tres esse Deos, à veteri aut nouo Testamento induci nequaquam agnoscunt.* Et Augustinus lib. 2. contra Maximinum, cap. 1. *Sensisti*, inquit, *duos Deos esse colendos, Christianas aures ferre non posse.* Vt iam innumera eiusdem generis testimonia superioribus libris citata omittam.

Præterea, vt loquamur iam de illis Patribus, qui fortè antequam dogma Trinitatis reciperēt & asse- C rerent, Deos plures in Ethnicismo coluerant, vt fortasse Dionysius Areopag. Iustinus, & alij quidam; tamen credi sine summa stultitia non potest, eos quia plures Deos coluerant, dogma Trinitatis, hoc est, de Deo natura vno, & personis trino, fuisse complexos.

Primò, quoniam inter dogma sanctissimæ Trinitatis & errorem D Gentilium, de multitudine Deorum, maxima dissimilitudo est. Illud enim dogma vnicum Deū singularem ponit; error Gentilium Deos natura plures. Quocirca D. Athanasius in epist. ad Serap. & D. Greg. Naz. orat. 2. de Theolog. & in Apolog. 1. & orat. de natal. Dñi;

A & D. Greg. Nizæ. in orat. catechetica; & D. Ambros. lib. 1. de fide, c. 1. §. 2. verissimè docent, Ecclesiam Christianam per hoc dogma de Trinitate, & à Iudaismo, qui pluralitatem diuinarum personarum negat, & ab Ethnicismo, qui plures Deos asserit, dissidere: Ipsos autem Arianos potius, qui vnum B Deum maiorem, & alios minores, hoc est, Filium & Spiritum sanctū asserunt, ad Paganos accedere.

Secundò, quia qui ex aliqua anticipata opinione, vel consuetudine, aut affectu animi, quidpiā approbant & complectuntur, nequaquam idipsum faciūt, vt priorem illam opinionem, vel consuetudinem, vel affectum auersentur, & ex animo pellant: vt in auaris, vel libidinosis videre est. Hi enim, cùm aut pecuniam, aut voluptatem ob dispositionem animi, qua sunt affecti, sibi bonam & eligendam, velut finem, reputant, non ad eum finem id faciunt, vt libidinem & auaritiam detestētur, quin immò his vitiis inprimis addicti sunt, & ob id ea quærunt, quæ valent ad illa exercēda. Quòd si quis auaritiam & libidinem tunc animo detestetur cùm aliquid facit, non rectè dixeris, eum idcirco id complecti & probare, quoniam ad auaritiam & libidinem sit affectus. Iam verò, qui ex Ethnicismo ad Christianam religionem & fidē sanctissimę Trinitatis conuersi sunt,

sunt, eo ipso pristinam consuetudinem colendi plures Deos vehementer detestari voluerunt. Non igitur rectè dici potest, eos ob corruptelã illius consuetudinis, quasi in illa adhuc essent animo atque affectu implicati, dogma sanctissimæ Trinitatis fuisse complexos, sed potius errorem pristinum cũ veritate longè diuersissima commutasse.

Quod & illi ipsi sanè, cum Christiana sacra suscepissent, probè intelligebant, atque apertè profitebantur. Nam & multitudinẽ Deorum damnabant, nec omnino aliquid cum illa commune retinere volebant in religionis doctrina. Cuius rei Tertullianus locupletissimus testis est, cùm libro aduersus Praxeam ita de animo eorum, qui ad fidem sanctissimæ Trinitatis cõuersi erant, testificatur: *Nationes*, inquit, *à multitudine idolorum transibant ad vnicum Deum: vt differentia cõstitueretur inter cultores vnius & plurimæ diuinitatis. Nam & lucere in mundo Christianos oportebat, vt filios lucis. Lumen mundi vnum & Deum & Dominum nominantes. Quòd si ex conscientia*, inquit, *qua scimus Dei nomen & Domini, Patri, & Filio, & Spiritui conuenire, Deos & Dominos nominaremus, extinxissemus faces nostras etiam ad martyria timidiores, quibus euadendi statim pateret occasio iurãtibus per Deos & Dominos, vt quidam haeretici faciunt, quorum Dij plures.*

A Qua ex Tertulliani oratione patet, eos, qui ad fidem vnius Dei trini olim ex Ethnicismo conuertebantur, vsque adeò non putasse plures Deos esse sibi credendos, aut dicendos, licet plures diuinas personas confiterentur, vt maluerint potius acerbissimã mortem oppetere, quam potuissent alio- B qui facilè effugere, vt inquit Tertullianus. Quomodo ergo ex animi affectu ad plures Deos, quos tantopere detestabantur, dogma Trinitatis complexi sunt? Certè non ob eam caussam id dogma receperunt, sed quia diuinitus illud confirmari videbãt. Deniq; nemo non videt quàm infirmũ & voluntarium (vt ita dicam) genus argu- C mẽtandi sit, arbitratu tuo fingere, prauam aliquã dispositionem animorum eam doctrinam peperisse, quam tu falsam existimas. Cùm .n. vix aliquid ita verũ sit, in quo non aliqua similitudo falsi, sicut etiam è contrario cogitari possit; quódnam omnino verum est, quod nõ isto modo falsum esse ꝓbare liceret? At inquit p̃terea Disputator:

D *Neque moueor plurimis audiens diuinis suffragiis diuinarum Trinitatem personarum comprobari: cùm vix pauciores flecti & detorqueri videam sacras sententias ad Sanctorum inuocationem, veri Dei cultui plurimum detrahentem.*

Quem verò moueat, quòd hîc ſpiritus Antichriſti ſine probatione vlla dicit, omnes illas Scripturas, quæ pro fide ſanctiſsimæ Trinitatis adduci ſunt ſolitæ, perperam eſſe detortas? Benè autem habet, quod ſuprà lib. I. ex eiuſmodi Scripturæ locis, qui ſunt penè innumeri, rectiſsimè hoc dogma ꝓbari, conuicimus. Sanctorum autem inuocatio quemadmodum nihil detrahat, ſed adminiculetur plurimùm vero Dei cultui, quid attinet hoc in loco docere? oſtendunt id ex Catholicis ſcriptoribus multi, & nos etiã in iis libris, quibus inſcitiam & vanitatẽ Herbrandi, & aliorum ſectariorum in hoc argumento redarguimus. Videamus igitur, quibus exemplis ſpiritus Antichriſti mendacium illud deinde confirmet, nẽpe: quia Eccleſiæ Doctores multitudini Deorum erant aſſueti, idcirco dogma Trinitatis recepiſſe.

Ecquis intelligens vir non animaduertat, quo artificio, tum Romani, quia priſtini memores imperij, maieſtatis, ac gloriæ eſſent, totã poſtea Chriſti doctrinam, Chriſtianamq́; religionem in pompas, & vnius hominis imperium penè diuinum cõmutarint: tum Græci, Scholaſticiq́; Theologi, quoniam acutiſſimi diſputatores eſſent, totas fermè ſacras literas in diſputationes con- A *uerterint: tũ Germani, quia libertatis plus æquo amantes eſſent, omnem ſuam religionem in ſolam fidẽ omnium bonorum ſeruitute operũ ſolutam & liberam transfuderint? Quis igitur prudens homo non intelligat, pleroſque Chriſtianæ religionis Antiſtites, non tam ex diui-* B *nis literis religionem & doctrinam ſuam hauſiſſe, quàm ad ipſas ſacras literas innatam ſibi ſuperſtitionem afferentes, attentè cogitaſſe, quemadmodum eam, verbo Dei veſtitã, ceu ipſius Chriſti religionem propagarent?*

Obſecro, quid eſt delirare, ſi hoc non eſt? Primùm, quomodo C Romani priſtini memores imperij, totam Chriſtianam religionẽ in vnius hominis imperium commutarunt? Romani ne primi ſummum Eccleſiæ Paſtorem (hunc enim ſpiritus Antichriſti intelligit) creauerunt? Quínam Romani? Nónne Petrus ſummus iam Paſtor Eccleſiæ ab ipſo Chriſto conſtitutus, ad Romanos venit? Et D cuius priſtini imperij memores? Illiúsne, quod vſurpabatur, quando Romana Reſpublica florebat? At illa non fuit vnius hominis, ſed vnius Senatus? Cuiúſnam ergo? Quod obtinuit à temporibus Cęſarum. At neque Cæſar vllus, neque Romanus populus ſubiectus Cæſari, ſummum Eccleſiæ Paſtorem

rem conſtituit, vt in noſtrā Analyſi fidei & ab aliis plurimis Catholicis ſcriptoribus euidenter oſtenſum eſt, & plurimum differt Romani imperij ratio ſecularis, à principatu Petri, qui totus pertinet ad bonum Chriſtianæ Reipublicæ ſpirituale. Nam quod Pontifex ſummus opibus etiam temporalibus ad tuendam ab hominum contemptione & improbitate dignitatē ſuam vtitur; id non pompæ, ſed neceſsitati cuidam adſcribi debet, poſteaquam id requirit hominum proteruia atque deprauatum ingenium. Quod ipſum dignitatis Eccleſiaſticæ ſiue ornamentū, ſiue præſidium adeo non abhorret à veræ Eccleſiæ ratione, vt etiam Deus per Iſa.c.60. 61. & 66. prænunciauerit huiuſmodi copia & amplitudine prælatos Eccleſiæ noui Teſtamenti fuiſſe futuros inſignes, ac ex ea re quoque illos dignoſci voluerit.

Deinde quale illud eſt, quod inquit ſpiritus Antichriſti, Theologos Scholaſticos totas ſacras literas in diſputationes conuertiſſe? An verò illas de ſuo gradu deiiciunt, nec earum amplius auctoritatem retinent? Perinde enim ſonat quod Antichriſtus ait, conuertiſſe Theologos ſacras literas in diſputationes, quaſi veram doctrinam literarum ſacrarū pro incertis diſputationibus commutarint. At enim, quæ in ſacris literis

A continentur, in quęſtionē, & quaſi formam quandam controuerſiæ reuocare ſolent. Quorſum id verò, niſi vt quæ in Scripturis obſcuriora ſunt, argumentorum explicatione illuſtrent, & diſputatione ipſa magis confirment?

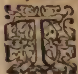
Illud fortè negandum non eſt, quod addit, Germanos eos, qui B reiecta neceſsitate operum ſolam fidem ſatis eſſe volunt, ideo hoc dogma arripuiſſe, quoniam plus nimio libertatis amantes eſſent. Nam cum ea doctrina vaniſsima ſit, nec fundamento ſolido veritatis per ſe niti poſsit; credibile eſt, ideo ſolùm quia cum libertate carnis congrueret, aliquibus eſſe factam probabilem.

C Intolerabile autem eſt, quod ad extremum ait, Chriſtianæ religionis antiſtites, qui dogma Trinitatis tradiderunt, non ex diuinis literis religionem hauſiſſe, ſed innatam ſuperſtitionem diuinis literis ſtudioſè ornaſſe, vt eam Chriſtiano nomine conueſtitam faciliùs propagarent. Quid hoc aliud eſt dicere, quā omnes Chri-D ſtianæ religionis veriſsimos antiſtites (omnes enim tales, dogmatis de Trinitate aſſertores fuerūt, vt libro primo demonſtratum eſt: ita vt ne vnus quidem verus Chriſtianus, qui illud oppugnarit, indicari poſsit) Chriſtianos nō fuiſſe, & religionem Chriſtianam non veram religionem eſſe, ſed ſuper-

ſtitionem Chriſtiano nomine palliatam? Etenim qui ex ſacris literis Chriſtianam religionem non haurit,ſed illis ſuperſtitionẽ ſuam pugnantem cum vera fide diuinitatis palliat, Chriſtianus non eſt. Hoc igitur ſi Chriſtianæ religionis antiſtites fecerunt, antiſtites Chriſtianæ religionis, Chriſtiani non fuerunt. Rurſus: Quæ religio per Chriſtianæ religionis antiſtites ſummo conſenſu ꝓpagata eſt, Chriſtiana religio eſt. Vnde enim Chriſtianam religionem accepimus,niſi ab his, qui Chriſtianę religionis antiſtites fuerunt? Si religio igitur per eos antiſtites propagata, ſuperſtitio tantùm eſt nomine Chriſtiano veſtita; nihil aliud, quàm ſuperſtitio eſt religio Chriſtiana. En,quid in hoc peſtilẽti libello agat ſpiritus Antichriſti: nempe vt euerſo Chriſtianæ religionis fundamento, quod eſt fides SS. Trinitatis (vt D. Athan. ad Serapionem grauiſsimis verbis inquit) Chriſtianã religionem in vniuerſum de medio tollat, qui erit etiam in extremo tempore conatus impius Antichriſtianus.

CAPVT IV.

Reſpõdetur ad tertium & quartum & quintum præiudicium contra fidem SS. Trinitatis.

ERTIVM Diſputatoris præiudicium eſt, quod Orthodoxi Eccleſię Pa-
A tres plures in Scripturę locis ſenſus diſtinxerunt, vt quoquo modo falſum dogma Trinitatis, varietate illa ſenſuum quaſi caligine quadam hominum oculis offuſa, viderentur ex Scriptura confirmare:

Cùm quatuor, inquit, *offerrentur cuiuſlibet ferè ſacræ ſententiæ*
B *ſenſus, & τὸ ῥητὸν, ſeu literalis, & myſticus ſeu ſpiritualis, & tropologicus ſeu moralis, & deniq; anagogicus: cumq; plures etiam oſtenderentur eiuſdem ſenſus ſpecies: non potuerunt ſpe ſua fruſtrari verſuti & callidi homines. Etenim ſi ſecundum vnum ſenſum, vel vnius ſenſus ſpeciem res minimè ſucceſſit, ar-*
C *ripuerunt ſtatim vel alium ſenſum, vel aliam eiuſdem ſenſus ſiue literalis, ſiue ſpiritualis, ſiue moralis ſpeciem, aptam ad cerebri ſui idola in aliorum animis fabricanda.*

Nullum vnquã in aliquo quantumuis immaniſsimo cerebro vanius idolũ, vel dicam potius men-
D daciũ, fabricatum eſt, quàm hoc, quod hîc fabricauit ſpiritus Antichriſti. Nam cùm innumera penè Scripturæ teſtimonia pro fide ſanctiſsimę Trinitatis Orthodoxi Patres afferant, quæ ferè nos omnia ſuprà libro primo adduximus, nullum eorum niſi in literali ac maximè proprio ſenſu vſurpãt cùm in diſputatione aduerſus Dei per-

perduelles hæreticos eam veritatem confirmant. Obſecro enim, quæ verborum tranſlatio eſt, in illo Ioannis teſtimonio de Chriſti diuinitate? *Vt ſimus in vero Filio eius, hic eſt verus Deus & vita æterna.* Itẽ in illo Apoſtoli: *Qui eſt Deus ſuper omnia benedictus in ſecula.* Lector conſulat locos Scripturæ quos libro primo fusè expoſuimus, & vbi animaduerterit omnino nullum niſi in ſenſu literali à ſanctis Patribus in hac diſputatione vrgeri, mirabitur ſpiritum Antichriſti, quòd ipſe ſibi tam impudenter mendacia de aſſertoribus ſanctiſſimę Trinitatis finxerit, vt aliquid quod oratione apud imperitos exagitet, habere videatur.

QVARTVM Antichriſti præiudicium eſt, quod affirmare ſoleamus myſterium ſanctiſsimæ Trinitatis non poſſe cerni humani lumine ingenij. Vt, ſi hoc hominibus perſuaſum ſit, nemo illius errorem animaduertere conetur.

Nec difficile, inquit, *eis fuit hæc ipſa trabali clauo poſtea figere, quã humanæ rationis naturale lumen diuinis in rebus effulgens planè extinxiſſent, freti illis Apoſtoli verbis: Animalis homo non percipit, quæ ſunt ſpiritus Dei: ſtultitia eſt illi, nec poteſt intelligere quia ſpiritualiter diiudicantur. Vocari autem animalem qui naturæ lumine*

A *nititur. Illum nihil in ſpiritualibus myſteriis comprehendere, ſed pro ſtultitia ducere, quæcunque per reuelationem ſpiritus nobis patefiunt.*

Non extinguunt Orthodoxi in rebus diuinis naturale lumen ingenij, ſed illuſtrant, cùm docent,
B doctrinam fidei, quæ illius aciem fugit, eo nobis minimè metiendam. Hoc enim ipſum eſt quod poteſt cernere id lumen in rebus eiuſmodi diuinis, minimè videlicet illa ſe, quantum ſatis ſit, cernere hac in vita poſſe. Quod an nõ eſt veriſsimum? Quarum enim rerum eſt fides quam de Deo concipimus? Nempe *ſperandarum*, vt
C inquit Apoſtolus ad Hebr. 11. Et quæ ſunt illa quæ nos in altera vita conſequuturos ſperamus? Quæ Deus *præparauit diligentibus ſe.* Quæ tandem iſta? Reſpondeat idem Apoſtolus 1. Cor. 3. Nimirum quę *nec oculus vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis aſcenderunt*; hoc eſt, Deus ipſe trinus & vnus, qui eſt
D merces noſtra, quem *videmus nunc per ſpeculum in ænigmate, tunc autem facie ad faciem.*

Quamobrem igitur perperam fieri cenſet Diſputator, quod de his, quæ mens humana minimè capit, nolimus humanam rationem iudicare? Præclarè enim ac veriſsimè D. Baſilius 2. lib. aduerſus Eunomium: *Si omnia*, inquit, *com-*

comprehensione metiri voluerimus, etiam quod mente capi non potest; peribit fidei, peribit spei merces. Quomodo enim fuerimus amplius beatitudinibus digni, quæ in fide rerum inuisibilium repositæ sunt, si solis his, quæ rationi euidentia sunt, fidem habemus? Vnde vanæ factæ sunt Gentes, & insipiens cor eorum tenebris obductum est? Nónne ideo, quoniam rationem sequentes, prædicationi spiritus fidem nō habuerunt? Quos verò Isaias velut perditos deplorat capite 5. Væ sapientibus in seipsis, & coram se ipsis scientibus; Nónne tales? Ac rursus libro primo aduersus eundem Eunomium: *Nónne*, inquit, *magnus ille Dauid, cui occulta & abscondita sapientiæ suæ Deus manifestauit, palam confitetur, inaccessibilem esse Dei cognitionem, dicens; Mirabilis facta est scientia tua ex me, confortata est, & non potero ad eam? Isaias autem in speculatione maiestatis Dei constitutus, quid de diuina essentia nobis declarauit? Qui sanè in prophetia de Christo testatur, dicens: Generationem eius quis enarrabit?* Mitto quæ in eandem sententiam D. Athanasius in epist. ad Serapionem, & D. Gregorius Nazianzenus oratione 2. de Theologia, & passim alij Patres præclarè dicunt. At inquit preterea spiritus Antichristi:

Hac ratione cæcato humani ingenij iudicio facillimum fuit quemlibet fidei articulum condere: & nimium credulis hominibus tanquam cæcis album esse nigrum, & nigrum esse album persuadere: & tanquam stultis vnum esse tria, & tria esse vnum probare.

A

Primùm, qualis est illa consequentia: Humani ingenij iudicio mysteria fidei metienda non sunt: igitur facillimum est quemlibet condere fidei articulum? Quid? Nihil ne amplius ad fidei articulum requiritur, quàm vt ne de illo iudicium ab humana ratione fieri possit? Quis nescit articulos fidei diuina reuelatione, quæ vel Scripturæ sacræ sententia, vel explorata Apostolorum traditione testata sit, niti oportere? Hanc certè reuelationem nunquam sine firmo fundamento & testificatione, qualis confingi nullo modo possit, Ecclesia Catholica prætendit. Quod si contrà, humana ratione articuli fidei æstimandi atq; constituendi essent, tum verò nihil facilius esset, quàm quemlibet fidei articulum condere vel abolere. Quid enim est, quod non veri vel falsi speciem habere, humanæ rationi facillimè videri possit?

B

C

D

Sed persuasum est, inquit, hominibus, tanquam cæcis, album esse nigrum, tanquam stultis (qui videlicet numerare nesciunt) tria esse vnum. Vult autem hoc modo dicendi persuadere imperitis spiritus Antichristi, Ecclesiam aliquid docere, cuius contrarium

euidenter sit verum. Vt, si quod euidenter & certò vides esse album, dicerem esse nigrum. Item docere in proposito quòd tria, qua ratione tria sunt, sint vnum, & vnum, qua ratione vnũ est, sit tria, sicut stulti dicere solent, ratione numeri non intellecta.

Mendacium autem est, talia vnquam ab Ecclesia doceri. Nam quod euidenter tale est, id verissimè est tale. Fides autem Ecclesiæ, cùm nihil falsum doceat, nihil docet vero contrarium; siquidem nihil contrarium vero, nisi falsum est. Quanquam si id mihi Ecclesia nigrum esse affirmaret, quod mihi videretur album; equidem Ecclesiæ potius, quàm meo sensui crederem: non quia Ecclesia docere possit aut doceat aliquid cõtra euidentem ac veram cognitionem, sed quia reputare tunc me oporteret, me nequaquam albũ verè ac euidenter videre. Quis enim nescit, quàm facilè naturalis cognoscendi facultas deludi possit?

Sic etiam cùm fides Ecclesiȩ docet tres personas diuinas esse vnũ quiddam; minimè docet, tria, qua ratione sunt tria, vnum esse, videlicet secundum rationem personæ; doceret enim hoc modo tria non esse tria, quæ manifesta contradictio est: Sed docet, ea quȩ secũdum vnam rationem sunt tria, secundum quandam aliam rationem esse vnum quoddam; nempe tres personas, quarum rationes sunt respectiuæ & incommunicabiles, esse vnam essentiam & vnum Deum, cuius est ratio absoluta & communicabilis tribus personis, quatenus est talis. Quod dogma supra rationem est quidem, eo quod rationes illȩ trium personarum & illa ratio vnius essentiæ, in eadem infinita re siue realitate insunt, quę eadem perinde secũdum aliam & aliam rationem est realiter vna & trina, cuius mysterij nihil est planè simile in tota vniuersitate rerũ finitarum & creatarum: Sed tamẽ non est hoc contra rationem. Vnum enim & tria, secundum aliam & aliam rationem, non opponuntur contradictoriè, sed tantummodò quasi disparatè, vt sic dicã, atq; ita bene possunt coniungi in vna & eadẽ re, præsertim infinita, sine contradictione. Quamuis igitur quædam supra rationem fides doceat, tamen nihil tradit contra rationem. Illud autem nihil planè nos ferit, quod deinde subiungit spiritus Antichristi:

Nimiam credulitatem, quasi ducem, magistramq́; habentem diuinam auctoritatem, omnis erroris & stultitiæ ianuam esse, non ab Apostolo, sed ab idololatris apertam, à Christo verò diligenter clausam, cũ ex parabolis rebúsque naturalibus iudicari vellet de rebus spiritualibus:

bus: atque satis ita superq; significaret, religionis nostræ mysteria non esse cõtra rationem: quomodo enim in ea assurgi posset ministerio rationis? sed tam consentanea rationi, quàm parua veritas magna, & exiguum lumen maximo est simile.

Primùm inquit, nimiã credulitatem, erroris matrẽ esse. Quámnam, obsecro, credulitatẽ nimiam appellat? Si assensionem eius, qui ex quadam leuitate (quod Scriptura reprehendit) citò & absque idoneis testimoniis credit, concedimus. Sin verò nimiam credulitatem vocat fidem de SS. Trinitate ac de mysteriis aliis Christianæ religionis, quæ cùm testimoniis diuinis, quę (vt inquit Dauid) *credibilia facta sunt nimis*, probata sit, constans est ac vehemens & firma; quis nisi Antichristus huiusmodi nimiam credulitatẽ, quæ nunquam satis magna esse potest, matrem errorum esse dixerit? Etenim si fides à Deo contestata errorum mater est, ipse Deus erit errorum atq; mendacij pater, quod Diaboli proprium encomium est.

Deinde ait, Christum ex parabolis rebusq; naturalibus de spiritualibus rebus iudicari voluisse. Falsum est. Illustrauit quidẽ Christus nonnulla mysteria fidei, similitudine quadam earum rerum, quas homines naturaliter norũt: Sed nunquam ex eiusmodi rebus naturalibus aut parabolis argumentum duxit, quo assensionem & iudiciũ ipsum nostræ fidei consistere ac niti vellet.

A

Adde, quod assertionum fidei maximum ac latissimũ discrimen est. Quædam eiusmodi sunt, vt postquã diuina reuelatione ostendũtur, possint ratione concipi, vt quod Christus in figura aspectabili iudicaturus viuos & mortuos venturus sit; quòd separabuntur in illo iudicio mali de medio iustorum; quòd in vtrosque sententia proferetur, & quæ sunt huius generis. Hæc commodius similitudine parabolarum & exemplorum illustrari possunt. Aliæ assertiones fidei sunt, quæ postea etiã, quàm à diuina reuelatione indicantur, non nisi confusè admodum atque imperfectè & tenuiter mente concipi possunt. Vt mysterium inprimis SS. Trinitatis, item incarnationis, & aliorum eiusmodi. Ac de his quoniam sublimiora sunt, ne exstant quidem vllæ declarationes per exempla & parabolas in Scripturis.

B

C

D

Quod ad extremum concludit, mysteria religionis nostrę non esse contra rationem, sed tam illi consentanea, quàm paruæ luci, magnam, ipsi etiam fatemur. Sed nimirum ideo exiguum nostræ rationis lumen cum magno fidei lumine consentit, quia illud ipsum suam ipsius paruitatem nobis

A bis ostendit, ac nos docet posse ea esse verissima quæ fides tradit, licet luce naturalis rationis minimè conspiciantur, vt planum fecimus initio in prolegomenis.

QVINTVM præiudicium, ex quo spiritus Antichristi falsum esse dogma Trinitatis vult colligi, est, quod ad illius defensionem homines, non solùm metu pœ- B næ, sed diuinorum honorum spe sunt incitati: quasi hanc ob caussam illud asseruerint; non autem quia ipsum per se sit verum. Huc enim pertinet, quod præterea sic inquit:

Neque solùm pœna metu opprimendum censuerunt maximum quodq; ingenium, sed diuinorum C etiam spe honorum deprauandum, & ad stultissimam idololatriam alliciendum putauerunt; latissima patefacta via, qua quis in minorum numerum Deorum perueheretur, si pro maiorum multitudine Deorum strenuè propugnasset, vti Hieronymus, Ambrosius, Augustinus, D Thomas Aquinas: Sin autem nullam vel frigidã illorum propugnationem suscepisset, tum verò ignominiam aut nullum saltem diuinũ exspectare honorem cogeretur, vt Origenes, Lactantius, Scotus.

Totidẽ fermè sunt in hac Antichristi oratione proiecta sine vllo fundamento mendacia, quot verba. Mendacium est, Ecclesiam vnquam vel pœnę metu, vel spe prę miorum vllius ingenium vel magnum vel paruum deprauasse & allexisse ad idololatriam. Mendacium est, quod vllis ꝓpugnatoribus SS. Trinitatis Ecclesia vnquã, aut pollicita sit, aut contulerit diuinos honores. Solã enim SS. Trinitatẽ, hoc est, Deum, & præterea creaturam nullam, diuinis honoribus Ecclesia Christi afficit. Mendacium est, quod in numerum aliquem Deorũ minorum assertores SS. Trinitatis cooptari ab Ecclesia sint soliti: nullum enim habet illa minorem Deum, sed vnum solum maximum & altissimũ. Mendacium etiam est, quod latissima pateat via strenuis propugnatoribus SS. Trinitatis, vt eo nomine in Sanctorũ (hos enim vult spiritus Antichristi putari Deos) ordinem redigãtur. Immò ne angustissima quidem, vel potius nulla omnino talis via ad eum gradum dignitatis eo nomine perueniendi in Ecclesia patet. Quis enim vnquam ab Ecclesia in numerũ Sanctorum propterea relatus est, quia bene pro mysterio SS. Trinitatis scripserit aut disputauerit? Certè alia ad eam rem sanctitatis indicia requiruntur præter doctrinam; quę quidem si vel exigeretur, vel sufficeret, vt certum sanctitatis testimoniũ ab Ecclesia perhiberetur, multi declarati Sancti non essent,

qui sunt, & multi qui non sunt, essent.

Itaq; & illud etiam non minus apertum mendacium est, quod spiritus Antichristi dicit, Hieronymum, Ambrosium, Augustinum, & Thomam Aquinaté, ideo in numerum diuorum esse relatos, quia pro sanctissima Trinitate strenuè pugnauerint. Non ea propriè caussa fuit, sed quia multis etiam aliis modis prętantissimam caritatem prodiderunt, qua erga eam ipsam sanctissimam Trinitatem flagrarunt. Deniq; mendacium itidé est, quod ait, eos qui pro sanctissima Trinitate vel non propugnarint, vel segnius propugnarint, aut ferre ignominiam cogi, aut nullum saltem exspectare honorem, qualis sanctis defertur. Quid enim, obsecro, pro SS. Trinitate scriptum reliquit Antonius, Benedictus, Dominicus, Frãciscus, & alij sancti innumeri? qui nihilominus in Ecclesia, tanquam insignes Dei amici honorantur? Nunquid plus Origenes? (nam & huius suprà li.1. testimonia adduximus pro fide SS. Trinitatis, vt facit etiã D. Athanasius) Non plura longè Scotus, sicut & omnes etiam alij illi Theologi Scholastici, qui ab Ecclesia sancti pronunciati non sunt? Miror autem, quid venerit in mentem Antichristo de Scoto, quasi non is etiam pro fide SS. Trinitatis, sicut pro partibus

A aliis Theologiæ strenuè disputauerit. Maneat igitur, neq; illos in Ecclesia sanctos illico renunciari, qui pro SS. Trinitate certant, neque illos qui nó certant ideo ferre ignominiã. Quanquam vt id maximè fieret, nihil profectò minus inde sequeretur, quã dogma Trinitatis confictum esse. Cur enim
B non & ignominiæ atq; pœnæ metu, & præmiorum spe homines ad veri defensioné incitari possint? An nó id Christus facit? *Qui enim*, inquit, *me erubuerit coram hominibus, erubescam illum, & qui me confessus fuerit, confitebor & ego eum coram Patre meo.* Sed ad alia progrediamur.

C

CAPVT V.

Confutatur primum indicium, ex quo in secunda libelli parte Disputator colligi voluit falsam esse fidem sanctissimæ Trinitatis.

INTER signa, quę spiritus Antichristi fingit, vt dogma Trini-
D tatis fictum esse suadeat, primo ponit loco æternitatis latebras: *In quas*, inquit, *se coniiciunt Trinitarij veritatis fulgoré splendoremq; nó ferentes: & in quibus tanquam tuti, clausi, septi, muniti contra plurima rationum momẽta latitare solent. Hi etenim cùm in vno solo & οὐσίᾳ & ὑποστάσει vero Deo*

Deo non acquiescentes, λόγον etiam verum vellent Deum facere; sentirent autem, hanc omnes habere homines Dei notionem naturaliter mentibus insitam & impressam, Deum esse ens primum, perfectum, immutabile, à nullo pendens, nullius indigens, per se sufficiens: Deum verò genitum non posse esse ens primum & immutabile, non à nullo pendens, non nullius indigens: sed esse ens secundum & mutabile, pendens à generante, indigens parentis; vt huiusmodi vim & robur rationis declinarent, constituerunt in æternitatem Dei, tanquam in dumeta correpere, altaq; inde voce clamare λόγον generatum fuisse ab æterno: in æternitate autem non esse prius & posterius, non esse qui ab alio pendeat, qui alterius indigeat.

Repit potius intra erroris sui quasi dumeta, neque assequitur Disputator, aut certè non explicat verè, Orthodoxorum sententiam. Dei siquidem Verbum, seu Deũ genitum, esse ens primũ, perfectum, immutabile, nullius indigens, à nullo pendens; id est, habere veri Dei notiones, non ex ea re propriè declarant Orthodoxi, quoniam in æternitate sit genitus, sed quoniam in essentia sua quidem est vnum & idem cũ Deo generante. Vnde fit, vt illæ eædem veri Dei notiones, quæ Deo generanti conueniunt, conueniant etiam essentialiter Deo genito, vt suprà libro primo exposuimus. Quanquam neque hoc ipsum constare posset, si ex tempore, & non ex æterno, Deus genitus à Deo generante oriretur. Sed aliud est, Deo genito non posse illa competere, si ex tempore progenitus esset: Aliud, ideo propriè ea illi cõpetere, quia ex æterno progenitus est. Primum verum est; quia tunc Deus genitus, cùm esset temporalis, non esse posset essentialiter idem cum Deo generante, qui est æternus. Secundum autem & per se falsum est, & falsò à Disputatore Orthodoxis tribuitur. Si enim creatura quæpiam producta esset ex æterno, non ideo esset ens primum, perfectum, immutabile, à nullo pendens, nullius indigens. Et tamen esset producta in æternitate, in qua nihil secundum durationem est prius aut posterius.

Sed Deus genitus, inquit, necessariò est ens secundum, mutabile, pendens à generante, indigens parentis. Hoc, adhibita distinctione, facillimè expeditur. Nam ens secundum, pendens à generante, indigens parentis (de mutabili postea dicam) duobus modis dici potest. Vno modo ꝓpriè; nempe vt sit ab alio priori, tanquam à caussa differente in es-

ſentia, à qua proinde pendeat, & qua indigeat vt imperfectũ quiddam. Hoc modo Deus genitus, id eſt, Filius Dei, non eſt, neque dici debet ens ſecundum, nec pendens à generãte, nec indigens parentis. Quin immò per negationem horum, propriè eſt ens primũ, à nullo pendens, nullius indigens: hoc ipſo quod eſſentialiter eſt vnum quiddam cum Patre, ſicut antè dictum eſt. Altero modo impropriè: ita ſcilicet vt ſecundum rationem perſonæ ſit per originem ab alio, à quo (ſi ita impropriè loqui libeat) originaliter pendeat, & quo proinde originaliter indigeat, ſalua tamen vnitate atque identitate eſſentię cum eodem. Hoc modo non repugnamus quò minus Dei Filius originis quidem ratione & reſpectu ens ſecundum, & à Patre pendens, & Patris indigens dicatur. Nihil enim hoc aliud eſt, quàm Filij perſonam eſſe à Patre, tãquam à ſui originis principio. Si enim Pater origine primus eſt, conſequens eſt, vt ſecundus origine ſit Filius, ſicut & tertius etiam origine eſt Spiritus ſanctus. Quod & Tertullianus libro aduerſus Praxeam, & D. Baſilius libro 3. aduerſus Eunomiũ initiò, diſertis verbis concedunt. Sed quia hic ipſe Filius, origine ſecundus à Patre, eſt ſimul natura vnum & idem quod Pater, fit vt ſit illud ipſum

A primum ens quod eſt Pater. Ad rationem enim huius entis primi, quoniam infinitè perfectum eſt, pertinet, vt in eo abſque diuerſitate eſſentiæ ſit & Verbum (hoc eſt, Filius) & Spiritus ſanctus procedens, atque adeò, vt in eo ſit quiddam ſecundum & tertium origine. Non enim ens illud primum, B quod eſt Deus Pater, eſt ſine Verbo ſuo & ſine ſuo Spiritu, vt præclarè ad hoc propoſitum inquit diuus Athanaſius ſermone 2. & 4. contra Arianos.

Quod ſi quęrat iam aliquis, quî fieri hoc ipſum poſsit, vt Filius, qui à Patre genitus eſt, & Pater, qui Filium genuit, ſint vnũ quoddam in eſſentia, & eâtenus primum C ens vterque, differant tamen in perſonis; reſpondebimus, rem quidem ita eſſe, certiſsimè nos ex Scriptura diuina ſcire, modum autem quo ita ſit, nec à nobis intelligi, & multò minus ex his, quæ intelligimus, conuelli poſſe, vt manifeſtè oſtendimus ſuprà in prolegomenis, & libro etiã primo, cap. 27. 28. & 30.

D Illud autem nullo ſenſu concedendum eſt, quod Diſputator adiungit, Deum genitum neceſſariò etiam eſſe ens mutabile. Etenim mutatio de non eſſe ad eſſe non eſt de ratione omnis omnino productionis ſeu generationis, ſed eius, quæ & creaturæ eſt & ex tempore, vt ſuprà libro primo, capi-

capite vigesimo secundo, & libro secundo, cap. 17. planum fecimus: *Notionem verò generationis creaturarum ad vnigeniti generationem velle transferre, peruersissimũ est*, vt grauiter monet D. Basilius libro secundo contra Eunomium. Generatim autem de ratione eius, qui ab alio producitur aut gignitur, iuxta communissimam & necessariam vocabuli in omni productione notionem, tantummodò est, vt id non nisi ex vi eius, à quo est, existat. Quod æquè constare potest, siue res quæ producitur non fuerit aliquando, atque ita transeat à non esse ad esse, siue semper exstiterit ex vi cuiusdam alterius, à quo procedat. Verissimè enim Dionysius Alexandrinus apud diuum Athanasium in epistola de sententia eiusdem Dionysij: *Si*, inquit, *Sol æternus esset, indesinenter & dies ab eo esset; Nunc autem non est: Incipiente igitur Sole, incipit & dies. Deus autem æterna lux est, neque incipiens vnquam, nec desinens. Ergo æternus etiam illi cohæret splendor, id est, Filius.* Et libro contra Felicianum Arianum, capite tertio D. Augustinus: *Si paternitas*, inquit, *non cœpit Patris, initium non inuenitur & prolis. Vtrumque coæternum prædico.* Et D. Basilius lib. 2. contra Eunomium similiter argumentantem; Filium non esse genitum, si non est mutatus de non esse ad esse, sed semper erat: *Respondemus*, inquit,

A *quòd quia genitus est, erat: non habens ingenitum esse, sed existens semper, & coexistens Patri, ex quo etiam caussam* (id est, originem) *habet.* Sed præterea videamus, quomodo ex ipsa ratione æternitatis conetur probare Disputator, non potuisse verum Deum Filium à Deo Patre generari immutabiliter & ex

B æterno:

Vera, inquit, *æternitas, cùm antè & pòst sit interminabilis, necesse est eius fundamentum, & quasi radicem esse perfectam absolutámque immutabilitatem: quod enim aliquid est immutabile, propterea nec potest incipere, nec desinere esse:

C quidquid enim incipit esse, mutatur de nõ esse ad esse: quidquid item desinit esse, id mutatur ex esse ad nõ esse. Atqui Deus genitus necessariò cœpit esse, & nequaquam æternus atque immutabilis dici potest: Deus item qui genuit, necessariò desiit eundem Filium generare, mutatusq; est à generando ad non gene-

D randum: Neuter igitur verus & æternus esse potest Deus*

Petit principiũ Disputator, hoc est, nihil probat, sed tantummodò sumit quędam falsa & improbabilia. Vt enim concedamus, fundamentum & quasi radicem æternitatis esse perfectam immutabilitatem in eo quidem, in quo æternitas

nitas ipsa essentialiter est, nempe in ipso Deo (nam extrinsecè quidem posset aliquid æternitatis totius duratione mensurari, quamuis idem suapte alioqui natura esset mutabile) falsum tamen est, Deum genitum hoc ipso quòd genitus est, incœpisse esse, neque esse immutabilem. Nam (quod hic Disputator planè ignorauit) non est de ratione omnis generationis, vt sit eius productio quod incipiat existere, sed de ratione duntaxat generationis temporalis, qualis est ordinariè rerum naturalium, vt libro primo cap. 22. & libro secundo, ca. 17. conuicimus. Communis autem & verissima notio generationis satis superque consistit, si quid à principio viuente, in similitudine naturæ ita procedat, vt non nisi ex vi eius principij, à quo procedit, existat. Quod perinde constare potest, siue ex æterno, siue ex tempore id fiat, vt sæpe explicuimus.

Item falsum est id, quod inquit, Deum generantem aliquando generare desiisse, & proinde à generante in non generantem esse mutatum. Deus enim Pater, quia suapte perfectione immutabili atque æterna Filium generat, sempiternè generat, & Filius perpetuò & *perenniter* gignitur à Patre, vt in expositione fidei D. Athanasius loquitur. Ac in eandem sententiam in epistola 174. ad Pascen-

A tiũ D. Augustinus: *Semper*, inquit, *gignit Pater, & semper nascitur Filius.* Nec tamen hinc sequitur, imperfectam & quasi inchoatã esse semper, ac nunquam absolutam Filij generationem. Vt neque sequitur, visionem, si quæ aliquanto tempore durat, tamdiu esse inchoatam & imperfectam, quamdiu

B continenter durat. Est enim tota simul perfecta, etiam tunc, cùm durat. Ita in nostro proposito; licet generatio Filij sempiterna sit, atque adeò semper duret, tamen tota simul, atque adeò perfecta & absoluta existit durabiliter in omni æternitate, vt suprà etiam libro 1. cap. 22. explicauimus.

Disputator autem ideo fortasse

C deceptus est, quia in rebus creatis tunc aliquid generari dicitur, cùm de nouo incipit esse ex vi sui generantis. Post primum autem temporis punctum, quo esse incepit, non amplius dicitur generari. Cuius ratio est, quia generatio in rebus creatis cum quadam rei nouitate coniuncta est. In generatione autem æterna Filij Dei,

D quia nulla vnquam exstitit nouitas, semper suppetit eadem ratio, cur & Filius Dei generari, & eundem Pater generare dicatur; nempe hoc ipso, quòd Filius est per originem à Patre ex æterno in ęternum. Ita fit, vt semper Filius generetur à Patre, & Pater semper eum generet: sine vlla tamen huius

ius generationis imperfectione, vt antea explanaui. At instat rursus Disputator:

Si enim quod infinitum est, vbique est: & quod vbique est, immobile est, quia infinitum omnem occupans locum, nihil relinquit spatij, in quod possit moueri: et si mouetur, infinitum non est: non enim omnem implet locum, si non omni caret motu ad locũ: ergo simili ratione quod æternum est, semper est: & quod semp est, 1. ingenerabile est: quoniã æternitas omne præripit tempus, omnemq́; 2. præcerpit duratione͂, in qua quippiam generari possit: et si generatur, 3. æternũ non est: non. n. omne͂ præoccupat omni festinatione durationem, si nõ omne͂ tollit 4. generationem, in qua generans suapte natura 5. prius est generato.

Quinquies his paucis verbis principium petit Disputator, hoc est, sumit tanquam concessum aut probatum, quod cùm probare deberet, nullo modo ꝓbare potest. Videlicet in æternitate non posse esse generationem. Lector attendat ad numeros, quos in oratione Disputatoris, vt distinguere͂ eas, quinque petitiones principij, breuitatis caussa, apposui. Anteuertit quidem æternitas, quoniã semper durauit, oe͂m generationem temporalem, hoc est, eius rei quæ in- A ceperit aliquando esse, sed non omnem generatione͂ absolutè. De ratione enim generationis secundum communissimam vocabuli notionem non est, vt quod gignitur de nouo incipiat esse, sed vt accipiat esse suum à generante in similitudine͂ eiusdem naturæ. Quò fit, vt si generans sit naturâ æter- B nus, eum etiam, qui propriè ab eo gignitur, æternũ item naturâ esse oporteat. Verissimè enim serm. 3. contra Arianos, circa medium D. Athanasius: *Qualis*, inquit, *est genitor, tale quoque esse id, quod est genitum, necessarium est: & qualis est Verbi Pater, tale etiam fuerit Verbũ eius: Homo igitur in tempore genitus, in tempore quoque & ipse prolem gignit. Deus* C *autem non est vt homo, sic enim loquitur Scriptura, sed ens est, & semper est, ideoque & Verbum eius, & ens est, & semper est cum Patre, vt splendor siue iubar lucis cum Sole.* Nec minus eleganter D. August. in altercat. cum Pascentio Ariano, epist. 178. *Si homo*, inquit, *generat quod est, Deus non potuit generare quod est?* Ite͂ D. Ambrosius lib. 1. de fide, cap. 4. *Filius* D *similis Patri sempiterno, vbique sempiternus est.* Sed audiamus quomodo rursus petat principiũ Disputator:

Quid? an æternitas ipsius rei peruertere naturam ita potest, vt Pater æternus non fuerit Pater, & Filius æternus nõ fuerit Filius? Stultum quidem fuerit hoc affirmare:

ergo neque efficere potest æternitas, vt æterna generatio non fuerit generatio, id est, productio de non esse ad esse: vtque non esse λόγου aliquo modo non præcesserit ipsum esse.

Errat Disputator, & nimis angustè circumscribit generationis rationem, cùm eam in proposito definit esse mutationē de non esse ad esse. Hæc enim notio non conuenit, nisi generationi rei temporalis, cuiusmodi est humana generatio. Diuina autem generatio non sicut humana est; nam neque Deus est sicut homo, vt passim admonent sancti Patres. Deinde si (vt inquit Disputator) æternitas non tollit, quò minus Pater æternus fuerit Pater; & veri Patris est, vt similem sibi in natura generet; certè nec obstiterit æternitas, quò minus Pater natura æternus Filium natura item æternum genuerit. Petit autem principium, cùm ait, necesse fuisse, vt nō esse Verbi præcesserit eiusdem esse. Illud, quod subiungit, videamus, num aliquid ad probationem valeat.

Omne quod generatur, habet fontem, originem, principium, caussam sui esse: quod esse si est æternum, eius quasi mensura est æternitas ab ipso non distincta, nisi ratione, vt & cetera Dei attributa:

A *non potuit igitur* ESSE *λόγου oriri ex Patre, quin simul ex eodem ipsius promanaret æternitas: sed æternitas producta, non est æternitas magis, quàm infinitum est, quod habet finem: quoniam esse æternitatis est ipsamet duratio æterna; quæ si caussam habet efficientem, quid a-*

B *liud dici potest, quàm æternum non esse æternum?*

Duplex vt minimum in hac argumētatione vitium est. Primum, quòd si æternitas ab ESSE Verbi generati non distinguitur, nisi ratione; putat Disputator illicò sequi, æternitatem etiam ipsam à Patre simul cum Verbo emanasse.

C Hoc nequaquam sequitur. Nam essentia ipsa diuina, & diuina attributa, vt sapientia, potentia, & reliqua, distinguuntur à diuino Verbo tantùm ratione (sicut etiā Disputator agnoscit) neq; tamen quia Verbum diuinum à Patre per generationem emanauit, ab eodē etiam emanauit simul essentia diuina & diuina attributa. Vt enim

D suprà lib. 1. cap. 30. & lib. 3. cap. 3. docuimus, distinctio illa rationis inter personam diuinam procedentem, & diuinam essentiam, ac attributa, quia in infinitate rei diuinæ fundata est, & ideo æquiualet distinctioni reali, sufficiens est, vt posit verè de persona diuina affirmari quod emanat & produ-

ducitur, & idipsum de essentia diuina, & de æternitate, & aliis attributis diuinis negari: non minus, quàm si actu & realiter hæc distinguerentur.

Alterum argumenti vitium est, quòd falsò putat Disputator, æternitatem productam non magis æternitatem esse posse, quàm potest infinitum esse id quod habet finem. Ponamus enim in ipso ESSE personali Verbi diuini esse quandam æternitatem respectiuam, & personalem ratione distinctam ab æternitate essentiali & absoluta, communi personis omnibus, & proinde simul cum ipsa persona Verbi diuini à Patre productā. Quid caussæ tunc esset, quamobrem eiusmodi æternitas producta, æternitas non esset? Certè ratio æternitatis non est, vt non procedat ab alio, sed vt semper duret, nec momentum vllum vnquam fuerit, in quo ipsa nō exstiterit. Ostendimus autem suprà libro primo, cap. 22. & lib. 2. cap. 17. optimè hæc duo posse consistere & intelligi, scilicet vt aliquid ex alio processerit, & tamē nunquam non fuerit ex alio procedens. Vt lux, verbi gratia, nunquam non processisset ex Sole, si Sol esset æternus, quod est ad hanc rem declarandam exemplum sanctorum Patrum. Omnino igitur falsum est, ita æternitatem productam æternitatē esse non posse, sicut non A potest infinitum esse quod habet finem. Discrimen namq; est, quod est de ratione infiniti, vt finē non habeat: non perinde autem de ratione æternitatis, vt ex alio non procedat, sed vt semper exstiterit, siue procedendo ex alio, siue non procedendo.

Non est etiam sine distinctione B concedendū id, quod Disputator inquit: omne quod generatur habere caussam sui esse. Nam si vocabulū, caussa, vsurpetur propriè, vt videlicet caussa est id, ex quo aliud in natura siue in essentia sequitur, falsum est, diuinam personam procedentem habere talem caussam. Contrarium enim nos docet fides, quæ, vt humana C ratione comprehendi non potest, ita neque vllis argumentis humanæ rationis expugnari, vt planū fecimus in prolegomenis. Si aūt caussæ vocabulum paulò latiùs accipiatur, vt significet nimirum idem, quod qualecunq; originis principiū; non falsò dicitur, persona diuina procedens habere sui caussam, id est, principiū, à quo D in eadem natura procedit. Hoc.n. sensu Græci Patres personam ꝓducentē caussam personæ procedentis esse dicere solent, quemadmodū Latini commodiùs dicunt esse principium. Quod D. Gregorius Nicænus in lib. ad Ablabium declarat his verbis: *Caussam, inquit, & id quod ex caussa est dicentes,*

non naturam per hac nomina secamus, sed qua est secundũ aliqualiter esse, differentiam indicamus. Dicentes enim alind quidem caussatum, alind verò sine caussa esse, nõ naturam Verbo caussa separamus: sed solummodò neque Filium ita se habere, quasi genitus non sit, neque Patrem per generationem esse indicamus. Pergit Disputator:

An porro vlla de re generata verè affirmari potest, ipsam nunquam fuisse generatam? Nemo hoc dicere audebit. Restat igitur, vt de ea verè affirmetur alterutrum horum, nimirum vel tunc generatam esse, vel semper generari; sed dici non potest λόγον semper generari: alioqui non haberet esse permanens, sed successiuum tantum instar motus & temporis: ergo verè dicitur eum tunc generatum esse, siue illud tunc instans temporis, siue aternitas fuisse intelligatur: sed tunc cùm generatus est, cœpit habere esse: ergo non ab aterno fuit: non igitur fieri potest, vt aliquid ab aterno fuerit, & tamen genitum sit.

Ad hæc iam antè responsum est. Dicimus enim cum D. Athanasio in expositione fidei, Filium semper generari, quia generatur in momento æternitatis, quod perenniter durat. Neque ideo sequitur, Filium non habere esse per- A manens, sed succesiuum, vt tempus & motum. Momentum enim illud ęternitatis semper durans, in quo Filius generatur, totum simul & perfectum est, ac proinde etiam tota simul & perfecta est semper Filij generatio: sicut & visio aliqua est tota simul & perfecta, tametsi duret eadem aliquandiu, vt explicandi caussa suprà dicebamus. B Itaque vtrumque simul in illa duratione æternitatis verum est, nempe & genitum esse, & generari perenniter Filium. Nam quia etiam visio rei alicuius tota simul est, simul res est visa, & videtur. Cùm autẽ deinde Disputator subsumit, Filium tunc, cùm generatus est, cœpisse habere esse; errat C ob consuetudinem humanæ imaginationis. Res enim, quæ apud nos generantur, ideo cùm generatæ sunt, incipiunt habere esse, quia generationis illarũ est quoddam initium, hoc est, quia in tempore & ex tempore generantur. At Verbi diuini generatio nunquam incepit, sed semper exstitit iã inde ex æterno, eò quòd est D in ipso momẽto æternitatis, quod semper fuit, est, & erit. Ita fit, vt nunquam Filius esse inceperit: quia nec vnquam incepit esse genitus; sed vt semper fuit genitus, ita semper cum genitore suo fuit.

Præclarè enim serm. 10. de verbis Domini D. Augustinus: *Non erat tempus ante Filiũ, quia omnia per*

ipsum facta sunt. Quomodo possent esse tempora ante Filium per quem facta sunt tempora? Tolle ergo omnia tempora: semper cum Patre Filius. Si semper cum Patre Filius, & tamen Filius semper genitus, semper cum genitore erat, qui genitus est. Et lib. 2. contra Eunomium D. Basilius: *Ab aeterno,* inquit, *est Pater: ab aeternóque est etiam Filius genito modo ingenitae Patris naturae coniūctus. Ex Euangelio enim accipimus hoc: In principio erat Verbum. Ex Psalmo autem hoc: Ex vtero ante luciferum hodie genui te. Et coniuncta vtraque sententia dicimus, quod erat semper & genitus est. Vox enim genuit, à Patre esse Filium significat: Vox autem erat, tempore carentem, & ante secula originē eius indicat.* Hoc ipsum etiam alij sancti Patres (vt suprà dictum est) exemplo lucis & solis confirmant. Semper enim lux fuisset à sole emanans: si sol semper fuisset. At obiicit Disputator contra exemplum istud hoc modo:

Cùm duplex sit lux solis, vna, quae in ipsius solis substātia haeret, quaeq́, solis vt astrum quoddam est, essentiam constituit (ab ea enim sol obtinet, vt & sol sit, & sol nominetur) altera verò, quae extra solem per aërem diffunditur, ipsum collustrans, & propriè lumen appellatur: cùm, inquam, haec duplex sit lux solis, vtra cum luce productum volunt Deum comparari? non cum A *prima; quia illa non producta est à sole, sed vnà cum sole procreata est à Deo in tempore: neque cum altera luce; nam ea posterior est sole: & subinde gignitur, ac interit. Frigidum ergo hoc est de luce solis exemplum.*

Ego verò nimis friuolam hanc obiectionem esse contra appositissimum B exemplum censeo. Nam primū, quem non potius moueat tanta tamque consentiens auctoritas sanctorum Patrum, qui hoc ipso exemplo, *ad aliqualem mysterij declarationem non ad perfectam Trinitatis imaginem* (vt rectè inquit D. Cyrillus li. 1. in Ioannem, c. 5.) vsi sūnt? Illud enim vsurpat D. Athanasius serm. 2. & 3. contra Arian. C & in epistola de decretis Nycaen. Synod. Gregorius Naz. orat. 3. de Theologia, & in epistola ad Euagrium Monachū. Chrysostomus homil. 2. in c. 1. ad Hebr. Cyrillus Alex. lib. 1. in Ioan. c. 1. & 5. & li. 3. Dialogorum de Trinit. cum Hermia. Theodoretus in Epitome diuinorum decret. cap. de Filio. Dionysius Alexandrinus apud D. D Athanasium in epistola de sententia eiusdem Dionysij. Augustinus li. 1. de Symbolo ad Catechum. c. 3. vbi eodem modo ponit exemplum de igne & splendore, qui ab igne gignitur, & in epistola 66. ad Maximum medicum. Ambrosius li. 1. de fide, cap. 5. Cassiodorus in Psalmū 50. &c. Deinde non modò

contra Patres, sed contra D. Paulum contendit Disputator cùm id exemplum oppugnat. Verissimè enim D. Ambrosius loco citato: *Apostoli*, inquit, *istud exemplum est, non meum*. Quod ipsum sentiunt reliqui Patres. Cùm enim ad Hebræos 1. affirmat D. Paulus, Filium esse candorem lucis æternæ & splendorem Patris, certè non per proprietatem, sed per similitudinem & exempli gratia hoc à nobis intelligi vult.

Sed quęrit Disputator, vtrinam solis luci Filium similem faciamus? Illíne, quæ hæret in substantia solis, an ei quæ ab illo in aërē diffunditur? Ego verò, quod ad propositum attinet, cum vtraque dico rectissimè posse comparari. Nam vnaquæque lux ex his duabus & procedit à sole, & simul tamen est soli, à quo procedit, coæua. Ob has autem duas rationes Filium cum luce solis comparamus in quęstione de æterna ipsius generatione.

At, inquit Disputator, lux quæ hęret in substantia solis, non producitur à sole, sed vnà cum sole procreata est à Deo in tempore. Quid? Nónne apud omnes Philosophos receptissimum axioma est, proprietates rei, quæ in ipsa rei substantia hærent, sic à caussa rei efficiente vnà cum re produci, vt simul tamen ab ipsa rei essentia, tanquam à fonte & origine sui, per simplicem quendam processionis modum emanent? Hic modus emanationis nobis in proposito sufficit ad aliqualem similitudinem. Vt enim antea recitauimus ex D. Cyrillo: *Non ad perfectam Trinitatis imaginem*, sed ad declarandum aliquo modo id quod volumus, his exemplis vtimur.

Falsum item, & à vera Philosophia abhorrens est, quod præterea Disputator ait, illam alteram lucem, quę à luce solis in aëre diffunditur, posteriorem esse sole. Simul enim ac sol productus est lumen suum in aërem diffudit. Aër enim ante solis creationem erat; siquidem tenebræ prius fuerunt, vt legimus Genes. 1. super faciem abyssi, cùm creatura corporalis initio esset facta rudis ac sine perfecto formarum ornatu & distinctione. Neque solùm Philosophi intelligunt, sed omnes etiam experiuntur, illuminari aërem à corpore lucido in momento sine vlla temporis mora. Quod & diuus Ambrosius libro primo exhameron. capite nono annotauit: *Lux*, inquit, *cælum, terras, maria illuminat, & momento temporis, & sine vlla comprehensione, retectis surgentis diei splendore regionibus nostro se circumfundit aspectui*. Idem etiam diuus Athanasius sermone secundo contra Arianos affirmat, &

& alij Patres. Præterea, nec illud etiam verè dicitur à Disputatore, lucem eam quæ hæret in substantia solis, essentiam solis, id est, illius astri quod solem nominam⁹, constituere. Si enim hæret in substantia solis, si solis proinde accidens est, quomodo cõstituit eius substantiam? At obiicit præterea Disputator exemplum illud lucis & solis, nostris etiam Philosophis aduersari:

Qui, inquit, *Proclo Platonico Philosopho acutissimè argumentanti, mundum fuisse æternum, non aliter respondent, quàm negando posse effectus simul cum suis esse caussis efficientibus. Sic enim Proclus apud Philoponum ratiocinatur pro mundi æternitate: De natura boni est seipsum cum aliis communicare, suamq; bonitatem aliis rebus, quantum fieri potest, impertiri: & id maximè conuenit summo bono, qui est Deus: at si mundus non sit æternus, per æternum (vt ita dicam) tempus Deus nihil egit, & suā bonitatem non communicauit: aut igitur potuit ab æterno mundum creare, aut non: si non potuit, ergo est finita vi, & circumscripta facultate præditus: si potuit, aut voluit etiam, aut noluit: si potuit & voluit, ergo fecit: quid enim ei obstare potuit? si potuit & noluit, ergo*

A *non est summè bonus, & inuidia tangitur: id quod impium est cogitare, nedum loqui aut sentire. Ad hoc verò Trinitarij nostri Philosophi (Benedictus Pererius lib.15. de rerum naturalium principiis, c.4. in solutione 2. argum. & Franciscus Toletus lib.8. Phys. q.2.) nihil certè*
B *aliud respondent, quàm æternitatem aduersari & repugnare conditioni eius, quod fit. Si enim mundus, inquiunt, à Deo factus est, ab eo suum esse ac durationem accepit: nam quod semper est, quomodo ad ipsum esse produci potest? Omnis enim productio aliquid nouum necessariò significat. Hæc illi. Nec alio*
C *dissolui modo potest illud Procli argumentum.*

Hoc loco primùm à Lectore notandum est, Philosophos eos, qui isto modo respondent Proclo, non de quauis omnino productione affirmare, quod aliquid nouum necessariò significet, sed de productione tantùm rei creatæ. Etenim Benedicti Pererij (quē
D inprimis hîc citat ad marginem Disputator) li.15. de rerum naturalium principiis, c.4. in responsione ad argumentum secundum, quod est illud Procli, hæc verba sunt: *Omnis*, inquit, *productio aliquid nouum necessariò significat: loquor de productione quæ fit ad extra.* Hactenus Pererius: Cuius hæc verba postre-

poſtrema præteriuit Diſputator. Illis enim Pererius declarat, ſe nō niſi de creaturæ productione loqui, quam Theologi productionem ad extra vocant, quia non eſt immanens in ipſo Deo. Sic etiam Franciſcus Toletus (quem ſimul Diſputator citat) libro 8. Phyſ. q. 2. ſæpe declarat creaturæ tantùm productionem non potuiſſe ſua quidem ſententia eſſe ab æterno: maximè autē ſub finem quæſtionis in reſponſione ad argumentum quartum, vbi ita ſcribit: *In diuinis*, inquit, *perſonis, in quibus communis eſt menſura æternitas ipſa Patris & Filij, potuit alter ab altero generari, & non eſſe generante poſterior.* Itaq; productionem ad intra, hoc eſt, quæ maneat in ipſo Deo, qualis eſt productio Filij & Spiritus ſancti, ſine rei productæ nouitate eſſe, illi Philoſophi omnes agnoſcunt, quos Diſputator Trinitarios vocat, hoc eſt, qui fidem ſanctiſsimæ Trinitatis præſidiis etiā veræ Philoſophiæ tuentur. Quod cùm ita ſit, fecit perperam Diſputator, quod eorum Philoſophorum auctoritate ad euertendam fidem ſanctiſsimæ Trinitatis voluit abuti.

Deinde etiam animaduertat Lector, quamuis eorum auctorum ſententia, qui nullam creaturam coæternam Deo eſſe potuiſſe arbitrantur, valde probabilis ſit, tamen non ab illis hanc

A ſententiam defendi vt ſine controuerſia certam. Sciunt enim magnos auctores ſentire contrarium, nempe D. Thomam Scholaſticæ Theologiæ principem, 1. p. quæſt. 49. articul. 2. item eos, qui D. Thomę doctrinam ſequuntur, & præterea Durandum lib. 2. ſententiarum, diſtin. 1. quęſt. 2. Gre-

B gorium Ariminenſem, eadem diſtinct. quæſt. 3. Gabrielem, Ockamum, & alios ibidem. Quin & ipſe Benedictus Pererius horum ſententiam ad extremum potius probat, & acuratè confirmat in illo ipſo lib. 15. cap. 12. & 13. Franciſcus etiam Toletus, qui nullam creaturam ab æterno produci potuiſſe, vehementiùs contendit, idque

C ipſe quidem demonſtrari poſſe opinatur, tamē non impedit, quò minus exiſtimet aliquis contrariam ſententiam eſſe probabilem. *Alij* (inquit ad finem illius quæſt. 2.) *aliud iudicabunt; non carere, inquam, probabilitate contrariam ſententiam, aut etiam eſſe problema vtrinque. Sicut putauit Scotus in 2. lib. ſen-*

D *tentiarum, diſtinct. 1. quæſt. 3. Quorum iudicium aliis relinquimus.* Hactenus ille.

Id autem cùm ita ſit, manifeſtam iniuriam fecit Diſputator tum Trinitariis (vt vocat) Philoſophis, Pererio & Toleto, tum quod deterius eſt ipſi veritati, quod aſſeuerarit, nihil certè aliud (vt inquit) eos ad illud argumentum

tum Procli respondere, quàm æternitatem aduersari & repugnare conditioni eius quod fit. Aliud enim etiam, secundum contrariam aliorum sententiam, putarunt ad id argumentum responderi posse, & ipsi quoque in illis locis quos Disputator citauit, responderunt. Benedictus enim Pererius ad finem solutionis illius secundi argumenti Procli, hæc adiungit: *Si quis,* inquit, *putet, mundum etsi non est æternus, potuisse tamen fieri ab æterno, posset* ALITER *ad hoc argumentum ita respondere. Licet Deus potuerit creare mundum æternum, id tamen facere noluisse, quoniam ita melius erat; vel quia ex noua molitione mundi manifestius certiusq́; cognoscitur perfectio & gloria Dei, cuius caussa mundus est factus, vel alias ob caussas, quæ nos mortales humanæ inscitiæ caligine circumfusos, ceu alia pleraque, latent.* Et luculenter etiam Franciscus Toletus in illo libro 8. Phys. quæst. 1. respondens ad illud idem Procli argumentum: *Dico,* inquit, *quod Deus ab æterno potuit, & ab æterno voluit producere mundum; verùm non producere ab æterno, sed in tempore. Quod est dicere, Deus habuit hanc voluntatem æternam; Volo producere mundum in tempore. Neque est inuidiæ adscribēdum quod non antè fecerit, sed suæ diuinæ volūtati, quæ caussa prima est. Nam non facere bonum cùm possis, non est inuidia. Debet enim bonum fieri cùm oportet, & quomodo*

A *oportet. Ita decuit diuinam bonitatem mundum in tempore facere; quia non oportebat creaturam suo creatori esse coæternam. Et vlteriùs, ita factum est, vt nobis ostenderetur, non indiguisse Deum ipsum mundo, sed mundum ipso egere. Et vlteriùs, vt cognosceretur clariùs, ipsum esse auctorem omnium: quod cognosci vix posset si mundus esset æter-*
B *nus. Rursus, vt sic clariùs cognosceretur, eum esse creatorem, & infinitæ virtutis, qui ex nihilo fecerit. Præterea, vt cognosceretur esse agens liberum, quia fecit cùm voluit. Demum, vt sic homines illum timeant, honorent, & venerentur, cùm videant omnia ab ipso, eius nutu, & potestate, & voluntate pendere. Ob has ergo caussas Deus meritò voluit, & ita fuit melius, mundum in*
C *tempore produci quam ab æterno.* Hactenus Toletus. Cuius hanc responsionem ad argumētum illud Procli sufficientē esse iudico, quæ tamen procedit (vt patet) etiam si mundus potuerit alioqui à Deo produci ex æterno.

Quocirca vtrumque falsò affirmauit Disputator, scilicet, Pererium & Toletum non aliud ad ar-
D gumentum Procli respondisse, quàm ęternitatē repugnare mundo; & non alio modo id argumentum posse dissolui. Nam & potuerunt aliter respondere, & responderunt etiam hi auctores. Quorum in responsione plures caussas habet expositas Disputator, cur (vt postea interrogat) boni-

tatem suam Deus rebus creandis non ab æterno communicasset, si id fieri potuisset? Non enim bonum statim ac potest, communicandum est, sed tum cùm oportet illud communicari.

Tertiò notet Lector, non modò auctores eos, qui putant creaturam aliquam potuisse produci ab æterno, sed eos etiam qui hoc negant, commodissimè posse æternitatem generationis Filij defendere, & eam exemplo illo solis & lucis à Patribus vsurpato declarare. Primùm enim, discrimen inter creaturam & Dei Filium assignant. Nam creaturam dicunt natura sua penitus incapacem esse, vt reliquorum diuinorum attributorum, videlicet infinitę bonitatis, infinitę sapientiæ, &c. ita etiam æternitatis, hoc est, durationis infinitę, secundum quam actu aliquid infinitè durauerit. Durasset autē infinitè creatura ab æterno producta: siquidem infinita prorsus duratio est iam inde ex æterno vsq; ad quodlibet momentum, in quo eiusmodi creaturam existentem cogitare velles. At verò cùm Dei Filius sit eiusdem naturæ cum Patre, ideoque capax æternitatis, nihil obstitit, quò minus produci potuerit, atque adeo fuerit productus ex quo Pater ipse est, id est, iam inde ex æterno. Immò verò id necessarium est, siquidem ex

A quo Pater est (hoc est, absque omni initio) fuit præditus potentia perfecta generandi, & præterea non libera, sed necessaria voluntate Filium generauit, vt suprà lib.1. cap.22. & lib.2. cap.11. conuicimus.

Deinde etiam hanc ipsam æternitatē Filij, auctores illi, qui creaturam æternam esse potuisse negant, nihilominus possunt (vt dixi) declarare exemplo solis & lucis. Etenim non est necesse id exemplum ad propositum accommodare isto modo: Sol fuit, aut potuit esse ab æterno; & lux item potuit ab æterno ex sole procedens, soli esse coæua: Igitur pari ratione potuit Filius ab æterno procedere ex æterno Patre, & nihilominus esse illi coæternus. Nō ita accommodant Orthodoxi hoc exemplum, sed duobus modis aliis, qui ęquè vsurpari possunt ab his qui negant vel solem vel vllam aliam creaturam potuisse esse ab æterno.

Primò sic: Lux temporalis à sole temporali procedit, & nihilominus est illi coæua. Igitur rectè etiam potest intelligi Filium æternum à Patre æterno processisse, & nihilominus esse illi coæternū. Maximè cùm in eo etiam similitudo sit, quod sicut à sole necessariò & naturaliter lux processit, & ideo simul ac sol fuit natura sua perfectus ex tempore, ab ipso lux

pro-

processit; ita Filius necessariò pro-cessit à Patre: Vnde similiter consequitur, simul ac Pater æternus exstitit, hoc est, iam inde ab æterno, sine initio ab eo processisse Filium. Indicauit autem acutè & subtiliter hunc primum modum accommodandi id exemplum D. Augustinus lib. 1. de Symbolo ad Cathecum. cap. 3. ponens similiter huius rei exemplum ex processione splendoris ab igne: *Inueniamus*, inquit, *coæuum, & credamus coæternum. Si potuerimus inuenire Filium coæuum Patri suo, credamus Filium Deum coæternum Patri suo.* Et paucis interpositis: *Coæuus*, inquit, *Pater Filio, vel Filius Patri, quomodo potest esse? Occurrat nobis ignis Pater, splendor Filius: Ecce inuenimus coæuos. Ex quo ignis esse cœpit, continuò splendorem gignit: nec ignis ante splendorem, nec splendor post ignem. Et si interrogemus, quis quem generat? Continuò omnes clamatis, ignis splendorem, non splendor ignem. Ecce Pater incipiens: Ecce Filius simul, nec antecedens, nec sequens: Ecce ergo Pater incipiens, & Filius simul incipiens. Si ostendi vobis Patrem incipientem & Filium simul incipientem, credite Patrem non incipientem, & cum illo Filium nec ipsum incipientem: illum æternum, istum coæternum.* Ita præclarè Augustinus. Nec minus doctè ac neruosè sermone secundo contra Arianos circa medium D. Athanasius: *Solem*, inquit, *interrogent*

A *de ipsius iubare, & fontem de ipsius aqua, vt addiscant, quòd tametsi ista genita prolesque sint, vnà tamen cum illis coëxistunt vnde originem traxêre. Si igitur ex natura semper huiusmodi genitores ita se habent erga genita sua, cur Deum creaturis minorem suspicantes, non apertiùs suam impietatem efferunt? Quod si istud non audent ex* B *professo dicere, & extra controuersiam est, Filium non aliunde, sed ex Patre esse naturale genimen: neq; quidquam est quod impediat Deum; non enim Deus vt homo est, sed maior sole est, immò potius Deus solis; nimirum ex eo, & semper cum eo existit Verbum.* Hæc D. Athanasius.

Secundo modo potest ad æternam Filij generationem accom- C modari illud exemplum solis & lucis (sicut etiam ignis & splendoris) per quandam hypothesim conditionalem, hoc pacto: Si sol esset æternus, neque id repugnaret naturæ suæ; lux etiam ab eo procederet ex æterno, propterea quod naturaliter ab eo, quatenus ita perfectus est, lux procedit. D Igitur simili ratione, cùm in diuinis Pater, quatenus potentia generandi perfectissimus est, sit æternus, & ex eo vt talis est, naturaliter Filius procedat; ab æterno ex illo procedere confitendum est. Credo satis iam Lector animaduertit, quemadmodum non vno, sed variis modis accommodari possit ad æternã Filij

generationem ſolis ac lucis exemplum, etiam ſi nulla fiat abſoluta hypotheſis, quod ſol aut aliqua alia creatura potuerit ab æterno produci.

Quæ res auctoritate etiam atque vſu ipſo veterũ Patrum à nobis confirmari poteſt. Etenim ex illis ipſis, à quibus antè commemorauimus hoc exemplum ſolis & lucis ad Filij generationem accommodari, quidam nihilominus ſentiunt creaturam non potuiſſe creatori ſuo eſſe coæternã: nempe D. Athanaſius in illo ipſo ſermon. 2. contra Arianos, vbi rationem reddit, *quia creaturæ ſunt alterius ac diuerſæ naturæ à creatore.* Item Baſilius lib. 2. contra Eunomium. Ambroſius li. 1. exameron. cap. 3. Auguſtinus lib. 1. de ciuitate Dei, cap. 15. Damaſcenus li. 1. de fide, cap. 8. Qui tamen ibidem explicat æternam Filij generationem exemplo ignis & lucis ab igne procedentis.

Poſſunt igitur ex ſententia Patrum hæc exempla optimè in propoſito vſurpari, etiam ſi nulla potuerit eſſe creatura ab æterno. Quod cùm ita ſit, perperam Diſputator conatus eſt probare, vſurpationem eiuſmodi exemplorum, illorum Philoſophorum ſententiæ aduerſari, qui creaturam negant potuiſſe eſſe ab æterno. Item fruſtrà & iniquè eorundem auctoritate eſt abuſus ad concludendum non potuiſſe productionem Filij eſſe ſine initio, hoc eſt, ab æterno. Excipiunt enim illi Philoſophi productionem diuinę perſonę, & de ſolius creaturę productione (quæ à creatore diuerſam naturam habet) loquuntur, cùm aiunt, productionẽ rei, cum rei nouitate coniunctam eſſe oportere, vt ex ipſorũ verbis, quæ præteriuit Diſputator, ſuperiùs cognouimus.

Vtra verò ſententia veri ſimilior ſit, illáne quæ negat creaturam vllo modo potuiſſe produci ab æterno, an illa quæ id concedit, vt ſuprà meminimus, non eſt noſtri inſtituti iam diſputare. Satis nobis eſt, quòd demonſtrauimus, æquè ſecundum vtramque ſententiam, tum fidem de æterna Filij generatione conſiſtere, tum etiam exemplum ſolis ac lucis ad hanc fidem illuſtrandam poſſe accommodari, quæ duo conuellere Diſputator conatus fuerat. Ego quidem, ſi illa ſola argumenta perpenderem, quæ ratione vltrò citroque de ea quæſtione agitantur, D. Thomę & aliorum ſententiam, qui creaturam potuiſſe ab æterno produci putant, magis probarem. Verùm contraria ſanctorum Patrum teſtimonia mouere haud immeritò nos poſſunt, vt exiſtimemus, & creaturam nequaquam potuiſſe ab æterno eſſe, & firmam aliquam rationem

cur non potuerit, omnino subesse, licet eam nec ipse adhuc satis compertam habeam, nec satis euidenter ab aliis hactenus expositam esse videam. Etenim infinitas durationis, non mihi videtur tale aliquid esse, quod non potuerit secundum vllum modum inesse in creata duratione; sicut infinitas essentiæ, aut sapientiæ diuinæ nequit vllo pacto creatæ essentiæ, aut sapiétiæ communicari. Sed, vt dixi, quæstionem eam discutere, non est iam opportunum.

NVNC videamus, quomodo Disputator probare contendat, generationem Filij habuisse etiam terminum, ac proinde non esse æternam. Nam postquam frustrà conatus est ostendere illam habuisse initium, æquè frustrà nititur probare, habere etiam terminum:

Confirmo, inquit, *eandem, neque pòst esse interminabilem & immutabilem. Quid ita? quia æternæ generationis quasi terminus dicitur fuisse λόγος: ergo simul atque hic productus fuit, conquieuit illa generatio: at quo pacto diuina terminari potest generatio, cùm quidquid est in Deo, sit ipsemet Deus, ac propterea æternum & immutabile?*

Non ea ratione Verbum diuinum terminus illius generationis esse dicitur, quia illo producto destiterit esse illa generatio, sed quia Verbum diuinum est illud certè, quod per eam generationem sempiternè & perenniter producitur. Quemadmodum res visa (exempli gratia) terminus esse dicitur visionis aliquandiu durantis, non quia simul atque res visa sit, visio esse desistat (pono enim eam aliquanto tempore continuari) sed quia est id, quod per visionem cernitur toto illo tempore, quo visio durat. Vitiosa est igitur illa consequentia Disputatoris: λόγος, seu Verbum est terminus æternæ generationis; ergo simul atque hic terminus productus fuit, conquieuit, nec durauit vlteriùs illa generatio. Non enim si est aliquis terminus secundum originis rationem huius generationis, eiusdem etiam terminum secundum durationem esse oportet.

Et vitium eius collectionis patet perspicuè in hac consequentia simili: Res visa terminus est visionis; ergo simul atque res est visa, visio conquiescit, & habet terminum suæ durationis. Videtur enim res in instanti, & tamen potest eadem visio longo tempore continuari, postquam res in instanti visa est: quin etiam ab æterno & in æternum posset similiter durare cum suo termino, si suapte ratione visio esset æter-

na, sicut est illa Verbi diuini generatio. Sed quemadmodum Verbum diuinum perenniter in æternitate generetur, & tamen nunquam non eius generatio perfectissima sit, explicauimus etiam paulò superiùs. Vt enim ipsa duratio æternitatis tota simul perfecta sine fine ac initio existit, ita etiam illa generatio: maximè cùm ea ex parte quidem Filij, seu passiuè, vt in scholis loquimur, nihil aliud sit, quàm ipsa Filij persona, vt à Patre sine initio atque fine existens; ex parte autem Patris, seu actiuè, est ipsemet Pater, vt ab eo intelligente, sine initio similiter ac fine, Verbum seu Filius existit.

Dicet fortè aliquis; Si æterna Filij generatio tota simul & eadem & perfecta est, quomodo de eo verè dici potest, quòd genitus est, & nunc etiam generatur, & perpetuò quoque generabitur? nam & hoc etiam attingit hoc loco Disputator. Ego verò respondeo, eiusmodi locutionibus nostris nequaquã plures Filij generationes, aut plures quasi partes generationis eiusdem significari, quarum alia sit præsens, alia præterita, alia futura, quasi differentiæ istæ præteriti, præsentis, & futuri, sint in ipsa Filij generatione: sed significamus hoc modo loquendi, durationem æternam generationis huius esse eiusmo-

A di, vt quoniam infinitá est, eadem coëxistat cuiuis tempori præterito, præsenti, & futuro, ideoque & præterito tempore verissimum fuisse, & præsenti verissimum esse, & futuro verissimum fore de Verbo diuino affirmare, quòd à Patre generetur. Hæc enim vis est illarum loquutionum. Quod

B exemplo similium enunciationum de Deo, quæ tamen sunt verissimæ, confirmari euidenter potest. Nam cùm dicimus: Deus est; Deus fuit; Deus erit; non aliquas differentias, & quasi diuisiones præsentis, præteriti, & futuri in Dei existẽtia significamus; sed intelligi volumus, durationẽ æternę illius existentiæ cùm sit infinita,

C esse eiusmodi, vt eadem coëxistat omni tempori, præsenti, præterito, & futuro, in quo à nobis Deum esse verissime affirmari possit. Hoc igitur modo & hoc sensu Verbum quoq; diuinum verè dicitur & genitum esse, & generari, & generandum, quamuis ipsius ęterna generatio sit tota simul, non minus, quàm ipsa diuina existen-

D tia. Quare non est satis assecutus Disputator certam hanc Theologorum ea de re sententiam, cùm de illis ita dicit:

Audacter fingunt, æternitatem eminenter 1. continere omnem durationem temporis, & coëxistere omnibus differentiis temporis, id est, dura-

durationem, quã tempus habet imperfecto modo, sine vlla nimirum permanentia, & cum perpetua successione præteriti, præsentis, & futuri, eam durationem habere æternitatem perfectißimo modo, hoc est, totam simul, sine vlla eius innouatione: quapropter æternitati omnia etiã præterita & futura 2. esse præsentia, vereq́; dici 3. posse τὸν λόγον, & generatum esse, & generari, & generatum iri. Quod cùm fingunt, quid, quæso, aliud dicunt, quàm eãdem rem simul esse, & non esse? esse quidem, quia æternitati præsens statuitur: non esse, quoniam vel iã interiit, vel nondum producta est.

Tria hoc loco Disputator de sententia Theologorum commemorat, quæ claritatis gratia additis numeris in ipsius oratione distinximus. Primum est, æternitatem eminenter continere omnem durationem temporis, &c. Hoc verißimum & certißimũ dogma est; neq; opinor, id propriè esse illud, quod Disputator in hac re fictitium, seu commentitium esse existimat. Ipse enim superiùs definitionem æternitatis ab omnibus receptam, ex qua id totum euidenter consequitur, probauit, quam Boëtius libro 5. de Consol. hisce verbis tradidit: *Æternitas est interminabilis vitæ tota simul & perfecta possessio.*

Secundum est, propter hanc ipsam perfectionem atque infinitatem æternitatis fieri, vt omnia tum prçterita, tum prçsentia, tum futura coëxistant præsentia in æternitate. Hoc non est dogma apud omnes Theologos certum & exploratum. Nam etsi certum sine cõtrouersia sit, eandem ipsam æternitatem, sine vlla variatione sui, coëxistere omnibus rebus præteritis, præsentibus, & futuris, quando ipsæ res sunt, & omnia etiam diuinæ quidem cognitioni esse præsentia; multi tamen Theologi docti ac nobiles disputant, non ideo res ipsas vicißim coëxistere simul secũdum esse suum æternitati, vt quidã alij opinantur. Quam ad rẽ illud argumentum, quod hîc attingit extremis verbis Disputator, & alia multa non improbabiliter adduci solent, vt est videre apud Ioannem Capreolum in 1. distinct. 9. & apud Caietanum in comment. 1. par. D. Thom. quæst. 14. art. 13.

Tertium est, eam coëxistentiã rerum omnium in æternitate, in caussa demum esse, vt verè dici poßit τὸν λόγον, id est, Verbum generatum esse, & generari, & generatum iri. Hoc non ita est. Primùm enim, cùm præsens illa rerũ in æternitate coëxistentia, dubia sit, & à multis etiam reiiciatur, non ex ea petere solent Theologi certam explicationem eiusmodi

di enunciationum, quæ sine controuersia sunt veræ & certæ. Quin earum veritatem ex alio declarant, quod est apud omnes certum; nempe ex eo, quòd æterna Filij generatio, cùm infinitę durationis sit, ad omnia tempora pertinet, siue omnia illi simul coexistant, siue secus. Inde enim fit, vt verum sit, & verum fuerit, & verum futurum sit omni tempore dicere, quòd Filius generetur: id quod illis enunciationibus; Filius generatur, genitus est, & generabitur, significamus, vt antea exposuimus, & docet etiam diuus Thomas 1. part. summę, quæst. 10. articulo secundo ad quartum argumentum.

Deinde iam docui, in ipsa generatione Filij non esse aliquid præteritum & futurum, vt Disputator imaginari videtur, cùm ait, ideo verè dici, Verbum generatum esse, & generatum iri, quia omnia præterita & futura sint in æternitate præsentia. Quasi nimirum illud generatum esse, & generatum iri, quod de Verbo dicimus, esset aliquid de numero rerum præteritarum & futurarum. Hoc sanè alienissimum est, à sententia omnium Theologorum. Sed aliud illi eo modo loquendi significant, vt iam expositum est. Quare, vt superiùs aiebam, minimè assecutus est Disputator caussam, quam sine controuersia Theologi

A reddunt, cur Verbum dicatur generatum esse, & generatum iri; & præter rem aduersus præsentiam existentiæ rerum in æternitate disputat, cùm ea neque comperta apud omnes sit, & multò minus fundamentum veritatis eiusmodi enunciationum in illa Theologi constituant. Atque, vt frustrà hac-
B ctenus probare conatus est, in æterna Filij generatione mutationem aliquam à nobis poni debere, ita etiam perperam nititur ostendere temporalem item mutationem in Filio nos concedere, cùm deinde subiungit:

Nam si ipse Deus Filius post æternam generationem verè etiam
C *homo factus est in tempore, profectò mutatus est de non esse hominis ad ipsius esse: quæ sanè mutatio longè maior est, quàm transmutatio physica ex non calido in calidum, ex non frigido in frigidum: quippe cùm hæc accidentalis sit; illa verò quodammodò essentialis, vtpote, quæ per hypostaticā vnionem*
D *facta dicatur.*

Ad argumentum hoc, quod ipsi etiā Theologi Scholastici proponunt & soluunt, breuiter hunc in modum respondeo. Motus, seu mutatio de ea re dicitur, quæ cùm fuerit in potentia ad recipiendam perfectionem sui aliquam, eam demum recipit tanquam ea indigēs,

vt ab ea videlicet secundum rationem aliquã perficiatur & quasi compleatur. Ita Philosophus etiam tradidit, cùm docuit eius esse mutari quod est ens in potẽtia. Iam verò Filius, cùm ad suam æternam hypostasin naturam humanam assumpsit, non in se recepit aliquid, ad quod fuerit in potentia tanquam ad sui aliquã perfectionem, qua ipse indigeret. Quomodo enim is indiguisse natura humana, & in potẽtia ad eam tanquam ad sui perfectionem, & quasi complementum fuisse, putari potest, qui habuit in essentia sua perfectionem omnem naturæ humanæ infinitè meliori & eminentiori modo, quàm sit ea perfectio in ipsa humana natura? Verbum igitur diuinum, hoc est, ęternus Dei Filius, naturam humanam suscipiens, non à natura humana perfectionem aliquam seu complementum, tanquam in potentia & indigens, accepit, sed ipse naturæ humanæ sese communicauit, & eam perfecit, & hypostaticè compleuit, & eatenus illa vnio substantialis fuit, quanquam hoc totum modo ineffabili.

Quod cùm ita sit, dici non potest Filium æternum in illa sui cõiunctione cum natura humana fuisse mutatum. Nam non satis ad rei mutationem est, quod nouum aliquid de re affirmari possit; sicut nouum fuit, quod Filius Dei esset homo, quemadmodum etiã quod Deus mundũ creauerit; sed requiritur præterea vt res tanquam in potentia & indigens aliquo, quod de nouo accedat, ꝑficiatur. Quod in proposito nequaquã euenit: tametsi longè alius modus ille fuit, quo Verbum hypostaticè naturam humanam perfecit, quàm ille quo Deus mundũ perfecit ipsum creans. Ac est sanè hoc ipsum maximè admirabile, quod fieri potuerit eo mysterio, vt aliquid de nouo verè esset homo, nec tamen ideò perficeretur ac mutaretur; sed tamẽ illa ipsa nostræ fidei mysteria, quæ valde admirabilia sunt, sunt etiam, vt ait regius Propheta, credibilia nimis.

Hanc huius rei explicationem ꝑclarè tradidit in oratione, *Quòd vnus sit Christus*, D. Athanasius: *Corpus*, inquit, *non habuit vim absoluenda diuinæ hypostaseos. Sed ille, qui verè integer & perfectus est, id quod imperfectum erat, absoluit; & qui nullius indigens erat, coniunctus est, & coadunitus cum carne; & qui nullius rei necessitatem sentit, dedit se corpori necessariis indigenti.* Hæc responsio firma & solida est, nõ autem illa quam Disputator ad pauca respiciens sibi proposuit ad confutandum, deindè subiungens:

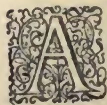
Nec quidquam eos iuuat, quòd ipsa diuinitas nõ sit mutata in carnem, vel substantiam humanam.

Etenim nec subiectum seu materia physica mutatur in formã substantialem aut accidentalem: sed cùm aduentantem formam suscipit, sustinet atque vehit, tunc ab ea dicitur mutari forma. Quocirca ipsa etiam hypostasis diuina, si verè in se recepit humanitatem, verè mutata est ex non homine in hominem.

Diuinam hypostasim non ideò negamus esse mutatam, quia non sit mutata in humanitatẽ, sed quia ita recepit humanitatem, vt non ab ea perficeretur, sed ipsa potius illam perficeret. Materia autem & subiectum, licet non in formam substantialem aut accidentalem mutentur, tamen his indigent & ab his perficiuntur, cùm alioqui desit illis aliquid, & sint in potentia, ac idcirco mutantur. Quare nihil eiusmodi ratiunculis proficit Disputator.

CAPVT VI.

Confutatur secundum indicium, ex quo Disputator colligi voluit, falsam esse fidem SS. Trinitatis.

LTERVM indicium cõfictæ Trinitatis dicit esse dogma de pcessione Spiritus sancti, quæ neque sit generatio, nec creatio; quasi nullo modo posſit hoc defendi:

A *Cùm nondum*, inquit, *contenti duabus diuinis personis, tertiã quoque adiicere vellent, quæ Spiritus sanctus vocaretur: non autem ignorarent 1. nullum exstare in totis bibliis de diuinitate Spiritus sancti apertum testimonium, immò vnigenitum etiam Dei Filium in fraternã*
B *societatem nullũ alium 2. Deum admittere, sed prorsus excludere tertiam 3. personã diuinam; finxerunt, Spiritum sanctum 4.* ὁμοούσιον *quidẽ Patri & Filio, & ab 5. vtroq; productũ, non tamen 6. genitũ, nec alterũ esse Dei Filium; 7. quia non intellectu, vt* λόγος, *sed voluntatis actione productus fuerit. Quam tamen*
C *8. commentitiam, fictamq; doctrinã communis totius sacræ Scripturæ refellit consensus & conspiratio in duplicem tantùm similis substãtiæ productionem, creationem, inquam, & generationem: quare Spiritus sanctus aut creatus, aut genitus sit, necesse est: at nolunt ipsum esse creatum; fateri ergo debent eum esse ge-*
D *nitum & alterum Dei Filium.*

Distinxi numeris hanc orationem Disputatoris, vt commodiùs singula refellerem. 1. Igitur quod ait, Theologos agnoscere nullum apertum testimonium de diuinitate Spiritus sancti exstare, an non vanissimum figmentum est? Nónne SS. Patres, quos suprà li. 1. c. 20.

& 24. citaui, ex Scriptura sacra diuinitatem Spiritus sancti ita probant, vt iis, qui eam negent grauissimè maledicant? Quid, quod D. Cyrillus Alex. librum edidit cum hoc titulo: *Argumēta euidentia, quòd Spiritus sanctus sit Deus & non creatura?* Sed suprà lib. 1. cap. 24. testimonia Scripturæ adduximus, quibus apertè & clarè, si modò quis oculos habeat ad intuendam veritatis lucem, Spiritus sancti diuinitatem probant Orthodoxi Theologi: ad quem locum, ne repetamus, remittimus Lectorem.

2. Illud autem verissimum est ꝙ addit vnigenitum Dei Filiũ in fraternam societatem nullum alium Deum admittere. Nam neq; is vllum fratrem habet, cùm sit vnigenitus, neque præter Deum vnum illum verum, qui est ipse, vllus alius est Deus.

3. Non autem idcirco excludit prorsus (vt ait Disputator) tertiam personam diuinam, quæ sit idem ille vnus & verus Deus cum Patre & Filio. Quin imò in eadem ipsa diuinitate tertiam personam Spiritus sancti inclusit, cùm æquè in eius nomine ac in suo & Patris, homines baptizari præcepit Matt. 28. Quod quia superiùs lib. 1. cap. 24. ex sententia sanctorũ Patrum ostendimus, non est rursus hoc loco probandum.

4. Id cùm ita sit, nõ est figmentum Theologorum, sed doctrina diuina, quòd Spiritus sanctus sit homousion Patri & Filio.

5. Atque illum à Patre & Filio procedere, suprà quoque libro 2. cap. 6. ex diuinis literis ostendimus.

6. Ita verò Spiritũ S. procedere, vt tamen non sit genitus, an non etiam sacra Scriptura manifestè tradit, cùm Filium toties vnigenitum esse affirmat?

7. Quamobrem autem Spiritus sancti processio generatio non sit, suprà lib. 2. cap. 4. ex sententia sanctorum Patrum ostendimus non posse satis in hac vita vel explicari vel intelligi. Et tamen simul eo loco docuimus quemadmodum eius rei ratio ex discrimine processionis per voluntatem, & processionis per intellectum aliquo modo reddi possit.

8. Quod autem Disputator obiicit commentationem eam totius sacræ Scripturæ consensu refelli, quæ tantùm agnoscat generationem & creationem; cur non vel vnicum protulit ex tota Scriptura locum, vbi nullam aliam processionem præter eas duas esse doceatur? Nihil omnino reperitur in tota Scriptura tale. Immò verò contrarium Scriptura nos apertissimè docet. Non enim dicit Christus Dominus; Spiritus paracletus qui à Patre *creatur*, aut *gignitur*, sed qui à Patre (inquit) *procedit*, ille testi-

monium perhibebit de me. Quo loco nomine *processionis* neque generationem, cùm sit ipse vnigenitus, neque creationem, cùm nunquam in numero creaturarũ Spiritus sanctus ponatur (vt suprà li. 1. cap. 24. ostendimus) sed alium quendam modum emanationis intelligit. Et quale fuerit Eunomij argumentum, quod hîc vsurpat Disputator, colligens; Si Spiritus sanctus creatus non est, genitum ipsum esse oportere. suprà libro 1. cap. 25. vidimus. Certè D. Basilius in epistola contra Sabellianos & Arium, damnationẽ æternæ mortis id argumentum iis, quibus illo vti placuit, allaturum fuisse asseuerat: à qua benè fecit Disputator, quod ad meliorem mentem rediens sibi in tempore cauerit. At pergit oppugnare procesionem Spiritus sancti quæ non sit generatio; & oppugnat hoc modo:

Si, inquit, *propter diuersum productionis modum non meretur Spiritus sanctus Filij nomen, ne vnicus quidem à Deo productus fuerit Filius, propterea quod aliter Deum, qui Spiritus est, generare oportet, atque hominem: si igitur homo generat; Deus non generat: vel si vterque diuerso modo generat, cur non Spiritus sanctus quoque genitus, & alter Dei Filius dicatur, cuius productionis modus non tan-* A *tum distat à productione Filij, quãtum huius generatio à generatione hominis?*

Dicas, hæreticum illum Macedonianum argumentari, quem refellit in Dialogo de Trinit. contra Anomeos D. Athanasius: *Quódnam* (aiebat ille) *discrimen est gene-* B *rationis & processionis?* Cui sapienter D. Athanasius: *Qui hoc*, inquit, *discrimen nouit, modum quoque generationis nouerit. Neminem verò nosse modum illius generationis vociferatur Propheta, cùm inquit: Generationem eius quis enarrabit?* Et prudenter etiam D. Gregorius Nazian. oratione 3. de Theologia: *Dei*, inquit, *generatio silentij honore decoretur. A-* C *bundè tibi satis sit scire Filium genitum esse* (& non item Spiritum sanctum) *quomodo autem sit ille genitus* (& hic non) *ne ipsis quidem Angelis, nedum tibi, intelligere concesserim. Vis declarem, quomodo? Vt scit Pater qui progenuit, & Filius qui progenitus est. Quod supra hæc est, nube obtegitur.* Et D. Chrysostomus in hom. de Spiritu sancto: *Nomina*, inquit, *sunt,* D *gignitur, & procedit: quæ pia fide honorantur, non ratiocinatione tenentur.*

Accipiat igitur Disputator similiter hoc responsum à nobis. Cùm enim sit nemo in hac vita, qui sciat penitùs modum illius generationis & procesionis, nemo etiam sine summa temeritate potest existimare, se vllis interrogatio-

tionibus vel argumentis conuincere processionem Spiritus sancti, generationem esse sicut est Filij processio. Rectissimè namque D. Athanasius serm. 3. contra Arianos: *Simile,* inquit, *hoc est ac si quæreres vbi Deus, aut quomodo Deus sit, & quantus sit Pater? Sed vt talia sciscitari impium est, & eorum qui Deum ignorant, ita quoque fas non est, vt ad istum modum de Filij Dei natiuitate percontationes facias, aut ad tuam naturam & imbecillitatem modificare studeas Deum ac Dei sapientiam. Non tamen ob id aliquid præter veritatem cogitandum est. Neque si te,* inquit, *in quæstione non explices, diffidendum est sacris Scripturis. Melius enim est hæsitabundum ignorata caussa tacere & credere, quàm ideò non credere quia hæsites.*

Sed ad ratiunculam quoq; Disputatoris propius respōdeamus. Vis argumenti hæc est. Processio Spiritus sancti minùs distat à processione Filij, quàm processio siue generatio Filij à generatione cuiuspiam hominis. At non obstante distantia generationis Filij à generatione hominis, Filius verissimè generari dicitur. Ergo etiam Spiritus sanctus genitus dici deberet, nō obstante distantia suæ processionis à generatione Filij.

Respōdeo. Generatio Filij dupliciter à nobis cōsiderari potest. Vno modo, vt infinita quędam res est. Altero modo, vt generatio est. A Priori modo verum est, minùs ab ea distare processionem Spiritus sancti (vt quæ etiam est infinita) quàm ipsa Filij generatio distet à generatione hominis, quæ est res quædam finita. Posteriori modo falsum est, minus processionem Spiritus sancti à generatione Filij distare quàm generationem Fi- B lij à generatione hominis. Processio enim Spiritus S. nō habet communem cum generatione Filij notionem illam generationis. Vt suprà lib. 2. c. 4. explicatū est. Generatio autem hominis, licet vt est creata generatio, & talis, infinitè distet à generatione diuina Filij secundū huius rationem propriā; tamen conuenit cum ea in cō- C muni notione generationis. Quare vt generatio Filij generatio est, minùs à generatione hominis distat, quàm Spiritus sancti ꝓcessio. Adde quod non propterea, quia plus vel minus distet processio Spiritus sancti à generatione Filij, generatio nō est, sed quia certo quodam modo distat. Quis verò sit hic modus, ne ipsis quidē Angelis, vt D ait D. Gregorius Nazian. notū est; neque ideò tamen *Scripturis,* vt rectè etiam monuit D. Athanasius, *diffidendum est,* quæ Filium esse vnigenitum, & Spiritum sanctū procedentem, certissimè docent. Sed pergit Disputator:

Deinde si voluntatis actione productus est Spiritus sanctus, velim

mihi reſpondeant quærenti, nū eandem numero voluntatem in omnibus tribus putent ineſſe perſonis, ſecundum vnam numero eſſentiā diuinam, an potius triplicem numero voluntatem iuxta triplex ſuppoſitū diuinum? Nō audebunt dicere ſuam ac propriam eſſe cuiq; perſonæ diuinæ voluntatem; quandoquidem ſola perſonalia in diuinis dicuntur eſſe propria; eſſentialia verò communia. Quæ autem diuinis perſonis ſunt communia, illa eadem numero ſunt communia: at intellectus & voluntas non ſunt perſonalia, ſed eſſentialia, vt Scholaſtici & omnes alij Theologi confitentur: quare eadem numero voluntas eſt omnibus tribus diuinis perſonis.

Omnino ita eſt. Hoc de vnica voluntate trium diuinarum perſonarum ſentiunt omnes Orthodoxi. Iam igitur excutiamus, quod infert inde Diſputator:

Ergo, inquit, *et eadē numero actio voluntatis eſt in tribus* ὑφισαμένοις *diuinis. Quod ſi verum eſt, tunc illud omnino falſum erit, voluntatis actione productum eſſe Spiritū ſanctum. Non enim eadem numero actio ſimul producere poteſt & produci: in Patre autem & τῷ λόγῳ produxiſſet Spiritum S. in Spiritu ſancto verò eadem eſſet producta.*

Quamobrē verò in Spiritu ſan- A cto illa eadē actio eſſet producta? Non enim Diſputator hoc vllo argumento monſtrauit. Credo autem eum propterea ita cogitaſſe, quia illa eadem actio voluntatis diuinæ eſt etiam in Spiritu ſancto. At eſſentia diuina, & voluntas diuina, & intellectus diuinus, & ſapientia diuina, & alia omnia at- B tributa, immò Pater ipſe & Filius, ſunt quoque in Spiritu ſancto; nec tamen ideò hæc omnia etiam producuntur, quia Spiritus ſanctus producitur. Diſtinctio enim, non modò realis, qualis eſt inter Patrē, ſeu Filium, & Spiritum ſanctum, & (vt paulò pòſt dicemus) inter eundem Spititum ſanctū & actionem voluntatis diuinæ, quatenus per C eam ille producitur; ſed etiam virtualis, qualis eſt inter attributa & perſonas, ſufficit vt perſona producatur nec tamen ideò producātur alia quæ ſunt in producta perſona. Quod ſuprà lib. 1. c. 30. & lib. etiam 2. & 3. aliquoties docuimus. Quare nō ſatis ſeipſum intellexiſſe Diſputator videtur, cùm ex eo, quod voluntatis actio, per quam D Spiritus ſanctus producitur, eſt in Spiritu ſancto, colligi voluit, eam ipſam actionem vnà cum Spiritu ſancto produci. Quod ſi etiam vrgere voluit eam actionem nō quomodocunq; eſſe in Spiritu ſancto, ſed eſſe quoq; ipſius Spiritus ſancti actionem perinde ac eſt Patris, ne tunc quidem habet vllum colorem

lorem illa ipſius cōſequentia cùm infert: actionem eam vnà cum Spiritu S. produci. Nam, vt diximus, actio etiā intellectus, & ſapientia, & reliqua attributa ſunt quoque ipſius Spiritꝰ ſancti, nec tamē ideò cum Spiritu ſancto producuntur.

Illud verò eſt, quod cum maiore quadam ſpecie potuiſſet Diſputator argumentari; nempe ſi actio voluntatis diuinæ eſt etiam actio Spiritus ſancti, conſequens eſſe vt Spiritus ſanctus, qui actione diuinæ voluntatis producitur, à ſeipſo quoq; producatur. Sed hoc ipſum argumentum ſuprà lib. 2. cap. 4. confutauimus adhibita quadam diſtinctione, quam ſecuti D. Auguſt. & alios Theologos ibi tradidimus. Quamuis enim reipſa vna & eadem voluntatis diuinæ (ſicut & intellectus) ſit actio, tamen ratione & virtualiter, vt docuimus, eſt duplex. Alia eſſentialis & abſoluta; & hęc omnium diuinarū perſonarum communis eſt. Nec per hanc Spiritus ſanctus producitur; tunc enim produceretur etiā à ſeipſo. Alia eſt reſpectiua & notionalis: & hæc nō eſt Spiritus ſancti, ſed propria Patris & Filij; ac per eā Spiritus ſanctus producitur à Patre & Filio, non à ſeipſo. Non enim eſt etiam Spiritus S. illa actio vt eſt talis; tametſi ſit etiā reipſa in Spiritu S. vt eſt re eadem cum eſſentia diuina; ſicut hoc modo quoque in eodem Spiritu S. ſunt Pater & Fili-

A us. Hæc vera & ſolida huius difficultatis explicatio eſt, quam ſuprà li. 2. c. 4. magis dilatauimus: nō autem illa quam deinde falsò & extra rem diuinauit Diſputator, ſubiungens:

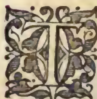
Scholaſtici reſpōdebunt, eiuſdem numero actionis voluntatis quaſi B *principiū eſſe Patrem, & τὸν λόγον, veluti terminum autem eſſe Spiritum ſanctum. Quid tum? an non ex principio, medio et termino actionis vna conſtituitur numero actio? Spiritus ſanctus igitur vna erit numero perſona cum Patre & Filio. Deinde terminus actionis non eſt completa & omnibus abſoluta numeris* C *actio: ex quo ſequeretur, Spiritum ſanctum non eſſe perfectum.*

Nihil horum ad rem facit. Et quædā hîc falsò & perperam admiſcuit Diſputator. Falſum eſt, ex principio, medio & termino actionis vnam conſtitui numero actionem, ſi propriè loquamur. Quamuis enim ratio ſpecifica & numerica actionis ex ſui principio & D termino ſpectetur, non tamen ex illis propriè ipſa conſtituitur. Vt interim omittam, medij rationem nō in actione propriè, ſed in motu conſiderari. Abſurda quoque illa conſequentia Diſputatoris eſt, cū infert, Spiritum ſanctum eſſe eandem perſonam cum Patre & Filio, quia Pater & Filius ſit principium,

cipium, & Spiritus ſanctus terminus, eiuſdem actionis per quam Spirtus ſanct⁹ producitur. Quid? An fuit Diſputator eadem perſona cum ſuo Patre, quia is fuit principium, & ipſe fuit terminus eiuſdem numero actionis qua eſt à ſuo Patre productus? Item abſurdè colligit, Spiritū ſanctum ideò non eſſe perfectū, quia eſt terminus actionis, & terminus actionis non eſt completa & perfecta actio. Nā quamuis is, q eſt terminus actionis, non ſit abſoluta actio, imò nec actio quidem, vt eſt talis; poteſt tamē eſſe & eſt omnibus numeris abſoluta perſona. Alioqui ne Diſputator perſona abſoluta fuerit, quippè cùm fuerit terminus cuiuſdam actionis.

CAPVT VII.

Confutatur tertium indiciū, ex quo voluit colligi Diſputator, fidem Trinitatis non eſſe veram.

TERTIVM fictæ Trinitatis indicium ait, eſſe dogma, quod defendunt Theologi Orthodoxi de vnione hypoſtatica duarum in Chriſto naturarum: etſi neſcio ſanè cur fictum eſſe oporteret dogma Trinitatis, ſi fictū eſſet dogma vnionis hypoſtaticæ. Sed perſequamur illa etiam quæ Diſputator extra rem dicit:

A *Cùm necdum*, inquit, *tribus diuinis contenti perſonis, quartum quendam habere maiorem Deum cuperent, non tamen auderent eum numero diuerſam perſonā diuinam facere, ne merum hominem diuinæ æquare excellentiæ viderentur: veruntamen, vt quartum quempiam,*
B *ſi non omnino maiorem Deum, haberent, impoſuerunt in hypoſtaſi diuina naturam humanam, propria huiuſ hypoſtaſi tanquam pelle prius detracta, ne cùm homo tantummodò eſſet, non tamen purus eſſe homo videretur, ſed Deus etiam propter hypoſtaticam vnionē appellaretur.*

Hìc quia tantùm fingit arbitra-
C tu ſuo Diſputator, & nihil probat, nihil eſt quod operoſa refutatione indigeat. Quis verò Catholicorum tribus diuinis perſonis cōtentus non fuit? Quomodo quartum habere Deum, vel maiorem, vel quaſi maiorē voluimus, qui ne ſecundum quidem Deum, præter vnicum qui tres perſonę eſt, *vnquā ex ore noſtro protulimus*, vt cum Ter-
D tulliano ſuperiùs citato loquar? *Neq; enim homine aſſumpto* (inquit veriſsimè D. Auguſt. lib. de bono perſeuerantiæ, cap. 24.) *quaternitas facta eſt, ſed Trinitas manſit, aſſumptione illa ineffabiliter faciente perſonæ vnius in Deo & homine veritatem.* Et nos ne Deum hominem maiorem aut quaſi maiorē Deo ſolo eſſe ſentimus?

timus? Nihil profectò minus. Sed Chriſtum Deum & hominẽ, *æqualem Deo* ſecundum formam Dei, vt Apoſtolus loquitur, *& minorem Deo*, ſecundum formam ſerui, hoc eſt, ſecundum aſſumptam humanitatem, confitemur.

Eam autem humanitatẽ in hypoſtaſi diuini Verbi ille ipſe impoſuit (vt vocabulo Diſputatoris vtar) cuius potentia *Verbum caro factum eſt*; quod fieri non potuit, niſi factum eſſet, vt eadẽ eſſet perſona ſiue hypoſtaſis diuinæ & humanæ naturæ, quæ & Deus ſit, & homo. Hoc enim factum eſt cùm Verbum caro factum eſt; nimirum vt Filius Dei, qui ab æterno *erat Deus apud Deum*, inciperet in tempore eſſe etiam homo per aſſumptam ad ſuam hypoſtaſim humanitatem, *& habitaret in nobis*, vt teſtatur Euangeliſta Ioannes. Neque verò cùm id factum eſt, humanitati detracta tanquam pellis ſua hypoſtaſis eſt, vt ludit Diſputator. Nunquam enim illa humanitas propriã hypoſtaſim habuit, ſed ipſo puncto ſuæ conditionis, quo propriam hypoſtaſim fuiſſet habitura, ad diuinam hypoſtaſim, quæ infinitis partibus fuit præſtabilior, ſummo beneficio eſt aſſumpta. At non poſſe humanitatem illam carere hypoſtaſi propria, ita contendit Diſputator:

Quod tamen, inquit, *vnum* ἐκ τῶν ἀδυνάτων *eſſe maximum, nul-* A *lus non videt, niſi qui ignorat eſſentiam re non diſtingui ab exiſtentia, & hanc contractam ad perfectam ſubſtantiam, vocari hypoſtaſim, vel ſubſiſtentiam: ad partes verò ſubſtantiæ deductam, nominari inexiſtentiam, ad accidens autem deriuatam, appellari inhærentiam.*

B Hoc eſt argumentum Diſputatoris: Hypoſtaſis, ſiue ſubſiſtentia naturæ humanæ nihil aliud eſt, quàm humanæ naturæ exiſtentia. At natura humana in Chriſto ꝓpriam habet exiſtentiam; cùm exiſtentia ab eſſentia ſiue natura, non re, ſed ratione tantùm diſtinguatur. Igitur etiam habet propriam hypoſtaſim, ſiue ſubſiſtentiam. C

Reſpondeo, ea quæ in hoc argumento tanquam certa ſumit Diſputator, incertiſsima eſſe, &, vt vera atq; certa eſſent, nihil efficere. Incertũ eſt, hypoſtaſim ſiue ſubſiſtentiã in natura humana, vel in alia ſubſtantia, nihil eſſe aliud quàm exiſtentiam. Multi enim Theologi hoc negant, ac docent D maximè veriſimiliter, propriam hypoſtaſis rationem conſiſtere in quodam termino ſubſtãtiali, quo tandem completur natura humana, & fit hoc ſuppoſitum, ſeu hic homo, & quo denique natura ſit capax completæ exiſtentiæ. Atque hunc terminum ſubſtantialem docent, à diuini Verbi hypo-

stasi infinita sua perfectione in humana Christi natura suppletum fuisse. Item incertum est, naturam humanam in Christo habere propriam existentiã. Quin multi sentiunt, habere tantummodò existentiam diuini Verbi. Incertum etiam est, existentiam in rebus creatis ratione tantùm distingui ab essentia. Nam plerique etiam hoc negant, arbitranturque existentiam quandam, quasi actum re distinctum esse ab essentia, qui in eadem tanquam ipsius quędam perfectio recipiatur; quo actu ꝓinde humana natura in Christo careat, quia infinitè melius per ipsã diuinam existentiam hypostasis Verbi, ad quã assumpta est, existit.

Sed vt maximè hæc vera essent, quæ Disputator sumit, non efficiunt tamen, humanam Christi naturam habere propriam hypostasim siue subsistentiam. Nam qui arbitrantur existentiam naturę substãtialis (qualis est humana) esse eiusdem hypostasim siue subsistentiam; non qualemcunq; existentiam intelligunt, sed existentiam per se & independenter ab alio, non modò tanquã à subiecto, vel tanquam à toto (vt dependent ab alio accidentia & partes) sed etiam tanquam à supposito, secundum communẽ suppositi notionem. At humana Christi natura ita condita est, vt certum apud omnes Theologos sine controuersia

A sit, eam in sua existentia dependere ab alio quodam, hoc est, à diuino Verbo, tãquam à supposito: Ita vt singulari & arcano quodã modo ex vi diuini Verbi, quatenus hoc est quoddam suppositum, existat, ac proinde idem suppositum sit naturæ diuinæ Verbi, & ipsius. Hoc enim nisi concedatur, stare

B nõ potest, quòd vnus & idem Dei Filius, sit Deus & homo, id ꝙ Scriptura manifestissimè nos docet.

Itaque siue rationem hypostaticam in existentia per se, & independenter ab alio, vt à supposito; siue in termino quodam substantiali, siue in aliquo eiusmodi constituamus (de quo disputatur inter Doctores) inter omnes tamen

C conuenit id, quod ex fide est certum; nempe naturam humanam Christi, quia depẽdet ab alio quodam, id est, à Verbo tanquam à supposito, minimè habere propriam hypostasim, sed sustentari in hypostasi diuina.

Sed instaret hîc fortè Disputator hoc modo: Non solùm existentia vtcunque considerata, ve-

D rùm etiam existentia per se, id est, omnibus modis ab alio independens, distinguitur sola ratione à natura substantiali, qualis est humana. Ergo si in Christo est natura humana, erit etiam in eo existentia independens & per se naturæ humanæ, & proinde etiã humana hypostasis.

Re-

Respōdeo. Vt maximè demus, existentiam independentem & per se non nisi ratione distingui à natura humana, & ipsam esse humanæ naturæ hypostasim (quæ tamen, vt dixi superiùs, sunt incerta) tamen inde non sequitur, cum natura humana necessariò existentiam per se, atq; adeò propriam hypostasim, coniunctam esse. Multa enim ratione tantùm distinguuntur, quorum alterum tamen ab altero separatur ob alicuius præsentiam, vel absentiam, sine quo, vel cum quo illius ratio consistere non potest. Vt exempli caussa: Motus, & res quæ mouetur, item sessio, & is qui sedet, ratione tantùm existimantur distingui. Et tamen non quandocūque res est, nec quandocunque superstes est is, qui sedit, existit rei motus, aut sessio. Non enim ista semper vno & eodē illo modo ad locū sese habent, sine quo modo illorum ratio minimè consistit. Ita in proposito nostro: quamuis natura humana, & existentia illius independens ac per se, ratione tātùm distingui demus, tamen potuit talis existentia per se ab humana natura separari. Quo tandem modo? quia videlicet humana Christi natura fuit facta in existentia sua dependens ab alio, tanquam à supposito. Res enim humanæ naturæ tunc solùm est existentia per se (vt nunc loquimur)

A quando eo modo sese habet, vt ab alio tanquam à supposito non dependeat. Quod si igitur ita ab alio dependeat, vt accidit in proposito, iam deerit illi ratio eius existētiæ per se, quam quidam hypostasim esse arbitrantur.

Atq; hæc doctrina eorundē illorum auctoritate, quorum sen-
B tentiā Disputator probat, confirmari potest. Qui enim ex Orthodoxis sentiunt, existentiam per se ac hypostasim ratione tantùm à natura humana distingui, nihilominus cum Catholicis omnibus cōfitentur, humanam Christi naturam non habuisse eiusmodi existentiam per se, siue propriam hypostasim. Quod cùm fatentur,
C certè intelligunt, non illa omnia, quæ ratione tantùm distinguuntur, esse necessariò coniuncta. Nihil ergo, quod esset solidū aduersus vnionem hypostaticam, attulit Disputator, sed suas tantùm præiudicatas imaginationes, qualis etiam est illa, quæ sequitur:

Quis, inquit, *in Theologicis ita*
D *plūbeus esse poterit, vt nō intelligat eandē idololatris caussam fuisse, cur humanæ Christi naturæ propriam hypostasim detraherent, et cur accidentia panis & vini in Eucharistia ꝓprio subiecto, propriáue existentia spoliarent? Sicut enim carnalē fecerant Deum per hypostaticam vnionem,*

nem, ita carnalem etiam postea comedere bibereq́; voluerunt Deum per transubstantiationem.

Omnino eadem caussa vtriusque dogmatis veris Dei cultoribus fuit, nempe diuina reuelatio ipsius Dei Verbo Ecclesiæ patefacta, quæ vtrumq; mysterium certissimè asserit. Itemque inprimis singularis Dei erga illos amor, qui caro factus, non modò voluit homo inter homines conuersari, sed ab hominibus etiam, ad saluberrimam sanctissimamque refectionem animi, mirabiliter manducari & bibi, quo eos sibi maiori charitate deuinciret. Peruersè autem existimauit Disputator, nostrum, non ipsius Dei, vt id fieret, fuisse cõsilium. Tam eximiũ enim vtrumque beneficium est, vt non modò perfici, nisi immensa Dei potentia atque charitate, sed ne cogitari quidem, nisi ab infinita eiusdem sapientia, potuerit.

Quod verò attinet ad accidentia panis & vini in Eucharistia sine subiecto, nihilo magis ipsi hoc dogma commenti sumus, sed à Christo didicimus. Is enim demonstrans id, quod speciebus panis & vini continebatur, cùm id porrigeret, corpus & sanguinem suum esse verissimè dixit. Quod si corpus Christi & sanguis fuit, non vtique vinum & panis. Cumque accidentia tamen panis & vini ni-

A hilominus in Christi manibus restarent; consequitur, hæc remansisse sine proprio subiecto, quod erat substãtia panis & vini. Quod, quamobrem obsecro, fieri non potuit, per omnipotentiam diuinam? Nónne compertum est, neque subiectum, neque actualem inexistentiam esse de ratione es-B sentiali accidentis? Sed mittamus modò hanc quæstionẽ, quam nec persequitur Disputator. Videamus porro, quid deinde obiiciat contra humanitatem sine propria hypostasi in CHRISTO existentem:

Itaque, inquit, *non satis perpendunt, quid credant, qui Pontifi-C cios rident, tanquam absurdissimè docentes; Accidentia panis & vini in Eucharistia remanere sine proprio subiecto, propriaq́; inhærentia: & tamen cum eisdem æquè absurdum, ne dicã absurdius dogma amplectuntur, fouent retinentq́;: nempe humanam Christi naturam, esse sine propria subsistẽtia. Quid enim D est essentia sine propria existentia? Idem quod homo sine humana essentia.*

Ego verò illos, qui eo nomine Pontificios, hoc est, Orthodoxos impiè rident, deplorandos cẽseo: non quia humanitatẽ esse sine ꝓpria subsistentia fatentur, sed quia accidẽtia sine ꝓprio itẽ subiecto esse

eſſe negant. Vtrumque enim dogma ſacroſancto Dei verbo, vt diximus, conſtitutũ eſt, ac neutrum poteſt vllius humanæ rationis argumentis reuinci. Sed humanitas (inquit Diſputator) ſine propria exiſtentia, hoc eſt, ſine propria hypoſtaſi (vt ille intelligit) idem eſt quod homo ſine humana eſſentia. Quis non animaduertit euidentem errorem? Etenim humana eſſentia de ratione intrinſeca hominis eſt, & in definitione hominis ponitur, nec poteſt homo ſine illa intelligi. Quo fit, vt implicatio contradictionis ſit, hominem eſſe ſine humana eſſentia. At exiſtentia per ſe independens ab alio tanquam à ſuppoſito (vt maximè demus hanc eſſe hypoſtaſim) non eſt de intrinſeca ratione humanitatis, nec in eius ponitur definitione. Quare potuit ſine repugnantia contradictionis ab humanitate ſeparari:

Porro, inquit, *non minus abſurda eſt ipſa hypoſtatica vnio, propter quam humana Chriſti natura ſua hypoſtaſi ſpoliata in nihilum redigitur. Nam ſi humana natura hypoſtaticè vnita eſt diuinæ, procul dubio tota eſt coniuncta cum tota natura diuina, adeo vt nihil ſit diuinitatis, quod ſibi copulatam non habeat humanitatem. Quod ſi nihil prorſus eſt diuina natura ſine* A *humana, neceſſariò cõcluditur vbicunq; eſt diuina, ibidem eſſe & humanam: diuina autem eſt vbique: quare & humana in omni erit loco: omneſq; Trinitarij erunt Vbiquetarij.*

Benè habet, quod aliis in locis ex inſtituto confutauimus hæc B omnia patrocinia exſibilatæ paſſim ac propemodũ iam ortæ Vbiquitatis. Docuimus enim, non ſequi, ſi humana Chriſti natura toti diuinitati coniuncta eſt, eam eſſe vbicunq; eſt diuinitas. Tota enim diuinitas eſt non modò vbiq; locorum ſimul, ſed etiam in quouis loco, atque adeo etiam in illo, vbi eſt Chriſti humanitas. Quare ibi C poteſt humanitas vniri toti diuinitati, quamuis non ſit ipſa etiam alibi vbicunque eſt diuinitas. Exemplum habemus in anima. Nam quia hæc eſt tota, non modò in toto corpore, ſed etiam in quacunque eius parte; illi toti vnitur quælibet pars, neque tamen ideo eſt vna pars in toto corpore vbi- D cunque eſt anima. Et commemorat quidem ex parte hoc exemplum Diſputator, ſed refutare nõ poteſt. Ait igitur:

Nondum cogimur, inquiunt, hoc ἄπορον dare, qui docemus totam λόγου hypoſtaſim, vnitam quidem habere humanam naturam, ſed tamen totam etiam extra naturam

esse humanam, non secus ac toti animæ rationali iunctum est caput humanum, & nihilominus tamen eadem anima tota est extra caput in reliquis etiam corporis partibus. At hoc nō est firmum perfugium: quoniam si tota hypostasis λόγου est cum natura humana, & tota etiam extra naturam humanam, necessariò fatendum erit, quod diuina hypostasis, quatenus tota est extra naturam humanam, non habeat sibi hypostaticè vnitam humanitatem: sicq; toti esset diuinitati vnita humanitas, & tamen toti non vnita: quod cùm verum esse non possit, neque illud quidem, vnde hoc manat.

Obsecro, quare verum esse non potest, vt humanitas ibi, vbi ipsa est, sit vnita toti diuinitati, & non alibi extra eum locum, vbi ipsa non est, sed sola diuinitas? Nónne etiam caput in loco suo ita est vnitum toti animæ, vt simul tamen non sit eidem vnitum alibi, vbi non caput, sed anima est, nimirum in loco pedis? Quænā est hîc contradictio? Si in vno & eodem loco humanitas diceretur vnita & non vnita toti diuinitati, repugnantia esset. Hoc verò non dicimus. Sed in alio loco dicimus, vnitam esse, & in alio non esse, vbi nimirum nullo modo est.

A Dicet aliquis: Estne igitur diuinum Verbum alicubi, vbi idem non etiam sit homo? Minimè: si simpliciter & absolutè respondendum sit. Nam vt Verbum diuinum sit homo vbicunque est, non opus est, vt vbique habeat humanitatem, sed vt vbiq; sit habens seu sit id ipsum certè, quod habet sibi B vnitam humanitatē alibi existentem. Hominem enim dicimus id quod habet humanitatē. Quemadmodum Regem dicimus eum, qui habet regnum; & vbicunque is sit, est & dicitur Rex, tametsi non vbique, sed alicubi tantùm habeat suum regnum. Verùm hęc aliis in libris diligenter explicauimus. Audiamus Disputato- C rem:

Vt sit, inquit, *tota τοῦ λόγου diuinitas extra etiam naturam humanam: recipitne ea in suam quoque hypostasim aliquādo ipsam humanitatem? si recipit; ergo hypostatica vnio toties dissoluitur & instauratur, quoties Christus ex vno in alium locum mouetur: vt cùm* D *Christus ascenderet in cælos, hac vnio dissoluta est in diuinitate, quatenus illa ipsa remansit in terris: eadem postea vnio instaurata est in diuinitate, quatenus hæc erat in cælis: sin autem non recipit; ergo vel diuinitas, quatenus erat in terris, vnà cum humanitate subuolauit in cælum;*

cælum: vel humanitas ante ascensum iam hypostaticè vnita erat diuinitati, [illegible]mus esset in cælis: si illud dederint, Deum volubilem habebimus: si hoc affirmauerint, Vbiquetarij erunt.

Discutiamus vno verbo has omnes tenebras, quas apparet fuisse densissimas in phantasia Disputatoris. Dico diuinitatem nõ amplius aliquando recipere in sua hypostasi humanitatem: nam ex quo eam semel assumpsit, semper sibi vnitam habet, tametsi non eam habet in omni loco. Cùm autem incipit illam alicubi habere, vbi antea non habebat, id non fit, quia vel eò simul cum humanitate moueatur, vel eam de nouo ibi recipiat, sed hoc solo id fit, quòd humanitas ipsa ad eum locũ mouetur. Etenim diuinitas immutabiliter vbique præsens, sic initio humanitatem assumpsit, vt vbicunque hęc humanitas sit, & quocunque moueatur; ab ipsa diuinitatis hypostasi, hoc est, à Verbo diuino, hypostaticè sustentetur, atque adeo sit ei vnita vbicunque moueatur, vel quiescat. Ita nec Deum volubilem, neq; humanitatis vbiquitatem, sed mutabilitatem ipsius humanitatis duntaxat asserimus. Obiicit præterea:

Et sanè, inquit, *mirum est, doctissimos quosq; Theologos Trinitarios videre, ipsa attributa diuina, vt esse vbique, esse omnipotentem, æternum, infinitum, &c. non posse humanæ communicari naturæ, quin ex creatura fiat creator, ex non Deo quidam exsurgat Deus: nolle tamen vel non posse videre, quod eàdem de caussa nec ipsa hypostasis diuina communicari possit humanitati, ita vt hæc propria sua hypostasi priuata, sustentetur ab hypostasi diuina, & quidem multò magis quàm accidens à suo sustinetur subiecto, quamq; subsistentia subiecti ipsi communicatur accidenti.*

Nequaquam eadem suppetit ratio seu caussa, cur non posit communicari humanitati diuina hypostasis, & cur non potuerint eidẽ communicari attributa diuina vt talia sunt, nempe diuina potentia, sapientia, &c. Communicari enim hæc infinita attributa alicui rei, vt sunt talia; est ei attribui, vt sit infinitè potẽs, infinitè sapiens, immensa, &c. Nam eatenus hæc attributa posidentur; nempe vt res, quæ illis prædita est, sit per ea potens, sapiens, &c. & quidem secundum illam perfectionem, quæ in ipsis inest, nimirum infinitam. Perspicuũ aũt est, repugnare creaturę, vt sit infinitè potens, infinitè sapiẽs, &c. Cùm hoc ipsum sit reuera creaturã nõ esse. Ita fit, vt attributa diuina, quaten⁹ talia sunt, nullo

nullo modo potuerint humanitati communicari. At verò de communicatione diuinæ hypostasis alia ratio est. Nam diuinam hypostasim alicui naturæ creatæ communicari, nō est eam illi attribui, vt natura creata sit diuina hypostasis, sed vt per diuinam hypostasim personali modo sustenteturac perficiatur. Non repugnat autem creaturæ, vt creatura est, sustentari & perfici per diuinam hypostasim, sed esse diuinam hypostasim, sicut etiam esse, quatenus creatura est, infinitè potentem, & sapientem. Quare potuit humanę naturę diuina hypostasis communicari. Sed contendit Disputator, debere Theologos concedere communicationem attributorum, si concedunt communicationem hypostasis, tali argumento:

Nam eorū quæ re ipsa sunt idem, & sola ratione distinguuntur, non potest vnum alicui communicari, vt non simul reliqua omnia eidem communicentur: vt totum aliquod corpus, quia realiter idem est cum suis partibus simul sumptis, non potest alicui dari sine partibus, nec omnes dari partes possunt sine toto. Atqui hypostasis diuina re ipsa idē est cum attributis diuinis; ergo ea vel non est communicata naturæ humanæ, vel certè vnà communi- A *cata omnipotentia, æternitas, vbique præsentia, &c.*

Ambiguitas est in vocabulo communicationis, quam in aliis etiam libris distinximus, vt euidentiùs Vbiquetarios refelleremus. Dupliciter namque intelligi potest, fuisse vnà cum hypostasi communicata humanitati attri- B buta diuina. Vno modo, communicatione attributorum propriè, vt attributa sunt; ita scilicet vt humanitas ad hoc ea acciperet, vt per illa esset ipsa infinitè potens, infinitè sapiēs, &c. Altero modo, communicatione solùm hypostatica; ita videlicet vt ea acciperet, non vt ipsa humanitas per illa es- C set infinitè sapiens, &c. sed vt per ea etiam hypostaticè (saltem secundariò) sustētaretur, quatenus sunt re idem, & sola ratione distincta à Verbi hypostasi, à qua primariò hypostaticè sustētatur. Ex quo resultauerit, vt Christus homo non secundum suam humanitatem, sed secundum hypostasim humanitatis suæ, cum qua ac- D cepit hypostaticè illa attributa, sit infinitè potens, infinitè sapiens, &c.

Priori modo non potuerunt attributa diuina cōmunicari humanitati, vt antè dictum est. Et id est quod Orthodoxi negant aduersus inscitiā Vbiquetariorum. Posteriori autem modo communicata.

nicata illi ſunt, vt latiùs in aliis libris aduerſus commentum Vbiquetarium editis explicauimus. Atque hoc ſolum eſt, quod confirmatur Diſputatoris argumento inde ducto, quod ſola ratione attributa diſtinguuntur ab hypoſtaſi, & reipſa ſunt idem. Identitas enim realis aliquorum efficit quidem, vt ſi vnum reipſa alicui communicatur, communicetur etiam reipſa alterum, aliquo tandem modo: Sed diſtinctio nihilominus rationis inter eadem (maximè cum virtute eſt realis propter infinitatem ſui fundamenti, vt in propoſito) poteſt in cauſſa eſſe, vt non quouis modo & ratione alterum etiam communicetur.

Cuius rei exemplum aliud in ipſa materia de Trinitate habemus. Nam Pater æternus communicans eſſentiam diuinam Filio, ſeipſum etiam modo quodam illi communicat, nempe vt res eſſentiæ diuinę conſtat etiam ex ipſa re Patris, vel eſt potius eadem ipſa res quæ eſt Pater. Et tamen quia Pater ratione & virtualiter diſtinguitur ab eſſentia, non ita ſe communicat Filio, ſicut eidem communicat ſuam eſſentiam. Nam ita eſſentia Filio communicatur, vt ipſe etiam ſit illa eſſentia; Pater autem non ita Filio communicatur, vt Filius ſit Pater, ſed vt habeat rem & perfectionem Patris

A in eſſentia: quomodo ipſe dicit: *Ego in Patre, & Pater in me eſt.*

Hæc explicanda breuiter fuerunt, vt intelligeret Lector, quónam modo communicationis negent Theologi attributa communicari humanitati, ꝓpterea quod ratione diſtinguantur ab hypoſtaſi quæ communicatur. Non e-

B nim propter eiuſmodi diſtinctionem negant communicationem attributorum omnimodo (vt hîc putauit Diſputator) ſed communicationẽ talem, qua humanitas per ipſa attributa ſit infinitè potens, & infinitè ſapiens, &c. non illam hypoſtaticam quã diximus.

CAPVT VIII.

C

Reſponſio ad argumẽtum primum, quo in poſtrema libelli parte oppugnatur myſterium ſanctiſſimæ Trinitatis.

IAm videamus argumẽta quę directè contra myſterium ipſum Vnitatis & Trinitatis

D diuinæ conficit Diſputator:

Primum, inquit, *hoc ſit argumentum; Vnitas & diſtinctio* οὐσίας *vel eſſentiæ magis dependet ab hypoſtaſi, quàm accidentis à ſubiecto & corporis locati à loco. Non enim tantum inter ſe differunt rationalis ſubſtantia & perſona, quantum*

accidens & subiectum, quantumq́; locus & corpus locatum. Atqui vnum numero accidens, non posse in multis esse numero subiectis, Pontificij Philosophi Theologiq́; fatentur: & vnum numero corpus non posse in multis simul reperiri locis, Caluiniani nunc pugnant: & quidem meritò: alioquin enim esset vnum & non vnum: vnum propter suppositionem, vt in scholis loquuntur; ponitur enim esse vnum numero accidens vel corpus: non vnum, quod secũdum multitudinem subiectorum & locorum, necesse sit multiplicari accidentia & corpora locata: esse autem vnum & non vnum, implicat contradictionem, quam nec ipse posit Deus veram facere: cùm alterum contradictoriorũ necessariò sit falsum omni etiam Theologica consecutione necessaria. Pontificij ergo & Caluiniani vel suam non intelligunt doctrinam & religionem, vel nobiscum negabũt tres in vna οὐσίᾳ diuinas esse ὑποστάσεις seu personas.

Primum huius argumenti vitium, & quidem maximum est, quod procedit ex notionibus rerũ creatarum, ex quibus, cùm infinitè distent à summa illa re diuina, nihil potest bene concludi contra assertiones fidei de hoc ineffabili mysterio, sicut initio huius operis multis modis ostendimus. Vt enim demus Disputatori, numericam vnitatem essentiæ creatæ itá pendere ab vnitate hypostasis, vt nullo modo posit vnica essentia creata esse in hypostasibus pluribus, non illico sequitur, vnitatem quoq; essentiæ increatæ eodem modo ab vnitate hypostasis pendere. Nã cùm essentiæ ac vnitatis increatæ ratio infinitè differat à ratione essentiæ & vnitatis creatæ; necesse non est idem illi, quod huic, conuenire.

Dicimus enim, vel potius dicit Catholica fides, de ratione essentiæ increatæ id ipsum esse, vt scilicet existat in tribus hypostasibus, & eo ipso maximè quoque eam differre numero ab omnibus aliis essentiis, quarum nulli id conuenit. Neque verò hoc pugnat cum communissima vnius numero essentię notione, quam de vnitate etiam numerica essentiæ diuinæ cogitatione concipimus. Vna enim numero essentia non definitur esse illa quæ est in vnica numero hypostasi: sed quæ quacunque ratione tandem est singularis & determinata, ac indistincta in se, & distincta à qualibet alia essentia singulari: siue eam singularitatem & determinationẽ habeat inter cetera ex ordine ad vnam hypostasim (vt in essentiis creatis accidere videmus) siue in ordine ad plures. Nam & hic ipse

ipse ordo ad plures hypostases vnà cum ordine etiam ad suas alias proprietates, potest aliquam essentiam reddere singularem & distinctam numero ab omnibus aliis essentiis, quibus similiter nõ conueniat vt habeant ordinem ad hypostases plures.

Secundum argumenti vitium est, quod procedit etiam ex aliquibus propositionibus falsis in ipsis rebus creatis. Primò enim falsum est, non posse sine contradictione esse vnum numero accidens in pluribus numero subiectis. Quamuis enim secundum ordinarium cursum naturalium caussarum hoc non soleat neque posit fieri, tamen nihil impedit, quò minus fieri posset per potentiam Dei absolutam, neque id Theologi aut Philosophi eruditi negant. Nam cur non posset vnum & idem accidens dependere in sua existentia à subiectis pluribus, sicut iam dependet ab vno? Quia esset tunc vnum & non vnũ, inquit Disputator. Nego; sed esset tantummodò vnum. Vt enim iam naturaliter vnitas accidentis numerica consistit in ordine quodam ipsius accidẽtis ad vnum subiectum; ita tunc consisteret in ordine quodam ad subiecta plura, & per hoc ipsum esset singulare accidens indistinctum in se, & distinctum à quolibet alio accidenti, in qùo non esset talis ordo

A ad plura subiecta. Modus enim vnitatis numericæ alicuius rei latisimè patere potest, & admodum varia ratione cõstare. Quod autem dici solet, vnum numero accidens esse, quod est in vno numero subiecto; descriptio est, ducta ex eo quod naturaliter iam accidit, non definitio necessaria. B Ita enim potius definiendum est: Vnum numero accidens est, quod vndecunque tandem ita est determinatum, vt sit indistinctum à se, & distinctum à quolibet alio particulari accidenti.

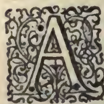
Secundò falsum est, non posse sine contradictione vnum numero corpus esse in pluribus simul locis. Quamuis enim naturaliter C nequeat esse vnum numero corpus, nisi in vno loco, potest tamen esse in pluribus per potentiam Dei absolutam. At necesse est (inquit Disputator) secundum multitudinem locorum multiplicari corpora locata. Quamobrem quæso? Nulla namque ratione hoc probat, aut probare potest Disputator. Vnum enim corpus D non definitur esse id, quod est in vno loco, sed quod per se ipsum est indistinctum in se, & distinctum à quolibet alio: quomodo esset etiam vnum, licet diuinitus conseruaretur extra totum orbem absq; omni loco. Sed alio libro aduersus Caluinianos (quorum auctoritate Disputator

frustrà hìc nititur) ostendimus, ex nulla parte repugnare vt vnum corpus diuinitùs sistatur præsens diuersis in locis. Lector videat disputationem nostram contra fundamenta duarum Sectarum Sacramentariæ & Vbiquetariæ parte 2.

Adde, quòd neque esset in eo repugnantia, vt vna essentia creata à pluribus personis diuinis hypostaticè sustentaretur, vt defendunt grauissimi Theologi. Quanquam si maximè nec vnum accidens in pluribus subiectis, nec vnũ corpus in pluribus locis, nec vna essẽtia creata in pluribus personis esse vllo modo posset; peruersum sanè esset inde colligere, neque posse essentiam diuinam in tribus diuinis hypostasibus subsistere, cuius perfectionis atque vnitatis ratio (vt antè dictum est) infinito interuallo distat ab omnibus eiusmodi rationibus rerum creatarum.

CAPVT IX.

Responsio ad secundum argumentum.

ALTERVM *sit*, inquit, *huiusmodi argumentum; Deus Pater præter essẽtiam diuinam, quam eandem numero & sibi reseruauit & λόγῳ communicauit, dedisse dicitur distinctam hypostasim*

A *seu subsistentiam: hac autẽ τοῦ λόγου hypostasis vel erat in Patre cum generaret λόγον, vel non erat: si erat; ergo vna Patris persona duæ erant personæ propter duas hypostases; non enim hypostasis λόγου esse potuit δυνάμει in Deo generante, sicut in*

B *homine gignente est Filij subsistentia; sed ἐνεργείᾳ seu actu: sin autem in Patre præter propriam hypostasim non erat actu quoque λόγου hypostasis, vnde eam λόγος accepit?*

Respondeo, Filium hypostasim suam ex essentia Patris accepisse, ex qua & genitus est, vt suprà lib. 2. cap. 9. docuimus. Verè enim &

C Orthodoxè D. Augustinus lib. 3. contra Maximinum Arianorum Episcop. cap. 14. *Nullo modo*, inquit, *verum Dei Filium cogitatis, si eum natum esse de substantia Patris negatis.* Et infrà: *Omnia*, inquit, *quæ habet Pater, dedit ille gignendo, accepit iste nascendo.*

Cùm itaque quærit Disputator,

D vtrum, τοῦ λόγου, id est, verbi hypostasis fuerit in Patre generante vel non fuerit? Respõdeo, fuisse in eo ex æterno, & esse non δυνάμει, id est, in potentia, sed actu, idq; per realẽ identitatẽ cum illo in essentia. Quia enim Filij hypostasis ita origine & relatione distinguitur à Patre, vt simul tamẽ sit idem cum essentia Patris; rectè Pater, vt est gene-

generans Filium, dicitur actu habere hypostasim Filij in essentia sua per identitatem realem. Qui modus habendi infinitè præstantior est, quàm omnes alij, quibus producens aliquid solet habere producti perfectionem.

Neque verò, si Pater habet hoc modo actu hypostasim Filij, sequitur (vt absurdè colligit Disputator) vnam Patris personam duas personas esse, aut vnquam fuisse; sed in vna & eadem essentia Patris duas personas esse per identitatem cum illa realem, nempe personam Patris, & personam Filij. Non enim Pater sic habet actu in essentia sua hypostasim Filij, vt sit ipse tum Pater, tum Filius; sed ita, vt licet à Filio per appositionem originis & relationis distinguatur, non tamen careat ipse reali perfectione hypostasis Filij, sed habeat illam per identitatem in essentia.

Et fugit quidem omnem humanum & angelicũ intellectum, quod eiusmodi sit ratio illi⁹ summæ rei diuinæ, vt secundum respectiuam rationem sit in ea aliquid producens, & aliquid productum, & tamen vtrumq; in absoluta ratione essentiæ sit idem. Sed iam sępe ostendimus, nõ ideo mysteria nostræ fidei incredibilia debere videri, quoniam sunt incomprehensibilia; quin potius cùm alia etiam nobis argumenta

A suppetant, eo ipso nomine existimare debemus, fidem nostrã tradere vera & conuenientia de Deo, qui & ipse incomprehensibilis est. At instat Disputator:

Omnino, inquit, *necesse est, vt Deus Pater τȣ̃ λόγȣ hypostasim, vel ex diuina essentia, vel ex sua*
B *ipsius subsistẽtia, vel ex nihilo produxerit: at non ex diuina essentia: quia hæc nec generat, nec generatur: alioqui in Patre etiam genita esset: λόγος autem genitus dicitur ob propriam hypostasim: neque ex sua ipsius subsistentia eam Pater desumpsit. Cùm enim hæc sit indiuisibilis, tota data esset λόγῳ: sicq́;*
C *λόγος cum Patre vna esset persona propter vnam hypostasim, sicut vnus esse dicitur Deus, propter vnicam essentiam. Si autem hypostasis τȣ̃ λόγȣ, neque ex diuina essentia est deprompta, neque ex ipsius Patris subsistentia desumpta, nihil certè aliud relinquitur, nisi vt ipsa sit ex nihilo procreata, ac proinde non*
D *verus sit Deus, sed quadam tantùm creatura.*

Hæc ita expedio. Dico cum omnibus Orthodoxis, Patrem ex essentia sua Filium produxisse. Id enim ipsum est, Filium (vt iam docuimus) quia verè Filius est, ex Patris essentia esse generatum. Quocirca D. Ambrosius lib. 1. de fide,

cap.5. *Impassibiliter*, inquit, *generat Filium Pater, & tamen ex se generauit; & generauit Deus verus Deum verũ.* Atque etiam D. Fulgentius in libro de fide ad Petrũ, cap.2. ex Augustino: *Pater Deus de nullo genitus Deo, semel de sua natura sine initio genuit Filium Deum sibi æqualem.*

At essentia (inquit Disputator) neque generat, neque generatur. B Verum est. Sed tamen est nihilominus essentia id, ex quo Pater, vel vnde Pater generat. Essentia enim ideo non generat, neque generatur, quia necesse est omne generans distingui re ipsa à genito, & genitum à generante: essentia verò neq; à Patre generante, neq; à Filio genito re distinguitur: itaque neq; est ipsa generans Filium, C neque genita à Patre. At verò de ratione eius, ex quo aliquid generat & aliquid generatur, non est, vt distinguatur ab eo quod generat, vel ab eo quod generatur. Quin immò eò perfectior, & magis consubstantialis erit generatio, quò principium primum & essentiale, ex quo est, fuerit minus distinctum à genito. Satis enim D est, vt id quod generat, à genitore distinguatur. Essentia itaque licet non generet, neque generetur, est tamen id, ex quo Pater generat, & Filius generatur, hoc ipso, quod in illa per identitatem realem (vt antè exposui) perfectio hypostasis Filij existit in Patre generante,

A & ex eadem Filius consubstantialis Patri constituitur. Quam rem totam suprà lib.2. cap.9. & 10. habet Lector explicatam. Sed istud breuiter hîc repetere necesse fuit, vt pateret perperam à Disputatore concludi, Filium fuisse productum ex nihilo, vt impiè Ariani dogmaticabant.

CAPVT X.

Responsio ad vltimum argumentũ.

TERTIO, inquit, *producam illud argumentũ, quod Apostolus nobis suggerit, vnum esse scribens Deum, vnum & Mediatorem Dei & hominum, hominem Christum IESVM. Nam si Mediator is est, quem & nomen & ratio cogit esse medium inter personam offensam, & personam quæ offendit, intercedentem apud partem offensam, pro parte quæ offendit; certè non potest Mediator esse persona quæ offendit, neq; psona quæ est offensa. Idem .n. intercederet apud seipsum, idemq́; simul se & iratum ostenderet, & placatum, quo nihil cogitari stultius potest. At persona offensa est Deus Israël, qui vnus est; non igitur Christus est ille Deus.*

Ad hoc argumentum suprà lib. 1. cap. 22. respondimus. Tantum enim

enim abest, vt nequeat Christus esse Mediator inter Deum & homines, si ipse etiam sit Deus, vt potius hoc ipso nomine perfectissimus & verissimus Mediator fuerit. Medium enim verissimè est id, quod & distinguitur ab extremis, & participat naturam extremorũ. Vtrumq; conuenit Christo respectu Dei & hominum. Nam quatenus est persona talis, vt non tantùm sit Deus, neq; tantùm homo, sed simul Deus & homo; tũ à Deo solo, atq; adeò etiam à seipso præcisè, vt est Deus, tum ab hominibus, qui tantùm sunt homines, distinguitur. Rursus etiam quatenus est Deus, naturam Dei solius, sibi communem habet, & naturam hominum, quatenus est homo. Ita fit, vt medius sit inter vtrumque extremum, de vtroq; simul communicans.

Hac ratione moti sancti Patres, non potuisse Christum perfectè munus Mediatoris obire, nisi Deus esset homo, disertè docuerunt: Adeò non putarunt ex Mediatoris ratione colligi posse, Christum non esse Deum, vt iam Disputator argumentatur: *Qua enim ratione*, inquit diuus Leo in epistola 83. ad Palæstinos, *veritatem Mediatoris impleret; nisi qui in forma Dei æqualis erat Patri, in forma serui particeps esset & nostri?* Et diuus Vigilius libro quinto contra Eutychetem: *Vnde enim*, inquit, *medius erit, si vtramque*

A *naturam non habuerit? Quia nisi talem dederis inter Deum & homines, qui ita sit medius, vt ex vtroq; vtrumq; sit, id est, vt Deus sit propter diuinitatis & idem homo sit propter humanitatis naturam, humana diuinis quemadmodum reconcilientur non inuenies.* Eadem est sententia diui Fulgentij libro primo contra Arianos, capite decimo quinto, & his B omnibus antiquioris diui Irenæi expressissimè libro tertio, capite vigesimo, & Athanasij, & Augustini, & aliorum, quos suprà lib. primo, cap. 22. ad hanc ipsam rem citauimus.

Sed inquit Disputator: Si Mediator nostri est Deus, atque adeò ipsa p̃sona diuina offensa: (Filius C enim fuit etiam offensus) consequens est, vt idem intercesserit apud seipsum, idemque simul & iratum se ostenderit & placatum, quò nihil, inquit, stultius cogitari potest. Respondeo. Verissimum est: Idem Christus per officia, quæ exercuit secundum naturam humanam, intercessit apud seipsum, vt secundum natu- D ram diuinam vnà cum Patre & Spiritu sancto erat offensus: Idem simul secundum naturam diuinã erat nobis iratus, & secundum naturam humanam summa cum beneuolentia erga nos caussam nostram suscipiebat. Hoc magnum pietatis mysterium Gentibus quidem est stultitia (vt inquit diuus Apo-

Apoſtolus) nobis autem qui credidimus, Dei virtus & Dei ſapientia. At enim iſta repugnant. Quid? Magíſne contraria videntur iratum, & placatum eſſe; offenſum, & interceſſorem; quàm mori, & non mori; omnipotentem eſſe, & infirmum, & cetera diuerſiſsima attributa, quæ affirmantur ſimul de Chriſto Deo & homine? Cur non igitur idem Chriſtus, ita ſecũdum aliam & aliam naturam iratus, & placatus; offenſus & mediator, ſine repugnantia eſſe potuerit, ſicut ſecundum aliam & aliam naturam moriebatur, & non moriebatur; erat infirmus, & omnipotens? Sed occurrit huic noſtræ reſponſioni Diſputator hoc modo:

Plerique, inquit, *eorum ad diuerſas confugiunt in Chriſto naturas, affirmantes, Chriſtum eſſe perſonam offenſam ratione diuinæ, Mediatorem verò ratione naturæ humanæ. Verùm hi non recordantur vnam conſtitui Chriſti perſonã ex natura humana & diuina: atque interceſsionem, omnemq́ aliam actionem non eſſe naturarum, ſed* ὑφισταμένων, *vel ſuppoſitorum; quare non humanam Chriſti naturam intercedere apud diuinam, ſed ipsũ Chriſtum intercedere apud ſeipſum ratione naturæ humanæ & diuinæ; ita vt interceſsio oriatur ex Chriſti humanitate, terminetur autem*

A *& deſinat in ipſius diuinitatem: quapropter huiuſmodi interceſsionem non duas eſſe actiones, ſed vnicam tantùm, duos tamen reſpectus habentem, vnum ad humanam, alterum ad naturam diuinam: diuerſos verò in eodem ſuppoſito reſpectus efficere non poſſe, quò minus*
B *idẽ reuera intercedat apud ſeipſum, propter vnicam perſonam, vnicámq; actionem.*

At nos & probè recordamur, & vltrò fatemur, vnam conſtitui Chriſti perſonã ex natura humana & diuina; & non propriè naturarum, ſed perſonæ, ſeu ſuppoſiti mediante humana natura eſſe illam actionem interceſsionis; ac
C proinde nõ propriè naturam humanam intercedere apud diuinam, ſed ipſum Chriſtum intercedere apud ſeipſum, ſecundum aliam & aliam naturam. Hoc autem ipſum eſt, quod aſſerimus minimè repugnare. Vt neque repugnat, quòd idem Chriſtus ſecundum aliam & aliam naturam fuerit mortuus, & non fuerit mor-
D tuus. Quare non cofutauit, ſed tantummodò expoſuit Diſputator noſtram reſponſionem. Sed pergit argumentari:

Quid multa? inquit, *vel Chriſtus Mediator eſt ſecundum naturam tantùm humanam, vel ſecundum naturam etiam diuinam: ſi ſe-*

cundum

cundum humanam tantùm, quid opus erat, Deum fieri Mediatorem? sin verò secundum diuinam etiam est Mediator, nullo profectò modo euitari potest, quin ipsa quoque diuina natura ea parte, qua mediatrix est, intercedat apud seipsam: quod quia absurdè dicitur, cùm nemo roget seipsum: fateamur etiam absurdè dici, Mediatorem Dei & hominum esse illum ipsum, qui placandus erat, Deum.

Ad hæc ita respondeo. Cũ quęritur, vtrum secundum naturam humanam tantùm, an etiam secũdum diuinam Christus sit Mediator, distinctione vtendum est. Nam si quæstio sit, per quid Christus tãquam per proximum principium operandi, Mediatoris officio perfunctus fuerit; respõdendum est, illum tantummodò secundum naturam humanam fuisse Mediatorem. Quo pacto de hac quæstione loquitur D. Augustinus lib. 9. de ciuitate Dei, cap. 15. cùm ait: *Nõ ob hoc Mediator est Christus, quia est Verbum, sed Mediator est secundum quod homo.* Ac ratio est huius rei perspicua. Nam non secundum diuinitatem Christus orauit, & obediuit suo Patri, & alia officia Mediatoris obiuit (vt ex imperitia quadam dicunt pleriq; sectarij) sed secundum naturam humanam, quæ sola eiusmodi operationum proximum principium fuit, & qua Christus minor est Patre.

Si autem quæstio paulò latiùs instituatur, nempe vt inquiratur, per quid Christus Mediatoris omnino munus obiuerit, siue tanquam per principium proximum operandi, siue tanquam per originem & quasi fontem, ex quo valor & efficacia operationum eius, vt Mediator fuit, manauit? respondendum est, non tantùm secundum naturam humanam, sed etiam secundum diuinam, atque adeò vt Deum & hominem, fuisse Mediatorẽ. Diuinitas enim Christi in caussa fuit, quamobrem humanæ operationes Christi, propter infinitam personæ dignitatem valerent ad nostram redemptionem; atque eatenus etiam secundum diuinitatem Christus fuit Mediator. Quo quidem modo & Augustinus ipse libro primo de consensu Euangelistarum, cap. 35. & alij Patres, quos antea citaui, loquuntur, cùm Christum esse Mediatorem dicunt, quatenus simul est Deus & homo. Itaque habemus, vno quodam sensu secundum naturam humanam tantùm esse Christum Mediatorem, & alio quodam sensu secundũ vtramque naturam, humanam & diuinam.

Qua re explicata, nihil superest difficultatis in argumento Di-

sputatoris. Nam cùm primò obiicit, frustrà Deum ipsum factum esse Mediatorem, si secundum naturam tantùm humanam est Mediator; patet iam id non sequi. Quamuis enim per naturam solam humanam, tanquam per principium proximum operandi, Mediatoris officium exercuerit, & eatenus per illam solam (vt diximus) fuerit Mediator, tamē oportuit eundem esse Deum, vt operationes eius à diuinitate personæ haberent dignitatem, & valorem necessarium ad nostram redemptionem, vt dictum est. Cùm deinde etiam obiicit; si secundum diuinam etiam naturam est Mediator, ipsam etiam diuinam naturam intercedere apud seipsam, atque adeò secundum eandem naturam fuisse Christum iratum, & intercessorem; patet similiter neque id sequi. Non enim ita secundum naturam etiam diuinam Mediator esse asserendus est, quasi per illam exercuerit operationes ipsas, quibus intercessit (vnde sequeretur per diuinam etiam naturam apud se intercessisse) sed quatenus diuina natura addidit valorem operationibus ex sola humana natura manantibus, quibus intercessit.

Quæ cùm ita sint, firmum manet illud, quod ad argumentum principale ex Mediatoris ratione petitū, antea respondimus; nem-

A pe Christum secundum aliam naturam fuisse iratum, & placandum, nimirum diuinam; & secundum aliam, videlicet humanam, fuisse intercessorem. Quæ responsio cùm solida sit, nobis sufficit, neque opus est de alia quadam dicere, quam sibi Disputator hîc etiam proposuit ad confutandum.

B Illud tamen diluendum etiam est, quod adiungit:

Si vna, inquit, *persona diuina facta est Mediator, ea certè non potuit sibi satisfacere: quandoquidem satisfactio, omnísque iustitiæ actus non fit ad seipsum, sed ad alium: ob quam rem non toti satisfactum Trinitati foret; sed Patri* C *tantùm, & Spiritui sancto: ideóque altero opus Mediatore fuisset, qui ipsi etiam* λόγῳ *satisfaceret.*

Ad hanc obiectionem, quam ipsi Theologi Scholastici, explicandi caussa, proponere sibi solent, iidem communiter & rectè respondent; iustitiæ actum etiam D posse consistere in eodem supposito erga seipsum, secūdum aliam & aliam naturam. Vt enim intelligere possumus, vnum & idem suppositum secundum aliam & aliam naturam, esse aliam quandam & aliam rem, ita etiam in eo fieri quandam vnius rei ad aliam exęquationem per compensationis

nis aliquem modum: & consequenter quoque in eo habere locum iustitiæ rationem, quæ in eiusmodi exæquatione aliqua propriè versatur. Neque verò hoc negauisset Philosophus, licet libro quinto Ethicorum affirmauerit, iustitiam esse erga alterum. Quãquam cùm ipse non cognosceret, posse in vnico supposito esse alteram & alteram naturam, solùm cogitauit de *Altero* secundum suppositum, cùm ita docuit. Deinde probare nititur Disputator, Christum Mediatorem nostrum non esse Deum, quia nulla (vt inquit) caussa fuerit, cur Deus agere vellet Mediatorem:

Nam duæ, inquit, *potissimùm huius afferri solent rei caussæ, quarum neutram veram esse demonstrabo. Scholastici aiunt, Deum potius, quàm aut Angelum, aut purum hominem fieri Mediatorem debuisse, quòd hominum culpa læsum fuisset summum & infinitum bonum; ac propterea ipsa quoq; culpa infinita euasisset: quæ vt deleretur, opus fuisse ἐνεργέιᾳ virtuteq; infinita: qua cùm solus sit Deus præditus, hunc solum suscepta carne oportuisse fieri Mediatorem, & generis humani Redemptorem. Itáne verò peccatum infinitum hærere in homine potest finito? Non est, inquiunt, infinitum ratione subiecti, id est, hominis, sed ratione obiecti, id est, Dei.*

A

Non satis explicat Disputator Theologorum de infinitate peccati sententiam, ob quam dicunt oportuisse Deum ipsum Mediatorem esse, vt pro peccato fieret cumulata satisfactio. Dupliciter enim intelligi potest, peccati malitiam non esse infinitam ex parte

B

etiam subiecti, id est, hominis peccantis, vno modo, quia non est infinita secundum modum aliquẽ naturalem & physicum, quasi nimirum infinitè afficiat subiectum ipsum, in quo insit, ad eum modũ, quo calor, verbi gratia, si infinitus esset in aliquo subiecto, afficeret illud infinitè, atque adeò diceretur physicè infinitus ex parte

C

subiecti. Hoc modo verum est, ac verè etiam Theologi docent, peccati malitiam non esse infinitam. Non enim sunt infiniti aliqui malitiæ gradus in peccato secundum physicam intensionem; neque infinitatis eiusmodi posset homo esse capax.

D

Altero modo potest intelligi, malitiam peccati non esse infinitã ex parte subiecti, id est, hominis peccãtis, quasi nullo modo infinitas illa qualiscũq;, quæ dicitur esse in peccato, pondararetur à Theologis ex parte etiã ipsius hominis qui peccauit, sed tantùm ex parte diuinæ Maiestatis per peccatum

offensæ. Hoc modo falsum & alienum à mente Theologorum est, peccati malitiam non esse infinitam ex parte subiecti, id est, hominis peccantis.

Censent enim Theologi, malitiam peccati ęstimatione quadam iniuriæ, quæ per illud irrogata Deo est, metiendam esse, & eatenus non physica, sed morali quadam ratione esse infinitam. Hæc autem æstimatio ex consideratione earum peccati proprietatum ducitur, quæ magnitudinem iniuriæ Deo per illud illatæ, ostendunt. Sunt autem duæ proprietates in peccato, quæ vsque adeò augent æstimationem malitiæ illius, vt illud reddant planè infinitum secundum æstimationem, & moraliter, vt dictum est. Vna peccati proprietas est, quod est offensa infiniti boni, id est, maiestatis diuinæ; quo nomine infinitum est: eò enim maior secundum rectam æstimationem offensa est, quò maioris boni est; & consequenter infinita, si est offensa boni infiniti. Altera peccati proprietas est, quod est commissum ab homine; cuius videlicet dignitas infinitis partibus minor est, quàm sit dignitas maiestatis diuinæ offensæ; quo etiam nomine infinitum secundum rectam æstimationem est: nam quò personæ offendentis dignitas est minor, quàm dignitas personæ of-

A fensæ, eò maior ceteris paribus offensa est (vt magis offendit plebeius homo principem eodem genere conuitij, quàm nobilis) & consequenter si infinitè sit minor, erit quoque ex hac parte offensa infinita. Atque ita patet, quomodo (vt dicebamus) ex parte etiam subiecti, hoc est, hominis

B peccantis, malitia peccati sit infinita, iuxta mentem Theologorum; quam non satis (vt dixi) Disputator explicuit. Qua re constituta, facilè refellitur quoddam argumentum, quod ex ipsis Theologis Scholasticis Diputator mutuatus est, & hîc obiecit aduersus D. Thomam, & alios, qui ex infinitate peccati ostendunt, non po-

C tuisse cumulatè pro illis satisfacere, nisi diuinam personam. Subiungit enim:

At sicut peccatum hominis infinitum est ratione Dei infiniti, ita etiam bonum opus hominis infinitum erit, relatum in Deum infinitum: Cur igitur Deus, si infini-

D *tè potuit ab homine offendi, non infinitè ab eodem potuisset placari?*

Quia, vt expositum iam est, peccatum hominis infinitum est, non modò ratione Dei infiniti, sed etiam ratione ipsius hominis, qui cùm infinitè Deo inferior sit, Deum est ausus offendere. Hanc ob caus-

cauſſam oportuit, vt ſimiliter opus bonum, quo Deus ex iuſtitia placandus erat infinitæ dignitatis eſſet, non modò ex parte obiecti, id eſt, Dei, in quem fuit referendum (quo pacto opus puri etiam hominis, præſertim ex gratia profectum, potuit eſſe infinitum) ſed etiã ex parte ipſius operantis. Quod fieri non potuit niſi operans fuiſſet is qui fuit, nempe non ſolùm homo, ſed etiam Deus infinitus. Sed fingit ipſe ſibi aliam hîc reſponſionẽ Diſputator, quam faciliùs refellat, cùm addit:

Quia non eſt, inquiunt, par ratio boni & mali operis; cùm homo ex ſe poßit peccare, non autem ſuapte natura queat bonum opus Deo gratum facere. Sed poteſtne ſaltem homo diuina adiutus gratia tale opus facere? nemo negabit; multò ergo magis id præſtare potuit homo mediator, qui omnis eſſet originalis culpæ expers.

Fruſtrà hoc loco Diſputator iſta, quæ aliò pertinent, commemorat. Theologi enim, non quia homo non poteſt ex ſe bonum opus & gratum Deo facere, negant purum hominem potuiſſe exactè Deo ſatisfacere; ſed quia nullus homo purus, quantumuis gratia præditus, aut originalis expers peccati, potuit operationibus ſuis infinitum valorem addere: id

A quod fuit neceſſarium, vt ex parte obiecti & ex parte operantis eſſet ſatisfactio infinita ſecundum æſtimationem, ſicut ex vtraque parte fuerat infinita offenſa, vt explicauimus. Videamus nunc autem, quomodo oppugnet aliam cauſſam aduentus Filij Dei, quæ ex diuino erga homines amore duci

B ſolet:

Alij verò, inquit, *arbitrantur, Deum non tam immenſa hominum culpa, quàm infinito ſuo erga genus humanum amore commotum fuiſſe, vt ei Mediatorem daret ſummum & infinitum bonum.*

Non alij modò, ſed etiam illi iidem, qui ex infinitate peccati

C rationem huius rei reddunt, aſſignant etiam hanc cauſſam. Qua de re legat, cui otium fuerit, Scholaſticorum Theologorum principem D. Thomam, 3. p. q. 1. art. 2. Vbi duas has rationes, & præterea alias octo, quas Diſputator non refellit, quæque per ſe ſufficerent, pulcherrimè exponit. Nos verò

D iam audiamus, cur illam cauſſam ex diuino amore ductam Diſputator non probet:

Quaſi verò Deus, inquit, *qui ante peccatum non dederat mundo infinitum hoc bonum, per peccatum voluerit ipſi tale bonum largiri. Fatentur enim Theologi plerique, ſi Adam non peccaſſet,* τὸν λόγον

nunquam humanam suscepturum fuisse naturam. At sine peccato seu malo non haberi summum bonum, est contra summi rationem boni: quippe quod non ex peccato seu accidenti, sed per se aliis communicatur, & communicari debet, si per se, id est, verè summum est bonum.

Intelligit, opinor, Lector, quàm sint nullius ponderis in re tanti momenti, huiusmodi obiectiones. Primùm enim, quid obstare Deo potuit, quò minus vt charitatē suam erga homines maximè exerceret, exspectaret peccati opportunitatem, qua simul etiam erga eosdem, mirabiliter subueniendo miseriæ, testaretur suam misericordiam? Nónne multò magis hac ratione amor Dei erga nos eminet? Sed nihil ad hanc rem pbādam meis verbis opus est, cùm habeamus longè clarissimum testimonium Apostoli ad Romanos 5. *Commendat*, inquit, *charitatem suam Deus in nobis, quoniam cùm adhuc peccatores essemus, Christus pro nobis mortuus est.* An verò hic Christus qui tùm primùm cùm peccatores essemus nobis datus. & pro nobis mortuus est, ex sententia eiusdem Apostoli summum bonum non est? Quî fieri hoc potest, cùm illum esse, *super omnia Deum benedictum in secula*, idem Apostolus Roman. 9. affirmet? Summum

A enim necesse est esse, quod super omnia est. Falsum igitur & cum Apostoli sententia pugnans est, quod ponit Disputator, contra rationem summi boni esse vt non habeatur nisi accidente peccato seu malo. Apostolus enim contrà testatur, eo ipso potius Deū nobis commendasse, hoc est, illustriorem reddidisse charitatem suam. B

Pertinet quidem ad rationem eius, quod per se summum bonum est, vt posſit se sine mali interuentu communicare: sed non vt actu se sine mali interuentu communicet. Quin immò, vt potest quod per se est summum bonum, nunquam se certo quodam modo communicare (bonum enim, non quod se actu communicat, sed quod est sui communicatiuum seu diffusiuum, definitur) ita, & multò magis euētum quem velit, seu boni seu mali, ad se communicandum exspectare. C

Deinde, inquit, *cur nobis non maxima agenda essent gratia Adamo, quòd peccauerit, & peccato suo tantum bonum elicuerit?* D

Nimirum, quia neque eo animo atque intentione peccauit, vt nobis ipse illud bonum pareret, neq; etiam peccato suo id bonum nobis, sed damnationem, quantū in ipso fuit, attulit. Non enim peccati meritum, sed misericordia Dei fuit, quòd Deus ad nos venerit

nerit in carne. Quare falſum eſt quod addit:

Tantundem enim aut plus etiam Adami peccato mundus deberet, ſine quo infinitum iſtud bonum non haberet, quàm ipſi Chriſto, qui nec ſibi, quod ad humanam naturam, nec nobis profuturus fuiſſet, ſi Adam nec ſibi, nec nobis peccaſſet.

Si nihil (vt iam oſtenſum eſt) pro infinito illo bono mundus Adami peccato debet, certè neque tantundem, neque plus illi quàm Chriſto debet. At non haberet, inquit, illud bonum ſine peccato. Eſto ſanè. Sed tamen cum interueniente peccato mundus obtinuit id bonum, non obtinuit illud ipſius peccati beneficio, ſed ſolius miſericordiæ diuinæ, atque adeo etiam benignitate Filij Dei Domini noſtri IESV Chriſti, qui ad nos venire, vt nos à peccato redimeret, dignatus eſt. Quare Filio Dei, non peccato acceptum ferre debemus id beneficiũ, niſi quod quatenus peccatum occaſio quædam (non cauſſa) illius beneficij fuit, felix culpa dici poteſt, quæ tantum meruit redemptorem, id eſt, cui tantus redemptor obtigit.

Poſtremò, ſi infiniti amoris inſtinctu Deus Pater Filium ſibi conſubſtãtialem in hunc mundum miſiſſet, is profectò tantùm vt ſuum amorem declararet, maluiſſet ſine
A *precio omnia hominibus peccata remittere, quàm acerbiſſima innocentis Filij ſui morte vllius peccati pœnam repetere.*

Atqui longè maius & illuſtrius diuini amoris erga homines argumentum fuit, quòd peccata illis Deus ita remiſit, *vt Filium ſuum*
B *vnigenitum iiſdem daret*, qui remiſſionis peccatorum eſſet precium. Etenim remiſsio ſola peccatorum non eſt aliquod bonum infinitum: Filius autem Dei, hominibus in precium illorum ſalutis datus, bonum infinitum eſt, quod proinde infinitum Dei erga homines amorem declarauit. Nec infirmant vllo modo hanc ratio-
C nem exempla illa quæ nobis hîc obiicit Diſputator:

Experimur, inquit, *ſeruum aliquẽ ab eo magis amari domino, qui animaduerſionem & ſuppliciũ, quo vſurus erat in ipſum, omnino remittit & cõdonat, quàm qui pœnas illius quoquo modo perſequitur, non*
D *parcens innocenti, ſi ille ipſe qui peccauerat, non poſſit ſatis pœnarum dare. Videmus quoq; maiori accendi amore ſeruum erga eum dominum, qui debitam pecuniam gratuitò remittit, quàm qui eam quocunq; poſſit modo exigit, nullam partem condonans amicis, ſi ipſe debitor non poſſit ſummam creditam ſoluere.*

Quid

Quid verò, si dominus aliquis, nolens sine compensatione aut precio remittere iniuriam vel debitum seruo, simul seruo maximũ aliquem thesaurum suppeditaret, quo posset remissio iniuriæ vel debiti eidem domino cumulatissimè compensari? Nónne modus iste remittendi iniuriam vel debitum, & seruo ipsi vtilior, & maioris dilectionis domini erga eum, esset argumentum? Quis hoc negare poterit? Eodem igitur modo: quamuis Deus sine vllo precio potuerit hominibus peccata remittere, tamẽ quod eis infinitum thesaurum, hoc est, Filium suum, vt esset ipsis in precium remissionis, suppeditauerit, longè illis vtilius, & maioris erga eos charitatis fuit indicium.

Quod præclarè mihi D. Athanasius intellexisse videtur, cùm serm. 4. contra Arianos, non longè à fine, respõdens ad hoc ipsum argumentum Disputatoris, quod fuit olim ab Arianis propositum, hunc in modum inquit: *Poterat*, aiunt, *Deus etiam, si saluator creatura existeret, vel loqui tantummodò, & ita soluere maledictionem. Poterat etiam sine vllo aduentu Christi solummodò loqui Deus, & soluere maledictionem. Ceterùm spectandum est isthic quid hominibus sit vtile, non quid situm sit in viribus Dei. Siquidem poterat etiam ante exædificationem arcæ Noë, eos, qui prauaricati fuerant, saluare, sed tamen* A *non nisi exædificata arca illud facere instituit. Poterat etiam sine Moyse duntaxat loqui, & sic educere populum ex Ægypto: sed vtile erat id per Moysem fieri. Poterat sine iudicibus conseruare populum: sed vtile erat suis temporibus iudicem exsurgere. Poterat etiam ne semel quidem venire Deus, aut si venisset, non tradi Pilato: sed tamen sub* B *consummationem seculorum venit, & cùm ad mortem quæreretur, seipsum indicauit; Ego sum, inquiẽs. Quod enim facit, id ipsum & vtile est hominibus, & aliter fieri non decuit. Porro quod vtile & decorũ est, id cura sua & prouidentia instruit.* Accedit præter ipsam hominum vtilitatem, quod dum beneficio Christi meritorum remissio peccatorum facta est, ita C diuina misericordia erga homines resplenduit, vt etiam diuinæ iustitiæ sit factum satis:

At, obiicit hic Disputator, *si Deus summũ suum ius persequatur, quis hominum ei possit satisfacere? sin autem de iure remittat aliquid suo, eadem posset ratione totum suum ius dimittere absq; suæ* D *iustitiæ imminutione.*

Potuit quidem totum suum ius dimittere, sed non oportuit, vt vel totum vel aliquid eius dimitteret. Quoniam, vt ex D. Athanasio iam audiuimus, non quid situm sit in viribus Dei, sed quid deceat, & quid sit vtile, spectari à nobis debet. Cùm autem quærit Disputator,

tor, si Deus summum suum ius persequatur, quis hominum possit ei satisfacere? Responsio in promptu est. Ille enim homo cumulatissimè id facere potuit, qui non solùm fuit homo, sed simul Deus & homo; cuius proinde actiones propter infinitam personę dignitatem, fuerunt valoris ad satisfaciendum infiniti; vt in Disputatione nostra de officio proprio Christi redemptoris & mediatoris diffusè ostendimus. Verùm hîc rursus Disputator:

Si denique, inquit, *ad summam suam firmandam iustitiam ablegare voluerit* ὁμοούσιον *sibi Filium, fatendum erit, Deum sibi ipsi satisfecisse. Aut enim diuina* λόγου *hypostasis adiuuit humanā naturam in complendo diuinæ iustitiæ opere; aut nihil adiuuit: si iuuit, tanquam omnium radix & caussa meritorum; hæc certè in ipsam* λόγου *hypostasim, vnde profecta fuerant, redundarunt; & ita ipsa Filij hypostasis sibimet satisfecisset: sin autem hypostasis* λόγου *nihil humanæ largita est naturæ ad eam iustitiam perficiendam, cur humana natura* ὑποστατικῶς *assumpta esset à* λόγῳ?

Fatemur, ipsum Deum factum hominem sibi satisfecisse, non tamen per operationes quas habe-ret vt Deus, sed quas habuit vt homo. Ita non sibi Deus satisfecit, quatenus erat (vt sic dicam) creditor, sed quatenus homo factus suscepit in se debitum hominum, vt homo.

At enim illæ operationes Dei hominis valorem suum ex diuinæ personæ dignitate habuerunt, ac proinde satisfactio videtur oblata fuisse ex ipsis bonis creditoris; quod absurdum videtur: Hic enim est neruus argumenti Disputatoris.

Ego verò ad obiectionem hanc in Disputatione illa de officio proprio Christi redemptoris & mediatoris, numero 71. sufficienter, vt arbitror, respondi. Negaui enim, satisfactionem Christi eo ipso ex bonis creditoris oblatam fuisse, quòd ex dignitate personæ diuinæ valorem illa suum accepit. Aliud enim, inquam, est satisfactionem valorē habere tanquam ex radice quadam, ex bonis creditoris; aliud, eam fieri iis ipsis creditoris bonis. Primum non obstat, quò minus posit eiusmodi esse satisfactio, quæ secundum iustitiam debeat acceptari, modò res ipsa per quam satisfactio fit, & valor eius verè sit ipsius debitoris. Vt si, verbi gratia, dono aut pretio accepisses à Petro, non vineam, sed fructus vineæ; posses nihilominus illis ipsis fructibus eidem Petro, si à te postea velit emere, iustè, pro pretio tibi ab eo exhibito satisfacere: tametsi va-

lor eiusmodi fructuum existeret ex vinea, quæ esset Petri.

Simili ergo ratione in proposito: Quia operationes humanæ Christi Domini, verè fuerunt Christi, quatenus is in se susceperat debitum humani generis, scilicet quatenus fuit homo: potuit per illas secundum iustitiam satisfacere sibiipsi, vt erat Deus, licet illarum valor existeret ex infinitate diuinę suę personę. Quin immò etiam hic valor exstitit item eo ipso ex essentia diuina, quæ est communis tribus personis: (neque enim re ipsa infinitas diuinæ personæ consistit sine perfectione & entitate essentiæ diuinæ) & tamen ob eandem rationē, iam assignatam, nihil hoc obstat, quò minus valore illarum actionum satisfecerit Christus Patri & Spiritui sancto, quorum est etiam communis illa essentia.

Quod si rursus hîc obiiciatur, ipsas etiam humanas Christi operationes fuisse etiam Dei creditoris, cùm fuerint creatæ res quædam; ac proinde nullo modo potuisse per illas Christum Deo satisfacere: ad hoc etiam argumentum in illa Disputatione respondi. Quamuis enim operationes eiusmodi fuerint etiam Dei, generali titulo creationis, quo est Dominus rerum omniū, quas ipse vel per se, vel vnà cum caussis secundis facit; tamen peculiari quadam alia ratione operationes illæ factæ sunt Dei per Christi oblationem; scilicet vt iis gaudere posset, tanquam sibi propriè, obsequij & honoris caussa, humano arbitrio oblatis. Qua sanè ratione nō potuisset eis tanquam Dominus vti, nisi ipsi fuissent per humanum Christi arbitrium atque voluntatem oblatę. Itaque debuit ex iustitia operationes illas (propter summam personæ offerentis dignitatem) ad eiusmodi peculiare dominium acceptare & iniuriam pro iis condonare.

Quod si aliqua res omnib⁹ modis esset alioqui ipsius creditoris, id est, secūdum omnem rationem quæ in re considerari potest; non posset per eam rem secundum iustitiam illi satisfieri: secus autem si potest res peculiari aliqua ratione fieri eius, hoc est, ipsi creditori dari. Tunc enim nihil obstat quò minus per eiusmodi rem possit creditori satisfieri ab eo cuius etiam res est. Atque ita factum est in proposito. Sed contendit ad extremum Disputator, eundem ipsum mediatorem Christū, cùm diceret se diem vltimi iudicij ignorare, apertè negauisse, se Deum etiam esse, nisi mentitus sit.

Omnes enim, inquit, *docti agnoscunt, quod cùm duo sunt in aliqua persona principia, quorum altero quippiam agatur, altero verò non aga-*

agatur, non verè de ipsa affirmari persona possit, eam non agere, cùm ex altero saltem principio agat: vt in homine duæ sunt naturæ, vna animalis, altera rationalis: quare si quispiam aliquid ignorans animali natura, cognoscens autem illud natura rationali, nihilominus tamen simpliciter pronunciaret se id ignorare, sentiens secundum naturam animalem se id nescire: is profectò magnus nugator esset, & non verum, sed mendacium diceret; quoniam falsò negatur de persona, quod ei per alterā saltem inest naturam. Sic planè si Christus vltimi iudicij diem præsciuit ex diuina natura, non potuit id de sua persona verè negare propter humanæ ignorantiam naturæ.

Omnis hæc argumentatio nititur vno quodam manifestissimo errore, quo refutato, nihil remanebit in obiectione virium. Is error est, quòd non distinxit Disputator inter mendacium, & veram amphibologiam sermonis, quæ tamē iustissimè & verissimè ac sine culpa vlla fraudis, modò caussa subsit, vsurpari quandoque solet. Etenim cùm Christus dixit, neq; se scire diem iudicij, minimè mēs eius fuit, significare se omnino nescire (hoc enim mendaciū fuisset; cùm sciret vt Deus) sed nescire

A se naturaliter vt hominem. Itemque nescire se vt diceret, sicut suprà lib.1.cap.21. ex Patrum interpretatione confirmauimus. Cùm autem hæc sermonis Christi sententia per se vera sit, nullum fuit in eo sermone mendacium. Sed quia non fuit satis ea sentētia per illum sermonē explicata, & alium

B sensum ex se poterant verba Christi ingenerare; nempe simpliciter illum nescire; amphibologia, vt diximus, in sermone fuit. Ceterùm fuit amphibologia non modò sine mendacio, sed etiam sine vitio fraudis vsurpata. Nam, vt suprà libro 1.capit.21. ex sanctorum Patrum sentētia confirmauimus, habuit iustissimam caussam Chri-

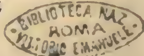
C stus cur ea ratione vellet reprimere inutilem discipulorum curiositatem. Ita quamuis Christus sciuerit diem illum vt verus Deus, tamen neque mendacium, neque fraus aut dolus, sed iusta cautela in Christi oratione fuit.

Quā rem ipso exemplo inducto

D à Disputatore illustrare atq; confirmare possumꝰ. Faciamus enim, quempiam ex alio curiosè atque temerè aliquid interrogare, quod quamuis aliàs probè sciat, tamen indicare non expediat. Si is, qui ita interrogatur, vt interrogantis temeritatē retundat, dicat absolutè, se nescire, mente cogitans, se nescire tantummodò secundū na-

turam animalis: certè nemo prudens, illum vel mendacij, vel fraudis reum eſſe pronunciabit, tametſi ſciat alioqui ſecundum humanam naturam illud, de quo interrogatur. Ita igitur in noſtro propoſito. Quomodo autem intelligi etiam debeant aliæ Chriſti ſententiæ, in quibus aliquid ille proprium diuinitatis ſimiliter videtur abſolutè ſibi negare, ſuprà lib. 1. cap. 21. diffusè expoſuimus. Et hactenus Deo ac Domino noſtro iuuante ad omnia reſpondi, quæ in peſtilenti illo Polonico libello erant aduerſus fidem ſanctiſsimę Trinitatis obiecta. Quod (vt verbis D. Gregorij Nazianzeni, oratione 3. de Theologia, opus iſtud concludam) feci, *non libenter quidem (neq; enim piis hominibus iucunda eſt impia hæreticorum loquacitas) ceterùm neceſſariò propter eos qui* A *in errorem incurrunt (quandoquidem ob morbos quoque medicamenta comparantur) vt intelligant ſe non vſquequaquè ſapientes & acutos eſſe, nec in ſuperfluis diſputationibus Euangelium euacuantibus inuicto quodam robore præſtare, &c. Quos maximè quidem optarim vt ſanctiſſima Trinitas immutet, ac pro argutatoribus pios efficiat, ac pro iis qui nunc appellantur, Chriſtianos. Hoc, inquam, rogamus ac pro Chri-* B *ſto obſecramus; in gratiam cum Chriſto redite, ac Spiritum nolite extinguere, vel potius vobiſcum Chriſtus in gratiã redeat, ac Spiritus aliquando tandem vobis illuceſcat. Nos autem certè Trinitatem nobiſmetipſis ſeruemus, atq; à Trinitate ſeruemur, manentes puri atq; inoffenſi vſque ad pleniorem eorum, quæ exoptamus, oſtenſionem in ipſo* CHRISTO IESV *Domino noſtro, cui gloria in ſecula,* AMEN.

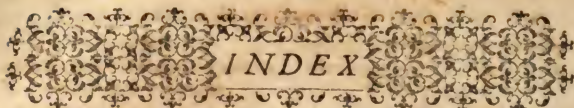
LAVS DEO TRINO ET VNI, ET
B. VIRGINI SANCTISSIMÆ
Dominæ noſtræ.

ERRORES TYPOGRAPHICI QVI NONNVNquam etiam corrumpunt sensum, hoc modo corrigendi.

In præfat. ad Lect. pag. 2. lin. 21. lege, septendecim. In indice generali lib. 2. quæst. 5. processionis principium. pag. 2. lin 9. & vno, non esse. pag. 3. li. 13. Deinde. pag. 11. li. 37. oratione 5. p. 16. lin. 31. de verbo hypostasis. pag. 17. li. 27. Eunomianorum. pag. 19. li. 26. aliquid. pag. 24. lin. 12. nequeas; tamen. pag. 25. li. 8. iam ab hæreticis. pag. 27. li. 6. comprehensa, est. pag. 28. li. 35. à nonnullis. pag. 40. lin. vlt. Sed ea tamen conuenientia. pag. 46. li. 24. omnium dominum. pag. 47. li. 18. vociferetur. p. 50. li. 3. non, Est. p. 51. li 22. confirmabit. p. 57. li. 15. in disput. Alb. p. 63. li. 5. motus. p. 75. li. 18. hypostasis. p. 78. li. 30. Num odit. pag. 89. lib. 32. & Vbiquetarios. pag. 96. li. 2. ei tribuere. pag. 104. li. 35. soleat vna. p. 105. li. 23. vero. p. 114. li. 5. antequem. pag. 116, li. 17. vt homo, est etiam. p. 126. li. 30. Deinde, ea, quæ res. p. 142. li. 20. proposita. p. 147. li. 14. solus Deus. pag. 163. li. 13. sine durationis. pag. 194. lin. 28. dicatur. & lin. 29. dicunt. pag. 195. lin. 14. sit eo loco. & li. 16. veterum & recentium. p. 197. li. 6. aduersatiua. & lin. 10. aduersatiua. & li. 21. certus quod. pag. 199 li. 2. naturá. p. 203. li. 3. Scylla & Charybdi. & li. 8. indicat. pag. 214. li. 8. tres res. pag. 215. li. 19. sunt, vt dicitur. & li. 30. consensio. p. 217. li. 1. ex consequentia ipsa. pag. 218. li. 21. inficiatus est. pag. 225. lin. 25. vt qui vicem. pag. 227. lin. 5. reuincuntur. pag. 240. li. 8. obscura sunt. pag. 241. lin. 1. exoriente, pag. 247. li. 5. Spiritus sancti. & li. 19. subsequutura. pag. 271. li. 13. Neque Filius; ibi. p. 276. li. 21. scaturiant. p. 282. li. 9. existens. & li. 27. neque coactè genuisse. pag. 294. li. 18. Respondetur, hoc loco. pag. 319. li. 6. loquuntur. pag. 322. li. 24. prætermissum. pag. 339. li. 2. pios atque. pag. 348. li. 28. nisi vbi est. pag. 350. li. 29. tria supposita. pag. 360. li. 16. musica. pag. 419. li. 13. distinguuntur. p. 440. li. 38. disputatione. pag. 491. in titulo cap. 7. lege: Explicatur sexta quæstio de ordine originis, suprà cap. 1. proposita. pag. 504. in titulo & initio cap. 8. lege, septima quæstio. pag. 511. li. 1. fecimus. pag. 517. li. 31. potentiam. pag. 546. lin. vlt. essentiam. p. 549. lin. 35. essentia, & intellectus. pag. 559. li. 1. nolens. pag. 574. li. 26. Respectiuè vel Relatiuè. pag. 596. lin. 36. rationem ex illis. pag. 604. li. 26. esse quid. pag. 605. lin. 32. respondetur: Eodem. pag. 606. lin. 33. oportet de persona diuina, est. pag. 625. lin. 26. duratione. pag. 642. lin. 19. ad quem. pag. 643. lin. 23. persona producente. pag. 662. lin. 28. identificare. pag. 704. lin. 21. re, sed secundum.

INDEX LOCORVM SACRAE SCRIPTVRAE, QVI IN HIS LIBRIS MAGNA EX PARTE EXPLICANTVR.

EX VETERI TESTAMENTO.

32. Ver-

EX NOVO TESTAMENTO.

8. *Quis*

INDEX PRÆCIPVARVM RERVM, QVÆ IN HOC OPERE CONTINENTVR.

ptura

Potentia notionalis.

Processio.

Relatio.

Sectarij aliqui in specie.

VOCABVLA, QVORVM in materia de Trinitate vsus est.

FINIS INDICIS RERVM.